

Giới thiệu Quy Về Điền Viên

Truyện Quy Về Điền Viên, chuyện kể về một cô gái luôn gặp phiền phức trong chính ngôi nhà rộng lớn của mình, chuyện thể sự đã phức tạp vậy mà trong nhà cũng chẳng kém gì.

Cô quyết định lấy chồng để tránh phiền phức cho mình sau này không còn ai có thể nói ra nói vào nữa. Cô lấy một người nông dân bình thường mặc dù không có của cải gì hết chỉ ngoài căn nhà lá sập xệ nhưng có tấm lòng chân thật là đủ lắm rồi.

Cô rất hạnh phúc với cuộc sống của một người nông dân, hằng ngày chỉ biết cày ruộng trồng trọt còn mong gì hơn. Hóa ra phu quân của ta cũng ẩn giấu chuyện xưa, thân phận chẳng đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Tức Mặc Tử Tang

Edit: Mộc Lan. Beta: Lenivy. Lại là một năm hoa đào nở rộ, phía tây bắc Tức Mặc phủ chìm trong biển hoa đào. Sâu trong vườn hoa đào ấy, bầu không khí ngập tràn một mùi hương ngọt ngào thơm ngát.

Trong viện vô cùng yên tĩnh, Tức Mặc Tử Tang nằm biếng trên ghế quý phi, không khí dễ chịu khiến nàng buồn ngủ, cực kỳ thoải mái; nhưng hết lần này tới lần khác lại y như rằng có người không thức thời đến quấy rầy:

“Đại tiểu thư, Lão thái quân phái người trong viện đến, nói là Lão thái quân cho mời, thỉnh người qua đó ngay.” Tiểu Nguyệt thi lễ rồi bậm, một thân y phục hải hòa, tay áo cánh sen, đai lưng cũng màu phấn hồng, váy trắng. Y phục đơn giản này là của nha hoàn tam đẳng trong Tức Mặc phủ.

Tức Mặc Tử Tang vờ như không nghe thấy, thật lâu sau không lên tiếng trả lời. Ngay lúc Tiểu Nguyệt định lặp lại lần nữa, Tức Mặc Tử Tang không nhúc nhích, miễn cưỡng hỏi: “Biết có chuyện gì không?”

“Hình như vì chuyện đi Triệu phủ làm khách.” Tiểu Nguyệt cung kính trả lời.

Triệu Phủ?! Hàng mi chớp chớp như cây quạt nhỏ xếp mờ, Tức Mặc Tử Tang mở mắt, khẽ nhíu mày, lại nhắm mắt, lười biếng nói: “Ta đã biết, đợi lúc nữa sẽ qua.”

Tiểu Nguyệt do dự một chút, muốn nói lại thôi. Lần đi Triệu phủ này là chuyện vui khó có được, tiểu thư sao không tích cực tranh thủ chứ, nhưng thân là nha hoàn, nàng cũng không nói được gì hơn, đành phải hành lễ rồi lui ra ngoài.

Sau khi nha hoàn rời đi, Tức Mặc Tử Tang lại mở mắt lần nữa. Nguyên bản đôi mắt không hề có cảm xúc gì lại loé lên vài phần lạnh lẽo...

Năm ấy, nàng trọng sinh vào một nữ oa sáu tuổi, nơi trạch viện mỗi ngày thường thường lại xảy ra vài chuyện đấu đá, khiến nàng cảm thấy vô cùng phiền phức, vì tránh những chuyện phiền toái đó, nàng một mực không rời khỏi sân của mình, ít cùng tiếp xúc với người khác. Bởi vậy, nàng trở thành Đại tiểu thư quái gở trong phủ, do đó mọi người trong phủ cũng không chú ý nhiều đến nàng.

Tuy đã trở thành một trạch nữ thời cổ đại không ra khỏi cửa nửa bước, tuy đôi lúc cũng những ngày không yên tĩnh, âm ỉ náo loạn, nhưng lại có ăn có nơi ở, cơm no áo ấm, còn có người hầu hạ, tạm thời nàng cũng không muốn thay đổi cuộc sống này.

Cứ như vậy, cuộc sống trong phủ của nàng tương đối thư thái an nhàn, nhưng dần dần theo thời gian trưởng thành, khoảng thời gian tốt đẹp ấy không còn duy trì được nữa. Năm nay, nàng mười bốn tuổi, ở cổ đại mà nói, phần lớn các cô nương đã làm mai từ lúc mười hai, mười ba tuổi, tuổi của nàng tính là cấp bách rồi.

Chẳng qua một hai năm vừa rồi, Tức Mặc phủ xảy ra nhiều chuyện. Bởi vậy, chuyện hôn sự của các tiểu thư cũng phải chậm lại. Bây giờ trong đại gia tộc, tính cả con vợ cả lẫn thứ xuất, có tận bảy tám tiểu thư, vì mong có được một phu quân tốt thì càng đấu đá nhau đến mức kẻ mất người còn. Mà Triệu gia vốn là Bình Dương Hầu gia. Năm nay, thế tử của Bình Dương Hầu gia cũng đến lúc thành gia lập thất. Triệu thế tử này chẳng những có thân phận cao quý, lại còn có bộ dạng đẹp mắt. Càng trọng yếu hơn là hắn có tài hoa, nổi tiếng văn võ song toàn, mới mười tám tuổi đã có thành tựu vang dội như thế, đúng là con rể tốt, phu quân tốt trong mắt các trưởng bối.

Cho dù nói thế đây, đây cũng là một mối hôn tốt, giữa Tức Mặc phủ và Triệu gia có ý muốn liên hôn, cho nên Triệu Phủ sẽ lựa chọn trong phía Tức Mặc phủ. Bởi vậy, sắp tới trong Tức Mặc gia tộc, vì mối hôn sự này trảng phá đầu.

Tất nhiên trong đó không liên quan đến Tức Mặc Tử Tang, đối với việc thành thân, nửa điểm hứng thú nàng cũng không có.

Một là nàng vẫn còn nhỏ, mới mười bốn tuổi a, có thể làm được gì, thân mình nhỏ bé này còn chưa phát dục hoàn toàn, kết cái gì hôn chứ! Hai là nàng không biết gì về phía nhà trai, nếu bị gả qua đó, chưa chắc đã có được cuộc sống an nhàn như bây giờ. Huống hồ đấu tranh nơi hào môn hậu trạch chỉ là

kẻ gian người dối, không phải là mình không muốn tranh là có thể bình an vô sự. Điều nàng mong muốn đơn giản chỉ là một cuộc sống an ổn; quan trọng hơn là nàng không nguyên cùng một nam tử xa lạ không có cảm tình kết hôn sinh con, nàng vốn rất quan tâm đến việc sống chung sau này như thế nào. Nếu vậy, nàng tình nguyện sống một mình hết quãng đời còn lại, tự do tự tại, một người no cả nhà no.

Hướng hồ...

Kết hôn! Đó là chuyện vừa xa xôi lại không thực tế gì đó.

Nghĩ vậy, trong đầu nàng không khỏi hiện lên hình ảnh hai vợ chồng nọ kiếp trước vô tình gặp phải, tình yêu thương nồng đậm, có thể liều lĩnh vì đối phương làm mọi chuyện khiến tâm nàng khê rung động... Nàng cũng mong có được một tình yêu như vậy, nhưng đối lại là không ngừng bị bán đứng hoặc thương hại. Đối với nhân tính, thật sự nàng không còn bao lòng tin. Nói chỉ tình yêu càng là một thứ mộng lung mơ hồ.

Trong tâm bình tĩnh trở lại, mặc kệ thế nào cũng được, nàng không có hứng thú thành thân, cho nên nàng phải nghĩ biện pháp mới được, ả... Xem ra đây là lúc rời khỏi Tức Mặc gia tộc, làm cách nào triệt để thoát khỏi quan hệ với Tức Mặc gia tộc đây?

Nàng trầm tư ngồi dậy, kêu một tiếng, “Tiểu Nhã.”

Không lâu sau tiếng gọi của nàng, một cô nương mặc kiểu nha hoàn nhị đẳng đi ra từ trong phòng. Y phục của nhị đẳng nha hoàn không khác nhiều so với tam đẳng nha hoàn, chỉ là váy đôi thành màu hồng phấn, thân váy có viền hoa màu trắng, trên tóc được cài nhiều hơn hai trâm, tay áo cũng rộng hơn một ít.

Tiểu Nhã là người có địa vị cao nhất trong số bốn nha hoàn của Tức Mặc Từ Tang.

“Chuẩn bị một chút, ta muốn đến chỗ Lão thái quân.” Tức Mặc Từ Tang phân phó.

“Vâng.”

Cảnh sắc trong sân của nàng tuy khá đẹp, nhưng lại trống trải, cũng may lại hợp với sở thích của Tức Mặc Từ Tang.

Dù có thân phận là trưởng nữ của Tức Mặc phủ, phụ thân là Tức Mặc phủ trưởng tử, nhưng đáng tiếc, khi nàng năm tuổi, phụ thân không may chết trận nơi sa trường, mẫu thân cũng đi theo phụ thân. Tuổi còn nhỏ nhưng nàng đã trở thành trưởng nữ không cha không mẹ, không có huynh đệ tỷ muội ruột thịt.

Thân phận của nàng trong Tức Mặc phủ tuy cao, tiếc thay chẳng có thái sơn dựa vào, cho nên đại gia cũng không đem thân phận nàng đề vào mắt, nếu không phải tổ mẫu còn sống, thân phận của nàng đã chẳng đáng một đồng!

Ngoài cửa viện là rừng đào với muôn vàn chủng loại đang khoe sắc thắm, nàng mặc một thân váy lam nhạt, điểm xuyết những bông hoa nhỏ, trên vạt áo cũng thêu hoa màu trắng, tóc được búi tui ý đơn giản, mái tóc đen xoã nhẹ trên vai, trang sức duy nhất là sợi tơ lụa màu xanh cột tóc bay phấp phới trong gió.

Nàng bước đi trên con đường đá nhỏ, gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa đào tung bay, tạo nên một điệu múa của hoa đào. Trong cơn mưa hoa ấy, bóng dáng nàng giữa cảnh đẹp có chút huyền hoặc mà phiêu dật, phảng phất vừa chạm vào là tan biến.

Xuyên qua rừng hoa đào chính là một dòng suối chảy qua toàn bộ Tức Mặc phủ, nàng bước lên cầu, sau đó băng qua một hoa viên nữa. Nơi này rất khác biệt lớn so với bờ bên kia. Giữa không gian mênh mông của cỏ cây hoa lá, vẫn có thể thấp thoáng thấy đỉnh đài lầu các xa hoa, nhà thủy tạ nơi ven hồ, hòn non bộ núi giả, chậu hoa đàn. Cảnh vật tinh xảo toát lên vẻ xa hoa, phú quý; bóng dang nha hoàn ra vào tấp nập, không khí náo nhiệt muôn phần.

Chỉ cách nhau một con sông nhưng sao cảnh sắc lại biến hóa to lớn đến thế.

“Đại tỷ tỷ.” Một thanh âm ngọt ngào vang lên bên tai.

Tức Mặc Từ Tang ngoái nhìn, một thân ảnh màu cam xinh đẹp từ phía xa đi tới. Tà áo phiêu dật trong gió, búi tóc tỉ mỉ cài trâm ngọc tinh xảo, khiến người ta phải trầm trồ hâm mộ không thôi, càng làm người khác kinh ngạc hơn là dung mạo của nàng ta. Xinh đẹp đến mức hoàn mỹ, không có nửa điểm thiếu sót.

Thiếu nữ mỹ lệ ấy chính là trưởng nữ của Nhị bá nàng – Tức Mặc Nguyệt Doanh, Nhị tiểu thư trong phủ, so Tức Mặc Từ Tang nhỏ hơn một tháng. Nhị bá – Nhị lão gia – là huynh đệ đồng mẫu với phụ thân của nàng. Sau khi phụ thân qua đời, Nhị bá cũng thuận thế trở thành gia chủ Tức Mặc phủ; lại nói tiếp, hai nàng đáng lẽ phải thân thiết với nhau, nhưng sự thật chẳng phải vậy.

Hai tiểu thư chẳng những cùng năm, hơn nữa cùng có thân phận cao trong gia tộc. Mối hôn sự với Triệu phủ lần này có cơ hội nhất chính là hai nàng, Tức Mặc Từ Tang từng nghĩ muốn tránh đi, nhưng vì thân phận nàng dù sao vẫn là trưởng nữ, Tức Mặc Nguyệt Doanh sớm coi nàng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Tức Mặc Từ Tang lạnh nhạt gật đầu với người mới tới, nàng luôn luôn như thế, Tức Mặc Nguyệt Doanh cũng không nói gì, cười nói: “Đại tỷ tỷ cũng định đến chỗ tổ mẫu sao?”

Tức Mặc Từ Tang lại gật đầu lần nữa.

“Vây tí muội chúng ta cùng đi đi.” Tức Mặc Nguyệt Doanh cao hứng ôm cánh tay Tức Mặc Từ Tang.

“Vây đi thôi!” Tức Mặc Từ Tang nói, bước chân nhanh hơn vài phần, đồng thời vô thanh vô thức rút tay mình ra, nàng không quen cùng người khác quá thân cận, huống hồ với một người vẫn coi mình là địch nhân, sự đối trá thân mật này nàng cũng lười làm.

Bởi vì Tức Mặc Từ Tang từ trước đến nay vẫn lạnh nhạt như thế, nên Tức Mặc Nguyệt Doanh cũng không nói gì, bước nhanh tiến lên sánh vai đi cùng Tức Mặc Từ Tang, cười nói: “Đại tỷ tỷ, tỷ nói, tổ mẫu tìm chúng ta có chuyện gì, cũng sắp đến lúc dùng cơm chiều rồi.”

Trừ khi có tình huống đặc thù, nếu không các phòng đều tự dùng cơm trong viện, cho nên lúc dùng cơm tối sẽ không đi đâu cả.

“Không biết.” Tức Mặc Từ Tang vẫn lạnh nhạt như cũ.

Biết Tức Mặc Từ Tang không thích nói chuyện, Tức Mặc Nguyệt Doanh cũng im lặng, an tĩnh đi tiếp.

Phúc Thọ viên của Lão thái quân ở phía tây bắc hậu viện, đi bộ một khắc là đến, đi vào viện cửa, một nha hoàn nhị đẳng bước lên hành lễ, dẫn hai tiểu thư vào bên trong.

Trong chính phòng.

Ngồi giữa là một lão phụ nhân với mái tóc bạc phơ, trên mặt cười phúc hậu. Bà chính là lão thái quân. Mà thiếu nữ xinh đẹp đang nói chuyện, khiến cho mọi người liên tục cười thích thú ngồi ghé con bên cạnh là Ngũ tiểu thư trong phủ Tức Mặc Yên Nhi, là trưởng nữ thứ xuất của Tam phòng.

Tam gia vốn không được sủng ái, ở trong phủ cũng chẳng có năng lực gì, mà vị Ngũ tiểu thư Tức Mặc Yên Nhi này địa vị ở trong phủ còn cao hơn cả phụ thân nàng. Nhu thuận khiến mọi người yêu thích, hơn nữa tình thông cảm kỳ thư họa, là tài nữ nổi tiếng. Vì bây giờ Tức Mặc Yên Nhi là tài nữ nổi danh được hoàng hậu nương nương yêu thích, nên mọi người ai cũng nhường nhịn nàng ba phần.

Ngồi thứ nhất phía bên trái là đương gia Nhị phu nhân Âu thị, tiếp đó là Tam phu nhân Thượng Quan thị, Tứ phu nhân Trần thị, ngồi bên phải là chi thứ hai, thứ nữ Tam tiểu thư Tức Mặc Nguyệt Mĩ, kế đó là thứ nữ Lục tiểu thư Tức Mặc Ngọc Nhi ở Tam phòng; trưởng nữ tứ phòng Bát tiểu thư Tức Mặc Vũ Hinh.

Mấy vị tiểu thư này cùng tầm tuổi Tức Mặc Từ Tang và Tức Mặc Nguyệt Doanh, đều là những người tương đối xuất sắc trong phủ, hiện tại đã có mặt đông đủ.

Tức Mặc Từ Tang cùng Tức Mặc Nguyệt Doanh tiến lên hành lễ với trưởng bối, nhã nhặn chào hỏi những tiểu thư còn lại khác, rồi mới ngồi xuống.

Tức Mặc Từ Tang ngồi đầu tiên phía bên phải, sau đó mới đến Tức Mặc Nguyệt Doanh.

Nhìn chỗ ngồi của hai người, Âu thị đối diện Tức Mặc Từ Tang loé lên một tia lãnh ý, cười nói: “Từ Tang và Nguyệt Doanh sao lại đến cùng nhau?”

“Thưa mẫu thân, nữ nhi ở trên đường gặp đại tỷ tỷ, nên kết bạn cùng đến.” Tức Mặc Nguyệt Doanh cười nói.

“Từ Tang, cháu còn nhỏ, cũng không thể giống lão nhân gia thích yên tĩnh như thế được, tiểu cô nương vẫn nên sáng sủa hoạt bát mới tốt.” Nhị phu nhân Âu thị đối diện Tức Mặc Từ Tang cười nói, sau đó nói với các cô nương khác: “Các con phận làm muội muội cần phải thường xuyên qua chơi chỗ tỷ tỷ, bằng không sẽ buồn chán lắm.”

“Đại tỷ tỷ, tỷ nghe đó nha, về sau chúng muội nếu thường xuyên đến tìm tỷ, tỷ không thể bỏ mặc bọn muội đâu nha.” Tức Mặc Nguyệt Doanh cười tươi nói với Tức Mặc Từ Tang.

Các tiểu thư cũng hòa theo lời của Tức Mặc Nguyệt Doanh vui cười vài câu, không khí vô cùng náo nhiệt.

Lão thái quân cười, hiển nhiên là rất cao hứng, cười nói: “Ngày kia đi Triệu Phủ làm khách, đến lúc đó chắc chắn có rất nhiều tiểu thư đồng lứa, mấy con đều đi hết đi, có dịp cùng mọi người nhận thức.”

Mộc Lan: *tung bông* chương 1 đã lên sàn. Bắt đầu hành trình dài, mọi người đón đọc nhé ^^.

P/s: Giải thích thêm về vấn đề đích – thứ: Đích ví dụ đích nữ, đích tử chỉ con cháu do vợ cả sinh ra. Còn thứ là do thiếp thất sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Âm mưu

Edit: Mộc Lan. Beta: Lenivy

Ngoại trừ Tức Mặc Từ Tang, những người khác đều vui mừng đáp ứng, tuy nói như vậy nhưng ai mà chẳng ngầm hiểu, chuyện này đã biến thành một buổi xem mặt, đến lúc đó sẽ có rất nhiều tiểu thư và phu nhân nhà danh môn quý tộc tụ hội. Dù không lọt vào mắt xanh của Triệu Phủ, có thể tăng thêm cơ hội xuất hiện trước mặt phu nhân các gia tộc khác, biết đâu câu được con cá bự.

“Từ Tang, lần này đi Triệu Phủ làm khách, cháu không nên ăn mặc giản dị như thế, chuyện trang phục ra sao, tổ mẫu đã thay cháu chuẩn bị tốt.” Lão thái quân cười nói, sau đó phân phó nha hoàn trình đồ vật lên.

Tức Mặc Từ Tang không tỏ thái độ gì, về mặt những người khác đã biến hoá khác nhau. Mấy ngày nay Lão thái quân chưa hề ra khỏi phủ, vừa ra phủ liền dẫn theo Tức Mặc Từ Tang, đặc biệt chuyện báỉ thiệp của Triệu phủ, Tức Mặc Từ Tang bị gọi đến đây, động tác rõ ràng như vậy, hiển nhiên Lão thái quân muốn Tức Mặc Từ Tang có được hôn sự với phía đó.

Đáng tiếc là, mọi người đều phản đối, đặc biệt là Nhị phu nhân Âu thị, Triệu Thế Từ là con rể bà ta coi trọng, việc này tuyệt đối không được thất bại.

Nha hoàn trình y phục lên, mở ra. Đó là một bộ y phục màu vàng, đường viền màu xanh lục đi kèm là đai lưng thêu hoa văn cát tường màu trắng, dưới thân váy thuần một màu xanh dịu mắt.

“Bộ trang phục này thật là đẹp, tổ mẫu bắt công, sao chỉ có phần của đại tỷ tỷ.” Tức Mặc Nguyệt Doanh không phục nói.

“Cháu còn cần sự quan tâm của lão thái bà này sao. Cháu có mẫu thân, đại tỷ tỷ của cháu không còn ai bên cạnh. Nếu lão bà này không lưu tâm, đại tỷ tỷ của cháu chưa chắc đã kiếm được tấm chồng tốt.” Lão thái quân nói, về mặt bốt vài phần tươi cười, thêm vài phần nghiêm túc.

“Nương, coi mẹ nói gì kia, đại bá đại tẩu mất, thì còn có các thúc thúc thăm thăm như con dâu Từ Tang gấp bội cơ mà.” Nhị phu nhân Âu thị cười nói.

Lão thái quân gật gật đầu, nhìn về phía Tức Mặc Từ Tang, cười nói: “Từ Tang thích không?”

“Tổ mẫu, cháu gái rất thích ạ, cảm ơn tổ mẫu.” Tức Mặc Từ Tang đứng dậy thi lễ, phân phó Tiểu Nhã đằng sau bước lên nhận lấy y phục.

Lão thái quân nhìn thoáng qua Tiểu Nhã, phảng phất nhớ tới điều gì đó, nhìn về phía Âu thị, nói: “Ta nhớ được đại nha hoàn trong viện Từ Tang đã gả đi, sau đó hình như không có ai thay thế thì phải.”

Các tiểu thư dòng chính trong viện đều có hai đại nha hoàn, còn trong viện Tức Mặc Từ Tang, hai năm trước vốn có một người, sau vì lớn tuổi, cho nên đã gả ra ngoài. Sau đó, cũng không ai đề ý cấp thêm người mới, bởi vậy có thể thấy được, thái độ trong phủ đối đãi Tức Mặc Từ Tang thế nào.

Âu thị bất động thanh sắc, cười nói: “Nương, đây là sơ sót của con dâu, lúc trước cũng định đưa thêm, đã để Từ Tang tuyển chọn, nhưng nha hoàn trong phủ Từ Tang đều chường mắt. Mấy ngày nay, trong phủ vội vàng chuyện hôn sự, nên chuyện này bị gác lại. Trước đó vài ngày con cũng định, mấy ngày nữa có đợt người mới, đến lúc đó nhường Từ Tang tuyển trước, nhất định để cháu chọn được người vừa ý.”

“Vậy là tốt rồi.” Về mặt Lão thái quân không biểu cảm lên tiếng, kỳ thực chuyện trong phủ sao bà có thể không rõ chứ. Chỉ là bản thân đã già, rất nhiều việc muốn quản cũng lực bất tòng tâm. Mà nàng dâu thứ này vừa có thủ đoạn lại vừa có thể lực hậu thuẫn, mặt ngoài còn tỏ vẻ kính trọng mình, tuy nhiên lại có rất nhiều việc bằng mặt không bằng lòng, cho nên mình không thể lấy cứng đối cứng, giữ ý mình được.

“Tổ mẫu, nhị thẩm, có thể đưa nhị đẳng nha hoàn trong viện của con thăng một cấp, sau đó tùy tiện tìm hai tam đẳng nha hoàn chịu khó thành thật là được.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói, đối với chuyện nha hoàn, nàng không quan tâm, huống chi mình sắp rời đi, nha hoàn càng không cần thiết.

Lão thái quân trầm tư một hồi, nói: “Cũng được, nha hoàn trong sân nhà con cũng nên thăng bậc.”

Vì thế, chuyện nha hoàn liền quyết định như vậy.

Buổi tối, Lão thái quân giữ mọi người lại dùng cơm. Sau khi ăn xong, trời đã tối mịt, trên đường về sân của mình, Tức Mặc Từ Tang cho nha hoàn lui xuống, một mình mong lung tản bộ trong bóng đêm. Không biết khi nào nàng đã đến bên cầu, ngắm người nhìn mặt nước tĩnh lặng không một gợn sóng. .

Trên thảm cỏ cạnh bờ sông đối diện với rừng hoa đào, trong ánh sáng huyền ảo, Nhị phu nhân Âu thị nắm tay Tức Mặc Nguyệt Doanh chậm rãi tản bộ, có hai nha hoàn cầm đèn lồng đi trước soi đường.

“Nguyệt Doanh, mẫu thân nghe Triệu Phủ truyền lời đến, Triệu Thế Từ nhìn trúng nha đầu Từ Tang chết tiệt kia, còn nói không phải nàng không thành thân.” Âu thị mặt âm trầm nói.

“Cái gì?” Tức Mặc Nguyệt Doanh rất khiếp sợ, kinh hoàng nhìn Âu thị.

“Tuy rằng, Từ Tang là trưởng nữ trong phủ, nhưng khi phụ mẫu qua đời, căn bản là không có ai là chỗ dựa. Còn con cũng là chính nữ, quan trọng hơn là có phụ thân là gia chủ của Tức Mặc gia tộc, trong tay nắm thực quyền. Hầu gia phu nhân cũng thích con, theo lý mà nói, con có ưu thế hơn. Không biết con nha đầu chết tiết kia dùng thủ đoạn dụ dỗ hạ lưu vô sỉ gì, khiến cho thế tử yêu thích, nói với Hầu gia và Hầu phu nhân rằng không phải nó thì không thành thân.” Âu thị nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vậy làm thế nào bây giờ?” Tức Mặc Nguyệt Doanh vội hỏi. Trong hào môn quý tộc ở đây, Triệu Thế Từ không chỉ có thân phận xứng đôi cùng mình, hơn nữa còn có ngoại hình tốt, nổi tiếng là thanh niên tài tuấn ở Đại Chu. Bỏ lỡ Triệu Thế Từ, trong một hai năm nữa, mình rất khó tìm được đối tượng thích hợp như vậy, cái chính là, mình tuổi không nhỏ nữa, chưa chắc đã đợi được người đó.

“Đừng lo lắng, lần này nương muốn triệt để loại bỏ nó, bằng không sau này cũng sẽ đoạt hão nhân duyên của muội muội con.” Âu thị vỗ nhẹ tay Tức Mặc Nguyệt Doanh cười nói, trong mắt lại lộ lên từng tia lạnh lẽo.

“Nương, người nghĩ ra biện pháp gì rồi sao?” Tức Mặc Nguyệt Doanh cao hứng hỏi.

“Tổ mẫu con luôn muốn nha đầu chết tiết kia được gả vào Triệu gia. Chỉ là chưa có gì nắm chắc nên không nói nhiều. Bây giờ, bởi vì Triệu Thế Từ nhìn trúng nàng ta, thái độ của tổ mẫu con tất nhiên sẽ thay đổi. Hừ, ta sẽ không để các nàng cướp đi nhân duyên tốt của con. Nếu Triệu thế tử không thật tâm lấy nha đầu kia thì thôi, nếu có, lần này chúng ta phải tàn nhẫn, triệt để chặt đứt cơ hội của bọn họ, triệt để hủy đi xú nha đầu đó.” Về mặt Âu thị âm trầm dữ tợn, nhìn dưới ánh sáng leo lắt có chút tàn ngược khủng bố.

“Nương, người định làm gì?” Tức Mặc Nguyệt Doanh có chút lo lắng nhìn mẫu thân nàng.

Âu thị ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tháng sau chính là hôn lễ của đại ca con, chắc chắn đến lúc đó trong phủ sẽ bề bộn rất nhiều việc, cảnh giới cũng thả lỏng hơn. Đến lúc ấy, nương sẽ hạ được một gã sai vật, bắt hắn đi làm bẩn xú nha đầu kia, vì vậy, nó không muốn gả cho gã sai vật kia cũng là chuyện mơ tưởng.”

Giọng nói ôn nhu của Âu thị vang lên trong bóng đêm nhưng Tức Mặc Nguyệt Doanh cũng cảm thấy rung mình, do dự hỏi: “Nương, hình như không tốt lắm thì phải! Bị làm bẩn thân, đại tỷ tỷ còn có thể sống sao?”

“Nữ nhi, con đúng là quá thiện lương. Yên tâm, nương sẽ chọn người trong chính viện của nha đầu chết tiết kia. Người nương đã chọn được rồi, kêu Hạ Mộc, là dân nghèo phía nam. Sau khi nha đầu kia gả cho Hạ Mộc, sẽ đuổi bọn chúng về phía nam. Chuyện xấu không nên truyền xa, trong tộc ta chắc chắn bắt bọn chúng rời xa chỗ này.” Xem ra kế hoạch này Âu thị đã chuẩn bị chu đáo.

“Nương, đường đường là Đại tiểu thư của Tức Mặc gia tộc mà phải gả cho một gã sai vật không tốt lắm đâu, sẽ tổn hại đến danh dự của Tức Mặc gia tộc, hay là tìm đối tượng khác tốt hơn một chút.” Tức Mặc Nguyệt Doanh nói.

“Không thể, tuyệt đối không thể để cho nàng ta có cơ hội xoay mình. Tên kia là lựa chọn tốt nhất, hướng hồ Hạ Mộc trung hậu lại thành thật, sẽ hảo hảo đối đãi ả. Tiểu Nhã bên người nàng ta nương đã sớm thu mua, đến lúc đó trong ứng ngoại hợp, nhất định sẽ thành công.”

“Vậy được rồi! Con nghe nương.” Nàng tuy có chút không đành lòng, nhưng vì hạnh phúc của bản thân, chỉ đành hy sinh Tức Mặc Từ Tang.

“Thật ra, nữ nhi à, con không cần áy náy. Con nghĩ đi, Hầu gia phu nhân chướng mắt nha đầu kia, đến lúc đó, dù có được gả qua đó cũng chẳng có ngày lành. Tính cách nàng ta lại quái gở, ở đại gia tộc dễ đắc tội người khác, có khi lại bị người tính kế hãm hại đến mất mạng. Tuy rằng nàng gả cho gã sai vật là ỷ khuất, nhưng ít nhất bảo vệ được tính mạng, nương nên cảm kích chúng ta mới đúng.” Âu thị an ủi nói.

Trong bóng đêm phảng phất vang lên tiếng thở dài——

“Ai?” Tức Mặc Nguyệt Doanh phát hoảng, vội quát.

“Làm sao vậy, chỗ này không một bóng người!” Nơi này rộng rãi trống trải rất khó có chỗ cho người ẩn núp.

“Con hình như mới nghe thấy tiếng ai đó thở dài.” Tức Mặc Nguyệt Doanh nói.

“Nơi này bốn bề trống trải, sao có thể che giấu người. Chắc là con nghe lầm đó, nương nói Nguyệt Doanh à, tính tình của con còn phải sửa đổi, trong chôn hậu trạch kia là nơi ăn thịt người đến xương cốt chẳng còn đâu.” Âu thị thấp giọng nói.

“Nương, con đã biết, chúng ta trở về đi!” Tức Mặc Nguyệt Doanh vội nói, nàng cảm thấy có chút không thích hợp, rõ ràng mình nghe được tiếng thở dài, nhưng xung quanh lại không thể che giấu người, chẳng lẽ mình thật sự nghe lầm, nhưng mà cũng quá thật đi.

“Đi thôi!” Âu thị không còn tâm tình tán bộ tiếp.

Dưới bóng đêm, nước trong sông gợn sóng trong vắt, thấp thoáng một bóng người giống như mỹ nhân ngư ——

Q.1 - Chương 3: Làm khách Triệu Phủ

Edit: Mộc Lan

Beta: Lenivy Đêm đã về khuya, mà tiểu thư chưa trở về, Tiểu Nhã đi đi lại lại trong sân. Lúc này, nàng ta đã thay trang phục của đại nha hoàn, tuy vẫn là màu hồng phấn nhưng ở viền áo và đai lưng có thêm hoa văn, còn có thể tự vấn kiểu tóc mà mình thích.

Khi Tiểu Nhã định kêu những người khác đi tìm Túc Mặc Từ Tang thì ngoài cửa xuất hiện một bóng người, mơ hồ có thể đoán được đó là ai.

Nhìn người bước vào viện, nàng ta ra nghênh đón, sau đó sững sốt, kinh ngạc hỏi: “Tiểu thư, sao toàn thân người đều ướt hết?”

Toàn thân Túc Mặc Từ Tang ướt đầm, thậm chí quần áo và tóc vẫn đang nhỏ nước, nàng lạnh nhạt nhìn Tiểu Nhã.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Tiểu Nhã bị nhìn đến mức sợ hãi, phảng phất nàng ta bị bóc trần trước mắt tiểu thư.

“Không có việc gì, vừa rồi có chút oi bức, ta liền dội nước giếng, giúp ta chuẩn bị nước ấm.” Túc Mặc Từ Tang lãnh đạm phân phó.

“Vâng.” Tiểu Nhã đáp lời, trong lòng lại nghi hoặc, thời tiết tháng tám ở phương Bắc còn hơi lạnh, đặc biệt vào buổi tối, sao có thể oi bức?

Túc Mặc Từ Tang rửa mặt chải đầu xong, cho lui toàn bộ nha hoàn, đóng cửa phòng, rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, sau đó cời vòng ngọc đeo bên tay ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Chiếc vòng ngọc là lúc nàng mới đến thế giới này nhìn trong hộp trang sức. Một lần nọ, trong lúc vô tình nàng phát hiện bề ngoài chiếc vòng thoát nhìn giống ngọc, nhưng khi nhìn kĩ lại không phải, rất đặc biệt; nàng nghiên cứu thật lâu cũng không biết nó bằng chất liệu gì. Vì vậy, nàng thử dùng tinh thần lực tiến vào trong vòng ngọc, cũng vì thế mà nàng đã phát hiện một chuyện rất kì quái. Tinh thần lực nàng đưa vào bị mất quyền khống chế, nhưng không biến mất, nó bị vòng tay này giữ lại bên trong. Bởi vì tò mò sự kỳ quái này, cứ lúc nào có thời gian là nàng lại đẩy năng lượng vào trong; không quá một năm, tinh thần lực bảo lưu trong chiếc vòng giờ đã hình thành một đoạn đường hầm, dài một thước, chiều rộng ngày càng tăng lên. Hiện tại, bên trong vòng tay hơi hơi gấp khúc, không gian này có thể tích lớn hơn vòng tay, nhưng lại hoàn toàn tồn tại trong vòng tay.

(Giải thích một chút về cái vòng tay này: Nếu các nàng từng đọc truyện kiếm hiệp thì nó giống như một túi trữ vật, còn nói nôm na thì nó giống như túi không đáy bảo bối của Đorèmon. Tinh thần lực của nữ chính có thể quán nhập vào trong vòng tay và tạo nên không gian ngày càng lớn trong đó.)

Vì điều kỳ lạ này, nàng nghĩ đến chuyện, chuyển đồ vật vào trong không gian của vòng tay, trải qua nhiều lần thí nghiệm, nàng đã thành công, chỉ cần dùng tinh thần lực bao trùm đồ vật, sau đó để vào trong vòng tay.

Biết vòng tay ngọc có công dụng lưu trữ đồ vật, nàng càng cố gắng đưa thêm tinh thần lực vào trong đó. Bây giờ, không gian bên trong vòng tay đã khác trước rất nhiều, tròn như quả trứng, đại khái cao khoảng một thước (1 thước = 10 tấc = 0,23 m), đường cung tròn tầm mười thước.

Hơn nữa, có thể do bên trong được bao phủ hoàn toàn bằng tinh thần lực nên những đồ vật bị bỏ vào vẫn giữ được nguyên vẹn chất lượng. Tối thiểu thời gian bảo quản của vật cũng tăng gấp đôi, nhưng với vật còn sống thì không đưa vào được, nếu cố thu vào bên trong không gian chắc chắn sẽ chết.

Sau này, nàng cũng thử lấy các chất liệu khác đến dự trữ tinh thần lực, xem có thể hình thành một không gian trữ vật khác không. Tiếc rằng, không phải chất liệu nào cũng được, qua nhiều năm như vậy, nàng đã thử qua rất nhiều thứ, chỉ có duy nhất chiếc vòng này phù hợp. Mà muốn mở nó, bắt buộc phải dùng tinh thần lực, nàng thử qua rất nhiều biện pháp đều không mở thêm được không gian trong vòng tay.

Túc Mặc Từ Tang thả lỏng ngồi trên ghế tựa, tìm một vị trí thoải mái, sau đó sử dụng tinh thần lực, một luồng khí màu xanh nhạt mà mắt thường không thể thấy được chảy vào trong vòng tay.

Đã trải qua hai kiếp, nàng có thể khống chế tinh thần lực với mức độ tùy ý. Không ngừng sử dụng năng lực cũng là một biện pháp giúp nàng nâng cao tinh thần lực của bản thân.

Hôm sau, sau khi Túc Mặc Từ Tang đến thỉnh an lão thái quân, liền bắt đầu chăm sóc hoa cỏ trong viện; trừ việc thỉnh an nàng không ra khỏi viện nửa bước, cứ ở lì trong viện của mình. Vì thế, Từ Tang cần tìm việc làm cho đỡ buồn chán, càng ngày nàng càng có hứng thú chăm sóc hoa cỏ trong sân.

“Đại tỷ tỷ.” Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Túc Mặc Từ Tang nhìn lại, là Túc Mặc Nguyệt Mi. Hôm nay nàng ta mặc một bộ váy màu hồng đào, tay áo sam, điểm lệ mà yêu mị, vừa tròn mười bốn tuổi, đã thập phần nữ tính.

“Đại tỷ tỷ, công việc nặng này sao tỷ phải tự tay làm, hạ nhân đâu?” Tức Mặc Nguyệt Mi trong mắt lộ ra một chút chán ghét.

“Có việc sao?” Tức Mặc Từ Tang không trả lời nàng, lãnh đạm hỏi.

Sắc mặt Tức Mặc Nguyệt Mi lập tức có chút không vui, cười nói: “Hôm nay muội làm vài món điểm tâm, mang đến cho đại tỷ thưởng thức.”

Tức Mặc Nguyệt Mi có một tay hảo thủ nghệ, được rất nhiều người thích.

“Đề đó đi!” Tức Mặc Từ Tang tiếp tục vui đùa sửa sang lại hoa cỏ.

Thật vô lễ, Tức Mặc Nguyệt Mi trừng mắt nhìn bóng lưng Tức Mặc Từ Tang, sắc mặt chợt lóe qua một tia oán hận, nén cơn tức trong lòng, cười nói: “Đại tỷ tỷ, điểm tâm này muội vất vả mới làm được, tỷ ném thử đi, góp ý cho muội, hoa cỏ này đề đó cho hạ nhân làm.”

Tức Mặc Từ Tang khẽ nhủ mảy, xem nếu mình không ăn nàng ta sẽ không bớt ồn ào, vì thế đứng lên, rửa tay sạch sẽ trong chậu nước Tiểu Nhã bung tơi, cầm một khối điểm tâm ăn. Đột nhiên, đôi mắt vô cảm nhìn Tức Mặc Nguyệt Mi, miệng nhẹ nhàng ném miếng điểm tâm kia.

Tức Mặc Nguyệt Mi bị nhìn có chút chột dạ lẫn xấu hổ, cười hỏi: “Đại tỷ tỷ thấy sao, ăn vừa miệng không?”

Tức Mặc Từ Tang lắc đầu, lại lấy một khối điểm tâm bỏ vào miệng, sau đó tiếp tục ngồi xỏm xuống chăm hoa cỏ. Không khí trong hoa viên trầm xuống, trên mặt Tức Mặc Nguyệt Mi lộ ra chút vui vẻ, cười nói: “Đại tỷ tỷ, nếu tỷ đã thích chăm hoa như thế, muội xin cáo từ, không quấy rầy tỷ.”

Tức Mặc đầu cũng không nâng lên, nói: “Tiểu Nhã, tiễn tam tiểu thư.”

Tiểu Nhã lên tiếng dạ, đưa Tức Mặc Nguyệt Mi ra khỏi sân.

Sau khi Tức Mặc Nguyệt Mi rời đi, Tức Mặc Từ Tang bắt đầu sử dụng tinh thần lực trong người. Vừa rồi lúc dùng xong, nàng thấy có một số nguyên liệu gây dị ứng, đến lúc đó phát bệnh sỏi gây ngứa, nhưng qua vài ngày sẽ biến mất.

Vì tăng thêm cơ hội đi Triệu gia, trong phủ lại nổi sóng gió. Tức Mặc Nguyệt Mi làm như thế, bất quá không muốn nàng đi Triệu phủ mà thôi. Thật may mình có tinh thần lực có thể bức ra độc tố miễn cảm kia, không phát bệnh sỏi, bằng không, mình sẽ khiến nàng ta rất hả hê. Nhưng mà, khi nàng ta biết mình không phát bệnh, đúng hẹn đi Triệu Phủ, chắc chắn sẽ bức bội cho mà xem!

Chích xác là vậy, đến lúc đi Triệu phủ, Tức Mặc Từ Tang vẫn tươi tắn như thường, còn Tức Mặc Nguyệt Mi tức giận đến quăng chén trà, trầm nghĩ: Tuy mình cũng muốn được gả cho Triệu Thế Tử, nhưng tự hiểu được, nếu mình gả đi, mẫu thân Âu thị nhất định sẽ không bỏ qua. Vì thế, mình luôn biểu hiện ra rằng không có tâm tư gả cho Triệu phủ, hơn nữa còn ra sức nghĩ cách trừ bỏ Tức Mặc Từ Tang, trợ giúp cho Tức Mặc Nguyệt Doanh có thể gả sang Triệu gia, chỉ hy vọng, Âu thị có thể nghĩ đến lòng trung thành và tận tâm của mình, giúp mình tìm được một mối nhân duyên tốt.

Sáng sớm hôm nay, Tức Mặc Từ Tang thay trang phục lão thái quân đã chuẩn bị sẵn. Không thể thừa nhận rằng, ánh mắt của tổ mẫu nàng vẫn thực chuẩn, quần áo này rất hợp với bản thân. Khí chất của nàng có chút lãnh đạm, mặc bộ trang phục này cực kì hài hòa, lãnh diễm mà thanh thuần, không mất đoàn trang lại yêu mị.

Mang theo Tiểu Nhã tiến vào viện của lão thái quân, đã thấy Tức Mặc Nguyệt Doanh, Tức Mặc Nguyệt Mi, Tức Mặc Yên Nhi chờ ở đó, còn Tức Mặc Vũ Hinh và Tức Mặc Ngọc Nhi đều vắng mặt. Đến tận lúc sắp xuất phát, hai người vẫn chưa đến, hiển nhiên không đi được, cơ hội khó có được này ai lại nghĩ buông tha cho, xem ra trong đó hàm chứa ẩn tình. Mọi người cũng không chú ý nhiều, đi theo lên xe ngựa của lão thái quân cùng nhị phu nhân Âu thị tiến về phía Triệu Phủ.

Dọc theo đường đi, Tức Mặc Từ Tang nhắm mắt dưỡng thần, không để ý đến chuyện xung quanh. Lúc đến nội viện Triệu Phủ, cũng chỉ thi lễ và chào hỏi với mọi người rồi một câu dư thừa cũng không nói, chỉ cúi đầu, rất đoan trang đứng sau lão thái quân. Thấy nàng như vậy, mọi người cũng không chú động bất chuyện, Tức Mặc Từ Tang đương nhiên càng vui vẻ thoải mái, suy nghĩ đã phiêu dạt đi chốn nào rồi.

Kỳ thực Tức Mặc gia đứng đầu trong tứ đại gia tộc ở Kinh Thành, cho nên các tiểu thư của Tức Mặc gia tộc rất được hoan nghênh ở yến hội, xung quanh vây kín rất nhiều người với tâm tư khác nhau.

Còn Hầu gia phu nhân biểu lộ rõ sự yêu thích của bà với Tức Mặc Nguyệt Doanh, khiến ai ai cũng hiểu được Hầu gia phu nhân này coi trọng Tức Mặc Nguyệt Doanh. Có người nói tốt, cũng có kẻ ngầm ngầm phá hoại, mặt ngoài thì vô cùng náo nhiệt, thực chất là mưa âm gió bão, người qua kẻ lại.

Xem kịch là một ‘thói quen’ không thể thiếu ở Đại Chu, đây là trò giải trí thịnh hành nhất, rất nhiều vở diễn cả cũ lẫn mới.

Các tiểu thư trẻ tuổi đa phần đều tản bộ trong vườn, các tiểu thư Tức Mặc phủ cũng đi. Trừ Tức Mặc Từ Tang vẫn lưu lại bên người lão thái quân tiếp tục xem diễn, nàng chẳng có hứng thú với Triệu phủ, ngược lại đối với vở diễn trên sân khấu lại nhẫn nại xem hết, đây chính là văn hóa cổ đại.

Vì thế lão thái quân nhìn không vừa mắt, nháy mắt với Vũ Trương ở bên cạnh. Vũ Trương đi đến gần Tức Mặc Từ Tang, nhẹ giọng nói với nàng, “Tiểu

thư, bình thường người không thích xem diễn, lão nô dẫn người đi dạo hoa viên.”

Nàng chăm chú xem như vậy, sao có thể nói là không thích xem. Tức Mặc Từ Tang thoáng nhìn qua lão thái quân, hiểu được đây là ý tứ của bà, không cho phép từ chối. Nên đành đứng lên, bước ra bên ngoài. Nhìn bóng lưng Tức Mặc Từ Tang rời đi, hai mắt Hầu gia phu nhân trầm xuống, chớp chớp khôi phục bình thường, rồi liếc nha hoàn bên cạnh một cái, nha hoàn kia bất động thanh sắc lui xuống.

Đi đến hoa viên, Vũ Trương thấy xung quanh không có người, tới gần Tức Mặc Từ Tang, nhẹ giọng nói: “Đại tiểu thư, hôm nay Triệu Thế Từ ở trong phủ, nếu gặp gỡ nên tranh thủ chuyện trò đôi ba câu.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Hạ Mộc

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy

Tức Mặc Từ Tang cuối cùng cũng hiểu được lí do hôm nay các tiểu thư đều tản bộ ở hoa viên, hoá ra là sáng tạo cơ hội vô tình “gặp mặt” Triệu Thế Từ. Vì thế, nàng gật đầu, kỳ thực trong lòng đang nghĩ cách tránh né, nàng không muốn gặp Triệu Thế Từ đáng ghét kia, nghĩ đến lần trước hấn tử triền lan đánh (quần quýt không ngót), trong lòng nàng liền dâng lên nỗi chán ghét.

Vũ Trương không biết ý định của Tức Mặc Từ Tang, dặn dò cẩn thận nàng liền lui xuống, bên cạnh chỉ còn nha hoàn Tiểu Nhã theo hầu.

Tức Mặc Từ Tang chậm rãi chọn hướng cây cối um tùm đi đến, dễ che giấu thân mình, một lúc sau nàng gặp một ngã tư, đang định tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên một nha hoàn đi tới, “Tức Mặc đại tiểu thư.”

Tức Mặc Từ Tang nhìn lại.

“Tức Mặc đại tiểu thư, ta là hoàn bên người Hầu gia phu nhân nha, Hầu gia phu nhân biết người thích hoa đào, lệnh nô tỳ dẫn tiểu thư đến xem rừng hoa đào trong phủ.” Nha hoàn kia bước lên thi lễ rồi nói.

Trên mặt Tức Mặc Từ Tang hơi có chút cổ quái. Nàng biết rõ Hầu gia phu nhân này không thích mình, sao tốt bụng đến mức sai nha hoàn dẫn đường cho mình như vậy? Nghĩ thế, nàng đem tinh thần lực thả ra ngoài, trong vòng năm trăm thước, cuối cùng nàng đã tìm được nguyên nhân. Thì ra Triệu Thế Từ đang đi tới hướng bên này, nếu nàng tiếp tục đi, nàng sẽ chạm mặt Triệu Thế Từ.

Hầu gia phu nhân đã giúp nàng không phải gặp tên Triệu Thế Từ đó, đương nhiên là chuyện tốt, không đạo lý gì lại cự tuyệt, vì thế gật đầu, như vậy, nàng cùng Triệu Thế Từ vô duyên.

Nha hoàn dẫn Tức Mặc Từ Tang đến một vườn hoa đào rồi ly khai, mà Tức Mặc Từ Tang không có hứng thú với vườn hoa đào này nên rời khỏi đó, tìm mỗi chỗ ở hoa viên tương đối kín đáo, ngồi trong đình hóng mát. Tiểu Nhã quy củ đứng bên ngoài đình.

Tức Mặc Từ Tang nhìn có vẻ đang ngồi ngẩn người, kỳ thực nàng đang không ngừng thả tinh thần lực vào vòng, Tiểu Nhã nhìn Tức Mặc Từ Tang như thế cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đại khái nửa canh giờ sau, Tức Mặc Từ Tang nghĩ hấn cũng đến lúc ra về, vừa đứng lên, phía sau liền truyền đến một âm thanh vui mừng, “Từ Tang muội muội.”

Tức Mặc Từ Tang khẽ nhíu mày, xoay người lại, thấy một nam nhân tuấn mỹ, thân cao 1m8, khí chất cao quý bất phàm, cặp mắt phượng mang theo một tia tà khí, vẻ mặt mỉm cười nhìn nàng, người này đúng là Triệu Thế Từ.

“Từ Tang muội muội, tại hạ thất lễ.” Triệu Thế Từ chấp tay, trên mặt tràn đầy tươi cười, “Ta tìm muội thật lâu, hoá ra muội ở đây.”

Tức Mặc Từ Tang không nói gì, chỉ thi lễ lại, vẻ mặt lãnh đạm, nàng không muốn gặp Triệu Thế Từ. Cho nên tránh ở góc xó xỉnh này, không ngờ vẫn chạm mặt, nàng nhớ tới một câu danh ngôn, “Người càng không muốn gặp chuyện càng phát sinh”, xem ra đúng là có lý.

“Từ Tang muội muội, tại hạ có thể vào ngồi cùng không?” Triệu Thế Từ hỏi.

Tức Mặc Từ Tang nhìn hấn một cái, “Không nên, và mong ngài hãy gọi tôi là Tức Mặc cô nương, Từ Tang là khuê danh của tôi, một nam tử như ngài xưng hô như vậy, sẽ tổn hại đến danh tiết của tôi.”

Đối với lời nói không chút khách khí của Tức Mặc Từ Tang, Triệu Thế Từ chẳng những không tức giận, trên mặt tươi cười càng rạng rỡ, “Hai nhà chúng ta đều là thế gia, lại sắp thành thông gia, coi như là thân thích, Từ Tang muội muội không cần khách sáo như vậy.”

Khách sáo! Tức Mặc Từ Tang cổ quái nhìn Triệu Thế Từ, nàng có khách sáo sao? Nếu hấn ta không đi, vậy nàng đi là được! Dù sao nàng cũng không định ngồi thêm.

Triệu Thế Từ nhận ra Tức Mặc Từ Tang không kiên nhẫn, vội hỏi “Từ Tang muội muội, ta nghĩ muội chắc chắn biết nhà ta và Tức Mặc gia sẽ có đám hỏi.”

Tức Mặc Từ Tang cúi đầu, nhàn nhạt nói: “Tôi chỉ là phận nữ nhi, không nên nhiều lời, dù thế thì sao chứ, có quan hệ gì tới tôi.”

“Nhưng người ta muốn cưới chính là muội, ta đã nói với cha mẹ rồi, không phải muội không cưới, sao có thể không có quan hệ với muội.” Nụ cười và ánh mắt Triệu Thế Từ đều toát lên vẻ ôn nhu, trong chớp mắt có thể làm trái tim thiếu nữ mềm nhũn, đáng tiếc đối diện với hấn là người vốn chẳng hiểu phong tình.

Tức Mặc Từ Tang nhìn Triệu Thế Từ, dừng dừng nói: “Tôi không phải là người mà ngài muốn nói cưới là cưới.”

Lúc này Tức Mặc Từ Tang thật ngạo mạn, Triệu Thế Từ nở nụ cười, càng thêm ngạo mạn hơn nàng, “Từ lần trước nhìn thấy muội, ta đã quyết định muốn kết hôn với muội, mà phạm là những chuyện ta đã quyết định, xưa nay chưa từng thay đổi.”

Tức Mặc Từ Tang không để ý tới hấn, đi lướt qua hấn rồi đi.

Triệu Thế Từ nhìn thân ảnh của Tức Mặc Từ Tang, trên mặt nở nụ cười kiên định.

Sau hôm trở về Triệu phủ, Tức Mặc Từ Tang vẫn như thường ngày tản bộ trong rừng đào, phía sau không mang theo bất kì nha hoàn nào, đột nhiên, Tiểu Nhã vội vàng đi tới, nói: “Trương quản sự cầu kiến.”

Tức Mặc Từ Tang nhíu mày, Trương quản sự này là quản sự hồi môn của mẫu thân nàng, bình thường vẫn hỗ trợ nàng quản lý của hồi môn của mẫu thân. Khi mẫu thân qua đời, số tài sản kia chính là thuộc về Tức Mặc Từ Tang. Trước kia nàng còn nhỏ, sản nghiệp này đều do Âu thị tiếp nhận quản lý. Năm ngoái, nói là Tức Mặc Từ Tang nên học cách quản gia, nên trả lại cho toàn bộ sản nghiệp cho Tức Mặc Từ Tang.

Khi đó, nàng cũng nhìn qua, tài sản này sớm chỉ còn xác không, mà Trương quản sự sớm đã thành người của Âu thị, những người trung thành với mẫu thân nàng đều đã bị loại bỏ.

Trước đây nàng không biết, sau này dù biết cũng không kịp cứu vãn. Nhưng, nàng chẳng thèm để tâm, hiện tại mình có ăn có mặc, hơn nữa, Âu thị cũng không dám quá đáng, trừ tiền tiêu vật hàng tháng, nàng còn tiết kiệm được thêm một trăm lượng bạc. Cho nên nàng cũng lười quản chuyện phiền toái này, tiền đủ tiêu là được.

“Đưa hấn đến ngoài phòng khách đi.” Tức Mặc Từ Tang nói.

Tiểu Nhã rời đi, nàng cũng không lập tức trở về, mà tiếp tục tản bộ, đại khái hai nén hương sau, nàng mới chậm rãi trở về.

Ngoài phòng khách đứng hai người, chính là Trương quản sự. Bên người hấn là một gã sai vặt còn khá trẻ.

Tức Mặc Từ Tang ngồi xuống ghế, Trương quản sự cùng gã sai vặt tiến lên hành lễ, “Nô tài ra mắt đại tiểu thư.”

“Miễn lễ.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói, lúc này Tiểu Nhã dâng trà lên, vì thế nàng cầm tách trà nhấp một ngụm. Hiện tại trời càng lúc càng nóng, đi bộ một hồi thấy hơi khát, nàng không sợ lạnh mà chỉ sợ nóng.

“Đại tiểu thư, sổ sách tháng này đã chuẩn bị tốt, mời người xem.” Trương quản sự nói xong, quay sang ý bảo gã sai vặt đang đứng phía sau ôm sổ sách bước lên trước mấy bước, ngụ ý Tức Mặc Từ Tang sai người tiếp nhận.

Tức Mặc Từ Tang nhìn về mười quyển sổ trong tay gã sai vặt kia, không cần nhìn nàng cũng biết bên trong có cái gì. Chỉ là sổ thu chi của mấy cửa hiệu, số liệu mỗi quyển làm người ta nhìn mà hoa cả mắt, cuối cùng bạc vào tay nàng chẳng có bao nhiêu.

“Ta không muốn nhìn, mười cửa hàng này đều bán đi cho ta, ngươi trở về tìm người mua, mỗi cửa hàng mặt tiền phải hơn hai trăm lượng, chỉ có thể nhiều hơn không được phép ít.” Tức Mặc Từ Tang nói.

Trương quản sự kinh ngạc, “Tiểu thư, ngài đây là...”

“Ngươi làm theo là được, không cần nói nhiều, đem sổ sách và lợi tức đặt trên bàn, ngươi cũng trở về đi!” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng cắt ngang lời hấn nói.

“Vâng.” Trương quản sự lên tiếng trả lời, sau đó nói với gã sai vặt phía sau: “Hạ Mộc, làm theo lời đại tiểu thư đi.”

“Vâng.” Gã sai vặt kia chính là Hạ Mộc lên tiếng, cung kính đem đồ trên tay đặt cạnh bàn, phía dưới là sổ sách, bên trên sổ sách đặt một đại hủ bao.

Tức Mặc Từ Tang về mặt hơi biến hoá, ánh mắt dừng trên người gã sai vặt kia, hỏi: “Ngươi tên gì?”

Trương quân sự sừng sốt, Hạ Mộc cũng sừng sốt, vội vàng trả lời: “Nô tài tên là Hạ Mộc.”

Ánh mắt Tức Mặc Từ Tang lảng lảng dừng trên người Hạ Mộc, không biết nghĩ đến cái gì, mà Hạ Mộc bị Tức Mặc Từ Tang nhìn chăm chăm không được tự nhiên, nhưng vẫn thành thật đứng yên, không nhúc nhích, so đầu gối còn ngốc hơn.

“Các người đều lui xuống đi.” Tức Mặc Từ Tang ra lệnh.

Chờ Trương quân sự cùng Hạ Mộc rời đi, Tức Mặc Từ Tang bảo Tiểu Nhã đem sổ sách và lợi tức mang vào phòng trong, cho toàn bộ hạ nhân lui xuống. Nàng chăm chú xem sổ sách, sổ sách này ngay cả hàng nhập cũng làm giả, cho nên nàng không quá chú tâm, chủ yếu là kiểm tra lợi tức, đoán đại khái cũng hơn một trăm lượng, không sai biệt lắm so với mức tiền thường thu được.

Ngày lại ngày trôi qua, hôm nay, Tức Mặc đi khỏi sân của lão thái quân, cho lui nha hoàn, cất bước đi dạo trong hoa viên, đi tới đi lui rồi ngồi xuống bên thềm cỏ cạnh bờ sông đối diện rừng đào, ngẩn người, không biết từ khi nào, sau rừng cây xuất hiện hai bóng người, nhìn cách ăn mặc là nhị đẳng nha hoàn, không phát hiện ra Tức Mặc Từ Tang phía bên kia.

“Tú Cúc, người thật sự thích Hạ Mộc kia sao!” Thanh âm mơ hồ vang lên.

“Àn...” Tiếng trả lời mang theo ngượng ngùng lẫn vui sướng.

“Thật không hiểu người, hắn có gì tốt, một gã sai vặt không được chủ tử coi trọng, về sau chẳng có tiền đồ...” Không rõ ủng hộ hay phản đối.

“Ta thích sự thành thật và chịu khó của hắn.”

“Vậy hắn thích người không?”

“...” Một tiếng thờ dài thất vọng vang lên.

“Xú nam nhân kia, thật là mất mủ, hắn cho rằng hắn là ai a! Tú Cúc của chúng ta thích hắn là phúc khí của hắn, hắn dám không thích người, quả thực là không biết tốt xấu, đi, ta giúp người đòi công đạo.” Thanh âm tức giận không thôi.

“Đừng, đừng đi, ta tin tưởng cuối cùng hắn sẽ thích ta...”

Hai thanh âm từ từ nhỏ dần, hai nha hoàn kia đã rời đi, Tức Mặc Từ Tang dường như không nghe được cuộc đối thoại của hai người nọ, vẫn ngẩn người nhìn không trung như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Đột biến (Thượng)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Đầu tháng năm, cả Tức Mặc phủ đắm chìm trong không khí vui mừng, náo nhiệt phi thường, tận đến đêm khuya, mới dần dần yên tĩnh...

Tức Mặc Từ Tang trở về viện của mình, lập tức phân phó nha hoàn mang nước ấm vào. Cả ngày nay cùng Lão thái quân tiếp đón khách ở chính viện, nàng cũng có chút mệt mỏi, ngâm mình trong nước nóng, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Rửa mặt chải đầu xong, nàng liền lên giường ngủ...

Đêm tối đen.

Tiểu Nhã nhẹ nhàng mở cửa phòng Tức Mặc Từ Tang, thổi mê hương vào, mà bên kia, Hạ Mộc sau khi làm xong việc, mệt mỏi đi lại trên hành lang, sắp về tới phòng của mình. Đột nhiên hắn cảm thấy sau gáy rất đau, lập tức hôn mê, hai người đánh lén Hạ Mộc cấp tốc vác hắn đi, vụng trộm vào trong biệt viện, dọc theo đường đi đều có người tiếp ứng, rất nhanh tới viện của Tức Mặc Từ Tang...

Hôm sau, trời dần sáng.

Quần áo nam nữ vung vãi đầy dưới giường, còn trên giường thì càng hỗn độn. Một thân nữ nhân trắng như tuyết, chỉ mặc độc cái yếm, một thân thể nam nhân với nước da màu đồng, lộ nửa thân trên, hai người đắp cùng một cái chăn. Một lúc sau, thân thể cả hai cùng động đậy, hiển nhiên là sắp tỉnh.

Lúc này ——

“Đại tỷ tỷ, bọn muội định đến chỗ tổ mẫu, để gặp tân tâu tử, sao tỷ vẫn còn ngủ.” Thanh âm Tức Mặc Nguyệt Mi ngạc nhiên, kỳ quái vì Tức Mặc Từ Tang còn chưa thức dậy. Đồng thời nàng ta mở toang cửa phòng Tức Mặc Từ Tang, Tức Mặc Nguyệt Doanh, Tức Mặc Nguyệt Mi, Tức Mặc Vũ Hình cũng đứng cạnh cửa, phía sau có vài nha hoàn đi theo, Tiểu Nhã cũng ở trong đó.

Và... chuyện xảy ra trong phòng khiến các nàng không thể tin được, thậm chí sợ hãi hét toáng lên, còn bọn hạ nhân thì sợ sệt, xì xào.

Hai người trên giường đã tỉnh hẳn, giật mình ngồi dậy. Từ Tang và Hạ Mộc đồng thời nhìn về phía đối phương, ngạc nhiên, sắc mặt tái nhợt, đặc biệt là Hạ Mộc, hần cảm giác như trời sắp xuống đầu, đầu óc trống rỗng, hần đang nằm mơ, nằm mơ thôi...

Tức Mặc Từ Tang hoàn hồn trước, lạnh lùng quát ngoài cửa: “Mau rút ra, đóng cửa lại.”

Ngữ khí lạnh băng, lại thêm tinh thần lực tạo sức ép, đám người kia nhất thời cảm thấy một luồng áp lực vô hình, toàn bộ lui ra ngoài, cánh cửa phòng tự sập lại. Tức Mặc Nguyệt Mi và mọi người nhìn nhau, kinh ngạc nói: “Trong phòng đại tỷ tỷ sao lại có đàn ông?”

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đại tỷ tỷ trộm nhân.” Tức Mặc Vũ Hình thấp giọng nói.

(trộm nhân: vụng trộm, lén lút thông đồng với người khác)

“Cầm Tụ, người đi báo cho Lão thái quân, để Lão thái quân đến xử lý.” Tức Mặc Nguyệt Doanh vội nói với đại nha hoàn đứng phía sau.

Cầm Tụ lên tiếng vang, vội vàng chạy đi. Mà trong phòng, Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nhìn Hạ Mộc, nói: “Mặc quần áo vào.”

Hạ Mộc trong đầu cảm thấy trống rỗng, nghe xong mệnh lệnh của Từ Tang, như đang trôi nổi giữa biển lớn vớ được tấm gỗ cứu mạng, nhanh chóng nhảy xuống giường, nhặt quần áo rơi vãi dưới đất, tay chân luống cuống, rất lâu vẫn chưa mặc được. Còn bên Tức Mặc Từ Tang đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi bên cạnh giường, nhìn chăm chăm Hạ Mộc. Hần càng thêm luống cuống, không rõ cái nào là quần, cái nào là áo nữa, lộn đi lộn lại, mãi không mặc được, sắc mặt tái nhợt tương như sắp ngất đi vậy.

“Người còn muốn mặc bao lâu?” Tức Mặc Từ Tang vô hi vô bi hỏi.

“Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Hạ Mộc hoảng sợ quỳ xuống.

“Nếu người không muốn chết, tốt nhất tỉnh táo lại.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nhìn Hạ Mộc.

“Nô tài, nô tài...” Hạ Mộc không biết bản thân nên nói gì.

Tức Mặc Từ Tang thở dài, nói: “Đối với chuyện hôm nay, ta không có nửa điểm ấn tượng, hiển nhiên người cũng như thế. Xem ra chúng ta bị người khác hãm hại rồi. Bây giờ, ta và người nên cân nhắc việc này một cách rõ ràng, mới có cơ hội sống sót, người hiểu được điều này không?”

“Nô tài hiểu rõ...” Hạ Mộc nghe hiểu lời của Tức Mặc Từ Tang, tuy tay chân vẫn lóng ngóng, nhưng cuối cùng đã mặc xong quần áo, không dám ngẩng đầu nhìn nàng, kinh hoàng hỏi: “Đại tiểu thư, việc này...”

“Được rồi, không cần nói nữa. Chỉ cần người bị hãm hại, vô tâm hại ta, ta sẽ không tính việc này lên đầu người. Thấy chủ tử, người cứ nói đúng sự thật, nhưng, nếu không biết điều, nói ra những lời làm hại đến ta, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng thốt ra.

“Đại tiểu thư, nô tài hiểu rõ, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho người.” Hạ Mộc thận trọng hứa hẹn.

Trong viện Lão thái quân có rất nhiều người: Nhị lão gia, Tam lão gia, Tứ lão gia, Nhị phu nhân Âu thị, Tam phu nhân Thượng Quan thị, Tứ phu nhân Trần thị, còn một nhóm các thiếu gia và tiểu thư nữa, thật náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều chờ cô dâu mới đến kính trà, mà hôm nay Âu Thị cũng đặc biệt vui mừng và cao hứng, giống như người cưới vợ không phải thứ tử mà chính là con đẻ của bà, đôi lúc lại nhìn bên ngoài phòng khách, trên mặt nở một nụ cười bí hiểm.

“Không tốt, không tốt rồi...” Cầm Tụ hoang mang rối loạn chạy thẳng vào trong.

Đã đến rồi đây, nụ cười trên mặt Âu thị càng rạng rỡ, bất quá trong nháy mắt bà ta bèn thu liễm lại, lớn tiếng khiển trách Cầm Tụ: “Nói hươu nói vượn gì đó, hôm nay là ngày vui của đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân.”

Mọi người trong phòng khách mất hứng nhìn Cầm Tụ điên loạn kia.

“Đại tiểu thư, chỗ Đại tiểu thư...” Cẩm Tụ sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ nói không ra lời.

“Có việc thì mau bẩm, chẳng hiểu biết phép tắc gì cả.” Âu thị phụng phịu nói, “Bình thường Nhị tiểu thư dạy người thế nào.”

“Buổi sáng hôm nay, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, Bát tiểu thư cùng đi tìm Đại tiểu thư để tới ra mắt đại thiếu phu nhân, không nghĩ tới, nhưng bất ngờ lại bắt gặp cảnh Đại tiểu thư cùng... cùng... một người đàn ông nằm chung trên một chiếc giường.” Vừa nói xong, Cẩm Tụ quỳ rạp trên mặt đất, thân mình không ngừng run run, có thể thấy được hiện tại nàng ta có bao nhiêu kinh hoàng cùng sợ hãi.

Nhất thời không khí đột ngột im lặng, tất cả đều kinh ngạc và nghi hoặc.

“LỚN MẬT!!!” Sắc mặt Lão thái quân khó coi, rống giận, “Người dám vu oan hãm hại danh tiết Đại tiểu thư.”

“Lão thái quân bớt giận, có cho nô tì mười lá gan, nô tì cũng không dám vu hãm Đại tiểu thư a! Hiện giờ, kẻ đó vẫn còn ở chỗ Đại tiểu thư.” Cẩm Tụ vội hỏi.

“Nurong, chúng ta đến xem là biết ngay. Nếu có tiểu nhân dám hãm hại chủ tử, đến lúc đó chúng ta mới trừng phạt nàng ta thật nghiêm khắc.” Nhị phu nhân Âu thị nói.

Lão thái quân không ngu ngốc, biết nha hoàn không dám nói loạn một việc nghiêm trọng như thế, cho nên sắc mặt càng khó coi, vron tay, Tức Mặc Yên Nhi đứng bên cạnh vội diu Lão thái quân đứng lên. Nha hoàn khác cũng bước lên trước đỡ một bên, Lão thái quân bước ra ngoài.

Những người khác đều hóng hót, Nhị lão gia vội quát: “Toàn bộ tiểu bối lưu lại hết, thành thật mà nói ở đây. Chớ nói loạn điều gì, nếu truyền ra ngoài, ta tuyệt đối không tha thứ. Tứ đệ và tứ đệ muội, hai người ở lại cùng mọi người.”

Tứ lão gia và Tứ phu nhân Trần thị đồng ý.

Vì thế Lão thái quân đi đầu, đám người Nhị lão gia, Nhị phu nhân, Tam lão gia, Tam phu nhân theo sau, bước nhanh đến viện của Tức Mặc Từ Tang.

Lão thái quân nhìn Hạ Mộc trong phòng Tức Mặc Từ Tang, thân mình giống như mất hết khí lực, nếu không phải Tức Mặc Yên Nhi cùng nha hoàn bên cạnh kịp thời đỡ lấy thì bà đã té ngã trên mặt đất.

“ĐÃ CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA?” Nhị lão gia quát to, khí thế kia áp đảo những người trong phòng, sắc mặt ai cũng đều sợ hãi.

“Lão gia, nơi này khuê phòng của Từ Tang. Người cùng Tam thúc trước tiên đi ra ngoài chờ, cũng mang kẻ to gan này đi, để đàn bà con gái chúng thiếp nói riêng với Từ Tang, sau đó sẽ đến phòng khách.” Nhị phu nhân Âu thị vội hỏi.

Nhị lão gia sắc mặt khó coi, phát ông tay áo ly khai, Tam lão gia đi theo phía sau. Hạ Mộc nhìn thoáng qua Tức Mặc Từ Tang, được một bà vú lớn tuổi nhắc nhở, đành mặt trắng bệch, thất thểu ra khỏi phòng.

“Từ Tang, có chuyện gì xảy ra? Trong phòng cháu vì sao lại có đàn ông?” Sắc mặt Nhị phu nhân Âu thị rất khó coi hỏi, nhưng giọng nói rất nhẹ nhàng, như sợ thanh âm lớn một chút sẽ kinh động đến Tức Mặc Từ Tang.

Về mặt của Tức Mặc Từ Tang rất khó coi, nhưng còn tạm trấn định, nói: “Cháu cũng không biết, đêm qua... Đúng rồi, đêm qua đến phiên Tiểu Nhã trực đêm, cháu ngủ thấy có mùi lạ, sau đó liền hôn mê.”

Đột nhiên nàng phảng phất nhớ tới điều gì, đột ngột hiểu ra, chạy ra khỏi phòng, “Hậu viện...”

Mọi người đều không hiểu hành vi của Tức Mặc Từ Tang, nhưng vẫn vội vàng theo Tức Mặc Từ Tang đến hậu viện, đi đến phòng của Tiểu Nhã.

“Tìm, tìm ra cho ta, tối hôm qua ta mới ngủ thấy một mùi lạ, sau đó liền hôn mê, khẳng định đó là mê hương.” Tức Mặc Từ Tang một bên nói, một bên tìm kiếm loạn trong phòng Tiểu Nhã.

Sắc mặt Tiểu Nhã xám xịt, vốn đang theo sau, liền quỳ mạnh xuống, ủy khuất nói: “Đại tiểu thư, người làm gì vậy. Tối hôm qua đúng là nô tì gác đêm, nhưng nô tì vụn vụn không dám làm chuyện như vậy đâu!”

Tức Mặc Từ Tang không để ý tới Tiểu Nhã, tiếp tục tìm kiếm.

“Tìm, tìm cho ta.” Lão thái quân lúc này tinh táo hơn rất nhiều, tức giận ra lệnh.

Có mệnh lệnh của Lão thái quân, các nha hoàn đồng thời tìm kiếm. Trong phòng loạn thành một đoàn, không đến một khắc sau, Tức Mặc Từ Tang tự mình lục ra mê hương giấu trong đồng quần áo ở tủ quần áo, Tiểu Nhã sắc mặt tái nhợt, mà Nhị phu nhân Âu thị sắc mặt đồng thời trầm xuống.

“Tổ mẫu, người xem, người coi rõ ràng đây là mê hương. Nha hoàn vậy mà là hại cháu...” Giọng nói Từ Tang run run, sau đó giận trừng Tiểu Nhã, “Người nói, ai cho người lá gan lớn như vậy dám hại ta, âm hiểm như thế muốn đẩy ta vào chỗ chết.”

“Nô tì... Nô tì không dám, nô tì oan uổng...” Tiểu Nhã không ngừng dập đầu, trên mặt là biểu tình ủy khuất, oan uổng.

“Tất cả đến phòng khách, hôm nay ta nhất định phải tra rõ mọi chuyện.” Lão thái quân cả giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Đột biến (Hạ)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Trong phòng khách, bầu không khí quý dị, Hạ Mộc quý trên mặt đất, Nhị lão gia và Tam lão gia ngồi ghế gia chủ, nét mặt vô cảm không biết đang nghĩ gì. Trong phòng cũng có hai bà vú lớn tuổi khác, hạ nhân đã sớm bị đuổi đến một góc trong viện ngồi đợi, có một bà vú canh chừng để cấm bọn họ nói vô văn.

Thấy Lão thái quân dẫn đầu mọi người tiến vào, Nhị lão gia cùng Tam lão gia vội tiến ra đón, “Mẫu thân...”

Lão thái quân phát tay, không cho bọn hần mở miệng, ngồi ghế trên, những người khác đều đứng hai bên. Ánh mắt họ dừng trên người Tức Mặc Từ Tang, vẻ mặt khác nhau; đồng tình, khinh bỉ, phẫn nộ, vô cảm đều có.

Đối với ánh mắt mọi người, Tức Mặc Từ Tang tựa hồ không có tâm tình để ý tới, vẻ mặt hơi ngây ngốc.

Lão thái quân vất gói mê hương trước mặt Tiểu Nhã, lạnh giọng chất vấn: “Mê hương này từ đâu ra?”

Tiểu Nhã kinh hoàng quý xuống, “Nô tì... Nô tì cũng không biết chuyện gì xảy ra, mong Lão thái quân suy xét, nhất định là có người muốn hãm hại nô tì.”

“Một đũa nha hoàn nho nhỏ như ngươi ai thêm hãm hại, còn không thành thật khai ra.” Lão thái quân tức giận.

“Tiểu thư, nhiều năm qua, Tiểu Nhã luôn tận tâm hầu hạ người, luôn làm việc trung thành và cẩn trọng, tuyệt đối không dám dùng mê hương hãm hại tiểu thư. Tiểu thư, nô tì bị oan, mê hương kia vì sao có ở phòng nô tì, nô tì thực không biết mà!” Tiểu Nhã tràn đầy ủy khuất nhìn về phía Tức Mặc Từ Tang nói ra những lời “chân tình, thật lòng”.

Tức Mặc Từ Tang không để ý đến Tiểu Nhã, mà nhìn về phía Lão thái quân nói: “Tổ mẫu, có thể nghe cháu gái một lời không?”

“Cháu nói đi.” Lão thái quân ngữ khí hòa hoãn hơn nhiều.

“Sao tổ mẫu không hỏi gã sai vặt này xem?” Ánh mắt Tức Mặc Từ Tang dừng trên người Hạ Mộc.

“Ngươi nói.” Lão thái quân nhìn về phía Hạ Mộc.

“Nô tài tuyệt đối không dám có ý nghĩ không an phận với Đại tiểu thư. Đêm qua nô tài vừa thấy gáy đau nhói thì liền không biết gì nữa, tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong phòng Đại tiểu thư.” Ngữ khí Hạ Mộc coi như trấn tĩnh.

“Ngươi tới, xem cổ hần.” Lão thái quân trầm giọng nói.

Hạ Mộc cúi đầu, lộ ra phần gáy, dấu bầm tím còn rất rõ ràng, chắc chắn là dùng lực mạnh đập vào.

Việc này chẳng những có mê hương, cả gã sai vặt cũng bị đánh bất tỉnh, tất cả mọi người ở đây đều ngầm đoán được mười mui.

“Tổ mẫu, từ nhỏ cháu đã mất đi phụ mẫu, may vẫn luôn được tổ mẫu ngài nuôi dạy, tuy bất tài, nhưng cũng hiểu được cái gì là nữ đức, tuyệt đối không dám tư thông với hạ nhân. Cháu bị chuốc mê hương, chứng cứ đều có đây. Cháu tin chắc dù có mời đại phu đến cũng khẳng định Từ Tang cháu trùng phải mê dược. Đây là sự thật rõ ràng, mà gã sai vặt này cũng bị người đánh bất tỉnh, chứng tỏ đằng sau chuyện này có kẻ muốn hãm hại cháu, cháu thỉnh tổ mẫu làm chủ cho Từ Tang.” Tức Mặc Từ Tang quý xuống, kiên quyết nói: “Việc này nếu không làm rõ ràng, cháu dù có chết cũng không còn mặt mũi nhìn phụ mẫu.”

Vừa nhắc đến phụ mẫu của Từ Tang, trên mặt Lão thái quân lộ ra vẻ đau xót, tức giận đứng dậy, cả giận nói: “Tìm hết những người gác đêm hôm qua đến đây.”

“Nương, đợi chút, sao không nghe con dâu một lời.” Nhị phu nhân Âu thị nói.

“Ngươi nói.” Lão thái quân lạnh lùng thốt.

“Nương, sự tình đã phát sinh. Dù điều tra xong, danh tiết của Từ Tang cũng bị huỷ. Hiện giờ, chúng ta nên nghĩ cách giải quyết việc này thế nào cho phải,

cứ tiếp tục tra xét sẽ khó bề che giấu, ngược lại càng khiến sự việc tệ hơn. Đến lúc đó, người bị hại lớn nhất vẫn là con bé.” Nhị phu nhân Âu thị nói.

Tuyệt đối không thể tiếp tục điều tra chuyện này sâu hơn, nếu không, sẽ dễ dàng tra ra bản thân mình. Cứ nghĩ, ta có thể lặn trong tộc và hậu thuẫn từ bên ngoài, Tức Mặc gia không dám làm gì nên mới nghĩ kế hoạch này, bản thân cũng không để tâm nhiều, mới dám hăm hại xú nha đầu kia. Nhưng vì đây là một phiền toái không đáng có, nếu ta không xử lý kín kẽ, tiếp tục tra sẽ tìm được lỗ hổng. Lo lắng nhất là nếu chuyện hăm hại chất nữ (cháu gái) truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của bản thân và con gái. Hơn nữa, ta còn nghĩ con bé Tức Mặc Từ Tang sẽ bị chuyện này làm cho sợ hãi u mê, mặc người dẫn dắt. Nào ngờ, nó lại bình tĩnh như thế, yêu cầu làm rõ mọi chuyện. Đúng là loại không biết xấu hổ.

Lão thái quân sao không rõ, nhưng thanh danh chất nữ tốt của mình tự nhiên bị hủy hoại, aiz... con bé còn quá nhỏ...

“Vậy cho bọn chúng thành thân đi!” Nhị lão gia bắt đầu đi nói.

“Không được, đường đường trưởng nữ sao có thể gả cho một hạ nhân.” Lão thái quân lập tức phản đối.

“Nếu không làm thế nào đây, Từ Tang đã mất đi sự trong sạch, dù bịt kín bao nhiêu, sớm hay muộn bên ngoài sẽ lộ lên tin đồn, không gả thì biết tính sao.” Nhị lão gia trầm giọng nói.

Lão thái quân trầm mặc, biểu tình vô cùng mệt mỏi và đau xót, đột nhiên cả giận nói: “Người tới, lôi Cẩm Tụ ra ngoài đánh chết.”

“LÃO THÁI QUÂN THA MẠNG!!!!” Cẩm Tụ hoảng sợ quỳ xuống, cầu xin tha thứ.

“Nếu ngươi muốn sống, đã không lớn tiếng bảm chuyện trước mặt tất cả mọi người trong gia tộc. Làm thế, khác nào tuyên cáo với cả thiên hạ rằng: Đại tiểu thư bị mất danh tiết, khiến thanh danh của gia tộc Tức Mặc bị hao tổn nặng nề, giết người mười lần cũng không thể giải hận.” Lão thái quân lạnh lùng phán quyết, nếu không phải chuyện này đã bị mọi người ở phòng khách biết được, thì còn có thể bịt miệng một số người, về cơ bản có khả năng che giấu được. Đến lúc đó Từ Tang cũng có thể tuyển một đối tượng tốt hơn, nhưng giờ có nhiều người biết như vậy, chẳng còn cách nào nữa.

Nội tình trong đó, ta cũng đoán được, nhưng cơ sự đã đành, bản thân chẳng làm gì được. Không thể vì một Từ Tang mà kéo hết kẻ đứng sau ra, hủy đi gia tộc Tức Mặc. Thôi, thôi... năng lực của bản thân chỉ có thể xử lý mấy con tốt thí này. Nghĩ đến đó, bà đau lòng thầm rơi lệ.

Nghe xong lời Lão thái quân, Nhị phu nhân Âu thị vội vàng nháy mắt, mấy bà vú lập tức tiến lên tóm lấy Cẩm Tụ, còn vội vàng bịt miệng nàng ta lại, không cho ho he gì nữa. Bây giờ, Lão thái quân đã tìm được người trút giận, Âu thị cũng không chấp, để cho bà hả cơn giận này đi đã.

Cẩm Tụ bị lôi xuống, Lão thái quân lãnh lùng nhìn về phía Tiểu Nhã, thân mình nàng ta lập tức run cầm cập, nhìn thấy kết cục của Cẩm Tụ, nàng ta đã hiểu rõ kết cục của bản thân, nhìn chăm chăm về phía Âu thị, cầu xin: “Nhị phu nhân, người cứu mạng nô tì.”

Ánh mắt mọi người nhìn Âu thị lập tức thay đổi. Trong đại sảnh, nhiều người như vậy không cầu ai, cố ý lại cầu Âu thị, lòng đã đoán ra một phần, giờ càng khẳng định, nhưng chẳng ai dám nói ra lời.

Sắc mặt Âu thị nhất thời rất khó coi, cả giận nói: “Hăm hại chủ tử còn muốn cầu xin tha thứ, người tới bịt miệng ả ta lại.”

Âu thị vừa dứt câu, hạ nhân lập tức hành động. Tiểu Nhã hoảng sợ, bàng hoàng giãy dụa, giống như phát điên. Nhưng nàng ta chỉ có một mình, sao chống chọi được với mấy nha hoàn khác; một lúc sau Tiểu Nhã đã bị bịt miệng, nàng ta càng hoảng sợ, hai mắt oán hận hung hăng trừng Âu thị.

“Đánh chết.” Lão thái quân lạnh lùng thốt.

Sau khi Tiểu Nhã bị lôi ra khỏi đây, Lão thái quân trầm trọng đi đến trước mặt Tức Mặc Từ Tang – về mặt đang vô cảm.

“Từ Tang, tổ mẫu biết cháu bị ủy khuất, nhưng việc này... Cháu cố gắng sống tốt, chúng ta sẽ trả lại khế ước bán thân cho gã sai vặt kia, sau đó tìm một chỗ mà cháu thích, bố trí sản nghiệp để cháu sinh sống. Cháu đừng trách tổ mẫu được không?” Lão thái quân nhẹ giọng nói với Tức Mặc Từ Tang, về mặt bị thống. Là ta vô dụng, ngay chính cháu gái mình cũng không bảo vệ được. Sớm biết thế này, ta đã không bán hôn sự với Triệu gia. Vốn tưởng rằng, gả Tức Mặc Từ Tang cho Triệu gia, sau khi mình qua đời, cháu gái còn có chỗ dựa. Bà không tưởng tượng nổi, những kẻ kia có thể nhẫn tâm như thế.

“Cháu không trách tổ mẫu, muốn trách thì trách cháu mệnh khổ.” Tức Mặc Từ Tang về mặt cứng nhắc nói.

“Cháu gái đáng thương của ta...” Lão thái quân nghẹn ngào ôm Tức Mặc Từ Tang, thật lâu sau, khi cảm xúc ổn định lại, kéo Tức Mặc Từ Tang ngồi xuống.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu tra hỏi thân thế Hạ Mộc, rồi quyết định ngày thành hôn.

“Từ Tang, sau khi cháu và Hạ Mộc thành thân, hai đứa nên trở về phía Nam đi. Ở nơi đó, bố trí cho hai đứa ít sản nghiệp của Tức Mặc gia, hãy sống thật tốt. Không phải nhị thúc nhẫn tâm, dù cháu có lưu lại kinh thành, cũng chẳng thể ngăn đầu lên được. Phía Nam xa xôi, không ai biết cháu, cháu sẽ sống tự tại hơn đây rất nhiều. Rời khỏi kinh thành, lời đồn sẽ tự động chìm xuống. Qua vài năm, mọi chuyện trở lại bình thường, Nhị thúc sẽ đón cháu trở về.” Nhị lão gia chân tình nói.

Tức Mặc Từ Tang trầm mặc một hồi, nói: “Không cần sản nghiệp gì đâu ạ, để cho Từ Tang làm người bình thường đi. Về sau, cháu không còn là Đại tiểu thư của gia tộc Tức Mặc nữa, chỉ là một người dân bình thường thôi.”

“Tứ Tang...” Lão thái quân không đồng ý, nhìn Tứ Mặc Tứ Tang.

“Tổ mẫu, như vậy là tốt nhất với cháu, coi như Tứ Tang ham sống sợ chết đi!” Tứ Mặc Tứ Tang dửng dưng nói, trong lòng càng lạnh lùng. Lão thái quân quan tâm nhất vẫn là người cháu gái là nàng, nhưng đối diện trước lợi ích của gia tộc Tứ Mặc, cuối cùng vẫn chọn bỏ rơi nàng.

Lão thái quân sừng sốt, bị thống bật khóc, “Nghiep chương...”

“Nương, người làm gì vậy. Hạ Mặc tuy không có thân phận cao sang, nhưng là người thành thật, chắc chắn sẽ đối tốt với Tứ Tang. Về sau có gia tộc giúp đỡ, đời này Tứ Tang sẽ không phải lo cảnh áo cơm gạo tiền.” Âu thị vội an ủi, “Chúng ta đều ra ngoài đi, để Tứ Tang yên tĩnh một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Rời khỏi Tứ Mặc phủ

Edit: Mặc Lan Beta: Lenivy Trong sân có hai bà vú lớn tuổi đứng hầu. Nhị gia và Âu thị đưa Lão thái quân ra về. Sau khi Nhị lão gia phân phó, Hạ Mặc vốn đang sững sờ được mời đến ở tạm tại phòng nghỉ của khách quý. Những người còn lại dù là chủ tử hay hạ nhân đều bị đưa đến phòng khách đợi ở đó, không được đi lung tung, đây cũng là cách để tránh lời đồn truyền ra ngoài.

Trở lại viện của Lão thái quân, những người trước đó vẫn ngồi đợi, đôi phu phụ kia có lẽ cũng lơ mơ đoán được chuyện xảy ra, sắc mặt không còn vẻ vui mừng hân hoan của không khí tân hôn nữa, trầm lặng đứng giữa đám đông.

“Tứ đệ, Tứ đệ muội, hai người dẫn mọi người qua phòng khách bên kia, lát nữa ta sẽ qua.” Vì Nhị lão gia lên tiếng, mọi người cũng biết ý đứng dậy rời đi.

Nhị gia nháy mắt bảo bọn hạ nhân lưu lại, hấn và Âu thị đỡ Lão thái quân vào phòng trong.

“Nương, chuyện này...” Nhị gia nhìn vẻ mặt của Lão thái quân vừa mệt mỏi vừa đau lòng, muốn an ủi vài câu, chỉ là chưa kịp thốt ra lời, thì bỗng nhiên bà đau đớn phần nộ hét to: “Cút, các người cút ra ngoài cho ta.”

“Nương, sao người lại như vậy?” Nhị lão gia bất đắc dĩ nói.

“Đừng cho là ta đã già nên tai mù mắt điếc hết rồi, người khiến ta vô cùng thất vọng. Tứ Tang là huyết mạch duy nhất mà đại ca người lưu lại, vì sao các người không thể để yên cho một cô nương như con bé?” Lão thái quân tức giận gầm lên, nghẹn ngào, “Người làm cho một bà lão như ta sau khi chết, còn mặt mũi nào đi gặp con ta nữa. Còn người cũng sẽ chẳng còn mặt mũi nào để tạ tội với đại ca người đâu.”

“Con...” Nhị lão gia cứng ngắc nghiêm mặt, không biện bạch được gì, bởi hấn quá hiểu rõ ý tứ của mẫu thân.

“Nương, chuyện này...” Âu thị muốn đỡ lời cho trượng phu.

“Im miệng.” Nhị lão gia cả giận nói, “Người về viện đi, không có sự cho phép của ta thì không được ra ngoài nửa bước.”

Âu thị ủy khuất, trừng mắt nhìn Nhị lão gia một cái, giận dỗi bỏ đi.

Nhị lão gia biết bản thân đã mất hết mặt mũi, giờ nói gì mẫu thân cũng không nghe lọt tai, hơn nữa còn một đống chuyện phải xử lý, nên cũng biết thân biết phận thì lễ lui ra ngoài, phân phó hạ nhân chiếu cố cho tốt, rồi đến thư phòng. Phải giải thích với khách khứa cho tốt, chuyện này mà truyền ra ngoài, ảnh hưởng rất lớn đến danh dự Tứ Mặc phủ, bởi vì Tứ Mặc Tứ Tang là trưởng nữ của gia tộc.

Màn đêm buông xuống, Nhị lão gia với vẻ mặt mệt mỏi về tới viện của mình.

Âu thị cho hạ nhân lui hết, quyết định tự mình hầu hạ trượng phu. Hai người là phu thê, không thể vì chuyện của nhà đầu kia mà phá hỏng cảm tình, như vậy không được.

“Lão gia đã mệt mỏi, thiếp pha sẵn cho chàng bình trà sâm, chàng uống một chút, rồi dùng cơm tối.” Âu thị ân cần.

Nhị lão gia nghe được thanh âm của Âu thị, trong lòng đột nhiên dâng lên nỗi chán ghét vô cùng, lửa giận không kìm chế được, tát ả ta một cái, tiếng bốp vang to.

Âu thị kinh ngạc ôm mặt, không thể tin nổi nhìn về phía Nhị lão gia, chàng dám đánh mình?

“Thường ngày, những chuyện hồ đồ của nàng, ta mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng sao nàng có thể làm ra chuyện tày đình như thế, đường đường một Đại tiểu thư giờ phải lưu lạc cùng một gã sai vặt. Nàng làm thế, thể diện của Túc Mặc gia tộc biết đặt ở đâu. Giờ ta sao dám nhìn mặt đại ca đại tẩu noi chín tuổi nữa.” Hai mắt Nhị lão gia như bốc hỏa, nhìn chằm chằm Âu thị.

“Không phải thiếp vì nữ nhi của chúng ta sao, vậy mà chàng dám đánh thiếp. Nếu không nhờ thiếp, chàng có thể an ổn làm gia chủ Túc Mặc gia tộc tới tận bây giờ không, có bản lĩnh chàng nói thử xem!” Hai tay Âu thị ôm mặt, giận dữ nói, khí thế kia không kém Nhị gia là mấy.

“Nàng...” Nhị lão gia giận dữ trừng Âu thị, không muốn nhìn thấy mặt nữ nhân đáng ghê tởm này nữa. Hắn phất tay áo bỏ đi, trong lòng càng bức bản thân nhiều hơn. Thế nhưng, hắn không thể nói rõ sự thật. Thôi thôi, đành phải bắt đắc dĩ hy sinh nữ nhi duy nhất của đại ca, để bảo toàn thể diện cho đương gia phu nhân Túc Mặc phủ, chắc ả ta cũng đoán được ý định của mình, cho nên càng ngày càng kiêu ngạo.

Hôn lễ của Túc Mặc Tử Tang và Hạ Mộc được tổ chức một cách âm thầm và nhanh chóng, vụng trộm bãi đường ngay trong phủ.

Ngồi ở chủ vị đương nhiên là Lão thái quân, những người tham dự là các thúc thúc thăm thăm trên danh nghĩa của nàng.

Sau khi hoàn lễ, mọi người liền thương lượng chuyện Túc Mặc Tử Tang theo Hạ Mộc về quê hương ở phía Nam, thôn Hạ Hà, vùng Nam châu.

Hạ Mộc chỉ ngồi nghe, còn Túc Mặc Tử Tang từ chối nhận sản nghiệp của gia tộc, cũng không cần an bài hạ nhân đi cùng, đơn giản chỉ cần một chiếc xe ngựa.

Trừ Lão thái quân không đồng ý, thì nhưng kẻ khác vẫn giả bộ khuyên nhủ dăm ba câu. Túc Mặc Tử Tang rời đi đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi, nếu nàng ta không cần gì thì tự chịu thiệt cho mình mà thôi.

Túc Mặc Tử Tang rất kiên quyết. Lão thái quân không thể thuyết phục nàng, bà cũng không dám cưỡng ép quá, sợ khiến nàng bức bối. Cuối cùng bắt đắc dĩ dẫn Tử Tang vào phòng, lấy ra một hộp nhỏ trong ngăn kéo, nói: “Tổ mẫu vô dụng, không giúp gì được cho cháu. Đây là của hồi môn của tổ mẫu, cháu cầm lấy, về sau có chuyện cấp bách thì dùng.”

“Tổ mẫu, cháu không thể nhận.” Túc Mặc Tử Tang lạnh nhạt đẩy lại.

“Mau cầm đi, bằng không tổ mẫu không thể yên tâm nổi...” Giọng Lão thái quân nghẹn ngào, khóc nức nở.

Túc Mặc Tử Tang im lặng, rồi nhận lấy. Tiếp theo, Lão thái quân tháo một khối ngọc bội đeo ở thắt lưng xuống, nói: “Đây là di vật tổ phụ cháu lưu lại, hãy cất kỹ nó. Về sau có chuyện gì khó khăn, cần giúp đỡ, cứ việc tìm đến sản nghiệp dưới danh nghĩa Túc Mặc gia tộc, bọn họ nhìn thấy ngọc bội sẽ giúp cháu. Đừng từ chối, tổ mẫu tuổi đã cao, sống chẳng được bao lâu nữa, cháu là người duy nhất ta không an lòng bỏ lại. Nay cháu rơi vào cảnh này đều do tổ mẫu vô dụng...”

Nước mắt của Lão thái quân không nhịn được lăn xuống, bà vội lấy khăn tay lau.

Túc Mặc Tử Tang im lặng một hồi, nói: “Tổ mẫu, cháu sẽ sống thật tốt. Có một chuyện, cháu muốn thỉnh tổ mẫu giúp đỡ.”

“Cháu cứ nói đi.” Lão thái quân vội hỏi, chỉ hy vọng có thể đền bù một chút cho cháu gái mình.

“Sản nghiệp mẫu thân lưu lại cho cháu, cháu không còn tâm trí để ý nữa. Trước đây, trên danh nghĩa những tài sản đó do nhị thẩm quản lý, bởi vì mấy cửa hàng này không có lợi tức gì lớn, cháu đã xử lý trước một phần, số còn lại người có thể hỏi xem nhị thẩm có muốn mua lại hay không?” Túc Mặc Tử Tang nói.

“Được được, tổ mẫu sẽ làm chủ cho cháu, đảm bảo nhị thẩm sẽ mua lại hết.” Lão thái quân vội cam đoan.

“Cám ơn tổ mẫu.” Túc Mặc Tử Tang cảm tạ, rồi nói: “Cháu hơi mệt, muốn trở về nghỉ ngơi.”

Lão thái quân gật đầu, dẫn Túc Mặc Tử Tang ra ngoài, để nàng cùng Hạ Mộc rời đi, sau đó lưu lại Nhị lão gia và Âu thị.

“Âu thị, ta nhớ trong số sản nghiệp mẫu thân của Tử Tang, còn lại năm nơi trong kinh thành, đều là nhà ba. Ngoài ra còn ba thôn trang cũng đều rất phát triển, trước kia do con quản lý hộ, giờ con tiếp tục quản đi.” Lão thái quân nhàn nhạt nói.

(nhà ba: một dạng kiến trúc cổ của Trung Quốc. Nhà ba nghĩa là ngôi nhà có ba hàng, mỗi hàng là một dãy nhà ba gian thường được gọi là cánh. Vì nhà 3 – 3 nên có hai hàng hiên, một sân nhỏ. Nguồn: zhidao.baidu.com)

Nhị lão gia có chút khác thường, nét mặt Nhị phu nhân Âu thị vô cùng hờ hờ, chợt lại nghe thấy Lão thái quân nói: “Tính ra hơn mười vạn lượng bạc, như vậy đi, con trả con bé tròn mười vạn lượng là được.”

“Cái gì?” Âu thị kinh ngạc kêu lên. Tuy mấy sản nghiệp này khá giá trị, nhưng nhiều nhất chỉ tầm sáu bảy vạn lượng, mấy năm nay giá đất tăng lên nhiều nhất thêm được một vạn nữa. Nhưng, mấy năm nay vì mình quản lý, rất nhiều chỗ đều lén thay bằng đồ rẻ tiền, tính ra hiện tại chỉ đáng hơn hai vạn lượng

bạc. Điều này quyết không thể để lộ!

“Sao, có gì không ổn?” Lão thái quân lạnh lùng nhìn Âu thị. Đương nhiên bà biết mấy sản nghiệp này đã bị hủy hoại gần nửa, mấy năm nay chắc chắn bà đã nuốt được rất nhiều bạc từ việc kinh doanh chúng, bà ta còn làm hại Từ Tang bị như vậy. Tính ra mười vạn lượng là quá nhương bộ.

“Nuông, được ạ.” Nhị lão gia vội vàng đáp ứng. Hắn biết mẫu thân muốn Âu thị nhờ vả số bạc đã tham ô, nên vội vàng đáp ứng. Chuyện này không lớn, hắn không muốn mẫu thân thêm chán ghét mình, hơn nữa, coi như đền bù cho Từ Tang, lương tâm hắn cũng được thanh thản hơn.

Lão thái quân không cảm kích, mặt nhọc nói: “Mai đưa qua đây luôn, các con trở về đi! Ta mệt rồi.”

Âu thị không cam lòng, nhưng Lão thái quân không để ý sự phản đối của bà ta. Nhị lão gia cũng cản lại, vội vàng dẫn bà ta rời đi. Bên ngoài có mặt hạ nhân, Âu thị không dám nói bừa, nhưng vừa về đến viện liền phát hỏa với Nhị lão gia, “Thiếp nói cho chàng, mười vạn kia thiếp sẽ không bỏ ra.”

Mười vạn lượng bạc với rất nhiều nhà giàu có mà nói cũng là con số trên trời, nhưng với bà ta, không thể nói là nhiều nhưng tuyệt không ít. Đột nhiên cần đến còn có chút khó khăn, bà ta càng xót của.

“Nếu nàng không bỏ ra, ta sẽ nói mọi chuyện của Từ Tang cho nhạc phụ biết. Từ nay về sau, nàng cứ bo bo giữ lấy vị trí Nhị phu nhân của mình, tình cảm vợ chồng chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.” Nhị lão gia lạnh lùng nói một câu rồi bỏ đi.

Âu thị tức giận rống to, nổi điên ném hết những thứ xung quanh, nha đầu đáng chết này, dám lên lút đâm sau lưng mình. . .

Những nha hoàn đang đứng hầu bên ngoài đều lo lắng bị chủ tử giận cá chém thớt, sợ tới mức vội vã tránh xa.

Sáng sớm hôm sau, trải qua một đêm cân nhắc, Âu thị vẫn sai người mang 10 vạn ngân phiếu qua chỗ Lão thái quân, nếu tự đi chắc chắn sẽ bị mĩa mai, đời nào bà ta tự mang qua đó.

Số tiền này mình nhẫn nhịn bỏ ra. Nha đầu chết tiệt kia tốt nhất chết quách ở ngoài, vĩnh viễn không quay về Tức Mặc phủ, bằng không, nó sẽ đẹp mặt.

Lão thái quân nhận được ngân phiếu, lập tức đưa đến chỗ Tức Mặc Từ Tang, mong làm tâm tình nàng tốt hơn. Nhưng lúc Tức Mặc Từ Tang thu được ngân phiếu, chỉ nhẹ nhàng tạ ơn Lão thái quân, rồi im lặng ngồi một chỗ.

Lão thái quân nhìn vẻ mặt dửng dưng của Tức Mặc Từ Tang, thờ dài. Chuyện này gây tổn thương quá lớn cho con bé, đến giờ còn chưa hết đau lòng. Chợt nghe thấy Tức Mặc Từ Tang nói: “Tổ mẫu, mong người chuẩn bị giúp cháu một chiếc xe ngựa đơn giản, cháu muốn đi ngay.”

“Sao chúng ta không bàn thêm...” Lão thái quân vội hỏi.

Tức Mặc Từ Tang ngắt lời của Lão thái quân, “Tổ mẫu, nếu cứ còn ở đây, cháu sẽ nhớ tới những chuyện thương tâm, cháu sợ mình không chịu nổi. Cháu từng đáp ứng mẫu thân, sẽ sống tốt, ở Tức Mặc phủ này, cháu sợ bản thân mình không thực hiện được lời hứa ấy. Nhanh chóng rời đi là điều tốt nhất cho cháu, tổ mẫu, nếu người thương cháu, hãy để cháu đi đi!”

Đôi mắt Lão thái quân rớm nước mắt, gật gật đầu, lúc này bà như già thêm mấy tuổi.

Cửa sau Tức Mặc phủ.

Tức Mặc Từ Tang đột nhiên rời đi, trừ Lão thái quân đến tiễn đưa, không còn ai khác, hướng hồ nhiều người dù biết cũng chẳng đến tiễn.

Thoạt nhìn bên ngoài là một chiếc xe tầm thường, nhưng bên trong lại rất tinh xảo, Hạ Mộc và nha hoàn cất hành lý lên xe, tuy gọn nhẹ nhưng vẫn đầy đủ, nhiều người nên nhanh chóng xong việc.

“... Từ Tang, bảo trọng, có thời gian viết thư báo cho tổ mẫu, tổ mẫu chỉ cần biết cháu bình an là tốt rồi.” Lão thái quân dặn dò đủ thứ, rất lâu sau mới xong.

“Tổ mẫu, cháu sẽ viết thư, người hãy bảo trọng.” Tức Mặc Từ Tang nói một câu, dứt khoát lên xe ngựa, không quay đầu lại, nói với Hạ Mộc đang cầm dây cương: “Đi thôi!”

Nhìn xe ngựa dần đi xa, nước mắt Lão thái quân không ngừng chảy xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Diền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Chẳng qua là tương kế tựu kế

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Xe ngựa từ cửa sau rời khỏi Tức Mặc phủ, lúc gần đến cửa thành, trên gương mặt Tức Mặc Từ Tang mới lộ ra ý cười. Cuối cùng nàng đã rời khỏi Tức Mặc phủ! Đợi thêm một thời gian nữa, nàng sẽ thực sự có được tự do ...

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, bên ngoài vang lên giọng nói trầm âm của Hạ Mộc: “Tiểu thư, Triệu Thế Từ đến.”

Tức Mặc Từ Tang hơi ngạc nhiên, sau đó lại thấy không vui, nàng không muốn đối mặt với một kẻ cứ dây dưa mãi như thế.

Mở cửa xe bước xuống, lúc này nàng mặc một bộ váy trắng thêu hoa, mái tóc tung bay theo gió, chỉ có đúng một sợi dây lụa buộc vào tóc để tô điểm.

Ngược mắt nhìn, chỉ thấy Triệu Thế Từ mang theo một hộ vệ chắn trước xe, nếu hắn ta không tránh, xe ngựa không thể tiến lên được, Từ Tang bèn nói: “Triệu Thế Từ, phiền ngài nhường đường.”

“Từ Tang muội, muội không thể đi cùng hắn.” Triệu Thế Từ tron mắt nhìn người đang điều khiển xe ngựa, còn vẻ mặt của Hạ Mộc thì ngơ ngác, khi phát hiện Triệu Thế Từ nhìn mình thì yên lặng cúi đầu.

“Chuyện của tôi không cần ngài quản, phiền ngài tránh xa, bằng không, đừng trách tôi vô lễ.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nói, nàng không quan tâm, cho ngựa tiếp tục tiến lên.

“Từ Tang muội, ta thích muội, ta không quan tâm chuyện gì đã xảy ra, muội theo ta trở về đi, ta sẽ đối tốt với muội.” Triệu Thế Từ nhìn chằm chằm Tức Mặc Từ Tang, thâm tình như vậy, sốt ruột như vậy, chỉ một mực muốn biểu đạt được tình cảm của bản thân.

Đáng tiếc, hắn lại tỏ lộ với một cô nương vô tâm với hắn, chẳng hiểu phong hoa tuyết nguyệt là gì.

“Tôi không thích ngài, mong ngài đừng dây dưa thêm nữa, miễn chọc người chán ghét.” Tức Mặc Từ Tang lãnh khốc nói.

Triệu Thế Từ vừa thương tâm vừa không cam lòng, “Muội nói đi, ta có chỗ nào không xứng với muội.”

“Không liên quan đến xứng không xứng, chỉ là tâm của tôi không cách nào trao ngài được.”

“Hay cho một câu vô tâm, nhưng ta không cam lòng. Ta thích muội như vậy, từ lần đầu tiên gặp gỡ, ta đã thề nhất định phải cưới muội. Xưa nay, chuyện ta đã quyết thì sẽ không bao giờ thay đổi, vì thế muội phải đi theo ta.” Thái độ Triệu Thế Từ lạnh băng, kiên quyết nói, bức bách nhìn Tức Mặc Từ Tang, “Muội chỉ có thể là của ta.”

Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng đáp lại cái nhìn của hắn, hừ lạnh một tiếng, “Đường đường là Triệu Thế Từ muốn nữ nhân dạng gì mà không có, sao phải dây dưa với một phụ nữ đã có chồng. Nếu ngài không tránh ra, tôi sẽ quay lại, nói chuyện này cho cả Tức Mặc phủ và Triệu gia biết, hơn nữa còn đem chuyện này loan ra khắp kinh thành.”

“Muội...” Sắc mặt Triệu Thế Từ sắc mặt xám mét, nhìn Tức Mặc Từ Tang, tức giận chất vấn: “Chẳng lẽ muội tình nguyện gả cho một nô tài thấp hèn.”

Thân thể Hạ Mộc đứng bên cạnh đột nhiên cứng đờ, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, im lặng cúi đầu, coi như không nghe thấy.

“Bây giờ, chàng đã có thân phận thường dân, không còn là hạ nhân nữa. Huống hồ, chàng là phu quân của tôi. Nếu Triệu Thế Từ tới đây để vũ nhục chàng, thì đúng là không có phong độ của quân tử, phiền Triệu Thế Từ nhường đường, chúng ta chẳng có gì để nói nữa, không tốt cho thanh danh của ngài đâu.” Tức Mặc Từ Tang lạnh nhạt nói, nàng đã không còn tâm tư ứng phó với hắn, quay sang nói với Hạ Mộc: “Hạ Mộc, đi, Triệu Thế Từ nếu không nhường đường, chàng cứ việc đi tiếp, có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến chúng ta.”

Nàng ra lệnh, không thèm nhìn Triệu Thế Từ một cái, trở vào trong xe ngựa.

Hạ Mộc sững sờ, khó xử nhìn Triệu Thế Từ, cung kính nói: “Triệu Thế Từ, phiền ngài tránh ra.”

“Ngươi dám?” Triệu Thế Từ lạnh lùng nhìn Hạ Mộc, hắn không tin, kẻ nô tài kia dám phạm thượng đâm mình.

Thấy vậy, Hạ Mộc bị ép đến toát mồ hôi lạnh, làm sao bây giờ, một bên là chủ tử của mình, một bên là Triệu Thế Từ thân phận cao quý, lên không được, lùi không xong...

“Hạ Mộc, nếu chàng không đi, vậy cứ xuống cho tôi.” Giọng nói lạnh lùng của Tức Mặc Từ Tang lại vang lên lần nữa, Hạ Mộc bất đắc dĩ, quyết tuyệt, mắt nhắm chặt, cuối cùng vẫn chọn theo lệnh của Tức Mặc Từ Tang, vung roi ngựa, con ngựa chạy thẳng về phía Triệu Thế Từ.

Sắc mặt Triệu Thế Từ tái mét, thân thể linh hoạt lắt mình, vội tránh.

Hạ Mộc thở phào nhẹ nhõm, tăng tốc. Hi vọng Triệu Thế Từ kia đừng đuổi theo.

Triệu Thế Từ âm trầm nhìn xe ngựa đã đi xa.

“Thế tử, muốn tiểu nhân đi giết nam nhân kia không? Chỉ cần hán không tồn tại, Tức Mặc cô nương tự nhiên sẽ trở về bên cạnh ngài.” Hộ vệ đứng cạnh Triệu Thế Từ nói.

“Hán dám chạm vào nữ nhân của ta, tất nhiên phải chết.” Khuôn mặt Triệu Thế Từ tức giận âm hàn, “Bất quá, giờ chưa phải lúc, ta muốn nàng ta phải khuất phục, cam tâm tình nguyện trở về. Người phải vài người âm thầm đi theo. Nếu có nguy hiểm ảnh hưởng đến tính mạng thì ra mặt bảo vệ, nhưng không được tiết lộ thân phận, sau khi nàng rời khỏi hán, mới được phép giết hán. Nhưng... Nếu nàng tiếp tục cố chấp, tìm một cơ hội giết hán đi, không được để lại dấu vết, nữ nhân mà ta coi trọng không hề ngốc chút nào. Ta không muốn nàng biết là ta ra tay.”

“Vâng.”

Triệu Thế Từ không biết Tức Mặc Từ Tang có tinh thần lực, vừa rồi vì muốn biết hán ta có đuổi theo hay không, sớm đem tinh thần lực phóng ra, lời hán nói với hộ vệ, nàng nghe không sót một từ.

Trên xe ngựa, Tức Mặc Từ Tang vẻ mặt khó đoán, trên người tản ra lãnh ý, Triệu Thế Từ này đúng là chưa từ bỏ ý định, không phải nói đàn ông ở cổ đại đều coi trọng việc nữ nhân phải còn trong sạch hay sao? Biết được mình đã thất thân, lại còn gả cho người khác, thế mà vẫn theo đuổi không từ, còn muốn giết người diệt khẩu, là mị lực của bản thân quá lớn, hay là hán ta không bình thường?

Hạ Mộc này cũng thật xui xẻo, tên Triệu Thế Từ kia nhất định sẽ giết hán! Vấn đề là sớm hay muộn thôi, không biết tên đó có thể kiên trì bao lâu, bất quá, nàng quyết không để kẻ này phá hỏng kế hoạch của nàng...

Vào tối hôm ấy, bởi vì tâm tình buồn chán nên nàng xuống bờ suối lội nước. Vì đêm đã khuya, hai mẹ con Âu thị không nhìn thấy nàng, còn Từ Tang lại tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của Âu thị và Tức Mặc Nguyệt; cho nên nàng tương kế tựu kế, sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy để thoát ly khỏi Tức Mặc gia tộc.

Đêm đó tuy bị hãm hại, nhưng nàng không hít phải mê hương, Từ Tang thừa biết những kẻ đó vác Hạ Mộc bị đánh bất tỉnh lên giường của mình, đã thế hán còn bị hạ xuân dược. Nàng bèn dùng tinh thần lực ép bớt dược lực ra ngoài, vì thế Hạ Mộc chỉ bị mê man một đêm, còn vết máu trên giường là do nàng cố ý rạch ngón tay bôi lên.

Luật pháp Đại Chu ghi rõ: “... người bị cưỡng cách, người bị hưu, thành thân đủ ba năm, nữ có được cấp hộ tịch, làm gia chủ.”

(Giải thích một chút về cưỡng cách và bị hưu. Cưỡng cách nghĩa là vợ chồng đồng ý ly hôn trong hoà bình. Còn bị hưu, thường là người vợ bị chồng viết giấy hưu thê – bỏ vợ, dựa trên bảy lý do là: Không con, dâm dật, không thờ cha mẹ chồng, lảm lời, trộm cắp, ghen tỵ, bệnh hiểm nghèo.)

Chỉ cần nàng có hộ tịch thì có thể lập môn hộ, không phụ thuộc vào gia tộc kia nữa, càng không phụ thuộc vào nhà chồng. Đến lúc đó, nàng muốn làm gì, không ai can thiệp được.

(Chỗ này ý là chị có thể tự đứng đầu một dòng họ riêng của mình, không cần phụ thuộc vào người khác)

Kiếp trước, vì tinh thần lực trong người, nàng trở thành một vật thí nghiệm, không có tự do. Mỗi lần chạy trốn khỏi căn cứ, để tránh truy binh, nàng phải sống cảnh lén lút, không dám lộ diện dưới ánh mặt trời.

Kiếp này, nàng nhất định đường đường chính chính mà sống. Vì thế, nàng phải dùng biện pháp thích hợp để rời khỏi Tức Mặc gia tộc; phải hao tâm khổ tứ, nhẫn nại chờ đủ ba năm, đến lúc đó, cưỡng cách cũng được, bị hưu cũng thế, Từ Tang có thể quang minh chính đại thoát khỏi gia tộc, thoát khỏi nhà chồng. Hạ Mộc là một hạ nhân, an phận thật thà, chắc dễ không chế.

Nghĩ đến cuộc sống tự do sau này, mọi vấn đề phiền muộn về cuộc hôn nhân đều tan biến, mấy cái đuôi theo phía sau cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của nàng.

Xe ngựa đi hơn nửa ngày, cần dừng lại nghỉ ngơi, nên nàng kêu Hạ Mộc tìm một chỗ trọ.

Hạ Mộc nhanh chóng tìm được một chỗ dừng chân khá tốt, ven đường có một gốc đại thụ, hơn nữa phong cảnh xung quanh cũng thoáng đãng, không bị ô nhiễm bởi khí thải công nghiệp; rừng cây không bị con người chặt trụi nên không khí tươi mát, khiến cả thể xác và tinh thần Tức Mặc Từ Tang đều thoải mái. Nơi chốn của nàng bây giờ không còn là cái nhà đầy quy củ kia nữa, mà là ở giữa đất trời.

Hạ Mộc lấy một chiếc ghế con trên xe ngựa, đặt dưới gốc cây, để Tức Mặc Từ Tang ngồi, lại lấy ra lương khô và nước uống dâng Từ Tang, sau đó đứng hầu một bên.

Tức Mặc Từ Tang nhìn đầu gối đứng im như tượng bên cạnh mình.

Hạ Mộc, chàng trai này, không lớn hơn nàng nhiều lắm, mới mười bảy tuổi, cao 1m8, không béo không gầy, tỉ lệ cơ thể cân đối. Cái mũi thẳng tắp, đôi mắt không to không nhỏ, môi không dày không tẻ, cằm cũng thật thích hợp, tổng thể là một gương mặt đường hoàng. Có thể là vì nước da ngăm đen kia che bớt diện mạo, khiến ấn tượng đầu tiên người khác cảm nhận được là khí chất hàm hậu, vừa gặp thì thấy chỉ là một người bình thường nhưng khiến người khác thoải mái, nhìn kỹ, thật không tồi nha.

Mười tuổi vào Tức Mặc phủ, được phân đến viện của mình, tính tình trung hậu thành thật, chịu khó an phận, không có thành tích gì nổi bật. Ban đầu là một gã sai vặt bậc hai, đến tận giờ vẫn ở vị trí đó. Nếu không phải nàng biết Âu thị muốn lợi dụng hấn đến hãm hại mình, thì vĩnh viễn Từ Tang chẳng biết đến sự tồn tại của một gã sai vặt như Hạ Mộc, càng không đi điều tra mọi chuyện của hấn, nàng nói: “Chàng đi lấy ghế rồi ngồi xuống đây.”

Hạ Mộc do dự một lúc, vẫn vâng một tiếng, rồi quay ngược lại ngồi xuống cách Tức Mặc Từ Tang tận năm sáu thước.

Tức Mặc Từ Tang khẽ nhủ mày, nói: “Ngồi ngay đây đi, xa như vậy, sao tôi nói chuyện với chàng được.”

Hạ Mộc lại do dự lần nữa, đi tới một thước.

“Ngồi cạnh tôi này.” Tức Mặc Từ Tang ra lệnh chỉ vào vị trí cạnh mình.

Không tốt đâu! Hạ Mộc nhìn về phía Tức Mặc Từ Tang, tỏ rõ ý tứ của mình.

Tức Mặc Từ Tang thấy hấn biết giữ quy củ như thế cũng là chuyện tốt, nhưng hiện tại nàng có chuyện cần nói rõ với hấn, cách xa như thế sao nói được gì. Nếu nói lớn tiếng, mấy cái đuôi dễ dàng nghe được. Nàng từng đọc một ít du ký, ở thế giới này có võ công như trên ti vi, có cả khinh công nữa, chứ chẳng phải đùa, lại cả nội lực nữa chứ. Nhĩ lực của người tập võ rất thính, cho nên thái độ của nàng rất kiên quyết không nhưng nhị gì cả.

(Du ký: loại ký có cốt truyện ghi chép về về kỳ thú của cảnh vật thiên nhiên và cuộc đời; những cảm nhận, suy tưởng của con người trong những chuyến du ngoạn. Du ký phản ánh, truyền đạt những nhận biết, những cảm tưởng, suy nghĩ mới mẻ của bản thân người du lịch về những điều mắt thấy tai nghe ở những xứ sở xa lạ, nơi mọi người ít có dịp đi đến, chứng kiến.)

Hạ Mộc không dám cãi lại lời chủ tử, đành phải làm theo ý của Tức Mặc Từ Tang, ngồi cạnh nàng, nhưng hai người vẫn cách nhau một thước.

Tức Mặc Từ Tang một lần nữa phóng tinh thần lực, xác định mấy cái đuôi kia cách đủ xa, hơn nữa còn đang ăn thịt khô, nói cười với nhau, không chú ý lắm đến nàng và Hạ Mộc, mới khinh mà lạnh nhạt nói: “Hạ Mộc, trên danh nghĩa chúng ta là phu thê, nhưng không có phu thê chi thực, ba năm sau, chúng ta liền cùng cách.”

Sau khi Hạ Mộc hoàn hồn lại, không bắt ngờ lắm, vội cung kính nói: “Tiểu thư, đợi nô tài trở về làm xong hộ tịch, là có thể cùng cách.”

Trước đây hấn là nô tịch, tuy rằng bây giờ đã khôi phục lại thân phận thường dân, nhưng cần làm thêm mấy thủ tục nữa để lấy được hộ tịch thường dân, có hộ tịch trong tay, hấn mới có thể cùng cách.

“Không cần, hai ta phải làm phu thê giả ba năm. Chuyện này trừ tôi biết, chàng biết, tuyệt không được để lộ với người thứ ba. Sau khi cùng cách, hai ta đều được tự do.” Nếu cùng cách ngay bây giờ, nàng sẽ không có quyền lập môn hộ. Cuộc sống của nàng vẫn nằm trong tay gia tộc, kể sách nàng đưa ra chẳng phải sẽ thất bại hoàn toàn sao. Hơn nữa, đằng sau còn có người của Triệu Thế Từ đi theo.

Ba năm nói dài cũng không dài, nói ngắn lại không ngắn lắm. Ba năm sau, nàng không tin đến lúc đó Triệu Thế Từ không buông tay, làm sao hấn ta còn tiếp tục kiên trì nổi. Đến lúc đó, mặc kệ Triệu Thế Từ hay là Tức Mặc gia tộc, tất cả đều sống êm bẽ lặng. Rồi nàng sẽ nhận được sự tự do mình mong muốn, nàng có thể dạo chơi khắp thiên hạ, thưởng thức thoải thích, tìm một nơi non xanh nước biếc để dừng chân, ổn định cuộc sống.

“Vâng, nô tài tuân lệnh.” Hạ Mộc cung kính nói, tuy trong lòng hấn còn nghi ngờ, không biết vì sao tiểu thư muốn làm như vậy. Nhưng hấn không thể hỏi, cũng không dám tìm tòi sâu hơn, thân là một hạ nhân, hấn chỉ cần nghe lời là được. Chuyện khác hấn không có quyền quản, đối với cái gọi là thân phận tự do, hấn cũng chẳng suy nghĩ nhiều.

“Bây giờ chàng đã là thường dân, về sau không cần xưng là nô tài nữa, xưng tôi đi.” Bọn họ hiện tại đã là vợ chồng, nếu trước một câu nô tài sau lại một câu nô tài, người khác sao có thể tin tưởng.

“Nô tài không dám” Hạ Mộc hoảng sợ đáp.

“Giờ chúng ta đã là vợ chồng. Chàng làm vậy dễ để lộ lắm, nếu phá hỏng chuyện của tôi, đừng mong tôi tha cho chàng.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nói, nếu hấn ta đã thích nghe lệnh, vậy nàng cũng chẳng quản.

“Nô tài... Tôi đã biết.” Hạ Mộc lập tức đáp ứng.

Tức Mặc Từ Tang rất hài lòng hấn không nói nhiều, có lẽ đây chính là nô tính! Bất quá, vậy cũng tốt, Hạ Mộc như thế này mới dễ khống chế. Ba năm nữa, nàng sẽ báo đáp sự trợ giúp của hấn, trong khoảng thời gian này, đương nhiên không thể để Triệu Thế Từ động tới hấn.

Nàng sẽ đối xử tốt với Hạ Mộc. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là hấn không được có ý định không an phận với mình, nếu không, nàng sẽ dùng vũ lực khống chế hấn. Đến lúc ấy, hấn sẽ không có ngày tháng tốt đẹp như hiện giờ đâu.

Nghi ngại một lúc rồi đi tiếp, Tức Mặc Từ Tang bắt đầu suy xét xử lý những cái đuôi đằng sau thế nào, nếu giết hết bọn họ, dễ dàng, nhưng càng đưa tới nhiều phiền toái. Nàng xử lý xong lại có thêm một đám người mới tới, cần gì vẽ vôi thêm chuyện, huống hồ những người đó chỉ là nghe lệnh làm việc, tội không đáng chết.

Nhưng nếu có thể cắt đuôi bọn họ một đoạn thời gian, không có người theo dõi thì nàng mới có thể chậm rãi, thoải mái đi dạo xuống phía nam, nghĩ, nàng cất tiếng hỏi: “Hạ Mộc, kể tiếp chúng ta sẽ đến đâu.”

“Là Huyện Trường Thanh.”

Mục tiêu cuối cùng của hai người là quê hương của Hạ Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Địa Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Quyết định của Hạ Mộc

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Lúc hoàng hôn, cuối cùng hai người đã tới huyện Trường Thanh. Vì đây là ngã tư đường, nên Hạ Mộc xuống xe dắt ngựa, còn nàng vén một góc rèm, nhìn ngắm cảnh vật cổ kính bên ngoài. Người qua kẻ lại, tiếng người ồn ào, thật náo nhiệt.

Hạ Mộc dừng trước cửa một khách sạn, tới gần cửa sổ, nói với Túc Mặc Từ Tang: “Tiểu thư, nơi này có một khách sạn, xem ra không tồi.”

Túc Mặc Từ Tang ngồi ngay ngắn, cửa sổ đã buông rèm từ lâu, hỏi: “Phòng khách sạn chia làm mấy loại?”

“Loại tốt nhất là phòng thượng hạng, có đủ thư phòng và phòng khách. Tiếp theo là đến trung phòng, gồm một phòng đơn, ở một số ít khách sạn có thêm cả sảnh hoa. Còn lại là loại phòng thường.” Tất nhiên còn có loại phòng kém hơn nhiều, điều này không cần nói thêm.

“Vậy chàng đi thuê một phòng thượng hạng, ở lại hai ngày. Nơi này có ít bạc, dùng hết thì chàng lại nói với tôi.” Lời vừa dứt, nàng lấy ra một hầu bao đưa cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc nhận lấy, dắt xe ngựa về phía khách sạn, còn chưa tới cửa, một tiểu nhị đã nhiệt tình tiến lên đón tiếp. Từ Tang bước xuống xe ngựa.

Thấy một vị tiểu thư xinh đẹp, tiểu nhị rất ngạc nhiên, nhưng không hề thất thố, vội cười nói: “Hai vị khách quan mời vào trong, tiểu nhân đi dắt xe ngựa.” Sau đó quay vào trong hét to hai tiếng, để một tiểu nhị khác tới tiếp đãi.

Hạ Mộc nói một câu cảm ơn với tiểu nhị rồi cầm hết hành lý trên xe, theo tiểu thư nhà mình bước vào khách sạn.

Túc Mặc Từ Tang có chút tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh. Tuy rằng mấy năm nay nàng rất hiếu kỳ về thế giới bên ngoài, nhưng vì phải chấp nhận cuộc sống ru rú trong nhà nên lòng hiếu kỳ này không mãnh liệt lắm. Hơn nữa, nàng cần nắm rõ một số kiến thức cơ bản về thế giới mới và Túc Mặc phải đưa ra kế sách hợp lý. Vốn nàng định làm sâu gao thêm vài năm nữa trong phủ, tiếc thay, kế hoạch đó bị phá hỏng.

Nhưng thôi, không sao cả. Bây giờ nàng đã thoát khỏi chốn tù túng đó. Vậy thì, nàng muốn trải nghiệm một cuộc sống thật vui vẻ ở thời đại này.

Phòng thượng hạng quả là chất lượng rất tốt, đúng như Hạ Mộc nói, có cả thư phòng và phòng khách. Sau khi xem xét một vòng, nàng nói: “Chàng đi gọi người dọn sạch một giường nữa. Tôi ngủ trong phòng ngủ, còn chàng ngủ luôn ở thư phòng.” Trong thư phòng có một cái giường rất lớn, mọi thứ đã được chuẩn bị chu đáo, không lo không ngủ được.

“Tiểu thư, việc này không tốt lắm. Tôi đi tìm phòng khác là được. Trong khách sạn có giường ghép, giá cả cũng rẻ hơn.” Hạ Mộc nói.

“Nhìn bề ngoài, chúng ta đã là vợ chồng. Chàng xem có đôi vợ chồng nào ngủ riêng không? Dù sao sự tình đã đến bước này, không cần lo nghĩ chuyện gì cả. Về sau, tôi bảo chàng làm gì thì chàng làm cái đó, tôi không muốn có người phát hiện chúng ta chỉ là vợ chồng giả.” Túc Mặc Từ Tang nói, nàng không muốn Triệu Thế Từ sinh nghi, nên mới chọn loại phòng thượng hạng, có một phòng ngủ, thư phòng ở tạm cũng được, như vậy chẳng những bảo vệ an toàn cho mình, hơn nữa che giấu rất tốt khỏi tai mắt người ngoài.

Bản thân nàng chẳng thiếu bạc, nên không cần chàng ta phải tiết kiệm tiền cho mình. Trước đây, vì nàng biết bản thân mình sắp phải rời khỏi phủ nên sớm chuẩn bị tất cả mọi thứ. Mà tiền là thứ không thể thiếu.

Khi tới Túc Mặc phủ, nàng chỉ ở trong viện của mình, chỉ tiêu gì đó đều là phủ xuất tiền trả. Nàng tiêu riêng càng hiếm hoi, tiền tiêu vặt hàng tháng và lợi tức thu được từ sản nghiệp gần như còn nguyên.

Hơn nữa, cộng thêm số quà tặng hàng năm nhận được và trang sức châu báu mà nàng có cũng không ít. Từ Tang tìm mọi cách đổi thành ngân phiếu hoặc thu vào trong không gian của vòng ngọc. Tuy nàng không được sung ái, nhưng thân phận Đại tiểu thư Túc Mặc phủ vẫn rất có giá trị. Vì thế, tổng cộng lại là một khoản tiền không nhỏ. Ngoài ra, còn có mười vạn lượng bạc Lão thái quân lấy khỏi túi của Nhị phu nhân Ân thị cơ mà!

Nghĩ đến số tiền này, khoé miệng Túc Mặc Từ Tang hơi nhếch lên, mỉm cười. Sau khi bà ta mang tiếng quản lý hộ số sản nghiệp của mẫu thân lưu lại, thì nàng đoán được ngay số sản nghiệp này đã bị thay đổi hoàn toàn. Bởi vậy, nàng mới đưa ra ý tưởng để Ân thị mua lại, để bà ta phải nhờ ra số bạc đã nuốt trọn. Vốn dĩ, nàng tưởng thu được năm, sáu vạn lượng bạc đã là rất nhiều, không nghĩ tới Lão thái quân đưa ra giá mười vạn lượng. Ân thị chắc chắn rất đau lòng, đến giờ chưa chắc đã hết giận!

Hiện nay, tổng cộng số vàng bạc châu báu trên người nàng có hơn 10 vạn lượng bạc, nếu không phải nàng có tinh thần lực để tự bảo vệ mình, còn cất giấu trong không gian của vòng ngọc thì sao nàng dám mang trong người nhiều tiền như thế. Với số tiền này, nàng có thể trải qua một cuộc sống giàu có thoải mái, không cần bận tâm đến chuyện tiền bạc.

Nhưng cuộc đời luôn có những chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Không biết có phải do Tức Mặc Từ Tang quá tự tin hay không, không nghĩ đến chuyện bất ngờ sẽ xảy ra

Màn đêm tối đen như mực.

Tức Mặc Từ Tang đã ngủ say, nhưng trong thư phòng Hạ Mộc không cách nào chìm vào giấc ngủ, xoay người mấy lần liền. Chẳng phải do chỗ ngủ không thoải mái, chỉ là hắn không thể bình tĩnh suy ngẫm những chuyện xảy ra trong thời gian này.

Nhà của hắn rất nghèo khó, vì kiếm kế sinh nhai, năm chín tuổi, hắn bán mình làm nô tài, theo gia đình chủ nhân chuyển đến kinh thành. Không ngờ, vừa đến nơi, chủ nhân đắc tội quý nhân, bị đày khỏi kinh đô. Còn hắn lại bị bán lần nữa, về sau vào Tức Mặc phủ.

Tuy là hạ nhân trong viện của Đại tiểu thư, đôi lần từng nhìn thấy tiểu thư, nhưng chưa một lần được tiếp xúc chính diện với vị tiểu thư cao cao tại thượng này.

Sáng sớm hôm ấy tỉnh lại, hắn thấy mình nằm trên giường của tiểu thư, còn bị người khác phát hiện, hắn cảm thấy trời đất như sụp đổ, không đứng vững được nữa. Đầu óc là một mảnh trắng xoá trống rỗng, hắn nghĩ mình đang mơ, đang mơ...

Thanh âm lạnh lùng của tiểu thư đột nhiên kéo hắn về hiện thực. Hắn không thể không thừa nhận một chuyện rất đáng sợ. Tuy không tự nguyện, nhưng sự thật là chuyện đó đã xảy ra.

Tất cả mọi chuyện tựa như một giấc mộng. Không kịp có phản ứng gì, hắn đã cùng Tiểu thư rời khỏi Tức Mặc phủ, rời khỏi kinh thành.

Tiểu thư vốn cao quý trở thành thê tử của hắn, cùng hắn hồi cố hương. Việc này không thể tưởng tượng nổi, haizz... Không đúng, chuẩn xác mà nói đầu phải là vợ chồng chân chính, là giả, nhưng dù nói như thế, hắn cũng không cách nào tưởng tượng được một gã sai vặt như mình lại nên vợ nên chồng với một tiểu thư cao quý như vậy. Hắn đã làm bản sự trong sạch của tiểu thư, hắn đã làm một chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Tuy hắn không ngốc, nếu hắn cẩn thận hơn một chút, hắn sẽ không bị người khác lợi dụng, sẽ không hại tiểu thư của mình. Vốn dĩ tiểu thư đang sống trong cảnh nhung lụa, sau này sẽ cùng vị thê tử xuất sắc kia kết thành vợ chồng...

Sáng sớm hôm sau, khi Từ Tang tỉnh dậy, Hạ Mộc lập tức lấy nước cho nàng rửa mặt. Hắn thuần thục hầu hạ nàng chải đầu và đi chuẩn bị điểm tâm cho tiểu thư.

Bây giờ, chuyện của hắn và tiểu thư đã xảy ra, hắn không thể thay đổi sự thật, đành chấp nhận số phận, mỗi ngày sống thật tốt. Việc duy nhất hắn có thể làm lúc này chính là tận tâm hầu hạ tiểu thư cho tốt, cống hiến hết sức lực vì tiểu thư.

Tức Mặc Từ Tang không biết Hạ Mộc đã hạ quyết tâm như vậy, nàng rửa mặt chải đầu xong, thấy Hạ Mộc cầm một chén nước vào, đặt ở trên bàn, nói: “Tiểu thư, đây là nước đã đun sôi. Người uống trước đi, cho bụng ấm đã, sau đó mới ăn điểm tâm thì tốt hơn.”

Tức Mặc Từ Tang hơi bất ngờ nhìn Hạ Mộc, không nghĩ đến tâm tư hắn lại tinh tế như thế.

Im lặng uống nước, không lâu sau, Hạ Mộc dẫn tiểu nhị bụng điểm tâm tiến vào, nàng đang định dùng bữa thì phát hiện hắn lại tiếp tục làm đầu gối đứng bên cạnh, bèn nói: “Ngồi xuống cùng ăn đi.”

Hiện tại thân phận của Hạ Mộc đã được tự do, quan hệ giữa nàng và hắn là hai người cùng hợp tác, tất nhiên không thể coi hắn như hạ nhân được.

“Tiểu thư, như vậy không tốt.” Hạ Mộc rất quy củ.

Nếu Hạ Mộc không thể bỏ được thân phận nô tài, rất dễ bị mấy cái đuôi kia phát hiện ra, vì thế nàng nói: “Hạ Mộc, chàng không phải nô tài của tôi, trên danh nghĩa chúng ta đã là vợ chồng. Ừm, về sau chúng ta coi nhau như đối tác sẽ tốt hơn, mọi người có thể cùng ngồi ăn. Tôi nói thật cho chàng biết, dọc đường có người theo dõi chúng ta. Nếu chàng khăng khăng giữ nô tính, dễ bị người khác phát hiện lắm.”

Hắn cẩn thận hầu hạ nàng, bởi vì trước đây giữa bọn họ là quan hệ chủ – tớ, quan niệm về giai cấp không dễ bị xoá tan như vậy. Nhưng không thể nô tính quá mức thế được, bằng không Triệu Thế Từ kia không tin nàng cam tâm tình nguyện kết làm vợ chồng với Hạ Mộc.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn tiểu thư nhà mình, rồi cung kính đáp lời, sau đó tiếp nhận bát đĩa, không hỏi gì khác. Điều này khiến Từ Tang rất hài lòng.

Dùng xong điểm tâm, đợi tiểu nhị đến dọn sạch bàn, Tức Mặc Từ Tang nói với hắn: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

“Cần chuẩn bị xe ngựa không?” Hạ Mộc hỏi.

“Không cần.”

Tức Mặc Từ Tang mặc một bộ cẩm y trắng, sánh vai cùng Hạ Mộc ra khỏi khách sạn. Nàng thả tinh thần lực ra, mấy cái đuôi kia vẫn bám theo sau không rời; nghiêng đầu liếc Hạ Mộc về mặt tuy trấn định, nhưng nhìn kỹ, vẫn là lộ ra một chút bất an, đôi lúc còn len lén nhìn xung quanh. Động tác này tuy tự nhiên như thường, nàng vẫn nhìn ra được, hẳn đang cố gắng tìm gì đó.

“Sao nào?” Tức Mặc Từ Tang hỏi.

“Nô... Tôi muốn coi ai đang theo dõi.” Hạ Mộc thành thật nói.

“Chàng chỉ cần giống như bình thường là được. Chuyện kẻ theo dõi không cần chàng quản, đáng về này của chàng để khiến họ biết họ đã bị lộ, như vậy rất bất lợi với chúng ta.” Tức Mặc Từ Tang nói.

“Vâng.” Hạ Mộc lên tiếng trả lời, vẻ mặt hơi xấu hổ. May mắn tiểu thư nhắc nhở mình, nếu không đã phá hỏng chuyện của tiểu thư. Xem ra đúng là mình rất ngốc nghếch. Nhưng mà thật kỳ quái, làm sao tiểu thư phát hiện ra người theo dõi mà mình không biết tí gì. Theo lý mà nói, mình hay bên ba bên ngoài, hẳn là tình cảnh giác phải cao hơn tiểu thư mới đúng.

Không phải hẳn khinh thường tiểu thư nhà mình, mà là tiểu thư từ trước tới nay ít lộ diện, hàng ngày đều ở trong viện, không mấy tiếp xúc với bên ngoài. Tính cách tiểu thư hơi lập dị một chút, lại đơn thuần thiện lương, không biết nhiều lắm mới phải.

... Ừm, quả nhiên tiểu thư nhà mình rất lợi hại! Cuối cùng, hẳn chốt hạ như vậy.

Đơn thuần thiện lương! May mắn Từ Tang không đọc được suy nghĩ của Hạ Mộc. Nếu không, nàng sẽ nghi ngờ từ đâu mà hẳn lại có ý nghĩ đó, đúng là lập dị thật, nhưng dựa vào đâu mà nói là đơn thuần thiện lương chứ.

Tức Mặc Từ Tang và Hạ Mộc thoải mái dạo chơi, nàng không chú ý mua gì cả, đa số là đồ ăn vặt. Mấy năm gần đây, nàng chỉ ăn đồ ăn phòng bếp nhà chính chuẩn bị, quanh đi quẩn lại có mấy món, sớm ngán chết đi được. Nên nàng vô cùng hứng thú với đồ ăn vặt trên phố. Giờ Tức Mặc Từ Tang đã ra khỏi chốn nhà cao cửa rộng, nàng cảm thấy thế giới của mình rộng mở, là một cánh chim tự do.

Kiếp trước, nếu không phải bị nhốt thì là cảnh vội vàng chạy trốn, chưa từng thực sự sống một cuộc sống đúng nghĩa. Ông trời cho nàng một cuộc sống mới, vì thế nàng nhất định phải sống tốt, vui vẻ sống hết cuộc đời ở thế giới cổ xưa này.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Hạ Mộc nghi ngờ

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Gần đến sẩm tối, Tức Mặc Từ Tang mới cùng Hạ Mộc trở về khách sạn. Sau đó, nàng cầm một quyển “Địa lý Đại Chu” để trong phòng ngủ ra ngoài phòng khách đọc, lại lấy một tờ giấy kẹp trong đó trải lên bàn. Đây chính là bản đồ đế quốc Đại Chu.

Nàng nhìn bản đồ rất lâu, ngẩng đầu lên nói với Hạ Mộc đang đứng gần cửa phòng: “Tiếp theo, chúng ta đi hướng Bắc, lên thuyền rồi bến dọc theo sông Hoàng Hà.”

Hạ Mộc ngạc nhiên. Bây giờ bọn họ đã ra khỏi kinh thành, nhưng vẫn trong khu vực thuộc phạm vi quản lý của kinh đô, tiếp giáp sông Hoàng Hà. Còn Nam Châu thì... hẳn nằm ở hướng nam, phải băng qua phần Trung Bộ của đất nước. Nếu đi trên đất liền là tuyến đường ngắn nhất và tiện nhất. Nếu đi bằng thuyền, cũng đâu cần đi theo hướng ngược lại, có thể từ bến lên thuyền trực tiếp tới thẳng Nam Châu.

Biết hẳn không hiểu, nàng tiếp tục giải thích, “Chúng ta lên bờ ở Hàng Châu. Tôi muốn đi thăm quan Hàng Châu từ lâu rồi, hai là tôi muốn ngắm cảnh trên sông Hoàng Hà.”

Thực ra, Đại chu rất giống với đất nước ở kiếp trước của nàng.

Hạ Mộc gật đầu, hỏi: “Khi nào thì chúng ta xuất phát?”

“Những người theo dõi chúng ta cũng ở khách sạn này. Động tĩnh quá lớn sẽ bị phát hiện, vì thế chỉ cần thu thập hành lý đơn giản trong phòng là được. Canh tư xuất phát, khi đó mọi người đã ngủ say, chúng ta sẽ cắt đuôi được bọn họ.” Tức Mặc Từ Tang nói.

Đến khi những người ấy phát hiện ra, chắc chắn sẽ đuổi theo nhưng gần như chắc chắn chọn con đường dọc theo quan đạo về phía Nam Châu. Dù bọn họ có phát hiện đuôi sai đường, muốn tìm tung tích của mình cũng khó. Như vậy, tạm thời mình sẽ thoát khỏi mấy cái đuôi này một thời gian, thoải mái đi du lịch.

Tuy Hạ Mộc đã biết có người theo dõi, nhưng hắn không phát hiện ra ai cả, nên đành nghe theo lệnh của tiểu thư.

Tức Mặc Từ Tang tỉnh dậy vào giờ sưa (1- 3 giờ sáng). Nàng thả tinh thần lực ra dò xét, xem tình hình những kẻ theo dõi nàng. Giờ bọn họ đang say giấc nồng, có nghĩ cũng không ngờ được người cần theo dõi sẽ chọn lúc này rời đi. Lại quét qua phòng của Hạ Mộc, đã thấy hắn ngồi nghiêm chỉnh trên giường, ăn mặc chỉnh tề, bộ dạng sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào, xem ra đã chuẩn bị chu đáo.

Nàng cầm tay nải đã sắp sẵn, đóng cửa phòng ngủ, gõ nhẹ lên cửa phòng Hạ Mộc. Hắn biết là tiểu thư, nên lập tức cầm lấy hành lý để bên cạnh, cẩn thận bước đi trong bóng tối.

Trong phòng khách vì nằm cạnh hành lang của khách sạn nên vẫn có ánh sáng từ đèn lồng chiếu vào, có thể nhìn thấy người khác. Tức Mặc Từ Tang ra khỏi phòng đầu tiên. Trên hành lang và cầu thang đều im lặng, chỉ có ánh đèn lồng sáng ngời.

Lúc đi xuống lầu, nhìn thấy tiểu nhị trực đêm đang ngủ gà ngủ gật sau quầy, Hạ Mộc nhỏ giọng gọi tiểu nhị. Hắn ta vốn ngủ không sâu lắm nên khi Hạ Mộc vừa chạm vào người đã tỉnh lại, ngạc nhiên nhìn hai người, nhẹ giọng hỏi: “Hai vị khách quan có việc gì không?”

“Tiểu nhị ca, chúng ta có việc gấp phải đi luôn, phiền người tính tiền phòng giúp tôi.” Hạ Mộc cũng nhẹ giọng trả lời.

Tuy rằng tiểu nhị kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, lập tức làm theo lời Hạ Mộc. Bởi vì bây giờ mọi người đều đang ngủ, nên động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Rời khỏi khách sạn, Hạ Mộc đánh xe ngựa về phía Bắc...

Trời tờ mờ sáng, trong khách sạn:

“Tức Mặc tiểu thư và tên kia không thấy đâu cả. Tôi hỏi thăm tiểu nhị thì nghe bảo canh tư họ đã trả phòng rồi đi luôn.”

“Sao lại ra đi đột ngột như vậy, chẳng lẽ bọn họ đã biết chúng ta theo dõi nên muốn cắt đuôi.”

“Một nữ nhân chưa từng ra khỏi cửa nửa bước, cộng thêm một nô tài, sao có khả năng phát hiện ra chúng ta. Tôi đoán là bọn họ có việc gấp, đúng lúc chúng ta không ngờ đến. Bây giờ lập tức lên đường đuổi theo, may ra còn kịp.”

Vì thế, mấy cái đuôi nhanh chóng đi về hướng nam...

Buổi trưa, hai người tới bến sông Hoàng Hà.

Hạ Mộc đi hỏi thăm các nhà thuyền. Cách nhanh nhất là đi thuyền tới hạ lưu sông Hoàng Hà, tức là gần đến biển, sau đó không đi đường biển, mà chuyển sang tàu hàng sang đi trên đất liền.

Biết thời gian tàu rời bến, Tức Mặc Từ Tang bảo Hạ Mộc bán xe ngựa, rồi lên thuyền. Đây là con thuyền rất lớn, chia làm hai tầng. Trên tầng hai phân chia thành các gian phòng độc lập, khá tinh xảo. Tất nhiên là giá phòng không hề rẻ. Nàng không thiếu bạc nên thuê hai phòng đơn, mỗi người một gian, không nên xử tệ với đối tác của mình.

Thuyền rời bến, Từ Tang đứng cạnh cửa sổ nhìn bến tàu càng ngày càng xa dần đến khi mất hẳn. Tạm thời nàng đã cắt đuôi được những người kia. Không có bọn họ làm chướng mắt, nàng sẽ yên tâm dạo chơi khắp nơi.

Vì chạy suốt đêm không ngừng, không được ngủ đủ giấc nên Từ Tang quyết định ngủ bù cho đã mất.

Trong phòng bên cạnh, Hạ Mộc yên lặng nghe tiếng động ở cách vách, thật lâu không nghe thấy động tĩnh gì. Tiếp đó, hắn ngây ngô cười một mình. Những căn phòng này cách âm không thể nói là quá tốt nhưng không đến nỗi tệ. Hắn cố gắng nghe ngóng mà không nghe được gì. Hôm qua phải đi trong đêm, chắc là tiểu thư mệt rồi nên đã đi nghỉ, không có gì cần phân phó. Bởi vậy, hắn cũng nằm xuống, đánh xe suốt chặng đường hắn cũng thấy mệt.

Trời tối đen, trong lúc ngủ say, Từ Tang toát ra rất nhiều mồ hôi. Về mặt nàng bất an, giấc dựa không ngừng. Đột nhiên, trong bóng đêm nàng mở mắt ra, ngồi bật dậy...

“Chỉ là mơ thôi.” Nàng lắc bảm.

Ngồi im lặng trong bóng tối, rất lâu sau nàng mới rời giường, thấp nền lên.

Đã nghỉ ngơi tốt, sớm đứng canh ở ngoài phòng, Hạ Mộc thấy có ánh sáng nên gõ cửa, “Tiểu thư, người dậy rồi sao? Tôi mang nước rửa mặt đến.”

“Vào đi!” Tức Mặc Từ Tang nói.

Hạ Mộc bung thủy vào, thấy tiểu thư đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, liền để chậu nước lên trên giá gỗ, sắp sẵn đồ cần dùng cho tiểu thư. Chuẩn bị xong xuôi, thấy tiểu thư vẫn chăm chú nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, đôi mắt trong suốt không tạp chất. Đáng lẽ hẳn không được lên tiếng, nhưng lại không tự chủ được cất lời: “Tiểu thư, người nên rửa mặt chải đầu đi thôi. Tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn. Người muốn ăn gì?”

“Chàng xem cái gì hợp thì làm, tôi không kén ăn.” Tức Mặc Từ Tang xoay người lại, súc miệng rửa mặt.

Ăn xong, Hạ Mộc tỉ mỉ chuẩn bị nước nóng để nàng tắm rửa.

Mỗi ngày qua đi, ngoại trừ ngủ ra, Tức Mặc Từ Tang lên khoang thuyền ngắm cảnh đến gần người. Đôi mắt vốn dĩ không có cảm xúc, đôi khi lơ đãng lộ ra vài phần bi thương.

Hạ Mộc cảm thấy từ khi lên thuyền, tiểu thư càng thêm trầm mặc, hơi thở trên người càng thêm lạnh giá, còn có vài phần tương niệm và sầu não. Hắn không biết tiểu thư tương niệm cái gì, sầu não vì cái gì, đành im lặng đứng cạnh tiểu thư...

May mắn những ngày ấy không kéo dài lâu. Sau hơn mười ngày, thuyền vẫn chạy trên sông như trước, tốc độ chậm chạp nên tiểu thư cảm thấy nhàm chán. Vì thế, lúc thuyền cập bến chất thêm đồ, hai người xuống thuyền.

Tiểu thư khôi phục lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng như trước. Trên bờ là một thị trấn, đầu tiên Tức Mặc Từ Tang mang theo Hạ Mộc đi tìm khách sạn nghỉ trọ, bỏ một ngày dạo chơi khắp nơi.

Buổi sáng ngày kế tiếp, Tức Mặc Từ Tang gọi Hạ Mộc, “Tôi muốn cưỡi ngựa, chúng ta tìm chỗ mua ngựa đi, sau đó...” Đột nhiên nhớ tới điều gì, nhìn về phía Hạ Mộc đang ngạc nhiên vì lời nói của mình: “Chàng biết cưỡi ngựa không?”

“Có, nhưng mà... Tiểu thư có thể cưỡi ngựa sao?” Hạ Mộc nghi ngờ hỏi.

“Có thể.” Tức Mặc Từ Tang gật đầu, kiếp trước nàng có học qua, huống hồ cưỡi ngựa đâu có khó khăn gì.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn Tức Mặc Từ Tang. Tuy rằng nữ tử cưỡi ngựa không phải là hiếm, nhưng tương đối ít. Phần lớn là người trong giang hồ. Hắn ở trong phủ nhiều năm như thế, chưa từng nghe ai nói tiểu thư biết cưỡi ngựa.

Nàng biết hẳn nghi ngờ nhưng không định giải thích. Tất nhiên, Hạ Mộc không dám hỏi thêm.

Vén màn bước ra, Hạ Mộc dưới sự chỉ đường của tiểu nhị, dẫn tiểu thư đi mua ngựa rồi tiếp tục lên đường. Vốn dĩ còn đồ đạc trên xe, Từ Tang không tiện thu vào vòng tay nên bán đứt luôn rất nhiều thứ, cuối cùng chỉ còn lại một tay nải.

**

Một ngày nào đó, hai con ngựa chậm rì rì đi trên đường...

“Tiểu thư, có phải chúng ta nên đi nhanh hơn không?” Hạ Mộc hỏi.

“Trên đường đi nhiều cảnh đẹp như vậy, chúng ta nhàn nhã ngắm cảnh sẽ rất thú vị.” Tức Mặc Từ Tang ngắm cảnh đẹp hai bên đường, trong câu trả lời lộ ra sự vui vẻ.

Hạ Mộc há miệng thở dốc, lần đầu tiên thấy tiểu thư vui vẻ như thế. Hắn không thốt lên lời.

Tuy là gã sai vặt trong viện của tiểu thư, số lần nhìn thấy tiểu thư không nhiều, nhưng hẳn chưa bao giờ thấy Từ Tang cười. Từ khi rời khỏi kinh thành, mặc dù tiểu thư vẫn chưa nở nụ cười nhưng trên mặt luôn lộ ra sự vui vẻ. Có đôi lúc hẳn rất nghi ngờ, tiểu thư vừa thất thân, lại mất đi cuộc sống giàu sang phú quý, sao lại có vẻ hạnh phúc hơn trước, chẳng lẽ tiểu thư rất thích cuộc sống tự do bên ngoài hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Gặp sỏi

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Mấy ngày nữa lại trôi qua, nhưng hai người chưa đi quá nổi ba trăm dặm đường.

Cứ theo tính cách tùy hứng của tiểu thư, biết bao giờ mới đến được Hàng Châu đây! Giữa rừng núi hoang vu, Hạ Mộc nhìn tiểu thư đang ung dung đi phía trước, bất đắc dĩ nghĩ thầm.

“Tiểu thư, trời sắp tối rồi. Nếu giờ không tăng tốc độ để đến trấn gần nhất trước khi trời tối thì chúng ta phải nghỉ lại nơi sơn dã này mất.” Hạ Mộc nói.

Trong khoảng thời gian này, hai người thường xuyên không tìm được chỗ dừng chân nên phải ăn ngủ ven đường. Hắn không đồng ý tiểu thư làm như thế. Minh là đàn ông còn chịu được, nhưng tiểu thư vốn ăn sung mặc sướng... Cho nên hắn không yên lòng, đành phải nhắc khéo tiểu thư một tiếng.

“Dừng vội, giờ tìm chỗ dừng chân là được.” Tức Mặc Từ Tang tùy tiện nói.

Hạ Mộc há hốc miệng, không nói gì thêm. Hắn biết ngay mà, vốn dĩ không mong tiểu thư sẽ thay đổi, trả lời hắn rằng: “Thế thì đi nhanh hơn, cố gắng đến trấn gần nhất, thuê khách sạn trọ lại”.

Tuy hắn vẫn muốn nói thêm về vấn đề này, nhưng cũng biết không khuyên nổi tiểu thư, làm thế chỉ tốn công vô ích, nên tận dụng thời gian tìm một nơi thích hợp dừng chân thì hơn!

Hai người lần theo tiếng nước chảy. Đập vào mắt là một thác nước hùng vĩ, làn nước trong suốt đến độ nhìn rõ đàn cá đang tung tăng bơi lội. Hai bên bờ mọc đầy hoa dại. Dưới ánh hoàng hôn mùa hạ, cánh bướm dập dờn bay lượn trong bụi hoa. Xa xa, cây cối xanh tươi um tùm, chim chóc hót vang.

Tức Mặc Từ Tang hít sâu bầu không khí trong lành nơi đây. Non xanh nước biếc, hoa thơm bướm lượn cũng chỉ đến thế mà thôi! Vì thế nàng quyết định, “Chọn chỗ này đi.”

“Vâng.” Hạ Mộc không phản đối, đánh giá xung quanh, nhìn xem có chỗ nào kín đáo một chút không, quay đầu đã thấy tiểu thư nhà mình lôi cái võng ra khỏi tay nải, mắc nó giữa hai gốc cây gần đó.

Xem ra không cần tìm nữa. Hạ Mộc bất đắc dĩ nghĩ thầm, nhanh nhẹn lấy đồ ra chuẩn bị nấu ăn. Mấy thứ này đều do tiểu thư bắt hắn chuẩn bị trước. Lúc đầu, hắn không biết nó có tác dụng gì, giờ thì dùng quen tay rồi.

Thật sự hắn không tài nào hiểu được. Sao tiểu thư có thể lên kế hoạch tỉ mỉ đến từng chi tiết như vậy, từ đâu mà người có lá gan lớn đến mức dám ăn ngủ chốn sơn dã nữa chứ!

Hạ Mộc nhặt một đồng cành cây trở về thì thấy Từ Tang đang nằm trên võng nhắm mắt dưỡng thần, hình như biết hắn đã về nên liếc mắt nhìn một cái rồi lại nhắm mắt lại.

Nhìn một bên mặt tinh xảo trắng nõn kia, Hạ Mộc đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng, bèn đứng lên, nói: “Tiểu thư, đằng kia có con sông, tôi đi bắt cá. Người muốn ăn cá nướng hay nấu canh?”

Tức Mặc Từ Tang nhìn hắn, nét mặt tựa như đang cân nhắc suy xét, nói: “Cả hai đi.”

“Vâng.” Hạ Mộc vui vẻ đáp ứng, xắn cao tay áo và ống quần lên, rồi lội xuống sông bắt cá.

Làm thế là bắt được cá sao?

Tức Mặc Từ Tang rời khỏi võng, lặng yên không một tiếng động đến gần Hạ Mộc, chỉ thấy tay hắn rất linh hoạt, thấy cá là chộp ngay xuống vị trí đó; một lúc sau, con cá kia đã gãy dựa trong tay hắn. Nàng không thể không thừa nhận, hắn rất lợi hại trong việc này.

Hạ Mộc cười rất vui vẻ, bất ngờ thấy tiểu thư, vẻ mặt cứng đờ trong phút chốc, rồi lại cười thật tươi, giơ cao con cá trong tay, hào hứng khoe: “Tiểu thư, con cá to chưa này, nặng hai cân là ít.”

Hắn nói xong, để cá lên bãi cỏ rồi tiếp tục bắt. Đến khi có 5,6 con mới dừng lại, rồi làm sạch cá, nhóm lửa, nướng ba con. Còn mấy con còn lại thì bỏ vào nồi thêm nước nấu canh.

Màn đêm dần buông xuống, mùi cá nướng thơm lừng toả ra bốn phía. Từ Tang hấp hấp mũi, không thể không thừa nhận, Hạ Mộc nấu ăn rất ngon, từ nguyên liệu đơn giản và đồ nấu nướng bình thường, hắn có thể chế biến thành những món ăn ngon lành.

Trăng đêm nay rất tròn, ánh trăng vàng nhạt xuyên qua tán cây, đom đóm phát sáng lập loè.

Trong lúc ngủ say, đột nhiên Tức Mặc Từ Tang mở mắt, nghe tiếng bước chân đến gần, nàng nhắm mắt lại.

Hạ Mộc chậm rãi tới gần tiểu thư, thấy nàng vẫn ngủ say, vẻ mặt hơi do dự, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh, hình như tiếng động kia càng ngày càng tiến đến gần. Hắn gọi nhỏ: “Tiểu thư, tiểu thư, tỉnh tỉnh, hình như có thú dữ.”

Hàng mi Tử Tang khẽ rung động, từ từ mở mắt. Tinh thần lực của nàng sớm đã phóng ra ngoài, trong vòng một trăm mét, có một loài động vật đang đến gần.

Đôi mắt nàng sáng lên, hoá ra là sói hoang.

Hạ Mộc thấy tiểu thư đã tỉnh. Hắn nhóm lửa, cố gắng để lửa cháy thật to. Có rất nhiều loài thú hoang sợ lửa. Một lúc sau, con sói kia cuối cùng đã xuất hiện trước mặt hai người. Một đôi mắt toả sáng trong bóng đêm, từng tiếng sói tru vang lên, vừa như vui mừng lại hàm chứa ý cảnh cáo.

Sắc mặt Hạ Mộc trắng bệch. Là sói. Nhưng... Nhưng sao có nhiều con đến vậy, cả một đàn sói săn mồi. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Tiểu thư, tôi sẽ cản chúng, người cười ngựa đi mau.” Hạ Mộc gắng sức bình tĩnh lại, lập tức quay đầu nói với Tử Tang.

Nàng vô cùng ngạc nhiên, không khỏi chăm chú quan sát Hạ Mộc. Sắc mặt hắn trắng bệch, nhưng không hề sợ hãi, chỉ có vẻ mặt kiên định, bất chấp tất cả. Nếu hắn ở lại, chắc chắn phải chết. Hắn mà thông minh một chút thì đã bỏ mình lại, mau chóng chạy đi mới đúng?

Thấy tiểu thư ngây người, Hạ Mộc không khỏi luống cuống, vội vàng hỏi: “Tiểu thư, nhanh lên đi! Người đừng sợ, leo lên ngựa đừng quay đầu lại, tôi đảm bảo, sói không làm hại đến tiểu thư đâu. Chỉ là về sau, tiểu thư đừng ngủ lại giữa rừng nữa, tôi không thể tiếp tục hầu hạ người. Bản thân người phải bảo trọng.”

Nói xong, trong giọng nói của hắn có một chút không cam lòng và buồn bã.

Tử Tang vẫn chăm chú nhìn Hạ Mộc như cũ, tựa như muốn từ vẻ mặt của hắn tìm ra gì đó.

Hạ Mộc thấy nàng thờ ơ, cho rằng nàng bị dọa đến choáng váng. Hắn rất sốt ruột, nhưng chưa kịp bảo nàng nhanh rời đi thì mấy con sói đã tiến lại gần. Hắn nhặt cây đuốc xua về phía bọn chúng.

Sói sợ lửa, nhưng cả một đàn sói nhiều con như vậy. Hơn nữa, lửa cháy không lớn, khua khua mấy cái đã nhỏ đi, thậm chí tắt ngúm. Quần áo bị rách mấy chỗ, hắn đành phải dùng sức mạnh của nắm đấm, đánh ra một quyền. Khí lực lớn đến nỗi đánh bay một con sói, roi trúng thân cây chết tươi.

Nàng ngây ngốc, không ngờ hắn khoẻ như thế, giết chết một con sói chỉ bằng nắm đấm. Hành vi này chọc giận bầy sói, bọn chúng đồng loạt xông lên.

Hai nắm đấm không bảo vệ được bốn hướng, hắn vội vàng đẩy Tử Tang ra. Mắt thấy mình sắp bị cả bầy sói bao phủ, bất ngờ trong nháy mắt, bầy sói đột nhiên gục xuống.

Hạ Mộc kinh ngạc.

Còn Tức Mặc Tử Tang vẫn thờ ơ.

Hạ Mộc kiểm tra lại mấy con sói này, phát hiện chúng đều đã chết, nhưng không tìm thấy vết thương, ngây ngốc hỏi tiểu thư nhà mình: “Tiểu thư, mấy con sói này chết thật kỳ quái... Là ai đã cứu chúng ta?”

“Có thể là sơn thần.” Tức Mặc Tử Tang tiếp tục nằm xuống võng, nhắm mắt ngủ.

Có gì đáng nghiên cứu đâu, chẳng qua là nàng dùng tinh thần lực đánh vào tim sói.

Hạ Mộc sững sốt, thanh âm nhỏ dần: “Chẳng lẽ thật sự có thần tiên.”

Rất lâu sau, hắn mới bình tĩnh, nhóm lửa cháy bùng lên, gom hết sói thành một đống. Thu dọn sạch sẽ xong, hắn nằm xuống ngủ tiếp. Một đêm trôi qua không dễ dàng, hắn không ngủ sâu, luôn luôn cảnh giác ——

Rạng sáng, Tức Mặc Tử Tang ngủ thấy mùi thơm, mở mắt tỉnh dậy ra, thấy Hạ Mộc đang nướng thịt.

“Tiểu thư tỉnh rồi, tôi nướng thịt só.” Hạ Mộc thấy nàng tỉnh lại, cười nói.

Tức Mặc Tử Tang gật đầu, đi rửa mặt chải đầu, rồi quay lại. Hạ Mộc cầm một cốc nước đưa cho nàng, “Tiểu thư, đây là nước ấm. Người uống một chút cho ấm bụng, sau đó ăn thịt nướng mới tốt cho sức khoẻ.”

Tức Mặc Tử Tang bình tĩnh nhìn chăm chăm Hạ Mộc, không nói một câu.

“Sao vậy, tiểu thư?” Hạ Mộc hỏi.

Nàng lắc đầu, nhận lấy, uống từng ngụm nhỏ.

Từ lúc rời khỏi Tức Mặc phủ, Hạ Mộc luôn tỉ mỉ chăm sóc nàng. Như nước ấm luôn đun sẵn này, sáng nào hắn cũng nhắc nàng uống, chưa một ngày chậm trễ.

“Tiểu thư, chúng ta mang xác sói theo đi. Đến trấn trên có thể bán lấy tiền. Sói vốn rất hiếm. Hơn nữa, bề ngoài của mấy con này không hề có vết thương. Một con sói hoàn chỉnh như thế này rất quý.” Hạ Mộc cười nói.

Tức Mặc Từ Tang nhìn về phía xác sói chất đống thành một toà núi nhỏ, nhàn nhạt nói: “Tùy chàng.” Chỉ cần hắn có thể mang đi, nàng không có ý kiến.

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc cao hứng cảm tạ, lập tức cột sói lại thành từng đôi. Không biết hắn kiếm đâu ra mấy sợi dây leo dài chắc chắn buộc sói lên đàng sau ngựa. Chỗ còn lại cũng chia thành từng đôi một, rồi xoay người đi vào rừng, không lâu sau quay về, trên tay hắn có thêm hai cành cây to, khá dài.

Tức Mặc Từ Tang nhìn từng động tác của hắn, đã đoán được hắn định làm gì. Hắn định buộc sói lại, cột vào mỗi đầu gánh.

Làm sao hắn vác đống này đi được?

Cuối cùng, nghi vấn của nàng được giải đáp, nhìn Hạ Mộc một tay dẫn ngựa, một tay gánh đòn gánh ở một bên vai, nhìn có vẻ rất dễ dàng.

“Tiểu thư, từ nhỏ tôi đã khoẻ hơn người, không thành vấn đề.” Hạ Mộc cười hiền, giống như biết nàng thắc mắc điều gì.

Tức Mặc Từ Tang chậm rãi quay đầu, dắt ngựa của mình tiến về phía trước.

“Tiểu thư, người cứ lên ngựa đi.” Hạ Mộc thấy nàng đi bộ, vội nói. Dù sao bình thường tiểu thư cười ngựa chậm rì rì chẳng khác đi bộ là mấy, hắn từ từ đi đàng sau cũng kịp.

“Cám miệng.” Tức Mặc Từ Tang ra lệnh.

“Vâng.”

Vì thế, sau đó Hạ Mộc không dám nói nhiều, im lặng đi sau nàng. Trước mắt là đường đá, một tay hắn dắt ngựa, không tiện điều khiển nó. Con đường bắt đầu gập ghềnh khó đi, ngay lúc hắn đang khó xử, một bàn tay trắng như ngọc nắm lấy dây cương, dắt ngựa của hắn.

Hắn vui mừng vội nói: “Cám ơn tiểu thư.”

Tức Mặc Từ Tang phụng phịu, “Đi lên trước đi.”

“Vâng.” Hạ Mộc vội đi đàng trước, một lúc sau ngạc nhiên, tự hỏi: “Sao có vẻ nhẹ hơn thế nhỉ... Hả, lại nặng hơn rồi, thật kỳ quái?” Trên vai trầm xuống, gánh nặng trên vai như không thay đổi. Hắn còn nghi ngờ mình bị ảo giác.

“Đi mau.” Phía sau truyền đến mệnh lệnh của tiểu thư, hắn áp chế nghi ngờ, vội vàng đi nhanh hơn. Hắn không biết đàng sau, nét mặt Tức Mặc Từ Tang lộ ra một chút tức giận.

Đáng chết, sao mình có thể dùng tinh thần lực bừa bãi như thế?

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Miền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Tình cờ gặp gỡ tại Hàng Châu (một)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Khi Tức Mặc Từ Tang cùng Hạ Mộc đặt chân đến huyện gần đó, lập tức gây nên chấn động. Đổng sói kia không phải ai cũng giết chết được. Rất nhiều người nhìn đổng sói đó với ánh mắt loé lên vẻ tham lam.

Không biết là Hạ Mộc gặp may, hay là sói bán được giá, vừa bước vào cửa thành đã có rất nhiều người đến hỏi mua. Hắn nói sáu lượng bạc một con, không mặc cả, nhưng phải mua toàn bộ, không được trả lại hàng. Tuy rằng một số con sói có màu lông bình thường, nhưng một bộ da sói là mặt hàng hiếm. Hơn nữa, bộ da đó lại hoàn chỉnh, chất lượng tốt, mua về bán tuyệt đối có lời.

Đáng tiếc không một ai trong số đó muốn mua. Còn hắn giống như không quan tâm lắm đến việc bán được hay không, dẫn Tức Mặc Từ Tang đi tiếp, thường thường ngắm nghía các cửa hàng mặt tiền. Đột nhiên, hắn dừng lại trước một cửa hàng lông thú, quay đầu nói với Từ Tang: “Tiểu thư, người đợi chút, tôi chạy vào hỏi chủ tiệm có mua không?”

Hắn vừa dứt lời. Trong tiệm, có một người đàn ông trung niên đi ra, nhìn một đổng sói bên cạnh Hạ Mộc, kinh ngạc kêu lên, “Trời... Nhiều sói như vậy... Đây là?” Ông liếc nhìn Hạ Mộc dò hỏi.

“Tôi tìm chương quây, muốn hỏi xem tiệm có thu mua sói không?” Hạ Mộc cười nói.

“Mua, tất nhiên là mua. Tôi chính là chương quây, mời hai vị vào trong.” Người đàn ông kia vội trả lời.

“Không cần, chúng tôi đang vội. Ông chủ xem qua, nếu thấy được, tôi sẽ mang vào.” Hạ Mộc cười nói.

“Được.” Chương quỳ đáp ứng, kiểm tra kĩ càng, rồi hỏi: “Vị tiểu huynh đệ này, cậu định bán bao nhiêu?”

“Sáu lượng một con, chắc giá.” Hạ Mộc trả lời.

Chương quỳ trầm ngâm một chút, “Cũng được, bộ lông sói rất nguyên vẹn. Nhưng giá sáu lượng cũng hơi cao, tiểu ca, cậu lời nhé, chỗ này tôi lấy toàn bộ.”

“Chương quỳ, chắc ông cũng biết săn sói khó thế nào đấy. Hơn nữa, mấy con sói này tôi mới săn được, còn nguyên vẹn. Không tính bộ lông thì riêng thịt sói đã bán được giá rồi. Vì tôi có việc cần đi gấp nên mới bán giá rẻ như thế. Nếu chương quỳ thấy không được, tôi qua cửa hàng khác bán vậy.” Hạ Mộc từng làm hạ nhân trong phủ, gặp qua không ít thứ tốt, bộ lông sói giá trị bao nhiêu hẳn nắm rõ.

“Được, sáu lượng thì sáu lượng.” Chương quỳ đau lòng nói, có ý dò hỏi Hạ Mộc: “Nhưng mà, tiểu ca này, sói của cậu từ đâu mà có, có gì mờ ám không. Nghe khẩu âm của cậu hình như là người kinh thành.”

Hạ Mộc ngạc nhiên, nhưng không ngạc nhiên, vội hỏi: “Chương quỳ nghe thật chuẩn. Đúng vậy, xin ông cứ yên tâm. Tôi là thợ săn, đến Hàng Châu thăm họ hàng, lộ phí không đủ, may thay gặp một bầy sói, nên săn được. Nếu không sao tôi dám vác nhiều con sói như thế rêu rao khắp nơi chứ!”

“Thân thủ tiểu ca thật tốt, có thể trong chốc lát săn được nhiều sói như vậy là việc khó trên trời.” Chương quỳ cười nói.

“Chỉ là tôi có nghề gia truyền thôi.” Hạ Mộc cười nói, mặt không đỏ khí không sưng, một điểm cũng nhìn không ra hắn đang nói dối.

...

Tức Mặc Từ Tang ở một bên nhìn hơi cau mày.

Chương quỳ kêu người bên trong chuyển hàng vào, lấy mấy tấm ngân phiếu từ trong ống tay áo ra, rút ra một tờ, nói với Hạ Mộc: “Tổng cộng hai mươi lăm con, tiểu ca, đây là ngân phiếu một trăm năm mươi lượng.”

“Cám ơn chương quỳ.” Hạ Mộc nhận lấy, hai mắt sáng lên, một trăm năm mươi lượng đó! Chẳng qua hắn từng là gã sai vặt ở một đại gia tộc, một số trường hợp từng trải qua, nên không thất thố, cẩn thận kiểm tra lại ngân phiếu, lập tức cất đi rồi cáo từ.

Luôn luôn bàng quan đứng bên, Tức Mặc Từ Tang thấy Hạ Mộc đem bạc bỏ vào cái hầu bao năng giao cho hắn, mà không bỏ vào túi tiền của chính mình. Trong đôi mắt nàng vụt loé lên tia sáng. Chợt nghe giọng Hạ Mộc có chút tham tiền nói: “Tiểu thư, không ngờ một lần thế này kiếm được một khoản không nhỏ. Một trăm năm mươi lượng đó. Khi nào tôi mới có thể kiếm được số tiền lớn như thế chứ... Nhưng mà, lần này thật sự quá nguy hiểm, tiểu thư, về sau chúng ta nên tìm chỗ dừng chân thích hợp.”

“Tôi thích.” Tức Mặc Từ Tang bỏ lại một câu, dắt ngựa của nàng bước về phía trước.

Ở phía sau, về mặt Hạ Mộc lại sầu não. Hành trình kế tiếp trực tiếp chứng minh Tức Mặc Từ Tang tùy ý ăn ngủ như thế nào ——

Một tháng sau rốt cục tới được Hàng Châu. Trước kia, Hạ Mộc từng đi theo quán sự tới đây, bởi vậy có một ít kinh nghiệm, lại hỏi thăm xung quanh. Cho nên, mỗi ngày hắn dẫn tiểu thư nhà mình đi du ngoạn phong cảnh và ăn mỹ thực ở Hàng Châu.

“Tiểu thư, hôm nay trong thành tổ chức hội đèn lồng vào đêm Thất Tịch. Người có muốn đi xem không?” Hạ Mộc hỏi Từ Tang vốn đang say mê đọc một quyển tiểu thuyết du ký. Hành trình này, trừ sống tùy hứng, nàng còn có hứng thú đọc sách, gặp được cuốn yêu thích, nàng sẽ không đi chơi cho đến khi xem xong mới thôi.

Hôm qua nàng vừa mua được một quyển du ký giang hồ, đến giờ còn chưa ra khỏi phòng khách sạn, toàn bộ tâm trí đều đặt trong quyển sách kia.

“Hội đèn lồng đêm Thất Tịch?” Cuối cùng tiểu thư chịu ngắt đầu nhìn về phía hắn.

Hạ Mộc cười nói: “Đúng vậy, ở hội đèn lồng không những có đồ ăn ngon mà còn có cả trò chơi vui.”

Tức Mặc Từ Tang hơi nhú mày. Sao nàng có cảm giác hắn đang dỗ trẻ con nhỉ. Chỉ là một hội đèn lồng thôi mà, nhưng nàng chưa tận mắt chứng kiến bao giờ, đi xem vậy! Vì thế nàng tiếp tục cúi đầu đọc sách, nhàn nhạt nói: “Vậy chàng đi chuẩn bị mọi thứ đi, đến tối qua gọi tôi.”

“Vâng.” Hạ Mộc vui vẻ đáp lời.

Quả thật hội đèn lồng đúng như lời Hạ Mộc. Trăm ngàn điệu nhạc, vô vàn màn tạp kỹ, phi thường náo nhiệt, còn mỹ thực đến từ khắp mọi nơi, suốt dọc đường, hai người vừa ăn vừa đi dạo.

“Tiểu thư, bờ sông bên kia có thả đèn cầu may, chúng ta qua đó đi?” Hạ Mộc chỉ vào bờ sông bên kia hỏi nàng.

Tức Mặc Từ Tang nhìn qua. Trên bờ sông đó, mọi người đều thả đèn cầu may xuống dòng sông, nàng lo lắng nói: “Cầu may? ! Không bao giờ trở thành sự thật. Nếu chẳng tin thì cứ qua đó mà cầu!”

Không phải nàng chưa từng cầu nguyện, nhưng mặc kệ nàng thành tâm chừng nào, cuối cùng đều kết thúc trong tuyệt vọng. Vì thế, nếu một lúc nào đó mình muốn có cái gì, chỉ có thể dựa vào chính mình, làm những việc không thực tế này nọ chỉ lãng phí sức lực và thời gian.

Hạ Mộc sững sờ nhìn tiểu thư nhà mình. Sao tiểu thư lại có ý nghĩ bi quan như vậy!

Thấy hần không nhúc nhích, nàng lạnh lùng thốt ra: “Nếu không cầu, thì đi tiếp.”

“Có.” Hạ Mộc vội đáp, đi về phía bờ sông, mua một ngọn đèn hoa đăng thả xuống sông, chắp hai tay, thành kính nói lên nguyện vọng. . .

Nét mặt Từ Tang khó đoán, nhìn những chiếc đèn hoa đăng trôi nổi trên sông. Còn Hạ Mộc sau khi thả đèn xong trở về nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi cứng lại. Đó là sự lạnh lùng xa cách đến mức nào, dường như cách ly mình với thế giới xung quanh. Cảm giác đó hần vẫn thường thấy trên người tiểu thư. . .

Từ Tang không có cảm xúc nhìn thoáng qua Hạ Mộc, xoay người đi một hướng khác. Hần vội theo sát phía sau.

Nàng mất hứng đi dạo, đột nhiên xoay người quay lại đường cũ. Hạ Mộc vội hỏi: “Tiểu thư, còn chưa đi hết nửa đường mà, đã về rồi sao?”

“Chàng muốn đi thì tự đi đi.” Từ Tang nhàn nhạt nói, nàng không muốn đi nữa, nhưng không bá đạo đến mức cấm hần được đi chơi.

“Tôi cũng trở về.” Hạ Mộc vội đáp. Sao đi tiếp được, hần còn phải hầu hạ tiểu thư. Huống chi, nhìn sắc mặt tiểu thư bây giờ, hần đâu có gan ở lại chơi tiếp chứ!

“Tiểu Thần!”

Trên đường trở về, Hạ Mộc lo lắng trông thấy, sau đó ngạc nhiên la lớn, vội vàng chạy qua. Nơi đó có một người đàn ông đang đánh đập một bé trai gần mười tuổi, mà bé trai đó không rên một câu, nằm trên mặt đất không phản kháng, vẻ mặt chết lặng, da thịt lộ ở bên ngoài khắp nơi đều sưng đỏ .

Rất đông người đứng xem nhưng không ai đứng ra ngăn cản.

Bé trai ấy rốt cuộc đã làm gì để bị đánh nặng như thế, nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng.

Hạ Mộc chen vào giữa đám đông, đẩy gã đàn ông đang đánh đập, ôm đứa bé kia vào trong lòng, hô to: “Sao anh lại đánh người? Nó chỉ là một đứa bé.”

“Tên nhóc này trộm bạc của tôi. Dựa vào cái gì tôi không có quyền đánh nó, mau tránh ra!” Gã đàn ông đó tức giận nói, rất căm tức người trước mắt không biết từ đâu xen vào này.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn về phía bé trai. Cậu bé xấu hổ cúi thấp đầu, nhất thời hần hiểu rõ tất cả, ôn hòa khuyên nhủ: “Tiểu Thần, trả bạc cho người ta đi.”

Về mặt bé trai ấy rất xấu hổ, giống như sắp bật khóc, một lúc sau mới nghe thấy nghẹn ngào nói: “Bà bà bị bệnh, số bạc kia em đã cầm đi hết thuốc rồi, không còn nữa.”

Hạ Mộc hơi thất thần, an ủi nói: “Không sao đâu, Hạ đại ca sẽ giúp em” Sau đó nhìn về phía gã đàn ông đó, hỏi: “Bao nhiêu bạc, tôi trả thay nó.”

Nghe có thể lấy lại tiền, sắc mặt tên kia hoà hoãn rất nhiều, nói: “Ba mươi lượng.”

“Ba mươi lượng.” Hạ Mộc không thể tin hỏi lại, hiển nhiên bị khoản tiền này dọa choáng váng.

Ở thế giới này bạc trắng rất quý giá, giá trị rất cao. Dân chúng chủ yếu xài tiền đồng bình thường, ba mươi lượng là một khoản tiền rất lớn.

Tuy rằng trên người Hạ Mộc có tiền, nhưng đó không phải của hần. Nghĩ kỹ liền bình tĩnh tại. Bây giờ muốn hần lấy ra ba mươi lượng thì hần không có. Hần làm hạ nhân ở một đại gia tộc, tiền tiêu vật hàng tháng bản thân khá cao, nhưng một tháng cũng chỉ được một lượng bạc, lại bị quản sự lòng dạ đen tối trừ đông trừ tây. Cầm tới tay hần nhiều nhất là tám trăm đồng. Cộng thêm thưởng ngoài, trừ tiền chi dùng tối thiểu hàng tháng và gửi về quê, bảy tám năm nay, ăn tiêu tiết kiệm lắm chỉ dành dụm được khoảng tám lượng bạc. Không đủ bồi thường rồi. Nhưng mà trên người hần còn có một hầu bao, đó lại là bạc của tiểu thư, hần không dám tự tiện dùng.

“Nếu không có tiền, cắt ngay cho tao, tao muốn đưa nó đến quan phủ, cho nó cả đời sống trong tù.” Tên kia thấy biểu cảm của Hạ Mộc, biết không lấy được tiền, lấy tay phải đẩy người ra, muốn bắt lấy bé trai kia, “Đi, cùng tao đến nha môn.”

Hạ Mộc hoảng sợ, vội giấu bé trai sau lưng mình, “Đừng, vị đại gia, chỗ này của tôi có ít tiền, ngài cảm tạm đi, về sau tôi đưa nốt cho ngài.” Nói xong, lấy ra toàn bộ tiền tích góp của bản thân.

“Mới có tám lượng bạc, mày đang trêu đùa tao phải không?” Tên kia đếm bạc vụn trong tay, giận dữ nói.

“Không, tuyệt đối không có, bạc trên người tôi đưa hết cho ngài rồi. Đứa bé này không cố ý muốn ăn trộm bạc của ngài. Ngài tha cho nó lần này đi, trở về tôi sẽ dạy dỗ lại nó thật tốt, số bạc còn lại bao giờ có tôi lập tức đưa cho ngài ngay.” Hạ Mộc vội nói.

“Dựa vào cái gì mà ta tin được ngươi, cút ngay, nếu không ta đánh cả hai.” Già đàn ông đó la hét to.

“Có phải nếu tôi để ngài đánh mấy cái, ngài sẽ tha hân.” Hạ Mộc hỏi, nếu vậy, mình để hân ta đánh vài cái là được.

Tên kia hừ lạnh, “Mày xem trọng bản thân quá rồi, mày đáng giá hai mươi mấy lượng bạc còn lại hay sao?”

Mặt Hạ Mộc đỏ lên, đột nhiên thấy Tức Mặc Từ Tang đứng trong đám đông, vội kéo bé trai kia về phía nàng. Tên kia cho rằng hân muốn chạy trốn, vội kéo tay hân, giận dữ nói: “Định chạy sao!”

Hạ Mộc vội giải thích, “Không có, tôi tìm tiểu thư nhà tôi.” Hân chỉ hướng Tức Mặc Từ Tang.

Tên kia nhìn thấy nàng, sau đó thả tay.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc đến trước mặt tiểu thư nhà mình, về mặt khó xử nhìn nàng, “Tiểu thư, tôi có thể mượn một ít bạc người để ở chỗ tôi không, về sau tôi nhất định sẽ hoàn trả lại đầy đủ.”

Tức Mặc Từ Tang cau mày, sau đó mới nói: “Chàng cần bao nhiêu cứ lấy, coi như trừ vào tiền tiêu vặt hàng tháng.” Hai người hợp tác bình đẳng, nhưng hân luôn lấy thân phận hạ nhân đến hầu hạ nàng. Một khi đã như vậy, nàng sẽ cho hân tiền tiêu vặt hàng tháng. Về chuyện hân dùng vào việc gì, nàng sẽ không xen vào. Tiền bán sói kia hân cũng không dám lấy, tuy sói là do nàng giết, nhưng hân là người mang đi bán. Số tiền đó nàng không thừa nhận thuộc về mình.

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc vui mừng đáp, vội lấy ra một túi tiền khác, lấy đủ bạc ra. Về phần chuyện được phát tiền tiêu vặt hàng tháng hân không nghe vào tai, chỉ biết là tiểu thư đồng ý cho mượn bạc, vậy chuyện của Tiểu Thần có thể giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tình cờ gặp gỡ tại Hàng Châu (Hai)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy “Hạ đại ca, thật sự xin lỗi.” Bên bờ sông yên tĩnh, bé trai xấu hổ nói lời xin lỗi.

“Không sao đâu, ca ca biết em không cố ý.” Hạ Mộc an ủi, “Nhưng mà, về sau không được làm thế nữa, rất nguy hiểm. Nếu không phải gặp được anh, em biết kết cục sẽ thế nào không?”

Một bên đang đứng ngắm cảnh, Tức Mặc Từ Tang đột nhiên nhìn về phía Hạ Mộc. Chẳng lẽ không nguy hiểm là có thể làm chuyện như vậy à?

Hạ Mộc chống lại tầm mắt Từ Tang, không hiểu vì sao, hân hiểu nghi vấn của tiểu thư, mặt đỏ lên, nói: “Tiểu thư, có một số người vì sống rất khó khăn, vì muốn sống mà không từ thủ đoạn. Còn tôi... Tôi cũng từng làm một ít chuyện xấu, nhưng mà tôi luôn kiên trì: Tuyệt đối không làm người khác bị thương. Chuyện thương thiên hại lý quyết không làm.”

Sắc mặt nàng lạnh lùng quay đầu, nhìn làn sóng gợn trên mặt sông ——

Vì muốn được sống, chỉ vì muốn sinh tồn phải không?

Nàng lại quay đầu nhìn Hạ Mộc. Tình tình thành thật thế kia, mặt lại dễ dãi bưng, có thể làm chuyện xấu đến mức nào đây?

“Tiểu thư, người sao vậy?” Hạ Mộc có chút bất an hỏi.

“Nhanh xử lý chuyện của chàng đi, mau trở về.” Nàng lạnh lùng nói.

“Vâng.” Hạ Mộc vội trả lời, nhìn cậu bé kia, giới thiệu: “Tiểu Thần, đây là tiểu thư nhà anh.”

Có lẽ về mặt Tức Mặc Từ Tang quá mức lạnh lùng, nét mặt Tiểu Thần nhìn nàng hơi sợ hãi, dờ dẫm gật đầu, sau đó kiên quyết nói: “Hạ đại ca, em biết bản thân làm chuyện không đúng. Nhưng em không hối hận mình đã làm việc đó. Chỉ cần có thể cứu bà bà, em có thể làm tất cả. Em Tiểu Thần xin thề, số bạc kia sau này nhất định sẽ trả lại anh... Lần này, cảm ơn anh đã cứu em, nếu không chắc sau này em không còn được sống cùng bà bà nữa. Sức khỏe bà bà không tốt, biết em có chuyện bất trắc kiểu gì cũng suy sụp.”

Nói đến đây, giọng thẳng bé nghẹn ngào.

“Tiểu Thần, anh biết em và Tịch bà bà sống nương tựa lẫn nhau. Nhưng nếu em có xảy ra chuyện gì, Tịch bà bà sao chịu nổi. Vì thế, khi em định làm gì, cần phải nghĩ thật kĩ” Hạ Mộc khuyên bảo chân thành. Thấy Tịch Thần im lặng gật đầu. Hắn lại quan tâm hỏi: “Tịch bà bà sao rồi?”

“Đại phu nói, bệnh nặng thêm. . . Hạ đại ca, em nên làm gì bây giờ? Đại phu nói bà bà không cứu được nữa. Không có bà bà, em nên làm gì bây giờ?” Thân mình nhỏ bé không áp chế nổi sự lo lắng và sợ hãi, oà khóc.

“Không sao, không sao. Anh sẽ đến thăm Tịch bà bà.” Hạ Mộc nói. Vừa dứt câu, hắn mới nhớ tới chuyện tiểu thư muốn về, khó xử nhìn về phía Tứ Mịch Từ Tang. “Tiểu thư, tôi định đi thăm Tịch bà bà, người muốn đi cùng không?” Hắn lo lắng tiểu thư trở về một mình.

Trên mặt nàng có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn nói: “Vậy còn không mau đi.”

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc đáp, để Tịch Thần dẫn đường.

Dưới sự chỉ dẫn của Tịch Thần, hai người tiến vào một ngõ nhỏ, sâu bản thủ. Càng vào bên trong, nhà ở càng tồi tàn, thậm chí có nơi không che nắng che mưa nổi, khắp không khí tràn ngập mùi hôi thối khó chịu.

Sau bảy tám lần rẽ, cuối cùng bọn họ dừng lại trước một ngôi nhà xiêu vẹo. Cửa bên ngoài đã rách nát đến nỗi không đóng nổi, chỉ là che chắn tạm. Tịch Thần nhấc cửa đặt sang một bên rồi bước vào. Trong phòng, có một ngọn đèn lay lắt.

Hạ Mộc và Tứ Mịch Từ Tang vừa tới cửa, đã thấy bên trong bay ra một mùi tanh tươi và hôi thối. Hắn ngượng ngùng nhìn về phía tiểu thư, “Tiểu thư, người đứng ngoài chờ tôi đi. Tôi xem qua tình hình Tịch bà bà rồi ra ngay.” Nơi ở như thế này hắn biết, cũng từng ở qua nên chịu được. Nhưng mà, tiểu thư nhà mình không thể. Sớm biết thế này, mình nên hộ tống tiểu thư về trước rồi lại đến thăm Tịch bà bà.

Nàng không nhìn hắn, vòng qua hắn trực tiếp bước vào. Nhờ ánh sáng lờ mờ chiếu vào, nàng nhìn rõ một bà lão xanh xao vàng vọt nằm trên chiếc giường rách nát, hơi thở mỏng manh chứng tỏ không chỉ đơn thuần mắc bệnh nặng, nói thẳng ra là hấp hối, chỉ còn chút hơi tàn. Sinh mệnh bà đã đến điểm kết thúc, không cứu được.

Hạ Mộc kinh ngạc, là người cuối cùng tiến vào. Vốn hắn định nói điều gì đó với tiểu thư, nhưng vừa thấy bà lão kia, sắc mặt nhất thời trầm xuống, vòng qua nàng, đi về phía trước.

“Bà bà, bà bà. . . Hạ đại ca đến thăm chúng ta, bà tỉnh tỉnh.” Tịch Thần ngồi xổm bên giường, nhẹ nhàng kêu.

Bà lão trên giường không trả lời.

Tịch Thần dường như không ngạc nhiên lắm, cũng không dám kêu tiếp, về mặt chết lặng nhìn bà lão trên giường.

“Tiểu Thần, em đứng lên đi. Tịch bà bà không thể tiếp tục ở lại đây, trước tiên để bà đến chỗ anh ở đi.” Hạ Mộc nói.

“Vâng.” Hy vọng lại hiện lên trước mắt Tịch Thần. Cậu bé lập tức thu thập mọi thứ, cậu cũng từng muốn chuyển chỗ ở cho bà bà, mong là có ích cho việc chữa bệnh của bà thuận tiện hơn, nhưng cậu không có khả năng đó.

Hạ Mộc cõng Tịch bà bà trên lưng, nhanh chóng trở về khách sạn, để bà nằm ở căn phòng hắn đang ở, để Tịch Thần ở lại trông. Hắn vội vàng đi mời đại phu.

Đại phu tới rất nhanh, chăm chú quan sát, lắc đầu, thu đồ rồi ra khỏi phòng. Hạ Mộc thấy thế, tâm lại trĩu xuống, vội theo ra ngoài.

Đại phu kia đã đứng ở ngoài phòng chờ hắn, Hạ Mộc vội hỏi: “Đại phu, thế nào rồi?”

“Vị tiểu ca này, lão phu bất lực, người bệnh chỉ còn chút hơi tàn, có lẽ còn vướng bận trong lòng, nên gắng sức chống đỡ. Bây giờ, người bệnh phải chịu đau đớn dày vò. Nếu biết tâm nguyện của người bệnh, tốt nhất giúp bà ấy thực hiện, để bà ấy an tâm rồi đi.” Đại phu nói.

“Đại phu. . .” Hạ Mộc vội hỏi, nhưng đại phu đã ngăn lời hắn sắp sửa thốt ra, “Cậu không cần cầu xin lão phu, lão phu thật sự hết cách. Nếu cậu không tin, có thể đi mời đại phu khác. Nhưng, lão phu vẫn muốn khuyên cậu một câu, đừng để bệnh nhân phải chịu đau đớn nữa.”

Đại phu nói xong, cũng không quay đầu, dứt khoát ra về.

Hạ Mộc bất đắc dĩ trở vào, nhìn thấy Tịch Thần đang đứng trước cửa, về mặt chết lặng nhìn hắn, hắn hoảng hốt, vội hỏi: “Tiểu Thần, em đừng lo lắng, anh lại đi thỉnh đại phu khác.”

Lời vừa dứt, hắn nhanh chóng chạy đi, còn Tịch Thần yên lặng quay vào phòng, ngồi xuống cạnh giường, đôi mắt nhìn Tịch bà bà vô hồn không có tiêu cự. . .

Ở một căn phòng khác, dùng sức mạnh tinh thần quan sát tất cả, Tứ Mịch Từ Tang cúi đầu mắng: “Hai người ngu ngốc không chịu đối diện sự thật.”

Ngay sau đó, sức mạnh tinh thần trên người nàng trở nên mãnh liệt. Xuyên qua vách tường, từng luồng sức mạnh tinh thần lần lượt chui vào cơ thể của Tịch bà bà, sắc mặt Tức Mặc Từ Tang càng ngày càng tái nhợt, đợi đến khi luồng sức mạnh tinh thần đưa vào người bà lão mà mắt thường không thể nhìn thấy được toả sáng, nàng mới thu sức mạnh tinh thần về, khóe miệng có một vết máu tươi chói mắt.

Đáng chết.

Trong lòng Từ Tang thâm mắng, lấy khăn tay ra lau sạch. . .

Phòng bên cạnh.

Đôi mắt vốn trống rỗng của Tịch Thần đột nhiên sáng rực.

“Tiểu Thần. . .” Một giọng nói khàn khàn từ trên giường vang lên, Tịch Thần nét mặt kích động, vui sướng kêu lên: “Bà bà, người đã tỉnh. . . Bà bà. . . Ô ô. . .”

Tịch Thần nhất thời oà khóc.

Tịch bà bà mỉm cười, giọng nói hiền từ lại vang lên, “Tiểu Thần, đừng khóc, chúng ta đang ở đâu?” Bà nhìn nhìn xung quanh hỏi.

“Bà bà, cháu gặp được Hạ đại ca, nơi này là khách sạn.” Tịch Thần lau nước mắt.

Cậu vừa nói xong, Hạ Mộc dẫn một đại phu khác vào, thấy Tịch bà bà tỉnh lại, vui vẻ nói: “Tịch bà bà tỉnh rồi.”

Bà gật đầu, “Tiểu Mộc.”

Hạ Mộc cười nói: “Tịch bà bà, bà tỉnh lại thì tốt rồi. Mau, để đại phu khám xem sao.”

Theo lời của hắn, đại phu kiểm tra cho Tịch bà bà, bỏ lại một câu nghỉ ngơi cho tốt rồi ra khỏi phòng.

Mọi người trong phòng đều sững sốt, Hạ Mộc vội cười nói: “Cháu đi xem, hai người nói chuyện đi.”

Ra khỏi phòng, Hạ Mộc thấy vị đại phu này đứng đúng vị trí mà đại phu trước từng đợi hắn. Hắn ngạc nhiên, trong lòng có chút bất an, hỏi: “Đại phu, Tịch bà bà bà ấy. . .”

“Tiểu ca, người bệnh không chữa được nữa. Đây chính là hồi quang phản chiếu. Điều này đúng là kỳ tích, theo bệnh trạng của người bệnh, đến giờ có thể tỉnh lại một lúc đã là ông trời phù hộ rồi!” Đại phu nói, sau đó bồi thêm một câu, “Nói lời từ biệt cùng người bệnh đi!”

Hạ Mộc kinh ngạc, đại phu rời đi lúc nào hắn cũng không biết. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Tịch bà bà qua đời

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Khi Hạ Mộc hoàn hồn lại, nghe tiếng trò chuyện vui vẻ của hai bà cháu vọng ra, hắn thở dài, vỗ vỗ mặt, nở nụ cười thật tươi rồi mới bước vào.

“Tiểu Mộc, cảm ơn sự giúp đỡ của cháu.” Tịch bà bà nằm trên giường thấy Hạ Mộc vội vàng nói lời cảm ơn.

“Tịch bà bà, cháu đâu giúp được gì nhiều. Bà đừng nói vậy. Lần trước cháu đến Hàng Châu, nếu không có bà giúp, cháu đã không hoàn thành xong việc mà quán sự giao cho.” Hạ Mộc cười nói.

Lần đó, hắn bị vu oan. Nếu không phải có Tịch bà bà làm chứng, giờ chắc hắn vẫn đang ngồi trong lao tù. Bây giờ. . . Cứ nghĩ tới lời đại phu vừa nói, trong lòng hắn nặng trĩu buồn đau.

“Không thể ngờ được, chỉ một lần nhắc tay chi lao, bà có thể đổi lại hồi báo lớn thế này.” Tịch bà bà có chút cảm thán nói, ngừng một chút lại nói tiếp: “Tiểu Mộc, bà biết mình không sống được mấy ngày nữa. Chỉ là bà không yên lòng về Tiểu Thần. Thằng bé từ nhỏ đã không cha không mẹ, giờ ngay cả bà già này cũng sắp đi rồi. . .”

“Bà bà, bà sẽ không chết.” Tịch Thần khăn trương cất ngang lời.

“Tiểu Thần, bà biết cháu hiểu. Bà đã già, cũng mệt mỏi, muốn đến một nơi khác nghỉ ngơi. Về sau, cháu chỉ còn lại một mình, phải kiên cường lên, cố gắng sống thật tốt. Ở trên trời cao, bà sẽ dõi theo cháu.” Tịch bà bà mỉm cười nói.

“Cháu không cần, Cháu muốn bà ở lại với cháu.” Tịch Thần phẫn nộ rống to.

“Nghe lời, đừng để bà lo lắng, bằng không bà ra đi cũng không an lòng.” Tịch bà bà nhẫn nại nói.

“Ô ô...” Tịch Thần khóc ròng. Tiếng khóc mang theo sự sợ hãi, bất lực và thương tâm tột cùng.

Tiếng khóc khan khan làm cho người nghe lo lắng. Tịch bà bà không đành lòng, ôm Tịch Thần, nước mắt lăn dài trên gương mặt tang thương, an ủi nói: “Bà cũng luyến tiếc Tiểu Thần. Nhưng sinh lão bệnh tử là con đường ai ai cũng phải đi qua. Đời này bà đã đi đến cuối đường, sau khi chết, có thể một lần nữa đầu thai trở lại thế giới này âu cũng là một khởi đầu mới. Tiểu Thần đừng đau buồn, cháu mà đau, bà càng đau hơn. Tiểu Thần không muốn bà đau lòng đúng không?”

“... Ô ô... Cháu cần bà... Bà bà...” Tịch Thần khóc thảm thiết.

Tịch bà bà thở dài, khe khẽ an ủi cậu bé.

Có lẽ do khóc mệt, có lẽ do nẩy ngày nay liên tục mệt nhọc, nên chưa khóc xong, cậu bé đã thiếp đi trong lòng bà bà.

Hạ Mộc nhẹ tay ôm cậu bé, đặt lên giường.

“Tiểu Mộc, chưa một giây phút nào bà ngừng lo lắng cho nó. Không ngờ vô tình gặp lại cháu.” Tịch bà bà nhìn động tác của hắn. Trong lời nói toát lên sự khẩn cầu và hy vọng: “Về sau Tiểu Thần nhờ cháu chăm sóc.”

Thân mình Hạ Mộc cứng đờ, nhìn về phía Tịch bà bà. Bà lão đang mỉm cười nhìn hắn. Hắn trịnh trọng gật đầu, đáp ứng: “Tịch bà bà, bà yên tâm đi. Cháu sẽ chăm nom thẳng bé.”

“Vậy bà yên lòng rồi. Cảm ơn cháu.” Bà nở nụ cười nhẹ nhõm.

...

Khi Hạ Mộc trấn an xong bà cụ, hắn ra khỏi phòng, định đi thuê thêm một phòng giá rẻ ngủ tạm. Nhưng thấy đèn trong phòng tiểu thư còn sáng, hắn ngạc nhiên, gõ cửa. Đợi bên trong truyền ra tiếng “Vào đi”, hắn mới đẩy cửa bước vào.

Vào bên trong, thấy tiểu thư nhà mình uể oải tựa lưng vào ghế, trong tay còn cầm một quyển sách.

“Tiểu thư, đã khuya lắm rồi. Sao người còn chưa ngủ, đọc sách ban đêm không tốt cho mắt.” Hạ Mộc nói.

Từ Tang liếc nhìn hắn, hỏi: “Có việc gì không?”

“Cái kia, tiểu thư...” Hạ Mộc muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì mau nói, tôi muốn đi ngủ.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt đáp.

“Thực xin lỗi tiểu thư, cái kia... cái kia... Tịch bà bà mắc bệnh rất nặng. Tiểu thư, người có thể hảo tâm giúp bà cụ ấy, để tôi mượn thêm ít bạc được không?” Hạ Mộc nghĩ rằng, nếu dùng thuốc tốt may ra bà cụ còn chống đỡ thêm được mấy ngày.

Bình thường hắn rất ít mượn bạc người khác, huống hồ còn là chủ từ nhà mình. Gương mặt hắn hơi đỏ lên, chỉ là da ngăm đen nên nhìn không rõ. Hắn thần nghĩ. Bây giờ mình đã là thường dân, không được phát tiền tiêu hàng tháng nữa, phải nghĩ cách kiếm ít bạc mới đúng. Nhưng giờ tiểu thư đang đi du ngoạn, không có địa phương cố định, sao mình tìm việc được.

Nghĩ thế, hắn nhìn tiểu thư nhà mình. Không biết bao giờ tiểu thư có thể tăng tốc độ nhanh hơn một chút. Chỉ cần về đến quê, bằng sự chăm chỉ của mình, nhất định hắn có thể kiếm được tiền. Dù rằng bây giờ tiểu thư vẫn còn ít tiền trong người, nhưng miệng ăn núi lở. Kiếm tiền là việc cấp bách phải làm. Hắn không muốn tiểu thư phải chịu khổ. (anh đâu biết là chi phí bà, đâu phải 1 ít tiền mà rất nhiều tiền ấy chứ)

“Chàng tưởng bệnh đó còn chữa trị được hay sao?” Từ Tang lạnh lùng nói.

Hạ Mộc kinh ngạc. Sao tiểu thư có thể nói ra những lời vô tình như thế. Hắn hơi bực mình: “Tiểu thư, người... người không thể nói như thế được...”

“Sao...” Nàng nhún mày nhìn hắn. Tức giận rồi sao?!

Hạ Mộc cứng đờ, vẫn là cổ lấy dũng khí, lại nói tiếp: “Tịch bà bà là người tốt, từng giúp đỡ tôi một lần. Tiểu Thần là một đứa trẻ ngoan. Tịch bà bà là thân nhân duy nhất của thẳng bé. Nhất định nó không chịu nổi cú sốc này. Tịch bà bà có ra đi cũng không an lòng...”

Dưới ánh nhìn chăm chú của Từ Tang, giọng nói của hân nhỏ dần, hơi lo lắng, mang theo chút ủy khuất.

Thật ra khá đáng yêu.

“Nếu chàng muốn tốt cho thằng bé thì phải nói sự thật cho nó biết. Bà của nó không sống được nữa. Nó phải kiên cường lên, phải đối mặt với sự thật, phải làm theo ý nguyện mà người bà của nó muốn gửi gắm đó là phải sống thật tốt. Còn chàng nên làm theo lời đại phụ đi.” Tức Mặc Từ Tang từ chối với ý kiến này.

“Biết là như thế, nó vẫn chỉ là một đứa bé.” Hạ Mộc vội hỏi.

Bên này Từ Tang không cho là đúng. Cậu bé Tịch Thần kia tuy mới tám tuổi, nhưng chín chắn hơn nhiều những người trưởng thành.

“Tiểu thư, người yên tâm. Sau này tôi nhất định sẽ trả đủ bạc cho người.” Hạ Mộc kiên định nói.

“Tuỳ chàng.” Từ Tang nhìn thoáng qua Hạ Mộc, thấy hân thường ngày luôn tận tâm hầu hạ nàng. Nàng làm chút chuyện cho hân cũng đúng, “Không phải tôi đưa cho chàng ít bạc sao. Chàng muốn dùng bao nhiêu thì dùng, không đủ cứ nói với tôi một tiếng.”

“Cám ơn tiểu thư. Người đúng là người tốt.” Thật ra tiểu thư vẫn rất thiện lương. Ngoài miệng thì cứng rắn nhưng thực ra trong tâm lại mềm nhũn, Hạ Mộc nghĩ thầm.

Người tốt?! Từ Tang nhếch khóe miệng có chút châm chọc. Những người trong Tức Mặc gia tộc xấu xa cỡ nào nàng thừa biết, nhưng Hạ Mộc vẫn giữ được tính cách lạc quan như vậy thật hiếm có.

“Không cần cảm ơn tôi. Chàng cứ tự coi mình là hạ nhân, vậy thì coi như đây là tiền tiêu vật hàng tháng của chàng.” Nếu hân cứ khẳng khái như thế, nàng sẽ phát tiền cho hân.

“Tiền tiêu vật hàng tháng?! Không, tiểu thư, tôi không thể nhận. Hầu hạ người là bổn phận của tôi. Tiểu thư cho tôi ăn ngon, cho tôi chỗ ở tốt, sao tôi dám lấy bạc của người.” Hạ Mộc vội nói, “Nếu không vì tôi, người không... đã không bị... đã không bị bắt rồi khỏi Tức Mặc phủ. Hầu hạ người là việc tôi nên làm.”

Từ Tang lạnh lùng, ngữ khí có chút khinh miệt nói: “Chàng đề cao chính mình quá thì phải. Nếu không phải chàng, họ cũng sẽ lợi dụng người khác để hãm hại tôi.”

Mặt Hạ Mộc đỏ lên, “Tiểu thư...” Vừa nãy, hân nói tiểu thư là người tốt, sao bây giờ lại trái tính trái nết thế. Sớm biết vậy không nên khen người còn hơn.

Nhưng mà, không hiểu vì sao, nghe xong lời của tiểu thư, hân cảm giác thoải mái hơn nhiều, trong lòng không đau buồn nặng nề như trước.

Hân vội trộm liếc nhìn Từ Tang. Không phải là tiểu thư cố tình làm thế chứ?

“Nếu không có việc gì thì ra ngoài đi.” Từ Tang lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng.” Hạ Mộc vội vàng lui ra, đóng cửa lại, nhẹ nhàng thở ra. Trước kia hân chỉ biết tiểu thư nhà mình lãnh đạm, không ngờ sau khi ở cùng nhau, hân phát hiện tính tình của người không những kỳ quái, mà còn âm tình bất định...

Sáng sớm hôm sau.

“Bà bà...” Một tiếng thét đau lòng vang lên, khiến Từ Tang từ trong giấc ngủ tỉnh dậy. Cẩn thận nghe ngóng động tĩnh, nàng biết, Tịch bà bà đã qua đời. Điều này chẳng hề bất ngờ. Vốn dĩ Tịch bà bà đã hấp hối, nếu không phải nàng dùng tinh thần lực bổ sung tinh lực cho bà, khiến thân thể già nua khôi phục một chút sinh lực, bà không thể tỉnh lại nói những lời cuối cùng.

Nàng ngồi dậy, định rửa mặt chải đầu, mới phát hiện Hạ Mộc không giống như thường ngày tới đưa đồ dùng.

Nàng hơi ngạc nhiên. Xem ra hân không có thời gian để ý đến mình. Vì thế sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, nàng ra khỏi khách sạn. Ngây ngốc ở khách sạn thật là buồn chán.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Lạnh lòng (1)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Tầm này, người đi lại trên đường không nhiều lắm, nàng tùy ý tìm một chỗ ăn điểm tâm, sau đó tiếp tục đi dạo. Không có Hạ Mộc đi theo, nàng càng thoải mái hơn nhiều. Trước đây nàng đi dạo không tiện mua sắm nhiều đồ dùng cho lắm, giờ không có cái đuôi Hạ Mộc đi cùng, nàng thích cái gì thì mua cái đó, sau đó tìm một chỗ vắng vẻ bỏ vào không gian của vòng tay.

Đi tới đi lui, người qua kẻ lại càng náo nhiệt hơn. Lúc này, có mấy người đứng trước mặt nàng. Từng câu từng chữ lọt vào lỗ tai nàng:

“Thiếu gia, người xem, một cô nương tuyệt sắc.” Một tên ăn mặc như gã sai vặt lên tiếng.

“Đúng là quá đẹp. Mau đuổi theo, đến chỗ vắng người bắt nàng ấy lại cho gia. Chờ gia hưởng dụng xong, sẽ thưởng cho chúng mày.” Tên được gọi là thiếu gia nhìn Từ Tang bằng ánh mắt háo sắc.

“Cám ơn thiếu gia.” Hai tên sai vặt đứng sau cao hứng nói.

Đôi mắt Từ Tang lạnh lùng. Dám có chủ ý xấu với ta, quả nhiên chán sống. Nàng chuyển hướng đi về phía một ngõ nhỏ.

Ba kẻ kia thấy thế vô cùng hí hửng, vội vàng theo sau.

Sau ba bốn lần rẽ, không nhìn thấy bóng dáng cô nương tuyệt sắc đâu nữa.

“Sao không nhìn thấy người.” Một gã sai vặt kinh hô.

“Tìm, mau tìm ra cho gia.” Thiếu gia kia giận dữ nói.

“Vâng.” Hai gã sai vặt kia trả lời.

...

Tức Mặc Từ Tang đứng trên nóc nhà, mái tóc dài tung bay. Đôi mắt lạnh như hàn băng nhìn bóng dáng ba người trong ngõ nhỏ đang tìm nàng. ...

“Đáng chết, tiểu nương tử đi đâu rồi? Đã lâu rồi gia không gặp người xinh đẹp như thế.” Thiếu gia kia không cam lòng nói.

Tuy nữ nhân ở Hàng Châu rất nhiều, nhưng đa phần đều có xuất thân danh môn, không tùy tiện xuất môn một mình. Huống chi trong số đó có vài người không thể chọc vào. Lần này may mắn gặp được một người ra ngoài một mình, chứng tỏ thân phận không cao. Dù có đùa chết, hắn ta cũng không sợ.

“Thiếu gia, ngài đừng nóng vội. Cô nương kia biến mất ở trong này. Chắc hẳn là người sống ở gần đây, nô tài sẽ tìm ra bằng được.” Một gã sai vặt nói.

“Vô dụng, còn không mau đi tìm.” Tên thiếu gia giận dữ nói, một cước đá gã nô bộc vừa nói.

“Vâng.” Kẻ bị đá hoảng sợ đáp.

“Thiếu gia, ngài đừng nóng giận, ngài nhìn bên kia kia.” Một gã sai vặt khác cười nói, chỉ về phía một ngõ nhỏ khác. Nơi đó có một cô gái đang đi về phía bên này. Nàng ta cúi đầu nhìn thứ gì đó trong rổ, mỉm cười, “Cô nương kia tuy không thấy, nhưng người trước mắt cũng không tệ! Hay là chúng ta bắt nàng ta về vui vẻ một phen.”

“Ừm, không tệ, trở về có thưởng.” Thiếu gia cười nói, về mặt nhìn cô gái kia thật dễ chịu, mang theo hai gã sai vặt đi về phía con mồi.

Cô gái kia ban đầu vẫn cúi mặt, khi ngẩng đầu lên thấy ba người bước về phía mình, sắc mặt tái nhợt, kinh hoàng hét to một tiếng, xoay người bỏ chạy. Xem dáng vẻ này, cô gái chắc biết bọn chúng.

Tên thiếu gia kia chửi rủa một câu, vội vã cùng hai gã sai vặt đuổi theo.

Đứng ở nóc nhà, sắc mặt Từ Tang càng thêm lạnh lẽo. Chọc giận nàng còn định chạy. Tinh thần lực trên người nàng mà mắt thường không thể nhìn thấy tiến lại gần, tựa như một sợi dây vô hình căng dưới chân ba người. ...

Bởi vì bọn chúng chạy nhanh, lực tác động đương nhiên càng lớn. Cả ba ngã đập mạnh xuống đất, đau đến mức bọn chúng rên rỉ, nhiều chỗ trên người đều bị thương.

“Mau bắt lấy cô nương kia cho gia, dám làm cho gia ngã, nàng ta phải chịu hậu quả.” Tên thiếu gia kia giận dữ nói, muốn trút giận lên người cô gái vô tội kia.

“Thiếu gia, ngài không sao chứ.” Hai gã sai vặt vội vàng nhìn đau đứng lên, đỡ hắn ta dậy.

“Đỡ cái gì mà đỡ, mau đuổi theo cho gia! Nếu sống mất, không tha cho chúng mày.” Hắn ta rống to, hai chân đá mấy phát lên người hai gã sai vặt để trút

giận.

Hai gã kia vội vàng vâng, vừa chạy không được vài bước, lại là ngã sấp xuống.

Tên thiếu gia kia thấy, cả giận nói: “Hai thằng ngu, đi đường cũng không xong.” Nói xong hắn ta định tự mình đuổi theo, nhưng ngay sau đó hắn cảm giác bị vướng chân, lại ngã xuống.

“Thiếu gia...” Hai gã kia chịu đau vội đỡ dậy.

Tên kia đẩy hai gã sai vặt ra, hỏn hển nói: “Gia không tin, đường này gia không đi hết được.”

Kết quả chính là ba người đi rồi lại ngã. Sau vài lần như thế, cũng biết có gì đó không đúng, tưởng có người treo cột bọn chúng, tức giận đến nổi to một trận nhưng không thấy người. Ngoại trừ giọng nói của bọn nó, xung quanh im ắng lạ thường.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi qua, bọn chúng rung mình một cái, nhất thời cảm thấy chỗ này âm u. Trong đầu không hẹn mà cũng nghĩ đến một cái gì đó vô cùng kinh khủng, liếc nhau, đều nhìn thấy người kia sợ hãi.

“CÓ QUỶ!!!” Một gã sai vặt hoảng sợ kêu to, lập tức nhanh chân bỏ chạy.

Hai người khác cũng hoảng sợ thét lên, chạy mất dép. Lần này không cần Từ Tang động tay, bọn chúng vì bị dọa sợ mà chạy xiêu vẹo và hết chỗ này đến chỗ khác khiến cả người bầm dập.

Nhìn mấy người chạy trốn, Từ Tang cảm thấy đau ngực, yết hầu còn có mùi máu tươi. Vốn dĩ nàng đang bị thương chưa lành, không nên dùng tinh thần lực bừa bãi.

Tức Mặc Từ Tang trở lại khách sạn mới biết Hạ Mộc và chương thuê một hậu viện, vì Tịch bà bà tiến hành hậu sự.

Việc này không liên quan đến nàng. Giờ nàng chỉ thấy ghét cảm giác bị thương, cho nên nàng phải trị liệu thật tốt, không đi ra ngoài nữa, mỗi ngày chỉ ở trong phòng chữa thương. Còn Hạ Mộc vội vàng lo chuyện Tịch bà bà.

Hôm nay là ngày Tịch bà bà hạ tang. Từ Tang thấy trời đã tối mịt mà Hạ Mộc chưa trở về, hơi cau mày, bèn gọi tiểu nhị tới, hỏi nơi chôn cất ở đâu rồi ra ngoài tìm kiếm.

Đi đến nghĩa trang thì thấy đằng trước ngôi mộ có một lớn một nhỏ. Một là Hạ Mộc đang ra sức khuyên bảo còn người kia tất nhiên là Tịch Thần vẫn chưa thể chấp nhận sự thật rằng người bà kính yêu đã ra đi. Đứa bé ôm chặt tấm bia mộ không chịu rời đi, đáng vẻ như không thể sống nổi nữa.

Từ Tang nhìn đến mắt bình tĩnh, đi tới.

“Tiểu thư, sao người lại đến đây?” Hạ Mộc thấy lạ khi nhìn thấy tiểu thư nhà mình.

“Chàng nói thử xem, mấy ngày nay chàng bận rộn nhiều việc quá!” Từ Tang lạnh lùng nói, “Giờ lập tức quay về thu dọn đồ, đến lúc chúng ta rời khỏi Hàng Châu rồi.”

Hạ Mộc vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi lại: “Thực xin lỗi, tiểu thư... Có thể dời thêm vài ngày nữa được không, tôi lo lắng cho Tịch Thần.”

“Làm sao, với bộ dạng này của nó, chẳng nghĩ nó trả được hết nợ chắc.” Từ Tang châm chọc nói.

Hạ Mộc kinh ngạc, “Tiểu thư, không phải tôi vì bạc, tôi chỉ lo lắng Tiểu Thần.”

“Có gì phải lo lắng. Chẳng qua là một người không muốn sống nữa. Tuy chàng đáp ứng người ta sẽ chăm sóc nó, nhưng người thì cũng chết rồi, cần gì phải coi trọng lời hứa. Huống hồ tự bản thân nó không muốn sống, đâu phải lỗi của chàng, để cho nó và bà bà được đoàn tụ, mọi người đều vui.” Từ Tang lạnh lùng nói, một người không còn ý muốn sống trên đời, lo cho nó làm gì.

“Tiểu thư, người đừng nói nữa.” Hạ Mộc giận dữ nói.

“Sao nào, đây là sự thật, chẳng lẽ không cho tôi nói.” Ánh mắt Từ Tang lạnh băng nhìn thẳng Hạ Mộc, “Tuy rằng chàng nói sẽ trả lại bạc cho tôi, nhưng tôi chẳng chờ mong gì. Coi như là mang đồ ra cho chó ăn còn tốt hơn. Còn chàng, không cần lo lắng nó sẽ chết, không thu hồi được tiền nợ. Một người như nó chết cũng chẳng sao. Chỉ một nỗi đau đớn thế này đã không chịu đựng được đã muốn đi tìm cái chết, vứt bỏ hy vọng của bà bà gửi gắm, vứt bỏ món nợ nó phải gánh vác, căn bản là sống không có mục đích. Để cho nó đi đoàn tụ với bà bà, để bà bà dạy dỗ lại nó. Cái gì là trách nhiệm? Miễn cho mọi người biết bà bà giáo dục nó thất bại thế nào.”

Sắc mặt Hạ Mộc tái nhợt, khó chịu nhìn Từ Tang. Hắn không hiểu sao vào giờ phút này tiểu thư có thể nói ra những lời như thế.

Mà Tịch Thần đột nhiên như chó điên bị chọc giận, đứng dậy rống to với nàng: “Người đàn bà xấu xa, chị nói vậy, chị dứt đi, chỗ này của tôi không chào đón chị.”

Từ Tang yên lặng nhìn Tịch Thần, vô cùng ngạo mạn, vô cùng khinh miệt, hừ lạnh một tiếng, “Em cho là chị thích đến chỗ này. Chẳng qua là người nô bộc của chị mấy ngày hôm nay đều xem nhẹ chủ nhân của mình. Vì em, mượn mấy chục lượng bạc, chọc giận chị. Chị mất hứng, còn đang phân vân nên

xử trí kẻ hạ nhân này thế nào đây.”

Hạ Mộc đứng cạnh sắc mặt càng thêm tái nhợt .

“Chị...” Tịch Thần đang đau lòng, hơn nữa khó thở, công tâm, phun ra một búng máu tươi.

“Tiểu Thần.” Hạ Mộc kinh hô.

“Nói mấy câu như vậy đã khiến em học máu. Đúng là vô dụng, nếu bà bà biết được, chắc chắn cảm thấy mất mặt, may mắn giờ bà không trông thấy cảnh này.” Từ Tang tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Tiểu thư, xin người đừng nói nữa.” Hạ Mộc cầu xin nàng.

“Người như thế chết cũng xứng đáng, sao chàng cứ luyến tiếc mãi số bạc này.” Từ Tang mắt lạnh nhìn về phía Hạ Mộc.

“Người đàn bà xấu xa, không được nói Hạ đại ca như vậy. Mau rút đi cho tôi. Tôi Tịch Thần xin thề, chắc chắn sẽ trả đủ bạc cho chị.” Tịch Thần giận dữ quát.

“Vậy hả, em có tiền không? Hay lại đi trộm?” Từ Tang khinh miệt nói.

Tịch Thần trừng mắt nhìn nàng, “Tôi biết đi ăn trộm là không đúng. Tôi sẽ không bao giờ làm thế nữa. Tôi không đi trộm mà sẽ đi tìm việc, đến lúc đó trả lại cho chị cả vốn lẫn lời được chưa.”

“Tốt.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nói, xoay người rời khỏi đó.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc kêu lên, định đuổi theo, lại nhớ ra Tịch Thần, vội trở lại nói: “Tiểu Thần, chúng ta đi thôi, anh lo lắng tiểu thư về một mình.”

“Chị ta một mình đến đây, cần gì phải lo lắng.” Tịch Thần lạnh lùng nói, tiếp tục bước về phía trước...

Từ Tang trở lại phòng khách sạn, vừa buồn ngủ, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, tiếng Hạ Mộc cũng vang lên: “Tiểu thư...”

Tức Mặc Từ Tang nhíu mày, cuối cùng vẫn ra mở cửa.

Cửa mở, đột nhiên đối mặt với sắc mặt Tức Mặc Từ Tang lạnh như băng, Hạ Mộc nhất thời không nói được gì.

“Chuyện gì?” Tức Mặc Từ Tang không kiên nhẫn nói.

Hạ Mộc hoàn hồn, vội hỏi: “Tiểu thư, Tiểu Thần đã phản chán hơn. Nó không đồng ý theo tôi trở về, nó nói nó muốn tìm việc trong thành, về sau nếu buồn bán có lời, thế nào cũng có tiền.”

“Chàng nói với tôi những chuyện này làm gì.” Từ Tang nghe xong có chút mất kiên nhẫn nói.

“Cái kia tiểu thư, tiểu thư... Tuy rằng những lời người vừa nãy người nói khó nghe, nhưng lại giúp Tiểu Thần tỉnh lại. Đều là do người giúp đỡ, cảm ơn tiểu thư.” Hạ Mộc cảm kích nói, ngữ khí còn mang theo điểm hồ thẹn. Trước đây hắn đã hiểu lầm tiểu thư, thẳng đến lúc Tịch Thần phản chán lên, hắn mới ý thức được tiểu thư nhà mình bình thường lãnh đạm ít nói, sẽ không vô duyên vô cớ nói nhiều như vậy. Chắc là tiểu thư muốn kích thích Tiểu Thần, hiệu quả hơn khi hắn khuyên bảo hơn nhiều.

Từ Tang sùng sốt. Chẳng qua nàng mất kiên nhẫn nên ra ngoài ăn ngay nói thật thôi. Sao giờ lại thành cố ý rồi? Hắn càng ngày càng tự cho là đúng mà.

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Nếu chàng cứ nghĩ như vậy, tôi sẽ không ăn ngay nói thật nữa, được rồi, tôi mệt mỏi, chàng về đi!”

“Vâng.” Hạ Mộc chăm chú nhìn Từ Tang lạnh nhạt, thẳng đến khi cánh cửa khép lại trước mắt hắn mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Lạnh lùng (2)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Dưới sự giúp đỡ của Hạ Mộc, Tịch Thần đã tìm được một chân làm thợ phụ việc ở xưởng mộc.

Mười ngày sau đó, Từ Tang và Hạ Mộc vẫn chưa rời khỏi Hàng Châu. Ngày hôm nay, hai người đến phủ Tây Hồ ngắm cảnh. Nàng muốn ngoạn cảnh

Tây Hồ, nên bảo Hạ Mộc đi thuê thuyền, còn mình đứng chờ.

Đột nhiên, có tiếng người nói chuyện nghe quen quen lọt vào tai nàng:

“Thiếu gia, đúng là cô nương ấy rồi.” Gã sai vật vui mừng nói.

“Đúng, đúng vậy.” Tên thiếu gia kia lấp bắp, gấp rút chạy về phía Từ Tang. Gương mặt xinh đẹp kia luôn khiến hắn ta nhớ mãi không quên.

Từ Tang xoay người, mắt lạnh lạnh nhợt nhìn ba người đang đi tới.

Vết thương trên mặt ba kẻ này đã đóng vảy. Quả nhiên là giáo huấn lần trước còn chưa đủ. Ừm, đúng rồi, loại người như thế sao sửa đổi được, không biết đã hại bao người dân vô tội rồi. Hôm nay tâm tình nàng không tệ, coi như vì dân trừ hại vậy.

“Tiểu nương tử, một mình đứng đây có thấy cô đơn không?” Tên thiếu gia kia đứng trước mặt nàng, phun ra lời nói thô thiển, ghê tởm.

Từ Tang lạnh lùng nhìn, trong đầu đang thầm nghĩ cách trừng trị hắn ta.

Thấy Từ Tang không trả lời, y cười dâm đãng đến gần hơn, hai tay vươn ra định sờ lên mặt nàng.

Nàng hơi xoay người, dễ dàng tránh được. Mắt lạnh băng nhìn chằm chằm y.

Đối diện với đôi mắt ấy, tên thiếu gia kia run lên, trong lòng thấy sợ hãi. Nhưng là một kẻ xấu xa nên hắn cũng bạo gan, càng bước đến gần nàng, “Tiểu nương tử lạnh lùng thế, hắc hắc... Gia thích...”

“MÁY NGƯỜI ĐỊNH LÀM GÌ?” Giọng nói rống giận của Hạ Mộc bỗng vang lên, khiến động tác thôi động tinh thần lực của Từ Tang ngừng lại. Nàng không vui nhìn về phía hắn, vốn định cho tên thiếu gia này xuống hồ cho mất mẻ, hắn lại cắt ngang chuyện tốt của nàng.

“Thằng oắt con kia, mày là ai?” Gã sai vật đi theo hỏi.

“Đây là tiểu thư nhà tôi, không được vô lễ.” Hạ Mộc quát. Hắn định đi thuê thuyền, nhưng vì vẫn còn sớm nên nhà thuyền gần đó chưa ra. Đang định ra xa hơn thuê nhưng hắn lo lắng cho Từ Tang, nên quay về gọi nàng đi cùng.

Ba tên kia nghe được, cười vang. Tên thiếu gia kia hạ lệnh, “Trời nó lại cho gia, rồi thả xuống hồ. Xem lúc đó nó còn hét to được như bây giờ không?”

Hạ Mộc không tin vào tai mình, nói những lời chính nghĩa: “Sao mấy người dám tùy tiện tước đi mạng sống của người khác, đó là phạm pháp.”

“Tại thành Hàng Châu này, gia chính là vương pháp, thuận theo gia thì sống.” Tên kia quát to.

Sau đó hai gã sai vật kia quần lấy Hạ Mộc. Hai tên kia công phu dạng mèo cào, Hạ Mộc hơn ở khí lực nên bọn chúng không chiếm được ưu thế.

Tên thiếu gia kia thấy thế cũng nhảy vào, hắn ta biết chút võ võ. Bị vài người quần lấy, Hạ Mộc rơi vào thế yếu, mấy lần bị đánh trúng.

Tức Mặc Từ Tang khẽ nhíu mày, một luồng tinh thần lực như một đôi tay vô hình nắm lấy cánh tay Hạ Mộc, từ từ dạy hắn cách đánh nhau. Ban đầu hắn thấy kỳ quái, nhưng nàng che giấu rất tốt. Đánh vài cái, Hạ Mộc bắt đầu bộc lộ bản năng của mình.

Bản thân Hạ Mộc vốn có sức khỏe hơn người, lại có sự chi đạo bằng tinh thần lực của nàng. Mỗi quyền đánh ra đều trúng vào người đối phương. Lực tác động lớn đến mức bọn chúng không chịu nổi, sau một hai quyền đã gục xuống, không dậy nổi.

Hạ Mộc không tin nổi nhìn hai bàn tay mình. Kỳ lạ thật! Từ lúc nào mình có thể đánh đấm giỏi như thế?

Trong lúc hắn đang xuất thần, tên thiếu gia kia rút một con dao giấu trong người ra, bỏ dấy, đâm về phía Hạ Mộc. Còn Hạ Mộc không kịp tránh, giương mắt kinh ngạc nhìn tên kia....

Tinh thần lực được Từ Tang thả ra chưa thu lại, vừa thấy tên kia rút dao ra, nàng đã dùng tinh thần lực khống chế hai tay Hạ Mộc. Trong lúc chỉ mình treo chuông, đôi tay hắn đột nhiên linh hoạt lạ thường, nắm chặt lấy tay của tên kia, vặn một cái. Đau đớn mức hắn ta kêu to, con dao sớm rơi trên mặt đất.

“Anh dám giết người.” Hạ Mộc giận dữ nói. Điều hắn không bao giờ chấp nhận được là hành vi tùy tiện cướp đoạt sinh mạng của người khác. Lúc sau, hắn càng ngạc nhiên hơn khi thấy tiểu thư nhà mình đang cầm con dao kia trong tay chăm chú xem xét. Nhìn đã thấy kinh hãi, tiểu thư nhặt nó lên lúc nào? Hơi thở của nàng lúc này lạnh buốt như tuyết giữa mùa đông, không hiểu vì sao hắn lại thấy bất an. Chớp lấy sơ hở, tên thiếu gia kia lùi ra, chạy về phía tiểu thư. Hắn sợ hãi kêu: “Tiểu thư...”

Kẻ như thế còn tồn tại trên cõi đời này chỉ làm hại đến người khác. Tốt hơn là chết sớm, sớm siêu thoát đi! Về mặt Từ Tang lạnh lùng, con dao trên tay gạt một đường, cắt ngang cổ họng tên kia. Gã thiếu gia nọ đổ thẳng xuống mặt đất không nhúc nhích, đôi mắt mở thao láo, về mặt không tin nổi...

“Tiểu thư, người...” Hạ Mộc hoảng hốt nhìn Từ Tang.

Kẻ này tuy đáng trách nhưng tội không đáng chết. Còn có, sao có thể để loại máu xấu xa bản thù này dính trên tay tiểu thư.

Bởi vì quá kinh ngạc, hắn không có chú ý tới động tác nhanh gọn của Từ Tang.

“Làm sao?” Từ Tang nhìn lại, đôi mắt kia lạnh lẽo vô tình.

Thân mình hắn không kiềm chế được run lên, vội cúi đầu. Lần đầu tiên, hắn phát hiện tiểu thư nhà mình lãnh khốc đến vậy.

“Không tốt, giết người, giết người.” Hai gã sai vặt còn lại cuối cùng đã tỉnh, hoảng hốt kêu to, rồi đứng dậy bỏ chạy.

Ánh mắt nàng liếc qua bọn chúng, tinh thần lực trên người lại được sử dụng. Hai gã kia cảm giác bản thân mất đi quyền khống chế cơ thể, tự chạy về phía một gốc đại thụ. Tiếng la hét càng lớn, tốc độ càng nhanh. Một tiếng hét thảm vang lên, hai con người ngã xuống, chết không nhắm mắt. Vết máu tươi dính trên thân cây dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Hạ Mộc kinh ngạc, “Tiểu thư, sao bọn họ lại tự sát?”

“Nghiệp chướng nặng nề, tự mình hổ thẹn.” Từ Tang lạnh lùng nói, “Mau đi dọn đồ, lập tức rời khỏi thành Hàng Châu.”

Nàng xoay người rời đi, Hạ Mộc ngạc nhiên rồi vội đuổi theo, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, có án mạng. Lỡ quan phủ đuổi theo thì tính sao bây giờ?”

“Chi cần chàng không nói ra, sẽ không ai biết được.” Tức Mặc Từ Tang không ngốc. Ngay từ đầu, nàng đã biết quanh đây không một bóng người nên mới dám ra tay tàn nhẫn. Sau khi rời khỏi đây, nàng lên dùng tinh thần lực khống chế tạo hiện trường giả là thiếu gia kia tự sát. Mọi dấu vết xử lý sạch sẽ không một sơ hở. Đảm bảo không dính dáng gì đến nàng. Một khi rời khỏi thành Hàng Châu, nàng sẽ xuống phía nam xa xôi. Ở thời đại mà giao thông khó khăn, tin tức lạc hậu này muốn tra ra nàng làm là chuyện không tưởng.

Thu thập xong mọi thứ, nàng thấy lạ, nhìn về phía Hạ Mộc, hỏi: “Chàng không chào tạm biệt Tịch Thần à?”

“Tôi đã nhờ tiểu nhị chuyển lời giúp, nói rằng chúng ta có việc gấp phải đi luôn, nên không tạm biệt nó được.” Hạ Mộc nói. Bây giờ tiểu thư nhà mình vừa giết một mạng người, hắn đâu dám lưu lại đây nữa, hắn cũng không muốn tiểu thư bị bắt đầu.

“Nghe tin gì chưa, ác bá kia chết ở cạnh hồ Tây, nghe nói là tự sát, hai gã tùy tùng cũng đâm vào cây tự sát.”

“Vừa nghe thấy tin này, tôi còn đích thân chạy tới đó xem cơ!”

“Thật tốt quá, cuối cùng ác bá này đã chết, thành Hàng Châu được bình an rồi.”

“Còn tôi có thể để khuê nữ nhà mình xuất môn được rồi.”

“Tôi nay tôi sẽ thấp hương cảm ơn liệt tổ liệt tông, cảm ơn lão thiên gia phù hộ.”

“Tôi đi đốt pháo.”

“Kẻ ác kia đã bị báo ứng, ô ô...”

...

Sau khi Từ Tang và Hạ Mộc rời khỏi khách sạn, dọc đường đi nghe thấy rất nhiều lời bàn tán như vậy.

“Tiểu thư, không ngờ được những kẻ đó lại xấu xa đến vậy, làm cho người dân trong thành ai cũng hận hắn, hắn chết mọi người còn vui mừng.” Hạ Mộc nhẹ giọng nói, nghe những lời này, cuối cùng hắn biết người bị tiểu thư giết là người bị nhân thần cộng phần cỡ nào, ý vào trong nhà có quyền thế, gây biết bao tai họa cho dân chúng, chết là xứng đáng. Tiểu thư nhà mình đúng là vì dân trừ hại, nhưng mà tiểu thư cũng không nên giết tên đó. Kẻ xấu xa như vậy sẽ làm bẩn tay của tiểu thư, nên giao cho quan phủ xử lý mới đúng, lỗi cả người nhà vốn dung túng hắn ta chịu sự trừng phạt của công lý.

Bất quá sự tình đã phát sinh, Hạ Mộc không rồi rắm vấn đề tên kia nên chết như thế nào nữa, mà là lo lắng vì gia thế tên đó sẽ khiến quan phủ truy xét đến cùng.

“Tiểu thư, chúng ta tăng tốc độ lên đi.” Hạ Mộc nói, càng rời khỏi Hàng Châu càng sớm càng tốt.

“Hạ đại ca.” Đột nhiên có thanh âm vang lên, hắn nhìn lại, là Tịch Thần?! Ách, hắn đã chọn lúc Tiểu Thần bắt đầu làm việc mới xuất phát. Dọc theo đường đi, hắn chăm chú nghe mọi người nói chuyện, hi vọng có thể nghe được một ít tin tức hữu dụng, chân tự giác bước theo sau tiểu thư.

“Hạ đại ca, em vừa nghe tiểu nhị ở khách sạn nói anh phải rời khỏi Hàng Châu nên đuổi theo ngay.” Tịch Thần vừa đi vừa nói.

“Tiểu Thần, anh có việc phải về nhà gấp, không chờ được nên để tiểu nhị ca chuyển lời lại cho em. Em nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt.” Hạ Mộc cười nói. Sự phụ của Tịch Thần là người tốt, hắn cũng an tâm.

“Hạ đại ca, chờ em buôn bán có tiền lãi, nhất định sẽ đi tìm anh.” Tịch Thần trịnh trọng nói, sau đó nhìn về phía Từ Tang, cảnh cáo: “Chị đừng có bắt nạt

Hạ đại ca của em”

“Tiểu Thần...” Hạ Mộc không kịp ngăn Tịch Thần. Tuy rất vui vì Tiểu Thần bảo vệ mình, nhưng tiểu thư không bắt nạt hấn, nghe lời chỉ trích của thằng bé, hấn thấy không vui.

Từ Tang ngay cả khoé mắt cũng không liếc nhìn thằng bé một cái, dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước.

“Chị...” Bị người ta coi thường, Tịch Thần rất bức mình.

“Tiểu Thần, anh phải đi, sau này chúng ta còn gặp lại.” Hạ Mộc vội nói.

“Vâng, Hạ đại ca bảo trọng, em nhất định sẽ đi tìm anh.” Tịch Thần nói.

“Được, em cũng bảo trọng.” Hạ Mộc xoa đầu Tịch Thần, đuổi theo Từ Tang đi, vừa bắt kịp Từ Tang, chột nghe nàng phân phó: “Đến cửa tiệm phía trước nhớ mua mười cái bánh quế giòn mang đi ăn dọc đường.”

Hoá ra tiểu thư muốn ăn bánh quế giòn! Hạ Mộc không ngạc nhiên lắm. Loại bánh kia cực kì ngon, mấy ngày nay hầu như ngày nào Từ Tang cũng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Mục đích

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy Hạ Mộc bắt đầu ý thức được: kiếm tiền là việc khẩn cấp phải làm. Trên đường tranh thủ làm được việc gì thì làm. Trong khi Từ Tang đi chậm rì rì, thì hấn dắt ngựa suốt quãng đường đi nhật nhanh thêm để có thể đổi được tiền như hải thuốc, tuy không đáng giá lắm, nhưng Hạ Mộc không dừng tay.

Mỗi ngày trôi qua rất nhanh, thời tiết càng ngày càng lạnh. Đầu tháng mười một, Từ Tang và Hạ Mộc tới huyện Thiểm Huyền ở Nam châu.

“Tiểu thư, đã đến Thiểm Huyền.” Ngoài cửa thành, Hạ Mộc chỉ lên tám biển thành cao hứng nói.

Từ Tang nhìn qua, trên biển có khắc hai chữ Thiểm Huyền.

“Từ đây đi một canh giờ là đến thôn của tôi, nhân lúc trời còn sáng, chúng ta đi nhanh hơn nhé!” Hạ Mộc tiếp tục nói, trên mặt không giấu nổi sự hưng phấn và sốt ruột.

“Bán ngựa trước đã.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Mộc khá ngạc nhiên, nhưng không hỏi lý do, “Vâng.”

Hấn rời khỏi đây đã nhiều năm, không quen đường nên phải hỏi thăm rồi dẫn theo Từ Tang. Trên thị trường có tiểu thương mua ngựa, tuy trả giá không cao, tạm coi là công bằng, nên Hạ Mộc rất nhanh bán được ngựa. Hơn nữa, hấn còn lo tiểu thư nhà mình không chờ được nên càng đẩy nhanh tốc độ.

Hấn nhận bạc, quay đầu thì thấy Từ Tang ở đang chăm chú xem xét một con trâu già. Trên lưng nó còn kéo theo một cái xe cũ. Nhìn về mặt của tiểu thư, đột nhiên hấn có linh cảm không tốt. Quả nhiên...

“Chàng mua lại chiếc xe trâu kéo kia đi.” Hấn nghe được giọng nói của Từ Tang.

“Tiểu thư, hay là tôi đi mua một cái xe ngựa khác?” Ngồi xe trâu kéo hình như là ủy khuất cho tiểu thư nhà mình. Huống hồ, con trâu này đã già rồi, thân xe cũng cũ nát, không đáng để mua mà!

“Tôi muốn cái xe này.” Chắc chắn phải về thôn, trong tình huống chưa biết gì cả, Từ Tang không muốn phô trương, nên bảo Hạ Mộc bán ngựa. Vô tình nàng thấy một người đang bán xe trâu kéo bèn bảo hấn mua lại. Sống ở thôn thôn, con trâu hữu dụng hơn ngựa nhiều, cũng phổ biến hơn.

Suốt quãng đường du ngoạn này, tay nghề hoá trang của Từ Tang càng ngày càng tốt, cải trang thành một cô gái con nhà nông xinh đẹp. Chỉ còn phần khí chất nếu để người tình mất thì vẫn nhận ra được.

Lúc hoàng hôn, Hạ Mộc dẫn theo Từ Tang tới cửa thôn Hạ Hà.

“Tiểu thư, chúng ta về tới thôn rồi. So với trong trí nhớ của tôi, nó đã thay đổi rất nhiều, tôi chẳng nhận ra gì cả.” Trong giọng nói của Hạ Mộc tràn ngập sự hưng phấn. Chín tuổi xa quê, qua bao nhiêu năm cuối cùng đã được về nhà.

Từ Tang không quay đầu, ánh mắt dừng ở một con đường khác. Nơi đó có một ông lão tóc bạc trắng đang chậm rãi đi tới. Theo ánh mắt của Từ Tang, Hạ Mộc cũng nhìn thấy người kia.

Bởi vì khoảng cách không xa, rất nhanh ông lão kia đến trước mặt bọn họ, hiền từ hỏi: “Chàng trai, cô gái, hai người tìm ai?” Hai gương mặt xa lạ, có thể là đến thôn tìm người nên ông đến hỏi.

“Người là Tam thúc công.” Hạ Mộc kinh hi nói.

“Đúng là tôi, cậu là?” Đã gọi ông ta là Tam thúc công, như vậy đúng là người trong thôn. Nhưng ở thôn làm gì có hai người xuất chúng như vậy.

“Cháu là đầu gỗ, con thứ ba nhà Hạ Đại Hầu.” Hạ Mộc cười nói.

Đầu gỗ! Từ Tang nhìn về phía Hạ Mộc. Đúng là đầu gỗ thật.

“Đầu gỗ?!” Vị Tam thúc công kia rất ngạc nhiên, cao hứng hỏi lại: “Cháu trở về khi nào?”

“Bây giờ cháu đã khôi phục thân phận thường dân rồi.” Hạ Mộc cười hiền.

“Tốt, rất tốt!” Tam thúc công kích động nói, sau đó nhìn về phía Từ Tang, “Cô nương này là?”

“Đây là vợ... Vợ của cháu.” Hạ Mộc nói, thiếu chút nữa hấn lỗ miệng. Từ Tang đã dặn dò trước, lúc trở về thôn không được nói với người khác rằng là tiểu thư của hắn.

Từ Tang xuống xe, cấp lễ với trưởng bối, coi như chừa mặt mũi cho Hạ Mộc.

“Tốt! Không ngờ cháu đã thành thân. Đúng là chuyện tốt, cha mẹ cháu biết chắc chắn rất vui.” Tam thúc công cười nói.

Nói đến chủ đề này, Hạ Mộc liền sốt ruột, nói: “Tam thúc công, cháu xin phép về trước, ngày khác đến thăm ông.”

“Đầu gỗ, nhà cháu đã chuyển nhà, ở phía bắc thôn, ông dẫn cháu sang.” Tam thúc công nói.

“Cám ơn tam thúc công.” Hạ Mộc vội cảm ơn, không quên mời ông ngồi lên xe.

Giờ là lúc hoàng hôn, khói bếp lượn lờ trên mỗi nếp nhà, đa số phòng ở đây xây bằng đất. Thỉnh thoảng có một hai gian nhà gạch. Phía trước mỗi nhà đều có một khoảng sân không lớn không nhỏ, có một bờ rào tường đất bao vây ba phía còn lại.

Trên đường gặp rất nhiều thôn dân, người lớn tuổi Hạ Mộc còn nhận ra được, một số không nhận ra, tam thúc công giới thiệu cho hắn, nếu thấy trẻ con, Hạ Mộc lấy ra ít kẹo đã chuẩn bị trước, cuối cùng phía sau xe tụ tập một đám đồng đứng xem náo nhiệt.

Dưới sự chỉ đường của Tam thúc công, xe trâu ngừng lại trước một căn nhà bằng đất khá mới, tường đất cao bằng nửa thân người vây quanh một cái sân lớn.

“Đại hầu mau ra đây, đầu gỗ nhà mấy người đã trở về.” Tam thúc công hét to, tuy rằng tuổi đã cao, nhưng giọng nói rất rõ ràng.

Ông chủ động đẩy ra then cài cửa, dẫn hai người bước vào sân. Cùng lúc đó có vài người đi từ trong nhà ra, một đôi vợ chồng trung niên là phụ thân Hạ Mộc – Hạ Đại Hầu và thê tử Hà thị, một đôi nam nữ khá giống nhau chính là anh em sinh đôi của Hạ Mộc – em trai Hạ Thư và em gái Hạ Chiêu Quan.

Nhìn thấy hai vợ chồng trung niên kia, Hạ Mộc kích động nghênh đón, quỳ xuống, “Cha, mẹ, con đã trở về.”

Rõ ràng hai người đó cực kì kinh ngạc, rất lâu sau mới hoàn hồn, hai mặt nhìn nhau, Hạ Đại Hầu hỏi: “Sao con lại trở về? Vì sao hơn nửa năm qua không nhờ người ta gửi bạc về?”

Hạ Mộc ngạc nhiên, vội đáp: “Cha, bây giờ con đã khôi phục thân phận thường dân, không còn được phát tiền tiêu vặt hàng tháng như trước.” Vốn dĩ tiền tiết kiệm của hắn tiết kiệm đã dùng hết, còn nợ bạc của tiểu thư, hắn lấy đâu ra tiền gửi về nhà.

“Ai cho con quay về. Con có biết cả nhà chúng ta còn phải dựa vào bạc con gửi về để duy trì cuộc sống không?” Hà thị giận dữ nói.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn cha mẹ của mình, bản thân trở về, cha mẹ không phải nên tỏ ra vui mừng hay sao. Tại sao cứ nói mãi đến chuyện tiền tiêu vặt hàng tháng thế?

“Đại hầu, cháu nói gì thế, có thể khôi phục thân phận thường dân là chuyện tốt trời ban.” Tam thúc công giận dữ.

Địa vị Tam thúc công ở trong thôn rất cao, danh vọng cũng cao, cho nên lời vừa nói ra, trên mặt vợ của Hạ Đại Hầu lộ ra một chút sợ hãi, ngượng ngùng đứng đó.

“Tam thúc công, người còn không rõ gia cảnh nhà cháu hay sao. Trước đây có tiền đầu gỗ gửi về còn miễn cưỡng duy trì được. Năm nay không có tiền, cả nhà chúng cháu càng khó khăn! Nó dám buông tay mặc kệ vậy sao, tiền không mang về, sau này cả nhà chúng cháu lấy gì qua ngày đây!” Gương mặt

Hà thị sầu khổ, nói đầy bất đắc dĩ.

“Được rồi, đừng nói nữa, đầu gối là con các cháu. Vì các cháu mà bán mình làm nô, vậy mà vẫn không ngừng nhờ người ta gửi tiền về nhà. Bây giờ đã trở về, bộ dạng hai người càng làm thẳng bẻ thất vọng đau khổ. Đừng quên, nhà các cháu còn một đứa con muốn dự thi lấy công danh, nhà đầu Chiêu Quan kia còn phải lập gia đình nữa.” Tam thúc công giận dữ nói.

Vợ chồng Hạ Đại Hân nhất thời không nói được gì. Hạ Mộc đứng lên, nói với Tam thúc công: “Tam thúc công, ông đừng giận cha mẹ cháu, đầu gối cảm ơn ông.” Tiếp đó xoay người nói với Hạ Đại Hân: “Cha mẹ, hai người yên tâm, về sau con sẽ nỗ lực kiếm tiền nuôi cả nhà.”

Vợ chồng Hạ Đại Hân không đáp, vẫn đứng yên.

“Xem đi, xem đi, thật là một đứa con ngoan.” Tam thúc công nói. Bất quá, ông cũng biết mình chỉ là người ngoài, không tiện nói quá nhiều chuyện nhà người khác nên về luôn, thuận tiện giải tán đám đông đang đứng bên ngoài. Uy vọng của ông vẫn còn, mọi người đều giải tán. Huống hồ, nhà ai cũng có nhiều việc nên không có nhiều thời gian rảnh xem nào nhiệt.

Từ Tang mất lạnh nhìn rõ tất cả.

Lúc này tầm mắt Hà thị dừng trên người nàng, hỏi: “Cô là ai?”

“Mẹ, cô ấy là vợ... vợ của con.” Hạ Mộc vội đáp, hẳn không quen giới thiệu Từ Tang như thế.

“Con đã cưới vợ!” Vợ chồng Hạ Đại Hân kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Hạ Mộc gật gật đầu, trong lòng càng chột dạ. Xem như là vậy!

“Con cưới vợ kiểu gì thế, vì sao không búi tóc, sao lại để xoã thế kia? Làm gì có cô gái tốt nào không biết điều đó. Hạ Mộc, con cưới vợ ở đó, không có sự đồng ý của cha mẹ, cô ta không phải là con dâu nhà này.” Hà thị the the nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: cực phẩm người nhà (một)

Edit: Mộc Lan Beta: Lenivy “Cực phẩm” có nghĩa là vô đối, duy nhất.

Ở thế giới này, phụ nữ đã lập gia đình phải búi tóc. Trước kia vẫn ở Tức Mặc phủ có khi vì ứng phó Từ Tang cũng búi tóc. Nhưng sau khi rời khỏi đó, nàng thả tóc, chỉ buộc một chút ở dưới, như vậy tương đối tiện, tất nhiên nàng không biết phụ nữ đã lấy chồng có quy củ như vậy.

Về mặt Từ Tang trở nên lạnh như băng, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hà thị. Nàng là người mà ai cũng có thể chỉ trích sao!

Hà thị gạt mình, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt kia như đẩy bà ta rơi vào một hầm băng lạnh giá, bà ta lùi lại vài bước mới trấn tĩnh lại được, kinh ngạc nhìn Từ Tang, “Cô...”

Hạ Mộc thấy cảnh này, biết ngay tiểu thư nhà mình tức giận, vội nói: “Cha, mẹ, chúng con vừa mới thành thân, trước kia cô ấy luôn luôn để tóc như vậy vì nhanh chóng muốn về quê nên không chú ý. Hôn sự của con là do chủ tử làm chủ, đã được quan phủ thừa nhận.” Hắn chưa bao giờ coi tiểu thư là vợ, nên việc búi tóc không để ý lắm, cũng không nói cho tiểu thư biết quy củ ở đây.

Vì hắn đã bán mình, mọi chuyện do chủ tử làm chủ. Hôn sự của hắn không cần sự đồng ý của hắn hay của cha mẹ.

Hắn càng nói đỡ cho Từ Tang, vợ chồng Hạ Đại Hân càng nhủ mảy, càng không vui nhìn Hạ Mộc, đáy mắt nồng đậm sự chán ghét.

“Cha, mẹ, anh Ba mới về, có chuyện gì sau này nói, chúng ta vào nhà đi, bên ngoài lạnh quá.” Hạ Thư không chịu nổi tiến lên nói.

“Em là em Tư.” Hạ Mộc nhìn Hạ Thư hỏi, thời điểm hắn rời đi, Hạ Thư mới sáu tuổi, bây giờ đã mười bốn tuổi.

“Anh Ba, là em” Hạ Thư mỉm cười gật gật đầu.

“Anh Ba, em là Chiêu Quan, có phải em và anh Tư rất giống nhau không?” Hạ Chiêu Quan tiến lên cười nói.

“Phải, rất giống nhau.” Hạ Mộc cười nói.

“Thạch Đầu, con về phòng đọc sách đi, Chiêu Quan, con đi làm cơm.” Hà thị phụng phụ nói, ngữ khí rất không vui, đứng cạnh bà ta là Hạ Đại Hân cũng thế.

Trên mặt Hạ Chiêu Quan lộ ra sự bất mãn, lưu luyến nhìn thoáng qua Hạ Mộc, sau đó trùng mắt với phụ mẫu của mình, cắn giận xoay người đi, bước chân càng thêm dùng lực. Còn Hạ Thu không nghe lời rời đi, mà nói: “Cha, mẹ...”

“Cha, mẹ.”

“Cha, mẹ.”

Lúc này, bên ngoài vang lên hai giọng nói khác biệt cắt ngang lời của Hạ Thu, ở cửa nhà có hai nam một nữ đi vào. Bọn họ là đại ca của Hạ Mộc – Hạ Phú Quý, đại tẩu Thang thị, người còn lại là nhị ca của Hạ Mộc – Hạ Đa Phú.

“Cha, mẹ, chúng con nghe nói em Ba đã trở về.” Đang nói chuyện là Hạ Đa Quý, dáng người không cao, gầy gò, hai mươi bốn tuổi. Hắn ta và người bước vào giống hệt nhau, liếc mắt nhìn Hạ Mộc, mang theo ý thăm hỏi. Đã tám năm bọn họ không gặp nhau. Lúc trước mới chín tuổi, nay Hạ Mộc đã trưởng thành, đáng về lúc nhỏ không nhớ được rõ huống chi giờ đã lớn khôn.

“Anh cả, anh Hai.” Hạ Mộc cao hứng kêu, hai vị huynh trưởng tuy rằng thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhận ra bộ dáng năm xưa. Hơn nữa, bọn họ còn gọi cha mẹ, em Ba, chắc chắn không sai được.

“Đúng là em đã trở về.” Hạ Phú Quý khó có thể tin được.

“Thật sự là em Ba, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Hạ Đa Quý cười nói, bất quá vẻ mặt tươi cười kia có bao nhiêu giả dối thì có bấy nhiêu.

“Anh cả, anh Hai, hai anh cũng không vui khi thấy em về sao?” Nét mặt Hạ Mộc cứng đờ, ngữ khí cô đơn nói, có chút không tin và ủy khuất.

Hạ Phú Quý đang định nói tiếp, Hạ Đa Quý đứng bên cạnh vội vàng cắt ngang lời đại ca, cười nói: “Sao lại thế được. Các anh mỗi ngày đều nhớ đến em. Qua đây, giới thiệu cho em, đây là đại tẩu của chúng ta, thành thân với đại ca sáu năm rồi.”

Rõ ràng là chuyện chủ đề.

“Em gặp qua chị dâu.” Hạ Mộc thờ dài hành lễ.

Thang thị cười vài tiếng, “Chú Ba, quả nhiên là người từng lăn lộn bên ngoài, xem này lễ nghĩa cấp bậc thật tốt.”

“Chị dâu quá khen.” Hạ Mộc khiêm tốn nói, sau đó giới thiệu Từ Tang.

Tất nhiên ba người vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt đều dừng lại trên người Từ Tang. Hiện tại dù nàng ăn mặc đơn giản, nhưng ngũ quan xinh xắn. Làn da trắng nõn không tí vết, nói là người xinh đẹp nhất thiên hạ cũng không ngoa. Ở thôn này càng hiếm có khó tìm, tựa như thiên tiên hạ phàm, hơn nữa này đây còn là thê tử của Hạ Mộc.

Hạ Phú Quý đánh giá, trong mắt ngoại trừ hoà hảo thêm một chút ghen tị, cười tủm tỉm nói: “Dung mạo của Em Ba muội đúng là xinh đẹp! Em Ba thật có phúc.”

Nam tử không nên thảo luận dung mạo của nữ tử, hơn nữa ngữ khí của Hạ Phú Quý rất ngả nón, làm cho người ta thấy chói tai và ghê tởm.

Tức Mặc Từ Tang nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hạ Phú Quý một lần, hiển nhiên trực tiếp bỏ qua, còn sắc mặt Hạ Mộc thâm trầm hơn.

Hạ Phú Quý có chút tức giận. Thang thị biết rõ tính cách phu quân của mình, hung hăng trùng mắt nhìn Hạ Phú Quý, gờ không tiện nói gì, trở về “nàng” nhất định phải cho hắn ta một bài học.

Hạ Đa Phú nhìn Hạ Phú Quý, lại quan sát vẻ mặt lạnh lùng của Từ Tang, nàng ta hình như không định hành lễ với bọn họ, vì thế cười nói: “Hoá ra em Ba đã thành hôn, còn cưới được một thê tử tốt như vậy, xem ra rất có tiền đồ.” Sau đó nói với vợ chồng Hạ Đại Hân: “Cha mẹ, hôm nay em Ba trở về, cả nhà chúng ta liên tục tập một bữa đi, tối nay ở lại dùng cơm. Để con về nhà lấy thêm đồ ăn sang đây. Đại ca, anh cũng bảo chị dâu về nhà dắt đứa nhỏ đến đi, ghé qua nhà bảo vệ kia nhà em một tiếng, em không chạy mất đâu.”

“Đi.” Hạ Phú Quý đáp lời, rồi bảo Thang thị đi làm.

“Việc này...” Hạ Mộc ngạc nhiên nhìn Thang thị rời đi rồi mới quay đầu hỏi cha mẹ, “Cha, mẹ, nhà chúng ta tách riêng rồi sao?”

Cha mẹ ở cùng không phân biệt đều là một nhà. Một số gia đình dù sống chung không hợp, vẫn suy nghĩ đến thanh danh nên rất ít người chọn tách ra ở riêng khỏi cha mẹ. Khó trách Hạ Mộc ngạc nhiên thế.

Vợ chồng Hạ Đại Hân vừa nghe câu hỏi của Hạ Mộc, sắc mặt đều trầm xuống, trùng mắt nhìn Hạ Mộc, Hạ Đại Hân đi đến bắc phòng, Hà thị cũng đi theo.

“Em Ba, có chuyện gì, chúng ta vào nhà chính hãy nói, ngoài này lạnh đấy.” Hạ Đa Quý nói.

Hạ Mộc gật gật đầu.

“Anh Ba, chị Ba, đi thôi.” Hạ Thu tiến lên nói.

Hạ Mộc lên tiếng, nhìn về phía Từ Tang, chỉ thấy người đứng sau lạnh lùng, đang nhàm chán nhìn xung quanh, nói: “Tiểu... Từ... Từ Tang, chúng ta vào đi thôi.”

Suýt nữa lại lỡ lời, may gọi được tên tiểu thư. So với lúc giới thiệu tiểu thư là vợ, hắn còn khó mở lời hơn nhiều, hơn nữa rất xấu hổ.

Từ Tang nhìn hắn, gật đầu.

Hình như tiểu thư không bức mình, Hạ Mộc nhẹ nhàng thở ra, sau đó mới vào nhà chính, Từ Tang đi theo.

Nhìn hai người, Hạ Thu đi phía sau hơi cau mày.

Nhà chính không lớn, đoàn người tiến vào, càng chật chội. Đồ dùng cũ kỹ lại đơn giản, liếc nhìn chỉ có vài thứ.

Mọi người ngồi xuống, Hạ Đại Hân liền lạnh mặt nhìn về phía Hạ Mộc, chất vấn: “Con nói đi, vì sao khôi phục được thân phận thường dân, không phải đã bán mình thì không thể khôi phục hay sao?”

Hạ Mộc sững sốt...

Từ Tang cúi đầu không nhúc nhích, Hạ Thu bắt mắt nhìn về phía cha mình, lúc này ánh mắt ông ta vẫn dừng trên người Hạ Mộc...

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: cực phẩm người nhà (2)

Edit: Mộc Lan Hạ Mộc im lặng, khuôn mặt vốn thật thà toát lên nỗi cô đơn nhàn nhạt. Cuối cùng hắn lấy lý do đã bàn bạc từ trước với tiểu thư, “Chủ tử của con là một người tốt. Hằng năm vẫn thường để một số hạ nhân có điều kiện phù hợp được hồi hương. Vì thế, con cầu xin ngài cho về. Cha, mẹ, vì sao nhà chúng ta lại tách ra ở riêng?”

Hạ Mộc hỏi. Thứ nhất, đây là chuyện hắn muốn biết nhất lúc này. Thứ hai, hắn không muốn kể nhiều về chuyện của mình và tiểu thư, trong đó có một số chi tiết không thể nói thật, hắn lại không thích nói dối, bèn tránh đi không nói nữa.

“Nhà chia thì đã chia rồi, hỏi nhiều làm gì cho phiền lòng. Đại tỷ của con xuất giá, đại ca của con, anh Hai cũng chuyển ra ngoài sống. Tứ đệ và nhị muội của con chưa thành thân nên vẫn ở cùng với chúng ta. Giờ con cũng thành gia rồi, tất nhiên chuyển ra ngoài. Trước đây vốn nghĩ cả đời này con không về được, nên không để lại gì cho con. Chắc con lẫn lộn ở ngoài nhiều năm như thế, nhất định sống tốt hơn ở nhà nhiều. Đừng tranh giành ít đồ với huynh đệ tỷ muội trong nhà. Trước hết, con phải bù lại số bạc hơn nửa năm không nhờ người gửi về, hơn nữa tiền học phí của tứ đệ con, đồ cưới của nó và nhị muội con sau này cũng cần mấy anh em con chia nhau mỗi người góp một ít.” Hạ Đại Hân nghiêm khắc nói.

Nhà tách đã tách rồi, hỏi kỹ hơn chỉ vô dụng. Điều làm Hạ Mộc khó chịu là, hắn một lòng nhớ về gia đình mình nay nó không giống với “nhà” trong trí nhớ, không còn niềm vui sướng và hưng phấn khi được trở lại cố hương nữa, thêm vào đó người nhà của hắn khiến hắn không biết xử trí sao cho phải. Bọn họ trở nên thật xa lạ, quá xa lạ.

“Con có cái gì cần nói thì nói đi, không được thất thần.” Hà thị không kiên nhẫn nói.

“Mẹ, con...” Trên mặt Hạ Mộc ngại ngùng. Giúp đỡ huynh đệ tỷ muội, tất nhiên hắn sẽ cố hết sức mình, nhưng chuyện cha muốn hắn bù lại số bạc kia hắn không phải không đồng ý mà là hắn không có mang bạc trở về mà. Trước kia, hắn lấy tiền tiêu vặt hàng tháng và tiền thưởng thêm mà các chủ tử cho. Mỗi tháng ăn tiêu tiết kiệm hết mức có thể mới có tiền để dự phòng, mỗi tháng hắn chỉ có thể tích lại một lượng bạc gửi về nhà. Nửa năm nay, nhờ người giúp đỡ và tặng đồ cho thương đội sớm đã hết dùng tiền tích lũy của hắn. Bây giờ hắn còn nợ tiểu thư tiền. Lấy đâu ra tiền bù lại, đó là bảy lượng bạc đây, không là bảy văn tiền mới đúng (ta không hiểu lắm cái chỗ này)

“Cha, mẹ, vốn dĩ con còn mấy lượng bạc, nhưng mà trở về đường xá xa xôi, đã xài hết, chỉ còn lại mấy trăm đồng tiền.” Dưới cái nhìn chăm chăm của vợ chồng Hạ Đại Hân, Hạ Mộc yếu ớt nói, mấy trăm đồng tiền này là do hắn một đường nhặt sãi hái thuốc đổi lấy.

Vợ chồng Hạ Đại Hân tuy rằng sắc mặt rất khó coi, nhưng không bắt nạt lắm. Nếu Hạ Mộc có tiền đã không ngồi một cái xe mà con trâu có nguy cơ chết bất cứ lúc nào trở về, hơn nữa chỉ có hai tay nai nhỏ, chỉ mặc vài bông thô, nói cho cùng, có vẻ nghèo túng, không giống người khác rạng rỡ hồi hương.

“Chú Ba, chúng ta đều là người một nhà, em không cần che giấu gì cả, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu mới đúng.” Hạ Phú Quý nói.

Hạ Mộc không ngốc, hướng hồ lời này của Hạ Phú Quý rõ ràng như vậy, hẳn nghe hiểu, về mặt đồ lên, vội vàng phủ nhận: “Em không có, thật sự không có lừa mọi người.”

“Chú Ba, em đừng kích động, đại ca không có ý gì đâu, không có thì thôi, anh Hai tin em.” Hạ Đa Quý an ủi nói.

“Cám ơn anh Hai.” Hạ Mộc vội cảm kích nói tạ.

“Chúng ta là anh em, cảm ơn gì chứ, đừng khách sáo!” Hạ Đa Quý cười nói.

“Vâng.” Hạ Mộc nghiêm cẩn (nghiêm túc, cẩn trọng) đáp ứng.

Từ Tang đang thờ ơ liếc nhìn Hạ Đa Quý một cái, lại nhìn Hạ Mộc. Trong lòng hừ lạnh. Ngủ ngốc!

“Cha, mẹ, hiện tại chú Ba còn khó khăn, chờ chú ấy sau này có tiền sẽ đưa lại cho cha mẹ sau. Tuy rằng nhà chúng ta ở riêng, nhưng vẫn là người một nhà, tất nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau. Chú Tư và em Tư về sau có khả năng chắc chắn sẽ giúp chú Ba.” Hạ Đa Quý quay đầu nói với vợ chồng Hạ Đại Hầu, cuối cùng còn cùng xác nhận chỗ Hạ Mộc, “Chú Ba, em nói điều này đúng không?”

“Àn.” Hạ Mộc vội gật đầu.

Đối trá! Ánh mắt Hạ Phú Quý nhìn Hạ Đa Quý có chút khinh thường cùng ghê tởm. Xem ra hai anh em nhà này không hợp nhau. (Chỗ này chắc là suy nghĩ của Từ Tang)

Vợ chồng Hạ Đại Hầu tuy rằng về mặt không vui, nhưng không tiện nói thêm, coi như tán thành lời Hạ Đa Quý.

“Cứ vậy đi, ngày mai chúng ta mời thôn trưởng, Lý Chính và các trưởng bối trong thôn làm chứng.” Hạ Đại Hầu nói.

Hạ Mộc không thể không gật đầu. Không ngờ vừa về nhà hắn đã bị phân ra sống một mình. Nay cả nhà đã chia tách. Dù hắn không đồng ý cũng không có biện pháp khác cứu vãn tình hình. Suy xét từ thái độ của cha mẹ với mình, sao có thể để ý suy nghĩ của mình chứ.

Lúc này, Thang thị đã quay lại, trong tay ôm một bé gái hai tuổi, một tay dắt theo một bé trai tầm năm, sáu tuổi đang cầm trong tay một cái rổ, bên trong đựng ít thức ăn.

Đi sau là một cô gái xa lạ, trên lưng đeo đứa bé, trong tay cũng cầm một cái rổ, bên trong cũng là đồ ăn. Người này là nhị tẩu của Hạ Mộc – Trình thị. Mấy đứa trẻ kia là cháu của Hạ Mộc. Sau khi nhận thức nha, Hà thị để mấy đứa bé lại, bảo Thang thị và Trình thị đến phòng bếp nấu cơm, sau đó bà còn nhìn về phía Từ Tang nói: “Con dâu, con theo các chị dâu nấu cơm đi.”

Hạ Mộc hoảng hốt, vội hỏi: “Mẹ, thể tử của con dọc đường đi mệt mỏi không ít. Mẹ xem có thể để cho cô ấy nghỉ ngơi một lát được không? Con qua phụ hai chị dâu!” Hắn đâu có gan để tiểu thư đi nấu cơm chứ!

“Con cưới vợ hay là cưới Đại tiểu thư về nhà cung phụng?” Hạ Đại Hầu tức giận hơn cả Hà thị, cuối cùng còn không quên chốt thêm một câu, “Vẫn không có tiền đồ như thế.”

Chính xác là Đại tiểu thư mà! Hạ Mộc đáp trong lòng, nhưng không dám nói ra. Hắn không nói gì thêm, đã thấy Từ Tang đứng lên, không than một lời đi về phía phòng bếp.

Trên đường đến phòng bếp, Từ Tang vừa đi vừa nghĩ chính mình là người biết đạo lý, đã cùng Hạ Mộc thiết lập quan hệ hợp tác. Mình không thể ngồi không hưởng lợi, hẳn là nên phối hợp với hắn. Đây là nghĩa vụ của mình, dĩ nhiên là bốn phận nào cần thiết mới phải làm, không phát sinh quan hệ khác. Bây giờ tâm trạng mình không tệ. Hạ Mộc chắc chắn sẽ ra ở riêng, mình không cần tiếp xúc nhiều với người nhà họ Hà. Đối với mình mà nói, đây đúng là chuyện tốt. Được, nhìn chút vậy!

Hạ Mộc tràn đầy cảm kích và hổ thẹn nhìn bóng lưng tiểu thư.

Phòng bếp thật đơn sơ và nhỏ bé, bên trong có ba người đã chật chội, Tức Mặc Từ Tang đột nhiên xuất hiện tại trong phòng bếp, không gian càng trở nên nhỏ và tối tăm.

“Thím Ba, sao thím lại tới đây, thím vừa về, nhất định mệt mỏi, chuyện bếp núc chúng ta nhanh tay là được, thím nghỉ ngơi trước đi!” Trình thị cười nói.

Bên cạnh Thang thị nghe xong những lời này, khóe miệng khinh thường nhếch lên.

“Tôi phải làm gì?” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt hỏi, thái độ của nàng tỏ rõ không có ý rời khỏi đây.

Trình thị cứng đờ, Hạ Chiêu Quan vội đứng dậy nói: “Chị Ba, chị tới trông bếp lửa đi!”

Việc này không nặng nhọc, hơn nữa lại ấm áp.

Từ Tang gật đầu, ngồi trên ghế con bằng gỗ, bên trong củi đốt đang cháy đỏ, nàng liền thêm vào, rất đơn giản, nhưng nàng nhìn chăm chú, tựa như đây là

chuyện rất quan trọng.

Bởi vì Từ Tang im lặng, nhất thời trong phòng bếp nổi lên sự xấu hổ, không biết vì sao, không ai dám nói chuyện với nàng. Còn về mặt nàng vẫn lạnh nhạt, còn xa cách vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: cực phẩm người nhà (3)

Edit: Mộc Lan Mãn đêm buồn xuống.

Hạ Chiêu Quan dẫn đường, rửa mặt chải đầu xong, hai người đi đến phòng nghỉ tạm đêm nay.

Phòng rất nhỏ, chỉ có cái giường cũ kỹ và một cái bàn mộc nát, toả ra mùi nấm mốc, Hạ Chiêu Quan có chút ngượng ngùng nói: “Anh Ba, chị Ba, đêm nay anh chị tạm thời ở trong này ở một đêm đi! Em đi lấy chăn sạch cho hai người.”

Vừa nói xong, Hạ Chiêu Quan vội ra ngoài, cô không dám nhìn phản ứng của Hạ Mộc. Nhà thì có phòng tốt, nhưng mẹ cứ bắt hai anh chị ấy ở phòng này.

Nhìn phòng ố, Hạ Mộc thở dài. Tuy hắn không rõ tình huống trong nhà như thế nào, nhưng lúc này vô tình hắn nghe được em Hai tranh cãi với mẹ về phòng ở. Hoá ra trong nhà còn một phòng tốt, nhưng mẹ không cho hắn và tiểu thư ở. Hắn không rõ, vì sao, mẹ lại chán ghét mình như vậy?

Tùng đột gió lạnh thổi tới, hắn hoàn hồn, quay đầu nhìn Từ Tang mở toang cửa sổ, gió lạnh từng đợt thổi vào phòng, vội nói: “Tiểu thư, nên đóng cửa sổ lại đi, đừng để người bị cảm lạnh.”

“Xua mùi.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói, không đóng cửa sổ.

Hạ Mộc sững sốt, có chút hổ thẹn. Tiểu thư nhà mình chưa từng ở nơi nào tồi tàn thế này. Nghĩ vậy, hắn vội vàng dọn qua. Tuy rằng không tốt lắm, nhưng cũng phải sạch sẽ mới được. Ở cùng mấy ngày, hắn biết rõ tiểu thư là người ưa sạch sẽ.

Không lâu sau, Hạ Chiêu Quan quay trở lại, ôm một cái chăn mới tinh màu hồng, đặt ở trên giường, nhắc hai người nghỉ ngơi sớm rồi ra ngoài.

Hạ Mộc tiến bước Hạ Chiêu Quan, rồi bắt đầu trải giường chiếu. Đột nhiên động tác của hắn cứng đờ, nhìn ra bên ngoài, giữa cơn gió lạnh ủa vào, hắn mơ hồ nghe được tiếng cãi nhau của mẹ và em:

“Nha đầu, cái chăn kia là mẹ chuẩn bị cho mày làm đồ cưới sau này. Sao mày lại cầm cho người khác dùng?”

“Mẹ, sao lại là người khác? Đó là anh ba của con. Hôm nay trời lạnh thế này, nếu chăn không dày một chút, thế nào cũng bị đông lạnh.”

...

Nguyên lai ở trong lòng mẹ hắn là người khác. Chẳng lẽ hắn rời đi vài năm, người nhà trở nên xa lạ vậy ư? Không, không đúng. Tuy rằng qua nhiều năm rồi nhưng em Hai vẫn đau lòng người anh Ba là hắn.

Hắn lơ đãng thấy Từ Tang đang nhìn mình. Hắn mỉm cười, vui vẻ nói: “Tiểu thư, về sau tôi sẽ nỗ lực kiếm thật nhiều tiền, quyết không để cho người chịu thiệt thế này nữa, còn chuẩn bị cho em Hai đồ cưới tốt nhất.”

Từ Tang không trả lời hắn, giống như không nghe thấy hắn nói gì. Hạ Mộc cũng quen bộ dạng này của tiểu thư, nên tiếp tục xoa người trải giường chiếu, xong xuôi, hắn đột nhiên ý thức được một chuyện rất quan trọng.

“Tiểu thư, này...” Hạ Mộc khó xử nhìn Từ Tang. Phòng chỉ có một cái giường, ngủ thế nào đây! Hai người đã là vợ chồng, không thể xin thêm phòng nữa! Vậy rất kỳ quái, “Tiểu thư, người nghỉ ngơi đi... Đêm nay tôi dựa vào bàn ngủ một đêm.”

Từ Tang nằm xuống, lui vào bên trong, ra lệnh của Hạ Mộc: “Lên đây.”

“Hả!” Hạ Mộc vô cùng ngạc nhiên.

“Tôi ngủ trong, chàng ngủ ngoài.” Giường đủ rộng, nàng không muốn chiếm hết. Giường này cũng không phải của nàng, nàng không có quyền chiếm dụng. Một khi đã như vậy, mỗi người một nửa, rất công bằng.

“Không... Không được...” Hạ Mộc vội xua tay, nét mặt hoảng sợ, tái nhợt, như thấy quỷ.

Từ Tang cau mày nhìn chằm chằm Hạ Mộc, nàng đáng sợ vậy sao? Khiến hắn sợ hãi đến vậy.

“Tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, như vậy không tốt cho thanh danh của người.” Hạ Mộc thấy tiểu thư không vui, vội giải thích.

Thanh danh? Đó là cái gì. Trong mắt mọi người, hắn và nàng đã là vợ chồng, cần gì để ý thanh danh nữa. Vợ chồng còn cần để ý thanh danh, đó mới là kỳ quái. Chỉ ngủ chung một giường, nước giếng không phạm nước sông, hắn không bằng lòng cái gì. Giờ trời đông giá rét, hắn nếu nằm úp mặt ngủ trên bàn cả đêm. Ngày mai chắc chắn sẽ ốm, đến lúc đó càng thêm phiền toái. Đến lúc này rồi còn không biết linh hoạt. Thật sự quá ngu ngốc.

Suy nghĩ của nàng hoàn toàn đối lập với tư tưởng phong kiến của Hạ Mộc. Nếu được, hắn còn không muốn ở cùng một phòng với tiểu thư. Không phải hắn chán ghét tiểu thư, mà là một cô nương không thể ở chung với một nam tử như hắn. Đó là thất lễ và mạo phạm, cũng tổn hại đến thanh danh của tiểu thư. Mặc dù trong mắt mọi người, hắn với tiểu thư là vợ chồng, không cần để ý thanh danh làm gì, hơn nữa cũng chẳng có thanh danh mà để ý. Nhưng thực tế bọn họ không phải như vậy. Hắn vẫn cần tuân thủ cấp bậc lễ nghĩa, không phải để người khác nhìn, mà là cảnh báo chính mình. Sự thật là như thế, hắn không thể mạo phạm tiểu thư.

Haizz, một người tùy ý, một người nghiêm túc tuân thủ mà phải ở chung với nhau, đúng là chuyện không thể tưởng tượng được.

Đã không cảm kích, nàng không nói lại làm gì. Từ Tang nghĩ vậy rồi quay lưng về phía Hạ Mộc nhắm mắt, nàng còn sống chung với hắn ba năm nữa. Nếu hắn quyết tâm làm vậy, nàng không định thay đổi ý nghĩ của hắn. Đêm nay cũng vậy. Thoát khỏi tầm mắt mọi người, hắn và nàng sẽ tự do hơn nhiều.

Hạ Mộc thấy Từ Tang không kiên trì, nhẹ nhàng thở ra, lấy thêm quần áo của mình đắp lên người, dựa vào bàn ngủ.

Qua một đêm, không biết có phải do Hạ Mộc rất khỏe mạnh hay không, tuy có cảm giác mệt mỏi, nhưng không hề sinh bệnh.

Vợ chồng Hạ Đại Hân thật sự không muốn thấy mặt Hạ Mộc nữa, nên nhanh chóng mời thôn trưởng, Lý Chính và trưởng bối trong thôn đến làm chứng, sau này tách riêng không dính dáng gì nữa. Tối hôm qua đã nói xong, không có gì để chia cho Hạ Mộc nên khi người làm chứng tới, không cần bàn bạc gì thêm.

Cuối cùng Hạ Đại Hân nói: “Bác họ của con ở tượng pha có căn nhà cũ, sau khi chết giao lại cho cha. Tuy rằng đó không phải của chúng ta, nhưng là đất hoang, quan phủ không quản lý. Tạm thời con đến đó ở đi, sau này từ từ tìm chỗ dựng phòng khác.”

“Được ạ.” Hạ Mộc không tránh né. Hắn tin tưởng hai bàn tay trắng của mình. Sau này, hắn không cần chia gia sản gì nữa.

Nhà này còn có gì đáng giá đâu. Sau khi Hạ Mộc đồng ý, lập tức bọn họ cũng đồng ý. Về sau, Hạ Mộc và cha mẹ hắn là hai nhà riêng biệt. Ngày hôm qua hắn nói sẽ đưa cho cha mẹ bảy lượng bạc trong kỳ hạn hai năm, một mặt xuất phát từ đạo làm con, hai là Hạ Mộc đã bàn với các anh: Mỗi năm biếu cha mẹ một lượng bạc, hai súc vật; Ngày lễ, ngày tết có tặng quà; Sinh lễ, đồ cưới của Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan, tiền học phí này nọ tùy theo tình huống thực tế của cha mẹ và các anh để chia đều.

Chia nhà xong, mọi người nhìn Hạ Mộc có chút thương hại. Hà thị lập tức nói: “Con à, nhà ở tượng pha lâu rồi không người trông nom, con nhanh qua đó dọn dẹp đi, đêm nay còn có chỗ nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Hạ Mộc nhìn thoáng qua cha mẹ, còn có hai người anh đứng bên cạnh, cúi đầu đáp ứng, đôi mắt không thể che giấu nỗi cô đơn. Cha mẹ không muốn giữ hắn lại, nhanh chóng muốn đuổi hắn đi.

“Anh Ba, em qua quét dọn giúp anh.” Hạ Chiêu Quan nói.

“Không được, quần áo con chưa giặt xong.” Hà thị lập tức nói.

“Em Hai, anh Ba cảm ơn em. Em ở nhà giặt nốt quần áo đi!” Hạ Mộc cười nói, sau đó dẫn theo Tức Mặc Từ Tang, dắt xe trâu rời khỏi nhà họ Hạ. Hạ Chiêu Quan muốn đuổi theo, nhưng bị Hà thị kéo lại.

Người trong thôn đều biết đến Hạ Mộc đã về, nhìn dáng vẻ không giàu có gì cho cam. Giờ còn bị đuổi ra ngoài, nên ánh mắt nhìn hai người phần nhiều là đồng tình. Khi nhìn thấy dung mạo của Từ Tang, rất nhiều người hâm mộ Hạ Mộc vận số tốt cưới được một người vợ xinh đẹp, tất nhiên có cả ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: nhà ở tượng pha

Edit: Mộc Lan Càng về phía nam càng vắng vẻ.

“Tiểu thư, kia là vùng tượng pha, nghe nói, nơi nào từng có voi xuất hiện đều gọi bằng tên này.” Hạ Mộc chỉ vào một cái triền núi ở phía nam.

Tang nhìn lại, đối diện từng dãy từng dãy núi nối tiếp nhau. Nơi gọi là tượng pha kia dựa vào thế núi. Tuy đây là triền núi, nhưng vị thế tương đối cao, lại rộng lớn. Dưới chân núi mấp mô, phần lớn là cây cối, cỏ dại mọc um tùm. Do không có người quản lý, cả một vùng phía nam là mảnh đất hoang vu, dân cư rất thưa thớt.

Người có thể ở chỗ này sao? Từ Tang nghĩ thầm.

Trước kia Hạ Mộc từng tới mảnh đất này. Lúc rời khỏi thôn, bác chưa xây nhà ở đây nên sau khi nghe Hạ Đại Hầu nói sẽ thấy trên đất này chỉ có một gian nhà duy nhất, không khó để tìm. Từ dưới nhìn lên mơ hồ thấy một gian phòng. Chỉ có một mình nó đứng lẻ loi, bị che khuất bởi cỏ dại mọc lan tràn, rất nhanh đã tới nơi.

Đây là căn nhà xây bằng đất, nóc nhà lợp mái tranh. Giờ đã rách nát, cỏ dại mọc um tùm, không biết đã bị bỏ hoang bao lâu.

Nhìn cảnh vật trước mắt, Hạ Mộc kinh ngạc, hẳn không thể tưởng tượng nổi cha mẹ có thể nhẫn tâm đuổi hẳn đến sống ở nơi này. Thất thần thật lâu, hẳn mới tỉnh lại, hồ thẹn nói với tiểu thư: “Tiểu thư, thật xin lỗi...”

Tức Mặc Từ Tang không có ý kiến hay biểu cảm gì đối với căn phòng này, ngữ khí vẫn bình thường như cũ: “Dọn qua một chút. Chàng đi mua mấy thứ về đây, trước tiên ổn định mọi thứ rồi nói tiếp.”

Mặc kệ nàng có thích chỗ này hay không, nàng vẫn phải sống ở đây ba năm. Hạ Mộc tình nguyện bị nàng lợi dụng, lại lấy thân phận hạ nhân tự mình hầu hạ nàng, nàng không phải người không biết lý lẽ. Biết rõ hẳn thích ở lại quê hương, nàng sẽ không đưa ra đề xuất dọn đi nơi khác, dù sao ở ba năm mà thôi, không cần kén chọn. Tạm thời ở đây là được, ba năm trôi qua rất nhanh.

Mỗi ngày phải sống thật thoải mái, về mặt sinh hoạt không nên làm khổ mình, có thể chậm rãi dần xếp, từ từ cải thiện cuộc sống ở đây.

Từ Tang đã không để ý, Hạ Mộc từng sống khổ cực càng thêm chịu khó, chưa đến nửa canh giờ đã quét dọn sạch sẽ cả hai gian phòng, sau đó ngồi xe trâu đến khu chợ ở gần đó mua vài thứ.

Từ Tang bước ra ngoài, đánh giá xung quanh. Thật ra đối với nơi này, nàng rất ưng ý. Địa chất tuy rất kém, nhưng tầm nhìn tốt, có thể nhìn thấy toàn bộ thôn, quan trọng hơn là nơi này không có người ngoài, đủ yên tĩnh. Về phần nhà ở, nàng không thiếu tiền, xây lại là được.

Nàng quay vào trong, suy nghĩ xem nên xây nhà như thế nào. Đột nhiên một cơn gió thổi qua, nàng ngửi thấy mùi trúc nhàn nhạt, lúc này nàng mới chú ý tới cách đó không xa là một rừng trúc ——

Ừm, không tệ, nơi này đúng là không tệ. Một ý tưởng dần hình thành trong đầu.

Nàng sờ sờ bụng. Hơi đói rồi. Tối hôm qua và sáng nay nàng chưa ăn gì. Những thứ ở Hạ gia nàng không nuốt nổi, lại có chút xiu, những người đó ăn như quỷ đói, nàng không thêm ăn.

Đợi Hạ Mộc về làm thức ăn ngon lấp đầy bụng vậy.

Nàng đi đi lại lại trong nhà, cuối cùng trong một góc lụp xụp tìm ra phòng bếp. Cỗ tranh phủ làm mái bếp không còn mấy cọng, tro trọi xà nhà bằng gỗ ở phía trên.

Sức mạnh tinh thần của Từ Tang toả ra. Sau khi vào thôn, nàng phát hiện ra, mấy cái đuôi đi theo lập tức xuất hiện, giờ đã tạm thời biến mất. Như vậy càng tốt, nàng tiện làm vài chuyện.

Vì thế nàng vung tay lên, cỗ tranh trên mái bị sức mạnh tinh thần thổi bay rơi xuống đất. Phía trên đã sạch sẽ. Không có tác dụng, giữ lại chỉ tỏ chường mặt, không bằng lấy bầu trời làm mái, nhìn còn đẹp hơn.

Nhìn mặt đất, sức mạnh tinh thần lại bắt đầu chuyển động, giống như tạo thành một cơn gió, thổi bay rác rưởi trên nền, chỉ trong nháy mắt, phòng bếp đã sạch sẽ.

Hạ Mộc chưa trở về, nàng không có chuyện gì để làm. Vì thế, nàng nhìn thoáng mảnh đất hoang sau nhà, chậm rãi bước đến.

Mặt đất cỏ dại mọc quá dài, rất khó đi, nhưng với Từ Tang mà nói không có gì khó. Dưới sự trợ giúp của sức mạnh tinh thần, cây cỏ nằm rạp xuống đất, nàng như đi trên đất bằng, từ từ đi dạo.

Rất nhanh nàng đi tới rừng trúc, mặt đất rơi đầy lá trúc, ngoại trừ mùi trúc thoang thoang, còn xen lẫn cả mùi ẩm mốc hư thối do lá trúc phân hủy. Cây trúc ở đây chắc đã vài năm tuổi, rất cao, thân màu xanh thẫm tựa như chảy ra nước ——

Nàng đang đi trong rừng trúc, đột nhiên có một con thỏ chạy đến gần. Con thỏ không nghĩ rằng chạy đến đây sẽ gặp con người, vì vậy kinh hoàng chạy. Sức mạnh tinh thần của Từ Tang vừa động, con thỏ kia đập đầu vào gốc cây trúc bất tỉnh nhân sự.

Nàng bắt lấy con thỏ. Xem ra bữa trưa hôm nay có thể cải thiện.

Hạ Mộc ôm một đồng đồ về, đang định đi tìm tiểu thư thì nhìn thấy nàng cầm một con thỏ từ phía sau nhà đi ra, ngạc nhiên hỏi, “Tiểu thư, con thỏ kia ở đâu ra?”

“Con thỏ ngu ngốc này tự đập đầu vào cây, bất tỉnh. Cho chàng này, tối nay tôi muốn ăn thịt thỏ nướng.” Tức Mặc Tử Tang nhàn nhạt vừa nói, tay vừa động, con thỏ bị ném về phía Hạ Mộc.

Nàng không nói dối, con thỏ đúng là bị đập đầu choáng váng, đương nhiên là rơi vào tay nàng.

Này... Số quá hên rồi! Hạ Mộc bắt được con thỏ, không thể tin nói một câu, “Ôm cây đợi thỏ.”

Con thỏ này thật sự ngu ngốc, tự dâng mình vào miệng người khác. Vậy cũng tốt, tiểu thư có thể ăn thịt thỏ tươi ngon nhất. Con thỏ ngu ngốc này không vô dụng.

Haizz, con thỏ này chẳng những thành thức ăn, còn là thức ăn oan uổng nhất.

“Tiểu thư, tôi xách nước về rồi làm thức ăn ngay.” Hạ Mộc từ trên xe lấy xuống hai thùng nước lớn và đòn gánh, đi về phía nguồn nước.

Phía nam không có người ở, Hạ Mộc phải đi rất xa mới tìm được một hộ gia đình để xin nước sạch.

Hạ Hà thôn, ý nghĩa như tên, chủ yếu là người họ Hạ. Ngoài ra còn có hai họ lớn là Trương và Hoàng. Người hai họ này cộng lại cũng nhiều như người họ Hạ, là người dân sống lâu năm ở mảnh đất này. Còn lại là dân nhập cư.

Hộ gia đình mà Hạ Mộc tìm được là người dân nhập cư, đến thôn Hạ Hà được hai năm. Chủ nhà là một đôi vợ chồng gần ba mươi tuổi họ Lí dẫn theo một trai một gái.

Anh Lý là một người tốt, rất dễ nói chuyện, thấy Hạ Mộc đến xin nước, nhiệt tình giúp hẩn mức đầy, còn dặn sau này cần cứ việc đến.

Hạ Mộc nghĩ tiểu thư ở nhà đang đói bụng, nên không tán gẫu nhiều với anh Lý, nói cảm ơn rồi quay trở về.

Sau khi Hạ Mộc trở lại, một bên xử lý con thỏ, một bên nói với người đang ngồi dưới đất không biết về vôi gì đó, “Tiểu thư, sau này tôi sẽ mời thợ đến tu sửa lại ngôi nhà này.”

“Không cần sửa, xây một căn nhà mới ở đằng sau ngôi nhà này, rồi phá nhà cũ đi.” Tử Tang không ngần ngại lên trả lời luôn.

Nếu xây nhà ở đằng sau thì chỉ cách ngọn núi một hai km, muốn làm gì thì làm.

“Tiểu thư, người muốn tìm địa phương tốt hơn xây nhà mới không.” Nói thật, Hạ Mộc không đồng ý xây nhà ở đây. Đây là đất hoang, thuộc quản lý của quan phủ, họ muốn thu hồi lúc nào sẽ thu lúc đó, không an toàn. Cuộc sống hàng ngày cũng bất tiện, ở cách xa nguồn nước.

“Tôi thích nơi này.” Tức Mặc Tử Tang nói.

Một câu nói này triệt tiêu nỗi băn khoăn trong lòng Hạ Mộc. Tiểu thư nhà mình đã nói là thích, hẩn không thể thay đổi, lại nghe Tử Tang nói tiếp:

“Chàng đi mua lại mảnh đất hoang này để xây nhà.” Chỉ cần nắm trong tay mình, mảnh đất này tùy nàng định đoạt, người khác muốn quản cũng không được.

“Tôi biết rồi, ngày mai tôi đến huyện nha làm hộ tịch, rồi mua luôn.” Hẩn không đồng ý việc mua lại mảnh đất hoang này, nhưng hẩn nhớ kỹ lời tiểu thư vừa nói. Dù tiểu thư nói gì, hẩn đều phải đồng ý, nỗ lực hoàn thành cho thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: cười gượng

Hạ Mộc xử lý xong con thỏ, lại sơ chế thêm một số nguyên liệu nấu ăn khác mới dừng lại. Hẩn biết tiểu thư không ăn gì ở nhà cha mẹ mình nên lúc đi chợ, cố tình mua thêm nhiều thức ăn ngon, để bồi bổ lại cho tiểu thư.

Sau đó, hẩn mới nhớ ra mình chưa quét dọn phòng bếp, mà không biết có phòng bếp hay không nữa? Nghĩ là làm, hẩn đi tìm xung quanh.

Rất nhanh hắn đã tìm được phòng bếp được Từ Tang quét dọn sạch sẽ. Nhìn căn phòng, Hạ Mộc ngậy ngẩn cả người, sau đó nhìn về phía Từ Tang. Ở đây không có người khác, phòng bếp không phải do hắn thi do tiểu thư dọn. Hắn có chút áy náy, không dễ để quét dọn được phòng bếp sạch như thế, hơn nữa do một thiên kim tiểu thư tự động tay. Không được, về sau hắn phải mua mấy nha hoàn về hầu hạ tiểu thư, không bao giờ nữa để tiểu thư phải động tay nữa.

Từ Tang không ngờ được, một hành động vô tâm của nàng đã khiến Hạ Mộc hạ quyết tâm lớn như vậy.

Hạ Mộc càng dụng tâm nấu ăn. Lần này Từ Tang mới được ăn thoả thích.

“Tiểu thư, ngày mai tôi đi hỏi thợ mộc trong thôn, nhìn xem nhà này có thể sửa lại được không.” Hạ Mộc nói.

“Trước hết chàng tìm người đào giếng đã.” Không có nước, làm gì cũng không tiện.

“Tiểu thư, đất này không đào được giếng đâu.” Hạ Mộc nói. Vùng đất tượng pha này nổi tiếng hoàng thổ cát đá, khô hạn cằn cỗi, chất đất rắn vô cùng.

“Tôi nói có thể là có thể.” Nàng đã sớm dùng sức mạnh tinh thần xem xét địa chất ở đây. Đằng trước rừng trúc có một mạch nước ngầm chảy qua, mạch nước khá lớn, “Chàng mang theo cuốc, đánh dấu vị trí trước đã.”

Từ Tang nói xong, đi về phía sau nhà, đến một chỗ rồi nói: “Đào một con đường nhỏ từ vị trí này.”

Hạ Mộc không biết Từ Tang định làm gì, nhưng vẫn nghe lời bắt đầu động thủ, nửa canh giờ sau cuối cùng đã hình thành một con đường chạy thẳng đến trước rừng trúc. Từ Tang bảo Hạ Mộc dừng lại, “Tốt lắm, sẽ đào giếng ở đây.”

Những lời của Từ Tang tràn đầy tự tin, Hạ Mộc không khỏi nhìn Từ Tang bằng con mắt khác. Tiểu thư chắc chắn như vậy, đảm bảo sẽ tìm ra nguồn nước. Nhưng tiểu thư đâu phải thần, nếu không tìm ra thì sao. Thôi kệ, chỉ cần tiểu thư thích là được rồi. Tất nhiên hắn vẫn mong có thể tìm ra nguồn nước, nếu không tiểu thư sẽ thất vọng.

Xác định vị trí đào, Hạ Mộc liền rời khỏi tượng pha, định đi hỏi thăm nơi ở của người chuyên đào giếng, hắn nhớ tới gia đình hôm nay đến xin nước, vì thế đi về hướng đó.

Anh Lý biết được ý định Hạ Mộc, nghe hắn bảo muốn đào giếng ở tượng pha, thì ngạc nhiên lắm. Đầu tiên cũng khuyên Hạ Mộc không cần làm điều vô ích, thuận tuý là lãng phí tiền nhưng thái độ Hạ Mộc rất kiên quyết, nên anh ta đành dẫn hắn đi tìm người thợ chuyên nghiệp trong thôn.

Thợ đào giếng họ Trương, cả nhà cha và hai con trai đều làm việc này, cũng là dân nhập cư. Tiền từ việc đào giếng không nhiều nên chủ yếu bọn họ vẫn làm việc nhà nông.

Bởi vì mai hắn định vào thị trấn một chuyến, nên hẹn sang ngày kia.

Sau khi chia tay anh Lý, Hạ Mộc đến nhà trưởng thôn. Muốn làm hộ tịch và mua tượng pha đều phải có giấy tờ của trưởng thôn. Việc làm giấy cư trú thôn trưởng không ngạc nhiên lắm, nhưng khi biết được hắn muốn mua vùng đất tượng pha kia, ông ấy rất kinh ngạc, “Đầu gối, nhìn bề ngoài vùng đất kia có vẻ tiện nghi, nhưng không gì sống được, đó là lãng phí tiền của.”

“Thôn trưởng, cháu biết, đất rộng như thế, chỉ cần nỗ lực, chắc chắn có thể thu hoạch được vài thứ.” Hạ Mộc cười nói, mảnh đất hoang này vì tiểu thư vừa ý mua lại nhưng cũng là vật có giá trị, phải cẩn thận suy nghĩ làm thế nào đem mảnh đất đó biến thành bạc mới được.

Thôn trưởng khuyên vài lần, thấy Hạ Mộc tâm ý đã quyết, không tiện nói thêm: “Gần nhất quan phủ vì cớ vũ mọi người khai hoang, ra công văn mới, khai phá đất hoang trong vòng hai năm không cần nộp thuế. Nếu là loại đất hoang kém màu mỡ chỉ cần mỗi mẫu hai trăm văn tiền, vùng tượng pha rộng một ngàn mẫu, tổng cộng hai trăm lượng bạc.”

Nói đến đây, thôn trưởng nhìn chằm chằm Hạ Mộc.

“Thôn trưởng, cháu đã biết, phiền ông viết sẵn giấy tờ đi, ngày mai cháu sẽ ra thị trấn.” Hạ Mộc nói.

Đôi mắt thôn trưởng chột lóe, Hạ Mộc này lòng này không hẳn một lần đã mua lại mảnh đất kia, đó là hai trăm lượng bạc đấy! Có vẻ khá giả, xem ra cũng có thành tựu, không giống suy nghĩ của mọi người.

“Khế đất viết tên Tức Mặc Từ Tang.” Hạ Mộc lại nói.

Vừa đề bút thôn trưởng sừng sốt, phản xạ hỏi lại: “Không phải cháu muốn mua sao?”

Hạ Mộc sờ sờ đầu, cười hiền nói: “Không phải, cháu giúp người khác mua, thôn trưởng xin ông đừng nói ra chuyện này, để mọi người vẫn nghĩ đó là đất hoang như trước đi!”

Thôn trưởng không phải đương sự, không tiện nói nhiều, không hỏi thêm nữa, hứa hẹn với Hạ Mộc xong, đến khi Hạ Mộc rời đi, ông đột nhiên nhớ ra, Tức Mặc Từ Tang này không phải là thê tử của Hạ Mộc sao? Chuyện gì xảy ra thế nhỉ, đã là thê tử của Hạ Mộc, khế đất kia sao chỉ viết tên Tức Mặc Từ Tang. Nếu thế này, sau này có chuyện gì xảy ra, mảnh đất này là của cô ta, không có quan hệ gì với Hạ Mộc. Hơn nữa, đầu gối còn nói là giúp người khác mua, thê tử là người khác sao? Chẳng lẽ cậu ra không nhận ra điều đó?

Thôn trưởng nghĩ mãi không ra ——

Bên này, Từ Tang vẫn đang nghiêm cẩn (nghiêm túc, cẩn thận) về , đột nhiên, nàng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, sau đó lại cúi đầu tiếp tục về ...

“Anh Ba.” Giọng của Hạ Thư vang lên, Từ Tang không bị ảnh hưởng, bút trong tay vẫn như cũ không ngừng lại.

Hạ Thư vừa vào sân thì nhìn thấy Tức Mặc Từ Tang ở trong phòng cầm bút lông cúi đầu viết cái gì đó. Giống như không biết cậu đến, rõ ràng cậu đã gọi anh Ba lớn tiếng như vậy. Sau khi ngạc nhiên, cậu lễ phép hỏi, “Chị Ba tốt lành, anh Ba đâu rồi ạ?”

“Chàng đi tìm người rồi.” Từ Tang ngẩng đầu nhàn nhạt nói.

“Đi tìm ai ạ?” Hạ Thư lại hỏi lần nữa.

“Không biết.” Từ Tang nhìn Hạ Thư nói.

Nhất thời không hiểu là vì sao, Hạ Thư cảm thấy xấu hổ, vội hỏi: “Em ra ngoài chờ anh Ba.”

Rồi không đợi Từ Tang trả lời, vội đi ra ngoài. Hạ Mộc trở về hơi kinh ngạc khi thấy Hạ Thư đang nhàm chán đứng bên ngoài, “Em Tư, sao em lại tới đây.”

“Anh Ba, anh đã về.” Hạ Thư bước lên đón, “Em mới từ học đường về, nghe bảo anh đã chuyển đến đây . Cha mẹ hơi quá đáng, anh theo em về đi.”

Hôm nay sáng sớm cậu đã đến trường học, nên không biết chuyện xảy ra trong nhà.

“Em Tư, quên đi, nơi này rất tốt , chị Ba của em cũng thích.” Hạ Mộc cười nói.

“Anh Ba, không được, nơi này che gió che mưa còn không nổi, hướng hồ bây giờ lại lạnh như thế.” Hạ Thư vội nói.

“Không có việc gì, anh chị định xây lại nhà khác, tạm thời ở chỗ này không có vấn đề gì. ” Hạ Mộc nói, “Có lẽ anh đột nhiên trở về, nên cha mẹ chưa quen. Anh không nên quay về, cha mẹ mới bình thường. Nếu không, cha mẹ càng ghét anh thêm.”

“Anh Ba...”

“Em Tư, đừng nói nữa, em vừa đi học về, chắc mệt rồi, mau về đi. Hôm nay ngày đông lạnh giá, em đừng đứng mãi bên ngoài, nếu sinh bệnh chậm trễ việc học hành không tốt đâu.” Hạ Mộc cắt ngang lời Hạ Thư muốn nói.

“Anh Ba...”

“Trở về.” Hạ Mộc ra lệnh.

Hạ Thư vẫn kính trọng Hạ Mộc , thấy vậy cậu không dám nói thêm, quay đầu rời khỏi đó.

Màn đêm buông xuống.

Từ Tang ngủ một giấc tỉnh lại, từ khung cửa sổ rách nát nhìn ra ngoài, thấy Hạ Mộc đứng đó, dưới ánh trăng huyền bí, khí chất hiền lành bị cảm giác đau thương, khổ sở bủa vây. Từ Tang khẽ nhủ thầm, vừa nghĩ đã hiểu. Mấy ngày nay càng gần đến quê, hẳn càng mong chờ được gặp lại người thân, nhưng mọi chuyện trái ngược với suy nghĩ của hắn, tất nhiên không dễ chịu gì cho cam.

Từ Tang trở mình đưa lưng về phía hắn tiếp tục ngủ. Mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, nàng không quản được tâm tình của hắn thấy thế nào.

Hôm sau, Tức Mặc Từ Tang tỉnh lại ra khỏi phòng, đã thấy Hạ Mộc làm sạch cỏ xung quanh nhà, nhìn mảnh đất trống thì biết ngay hắn dậy rất sớm.

Hạ Mộc phảng phất có con mắt ở đằng sau. Từ Tang vừa đến, hắn quay đầu lại, tươi cười rạng rỡ nói: “Tiểu thư, người dậy rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn khăn rửa mặt và lược chải đầu ở đó, người đi rửa mặt chải đầu trước đi.”

Tức Mặc Từ Tang vì lảng nhìn nụ cười trên mặt Hạ Mộc, cảm thấy có chút chói mắt. Không hiểu vì sao, lần này thấy nụ cười của hắn thật giả tạo, đã không muốn cười cần gì cười với nàng. Nàng ghét nhất hành vi như vậy. Quên đi, nàng mặc kệ hắn.

Nàng xoay người đi rửa mặt chải đầu.

Hạ Mộc ngủ ngơ gãi đầu. Hình như tiểu thư tức giận.

Hắn có làm gì sai đâu?

Q.1 - Chương 23: đào giếng

Chương này thấy anh Mộc đáng iu quá :)))

“Tiểu thư, tôi lên thị trấn đây. Tiểu thư ở nhà không cần làm gì hết, có việc gì thì để tôi về làm. Còn nữa, tôi ủ than giữ cho thức ăn nóng trên bếp, trưa tiểu thư lấy ra ăn nhé...”

Ăn xong điểm tâm, Hạ Mộc dặn dò tiểu thư rồi bắt xe ngựa vào thị trấn. Còn Từ Tang ở lại tượng pha. Vốn dĩ, nàng muốn dùng sức mạnh tinh thần làm vài chuyện, nhưng người của Triệu Thế Từ ở gần đó nên đành thôi.

Không nên mạo hiểm để bị lộ, nàng quay người cầm cuốc, đi ra sau nhà.

Sau nhà, cỏ mọc um tùm, nàng quyết định làm sạch cỏ.

Nghỉ một lát lại tiếp tục làm, đến lúc chạng vạng, giữa mảnh đất đầy cỏ có một khoảnh hình chữ nhật đã được làm sạch. Ở giữa có một con đường nhỏ xuyên qua. Đó chính là con đường hôm qua Hạ Mộc làm, thông đến đầu kia là giếng nước.

Hạ Mộc trở về liền nhìn thấy cảnh này. Từ Tang đứng đó, trên người lấm lem đất cát và cỏ dại, nàng không hề cau có mà vô cùng nhàn nhã. Nhưng những vết bẩn trên quần áo kia thật chướng mắt, giọng điệu của hắn hơi mất hứng nói: “Tiểu thư, sao người lại làm việc này.”

“Tôi thích.” Từ Tang nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Hạ Mộc sừng sốt, nhất thời xị mặt ra, rầu rĩ. Một câu thích có thể chặn họng hắn !

Từ Tang không để ý. Nàng rất hài lòng đánh giá thành quả lao động của bản thân. Chính ra đôi khi không cần dùng sức mạnh tinh thần, tự làm cũng tốt.

“Tiểu thư, đây là khế đất, tiểu thư cất cho kĩ.” Hạ Mộc thấy Từ Tang không để ý tới bản thân, đành phải đưa khế đất qua.

Từ Tang tiếp nhận, trên đó viết tên của nàng, một tia sáng loé lên trong đôi mắt, sau đó nàng thu vào tay áo, rồi chuyển vào trong vòng tay. Nàng vào phòng tạm thời của mình, lấy ra mấy tờ giấy trắng. “Đây là bản thiết kế nhà, nếu chàng không có ý kiến, thì tìm người đến làm.”

Hạ Mộc tiếp nhận. Cuối cùng hắn biết Từ Tang vẽ cái gì. Trên mấy tờ giấy trước mặt vẽ bố cục và hình dạng căn nhà sau này. Nhưng mà, sao lại dùng trúc, đó không phải là...

Nhà trúc! Hạ Mộc ngây ngốc, “Tiểu thư, nhà ốc dùng không bền, cũng không chống lạnh.”

“Tôi thích nhà trúc, xây hai tầng đi.” Từ Tang bá đạo nói.

“Tôi đã biết.” Hạ Mộc lên tiếng trả lời.

“Dùng nhiều bạc cũng được, tôi muốn tốn ít thời gian nhất xây xong nhà. Chàng đi tìm người làm, tầng hai tôi ở, tầng một là của chàng. Chàng muốn thế nào cứ tự quyết định.” Chỗ hắn ở, tất nhiên để hắn làm chủ.

“Tôi đã biết, ngày mai người đào giếng sẽ đến.” Hạ Mộc đồng ý, lại nói: “Tiểu thư, phiền người nghĩ tằng một chia tách thế nào đi, tôi không nghĩ ra gì cả. Người trang trí thế nào, tôi ở thế đó. Giờ tôi đi nấu cơm.”

Hạ Mộc thấy tiểu thư không phản đối nên đi xuống làm cơm. Còn Từ Tang một lần nữa lấy giấy ra, cúi đầu nghiêm cẩn vẽ.

Hôm sau, người đào giếng đến, biết vị trí Hạ Mộc định đào, đều tỏ vẻ phản đối, cũng khuyên hắn đổi chỗ khác nhưng Hạ Mộc kiên quyết giữ nguyên ý kiến. Hắn không thuyết phục được tiểu thư nhà mình, tất nhiên người khác không thể thay đổi thuyết phục hắn nữa.

Trả tiền là lão đại. Những người đó thấy Hạ Mộc kiên trì nên không khuyên nữa, bắt đầu động thủ đào xuống dưới. Đến hoàng hôn, đã đào hơn ba trượng, mặt đất vẫn khô ráo như cũ, càng xuống dưới lại càng khó đào, đa số là nham thạch, cứng rắn vô cùng.

“Cậu Hạ, cậu xem giếng này... Phía dưới là đá tảng, vẫn tiếp tục đào sao?” Trương Hưng hỏi.

Hạ Mộc có chút do dự. Giờ độ cao của giếng đã sâu hơn rất nhiều các giếng khác, đục phải nham thạch rồi, không biết phía dưới còn sâu bao nhiêu. Nhưng nhớ đến tiểu thư nói chắc chắn sẽ đào được nước, hắn không muốn buông tha. Quan trọng hơn là nếu không có nước, tiểu thư sẽ thất vọng, hắn không muốn trên gương mặt tiểu thư có biểu cảm đó, “Chú Trương, phiền chú đào hết tằng đá này xem sao.”

Nửa canh giờ sau, ở người ở dưới vui mừng kêu lên: “Lớp đá này ầm, xem ra đúng là dưới đó có mạch nước.”

Người nói chuyện là con lớn của Trương Hưng —— Trương Trường Tài.

“Mau, tiếp tục đào.” Trương Hưng cao hứng kêu lên.

Hạ Mộc cũng vui vẻ, vội đi báo tin vui cho tiểu thư, “Tiểu thư, chỗ người nói đúng là có nước thật.”

Từ Tang nhàn nhạt ừ một tiếng, không có phản ứng gì lớn.

Hạ Mộc sừng sốt, không khỏi hỏi: “Tiểu thư, sao biết chắc chỗ đó có nước?”

Từ Tang liếc mắt nhìn hắn, “Cảm giác.”

Ách! Hạ Mộc ngây ngốc.

Từ Tang bỏ sách xuống, đi về phía giếng, lưu lại Hạ Mộc sừng sờ đứng trong gió.

Nàng chậm rãi bước đi, nhớ đến biểu cảm lúc nãy của Hạ Mộc như bị táo bón, trong mắt lướt qua ý cười. . .

“Tiểu thư.” Hạ Mộc đuổi theo.

Từ Tang không trả lời hắn.

“Tiểu thư, nếu cảm giác của người sai, chẳng phải chúng ta làm việc không công hay sao?” Hạ Mộc tiếp tục nói.

“Không sai được!” Nàng nhàn nhạt trả lời.

Từ Tang là chủ tử của hắn, lần này Hạ Mộc không dám phản bác lại, bắt đầu đi lắc lắc đầu. Hắn không đồng ý việc dựa vào cảm giác để quyết định. . . Quên đi, tiểu thư cho tới nay đều tùy tâm sở dục, hắn suy nghĩ nhiều đúng là tự tìm ngược. Có lẽ tiểu thư nhà mình có phúc khí, cảm giác chuẩn xác.

“Nước, nước chảy thật mạnh.”

Từ Tang và Hạ Mộc đến cạnh giếng chợt nghe đến tiếng cả nhà người đào giếng cao hứng kêu lên.

Hạ Mộc kích động muốn chạy lên xem, vừa đi vài bước, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, dừng chân, rồi yên lặng trở lại sau lưng tiểu thư.

Làm hạ nhân, không thể đi trước chủ tử. Hắn vẫn nhớ kỹ.

Từ Tang liếc hắn một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Cha con nhà họ Trương quay đầu thì nhìn thấy Từ Tang đang lại gần, đều sừng sốt. Lại nói thêm, hôm nay Từ Tang chưa qua đây, bọn họ chỉ nhìn từ xa vài lần, lần đầu tiên nhìn gần một cô gái xinh đẹp và lãnh đạm như vậy.

“Cậu Hạ, chúc mừng, đào trúng mạch nước rồi. Nước này chảy ra từ kẽ đá, trong suốt ngọt lành, đúng là nguồn nước tốt. Hai người quả là có phúc khí.” Trương Hưng cười nói.

“Cảm ơn Trương đại thúc cát ngôn.” Hạ Mộc biết Từ Tang không thích cùng người khác giao tiếp, vội mở miệng cười nói. Từ Tang đi đến cạnh giếng nhìn xuống, tuy rằng dùng sức mạnh tinh thần có thể nhìn thấy, nhưng không sánh được với tận mắt chứng kiến.

“Nước chảy thật mạnh, trong chốc lát chảy được hơn nửa giếng rồi.” Lúc này Hạ Mộc cũng đến cạnh giếng, cao hứng nói, “Chúng ta nhanh đắp thành giếng, sắp tới rồi.”

Hắn vui mừng nên tự động tay. Cha con họ Trương nhìn thấy cũng vội vàng làm tiếp. Bọn họ đã mệt mỏi, nhưng cũng thấy có thành tựu a!

Trời sẩm tối, giếng đã làm xong, viên đá đắp thành cuối cùng được đặt lên.

Vì thế, cha con họ Trương vô cùng vui vẻ cáo từ. Không những được trả tiền công, ở một chỗ như vậy, có thể đào được giếng, tuy rằng không phải của mình nhưng là do mình làm ra, cũng là một việc đáng mừng.

Có giếng nước rồi, Hạ Mộc rất vui. Cha con họ Trương đã đi rồi, trời tối mịt, hắn còn đứng bên giếng bận việc, muốn đem đất đá xung quanh chèn thật chặt.

Từ Tang đứng ở một bên nói, “Hạ Mộc, chừng nào chàng mới đi nấu cơm.”

Hạ Mộc đang chuyển hòn đá thì cứng đờ, nhớ ra mình chưa nấu cơm, tiểu thư đói bụng rồi. Tay chân hắn luống cuống, vọt ngay hòn đá qua một bên, vội nói: “Tiểu thư, thực xin lỗi, tôi đi làm ngay đây.” Sau đó chạy thật nhanh về phía phòng bếp.

Từ Tang nhìn bóng lưng Hạ Mộc, chậm rì rì đi sau. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Miền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 24: Hạ Lê Hoa

Sáng hôm nay, Hạ gia tiếp một vị khách từ rất sớm, đó là con gái lớn của Hạ Đại Hầu – Hạ Lê Hoa, nhỏ hơn Hạ Phú Quý, Hạ Đa Quý và lớn hơn Hạ Mộc hai tuổi.

“Mẹ, con nghe nói chú Ba đã về.” Hạ Lê Hoa bước vào cửa, nhìn thấy Hà thị đang giặt quần áo trong sân nên lập tức hỏi, giọng điệu lớn hơn vài phần. Nàng mười chín tuổi, hơi béo, toàn thân mặc quần áo màu đỏ tươi. Trên mặt nàng không biết bôi trét thứ gì, giống như trát một lớp bột mì cực dày, dù thế cũng không thể che đi làn da ngăm đen vốn có, hơn nữa, trên búi tóc cài một đoá hoa đỏ, nhìn thì có vẻ bắt mắt, nhưng thật ra chẳng ra làm sao.

“Con gái yêu, con đến rồi.” Hà thị vui mừng đứng dậy, trong hai đứa con gái, bà ta thương nhất là đứa con này bởi thân thiết với bà hơn.

“Mẹ, con nghe nói chú Ba trở về, cho nên mới về thăm. Người đâu rồi?” Hạ Lê Hoa vội hỏi, mắt đảo dáo dác tìm kiếm.

“Phải, nhưng nó dẫn theo con vợ hồ ly tinh về, còn dám trừng mắt nhìn mẹ, đúng là không biết lớn nhỏ.” Hà thị nói đến đây nét mặt lộ rõ vẻ mất hứng, nhớ đến ánh mắt khiến bà rét run kia, giờ bà vẫn sợ hãi.

“Nó cưới hồ ly tinh, coi thường mẹ á? Mẹ, mẹ đừng tức giận, nhanh kể lại cho con nghe đã xảy ra chuyện gì, con sẽ nghĩ cách giúp mẹ hết giận.” Hạ Lê Hoa kinh ngạc nói.

“Con hồ ly tinh kia rõ ràng đã lập gia đình mà không búi tóc, nghĩ mà xem, như vậy khác nào nói cho người ta, ả chưa thành thân, mắt qua mảy lại với một đồng đàn ông không đứng đắn, sau đó đi trộm hán tử chứ sao.” Hà thị bực mình lại ngồi xuống, dùng sức vò quần áo, tựa như quần áo chính là kẻ thù của bà vậy.

(trộm hán tử = ngoại tình, lén lút chồng gian dối với người khác)

“Còn thể nữa á! Chú Ba mặc kệ ư?” Hạ Lê Hoa kinh ngạc.

Nói đến đó Hà thị càng bực mình, “Thằng đó thương vợ, có vợ liền quên ngay mẹ.”

“Chú Ba hơi quá đáng, chị gái như con quyết không tha cho chú ấy tội này, phải giáo huấn cho bọn họ một bài học mới được. Mẹ, giờ họ ở đâu?” Hạ Lê Hoa nổi giận.

“Bị cha con đuổi đến tượng pha ở rồi, mẹ nghe nói còn ở đó đào giếng, không biết số cút chó gì mà tìm ra nước nữa. Con xem nó có tiền đào giếng nhưng không hề đưa tiền biếu cha mẹ có quá đáng không? Lúc mới về lúc nào cũng xoén xoét luôn miệng nói không có tiền này nọ. Thế số tiền thuê người đào giếng lấy đâu ra? Mẹ thấy thằng đó ở ngoài lâu học thói xấu của người ta, về nhà không hiểu thuận với cha mẹ, đúng là con sói mặt trắng.” Hà thị bèn nhón mà bắt nắn mắng.

(sói mặt trắng: ý chỉ người vô tình vô nghĩa)

Đào giếng mất mấy chục lượng bạc là ít, huống chi còn đào ở vùng tượng pha đầy sỏi đá, tiền công càng cao, nên nhiều nhà ở đó không thuê nổi thợ, phải vào giếng nước chung trong thôn xách nước về dùng.

Đào được giếng nghĩa là không phải đun nước hàng ngày, đến mình còn phải đun nước hàng ngày đó, Hạ Lê Hoa nói: “Mẹ, mẹ đừng tức giận, con sẽ làm cho ra nhẽ chuyện này với chú ấy.” Nói xong, nàng chạy xồng xộc ra ngoài.

“Chị cả, chị đến lúc nào thế?” Hạ Chiêu Quan đi hái rau về ngạc nhiên hỏi, nhưng chị không để ý đến nàng, vội vàng chạy đi.

“Mẹ, chị cả sao thế?” Hạ Chiêu Quan hỏi mẹ đang giặt quần áo.

“Đến tìm anh ba của anh.” Hà thị trả lời, trong đầu đang nghĩ, con hồ ly tinh kia sẽ biết mùi lợi hại, con gái khó đối phó hơn bà nhiều.

Hạ Chiêu Quan giật mình sững sốt, chợt thấy không ổn rồi. Nàng vội vàng bỏ lại rổ rau mới hái chạy ra ngoài.

Vì hôm qua bận việc đào giếng nên Hạ Mộc không có thời gian đi thuê thợ xây. Ăn sáng xong, hán ra ngoài tìm người.

Hán rất chu đáo, lo tiểu thư dậy mà không có đồ ăn thì bỏ qua luôn bữa sáng, khi ra khỏi nhà đã chuẩn bị hết mọi thứ. Cho nên Tức Mặc Từ Tang rất nhàn rỗi, thành thói ngồi đọc sách du kí, nhưng có người không thức thối đến quấy rầy nàng:

“Chị ơi, chúng ta về đi. Anh Ba đã khó khăn lắm rồi, chúng ta không nên quấy rầy họ.” Hạ Chiêu Quan khuyên nhủ.

“Em tránh ra cho chị. Em không thấy chú Ba và con hồ ly tinh nhà hấn bắt nạt mẹ chúng ta sao, em không giúp mẹ thì thôi, còn ngăn cản chị. Đó không phải là cánh tay vượn ra bên ngoài à?” Hạ Lê Hoa tức giận nói.

“Chị cả, chị nói gì thế, chúng ta là người một nhà, cái gì mà vượn ra ngoài hay không vượn, người khác nghe thấy sẽ chê cười!” Hạ Chiêu Quan trách mắng.

“Chị nhất định phải vào giáo huấn con hồ ly tinh kia một trận. Một nàng dâu mới vào cửa dám hỗn láo với mẹ chồng, lẽ đời nào như thế? Không biết chú Ba cưới vợ ở đâu, đồ không có giáo dục.” Hạ Lê Hoa càng giận.

“...”

Tiếng cãi nhau càng ngày càng gần, Tức Mặc Từ Tang đành để quyền sách xuống, từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Nàng muốn xem thử ai có gan đến đây càn quấy?

Mấy phút sau, hai bóng dáng bước vào sân. Hai người nhìn thấy một người đứng sau cửa sổ. Nét mặt lạnh lùng, làn da trắng ngần, ngũ quan xinh xắn, mái tóc đen mượt xoã trên vai, đúng là một cô gái rất xinh đẹp.

Hạ Chiêu Quan nhìn ngẩn ngơ. Còn Hạ Lê Hoa thì ghen tị, quả nhiên là đồ hồ ly tinh, giọng nói chanh chua, khắt khe: “Cô chính là con hồ ly tinh chú Ba cưới về!”

“Chị cả...” Hạ Chiêu Quan giữ chặt Hạ Lê Hoa, sau đó miễn cưỡng cười với nàng, xấu hổ nói: “Chị ba, đây là chị cả, chị ấy nghe nói anh ba đã về nên đến thăm.”

Hạ Lê Hoa đã lấy chồng nên trước đó Từ Tang chưa gặp.

Hạ Lê Hoa gạt tay em, trừng mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Cô không biết lễ phép là gì hả? Chúng tôi đến không biết mời vào mà ngồi yên ở đó, đúng là quá kiêu ngạo. Mẹ nói không sai, chú Ba quả là cưới người vợ không hiền không đức, nhìn xem đề tóc kiêu gì kia, đúng là hồ ly tinh...”

“Chị cả...” Hạ Chiêu Quan cau mày nói, đáng về chị ấy thế này ai chịu mời vào nhà, không đuổi họ ra là khoan dung lắm rồi.

“Cô tên là gì?” Hạ Lê Hoa bị Hạ Chiêu Quan cắt, hung hăng trừng em, “lát sẽ tính sổ với em sau.”

“Em...” Hạ Chiêu Quan nhát gan, bị lườm nên phát hoảng, vội lui lại mấy bước. Từ nhỏ đã bị ức hiếp nên cô hơi sợ người chị này.

Mà bên này Hạ Lê Hoa bị cắt ngang không hề ý thức được mình nói cả buổi, đối phương không hề có phản ứng, vẫn ngồi rất vững vàng, tuy rằng đang nhìn mình nhưng không hề tức giận hay có cảm xúc nào khác.

Điều đó làm cho nàng có cảm giác mình như trần trỗng, bị nhìn thấu tất cả.

Nàng càng tức giận, giận dữ đi về phía Tức Mặc Từ Tang. Tầm mắt từ bên ngoài nhìn vào phía trong của cửa sổ bị chiếc chấn xinh đẹp đằng sau hấp thụ sự chú ý, kinh hi kêu: “Cái chấn đẹp quá.”

Mọi người thường dùng chấn tối màu, màu sắc đơn điệu, chất vải lại kém nên đập lên không ấm lắm. Còn cái chấn của Từ Tang là do Hạ Mộc ngày đó lên thị trấn mua về. Tuy tiểu thư không phải người quá chú trọng đến hình thức nhưng rất đề ý đến chất lượng, đặc biệt với đồ của bản thân. Vì thế, hấn cố ý mua loại chấn tốt nhất, mềm mại, lớp bông lót bên trong là loại thượng hạng, chấn hình chữ màu vàng nhạt, mặt trên còn thêu hoa tinh xảo, không chỉ thoải mái mà còn rất bắt mắt.

Hạ Lê Hoa luôn thích cái đẹp nên nhìn không chớp mắt. Nếu nó là của mình thì tốt, nghĩ vậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chạy quá đà

“Cái chấn này khá đấy, vừa khéo cha mẹ đang thiếu một cái, tôi lấy tạm dùng xong sẽ trả.” Hạ Lê Hoa vừa nói vừa bước vào phòng, chưa bước chân qua cửa đã bị Từ Tang cản lại.

“Cút.” Giọng nói lạnh lùng của Tức Mặc Từ Tang vang lên, phòng của nàng không phải ai cũng được phép vào.

“Cô không nghe thấy tôi bảo muốn lấy chăn về hiếu kính cha mẹ à, có thể cũng tiếc.” Hạ Lê Hoa nói đường hoàng chính chính, tưởng lấy chữ hiếu để chèn ép Từ Tang. Tiếc rằng nàng ta dùng nó sai đối tượng rồi. Từ Tang không quan tâm đến cái nhìn của người đời, huống hồ há nàng không biết ý định của nàng ta.

Thấy Từ Tang không nhúc nhích, Hạ Lê Hoa càng tức, hung hăng đẩy ngã nàng, nhưng nàng ta không ngờ Từ Tang không nhượng bộ. Vì thế, người nào đó ngã phịch xuống đất, trước ngực đau xót, đau đến mức la toáng lên.

“Chị cả.” Hạ Chiêu Quan vội qua đỡ.

“Đau quá, đau quá.” Hạ Lê Hoa không để ý đến hình tượng, xoa xoa bộ ngực như hai cái bánh bao cỡ lớn, may mà không có đàn ông trong nhà, không thì thanh danh của nàng ta mất hết rồi.

“Chúng ta ngồi ngoài cũng được mà chị.” Hạ Chiêu Quan nhận ra chị ba không thích người khác vào phòng mình, cũng biết mục đích của chị cả, nên nhân lúc chị ấy không chú ý, đỡ chị ngồi xuống ghế dựa trong sân.

Hạ Lê Hoa vất vả xoa bóp một hồi mới đỡ đau, nghĩ đến cái chấn kia, ngang ngược ra lệnh cho em, “Em vào lấy cái chăn kia ra đây cho chị.”

Hạ Chiêu Quan rất khó xử, nhìn thoáng qua chị Ba đang ngồi trong phòng tiếp tục đọc sách, sau đó quay đầu nhỏ nhẹ nói với Hạ Lê Hoa: “Chị cả, chúng ta về đi. Nhà anh Ba có một cái chấn kia thôi, nếu lấy đi, anh chị ấy đập bằng cái gì. Hơn nữa, cha mẹ có đủ chăn rồi mà.”

“Con nhóc vô dụng chết tiệt.” Hạ Lê Hoa nghe thấy tức giận đẩy ngã Hạ Chiêu Quan, “Mày bất hiếu, chứ tao không phải loại người đó.”

Nói xong nhìn về phía Từ Tang, rõ ràng những lời này ám chỉ nàng.

Không thấy Từ Tang đáp lại, nàng ta thấy mình như một con chó điên nơi nơi sủa loạn, nàng ta lắc lắc đầu, sao mình lại so sánh bản thân với chó điên chứ, tất cả là lỗi của con hồ ly tinh kia.

Hạ Lê Hoa oán hận, trừng mắt nhìn Từ Tang, à ta vẫn nhàn nhã xem sách, giống như mình không tồn tại.

Ánh mắt lại chuyển về sau lưng Từ Tang, nghĩ đến cái chấn kia mà đập lên người chắc chắn rất thoải mái, ấm áp. Nghĩ nghĩ, tâm lại ngứa như có ai cào nhẹ, một lần nữa nàng ta đứng lên, đi về phía cửa phòng.

“Chị cả, chúng ta về thôi!” Hạ Chiêu Quan thấy thế biết ngay chị muốn làm gì, vội ngăn cản.

“Muốn về thì mày tự về đi, cái chấn kia tao nhất định phải mang về cho cha mẹ.” Hạ Lê Hoa chưa ngoa nói, nói xong bước vào phòng Từ Tang, thấy nàng không có động tĩnh gì, nàng ta khẽ mừng thầm, xem ra con hồ ly tinh này cũng không dám làm gì mình.

Chỉ là tay nàng ta chưa kịp chạm đến chấn, một bóng đen xuất hiện, mu bàn tay tê rần, vội co rút lại, không thể tin nổi, nàng ta phẫn nộ, trừng mắt nhìn người trước mặt.

Mà, người cầm trong tay một cành trúc được vót mỏng dài hơn hai thước Từ Tang đang lạnh lùng nhìn Hạ Lê Hoa.

“Cô dám đánh tôi, không muốn sống nữa hả?” Hạ Lê Hoa xoa mu bàn tay của mình, tức giận rít gào.

“Đi ra ngoài.” Từ Tang mắt lạnh nhìn lại, đối với cô gái này, nàng không có gì để nói, trừ ra lệnh, một chữ nàng cũng không muốn nhả ra.

Hạ Lê Hoa sùng sốt, cảm thấy một áp lực vô hình ập xuống người. Thân mình run rẩy, tuy luôn đánh đá nhưng không phải nàng ta không biết sợ hãi, đồng thời điều này càng kích thích tính ngang ngược của nàng ta, cả giận nói: “Không biết lễ phép, sao cô dám trừng mắt nhìn tôi. Đây là nhà em Ba, nếu còn kiêu ngạo, tôi sẽ bảo em Ba bỏ cô.”

Từ Tang cau mày, cây thước trong tay không do dự vụt lên tay Hạ Lê Hoa, loại người này không nghe đạo lý, biện pháp tốt nhất là trực tiếp dùng vũ lực. Nàng muốn xem thử Hạ Mộc sẽ đứng về phía ai, chọn người thân của hắn hay chọn người chủ hắn luôn kính trọng là nàng?

Tuy rằng Hạ Lê Hoa mặc rất nhiều quần áo, nhưng bị cành trúc kia vụt phải vẫn rất đau, càng khiến nàng ta sợ hơn là ả thực sự dám đánh mình. Từ trước đến nay, chưa ai dám đánh nàng ta, cho nên ngoại trừ sự sợ hãi, lớn hơn là sự phẫn nộ.

“Tức Mặc Từ Tang, cô dùng tay cho tôi, bằng không đừng trách tôi không khách khí.” Hạ Lê Hoa vừa nói vừa lui ra khỏi phòng.

Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, nàng ghét nhất là bị người khác uy hiếp. Mà cô gái này chỉ biết dùng mỗi chiêu đó, càng nghĩ, nàng càng vụt mạnh vào mu bàn tay của Hạ Lê Hoa, hằn lên vết đỏ, thậm chí ần ần tia máu.

Nàng muốn xem thử không khách khí thì sao nào.

“A!” Hạ Lê Hoa kêu đau một tiếng, nhìn hai vết hằn đỏ trên mu bàn tay mình, nổi giận gầm lên một tiếng, “Tao sẽ liều mạng với mày, con hồ ly tinh này.”

Nàng ta giống như phát điên, lao về phía Từ Tang.

Từ Tang khinh thường nhìn Hạ Lê Hoa, toàn thân vừa động dễ dàng tránh được móng vuốt của nàng ta.

Hạ Lê Hoa chụp hụt, thiếu chút nữa lại ngã sấp xuống mặt đất, đồng thời nhìn thấy đòn gánh để gần đó, nàng ta chụp lấy, không chút do dự phang về phía đầu Từ Tang. Lực rất lớn, mắt thấy sấp đập vào đầu nàng...

“Chị cả, dừng...”

“Tiểu thư...”

Phía trước là tiếng kêu sợ hãi của Hạ Chiêu Quan, sau là tiếng của Hạ Mộc vừa bước vào sân. Thấy đòn gánh kia sắp trúng tiểu thư, hấn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ kêu to, dùng hết sức bình sinh chạy về phía tiểu thư...

Trong giây phút chỉ mảnh treo chuông đó, chỉ thấy Tức Mặc Từ Tang hơi động, duyên dáng như đang nhảy múa, xoay người sang chỗ khác, đồng thời cảnh giác trong tay không chút lưu tình lại vụt xuống mu bàn tay của Hạ Lê Hoa, nhất thời vết quất toạc máu.

“Á!” Hạ Lê Hoa đau đến mức buông ra đòn gánh, la hét: “Đau quá, đau quá.”

Thấy tiểu thư không bị đánh trúng, Hạ Mộc thở phào. Đồng thời hấn cũng phát hiện mình mất đà, không dừng lại được, cứ tiếp tục lao về phía bức tường trước mắt, hấn nhắm mắt lại, đụng từ đụng trúng đi, chắc là không chết được.

Đột nhiên, hấn cảm giác đằng sau có một lực lớn kéo mình lại, lập tức người lùi về phía sau mấy bước, lao đảo mấy cái mới đứng vững. Rồi hấn nhìn thấy tiểu thư đang cau mày nhìn mình.

“Tiểu thư, người không sao chứ.” Hạ Mộc bất chấp tình huống của bản thân, khẩn trương đặt câu hỏi, không tự chủ gọi tiểu thư. Trừ Từ Tang, những người khác không chú ý đến cách xưng hô giữa hai người.

“Ngủ ngốc.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng mắng, nếu không phải nàng kịp thời kéo hấn lại. Hấn mà va vào tường, không chết cũng phải nằm mấy ngày.

Hạ Mộc sững sốt, thấy tiểu thư tức giận, hấn không dám giải thích, ai bảo hấn chạy quá nhanh nên không dừng lại kịp.

“Chị cả.” Cuối cùng Hạ Chiêu Quan phục hồi lại tinh thần, vội bước lên xem tay chị. Mu bàn tay có ba vết quất đều chảy máu, vết sau nặng hơn vết trước, nặng nhất là vết quất cuối cùng.

“Đau quá...” Hạ Lê Hoa thối phù phù, hi vọng giảm bớt sự đau đớn.

“Trời ơi, ai đem đánh con gái của tôi ra nông nỗi này.” Tiếng giận dữ gầm lên khiến người nghe đinh tai nhức óc...

Tác giả: Chắc mọi người cũng biết ai sẽ xuất hiện nhì, kế tiếp sẽ ra sao?

Hắc hắc. .

Ngày mai tiếp tục!

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 26: một cái tát

Người tới không phải ai khác, chính là Hà thị, còn có Hạ Thư đi theo bà.

Hôm nay là ngày Hạ Thư hưu mộ. Sáng sớm hấn có việc ra ngoài, lúc về vừa vận thấy mẹ đi tìm anh Ba. Hấn biết mẹ không thích anh ấy, lo sẽ xảy ra chuyện, nên vội vàng đuổi theo.

(Theo lệ cũ, ngày xưa làm quan cứ mười ngày sẽ được nghỉ một ngày để tắm gội, gọi là ngày hưu mộ)

Mà Hà thị đang giặt quần áo cứ nghĩ đến ánh mặt của Từ Tang lúc trước khiến bà rét run, càng thêm lo lắng. Vì thế bà bỏ lại công việc, chạy đến xem, không ngờ bước vào nhà lại thấy cảnh con gái kêu đau đớn, vết thương ở mu bàn tay nhìn ghê người.

“Mẹ, con hồ ly tinh này dám đánh con, ô ô... Đau quá...” Hạ Lê Hoa nhìn thấy Hà thị, chỉ vào Từ Tang, uỷ khuất kể tội.

Hạ Mộc ngạc nhiên nhìn chị. Hấn không ngờ chị gái hiền lành trong ký ức trở nên ngang ngược như thế, còn nổi lên xung đột với tiểu thư. Nghe thấy cách gọi của chị, hấn hơi cau mày.

“Ngoan, đừng khóc, mẹ lấy lại công đạo cho con.” Hà thị an ủi, trừng mắt nhìn Từ Tang. Về mặt lạnh lùng kia khiến bà hơi sợ hãi, nên chuyển sang tạt pháo vào Hạ Mộc, “Con à, con đã thấy con cưới nữ nhân độc ác như thế nào chưa? Dám đánh chị con thành thế này, tâm tư quá ác độc.”

Hạ Mộc rất hiểu tiểu thư nhà mình, tuy lạnh lùng nhưng là loại người người không phạm ta ta không động đến người. Hấn tin tưởng tiểu thư không vô duyên vô cớ đánh một người. Nghĩ đến chị cả gọi tiểu thư là hồ ly tinh, hơn nữa hấn chưa quên màn vừa rồi khiến hấn kinh hồn táng đảm như thế nào. Nếu đòn gánh kia của chị ấy đánh trúng, tiểu thư còn sống được sao? Xem ra chắc chị ấy đã làm gì đó không phải. “Mẹ, mẹ chưa hỏi rõ đã xảy ra chuyện gì, sao đã trách cứ tiểu... Từ Tang.”

“Việc gì phải hỏi. Con không thấy chị con kêu đau thế nào sao? Nó về nhà mẹ đẻ vì thăm con, thế mà con tiếp đãi chị con như thế đấy.” Hà thị rất là bất công nói, ngữ khí tràn ngập mùi thuốc súng.

“Con...” Hạ Mộc sững sốt, chị đến thăm mình ư? Tuy vậy, nhưng cũng không thể chưa hỏi rõ ràng đã chị trích tiểu thư được. “Mẹ, chị đến thăm con, con rất vui nhưng chuyện gì đã phát sinh phải hỏi rõ ràng mới được!”

“Mẹ, anh ba nói không sai, hỏi rõ mọi chuyện trước.” Hạ Thư cũng nói.

“Được, hỏi thì hỏi... Lê Hoa, con nói đi, vì sao người phụ nữ kia đánh con?” Hà thị nhìn về phía Hạ Lê Hoa đang sụt sùi khóc mãi hỏi.

“Mẹ, con thấy chán cha mẹ dùng đã cũ, nhìn thấy chán nhà chú Ba dùng là loại tốt, nên định trước cầm đi cho cha mẹ dùng. Cha mẹ nuôi chúng con lớn như vậy, con luôn muốn hiếu thuận với người, nhưng em dâu chẳng những không cho, còn đánh con.” Hạ Lê Hoa khóc nói.

Hà thị nghe thế vừa vui mừng vì con gái hiếu thuận, vừa tức giận con hồ ly tinh kia có cái chán cũng tiếc, còn dám đánh con gái ngoan của bà, tức giận trừng Hạ Mộc, “Nghe rõ chưa, nghe thấy không, con cưới vợ hiếu thuận với cha mẹ quá nhỉ.”

Hạ Mộc biết không thể tin lời chị mình, thoáng nhìn tiểu thư đang đứng bên cạnh. Người vẫn lạnh lùng, đáng về không sao cả, hấn biết tiểu thư khinh thường việc giải thích này vì thế nhìn em gái, “Em hai, em nói đi.”

Hạ Chiêu Quan rơi vào cảnh khó xử, việc này rõ ràng là lỗi của chị Cả, nếu nàng nói ra, mẹ và chị ấy sẽ không tha cho nàng. Nhưng nếu không nói, anh Ba sẽ hiểu lầm vợ, chị Ba bị chịu tiếng oan. Nàng rất khó xử, lên nhìn về phía mẹ và chị, đáng về khó mở miệng.

“Chiêu Quan, em cứ nói đi, không ai dám làm gì em đâu.” Hạ Thư nói, trong lòng hiểu được vài phần, nếu chị hấn không sai, Chiêu Quan sẽ không biểu lộ như thế.

“Cái kia...” Hạ Chiêu Quan muốn nói lại thôi giương mắt nhìn Hạ Lê Hoa vài lần.

“Chiêu Quan, chị là chị của em, nếu em giúp con hồ ly tinh kia thì không còn là người nữa, mau nói cho anh Ba em biết, con hồ ly tinh kia bắt nạt chị như thế nào.” Hạ Lê Hoa kêu lên.

“Chị Cả!” Hạ Mộc giận kêu, “Chị cứ luôn miệng gọi cô ấy là hồ ly tinh, em không thể tin tưởng chị được.”

Trước mặt hấn, chị còn gọi khó nghe như vậy. Lúc hấn không ở đây, chắc chắn nói càng khó nghe hơn, nhìn về mặt của em, hấn đã hiểu, chắc chắn là lỗi của chị ấy.

“Hạ Mộc, em nói gì thế, em xem người vợ em cưới về, có phải là đáng về hồ ly tinh không?” Hạ Lê Hoa gào đó, còn có cả sự ghen tị.

Hạ Mộc nghe thế rất bất mãn, tiểu thư vừa đến thôn này, đã ở đây được mấy ngày, sao chị cả có thể nói ra những lời khẳng định quá mức thành kiến như thế. Huống chi, nói tiểu thư nhà hấn là hồ ly tinh, đúng là vũ nhục tiểu thư.

“Hạ Mộc, em mau bỏ người vợ này đi, không biết ả ta đã trộm bao nhiêu hấn từ...”

“Ba...” Một bàn tay vung lên, cắt đứt thanh âm bén nhọn của Hạ Lê Hoa, trong viện đột nhiên yên lặng.

Hạ Lê Hoa ôm mặt, không thể tin nhìn Hạ Mộc, “Em dám đánh chị.”

“Đại tỷ, bây giờ em còn gọi chị một tiếng đại tỷ. Chị có biết người chị mắng là vợ của em, chị mắng cô ấy nghĩa là mắng em, mắng em nghĩa là mắng gia đình mình, nếu không tự trọng đừng trách em vô lễ.” Về thật thà, ngây ngô của Hạ Mộc không còn, lạnh mặt nói.

Đại tỷ cũng là nữ nhân, sao chị ấy có thể nói ra những lời khó nghe như vậy. Người chị trước kia luôn dịu dàng của hấn đâu rồi.

Từ khi ly khai cha mẹ, bán mình vì nô, hấn đã hiểu rõ, hấn không bao giờ được tự do, hấn phải trung thành với chủ tử, hết thầy chủ tử làm trọng. Mặc dù giữa người thân và tiểu thư rất khó lựa chọn, nhưng vạn bất đắc dĩ hấn chỉ có lựa chọn tiểu thư, không, từ lúc người nhà hấn cầm sổ bạc bán mình kia, hấn đã lựa chọn, giờ đây hấn chỉ nguyện trung thành với tiểu thư mà thôi.

Huống hồ, sự thật là chị hấn quá vô lễ. Tiểu thư là chủ tử của hấn, người nhà hấn phải tôn trọng nàng. Thân phận của tiểu thư nhà hấn không chọc nổi, nếu chủ tử làm khó, họ chỉ có con đường chết.

Cho nên một cái tát này hẳn đánh vì chị vũ nhục tiểu thư, đồng thời cũng cứu chị ấy, nếu để tiểu thư ra tay, chị ấy không sống nổi.

“Em không hy vọng nghe thấy những lời này nữa, bằng không đừng trách em không niệm tình thân.” Hạ Mộc lãnh khốc nói.

Tức Mặc Từ Tang chau chau mày, nhìn Hạ Mộc, trong mắt xẹt qua chút hứng thú.

“Mày... Thằng nghịch tử này...” Hà thị tức giận đến toàn thân phát run.

“Ô ô... Tôi không muốn sống nữa, tôi không muốn sống nữa...” Hạ Lê Hoa hồi hồn lại, ngồi phịch xuống đất gào khóc.

Đứng là khó coi, Tức Mặc Từ Tang xoay người đi vào phòng.

“Đứng lại, con hồ ly tinh kia, chưa nói rõ ràng, ngươi mơ tưởng rồi đi.” Hà thị kêu lên.

Bước chân nàng dừng lại, chậm rãi xoay người. Đôi mắt nhìn Hạ thị lạnh như băng, hơi thở lãnh liệt khiến không khí xung quanh lạnh đi. Tất cả mọi người ở đó đều cảm thấy áp lực, hô hấp bắt đầu khó khăn.

“Tiểu thư, đừng...” Hạ Mộc cầu xin Từ Tang.

Từ Tang hừ lạnh một tiếng, trở về phòng tiếp tục đọc sách, lần này không ai dám bảo nàng đứng lại nữa.

Hạ Mộc nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nói với Hà thị: “Mẹ, mọi người về đi, sau này đừng đến đây nữa”

“Mày...” Hà thị hoàn hồn, bà chưa bao giờ đối mặt với ánh mắt khủng bố như thế, trừng mắt nhìn Hạ Mộc, nói: “Rất cuộc, mày cưới yêu ma quỷ quái gì về.”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa.” Hạ Mộc vừa vội vừa giận nói.

Hạ Thư chăm chú nhìn Tức Mặc Từ Tang, nghĩ đến áp lực vừa nãy, cũng bước lên phía trước nói: “Mẹ, chúng ta về đi.”

“Về là về thế nào, con không thấy anh ba của con thành dạng gì sao, cưới một người vợ như thế, còn lừa gạt cả nhà, gạt chúng ta chỉ có ít tiền, nhưng lại có tiền đào giếng.” Hà thị cả giận nói.

“Mẹ, con chưa nói rõ, số tiền kia không phải của con, là của tiểu...” Từ Tang.” Hạ Mộc nói.

“Của vợ không phải của mày chắc?”

“Của con là của Từ Tang, nhưng của Từ Tang không phải của ta.” Tất cả của hắn là của chủ tử.

Lời nói của Hạ Mộc khiến Hà thị hiểu lầm, hoảng sợ nói: “Cái gì, mày ở rể hả?”

Trong hai vợ chồng, chỉ có ở rể mới xuất hiện tình huống như vậy, tất cả của nhà trai thuộc về nhà gái.

Hạ Mộc há miệng thờ đốc, cuối cùng không phản bác. Nếu mẹ nghĩ như thế cũng tốt, cha mẹ sẽ kiêng kị một ít.

Đang đọc sách Tức Mặc Từ Tang ngẩng đầu nhìn Hạ Mộc, thấy hắn không giải thích! Hắn sẽ thừa nhận chuyện này, xem về mặt của hắn, chắc là vậy. Xem ra, nết tính của Hạ Mộc rất nặng, nếu không hắn sẽ không quên hiện tại mình đã là thường dân, có quan hệ hợp tác với nàng.

Nếu hắn muốn vậy nàng sẽ không xen vào, ba năm sau, nàng và hắn không còn quan hệ gì hết. Từ Tang tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Trời ạ, ai đâm tôi một dao đi, con tôi khổ quá! Sao lại ở rể, đây là tạo nghiệt gì chứ?” Hà thị khóc vô cùng bi thảm.

Thời đại này, đàn ông ở rể sẽ bị người khác khinh thường. Người đời nhận định đàn ông ở rể là loại vô năng, liên lụy người nhà cũng bị đánh giá như thế. Khó trách Hà thị kích động như thế. Đây là chuyện vô cùng mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Suy nghĩ mâu thuẫn

“Mẹ, được rồi, đây là anh Ba tự lựa chọn, mẹ đừng náo loạn nữa.” Hạ Thu tuy cũng khiếp sợ trước tin Hạ Mộc ở rể nhà gái, nhưng do Hà thị làm náo loạn nên rất nhanh tỉnh táo lại, bước lên an ủi mẹ mình.

“Anh Ba con ở rể, con bảo mẹ sao chấp nhận được.” Hà thị cá giận nói, sau đó trừng mắt Hạ Mộc, “Mẹ muốn con lập tức cùng cách với nó, bằng không chúng ta đoạn tuyệt quan hệ.”

(cùng cách: ly hôn)

Sắc mặt Hạ Mộc tái nhợt, không tin nổi nhìn Hà thị. Xa cách mấy năm, hắn không hiểu tại sao mẹ đột nhiên ghét hắn như vậy, dù không thích cũng không đến mức nghiêm trọng muốn đoạn tuyệt quan hệ chứ. Tuy rằng ở rể thanh danh không tốt lắm, nhưng vẫn có rất nhiều người như thế. Huống hồ hắn từng làm hạ nhân, để ý gì chuyện ở rể hay không? Sao mẹ phản ứng mãnh liệt thế? Chẳng lẽ hắn đã làm gì không phải, nhưng trước đây, cha mẹ đâu như vậy, tuy nghèo khó nhưng vẫn yêu thương hắn hết mực...

“Mẹ, đủ rồi. Quanh đây rất đông người, mẹ cứ gào khóc như thế, tất cả mọi người đều biết. Mẹ mà đoạn tuyệt với anh Ba, con bên ngoài có mặt mũi nào nhìn người khác, con sẽ nghỉ học.” Hạ Thu lạnh lùng nói.

Pha hạ và pha thượng cách nhau rất xa, ít người nghe thấy, nhưng nếu tiếp tục náo loạn, khó tránh khỏi có người tò mò đến xem náo nhiệt.

“Đừng...” Hà thị đang tức giận biến thành kinh hoàng. Bà gửi hết hy vọng vào cậu con trai út ra làm quan, để bà được sống sung sướng.

“Mẹ, việc này chưa có ai biết, chỉ cần chúng ta không nói ra ngoài, chắc không ai biết đâu.” Hạ Chiêu Quan vội nói, nghe mẹ muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh Ba, nàng cũng sợ hãi.

Hà thị nghe thế, nhìn về phía Hạ Mộc, ác độc nói: “Con đi nói với nó, nếu dám ở bên ngoài nói ra chuyện con ở rể, sẽ đánh gãy chân nó.”

“Mẹ, tiểu... Từ Tang không làm thế đâu, cô ấy rất ít ra ngoài.” Hạ Mộc vội đáp. Thực ra hắn không ở rể, tiểu thư sao đi rêu rao việc này. Tuy rằng trên hôn thú viết rõ tiểu thư đã xuất giá, nhưng người nhà hắn chắc sẽ không đi tra hỏi việc này. Ba năm sau, mục đích của tiểu thư đạt được, quan hệ vợ chồng mặt ngoài không còn tồn tại. Đến lúc đó hắn vẫn là gã sai vặt, là hạ nhân của người khác. Người nhà không thể quản được.

Được Hạ Thu khuyên giải mãi, cuối cùng Hà thị đồng ý rồi đi. Hạ Lê Hoa không cam lòng, nàng không những bị đánh, hơn nữa chân kia cũng lầy được, “Mẹ, con hồ ly tinh còn đánh con mà, cứ bỏ qua như thế, cô ta sẽ nghĩ nhà ta dễ bắt nạt.”

Hà thị chưa trả lời, Hạ Thu đã giận dữ nói: “Chị Cả, chị đừng nói nữa. Chị nói khó nghe như vậy, đổi lại là em cũng muốn đánh, người ta không khâu miệng chị lại đã là khách khí lắm rồi.”

“Em...” Hạ Lê Hoa giận trừng mắt nhìn Hạ Thu. Đứa em trai này của nàng từ nhỏ có thiên phú đọc sách, sau này chắc chắn có thể ra làm quan nên nàng cũng không dám đắc tội, kéo áo Hà thị, “Mẹ, mẹ xem, bọn họ đều khi dễ con. Mẹ nhìn tay con này, đau lắm đó.”

Hạ Lê Hoa gờ mu bàn tay mình, ủy khuất nói.

Hà thị nhìn cũng đau lòng, nhưng thấy sắc mặt Hạ Thu khó coi như vậy, cuối cùng vẫn nhịn. Sang năm, con trai bà sẽ đi thi, không thể để nó phân tâm được, vì thế nói: “Lê Hoa à, mẹ biết con đau, chúng ta về thôi, mẹ bôi thuốc tốt nhất cho con, nhanh khỏi lắm. Em tư của con tức giận lắm rồi, sang năm nó đi thi, vì không muốn em con phân tâm, cứ bỏ qua cho thằng Ba lần này.”

Hạ Lê Hoa biết rõ. Việc gì có liên quan đến Hạ Thu thì không thể thương lượng, đành nhịn. Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn, núi còn đó sợ gì không có củi đốt.

Nhìn người thân của mình từng người rời khỏi, Hạ Mộc chợt cảm thấy vô lực. Nhưng nghĩ đến tiểu thư nhà mình, hắn lập tức vực dậy tinh thần, đi đến trước mặt Tức Mặc Từ Tang, thờ dài, hổ thẹn nói: “Tiểu thư, tôi thay mặt người nhà xin lỗi cô.”

Tức Mặc Từ Tang ngẩng đầu, bình tĩnh vô ba nhìn Hạ Mộc, không trả lời hắn.

“Tiểu thư, cái đó... Cái đó. Người cũng biết người nhà tôi là người lỗ mãng, ít học. Bọn họ vô tình mạo phạm tiểu thư, hi vọng người đừng trách họ, sai lầm của họ tôi tình nguyện gánh vác tất cả.”

Từ Tang đột nhiên đến nổi hứng, từ chối cho ý kiến hỏi: “Anh muốn gánh vác thế nào?”

“Tôi...” Hạ Mộc sững sốt, cung kính nói: “Tôi tùy tiểu thư xử trí.”

Thấy Hạ Mộc như thế, Tức Mặc Từ Tang đột nhiên cảm thấy không thú vị, nhàn nhạt nói: “Giữa chúng ta là quan hệ hợp tác. Tôi không muốn làm khó anh, sau này chỉ cần bọn nó không đến làm phiền tôi, tất nhiên tôi sẽ không để ý đến họ.”

“Cám ơn tiểu thư.” Tuy tiểu thư nói hắn đã khôi phục sự tự do, giữa bọn họ là quan hệ hợp tác, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ thế, chỉ là... Bộ đáng hắn muốn nói lại thôi rơi vào mắt nàng, rõ ràng có chuyện mà không dám nói.

Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nói: “Có việc cứ nói.”

“Cái kia... Tiểu thư, tôi sẽ tận lực không để người nhà đến làm phiền ngài, nhưng nếu họ vô tình đắc tội, cô có thể hạ thủ lưu tình không?” Hạ Mộc vẫn

lo lắng hỏi lại.

“Anh nghĩ tôi sẽ làm gì người nhà anh?” Tức Mặc Từ Tang hỏi.

“Cái này... tôi không biết.” Hạ Mộc trả lời rất úy khuất.

Từ Tang đột nhiên cảm thấy tâm tình không sai, “Yên tâm, nếu bọn họ chọc tới tôi, tôi chỉ giáo huấn một ít, tuyệt không làm khó họ.”

Về phần giáo huấn thế nào, theo suy nghĩ của nàng, chỉ cần giữ lại mạng sống là được.

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc nhẹ nhàng thở ra, “Bất quá, tiểu thư, nếu bọn họ mạo phạm ngài, cô đừng nổi giận, không tốt cho thân thể, không cần quá khách khí với họ.”

Từ Tang nhú mày, “Lời anh nói thật mâu thuẫn. Nếu tôi không nương tay, người nhà của anh sẽ gặp tai ương. Còn tôi nương tay thì sẽ bị người ta coi thường. Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào?”

“Ách...” Hạ Mộc sững sốt, tất nhiên hẳn hi vọng cả nhà đều tốt! Hẳn không hy vọng người nhà gặp chuyện không may, cũng không muốn tiểu thư không vui. Tiểu thư rõ ràng biết hẳn khó xử, sao có thể nói ra mấy lời này, tiểu thư rất xấu rồi.

Về mặt Hạ Mộc oán giận, nhìn Tức Mặc Từ Tang úy khuất không nói ra lời.

“Được rồi, đừng dùng biểu cảm đó nhìn tôi. Anh lui xuống đi, tôi biết phải làm gì.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Vâng” lần này Hạ Mộc không hỏi tiểu thư nhà mình cái gọi là biết là làm thế nào, vội lui xuống. Hẳn không muốn tiểu thư trả lời đưa ra nan đề khác, việc này từ từ rồi đình.

Hôm sau, thợ xây đến, nhanh chóng xây dựng nhà trúc.

Nhà trúc làm năm, sáu bậc thềm, xây ở đằng sau nhà cũ. Chờ nhà mới hoàn thành, nhà cũ sẽ được dỡ xuống, chỗ đó trở thành sân trước. Còn đằng sau nhà trúc, quây một cái hậu viện, vòng qua một bộ phận nhỏ của rừng trúc. Trong đó có cả cái giếng kia. Phòng bếp, phòng chứa đồ xây gần giếng. Từ phòng bếp có một hành lang nối liền với phòng khách. Phòng khách chia làm hai gian, gian trong để dùng bữa, gian ngoài để tiếp khách. Gian trong có hai phòng trống, dùng bình phong ngăn cách hành lang với phòng khách, tuy rằng hơi phiền nhưng khá kín đáo. Đương nhiên hai phòng này tùy Hạ Mộc bài trí. Tầng hai là không gian của Từ Tang, chỉ có một thư phòng một phòng ngủ. Không gian còn thừa cải tạo thành ban công.

Lúc xây nhà, Từ Tang vì tránh mọi người. Hoặc ở trong phòng, hoặc đến rừng trúc. Giỏ trong rừng trúc có một đỉnh hóng mát. Vì Hạ Mộc phát hiện ra tiểu thư thích ngồi trong rừng trúc nên tự tay dựng đỉnh, đơn giản thô ráp, nhưng rất hài hoà với khung cảnh.

Mỗi ngày của Từ Tang trôi qua rất đơn điệu, trừ đọc sách, chính là đứng trong đỉnh hóng mát ở rừng trúc tu luyện tinh thần lực, có khi chú ý động tĩnh đám người Triệu Thế Từ phái tới. Hiện tại chỉ để lại hai người, họ giả làm huynh đệ, gọi là Lưu Đại và Lưu Nhị, ở cách đây không xa, mua vài mẫu ruộng hoang, xây phòng ở.

Cho nên gần đây ngoài Hạ Mộc và Từ Tang, bọn họ cũng là đề tài buôn chuyện của dân làng.

Trà hàng muộn. Làm bài kiểm tra không tốt, tâm trạng bạn lại tụt dốc rồi. Hic hic.

Đốt pháo cột mốc 200 bài post trong nhà, wp nó báo chứ bạn ko nhớ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Tù tiện rất khó làm

Nhà trúc được dựng lên với tốc độ cực nhanh, trung tuần tháng mười một đã hoàn thành. Căn nhà trúc đơn giản sừng sững giữa vùng trượng phu. Người nào đi qua đều ngoảnh lại ngó một lần, hâm mộ có, ghen tị có.

Hạ Mộc chuyển đồ cần thiết của tiểu thư vào trong. Nhà cũ bên ngoài lập tức được phá đi, không đến một ngày đã sạch sẽ. Hoàn thành!

Chuyện kể tiếp cũng dễ dàng hơn. Hạ Mộc bắt đầu cải tạo sân, tuy hẳn không xây được phòng, nhưng trong khoảng thời gian này, hẳn đã dọn sạch sẽ xung quanh nhà trúc. Sau khi phá nhà cũ, hẳn dùng nan trúc làm hàng rào, sau đó ở trong hàng rào gieo một số loại cây dễ trồng, đến lúc đó cây mọc theo giàn, phủ kín lá xanh, đến lúc nở hoa, sẽ là một bức tường vây rất đẹp.

Phòng ở xây xong, tất nhiên cũng từ từ đặt mua đồ đạc trong nhà. Đồ đạc cần đặt ở chỗ thợ mộc trong thôn, về kiểu dáng đương nhiên do Tứ Mặc Từ Tang về ra .

Nàng về đồ đạc rất đơn giản để thợ mộc nhìn thấy cũng dễ làm theo, nhưng rất đẹp mắt. Vì thế người thợ kia giữ lại kiểu dáng, sau này trở nên phổ biến, đây là chuyện về sau.

Hôm nay, Tứ Mặc Từ Tang đang ở trong phòng đọc sách thấy phiền chán, vì thế đi đến ban công, liếc mắt nhìn xuống, chỉ thấy Hạ Mộc ở phía sau viện cải tạo mấy vật đất trồng rau của hắn. Đất ở vùng tương pha này thật sự rất kém, đất vàng đầy sỏi đá, khô hạn cần cỗi, nhưng không ngờ hắn lại lấy một ít đất màu mỡ kết hợp với tro than phủ lên! làm cho mấy khối đất trồng rau này sau khi cải tạo trở nên có khuôn có dạng .

Lúc này khoe miệng của hắn mang theo ý cười nhàn nhạt, dường như rất thoải mái. Không hiểu tại sao, nhìn hắn vô cùng chăm chú, nghiêm cẩn làm việc, nàng không khỏi có chút ngán ngời ...

(nghiêm cẩn: nghiêm túc và cẩn thận)

Nàng đi xuống lầu, cầm lấy một cái cuốc dựng trước sân, nàng cũng cải tạo sân trước.

Giờ sân trước đang trống rỗng, nàng tính xử lý mặt đất trước. Đến mùa xuân sẽ gieo một ít hoa cỏ, thiết kế một khoảng sân thật đẹp, tuy nàng chỉ sống ở đây ba năm nhưng ba năm này cũng không ngắn. Nhìn một cái sân trống rỗng ba năm đúng là không thoải mái, huống chi ngăn người cả ngày không vận động cũng không khỏe mạnh.

Uhm, một sân trước rất đẹp chính là mục tiêu của nàng ...

“Tiểu thư, cô làm gì thế?” Hạ Mộc chưa làm xong việc ở đằng sau, định ra phòng khách rót chén nước uống, chợt nghe thấy ở sân trước có tiếng động, ra nhìn thì thấy Từ Tang cầm cuốc bỏ xuống.

“Anh cứ làm việc của mình đi, kệ tôi.” Từ Tang không ngẩng đầu lên cứ thế trả lời.

“Tiểu thư, việc nặng như thế này để tôi làm là được.” Hạ Mộc bước lên phía trước nói.

“Tôi thích làm.” Tứ Mặc Từ Tang bồi thêm một câu.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc không đồng ý kêu lên. Giờ là mùa đông, nếu làm việc tay rất dễ bị nứt nẻ. Nhưng tiểu thư nói nàng thích, nàng thích cái gì chẳng lẽ không để nàng làm sao, như vậy không được. Tại sao tiểu thư thích mấy việc vất vả như thế, hắn không đồng ý đâu?

Hạ Mộc đứng một bên rồi rầm .

“Anh đừng đứng ở đây cản trở, không có việc gì làm thì đi nấu cơm trưa đi, đi ra ngoài sớm hơn một lúc!” Tứ Mặc Từ Tang không kiên nhẫn nói.

Hạ Mộc vừa nghe đã biết tiểu thư không có kiên nhẫn với mình nữa, vội vàng đi vào làm cơm trưa, hắn càng sợ tiểu thư tức giận hơn!

Bây giờ không có đất đai, cũng là thời điểm nông nhàn, tạm thời không có việc gì làm. Rảnh rồi hắn sẽ lên núi săn bắt thú bán lấy tiền, hắn không ngại trời lạnh giá rét.

Chạng vạng, Hạ Mộc trở về. Người vừa bước vào sân, nói oang oang, “Tiểu thư, tôi về rồi đây. Cô mau ra đây xem, tôi mang thứ tốt về này.”

Ở phòng khách tu luyện tinh thần lực Tứ Mặc Từ Tang khề nhưu mảy, Hạ Mộc càng lúc càng lớn hồ gọi nhỏ. (ý chỉ đã quen nên xuề xòa hơn)

Tuy không vui lắm, nhưng nàng vẫn có chút tò mò đứng dậy đi ra ngoài, nàng muốn xem cái gì khiến hắn hưng phấn như thế?

Ra khỏi phòng khách, là hành lang dài, nàng đứng trên hành lang, không bước xuống bậc thềm, từ trên cao nhìn xuống góc Hạ Mộc đang hưng phấn đứng trong sân. Trên tay hắn xách hai con thỏ đang giẫy giụa, tay kia cầm một giỏ mây đơn giản tiện tay làm, bên trong có một đám cỏ con.

“Tiểu thư, cô xem. Hôm nay tôi rất may mắn, gặp được một ổ thỏ đẻ, bị tôi bắt sống hết. Tôi định nuôi chờ thỏ này, đến lúc chúng nó lớn có thể bán lấy thịt thỏ, còn có thể bán da thỏ...” Hạ Mộc vô cùng vui vẻ vạch kế hoạch .

“Làm thức ăn hết.” Tứ Mặc Từ Tang lãnh đạm nói, trong mắt xẹt qua một tia trêu đùa.

“Đây là khoản tiền không nhỏ mà. Trước kia còn nhỏ tôi từng nuôi thỏ hoang, không khó nuôi... Tiểu thư, vừa này cô nói gì?” Hạ Mộc sững sờ nhìn Từ Tang. Hắn liên tục nói, giờ mới nhớ ra tiểu thư hình như vừa nói gì đó, nhưng hắn không kịp nghe.

“Giết hết nấu ăn.” Lần này Tứ Mặc Từ Tang nhấn nại lặp lại.

Hạ Mộc kinh ngạc, đã nghe được rõ ràng, lắp bắp nói: “Tiểu thư, giết... giết toàn bộ, này ... Chỗ thỏ này còn rất nhỏ, rất... rất đáng tiếc.”

“Uhm” Từ Tang nhìn Hạ Mộc, đáng vẻ nghiêm túc nghe hắn nói.

Hạ Mộc cứng lại, vội hỏi: “Tiểu thư, cô xem, tôi giết một con to nhất nấu cho cô, chỗ còn lại cho tôi nuôi, được không?”

Hắn vừa hi vọng nhìn Từ Tang, vừa sợ tiểu thư không đồng ý.

Tức Mặc Từ Tang ngạc nhiên, trong mắt hiện lên một chút treu tức “Không được...”

Hạ Mộc sụ mặt, thất vọng, “Được rồi, nhưng tiểu thư không ăn một lúc hết nhiều như thế đâu, mỗi ngày tôi giết một con.”

Tuy rằng hắn rất tiếc, nhưng tiểu thư nhà mình nói đã muốn ăn, dù hắn tiếc đến mấy, cũng phải giết..

Một ngày ăn một con, chẳng phải coi thịt thỏ như rau dưa thường ngày sao, quá xa xỉ.

Nhìn vẻ tiếc rõ ràng kia, lại vì nàng nói một câu không được, hắn liền không nói lời thừa, kiên quyết lựa chọn. Tâm trạng Từ Tang có chút phức tạp, nàng không thích cảm giác này, sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Giờ tôi không thích ăn con thỏ, một con cũng không cần giết cho tôi ăn, cố nuôi cho tốt.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi, lên lầu hai, xem ra ngày thường rất nhàn chán, nàng phải tìm ít việc để làm

Hạ Mộc xoa xoa đầu, mê man nhìn tiểu thư rời đi, tiểu thư sao thế nhỉ, đang tốt lành mà lại đột nhiên tức giận?

Xem ra hắn phải cẩn thận hơn mới được.

Hạ Mộc không nghĩ ra lý do, cuối cùng nghĩ thế để kết thúc chuyện này.

Nhưng lúc làm cơm chiều, hắn lại bắt đầu do dự. Tiểu thư ban đầu nói muốn ăn thịt thỏ, lúc sau lại nói không muốn ăn, đến cùng hắn có phải làm hay không.

Hạ Mộc bước lên cầu thang, do dự nhìn tầng trên. Trên đó rất im lặng, cuối cùng, hắn đứng ở giữa cầu thang, gọi: “Tiểu thư...”

Một lúc sau không có tiếng đáp lại, hắn đang phân vân có nên gọi thêm một tiếng không, tầng trên truyền đến tiếng bước chân. Qua mấy phút, thân ảnh của Từ Tang xuất hiện ở đầu cầu thang, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Có chuyện gì?”

“Tiểu thư, buổi tối, cô muốn ăn gì?” Hạ Mộc cười ngây ngô hỏi.

“Tùy tiện.” Tức Mặc Từ Tang bỏ lại một câu rồi biến mất.

Về mặt Hạ Mộc đau khổ bước xuống cầu thang, rồi hắn lại quay đầu nhìn lên trên, cúi đầu nói thầm: “Tùy tiện rất khó làm đó!”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Trong thôn xuất hiện hổ dữ

Cuối cùng Hạ Mộc quyết định không giết con thỏ, tiểu thư đã bảo hắn nuôi cho tốt thì hắn sẽ cố gắng vỗ béo chúng.

Lúc dùng cơm chiều, thấy Từ Tang đi xuống, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt bình tĩnh như thường, Hạ Mộc mới nhẹ nhàng thở ra, cười ngây ngô tiếp đón: “Tiểu thư, ăn cơm thôi. Cô ngồi xuống đi, tôi lấy cơm cho.”

Từ Tang từ chối cho ý kiến, không khách khí với hắn, ngồi xuống.

Hôm nay, Hạ Mộc làm ba món ăn một món canh, mùi thơm ngào ngạt, rất thu hút vị giác.

Ở nông thôn, cả tháng rất khó được ăn một bữa thịt, mà Hạ Mộc làm đồ ăn trong đó có hai món thịt, theo kiểu nông thôn mà nói, đúng là quá xa xỉ. Tuy hắn rất tiết kiệm tiền, nhưng hề có liên quan đến chuyện của tiểu thư, hắn không hề nề hà, đặc biệt là ăn uống, phải tốt nhất.

Ở chung một thời gian, Hạ Mộc bắt đầu biết một số thói quen của Tức Mặc Từ Tang. Ban đầu hắn cũng không biết thói quen này, có hỏi, tiểu thư cũng đáp tùy tiện, không kén chọn gì, nhưng sau khi cẩn thận quan sát, Hạ Mộc phát hiện thật ra tiểu thư rất kén ăn. Tuy có món nàng không thích, nàng vẫn ăn, nhưng động tác có chút thần thờ, giống như ăn là một nhiệm vụ phải hoàn thành, khiến hắn nhìn rất khó chịu. Nếu gặp món thích ăn, động tác của nàng nhẹ nhàng hơn vài phần, vẻ mặt cũng thả lỏng, hắn nhìn cũng thoải mái. Cho nên sau này hắn đặc biệt chú ý đến việc ăn uống.

Sau khi ăn xong, Hạ Mộc đốt một đồng lửa trong sân để chiếu sáng, làm lồng nhót nhỏ. Giờ ở sườn phía tây của hậu viện, ngoài nhà xí, chỗ còn lại đều bị Hạ Mộc chằng lại. Có bảy con gà rừng, do hấn bắt sống mang về, sau đó nuôi, cuối năm mang đi bán, chắc chắn giá cao hơn nhiều. Mặt khác, còn có mười lăm con gà con, hấn đổi thú săn được với người trong thôn mang về nuôi, giờ có thêm chín con thỏ con, đủ một đoàn.

Vì không muốn giống như các nhà khác bị ám mùi của vật nuôi, Hạ Mộc rất chịu khó quét dọn, hi vọng mấy thứ này có thể đổi một khoản lớn. Nghĩ lại, gần đây tiêu bạc như nước, lại không có nguồn thu vào, suy nghĩ kiếm tiền của hấn càng gấp rút. Hấn không thể tiêu hết tiền của tiểu thư, phải thay tiểu thư kiếm tiền về mới được.

Hôm sau, Hạ Mộc giống như ngày thường lên núi săn thú, lại phát hiện Từ Tang có vẻ cũng muốn ra ngoài, hấn sừng sốt, “Tiểu thư, cô định đi đâu?”

Đến thôn lâu như vậy, tiểu thư ngoài đến rừng trúc đi dạo, không bao giờ đi chỗ nào xa hơn. Điều này đã chứng minh Từ Tang trước kia ở Tức Mặc phủ cô độc thế nào.

“Săn thú.” Từ Tang nhàn nhạt nói, nàng không có hứng thú lắm với việc săn bắn. Nàng muốn đi xem, Hạ Mộc săn thú như thế nào. Mỗi lần hấn ra ngoài đều mang một đồng con mời về, có chết có sống, hơn nữa chủng loại cũng nhiều.

Hạ Mộc ngạc nhiên, vội khuyên: “Tiểu thư, không được, nguy hiểm lắm, hơn nữa đường núi không dễ đi, cô đừng đi!”

Tức Mặc Từ Tang liếc mắt nhìn hấn một cái, giống như không nghe thấy lời hấn nói, “Đi thôi, anh phải dẫn đường cho tôi.”

Trong phút chốc Hạ Mộc hiểu được bản thân không thể thay đổi quyết định của tiểu thư, đành chậm chạp bước đi, hi vọng trì hoãn được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Mặt khác, hấn không thể dẫn tiểu thư vào sâu trong núi, chỉ xem ở rìa bên ngoài thôi.

Trong thôn, ngọn núi giàu có nhất là núi ở phía bắc trải dài tít tắp. Mọi người thường gọi là núi Long Mạch, vật phẩm trân quý rất nhiều, đâu đâu cũng là chỗ tốt để săn mồi. Ngọn núi này và vùng tượng pha một bắc một nam, muốn đi đến đó, tất nhiên phải đi xuyên qua thôn.

Càng về phía bắc, càng gặp nhiều người, dọc đường đi Hạ Mộc liên tục chào hỏi người quen, còn Tức Mặc Từ Tang chỉ lẳng lặng đi theo. Ồ, một khoảng thời gian ngắn như vậy xem ra Hạ Mộc đã thân quen với người trong thôn, tuyệt không giống người rời khỏi nhà từ nhỏ.

“Đầu gối, cháu vẫn vào núi săn thú à?” Người đối diện đi tới, Từ Tang từng gặp Tam thúc công.

“Đừng ạ! Tam thúc công.” Hạ Mộc lên tiếng trả lời.

“Kiếm tiền là việc quan trọng, nhưng đừng đến mức không muốn sống nữa. Cháu cẩn thận một chút, không được vào sâu bên trong, trong rừng dấu chân lão hổ càng ngày càng nhiều, gần đây khiến lòng người hoảng sợ, mọi người không dám lên núi nữa.” Tam thúc công dặn.

“Tam thúc công, cháu đã biết.” Hạ Mộc cười ngây ngô trả lời.

Vốn đôi mắt của Từ Tang vẫn cụp xuống đột nhiên nhìn về phía Hạ Mộc còn hấn cũng đối diện với đôi mắt vô cùng bình tĩnh của nàng, cười ngây ngô.

Từ Tang đáp lại hấn bằng biểu cảm nhìn anh thật ngốc.

“Đầu gối, cháu đi săn thú, sao lại dắt cả vợ theo thế kia.” Tam thúc công nhìn thoáng qua Từ Tang, giọng điệu trách cứ nói với Hạ Mộc.

“Tam thúc công, cháu chỉ ở phần rìa ngoài đặt bẫy, không đi săn, không săn thú.” Hạ Mộc cười nói.

“Vây là tốt rồi, gần nhất trong thôn không yên bình lắm!” Tam thúc công thở dài rồi đi.

“Tiểu thư, cô nghe thấy chưa, tam thúc công cũng nói trên núi có lão hổ, chúng ta về đi!” Hạ Mộc tràn trề hi vọng nhìn Từ Tang, hi vọng tiểu thư biết trên núi có lão hổ sẽ quay về, làm gì có ai không sợ lão hổ.

“Anh có thể đi, còn không cho tôi đi.” Đây là đạo lý gì chứ! Từ Tang không nhìn Hạ Mộc, tiếp tục đi về hướng bắc.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc bắt đầu đi đuổi theo, quyết định theo sát một tấc cũng không rời.

Mặt khác, hấn cũng lo lắng, gần đây hấn luôn chú ý hướng đi của lão hổ, dựa vào dấu chân có thể thấy là hai lão hổ, hơn nữa dấu chân càng ngày càng đi ra phía ngoài. Có phát hiện này, hấn cũng muốn nói với trưởng thôn, hi vọng trưởng thôn có thể đệ đơn nhờ quan phủ đứng ra xử lý.

Nhưng hiện tại Huyện lệnh là một tham quan, không có bạc sẽ không phải người đến. Thôn Hạ Hà tuy đông dân nhưng phần lớn là hộ nghèo, khó nộp đủ số bạc này, vì thế việc này chắc chắn chết non.

Cũng có một số hộ giàu nghe nói ở đây xuất hiện lão hổ, cũng thuê người, hi vọng có thể bắt được lão hổ, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng lão hổ. Con hổ đó xuất quỷ nhập thần, càng khiến mọi người sợ hãi.

Rất nhanh, hai người đã đến rìa ngoài của núi Long Mạch. Hạ Mộc dẫn Từ Tang đi dọc theo rìa ngoài, không xâm nhập sâu, còn phải chú ý dưới chân tiểu thư có chướng ngại vật gì không sợ người vấp chân, nên hấn không có tâm trạng săn thú. Ngay cả con mồi nhỏ tự động xuất hiện, hấn cũng không thèm để ý đến. Toàn bộ tâm tư của hấn đều dồn vào việc chăm sóc cho tiểu thư, và an toàn xung quanh.

Từ Tang hơi cau mày, nàng hiểu, Hạ Mộc chỉ dắt nàng đi bên ngoài một lúc, không muốn vào sâu, vậy thì nàng còn tới đây làm gì.

Đột nhiên một tiếng hô gầm giận dữ vang lên, kế tiếp, một tiếng kêu thảm thiết của con người cũng vang lên: “Cứu mạng...”

Hạ Mộc biến sắc, vội nói với Từ Tang: “Tiểu thư, cô nhanh xuống núi đi, gọi người đến, tôi đi xem” Nói xong, hấn chạy theo hướng tiếng kêu kia phát ra.

Sức mạnh tinh thần của Từ Tang khi tiếng kêu thảm thiết vang lên đã phóng ra ngoài. Đó là ba người đàn ông đang chiến đấu với một con hổ. Còn có hai người, cả người đầy máu nằm dưới mặt đất, không biết sống hay chết...

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Địa Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Đấu với hổ

Nhìn Hạ Mộc chạy đi xa dần, Tức Mặc Từ Tang từ từ theo sau, không nghe lời hấn nói đi gọi người.

Hừ, có gọi ai đến cũng không lợi hại bằng Từ Tang đâu. Tiếc rằng Hạ Mộc chẳng hề biết điều này.

Hạ Mộc vừa đến hiện trường, mùi máu tươi thật nồng. Nhìn hai người nằm trên mặt đất không rõ sống chết, ba người kia đang tiếp tục chiến đấu hiển nhiên cũng bị thương. Còn có lão hộ hung dữ khiến người khác hoảng sợ nữa.

Hấn nhanh chóng lấy cung tiễn mang theo bên người, nhắm mục tiêu vào đuôi lão hổ, trúng rồi.

Con hổ kia phần nộ gầm rống một tiếng về phía Hạ Mộc. Hấn vội quát: “Mọi người mau tránh ra.” Nói xong hấn rút một thanh đao ra, nhanh chóng nghênh đón. Lúc này Hạ Mộc rất dũng cảm, không hề có một chút sợ hãi nào với con hổ.

Tức Mặc Từ Tang nhìn mà nhíu mày, hứng thú đứng xem. Đôi khi nàng không thể không nói, Hạ Mộc này thật là một người kì lạ, luôn kính cẩn nghe theo nàng, nhưng khi phải đối mặt với một số điểm lại để lộ dũng khí chưa bao giờ có.

Đao của Hạ Mộc rất nhanh, người ở một bên, lão hổ bỏ nhào về phía hấn đã bị đâm trúng một nhát, máu tươi chảy ròng ròng. Lão hổ giận dữ, nó rống lên một hồi, sau đó tiếp tục lao về phía Hạ Mộc. Tay chân Hạ Mộc rất linh hoạt, hơn nữa có sức khỏe kinh người, triển đấu với lão hổ chẳng phân biệt được cao thấp. Hơn nữa có thêm ba người ở bên cạnh quấy rối lão hổ, rất nhanh nó đã rơi xuống hạ phong.

Đứng một bên xem, Từ Tang hơi nhíu mày, đôi mắt trông về một hướng. Bởi vì ở xa xa lại có thêm một con hổ đến, hơn nữa so với con này còn mạnh hơn. Đến khi hai con hổ tụ họp, Hạ Mộc và ba người kia khẳng định không phải là đối thủ.

Sức mạnh tinh thần của Từ Tang một luồng lại tiếp một luồng tập kích con hổ đang chạy trốn. Nó vì đau đớn trên người mà gầm rú, Từ Tang tiếp tục hạ xuống sức mạnh tinh thần.

Tiếng rống giận dữ của con hổ kia rất lớn, người đánh nhau ở đây cũng nghe được, một người hoảng sợ nói: “Không hay rồi, còn có một lão hổ sắp đến. Nhanh đi gọi thêm người và chuyển hai người bị thương đến nơi an toàn đi.”

Ba người kia tạm dừng việc quấy rối lão hổ, một người nhanh chóng chạy xuống núi, hai người kia cũng hai người bị thương trên lưng, trong đó một người nói với Hạ Mộc: “Người anh em này, cậu không cần tham chiến, nhanh chóng rời đi.”

Không đợi Hạ Mộc trả lời, lập tức họ bỏ đi, Hạ Mộc không hề có phản ứng gì trước lời của những người đó, vẫn chăm chú đối phó với lão hổ trước mặt như cũ.

Từ Tang tìm một cái cây, lười biếng dựa vào, nhân nhả xem trận đánh trước mắt. Nàng cố ý dùng thanh âm của con hổ khác để dọa ba người này chạy đi, chỉ lưu lại một mình Hạ Mộc. Nàng muốn dùng hai con hổ để thử xem năng lực của Hạ Mộc lớn đến đâu, Triệu Thế Từ muốn giết hấn, hấn phải có năng lực tự bảo vệ mình mới được.

Nàng quyết không để Triệu Thế Từ thực hiện được tâm ý, về lâu về dài, nàng lo lắng cuối cùng Triệu Thế Từ không nhịn được xuống tay với Hạ Mộc. Trong tình huống nàng không có ở đó, hấn sẽ gặp nguy hiểm. Nếu Hạ Mộc đã chết, kẻ tương kế tựu kế của nàng liền thất bại. Nàng tốn công như vậy, không muốn việc này thất bại. Vì thế, nàng phải huấn luyện Hạ Mộc thật tốt. Hấn trời sinh có sức khỏe, nếu có chiêu thức và kinh nghiệm, hấn muốn tự bảo vệ mình chạy trốn hấn là không khó.

Khi chiến đấu Hạ Mộc không hề kinh hoảng vì sự xuất hiện của một con hổ khác, vẫn tập trung chiến đấu với con hổ kia.

Thế này quá bình tĩnh.

Từ Tang một bên vừa quan sát vừa nghĩ.

Rất nhanh, một con hồ khác xuất hiện tại gần đó. Đột nhiên Hạ Mộc nhảy lên, chồm lên người lão hồ. Đồng thời thanh đao cũng đâm sâu vào cổ nó, tốc độ rất nhanh chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Lão hồ kia thống khổ rống giận, không cam lòng ngã xuống, cổ gãy dựa cũng không dậy nổi, cuối cùng chìm vào đất, không thờ nữa.

Hạ Mộc dựng trận địa sẵn sàng đón quân địch nhìn lão hồ mới đến. Còn nó hướng về phía lão hồ đã ngã xuống gầm rống, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng với Hạ Mộc. Cả người lao cực nhanh về phía Hạ Mộc. Lần đầu tiên hấn tránh được, nhưng lần thứ hai bị đâm trúng, ngã phịch xuống đất. Con hồ kia mở to mắt, cổ tấp về phía Hạ Mộc.

Từ Tang có chút thất vọng, nàng không nghĩ Hạ Mộc nhanh như vậy đã bị ngã xuống. Đang định dùng sức mạnh tinh thần giúp hắn, không ngờ Hạ Mộc trong lúc chỉ mình treo chuông gian bắt đầu dùng đến tay, khí lực rất lớn khép chặt miệng lão hồ kia lại. Nó muốn cắn mà không mở được miệng, tình cảnh ấy có chút buồn cười. Khoé miệng Từ Tang không tự chủ được khẽ nhếch lên, hiển nhiên tâm tình không tệ.

Hạ Mộc dùng răng cắn một cái, hai tay tăng thêm lực, cổ lão hồ bị vặn đi, lại dùng lực tung, lão hồ bị quăng ra ngoài, nhưng lại rơi xuống một chỗ cách Từ Tang không xa, đồng thời Hạ Mộc theo hướng lão hồ cũng nhìn thấy nàng, sắc mặt hắn đột nhiên tái nhợt.

Tức Mặc Từ Tang không nghĩ đến cảnh này, khẽ nhíu mày, sau đó thể nào Hạ Mộc cũng lại nhai một hồi.

Con hồ kia hiển nhiên cũng phát hiện ra sự tồn tại của Tức Mặc Từ Tang, cố gắng đứng dậy, chạy về phía nàng.

“Tiểu thư, chạy mau!” Hạ Mộc hoảng sợ kêu lên, dùng tốc độ cực nhanh lao về phía lão hồ, tốc độ ấy đã vượt quá phạm vi của người thường.

Tức Mặc Từ Tang vẫn không nhúc nhích, giống như bị dọa đến ngẩn ngơ, mắt thấy lão hồ càng ngày càng gần, nàng còn ngửi được mùi hôi thối từ miệng lão hồ thò ra, đồng thời Hạ Mộc bỏ nhào vào người nó, ôm chặt lão hồ lẫn qua một bên.

Lão hồ rống giận, Hạ Mộc nhanh chóng quơ lấy một tảng đá hung hăng đập vào đầu nó, tảng đá vỡ, đầu nó toạc máu.

Lão hồ đau đến phần nộ rít gào, âm thanh vang vọng núi rừng. Miệng nó mở hết cỡ, tấp về phía Hạ Mộc, hấn cả kinh, vội vàng lặn một vòng, lách ra, đồng thời chân dùng sức đá vào bụng nó. Lần này hấn dùng toàn bộ khí lực, lão hồ bị Hạ Mộc đá trúng, nặng nề văng ra ngoài mấy trượng.

Lúc này lão hồ đã bị thương quá nặng. Nó cố gắng đứng dậy, rồi lại ngã xuống. Đồng thời Hạ Mộc cũng cấp tốc rút bả đao trên người con hồ kia xuống, đâm vào cổ nó. Máu của nó văng lên người hắn, đầu ngoẹo xuống, tuyệt khí.

Giờ Hạ Mộc mới bình tĩnh lại, thở hắt hắt, quay đầu yên lặng nhìn Tức Mặc Từ Tang.

Không biết vì sao, đối diện với ánh mắt của Hạ Mộc, đột nhiên Từ Tang có chút chột dạ. Dù Hạ Mộc không cứu nàng, lão hồ kia cũng không thể đụng tới một sợi tóc của nàng. Nàng nhìn Hạ Mộc, cau mày nói: “Sao nào, anh nhìn tôi làm gì, muốn tạo phản hả?”

“Tiểu thư, không phải tôi bảo cô chạy đi rồi sao?” Tuy Hạ Mộc rất phần nộ, giọng điệu vì Từ Tang là chủ tử mà áp chế đi nhiều, nhưng vẫn lộ ra lửa giận hừng hực và sự lo lắng. Nếu hắn không kịp thời lao về phía lão hồ kia, hắn không dám nghĩ đến hậu quả sẽ xảy ra. Hơn nữa, có vẻ tiểu thư vẫn chưa phát hiện ra, chẳng lẽ nàng không biết cái gì là nguy hiểm, không biết sợ sao?

“Anh đang phát hỏa với tôi sao?” Tức Mặc Từ Tang hỏi, không nhìn Hạ Mộc, tỏ vẻ hiếu học hỏi: “Đây có phải là đi hạ phạm thượng không?”

Hạ Mộc sừng sốt, thật lâu sau nói: “Tiểu thư, chủ quản dạy tôi quy củ từng nói, nếu chủ tử làm chuyện khác người, là một hạ nhân trung thành, phải khuyên can.”

“Nói như vậy, anh thấy tôi làm chuyện khác người.” Từ Tang tiếp tục đáng vẻ không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Đúng, rõ ràng tiểu thư biết rõ nguy hiểm còn không ly khai, thế là không đúng.” Hạ Mộc kiên quyết trả lời.

“Anh trung thành quá nhỉ.” Từ Tang nhìn Hạ Mộc, nhàn nhạt hỏi: “Thế thì, anh có thể làm gì tôi chứ?”

Trong mắt nàng loé lên một tia trêu đùa, nàng muốn xem thử, Hạ Mộc nhẫn nại đến cỡ nào. Nô tính của hắn có thể sửa được không?

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Địa Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Chủ ý với lão hồ

“Tiểu thư cô...” Hạ Mộc trừng mắt nhìn Tức Mặc Từ Tang nói không nên lời, thật lâu sau mới nói: “Tôi thì làm được gì chứ, nhưng hành vi của tiểu thư không đúng là không đúng, về sau cô còn làm thế nữa, tôi sẽ không nấu đồ ăn ngon cho cô ăn nữa.”

Nghe Hạ Mộc hơi dỗi uy hiếp, đột nhiên Từ Tang cảm thấy buồn cười, nhưng cuối cùng vẫn không cười nổi, tiếp đó hơi cau mày, trầm nghĩ, uy hiếp của Hạ Mộc đúng là có ít tác dụng. Nghĩ đến sau này không được nếm những món ăn ngon lành nữa, thì đáng tiếc, dù sao nàng cũng không phải loại người dễ bị uy hiếp, hừ lạnh một tiếng, “Lá gan của anh không nhỏ đâu.”

“Chỉ cần có thể khuyên được tiểu thư, bảo tôi làm gì cũng được, dù phải trả giá bằng tính mạng cũng không tiếc.” Hạ Mộc kiên quyết và nghiêm cẩn nói.

Nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm cẩn của Hạ Mộc, Từ Tang đột nhiên cảm thấy, có một ngày, nếu sự việc thật sự nghiêm trọng đến mức đó, hẳn sẽ làm thế. Đôi mắt vốn bình tĩnh của nàng chợt lóe lên một tia mê mang, nàng không hiểu tại sao Hạ Mộc lại trung thành đến vậy... Có lẽ nô tính của Hạ Mộc không có thuốc nào chữa được. Trước kia cách quản giáo hạ nhân đã ăn sâu vào đầu óc hẳn, khiến hẳn dù đã là người bình thường cũng không hề thay đổi mấy may.

Dù đối tượng có phải nàng hay không, Hạ Mộc vẫn mãi như thế.

“Anh nói xem, tôi nên đánh giá anh là ngu xuẩn hay quá trung thành đây?” Tức Mặc Từ Tang từ chối cho ý kiến, hỏi lại.

Hạ Mộc vô cùng ngạc nhiên. Ánh mắt tiểu thư bình tĩnh nhìn hẳn, hẳn chợt cảm thấy dường như có cái gì đó đã tuột mất, không kịp bắt lấy nó. Đến khi một nhóm thôn dân cầm vũ khí vọt tới, Hạ Mộc mới hồi phục lại tinh thần, trên mặt vẫn có chút bất an, không yên lòng trả lời bọn họ.

Nhìn hai con hồ nằm trên mặt đất, nhóm thôn dân kia đều hưng phấn vây lấy Hạ Mộc, khen hẳn lợi hại, làm gì có ai có thể trong phút chốc đánh bại hai con hồ, liên tục gọi hẳn là “Anh hùng đánh hồ”.

Một số thôn dân nhiệt tình, khiêng giúp con hồ về nhà Hạ Mộc. Lão hồ là do Hạ Mộc đánh chết, tất nhiên là của hẳn. Đương nhiên không thiếu người đồ mất, ghen tị, và cả hâm mộ. Hai con hồ này vô cùng đáng giá, cả thôn đều nhớ chuyện trước kia trong thôn cũng có một thợ săn may mắn săn được một con hồ, về sau mua đất xây nhà.

Trên đường về tượng pha, càng ngày càng có nhiều người xúm lại, ầm ĩ đi theo xem náo nhiệt. Hơn nữa, lão hồ rất ít xuất hiện, có người cả đời chỉ nghe nói lão hồ hung ác, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy, tất nhiên là vô cùng tò mò. Cha mẹ Hạ Mộc nghe tin vội chạy đến, nhìn hai con hồ kia, lộ ra vẻ tham lam.

“Thằng Ba à.” Hà thị kêu lên.

Hạ Mộc ngạc nhiên, nói: “Cha, mẹ.”

“Lão hồ thật sự do con giết chết?” Hà thị hỏi.

Hạ Mộc gật gật đầu.

Nhận được sự khẳng định chắc chắn, hai người vừa buồn vừa vui. Buồn vì giờ lão hồ không phải của bọn họ, vui vì lão hồ do Hạ Mộc giết, sớm hay muộn của hẳn cũng là họ.

“Mang về nhà đi, gọi hai anh con đến hỗ trợ.” Về mặt Hạ Đại Hầu ôn hoà nói.

Trở về lâu như vậy, lần đầu tiên Hạ Mộc thấy cha có sắc mặt ôn hòa với mình, rất vui mừng, chưa kịp đồng ý. Từ Tang đứng bên cạnh đã mở miệng, “Không cần làm phiền, Hạ Mộc, về tượng pha rồi mở.”

Giọng điệu của nàng bình thản, không nghe ra cảm xúc.

Hạ Mộc ngốc, không có nghĩa là Từ Tang cũng ngốc. Mục đích của vợ chồng Hạ Đại Hầu quá rõ ràng. Nếu vào nhà bọn họ, lão hồ này là của họ. Vốn dĩ Từ Tang cũng lười quản việc này, lão hồ này nàng còn chúm chực, hơn nữa cũng không phải của nàng. Nhưng nó là của Hạ Mộc, trên danh nghĩa cũng là của nàng, nếu nàng không ở đó thì kệ, nhưng có nàng ở đây, hai vợ chồng kia lại coi như nàng không tồn tại, tưởng rằng nàng dễ bị bắt nạt lắm hả.

Hơn nữa nàng phải sống ở đây ba năm, không thể để người khác xem thường nàng được.

Thấy Từ Tang, ánh mắt vợ chồng Hạ Đại Hầu lóe lên. Họ chưa quên con mình là ở rể, tính ra lão hồ này cũng của Tức Mặc Từ Tang. Nhưng dựa vào cái gì, do con họ mang về, tất nhiên là của họ, tuyệt đối không thể rơi vào tay người ngoài.

Hai người nghĩ giống nhau, trao đổi ánh mắt, Hà thị cười nói: “Nhà thằng ba à, hai con hồ này lớn như vậy, để ở nhà con cũng không hết được. Hay là để hai anh con đến giúp đỡ thì tốt hơn, huống hồ ở đây cũng gần nhà hơn, không thể để bà con làng xóm vất vả chuyển đến tận tượng pha chứ.”

Tức Mặc Từ Tang không muốn tốn thời gian với hai người này, cho nên đao sắc chặt đứt tơ rối, “Giờ đã phân nhà, không thể làm phiền đến hai vị lão nhân gia. Bà con khiêng lão hồ về tượng pha chắc chắn rất mệt, sau đó sẽ chia cho mọi người ít thịt, coi như đền bù sự vất vả của mọi người.”

Sống cùng một thôn, nhà ai có việc gì sớm đã truyền khắp. Đương nhiên mọi người biết quan hệ giữa Hạ Mộc và người nhà, biết rõ tính cách của vợ chồng Hạ Đại Hào, chắc chắn đến vì lão hồ này.

Mấy người hỗ trợ khiêng lão hồ cũng thông minh, nghe ra ý trong lời của Từ Tang. Nếu khiêng lão hồ này đến tượng pha, sẽ được lợi, nhưng nếu khiêng đến nhà Hạ Đại Hào thì chưa chắc. Huống chi bọn họ cũng không quen nhìn cách cư xử của Hạ Đại Hào.

Vì thế một người đàn ông trong số đó nói: “Đúng vậy! Đại Hào, chúng tôi không vất vả, bác cũng nên nhường đường đi, hiện tại ngày ngắn lắm, đến lúc ấy không kịp giết lão hồ đâu.”

Những người khác cũng ào ào phụ họa theo.

Hạ Mộc vốn đang vui mừng, sau đó tỉnh táo lại, nhận ra ý định của cha mình, nét mặt có chút cô đơn, nói: “Cha, mẹ, không cần làm phiền. Sau này con sẽ đưa cho cha mẹ ít thịt hồ.”

Hắn hi vọng cha mẹ biết hắn sẽ đưa cho họ thịt hồ mà dừng lại.

Sắc mặt vợ chồng Hạ Đại Hào có chút khó coi, nhưng trước mặt nhiều người như vậy cũng không thể nói gì, đành đứng lùi sang một bên, để mọi người đi qua, nhưng cũng đi theo.

Lão hồ kia sẽ đổi được một đồng bạc sáng bóng, sao bọn họ có thể dễ dàng từ bỏ thế chứ?

Chưa tới tượng pha, hai anh của Hạ Mộc cũng chạy đến, khi nhìn lão hồ cũng lộ ra vẻ tham lam. Hạ Đa Quý rất nhanh đã che giấu được cảm xúc thật, nhưng Hạ Phú Quý căn bản không thể giấu nổi, đuôi theo bước chân người khiêng, ra về chủ nhân nói: “Mọi người vất vả rồi, tiếp theo để tôi với chú Hai khiêng cho!”

“Đứng, đứng, vất vả cho mọi người, ngày khác mời mọi người uống rượu.” Hạ Đa Quý cũng bước vội theo.

Bước chân họ không vì hai người mà dừng lại.

“Sắp đến rồi, không cần phải đổi người đâu.” Một người trong số đó vừa đi vừa nói.

“Lão hồ này là của đầu gỗ, muốn mời uống rượu cũng là đầu gỗ nên mời.” Thêm một người cười đùa nói.

“Này, sao anh lại nói như thế...” Hạ Phú Quý tức giận nói.

“Đại ca...” Hạ Đa Quý kéo lấy Hạ Phú Quý, cười nói: “Đại ca, người ta nói đùa đấy mà. Anh cũng thật thà quá, cứ tưởng thật, sắp đến rồi, chúng ta đừng nhúng tay vào nữa, đến lúc đó cảm ơn mọi người cho tốt là được.”

Tuy rằng Hạ Phú Quý không cam tâm, trừng mắt nhìn đối phương một cái, nhưng cũng nghe theo lời Hạ Đa Quý, không nói thêm nữa.

Hạ Đa Quý lại một lần nữa cảm ơn mọi người đã giúp đỡ khiêng lão hồ, sau đó đến bên cạnh Hạ Mộc, quan tâm hỏi han: “Chú Ba, chú có bị lão hồ làm bị thương không? Có cần mời đại phu xem qua không?”

“Anh Hai, em không sao.” Hạ Mộc cười nói.

“Vây là tốt rồi.” Hạ Đa Quý tỏ vẻ thật may mắn, sau đó thân thiết hỏi Hạ Mộc làm sao giết được lão hồ, rồi khen Hạ Mộc lợi hại một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Chia lão hồ

Nhìn bề ngoài nhà trúc rất đơn giản nhưng do Từ Tang thiết kế nhìn rất đẹp mắt.

Một đám người đi đến trước nhà trúc. Nhà trúc xinh đẹp, giản dị khiến tầm mắt mọi người từ trên người lão hồ dời đi một lúc. Tuy tất cả mọi người đều biết trên vùng tượng pha xuất hiện một căn nhà trúc rất đẹp, nhưng không có nhiều người đến xem. Thứ nhất, vì vùng tượng pha này tương đối hẻo lánh, không ai lại cố tình đến để xem nhà người khác. Hai là cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong thôn truyền ra tin đồn Từ Tang không thích xã giao với mọi người, nhưng lại là người vợ hung hãn, hồ ly tinh, nên mọi người cũng không dám tùy tiện đến thăm hỏi, bởi vậy vùng tượng pha ít khi có người đến.

Ngay cả người nhà Hạ Mộc sau lần trước Hạ Lê Hoa đến gây sự, cũng không tới nữa.

Nhà trúc tuy rằng đẹp mắt, nhưng mọi người thấy không thực dụng, tiền công xây dựng cũng không cao. Ban đầu có thể mọi người có hứng thú, nhưng không lâu sau họ không có ý định xây một cái. Nghĩ mà xem, nếu xây nhà trúc, chẳng qua chỉ lớn một chút, cao một chút, chẳng có gì mới mẻ.

Cha mẹ và hai anh rất ghen tị với Hạ Mộc. Nhà trúc này lớn như vậy, tuy nguyên liệu đều có sẵn, nhưng tiền công cho thợ cũng không ít, nếu số bạc đó là của họ thì thật tốt.

Hạ Mộc không biết tâm tư người thân của mình. Bảo mọi người để lão hổ xuống sân, sau đó hẳn cho mời hai đồ tể trong thôn đến giúp mổ xẻ lão hổ. Muốn mổ lão hổ tốt cũng là một kỹ thuật khó, huống hồ da hổ rất đáng giá, nếu không mời người chuyên nghiệp đến làm, rất dễ bị đứt.

Từ Tang về đến tượng pha thì vào phòng đọc sách, chuyện còn lại nằng cũng không muốn quản. Đến khi lão hổ chuẩn bị mổ xong, Hạ Mộc đi lên hỏi: “Tiểu thư, tôi có thể lấy ít thịt hổ ra chia cho bà con và người nhà tôi không?”

Đầu Từ Tang không ngẩng lên, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Lão hổ này là của anh, không phải của tôi, tự anh làm chủ đi, không cần chuyện gì cũng tới hỏi tôi.”

Hạ Mộc thấy vẻ mặt Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng, không có gì khác thường thì thở phào nhẹ nhõm, xem ra đúng là tiểu thư để hẳn tự làm chủ.

Vì thế hẳn lại ra sân, hỏi trưởng thôn đang đứng xem náo nhiệt, “Trưởng thôn, trong thôn chúng ta có bao nhiêu nhân khẩu?”

Trưởng thôn tuy thấy lạ với câu hỏi của Hạ Mộc nhưng vẫn trả lời, “Trong thôn có năm mươi hai hộ, tính cả trẻ con mới sinh là ba trăm tám mươi hai người.”

“Vậy để lại hai trăm cân thịt hổ, làm phần trưởng thôn chia cho mọi người, tôi và vợ mới về thôn, sau này cần mọi người chiếu cố nhiều hơn.” Hạ Mộc cười nói.

Lời Hạ Mộc vừa dứt, người xung quanh đều kinh ngạc, hai trăm cân đó! Chia bình quân xuống, mỗi người có hơn nửa cân. Nhiều lúc trong nhà muốn mua nửa cân thịt lợn còn thấy tiếc, Hạ Mộc này thật hào phóng. Không hổ là người đã ra ngoài làm việc lớn, không giống người thường.

Người nhà Hạ Mộc vừa nghe đã thấy đau lòng, đó là bao nhiêu tiền chứ. Hạ Mộc đầu heo này cứ thế ném ra ngoài, một con hổ chỉ nặng hơn năm trăm cân. Con hổ kia lớn hơn một chút cũng chỉ sáu trăm cân, bỗng chốc cho đi hai trăm cân, tức là gần như cho một nửa con hổ, chỗ đó không phải là tiền à?

Nhưng lời Hạ Mộc đã nói ra, bọn họ không thể phản bác được, bằng không sẽ bị cả thôn ghi hận, đến lúc đó không biết sẽ truyền ra bao nhiêu tin đồn khó nghe nữa.

“Bác liền thay các hương thân cảm ơn cháu.” Trưởng thôn cười dài nói.

“Trưởng thôn quá khách sáo rồi, mọi người là bà con làng xóm, sau này cần giúp đỡ lẫn nhau.” Hạ Đại Quý ngoài mặt tươi cười bước lên nói, nhưng trong lòng hẳn tiếc xót chỉ có tự hẳn biết, hai trăm cân đấy! Hai trăm cân! Nếu không có người, hẳn đã đầm ngực giậm chân. Dù sao cho đã cho rồi, cũng phải tỏ vẻ một chút để có tiếng tốt,

Vợ chồng Hạ Đại Hân và Hạ Phú Quý cũng miễn cưỡng nở nụ cười gượng.

Trưởng thôn làm sao không biết tính người nhà Hạ Đại Hân chứ! Cười haha nói vài câu hợp với hoàn cảnh, sợ đêm dài lắm mộng, vẫn nên cầm thịt hổ chạy lấy người tốt hơn. Bằng không, kéo dài thời gian để mấy người Hạ Đại Hân gây rối, tuy ông không tham chỗ thịt hổ này, nhưng đây là bà con có lộc ăn, không thể không lấy, vì thế lên tiếng: “Được rồi, không còn sớm nữa, lão hổ cũng mổ xong, mọi người giải tán đi. Hai người khỏe mạnh, khiêng thịt hổ ra quảng trường, mỗi nhà cử đại diện đến lĩnh, nhớ mang theo đồ đựng.”

Vì thế mọi người ào ào cảm ơn Hạ Mộc rồi giải tán, Hạ Mộc đưa tiền công cho đồ tể, cuối cùng trừ người nhà Hạ Mộc, trên tượng pha không có người khác.

“Thằng Ba, sao con phá gia thế, hai trăm cân thịt hổ cứ thế đem cho người khác.” Thấy mọi người đã đi hết, Hà thị lập tức oán giận Hạ Mộc.

Hạ Mộc sừng sốt, “Mẹ, hai con hổ này chia cho mọi người một chút thì có sao đâu. Còn nữa, con mới trở về không lâu, sau này còn cần bà con làng xóm giúp đỡ nhiều.”

Ở ngoài bao nhiêu năm, hẳn biết rõ, cần xã giao tốt với mọi người.

“Muốn chia gì đó, sao con không tìm chúng ta thương lượng trước?” Hạ Đại Hân chất vấn, nếu thương lượng trước với bọn họ, hai trăm cân thịt hổ này sẽ không rơi vào tay người khác, càng nghĩ ông càng đau lòng, hận không thể cướp về.

“Đừng vậy! Chú Ba, em nên bàn trước với mọi người, nhà mình cũng không khá giả, bỗng chốc cho đi hai trăm cân thịt hổ đó là bao nhiêu tiền, chẳng lẽ em không đau lòng sao?” Hạ Phú Quý trừng mắt tức giận nói Hạ Mộc.

“Thằng Ba, con không phải chia thịt lão hổ, mà là xẻo thịt cha mẹ, anh chị em con đó!” Hà thị bị thống kê lên.

“Thằng Ba, sao mày càng lớn càng ngu thế, đồ con lợn, sớm biết như thế, tao sẽ không cho mày chia chỗ thịt lão hổ. Ngu xuẩn! Quá ngu!” Hạ Đại Hân

tức giận gào lên, giống như làm vậy có thể khiến trong lòng đỡ xót hơn một tí.

“Chú Ba, em xem, em khiến cha mẹ tức giận như vậy, là bất hiếu rồi.” Hạ Phú Quý đau lòng nhìn Hạ Mộc, giống như hắn đã gây ra tội ác tày trời.

...

Hạ Mộc ngậy ngốc đứng đó, căn bản không có ai cho hắn cơ hội nói, càng không nghĩ thông vì sao người nhà mình lại kích động như thế.

“Được rồi, không cần nói nữa.” Hạ Đa Quý mở miệng trấn trụ mọi người, xúc động nói: “Hiện tại chia cũng chia rồi, nhiều lời cũng vô dụng. Chú Ba à, về sau em phải học khôn lên, không cần thật thà như vậy, để bị người khác bắt nạt.”

“Anh Hai, em...” Hạ Mộc muốn giải thích.

“Được rồi, không cần nói nữa.” Hạ Đa Quý cắt ngang lời Hạ Mộc, “Sắc trời không còn sớm, chỗ còn lại chúng ta chia đi.”

“Thằng Ba, mày cho người khác hai trăm cân, hai trăm cân này tính vào phần của mày.” Hạ Đại Hân nói.

“Đúng, lần này nhất định thằng Ba phải nhận sự giáo huấn này, để lần sau không lặp lại sai lầm này nữa.” Hà thị cũng nói.

Hạ Phú Quý và Hạ Đa Quý không nói gì, trong lòng nghĩ mình có thể lấy thêm, Hạ Mộc không được chia, tất nhiên là tốt nhất, họ có thể lấy phần nhiều hơn.

Sắc mặt Hạ Mộc càng lúc càng khó coi. Hắn không tưởng tượng nổi, không cách nào chấp nhận sự thật người nhà hắn biến thành bộ dạng này. Ngồi đọc sách trên lầu hai, tất nhiên Từ Tang biết hết mọi chuyện xảy ra trong sân, khéo miệng hơi nhếch lên đầy châm chọc, có chút tà ác và thú vị nghĩ thầm, Hạ Mộc sẽ hành động thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Hạ Mộc ương ngạnh

Hạ Mộc thu hồi cảm xúc của bản thân, không để ý tới người nhà của mình, cầm lấy con dao. Xèo hai ba nhát, một miếng to, hai miếng nhỏ thịt hổ đã được cắt tốt.

“Cha mẹ, miếng to cha mẹ cầm đi. Phần của chị cả cũng ở trong đó, còn miếng nhỏ, đại ca anh Hai mỗi nhà một miếng.” Hạ Mộc nói, miếng to chừng hơn bốn mươi cân, miếng nhỏ là mười cân.

“Cái gì, mày cho người khác hai trăm cân mà chia cho người nhà mình có một tí như thế hả?” Hà thị bèn nhon nói.

“Bà con làng xóm chia đều xuống cũng chỉ ít vậy thôi.” Hạ Mộc nói.

“Gi mà chỉ ít vậy thôi, đó là hai trăm cân, hai trăm cân mày còn cho người ngoài, sau đó chỉ phân cho chúng tao có một tí, mày còn coi chúng tao như người nhà đặt ở trong mắt không?” Hạ Đại Hân cả giận nói.

“Cha, không phải là phân, là cho. Chúng con đã ra ở riêng, lão hổ này là của con. Con đưa phần này vì hiếu kính cha mẹ, nếu con bất hiếu, mang tất cả đi đổi bạc cũng là đúng lý hợp tình.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Thằng nghịch tử này.” Hạ Đại Hân cả giận nói.

“Làm bậy mà! Sao con trai tôi lại trở thành bộ dạng này chứ, đại hân gia chúng ta đời đời an phận, sao lại sinh ra đứa con bất hiếu đến mức này?” Hà thị khóc hổ.

“Em Ba à, em nhanh xin lỗi cha mẹ đi, thân thể cha mẹ vốn không tốt, đừng chọc tức cha mẹ. Mọi người đều là người một nhà, em không thể keo kiệt thế được!” Hạ Đa Quý bức mình nói Hạ Mộc, biết Hạ Mộc chỉ để cho bọn hắn một tí như vậy, tính y dù tốt đến mấy cũng phải tức giận.

“Em Ba à, cha mẹ vất vả nuôi em lớn, chúng ta là anh là chị, cái gì cũng nhường em, thương em, giờ em báo đáp chúng ta như thế này đây.” Hạ Phú Quý khi phần chỉ trích, “Em căn bản chính là sói mất trắng.” (khí phần: tức giận + phần nộ)

Về mặt Hạ Mộc trầm xuống không nói lời nào. Chỉ vì thịt hổ, cha mẹ mình, các anh ấy cái gì cũng nói được!

“Thằng Cả, thằng Hai, các con mau đem hết thịt lão hổ chuyển đi, một hoa cũng đừng để lại cho nó.” Hạ Đại Hân cả giận nói, ông muốn thử nhìn xem

thằng nghịch tử này sẽ làm gì được ông.

Hạ Phú Quý và Hạ Đa Quý vội vàng vâng dạ, có cha làm chủ, tất nhiên là tốt, vừa muốn đi lấy, đã bị Hạ Mộc ngăn cản.

“Dừng tay.” Hạ Mộc quát, “Cha mẹ, nếu cha mẹ không đồng ý, con sẽ đi mời trưởng thôn và Lý Chính đến phán xử công bằng. Nếu họ nói lão hổ này là của cha mẹ, vậy ta sẽ để toàn bộ cho mọi người.”

Trong mắt Hạ Mộc tràn ngập sự đau xót, mỗi câu nói của người nhà, mỗi hành vi của họ như cầm dao đâm vào lòng hấn.

“Làm vậy a!” Hà thị lập tức vừa khóc vừa gào lên.

“Tốt tốt, thằng nghịch tử này, mày ở ngoài mấy năm nay, chẳng có gì, nhưng lại học được cách uy hiếp cha mẹ, mày không sợ thiên lôi đánh xuống hả.” Hạ Đại Hân tràn đầy lửa giận nói.

Hạ Mộc mặc kệ bọn họ, hai tay nắm lấy chân lão hổ, dùng một ít lực dễ dàng nhấc tấm da hổ hoàn chỉnh lên, đặt trên xe trâu cách đó không xa.

Đám người Hạ Đại Hân nhìn hít sâu một hơi, từ nhỏ đã biết Hạ Mộc sức lực lớn, chỉ là không nghĩ tới, bây giờ khí lực còn lớn hơn. Mấy trăm cân gì đó nói nhắc là nhắc, ý tưởng dùng sức mạnh cưỡng ép lập tức biến mất.

Hạ Mộc chữa lại cho người nhà khoảng hai mươi cân thịt và một cái chân hổ, xương cốt bỏ vào một cái sọt, phần thừa lại cũng bỏ vào một cái sọt khác, sau đó nhìn về phía người nhà của mình, “Cha mẹ, đại ca, anh Hai nếu mọi người không cần thịt lão hổ thì con sẽ mang tất cả đi bán.”

“Mày dám.” Hạ Đại Hân giận trừng Hạ Mộc, “Một cân mày cũng đừng mong bán được.”

Hạ Mộc yên lặng nhìn Hạ Đại Hân, hít một hơi thật sâu, áp chế sự phẫn nộ trong lòng, nói: “Cha, giờ đã tách nhà. Cái gì của con con tự làm chủ, nếu cha cảm thấy không đúng, con phải đi mời thôn trưởng, Lý Chính đến.”

“Sao hả, chẳng lẽ mày còn muốn mang chuyện bất hiếu rêu rao ra bên ngoài.” Hạ Đại Hân cả giận nói, “Mày không biết xấu hổ, tao và mẹ mày còn muốn giữ cái mặt già nua này nữa.”

Hạ Mộc lần đầu tiên hoàn toàn thấu hiểu người nhà của mình khó khuyên giải thông suốt cỡ nào, “Truyền thì truyền đi, hiện giờ con rất muốn biết con không để cho mọi người chiếm lấy chỗ thịt lão hổ này là đúng hay sai, hay vốn dĩ mọi người không coi con là người thân?” Có lẽ hấn căn bản không nên trở về, không nhận người nhà còn tốt hơn là nhận.

“Mày...” Hạ Đại Hân giận dữ, tiện tay quơ lấy cây gậy gỗ, hung hăng đánh về phía người Hạ Mộc, “Tao đánh chết thằng nghịch tử này, dù tách riêng nhà, mày vẫn là con tao, tao vẫn có thể dạy mày.”

Hà thị, Hạ Phú Quý, Hạ Đa Quý không tiến lên ngăn cản, ngược lại có cảm giác hơi vui sướng khi người gặp họa.

Hạ Mộc vẫn không nhúc nhích, tùy ý để Hạ Đại Hân đánh vào người mình. Hạ Đại Hân vốn dĩ sinh một cục tức giận, khí lực đã tiêu hao rất nhiều, hơn nữa vừa đánh vừa chửi, càng tiêu hao sức lực, cho nên rất nhanh đã thấm mệt.

Cuối cùng Hạ Mộc động thân, hướng về Hạ Đại Hân trầm giọng nói: “Cha, nếu đánh đủ, mọi người mau đi đi! Các người biết con rất khỏe, đừng để con ném mọi người ra ngoài, con nói được thì làm được.” Cuối cùng, lúc bọn người Hạ Đại Hân không kịp phát hỏa đã ngoan lệ nói.

“Thằng nghịch tử...”

“Cha.” Hạ Đại Hân chưa trút giận xong, Hạ Đa Quý đã giữ chặt ông, ghé vào tai Hạ Đại Hân nói mấy câu, không biết là nói gì, nhưng là sắc mặt Hạ Đại Hân dần dịu xuống, hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Mộc một cái, rồi cầm đầu đi ra ngoài.

“Cha nó à...” Hà thị vội kêu lên, không ngờ Hạ Đại Hân cứ thế đi như vậy.

“Bà không nghe thằng nghịch tử này nói sao? Cảm thấy về đi, đỡ ở lại đây mất mặt.” Hạ Đại Hân giận dữ nói với Hà thị, sau đó quát hai con trai: “Hai đứa cũng về đi.”

Nên vợ nên chồng với Hạ Đại Hân đã lâu, Hà thị biết rõ tính Hạ Đại Hân, không có khả năng sẽ buông tay với khoản tiền lớn như vậy. Chắc là vừa rồi thằng Hai đã nghĩ ra ý kiến hay, nếu không Hạ Đại Hân không thể thỏa hiệp, nghĩ đến con thứ hai của mình bình thường thông minh nhất, hẳn là có biện pháp, một khi đã như vậy trước hết rời đi đã.

Hạ Đa Quý nói Hạ Mộc: “Em Ba, cha mẹ đều tức giận, chúng ta cũng về trước. Em cẩn thận suy nghĩ đi, hôm khác qua xin lỗi cha.”

Dù Hạ Phú Quý cũng tiếc nếu cứ thế rời đi, nhưng Hạ Đại Hân đã lên tiếng, hấn cũng không dám lưu lại. Hơn nữa hấn đoán cha rời đi, chắc chắn là do lấy được từ chỗ Hạ Đa Quý biện pháp tốt, bằng không sao bỏ đi dễ dàng thế được, do dự một chút, cũng cần lấy thịt hổ đi theo.

Đám người Hạ Đại Hân đi rồi, ánh mắt u buồn của Hạ Mộc thu lại, thở dài, hấn không biết Hạ Đa Quý nói gì đó, nhưng chuyện này không thể bỏ qua dễ như vậy. Nghĩ kỹ, hấn giấu đi cảm xúc phiền muộn, cầm chỗ thịt hổ còn lại và xương cốt vào phòng bếp, sau đó làm chút đồ ăn đặt trong nồi dùng lửa đun nóng, rồi mang lên lầu hai.

“Tiểu thư, da hổ này chưa được xử lý kỹ, không thể để lâu được, để quá lâu thì chất lượng không đảm bảo nữa, thịt lão hổ cũng thế. Vì thế, tôi định trước hết mang vào trong thành bán. Bây giờ đã là cuối giờ Thân, đi về cũng mất hai canh giờ, buổi tối trở về chắc rất muộn. Trong bếp có thức ăn nóng, cô cứ ăn trước đi. Lúc về tôi sẽ mua thêm điểm tâm ở ngoài mang về cho cô.” Tức Mặc Từ Tang thích ăn thức ăn tươi, mấy ngày nay đều ở trong thôn, đương nhiên không có cơ hội, nhân dịp này vào thị trấn, hắn liền thuận đường mua một ít mang về.

Lần này Từ Tang lần này ngẩng đầu nhìn Hạ Mộc. Dáng vẻ hắn vẫn như cũ, thật thà như bình thường, cảm xúc cũng bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, bình thường con người ôn hòa hữu thần mang theo vài phần suy sụp, hiển nhiên hắn đã che giấu hết cảm xúc.

Từ Tang lại lần nữa cúi đầu, đồng thời cũng lên tiếng.

Nhận được câu trả lời của tiểu thư, Hạ Mộc liền đánh xe đi, mang lão hổ vào thị trấn.

Màn đêm buông xuống, quả nhiên Hạ Mộc vẫn chưa trở về, Từ Tang đi vào phòng bếp, đem đồ ăn nóng ra, nằng im lặng ăn, bỗng nhiên, nằng cảm thấy khẩu vị không tốt lắm, cảm giác này rất lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Ngần ngợ một hồi, Tức Mặc Từ Tang tiếp tục dùng cơm, sau đó lấy nước, cầm chén đĩa rửa sạch sẽ, sau đó nằng nghĩ tới tắm rửa cần nước ấm, nằng đi đến cạnh bếp xem xét.

Kiếp trước, không phải nằng chưa từng làm bếp, đời này, có người hầu hạ, càng không có cơ hội vào bếp. Rời khỏi Tức Mặc phủ, nằng cũng không có cơ hội dùng, bởi vì mọi chuyện Hạ Mộc đều làm rất tốt. Bây giờ nằng muốn dùng nước ấm tắm rửa, Hạ Mộc lại không có ở đây, xem ra phải tự mình nấu nước thôi. Chỉ là dùng như thế nào đây?

Do dự một hồi, Từ Tang ra giếng múc nước, đổ gần đầy nước vào nồi sạch, rồi ngồi xổm xuống trước bếp. Bởi vì lúc trước giữ nóng thức ăn nên bên trong vẫn còn tàn than.

Tuy nằng chưa bao giờ nhóm lửa, nhưng nằng không ngốc, tìm một ít củ khô thả vào, sau đó quạt quạt ít góp, dưới tình huống có tàn than, củ khô rất nhanh thiêu cháy.

Thừa dịp này củ khô bốc cháy, đầu tiên Từ Tang cho củ nhỏ vào. Đến khi lửa càng lúc càng lớn, nằng bỏ đoạn củ lớn, lửa thuận lợi bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: thật là nhàn nhã!

Nước rất nhanh đã sôi, Tức Mặc Từ Tang bê thùng gỗ, đổ nước sôi vào trong, chuyển đến phòng trống bên cạnh phòng bếp. Do dự một lúc, nằng lại cho thêm nước vào nồi, bỏ thêm ba khúc củ lớn vào bếp, để nó cháy từ từ.

Từ Tang vừa rửa mặt chải đầu xong, chợt nghe tiền viện có tiếng động, là Hạ Mộc đã trở về.

Nằng bước vào phòng khách. Phòng tràn một mùi, mang theo hàn khí từ bên ngoài Hạ Mộc cũng từ viện trước tiến vào phòng khách, hai người đối diện nhau, Hạ Mộc ngạc nhiên, vừa thấy tóc Tức Mặc Từ Tang còn nhỏ nước, thậm chí kêu một tiếng hồng bét, “Tiểu thư, tôi quên đun nước cho cô rồi, cô lại tắm nước lạnh à?”

Trước đó vài ngày, dù trời rất lạnh Từ Tang vẫn tắm nước lạnh, Hạ Mộc sợ tới mức nhìn chằm chằm Từ Tang vài ngày, thấy nằng không bị phong hàn mới yên lòng.

Nằng liếc mắt nhìn hắn một cái, “Nước ấm, tôi tự đun.”

“Xin lỗi, tiểu thư, tôi phải đun nước sẵn mới đúng?” Hạ Mộc hồ thẹn nói, bình thường hắn xuất môn đều sẽ an bài mọi chuyện thật cẩn thận, có thể do người nhà gây rối loạn, hại hắn tâm thần không yên, vừa nãy lúc về lần mò suốt nửa vấp ngã.

“Anh càng ngày càng thích làm lão mục tử.” Tức Mặc Từ Tang bỏ lại một câu nói rồi lên lầu. (ý chị Tang là như mẹ già hay là nhai ý)

Hạ Mộc sững sờ, đồng thời cũng mơ hồ. Đây là ý gì chứ?

Khi hắn hoàn hồn, Tức Mặc Từ Tang đã biến mất ở trên cầu thang, vội kêu một tiếng, “Tiểu thư, tôi mua một ít đồ ăn về đây, tôi đi hâm nóng, cô có thể ăn luôn.”

Từ Tang không trả lời hắn, hắn cũng không để ý, đi ra sau viện, hâm nóng lại đồ ăn vừa mang về. Hắn bước vào phòng bếp, nhìn nhìn chỗ đồ ăn còn thừa lại, phỏng đoán tiểu thư ăn khoảng bao nhiêu, sau đó mở nắp nồi, phát hiện bên trong đầy nước ấm, hắn ngạc nhiên. Tiểu thư đã tắm rửa, vậy nước

ấm này là cho hấn .

Tuy hấn không muốn Tức Mặc Từ Tang làm việc nặng, nhưng cũng thật lòng cảm tạ tiểu thư đã đun nước nóng, vội vàng lấy thùng đồ nước đi tắm. Nói thật, bây giờ hấn cảm thấy rất lạnh, tắm rửa xong chắc chắn sẽ thoải mái hơn, đến lúc đó lại làm thêm mấy món ngon cho tiểu thư ăn đêm.

Nhìn chỗ thức ăn thừa, tuy tiểu thư không ăn nhiều lắm, nhưng cũng không nhanh đói như vậy.

Hạ Mộc rửa mặt chải đầu, làm đồ ăn đêm, rất nhanh chóng, chỉ mất nửa canh giờ, đã bày hết thức ăn lên bàn. Sau đó hấn lên lầu, phía trên còn sáng đèn, dĩ nhiên chưa ngủ. Hạ Mộc nói: “Tiểu thư, tôi làm ít đồ ăn, cô ăn một ít rồi đi ngủ!”

Đang tu luyện sức mạnh tinh thần Từ Tang ngừng lại, sờ sờ bụng, hình như đúng là hơi đói, vì thế theo Hạ Mộc xuống lầu.

Sau khi ăn uống no nê:

“Tiểu thư, đây là tiền bán lão hổ, tổng cộng là ba mươi sáu lượng. Còn mười lượng này là mấy ngày nay tôi săn thú bán được. Lần trước ở Hàng Châu chuyện của Tịch bà bà đã tốn không ít bạc, tôi sẽ nỗ lực kiếm tiền trả tiểu thư.” Hạ Mộc nói.

Từ Tang nhìn Hạ Mộc, “Tôi không phải là bà quản gia của anh.” Không có việc gì cũng báo cáo với nàng, nếu cái gì cũng giao cho nàng, nàng làm gì có thời gian quản chuyện của hấn.

“Cô là tiểu thư của tôi, tất nhiên không phải bà quản gia.” Hạ Mộc sừng sốt, vội đáp. Tuy hấn không hiểu ý của tiểu thư lắm, chắc giống như tổng quản trong phủ. Nhưng khi nào thì tiểu thư trở thành bà quản gia, còn quản gia là chức vụ gì.

Tức Mặc Từ Tang vừa thấy vẻ mặt Hạ Mộc, thì biết ngay hấn hiểu sai, lạnh lùng nói: “Bạc của anh không cần nói với tôi, cũng không cần đưa cho tôi, anh thích làm gì thì làm, không liên quan đến tôi. Còn tiền tiêu vào việc của Tịch bà bà, tôi không cần anh trả, tôi sẽ lấy ở chỗ Tịch Thần.” Thằng bé kia nói sẽ trả tiền cho nàng, vậy nàng sẽ chờ.

“Tiểu thư, Tiểu Thần nó...” Tiểu Thần còn nhỏ như vậy, sao có thể kiếm được nhiều bạc như thế.

“Tốt lắm, đừng làm phiền tôi.” Từ Tang đứng lên, đi ra ngoài. .

“Tiểu thư, cô đi đâu thế?” Hạ Mộc vội đứng lên.

“Tôi đi tản bộ.” Từ Tang cảm thấy mình ăn có vẻ hơi quá no, phải đi tiêu hóa tiêu hóa.

Hạ Mộc vội cầm lấy đèn lồng đi theo.

Từ Tang cũng không để ý tới Hạ Mộc cùng đi đằng sau, lúc này, không để hấn đi cùng, còn lâu nàng mới được đi ra ngoài.

Buổi tối thời tiết lạnh hơn, cũng không có trăng, nên bốn phía tối đen. Dù nàng muốn đi tản bộ cũng chỉ đi quanh quanh trước viện một chút, nhìn ra xa, ngắm cảnh đêm ở tượng pha.

Ban đêm tối đen, căn bản không nhìn xa được, Hạ Mộc rất mơ hồ, hấn không hiểu tiểu thư đứng ở kia nhìn cái gì, hôm nay trời lạnh như thế, tiểu thư rất dễ bị cảm lạnh.

Hấn đang định lên tiếng khuyên, Từ Tang đã quay người trở về, nhất thời Hạ Mộc ngậm miệng. Đến khi thân ảnh nàng biến mất ở cầu thang, hấn mới bắt đầu thu dọn bát đĩa đã dùng...

Rất nhanh sẽ đến cuối năm, Hạ Mộc càng chịu khó săn thú, hái thuốc, kiếm tiền cho lễ mừng năm mới. Hơn nữa hấn đã định sang năm mới sẽ mua mấy mẫu ruộng, đến lúc đó cuộc sống ngày càng tốt hơn.

Còn Tức Mặc Từ Tang cũng không để ý tới mấy việc Hạ Mộc làm, vẫn trải qua những ngày làm trạch nữ như cũ.

Hôm nay, Tức Mặc Từ Tang ở trong phòng rất nhàn chán, bắt tri bắt giác đi xuống pha hạ. Bây giờ con đường nối giữa vùng pha thượng và pha hạ đã được Hạ Mộc rông rã tu sửa cho bằng phẳng.

Đi đến pha hạ, hầu hết là đất hoang. Nàng đi theo hướng tây, nhìn thấy một hồ nước cỏ dại mọc um tùm. Ánh mắt nàng dừng lại trên một cây đa rất lớn, thân cây to đến mức hai người ôm mới xuê. Dọc theo lối mòn nhỏ giữa đám cỏ dại, chỉ một lúc sau, nàng đã đứng dưới gốc cây đa lớn.

Có thể là bởi vì lá rụng rất nhiều, dưới gốc đa cỏ không mọc nhiều lắm, ngoài trừ lá rụng cũng tương đối sạch sẽ, còn có mấy tảng đá bóng loáng.

Từ Tang tìm một tảng đá tương đối sạch sẽ ngồi xuống, lưng dựa vào cây, đôi mắt nhắm nhìn hồ nước. Nàng dùng sức mạnh tinh thần dò xét, phát hiện trong hồ hoang kia có cá, hơn nữa đáng vẻ của chúng không xấu. Hình như lâu rồi nàng chưa ăn cá.

Nghĩ thế, nàng đứng dậy đi lên pha thượng, vào trong nhà trúc. Nàng tìm một cây kim, sau đó sức mạnh tinh thần nhẹ nhàng uốn một cái, móc câu cá đã hình thành. Sau đó nàng lại tìm thêm sợi thô và một sào trúc bé bằng ngón tay cái, khi xuất môn còn lấy thêm cái cuốc, mang đến chỗ gốc cây đa.

Chọn một chỗ đào giun, đây là bờ hồ, đất hơi ẩm, tất nhiên sẽ có giun. Vì thế, Tức Mặc Từ Tang vừa cuốc mấy cuốc đã tìm được, trực tiếp xiên con giun vào móc câu rồi thả xuống nước.

Tất nhiên nàng không cần dùng tay, sức mạnh tinh thần vừa xuất ra, con giun kia đã móc vào móc câu.

Nàng ngồi xuống chỗ lúc nãy, dựa vào cây, yên tĩnh chờ cá mắc câu. Nếu nàng dùng sức mạnh tinh thần, muốn bao nhiêu cá sẽ có bấy nhiêu, nhưng nàng càng thích tự tay câu lên hơn.

Quanh hồ nước mọc đầy cỏ dại thật ra rất sạch sẽ, màu xanh thấp thoáng, cây đa cổ thụ, dưới bóng cây có một cô gái đang thảnh thơi nghỉ ngơi. Mái tóc dài buông lơi bay bay theo gió, nàng mặc đơn bạc (mỏng manh, ít áo), nhưng giữa mùa đông rét lạnh này có vẻ không lạnh chút nào.

Một bạch y nam tử từ xa bước tới trông thấy cảnh tượng này, không tự chủ được dừng chân lại, cảm thán nói: “Thật sự là nhân nhĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 35: Hạ Đại Hầu bị bệnh

Người đến giọng nói ôn hòa mà từ tính.

Tức Mặc Từ Tang vốn dĩ đã biết có người, nhưng chỉ cho là người qua đường, thẳng đến khi chàng trai này mở miệng, nàng mới mở mắt. Nhìn lại, một thân áo trắng bay bay, mái tóc đen như mực tùy tiện túm một ít buộc lại, chỗ còn lại tung bay theo gió. Ngũ quan tuấn mỹ ôn hoà, cả người tản mát ra một hơi thở ấm áp và dịu dàng.

Đây tuyệt đối không phải là một người bình thường, Từ Tang chột lại một câu, đã mở miệng hiển nhiên không chỉ đi ngang qua thôi.

Từ Tang nhìn hắn một cái, không trả lời hắn.

“Tại hạ là phu tử trong học đường của thôn, Chư Cát Trầm, cô là vợ của Hạ Mộc.” Người tới, cũng chính là Chư Cát Trầm, giọng nói theo gió bay đến, ngữ khí khẳng định chắc chắn.

Từ Tang vẫn như cũ câu cá của mình, không hề có một chút thái độ nào là sẽ để ý đến Chư Cát Trầm.

Mà Chư Cát Trầm tuyệt không để ý.

“Chư Cát phu tử.” Lúc này giọng nói Hạ Mộc vang lên.

Chư Cát Trầm quay lại, mỉm cười, “Hạ Mộc.”

“Chư Cát phu tử, sao thầy đến đây?” Trong tay Hạ Mộc cầm áo khoác ngoài của Từ Tang. Hắn vừa trở về, thì thấy tiểu thư đi xuống pha hạ, lại mặc rất ít quần áo nên vội vàng mang thêm áo qua. Không ngờ lại nhìn thấy Chư Cát Trầm ở đây.

“Anh quên rồi sao, lần trước anh làm cho tôi món gà ăn mỳ, lần này tôi đến đưa sách cho anh.” Chư Cát Trầm cười nói.

Nguyên lai, một lần Hạ Mộc lên núi săn thú, gặp phu tử của học đường. Bởi vì dạy Hạ Thư nên Hạ Mộc đem biếu con gà rừng. Sau vì Chư Cát Trầm không biết nấu ăn, nên hắn nhân tiện nấu luôn.

Chư Cát Trầm được ăn ngon, lại thấy làm chậm trễ thời gian của Hạ Mộc nên nói muốn trả thu lao cho hắn. Hạ Mộc không chịu nhận, còn Chư Cát Trầm nhất định phải đưa. Cuối cùng Hạ Mộc nhớ ra tiểu thư nhà mình thích đọc sách, vì thế mượn sách của Chư Cát Trầm.

Tuy Hạ Mộc không biết chữ, nhìn nhận thức một ít. Bình thường Từ Tang đọc sách tuy hắn nhìn không hiểu, nhưng lại biết nàng thích đọc loại sách gì. Khi Chư Cát Trầm hỏi hắn muốn mượn sách gì, hắn nói ra loại sách Từ Tang thích như du ký, tiểu thuyết vân vân.

Tuy Chư Cát Trầm có, nhưng thường ngày không hay đọc nên bảo Hạ Mộc chờ, hắn đi tìm. Vừa khéo Hạ Mộc có việc phải đi không chờ được, nên hắn bảo Chư Cát Trầm cứ tìm sẵn, hôm nào hắn sẽ qua lấy.

Không ngờ hôm nay Chư Cát Trầm đưa đến tận cửa.

Hạ Mộc thụ sùng nhược kinh, vội hỏi: “Thật không dám phiền thầy đi một chuyến, thật ngại quá!”

“Tôi cũng không bận việc gì, coi như ra ngoài dạo một chút, hít thở không khí.” Chư Cát Trầm nói xong, đưa sổ sách trong tay qua, có ba quyển.

Hạ Mộc vội vàng tiếp nhận, nói lời cảm tạ: “Cám ơn Chư Cát phu tử.”

“Không cần, ngày đó không phải anh đã giúp tôi nấu mỳ thực rồi sao, sau này nếu tôi muốn ăn, tôi có thể đến cợ com không?” Chư Cát Trầm cười nói.

“Được, được chứ. Mời thầy vào nhà ngồi chơi!” Hạ Mộc nói.

“Thôi, lần sau tôi vào, trước kia tôi rất ít đi đến phía nam thôn, hiện giờ đến đây thấy, đúng là không tệ, tôi tiếp tục đi một chút, lần sau sẽ qua chơi.” Chư Cát Trầm cười nói, rồi cáo từ.

Hạ Mộc thấy Chư Cát Trầm đi xa, vội vàng đi đến chỗ Từ Tang, “Tiểu thư, sao cô lại quên mặc áo khoác rồi?”

“Tôi không lạnh.” Tức Mặc Từ Tang đáp lại một câu.

Tức Mặc Từ Tang bởi vì có sức mạnh tinh thần, khí lạnh mùa đông đối với nàng không ảnh hưởng gì cả. Vì thế, nàng thường xuyên mặc rất ít, hại Hạ Mộc nhìn mà lo lắng. Nhưng bây giờ cũng tốt hơn, vì Từ Tang chưa bao giờ bị cảm nên Hạ Mộc cũng tin tưởng thân thể tiểu thư thật sự không sợ lạnh. Chẳng qua để ngừa vạn nhất, hẳn thường xuyên bảo nàng mặc thêm áo.

Có lẽ một đoạn ngắn vì có Chư Cát Trầm nên Từ Tang không còn tâm tư câu cá tiếp. Nàng thu thập này nọ, định đi về, nàng chưa câu được con cá nào, chẳng sao cả.

“Tiểu thư, tôi dọn cho, cô mặc áo vào đi.” Hạ Mộc vội nói.

Từ Tang im lặng một lúc, cuối cùng mặc áo vào, chậm rãi bước đi trên sườn núi, Hạ Mộc đi theo sau. Khi trở về nhà trúc, Hạ Mộc đưa sách qua, “Tiểu thư, cô xem có thích đọc chỗ sách này không?”

Ở pha hạ, Hạ Mộc và Chư Cát Trầm nói chuyện với nhau, Từ Tang tất nhiên đã nghe thấy. Nàng nhìn thoáng qua Hạ Mộc, cầm lấy sách rồi bước lên lầu. Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng la vội vã, “Em Ba, em mau ra đây, có chuyện không hay, không hay rồi!”

“Anh Hai.” Hạ Mộc ngăn ra, bước vội ra ngoài, chỉ thấy huynh trưởng nhà mình đang vội vàng đi qua đi lại bên ngoài, vừa thấy Hạ Mộc thì vui vẻ, vội nói: “Em Ba, nhanh lên, cha ngất rồi, em mau đi xem đi.”

Hạ Mộc cả kinh, vội vàng chạy ra bên ngoài, “Đi mau, anh đã thỉnh đại phu chưa.”

“Đại ca đi mời rồi.” Hạ Phú Quý trả lời.

Hai người vội vàng đi về Hạ gia.

Từ Tang đi đến ban công, nhìn thoáng qua thân ảnh hai người rồi đi, rồi quay vào trong lòng, lật qua chỗ sách Hạ Mộc mượn về.

Hạ Mộc theo Hạ Đa Quý đến Hạ gia, thì nghe thấy tiếng khóc của Hà thị từ bên vọng ra, “Cha bọn nhỏ ơi! Sao ông lại bị thế này, cả nhà còn phải dựa vào ông mà, ông phải cố gắng chống đỡ!”

Lòng Hạ Mộc hoảng hốt, nghe tiếng khóc của hà thị, hẳn cảm thấy rất lo lắng.

“Anh Ba.” Ở trong sân trông bọn trẻ Hạ Chiêu Quan sốt ruột ra đón. Ban nãy nàng nhìn thấy Hạ Đại Hân đột nhiên ngã xuống bất tỉnh, cũng bị dọa, hiện tại cảm xúc chưa khôi phục, sắc mặt vẫn tái nhợt.

“Em Hai, em đừng vội, em trông mấy đứa trẻ, anh Ba vào xem.” Hạ Mộc bình tĩnh trấn an Hạ Chiêu Quan, rồi bước vào phòng Hạ Đại Hân và hà thị.

Trong phòng, Hạ Đại Hân hôn mê nằm trên giường, hà thị ngồi cạnh giường khóc nức nở. Con dâu cả Thang thị và dâu thứ Trình thị đứng bên cạnh không ngừng an ủi.

“Thằng Ba, con cũng tới rồi, con xem cha con, đang tốt lành liền...” Hà thị nhìn thoáng qua Hạ Mộc, càng khóc to hơn.

Nghe tiếng khóc của mẹ, trong lòng Hạ Mộc càng hoảng, vội hỏi: “Bao giờ đại phu mới đến?”

“Đại ca đã đi mời, chắc nhanh thôi. May mà trong thôn vừa có đại phu đi qua, đại ca đang đuổi theo, hẳn là có thể đuổi kịp đại phu.” Hạ Đa Quý nói.

Hắn vừa mới nói xong, bên ngoài truyền đến giọng nói hỗn hển của Hạ Phú Quý, “Đến, đại phu đến rồi!”

Người trong phòng đều vui vẻ, mấy giây sau, Hạ Phú Quý dắt một người đàn ông trung niên bước vào, để kiểu râu dê, cầm theo một hòm chẩn trị đại phu thường dùng.

“Đại phu, ngài phải cứu đương gia nhà chúng tôi, chúng tôi không thể không có ông ấy!” Hà thị nhìn thấy đại phu, vội quỳ xuống cầu xin.

“Vị phu nhân này, bà đứng lên trước đi. Chỉ cần còn cứu được, nhất định tôi sẽ cứu, để tôi nhìn người bệnh trước đã.” Đại phu một bên đỡ hà thị, một

bên nói.

Hà thị vừa gặt đầu, vừa lau nước mắt.

Vị đại phu kia cẩn thận kiểm tra cho Hạ Đại Hầu, cuối cùng vừa thở dài, vừa lắc đầu, khiến lòng mọi người trong phòng giật thót, lúc sau đại phu đứng lên.

“Đại phu, cha tôi thế nào?” Hạ Đa Quý khẩn trương hỏi.

Đại phu lắc lắc đầu, thở dài nói: “Người bệnh mắc bệnh rất nghiêm trọng.”

Vừa nghe thấy thế, mọi người đều sợ hãi. Hà thị hoàn hồn trước, vội cầu xin: “Đại phu, cầu xin ngài, ngài nghĩ biện pháp đi. Cả nhà tôi đều đợi ơn ngài, chỉ cần ngài cứu được người, bảo chúng tôi làm gì cũng được, cầu xin ngài.”

“Thực ra, cũng có một biện pháp...” Đại phu do dự nói.

“Biện pháp gì?” Hạ Đa Quý hỏi.

Cả nhà chờ mong nhìn đại phu.

“Gia đình bình thường tôi sẽ không nói ra cách này, bởi vì cần rất nhiều ngân lượng, không mấy hộ chịu được.” Đại phu nói.

“Cho dù phải bán đất, chúng tôi cũng sẽ đi bán cứu người. Đại phu, ông mau nói đi, tôi sớt ruột lắm rồi.” Hà thị vội la lên.

“Người bệnh phải dùng nhân sâm mấy trăm năm và cò linh chi mới được, phải chi năm mươi lượng bạc, đây chính là một khoản tiền rất lớn, làm sao các người có được.” Đại phu giật dử nói.

Cái gì!

Người trong phòng hít vào một hơi, vô cùng ngạc nhiên——

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Lừa tiền

Hạ gia tiễn đại phu về, tụ họp ở nhà chính, nghĩ ra biện pháp.

Năm mươi lượng! Đó là năm mươi lượng đấy, với nhiều hộ nhà nông mà nói, bán hết tất cả tài sản họ sở hữu đi cũng không có được số tiền này. Ngoại trừ Hạ Mộc, những người khác mặt mũi buồn như nhà có tang.

“Cứu người quan trọng hơn, trước hết chúng ta thử tính xem tiền mặt có bao nhiêu rồi nói sau. Hiện giờ trong tay con có ba, bốn nghìn văn tiền.” Hạ Đa Quý mở miệng đầu tiên.

“Tạm thời con cũng chỉ có thể lấy ra bằng đó.” Hạ Phú Quý nói.

“Trong nhà, tiền của cha mẹ giành giụa cũng khoảng bằng đó, còn thừa đều để cho em trai, em gái con làm sinh lễ và của hồi môn, không thể động đến khoản đó. Dù có đi vay người ta cũng không đủ, muốn bán đất cũng phải có thời gian. Nhưng cha các con chờ không nổi... Ô ô... Cha bọn nhỏ à! Chuyện trong nhà đã thế sao ông còn đổ bệnh, thế chẳng phải là muốn mạng cả nhà ta sao?” Hà thị khóc hô.

“Mẹ, mẹ đừng vội, trên tay con có chút bạc, con về lấy, nhất định phải chữa khỏi cho cha.” Hạ Mộc nói xong liền đi ra ngoài, không nhìn thấy đằng sau có một đôi mắt sáng ngời.

Hạ Mộc trở lại tượng pha, vừa định đi lấy bạc, nghĩ đến Từ Tang, hần do dự một chút rồi lên lầu vì trong phòng khách không thấy tiểu thư. Hần gõ cửa phòng nói: “Tiểu thư.”

“Vào đi.” Một lúc sau, bên trong truyền đến tiếng nói của Từ Tang.

Hạ Mộc đẩy cửa ra, nhưng không bước vào, thấy tiểu thư đang xem sách do dự một hồi, nói: “Tiểu thư, cha tôi đổ bệnh, đại phu nói cần năm mươi lượng bạc, trong nhà không gom đủ tiền. Tôi muốn lấy bạc mang qua.”

Giờ trên tay hắn không sai biệt lắm cũng có năm mươi lượng bạc, là bình thường sẵn thú và lần trước bán lão hổ cắt đi.

Trước đây Hạ Đại Hưu còn hồng hào khoẻ mạnh, thật sự không giống đột nhiên bị bệnh, hơn nữa còn cần đến một con số thiên văn để chữa.

Từ Tang ngẩng đầu nhìn Hạ Mộc, không khách khí nói: “Đó là tiền anh kiếm được, không cần hỏi tôi, tôi không nhàn đến mức quản chuyện nhà anh.”

Nàng không muốn làm lão mục tử. Nàng không hiểu, sao hắn có thể hào phóng như vậy, giao hết chỗ tiền bỏ công vất vả kiếm được cho nàng. Nếu nàng nhận, chẳng hoá hắn mất công toi, nhưng nghĩ đến lần trước hắn muốn giao cho mình, nàng không lấy, hắn vì số bạc kia đau khổ mấy ngày.

Dù hắn là hạ nhân của mình, cũng không có mấy hạ nhân trung thành được như hắn.

Hạ Mộc nhìn ra được tiểu thư nhà mình không còn kiên nhẫn, vội vàng một tiếng rồi đi xuống lầu. Xuống đến phòng khác, trên mặt hắn không tự chủ được xuất hiện một chút thương cảm. Hắn tự nhủ thầm, tiểu thư không thích quản việc, sau này bản thân không nên làm phiền tiểu thư. Có một số việc tiểu thư không quan tâm đến, hắn sẽ tự mình làm chủ.

Hạ Mộc không yên lòng đi đến Hạ gia. Vô tình hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía trước có một thân ảnh quen quen. Ngạc nhiên, đây không phải là vị đại phu lúc nãy sao. Tuy rằng bộ râu dê không còn, nhưng hắn tuyệt đối không nhận sai người, sao nhanh như vậy đã cạo râu đi rồi. Hơn nữa, không còn bộ dáng ôn trọng trí tuệ của đại phu nữa, ngay cả hòm thuốc cũng không có. Giờ ông ta đi nghênh ngang, vừa lắc lư đầu, vừa ngoáy mũi, thỉnh thoảng còn nhổ loạn nước miếng.

Đây sao có thể là đại phu, nếu là đại phu thì hỏng rồi, bệnh của cha hắn sao có thể chữa khỏi được? Nghĩ thế, hắn vội đi theo, tính hỏi cho rõ ràng. Sự việc liên quan đến tính mạng của cha, hắn không thể tùy tiện giao cho hạng người như vậy.

Ở chỗ rẽ, một giọng nói vang lên khiến bước chân Hạ Mộc ngừng lại:

“Luru Sơn Đầu, không phải mày về rồi sao, sao còn ở thôn chúng ta?”

Giọng nói này, Hạ Mộc nhận ra, là một người nổi tiếng lười nhác trong thôn, chỉ thích lừa ăn lừa uống, miệng toàn bốc phét, giờ hơn ba mươi tuổi còn chưa lấy vợ.

Đại phu này sao lại biết người đó, hơn nữa nghe ngữ khí của Lý Thiết Ngưu, dường như hai người quen thân.

“Tao còn có việc, xong mới về. Có nước không, cho tao một chén, khát chết mẹ rồi.” Người bị gọi là Luru Sơn Đầu, cũng là đại phu lúc nãy xem bệnh cho Hạ Đại Hưu trả lời.

“Có, đợi lát.” Lý Thiết Ngưu đáp.

“Lần trước, chuyện tao nói với mày, mày đừng lo. Lão tử rất nhanh sẽ có tiền, đến lúc đó mày phải đưa một phần cho tao, phần còn lại của mày.” Luru Sơn Đầu kia lại nói.

“Này, nước đây.” Lý Thiết Ngưu nói tiếp: “Lần trước mày không phải nói chưa đủ tiền sao? Nhanh như vậy đã đủ rồi, đó là một số bạc không nhỏ đâu.”

“Tao gặp người có tiền, hơn nữa ta còn gặp may, chỉ cần giả làm đại phu, đi một lúc, nói mấy câu đã có một trăm văn tiền. Quả thực là bánh thịt từ trên trời rơi xuống!” Luru Sơn Đầu rất đắc ý nói.

Vô tình nghe được, sắc mặt Hạ Mộc vô cùng khó coi, im lặng thật lâu rồi yên lặng xoay người rồi đi, không nghe hai người nói chuyện với nhau tiếp nữa. Người thân của hắn lại gọi người đến giả làm đại phu, vậy cha hắn căn bản không có bệnh. Đã nói rồi mà, lần trước sao bọn họ có thể buông tay lão hổ nhanh thế, hoá ra còn có chiêu này. Vì lừa bạc trong tay hắn, người nhà hắn quả là hao hết tâm tư.

Bước chân Hạ Mộc lao đảo đi về tượng pha, cả người như không còn linh hồn.

Từ Tang đi xuống lầu, vào trong viện, nhìn thấy Hạ Mộc như vậy. Hắn không giống bình thường cười ngây ngô chào nàng, thật khác thường, nàng hỏi: “Anh sao thế?”

Hạ Mộc ngạc nhiên, nhìn Tức Mặc Từ Tang, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư...”

Âm thanh vừa nặng nề vừa tuyệt vọng, Tức Mặc Từ Tang càng cảm thấy không đúng.

Hạ Mộc ngần ngại ngồi xuống bậc thềm, tự lẩm bẩm: “Sao bọn họ có thể làm như thế, vì bạc trong tay tôi. Cha già vờ bị bệnh, còn tìm người giả làm đại phu, tôi cũng là người nhà của họ mà... Sao bọn họ có thể làm như vậy...”

Tức Mặc Từ Tang vỡ lẽ. Đã nói rồi, Hạ Đại Hưu kia sao bị bệnh được. Nàng vốn dĩ đã cảm thấy khả nghi, hoá ra là có chuyện xảy ra thật.

Dù người của Hạ gia có thể làm ra chuyện này không kỳ quái lắm, nhưng lạ ở chỗ, nhiều người đều là cực phẩm như thế, sao lại chòi ra một người hoàn toàn tương phản như Hạ Mộc chứ, thật là lạ? Có lẽ duy nhất bình thường một chút chính là đôi long phượng thai kia.

“Tôi còn tưởng là chuyện gì? Tôi đói rồi, anh đi nấu cơm đi.” Tức Mặc Từ Tang mặt không biểu cảm ra lệnh.

Bị người nhà đối xử như vậy còn không có chuyện gì, Hạ Mộc rất là ủy khuất nhìn Từ Tang, nhưng hấn đứng lên, đi ra sau viện. Bụng của tiểu thư quan trọng hơn, chuyện khác về sau lại tính.

Hấn cứ như vậy?

Từ Tang nhìn bóng lưng Hạ Mộc, trên gương mặt không biểu cảm xuất hiện biểu tình có chút cổ quái lại có chút mê man.

Nàng lấy ghế dựa, ngồi trong son, nhìn về ngọn núi phía xa không biết đang nghĩ gì. Không biết bao lâu sau, tầm mắt nàng thu về, nhìn ra ngoài sân.

Không đến một lúc sau, một thân ảnh vội vội vàng vàng xuất hiện, người tới Hạ Đa Quý, mãi không thấy Hạ Mộc nói là đi lấy bạc trở về nên hấn đến tìm. Vốn dĩ muốn gọi to, không ngờ lại nhìn thấy Từ Tang mặt không biểu cảm đang nhìn hấn, hấn sững sốt, hoàn hồn xong, xấu hổ cười chào hỏi, “Em dâu ở đây à!”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Hạ Đa Quý khuyên bảo

“Cút, Hạ Mộc đang nấu com, không được quấy rầy.” Từ Tang nói, nàng đã đói bụng, đang chờ ăn com. Đây là việc trọng đại liên quan đến bụng của nàng, không ai có thể đến quấy rầy Hạ Mộc nấu com.

Tức Mặc Từ Tang quay đầu, hiển nhiên là khinh thường đề ý đến hấn.

Hạ Đa Quý càng xấu hổ, đồng thời trong lòng tràn ngập tức giận, nhưng hấn tự nhận là đàn ông, không nên so đo với phụ nữ, vì thế cười hỏi: “Em dâu, chú Ba có nhà không?”

Tức Mặc Từ Tang vẫn nhìn về phía xa như cũ, vẻ mặt lạnh lùng, giống như trong sân căn bản không có người tên là Hạ Đa Quý này.

Sắc mặt Hạ Đa Quý trầm xuống, gọi to với vào bên trong: “Em Ba, em Ba, em có ở nhà không?”

Đang nấu com Hạ Mộc nghe thấy tiếng Hạ Đa Quý vốn dĩ mặt mũi đang nghiêm cẩn lập tức bị kiềm hãm, sắc mặt thoát nhìn có vẻ hơi khó coi.

Hạ Đa Quý gọi vài tiếng, không thấy ai trả lời, đang định đẩy cửa vào. Đột nhiên một bóng người như quỷ mị xuất hiện trước mặt hấn, ánh mắt lạnh như băng khiến hấn kinh hãi nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt, chân tự động lùi về sau mấy bước.

Lúc này nhìn lại mới thấy, Từ Tang vốn đang ngồi yên không biết từ khi nào đứng trước cửa, vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt nhìn hấn còn lạnh hơn băng, lập tức hấn cảm thấy nơi này trở nên lạnh hơn, hô hấp cũng khó khăn.

“Cút, Hạ Mộc đang nấu com, không được quấy rầy.” Từ Tang nói, nàng đã đói bụng, đang chờ ăn com. Đây là việc trọng đại liên quan đến bụng của nàng, không ai có thể đến quấy rầy Hạ Mộc nấu com.

“Cô... Bố chồng cô đang bị bệnh, cả nhà đều góp tiền thuốc men. Nó chưa mang bạc đến, sao đã đi làm com. Bây giờ trời còn sáng rõ cơ mà, bỏ nó quan trọng hay com quan trọng hơn?” Hạ Đa Quý ổn định lại cảm xúc của mình. Cả nhà đều đang chờ Hạ Mộc, nhưng nó chỉ vì việc nhỏ như nấu com mà không đến. Cho dù phải làm, nó cưới vợ để làm gì trong khi vợ chỉ ngồi yên trong sân mà không làm.

“Đợi đến khi cha của anh thực sự bị bệnh rồi hãy đến!” Từ Tang lại ngồi xuống chỗ ghế tựa.

Hạ Đa Quý chần động, lời của Từ Tang giống như cái gì cô ta cũng biết, thẹn quá thành giận nói: “Lời của cô là có ý gì?”

“Sao nào, các người muốn lừa tiền chẳng lẽ muốn lừa lên cả đầu tôi hả?” Ánh mắt lãnh liệt của Từ Tang nhìn lại.

“Tôi không hiểu cô nói cái gì, giờ cha bị bệnh, cả nhà đều góp tiền chữa bệnh, cô và thằng Ba đều phải góp tiền.” Hạ Đa Quý nói.

“Quý thần đang nhìn đấy, cha anh già vờ bệnh đến lúc đó từ giả hóa thật, nếu thực sự bệnh không dậy nổi thì không tốt đâu.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Người đàn bà độc ác này, cô dám nguyên rủa cha chồng mình, đại nghịch bất đạo.” Hạ Đa Quý cả giận nói.

“Hình như anh nói sai người rồi, rõ ràng cha anh không bị bệnh, anh lại nói là bị bệnh. Chuyện nguyên rủa này, đại nghịch bất đạo chính là anh.” Tức Mặc Từ Tang lại đứng lên, bình tĩnh nhìn Hạ Đa Quý, “Chớ quên, em Ba của anh đang ở rể, sau này không được đến nhà tôi. Còn nữa, đừng tính kế với hấn,

giờ hán không phải là người nhà các người, mà là người của nhà Tức Mặc chúng tôi, bằng không đừng trách tôi không khách khí.”

Nói xong câu cuối cùng, đôi mắt Từ Tang trở nên lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Hạ Đa Quý.

Nàng còn phải sống ở thôn này hơn hai năm nữa, không muốn những người này thường xuyên tìm đến cửa gây mấy chuyện phiền toái. Nếu Hạ Mộc không có cách quản người nhà của hán, vậy thì nàng đến trị, làm cho bọn họ không dám bước chân vào tượng pha một bước.

Huống hồ, hiện tại ở ngoài Hạ Mộc vẫn là người của nàng, nàng có thể bắt nạt, nhưng người khác không thể.

Một khi hết thời hạn ba năm, tất cả mọi thứ ở nơi này tất nhiên chẳng còn liên quan gì đến nàng.

Ánh mắt kia khiến cả cơ thể Hạ Đa Quý cứng ngắc, vừa giận vừa sợ hãi nhìn Từ Tang, “Cô... Dù như vậy, cha mẹ chú Ba vẫn là bố chồng mẹ chồng...”

“Phải không?” Tức Mặc Từ Tang nhìn Hạ Đa Quý bằng cặp mắt coi thường, nàng cảm thấy hôm nay mình rất dễ nói chuyện, nói mấy lời vô nghĩa với hán ta này giờ, người ta còn không thức thời, thế nàng không khách khí...

“Anh Hai.” Giọng nói Hạ Mộc vang lên, cắt ngang cuộc đối thoại bên ngoài.

Từ Tang nhìn về phía Hạ Mộc, tức giận, vì sao hán xuất hiện không đúng thời điểm thế chứ! Nàng vừa định giáo huấn anh Hai tốt của hán một trận.

Hạ Đa Quý đang định chạy trốn dưới ánh nhìn của Tức Mặc Từ Tang, may mắn Hạ Mộc xuất hiện, vội hỏi: “Chú Ba, chú xem vợ chú này...”

“Anh Hai, anh trở về đi, em biết cả rồi. Cái vị đại phu kia là già vờ, em vô tình gặp hán, nghe được hán nói chuyện với người khác. Các người cho hán một trăm văn tiền để hán già vờ làm đại phu.” Hạ Mộc rất bình tĩnh cắt ngang lời Hạ Đa Quý, giống như trước đây chưa từng bị thương tâm vậy.

Hạ Đa Quý bị vạch trần lời nói dối, vẻ mặt xấu hổ, trong lòng lại phẫn nộ, với cả Hạ Mộc, với cả Lưu Đại Sơn kia. Hán biết rõ không thể cứng rắn với Hạ Mộc. Đó chính là cái gọi là có thêm một người bạn tốt hơn có thêm một kẻ thù. Huống chi, thứ cần lấy trên người Hạ Mộc chưa lấy được, chưa chắc không có lần sau. Vì vậy hán khó xử nói: “Chú Ba, anh cũng không muốn, nhưng cha mẹ bắt anh phải phối hợp, nếu không sẽ không nhận anh là con trai.”

Hạ Mộc trầm mặc không nói.

“Chú Ba, chắc bạc trên tay em cũng nhiều, vậy thì bỏ ít bạc hiệu kính cha mẹ đi. Cha mẹ sống thực sự rất khổ, nếu không sẽ không nghĩ ra cách này. Thân thể cha giờ nhìn còn khỏe thế thôi, thực ra không tốt lắm, năm ngoái một nhọc đã khiến cơ thể cha mẹ suy sụp. Tuy lần này cha chưa ngã xuống, nhưng nếu không điều trị tốt, thật sự sẽ đổ bệnh mất.” Hạ Đa Quý nói chân tình cứ như là thật lòng vậy.

“Anh Hai, đừng nói nữa, em không muốn nghe gì nữa. Anh cũng nghe tiểu... Từ Tang nói, sau này các người không được đến tượng pha, em không muốn mọi người chọn giận cô ấy.” Hạ Mộc nhàn nhạt nói.

“Mày... Thăng Ba, sao mày lại như thế. Mày là anh em với chúng tao, con của cha mẹ, mày còn là một thằng đàn ông, nên quản vợ mình cho tốt mới đúng, nếu bị người ngoài biết, mày bị vợ quản, sẽ bị người ta mắng thối mũi.” Hạ Đa Quý cố kìm nén cơn giận dữ nói, “Mày nên có bản lĩnh một chút, đừng để đàn ông chúng ta mất mặt.”

(Chỗ này ta hơi chém nha, vì tiếng Trung chỉ có hai ngôi ta – ngươi nên ta tự thay đổi xưng hô tùy theo cảm xúc nvat, mng thấy không ổn thì phản ánh lại nhé :D)

“Chỉ cần em tình nguyện là được, chẳng có gì là mất mặt cả.” Nét mặt Hạ Mộc không hề có tí gì là miễn cưỡng.

“Nhưng nếu người khác biết, mày đã quăng đi mặt mũi nhà chúng ta.” Hạ Đa Quý thấy Hạ Mộc không nghe vào tai, giận dữ rống to lên, hán hận không thể đánh cho Hạ Mộc tỉnh lại.

“Anh Hai đi đi, đừng để em tự tiện anh đi xuống.” Hạ Mộc nhìn Hạ Đa Quý.

Giọng điệu Hạ Mộc tuy bình thản, nhưng Hạ Đa Quý vẫn nghe ra tràn ngập uy hiếp, thầm nghĩ đến sức mạnh của Hạ Mộc, lại nói tiếp hán vẫn có chút sợ hãi. Huống hồ còn con mụ quý quái kia nữa. Nếu bị đuổi đi sẽ tệ hại thế nào, không dám tiếp tục một mình phát sinh xung đột với hai người ở đây nữa.

“Nếu mày không nghe khuyên bảo, vậy tao đành làm tiểu nhân, tự giải quyết cho tốt.” Hạ Đa Phú buồn bực bỏ lại một câu rồi đi.

Nhìn bóng dáng Hạ Đa Quý rời đi, trên mặt Hạ Mộc xuất hiện một chút cô đơn, chỉ trong nháy mắt rồi lập tức lại như thường, nhìn về phía Từ Tang hỏ thẹn nói: “Xin lỗi tiểu thư, người nhà tôi đã vô lễ.”

Từ Tang chỉ hỏi: “Thức ăn thì sao?”

Hạ Mộc vội nói: “Làm xong rồi, tiểu thư, cô ngồi xuống đi, ta đi dọn ngay.”

Nói xong hán vui vẻ đi bê thức ăn.

Từ Tang nhìn bóng dáng Hạ Mộc, không tự giác được cau mày ——

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Miền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Hạ Thư phân tích

“Anh Hai, em luôn nghĩ anh có chút thông minh, không ngờ anh cũng thật ngu xuẩn.” Hạ Thư cả giận nói.

Hạ Đa Quý trở về, nói Hạ Mộc đã biết chuyện, còn kể lại thái độ của Hạ Mộc và Từ Tang. Cả nhà lập tức bị oanh tạc, vợ chồng Hạ Đại Hân và vợ chồng Hạ Phú Quý không mắng Hạ Mộc thì lại mắng Tức Mặc Từ Tang.

Còn Hạ Chiêu Quan vốn dĩ không biết cha mình giả vờ bệnh, đến lúc Hạ Đa Quý trở về, nàng đứng ngoài nghe thấy hết, con tức càng lúc càng lớn. Nàng không hiểu nổi người nhà mình sao có thể đối xử với anh Ba như vậy.

Hạ Thư trở về chưa hiểu rõ tình huống ở nhà, đứng ngoài hỏi Hạ Chiêu Quan, “Em Hai, cha mẹ ở trong đang âm ỉ gì thế?”

Bên trong cãi nhau, tất nhiên không biết tình huống ở ngoài.

Hạ Chiêu Quan tức giận trách mắng: “Anh Tư, không ngờ cha giả vờ bệnh lừa bạc của anh Ba. Giờ anh Ba biết được, bọn họ không lừa được tiền thì ở trong mắng anh Ba, chị Ba, rất khó nghe, thật sự hơi quá đáng.”

Hạ Thư nghe xong cũng giận dữ, đứng lúc lại nghe thấy bên trong đang nghĩ biện pháp gì để đối phó với Tức Mặc Từ Tang, trong lòng cậu càng phẫn nộ hơn. Người phụ nữ anh Ba cưới về đâu có đơn giản, nghĩ đến khí thế lạnh lẽo bức người kia, trong lòng cậu hiện giờ còn có chút sợ hãi. Người nhà cậu lại không biết sống chết treu vào.

Cậu mất đi vẻ nhã nhặn thường ngày, mạnh mẽ đá văng cửa, phát ra một tiếng động lớn.

Người bên trong giật nảy mình, vốn dĩ định quát mắng nhưng phát hiện là Hạ Thư ở ngoài, cứng rần khép miệng lại.

“Thằng Tư, con sao thế?” Hà thị hỏi.

“Mọi người căn bản không nghe lời con nói vào tai. Con nói rồi, không cần chọc vào chị Ba. Tại sao mọi người không nghe? Lại còn giả vờ bệnh để lừa tiền, nếu để người ngoài biết sẽ nói về chúng ta thế nào. Đó là thân nhân của chúng ta, sao mọi người có thể nhẫn tâm tổn thương anh Ba như thế?” Hạ Thư cả giận nói.

“Em Tư, em đừng vuron tay ra ngoài thế.” Hạ Phú Quý nói.

“Đại ca.” Hạ Mộc trừng mắt nhìn Hạ Phú Quý một cái, “Vợ anh Ba tuyệt đối không phải là người đơn giản, mọi người đã quên rằng chỉ cần một ánh mắt của chị ấy cũng khiến chúng ta có cảm giác sợ hãi à? Một người đâu chưa có hai thứ tóc sao có thể có khí thế như vậy, nếu mọi người muốn giữ mạng thì tốt nhất không nên chọc vào.”

Cậu nghiêm túc phát ra cảnh cáo, cậu không muốn người nhà của mình bởi vì thiếu hiểu biết mà mất đi tính mạng.

“Em Tư, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi.” Hạ Đa Quý nói, nhưng vừa nghĩ đến ánh mắt khủng bố của Từ Tang nhìn hắn, ngay lập tức nói có vẻ không chắc chắn lắm.

“Anh Hai, em luôn nghĩ anh có chút thông minh, không ngờ anh cũng thật ngu xuẩn.” Hạ Thư cả giận nói. (Nói hay lóm =)))

“Em Tư sao em có thể nói thế, dù cả nhà chiều em nhưng anh vẫn là anh của em.” Hạ Đa Quý cả giận nói.

“Chính vì anh là anh em, em mới cảnh báo cho mọi người đừng chọc đến chị Ba.” Hạ Thư cũng rống lên đáp lại.

Thấy vẻ mặt tức giận của Hạ Thư, cả nhà lập tức không dám lên tiếng. Bởi vì Hạ Thư đọc sách rất thông minh, sau này có mệnh làm quan, nên những người này không dám đắc tội Hạ Thư, cũng có chút sợ hãi.

Hạ Thư thấy thế, mới từ từ bình ổn con tức, tiếp tục nói: “Anh Ba là ở rể, thì đã là người nhà người khác, nếu chúng ta thường xuyên đến náo loạn, anh Ba rất khó xử.”

Vợ chồng Hạ Đại Hân, vợ chồng Hạ Phú Quý, Hạ Đa Quý nghe xong trên mặt lộ ra một ít khinh thường, bọn họ không cần quan tâm Hạ Mộc khó xử thế nào.

“Chẳng lẽ mọi người không phát hiện ra anh Ba rất cung kính với chị Ba không? Trong này chắc chắn có vấn đề, vậy thì đó là thân phận của chị Ba. Hơn nữa, khí thế của chị Ba không phải người bình thường có thể có được, hiển nhiên có gia thế rất tốt, người ở địa vị cao. Chúng ta chỉ là dân chúng bình thường ở nông thôn, không thể đắc tội với người phú quý như vậy.” Chẳng phải là Hạ Thu sợ hãi cái gì, chỉ là muốn người nhà hiểu rõ một số việc, không cần cố tình đi gây sự.

“Nếu xuất thân tốt sao có thể đến thôn chúng ta?” Thang thị lên tiếng nói.

“Đúng vậy! Em Tư, chắc chắn là em nhìn lầm rồi, tuy rằng em đọc sách thông minh thật, nhưng cũng chưa tiếp xúc với người khác, không hiểu cách nhìn người.” Hạ Đa Quý nói, người khác cũng phụ họa.

“Tốt, vậy mọi người nói đi, nhìn vào mắt chị Ba có phải có cảm giác được sự sợ hãi không? Nếu không, vậy mọi người cứ việc đi chọc vào đi.” Hạ Thu nói.

Mọi người đều không nói gì, đặc biệt là Hà thị và Hạ Đa Quý.

“Chắc chắn người phụ nữ có điều gì đó quý quái, ngẫm lại mẹ cũng hơi sợ, người phụ nữ đó thật tà môn.” Lòng Hà thị vẫn còn sợ hãi nói.

Thấy mẹ mình nghe vào, Hạ Thu tiếp tục nói: “Hôm nay phu tử cũng nói với con, chị Ba không phải là người thường, dặn chúng ta ngàn vạn lần phải cẩn thận.”

Nghe thế, người trong phòng đều chấn kinh rồi, không thể tin nhìn Hạ Thu.

“Thằng Tư, phu tử của con thật sự nói như vậy?” Hạ Đại Hầu hỏi, nếu vị phu tử có nhiều kiến thức kia cũng nói như vậy, có khả năng là sự thật.

“Cha, đã bao giờ con lừa mọi người chưa?” Hạ Thu hỏi lại, thật sự cậu không nói dối. Cậu biết được phu tử đến đưa sách cho anh Ba, nhớ đến cảm giác của mình với chị Ba, liền hỏi cách nhìn của phu tử với chị ấy. Phu tử chắc chắn có nhiều tri thức, tuy thầy không nói gì thêm, nhưng trong lời nói có hàm ý khác, đều ám chỉ không nên chọc vào chị Ba không rõ lai lịch kia.

Khi đó, nghe được lời phu tử nói, với việc của chị Ba cậu càng thêm cẩn thận.

Uy tín của Hạ Thu ở Hạ gia vẫn rất cao, lập tức không ai nói gì nữa.

Hạ Thu biết mục đích của chính mình đã đạt được, rồi đi, chừa lại không gian cho người nhà mình suy nghĩ rõ ràng thật kĩ.

Người trong phòng thương lượng thật lâu, cuối cùng một đám người quyết định nghe lời cậu nói, bọn họ luôn có bản năng sợ hãi với những người có thân phận.

Từ Tang và Hạ Mộc đều không biết đám người của Hạ gia đã bị Hạ Thu tạm thời trấn an. Đúng là cũng an phận được mấy ngày, một khoảng thời gian sau này không đến tượng pha, đương nhiên, đây là nói về sau.

Hôm nay Hạ Mộc từ trên núi đi xuống, hần đi ngang qua hồ nước bỏ hoang, đột nhiên nhớ đến ngày đó Từ Tang đến câu cá, chắc là tiểu thư nhà mình muốn ăn cá. Hôm đó không câu được, lúc đó hần đã nghĩ việc câu cá cho Từ Tang, nhưng sau này, do người nhà gây náo loạn, hần quên mất. May mà hôm nay nhớ ra.

Nghĩ vậy, hần lựa ở ven đường tìm một thân trúc bỏ đi, đi về phía hồ nước bỏ hoang. Hần khoắng vài cái, quả nhiên trong bụi cỏ có vài con cá bơi ra, hần vui vẻ, không thể ngờ được trong hồ nước này đúng là có cá thật, tuy không quá lớn nhưng cũng không nhỏ.

Bây giờ hần lại hơi sàu não, bắt cá thế nào đây. Ven bờ này khá cao, trong hồ nước lại có bùn lầy rất sâu, nếu người bước xuống, chắc chắn sẽ bị dính chặt. Huống chi hôm nay trời lạnh không thể đi xuống, càng quan trọng hơn là, hần không biết bơi. Nhìn nước cũng sâu, không phải nông như bờ sông.

Suy nghĩ một hồi, Hạ Mộc giựt trong bụi rậm được rất nhiều dây mây, lại kết lại buộc làm thành một cái vó. Sau đó hần lại lấy thêm mấy cành liễu rồi bện thành một vòng tròn, gắn vào cành trúc, thế là một cái vó bắt cá đã hình thành, làm hết tất cả công đoạn chỉ mất một nén nhang.

Hần thả vó xuống mặt nước, sau đó lại tìm thêm một cành trúc khác khoắng vào bụi cỏ, đợi đến khi cá bị kinh động bơi ra, hần nhanh chóng thu vó lên. Một con cá vui vẻ đã bị bắt lại.

Cá rất khôn, mặt nước vừa dao động thì bơi rất nhanh. Nếu động tác không nhanh, lại không đuổi đúng hướng cá bơi thì rất khó, may mà Hạ Mộc nắm giữ tiết tấu rất khá.

Chọn cá lớn, không đến một lúc, Hạ Mộc đã bắt được hai con cá. Hần lấy mỗi phần lưới vó rồi buộc lại, sau đó vui vẻ đi lên tượng pha. Trong đầu đang nghĩ đêm nay nên nấu cá như thế nào, hấp hay là nướng? Cuối cùng hần hạ quyết định, đã là bắt cho tiểu thư, tất nhiên hỏi tiểu thư muốn ăn như thế nào.

Ở trên lầu trúc, có thể nhìn thấy hồ nước bỏ hoang, quá trình Hạ Mộc bắt cá bị Từ Mặc Từ Tang nhìn thấy từ đầu đến cuối...

Q.1 - Chương 39: tình cờ gặp

Cha ơi, Mộc Đầu thăm thăm còn đầu gỗ hơn cả chú Mộc Đầu.” Song Hi nghiêng đầu, tò mò nhìn Từ Tang. Còn Tức Mặc Từ Tang cũng không tự giác được nhử mồi. Nàng đã từng nghe nói lời của trẻ con là chân thực nhất, phản ứng cũng trực tiếp nhất. Nhưng hiển nhiên lời này sai rồi, sao nàng có thể đầu gỗ hơn Hạ Mộc chứ?

Gần qua năm cũ, Hạ Mộc không cần chạy loạn bên ngoài nữa. Hết làm việc nhà rồi lại quản lý sân, làm chỗ này rồi lại làm chỗ khác. Nếu không thì lại đan một ít giỏ trúc vân vân, tay chưa bao giờ ngừng lại.

Hừm, mặc kệ lúc nào thì Hạ Mộc đều không ngồi nhàn hạ được.

Mà Tức Mặc Từ Tang gần đây giống như không làm gì, vẫn thích đọc sách, mỗi ngày ngủ hơn hai canh giờ, bình thường lại vào trong rừng trúc tản bộ, cũng không có chuyện gì cần làm.

Cuộc sống của nàng chẳng những trạch, hơn nữa càng giống sâu gạo hơn cả những ngày ở Tức Mặc phủ.

Thực ra Tức Mặc Từ Tang cũng cảm thấy cuộc sống của mình hơi buồn tẻ, không có chuyện gì không làm. Cũng không phải không có việc gì để làm thật mà là nàng chưa chắc sẽ ở lại đây bao lâu, tất nhiên không nên làm gì cả. Nàng đang đợi, chờ thời gian trôi qua, đến ngày có thể tự do thật sự.

Ba ngày trước ngày trừ tịch, Hạ Mộc muốn đem chỗ con mồi trong nhà mang đi bán, mặt khác còn phải đặt mua ít hàng tết. Từ Tang suy nghĩ một lúc, quyết định đi cùng Hạ Mộc lên thị trấn. Đây là lần đầu tiên sau khi nàng đến Hạ Hà thôn ra khỏi cửa.

Đi chợ cùng Hạ Mộc, rất nhanh đã tìm được một quầy hàng.

Hiện tại là mùa đông, hướng hồ vẫn là gần cuối năm, động vật hoang dã đã thiếu lại càng thiếu, cho nên đồ của Hạ Mộc bán hết rất nhanh. Đương nhiên trong đó cũng có phần vì Hạ Mộc không muốn Từ Tang chờ lâu lại nhàm chán, nên hắn cũng bán với giá rẻ hơn.

Giờ ở ngã tư đường rất náo nhiệt, Từ Tang và Hạ Mộc đi dạo, nhìn đến cái gì cần thì mua.

“Hạ Mộc.”

Đột nhiên một tiếng nói vang lên.

Nhìn lại...

Cách đó không xa, một người đàn ông còn trẻ với làn da ngăm đen, vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nhìn bên này, dung mạo phổ thông, nhưng là khí chất của hắn ôn trọng ôn hòa, tay phải nắm tay một bé gái năm tuổi, tay trái kéo tay một bé trai bảy, tám tuổi.

Hai đứa bé này khá giống nhau, đều có đôi mắt to đen láy sáng ngời, cũng vui vẻ gọi một tiếng, “Mộc Đầu thúc thúc.” Trăm miệng một lời, trong giọng nói thanh thúy có tính non nớt đặc thù của trẻ con.

“Lê đại ca, Thạch Đầu, Song Hi.” Hạ Mộc cao hứng đáp lại, tiến lên thân thiết sờ đầu hai đứa trẻ.

“Cô gái này là?” Chàng trai được Hạ Mộc gọi là Lê đại ca nhìn Từ Tang hỏi.

Hạ Mộc vì lảng, theo bản năng muốn giới thiệu là tiểu thư của hắn, nhưng sau đó lại nghĩ không thể giới thiệu như vậy, vội gật gật đầu, “Vâng.”

“Từ Tang, đây là Lê Tường Lê đại ca trong thôn chúng ta. Hai đứa bé là con của Lê đại ca, nam là Thạch Đầu, nữ là Song Hi, cũng sống ở phía nam thôn mình.” Hạ Mộc giới thiệu với Từ Tang.

Hôm nay tâm trạng Từ Tang không tệ. Sau khi nghe Hạ Mộc giới thiệu, nàng gật đầu. Tuy nàng không nói gì nhưng Hạ Mộc nhìn thấy cũng rất vui mừng. Vốn dĩ hắn còn lo lắng, chiếu tính tình bình thường lãnh đạm của tiểu thư, có khả năng sẽ không quan tâm đến lời hắn giới thiệu, đến lúc đó Lê đại ca sẽ xấu hổ. Hướng hồ trở về thôn, hắn sẽ đến chơi nhà Lê đại ca. Hắn không muốn tiểu thư nhà mình có ý tưởng không tốt gì đó, nhưng hắn thật sự hi vọng tiểu thư có thể đồng ý với chuyện hắn kết giao bạn bè.

Tuy gật đầu, nhưng Từ Tang nhìn vẫn lãnh đạm. Lê Tường cũng không cảm thấy Từ Tang lãnh đạm, nói với hai đứa bé: “Thạch Đầu, Song Hi, chào thăm thăm đi.”

“Mộc Đầu thăm thăm hảo.” Hai đứa bé lại trăm miệng một lời chào, giống như đã được huấn luyện vậy, một bên vẻ mặt hồn nhiên tò mò nhìn Từ Tang, nhưng vẫn chủ động thêm hai chữ đầu gỗ.

Tức Mặc Từ Tang vì lẳng, không biết tại sao nàng đột nhiên không biết nên đáp lại hai đứa bé này thế nào.

“Cha ơi, Mộc Đầu thăm thăm còn đầu gỗ hơn cả chú Mộc Đầu.” Song Hi nghiêng đầu, tò mò nhìn Từ Tang.

Còn Tức Mặc Từ Tang cũng không tự giác được nhú mày. Nàng đã từng nghe nói lời của trẻ con là chân thực nhất, phản ứng cũng trực tiếp nhất.

Nhưng hiển nhiên lời này sai rồi, sao nàng có thể đầu gỗ hơn Hạ Mộc chứ?

“Không được nói lung tung, mau xin lỗi thăm thăm đi.” Giọng nói Lê Tường rất nhẹ rất ôn hòa, đã không ủng hộ lại còn kiên quyết bắt con gái xin lỗi.

“Thực xin lỗi, Mộc Đầu thăm thăm.” Song Hi tuyệt đối là đứa bé biết nghe lời, vừa nghe lời cha nói thì xin lỗi rất vang dội, giọng nói tràn ngập tính trẻ con nhưng lại đủ chân thành, giống như một bà cụ non vậy.

Từ Tang liếc Song Hi, vẻ mặt lạnh nhạt hình như mang theo một tia mê hoặc và mờ mịt, sau đó nhìn về phía Hạ Mộc.

Hạ Mộc đối diện với ánh mắt của Từ Tang. Không biết vì sao, trong lòng hắn có cảm giác chua xót. Hắn ngồi xổm xuống vui vẻ nói với bé gái: “Song Hi, thăm thăm không trách con. Chỉ là thăm thăm hơi thẹn thùng thôi, bình thường rất ít nói.”

“Dạ.” Song Hi rất nghiêm cẩn đáp lại, là hiểu được, cũng là tán thành.

Nhưng một đứa bé thật sự nghe hiểu được Hạ Mộc nói gì sao?

Nàng thẹn thùng á? Từ Tang mắt lạnh lườm bóng lưng Hạ Mộc. Hắn tự nhiên cảm giác được ánh mắt kia, quay đầu cười ngây ngô với nàng, sau đó vội nói sang chuyện khác với Lê Tường, “Lê đại ca, chị dâu cũng đến thị trấn à?”

“Ừ, cô ấy đi giao bức tranh thêu, anh và con ở chỗ này chờ cô ấy, không ngờ lại nhìn thấy em và em dâu.” Lê Tường cười nói.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện. Một thiếu phụ thanh tú dịu dàng đi về phía bọn họ. Đây là thê tử của Lê Tường Khúc thị, Hạ Mộc gọi một tiếng chị dâu cũng giới thiệu, Tức Mặc Từ Tang vẫn gật đầu như cũ.

Khúc thị cũng không cảm thấy Tức Mặc Từ Tang lãnh đạm, cười nói: “Em dâu, thường xuyên nghe chú Hạ nói về em, nhưng luôn không có cơ hội gặp mặt, sau này có thời gian năng qua chơi nhé.”

Hạ Mộc nghe xong lời này, cũng có vẻ mặt chờ mong ngó Từ Tang. Trước kia khi hắn sắp tới Tức Mặc phủ có nghe nói tiểu thư quái gở lãnh đạm, hắn vốn không tin nhưng ở chung lâu như vậy. Nhìn bề ngoài, tiểu thư thật sự rất lãnh đạm, nhưng thật ra rất có tâm. Chẳng qua quái gở đúng là có, thường không thích tiếp xúc với người khác.

Nói thật ra, hắn cũng không tán thành Từ Tang mỗi ngày ở trong nhà, nếu nàng có thể thường ra ngoài thì tốt hơn.

Ý tứ Từ Tang nhìn Hạ Mộc rất rõ ràng, chỉ lễ phép gật đầu, không biểu hiện ra rõ.

“Hạ Mộc, em vào thị trấn lâu chưa, bọn anh định đi ăn trưa, em muốn đi cùng không?” Lê Tường hỏi.

Hạ Mộc nhìn thoáng qua Tức Mặc Từ Tang, thấy trên mặt nàng không có vẻ bài xích, cao hứng đồng ý, “Được! Đúng lúc em cũng hơi đói bụng.”

Nhà hàng là Lê Tường giới thiệu, tuy rằng đồ ăn không ngon như Hạ Mộc làm, nhưng cũng được không tệ lắm, hương vị cũng tươi mới. Từ Tang cũng tự giác ăn, Hạ Mộc thì hỗ trợ gấp thức ăn, động tác rất chuẩn xác.

Ban đầu Từ Tang không thích ứng được với sự săn sóc hầu hạ của Hạ Mộc. Nàng có tay có chân, thật sự không cần hắn hầu hạ, nhưng do Hạ Mộc kiên trì, yên lặng làm. Thật sự đến lúc Từ Tang không kiên nhẫn, hắn mới hơi thu liễm lại, tự cho là không để lại dấu vết lên làm.

Hai người ở chung đã hơn nửa năm. Dưới sự kiên trì của Hạ Mộc, Từ Tang cũng lười quan tâm đến hắn. Hắn thích làm thế nào thì cứ như vậy, bất tri bất giác cũng thân thói quen.

Hạ Mộc vui vẻ mà Tức Mặc Từ Tang không hề phát hiện.

Lê Tường và Khúc thị liếc nhau, sau đó mỗi người lo cho một đứa ăn cơm, trên bàn ăn rất yên tĩnh, nhưng lại vô cùng hài hòa và an bình.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 40: Ra phòng khách vào phòng bếp

Tuy rằng như thế nhưng không thể không nói, Hạ Mộc thật sự rất hiền. Dùng cách nói của kiếp trước, chính là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.

Đến ngày ba mươi Tết, dưới sự khuyên bảo của Hạ Thu, người Hạ gia có ý định giữ quan hệ hòa hảo với Hạ Mộc và Tử Tang, sau đó sẽ từ từ tính kế với họ nên đồng ý mời hai người trở về đón năm mới cùng. Còn nhiệm vụ đi mời tất nhiên rơi xuống đầu đôi long phượng thai Hạ Thu và Hạ Chiêu Quan.

Khi đôi long phượng thai này đến nhà, Hạ Mộc có chút bất ngờ, nhưng vẫn tỏ vẻ chào đón. Chỉ có hai người này ở nhà là thực sự coi hấn như thân nhân.

Ngồi trong phòng khách, Hạ Chiêu Quan tỏ vẻ kinh ngạc trước cách bài trí, mặt đất là sàn gỗ, trên đỉnh đầu có lọng che, đồ dùng tinh xảo đơn giản, chậu cây được bài trí ở các vị trí khác nhau, nhìn rất đẹp mắt.

Trong lòng Hạ Thu cũng có chút hâm mộ, nhưng không để lộ ra, cười hỏi: “Anh Ba, chị Ba đâu?”

Nghe Hạ Thu gọi Tức Mặc Tử Tang là chị Ba, trong lòng Hạ Mộc cũng giống như lúc bình thường người khác nói tiểu thư và vợ của hấn, hoặc lúc bình thường giới thiệu đây là vợ tôi hoặc là gọi Tử Tang rất phức tạp. Sự thật rõ ràng không phải thế, nên hấn rất xấu hổ và mất tự nhiên, còn có cảm xúc gì đó không nói rõ.

Hạ Mộc rót trà cho hai người ngồi.

“Ồ trên lầu.” Hôm đó lên thị trấn bán đồ, mua thêm một đồng giấy vẽ, tiểu thư nhà hấn lại bắt đầu vẽ tranh trở lại.

Hạ Thu lên tiếng, “Anh Ba, hôm nay là trừ tịch, cha mẹ bảo em và em gái đến gọi anh, bảo anh dẫn chị Ba về nhà mừng năm mới.”

Hạ Mộc sững sốt, trước kia ở bên ngoài mỗi lần mừng năm mới quá tiết hấn đều rất rất nhớ người thân của mình. Nếu có thể cùng đón tốt với người thân thì tốt biết bao. Giờ đã trở về, hấn lại rất thất vọng với người nhà, rất phiền muộn. Trở về? Có lẽ hấn muốn nhưng lại nghĩ đến tiểu thư không thích người nhà của mình, có lẽ sẽ không đi thì đột nhiên hấn không thấy vui vẻ nữa. Hấn cảm thấy cùng ngồi im lặng với tiểu thư ăn một bữa cơm, hấn rất thư thái cũng rất vui vẻ.

“Không được.” Hạ Mộc trả lời.

“Vì sao?” Hạ Chiêu Quan hỏi, đón năm mới là một ngày lễ lớn, làm sao người một nhà có thể không ở cùng nhau?

“Anh và cha mẹ có chút không thoải mái, trở về cũng làm cha mẹ tức giận. Hơn nữa anh không muốn về lại âm ỉ với cha mẹ. Anh có để lại hai con gà rừng, các em mang về đi, coi như anh biếu quà Tết cho cha mẹ!” Hạ Mộc nói.

“Anh Ba, cha mẹ bảo chúng em đến, tất nhiên là chào đón anh và chị Ba. Sao có thể làm cha mẹ tức giận chứ. Anh về cùng tụi em đi, năm ngoái thiếu anh nên luôn cảm thấy thiếu cái gì đó. Giờ trở về, tất nhiên không có đạo lý gì mà không ở cùng nhau cả.” Hạ Thu khuyên nhủ.

Hạ Mộc không trả lời Hạ Thu, mà chỉ chỉ vào chén trà: “Uống trà đi, trong phòng bếp có ít điểm tâm, để anh lấy cho bọn em.”

Nói xong, hấn không đợi Hạ Thu và Hạ Chiêu Quan đáp lời lập tức vào phòng bếp ở sau viện.

“Anh Ba.” Hai anh em không cam lòng kêu một tiếng, nhưng người đã đi rồi, đành phải chờ Hạ Mộc quay lại rồi nói.

Hạ Mộc đi đến hậu viện, đôi mắt trở nên ưu thương mà thâm thúy. Đón một hồi gió lạnh, hấn khẽ thở dài, vào phòng bếp, cầm một ít điểm tâm rồi lộn trở lại phòng khách.

Chỗ điểm tâm này đều do Hạ Mộc làm. Hấn không thích ăn lắm nhưng Tử Tang thường xuyên ăn một ít nên hấn cũng thường hay làm, để khi nào tiểu thư thích cũng có để ăn.

“Ăn điểm tâm đi, chính do tay anh Ba làm đấy. Về lâu như vậy, còn chưa có cơ hội để các em nếm thử tay nghề của anh.” Hạ Mộc cười nói. “Thử xem, có ngon hay không?”

“Anh Ba, thế chuyện kia...” Hạ Thu không có hứng thú gì với điểm tâm. Cậu còn muốn cha mẹ, hai anh và anh Ba có thể khôi phục quan hệ bình thường hơn.

“Nếm thử đi, cho anh mấy câu nhận xét.” Hạ Mộc cắt ngang lời Hạ Thu, hiển nhiên không muốn nói nhiều về chuyện này.

Hạ Thu có chút suy sụp, nhưng cũng biết trong chốc lát Hạ Mộc không chấp nhận ngay được, vì thế lấy điểm tâm ăn, tính để sau không ngừng cố gắng hơn.

“Anh Ba, điểm tâm này thật sự là anh làm a? Rất ngon, em chưa ăn món nào ngon như thế.” Hạ Chiêu Quan đã ăn hết một khối điểm tâm. Đối với chuyện khuyên Hạ Mộc về nhà đón Tết, áp lực của cô không lớn lắm, vì chuyện thuyết phục này là của anh Tư. Vì thế, lúc Hạ Mộc mời bọn họ ăn, cô đã lấy một khối.

“Ngon đúng không, vậy ăn nhiều một chút.” Hạ Mộc vui vẻ nói. Thật ra hắn cũng không biết tay nghề bếp núc của mình đến mức nào. Trước kia làm hạ nhân, hắn thường xuyên đến phòng bếp hỗ trợ, nhưng những người đó chỉ nói tay nghề bếp núc của hắn không tệ. Sau này hắn thường xuyên nấu cho Từ Tang ăn, nhưng năng cũng không nói gì, dù ngon hay không ngon cũng nuốt vào bụng.

Ở nông thôn, cơ hội được ăn điểm tâm là rất ít, mấy ai có tiền đi mua chứ. Dù Hạ Thu học giỏi, người nhà rất chiều nên mỗi lần lên thị trấn sẽ mua cho cậu một, hai khối. tuy rằng ăn cũng ngon nhưng vừa so sánh với của Hạ Mộc thì kém xa. Cho nên chuyện khuyên Hạ Mộc về đón năm mới để qua một bên, hắn và Hạ Chiêu Quan vô cùng cao hứng ăn không ít, đến khi bụng quá no, không ăn nổi nữa mới ngừng lại được.

Thấy em trai và em gái ăn khá nhiều, nhất định là rất thích, Hạ Mộc vui mừng, cười nói: “Phòng bếp vẫn còn, lát nữa bọn em mang một ít về đi.”

Hạ Chiêu Quan đầu tiên là vui mừng đáp lời, sau đó tò mò hỏi một ít chuyện của Hạ Mộc khi ở ngoài. Sau đó Hạ Thu lại lặp lại chuyện về nhà đón Tết nhưng Hạ Mộc vẫn kiên quyết từ chối như cũ. Nếu chỉ một mình hắn thì thôi, dù thất vọng với người nhà hắn cũng sẽ trở về. Hiện giờ hắn còn có tiểu thư, tiểu thư chắc chắn sẽ không đi, hắn không thể bỏ tay trở về, để tiểu thư một mình đón năm mới được.

Một người đón năm mới chẳng có ý nghĩa gì.

Hạ Thu và Hạ Chiêu Quan bắt đầu đi, đành phải mang theo những thứ Hạ Mộc đưa về. Nhưng trước khi đi hai người lại nhìn lên trên lầu. Bọn họ đã đến lâu như thế. Từ Tang ở phía trên không thể không biết, nhưng không hề xuống nhà.

Hạ Mộc tự nhiên nhìn theo tầm mắt bọn họ nhưng cũng không thể coi như nhìn không thấy. Hắn tự mình đưa hai người ra sân, sau đó đứng trên pha thượng nhìn hai người biến mất dưới pha hạ, hắn mới lộn trở lại phòng khách.

Nhìn trên lầu vẫn không hề có động tĩnh, Hạ Mộc do dự một chút, vào trong phòng cầm một cái rổ, bên trong có kim khâu, còn có một cái áo chưa hoàn thành.

Hắn ngồi xuống ở phòng khách, bắt đầu khâu quần áo.

Vốn dĩ may quần áo vốn là chuyện của phụ nữ, nhưng sống ở ngoài mấy năm, bên người Hạ Mộc cũng không có ai thuê thừa may vá cho hắn. Vì thế, hắn đã sớm học được, nhưng không hề thua kém phụ nữ.

Còn chuyện hắn ngồi ở phòng khách bởi vì nơi này dễ nghe thấy tiếng gọi của tiểu thư, tiện cho việc hầu hạ.

Từ Tang yên lặng không một tiếng động đi xuống nhà, thì nhìn thấy Hạ Mộc đang may quần áo. Nàng không hề thấy bất ngờ, bởi vì đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy. Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì người đàn ông trước mắt và động tác tay linh hoạt của hắn rất không hài hòa.

Tuy rằng như thế nhưng không thể không nói, Hạ Mộc thật sự rất hiền. Dùng cách nói của kiếp trước, chính là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.

Tuy Từ Tang đi im lặng không một tiếng động, nhưng nàng xuống nhà một lúc, Hạ Mộc đã cảm nhận được ánh mắt của nàng. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn nàng đang đứng trên cầu thang, vội cười nói: “Tiểu thư, cô xuống nhà à?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: đón năm mới

Hắn nâng chén lên, cười nói với Từ Tang: “Tiểu thư, chúng ta chạm cốc, chúc tiểu thư sang năm sống tốt hơn.” Cũng hi vọng tiểu thư có thể cười vui vẻ, đương nhiên lời chúc sau hắn không nói ra, chỉ thầm nói trong lòng, hắn chưa bao giờ thấy tiểu thư cười vui vẻ cả.

Đột nhiên đối diện với nụ cười ngây ngô như bình thường của Hạ Mộc, Từ Tang ngẩn ra, hắn còn cười được!

Nàng thần nhiên ừ một tiếng.

“Tiểu thư, hôm nay là ba mươi, chúng ta làm gì đây?” Hạ Mộc hỏi.

Hoạt động giải trí ở cổ đại đã ít, ở vùng nông thôn cổ đại càng ít hơn. Ngoài trừ cúng bái thần linh tổ tiên chính là một hoạt động, không có hoạt động vui chơi giải trí gì hay khác cả.

Từ Tang ngồi xuống, “Tùy tiện.”

Hạ Mộc thấy Tức Mặc Từ Tang ngồi xuống, có chút ngoài ý muốn, nhưng không hề thấy lạ với câu trả lời của Từ Tang. Hai chữ “Tùy tiện” này luôn treo trước miệng tiểu thư, chỉ có thể nghe không thể tưởng thật.

“Tiểu thư, cơm trưa chúng ta ăn uống đơn giản, sau đó thì bắt đầu giết gà, nấu cơm, sau đó mua pháo. Cúng bái thần linh, sau đó nấu một bữa cơm ngon một tí rồi đón giao thừa. Về chuyện sau khi đón giao thừa nên làm gì, tạm thời tôi chưa nghĩ ra.” Hạ Mộc nói.

Từ Tang lại lên tiếng, đối với Tết, nàng không có cảm giác gì. Hồi mới tới Tức Mặc phủ, đón năm mới cũng chỉ là chiến trường. Nàng không có lòng tham chiến, tất nhiên chỉ ở sân của mình, năm nay cũng chỉ là một mình mình vượt qua.

Về phần ——

Nét mặt nàng trở nên hoảng hốt. Kiếp trước ban đầu còn có mẹ ở cùng, nhưng sau này chỉ có một mình nàng. Đón Tết với nàng mà nói không hề có ý nghĩa, vẫn là một ngày bình thường như mọi ngày. Chỉ là đôi khi từ một góc bí mật nào đó, nhìn thấy người khác kết thành nhóm kết bạn, vui vẻ hoan hỉ, còn nàng vĩnh viễn phải trốn ở một góc bí mật gần đó, lẻ loi một mình, nàng cũng sẽ đau lòng, cô đơn và tưởng niệm.

Thời gian là liều thuốc tốt chữa khỏi mọi đau đớn. Có lẽ đúng thật, ít nhất, đã trải qua hai kiếp, càng ngày nàng càng chết lặng, cũng rất lâu rồi không nghĩ tới mẹ. Năm nay nhớ tới mẹ, cũng đặc biệt. . .

Hạ Mộc thấy Từ Tang không yên lòng, tiếp tục im lặng may quần áo, không lên tiếng nữa.

Khi Từ Tang hoàn hồn lại, thấy Hạ Mộc đang nghiêm cẩn may, chiếc kim trong tay luôn rút khéo léo. Ánh mắt nàng dừng trên miếng vải kia. Lúc này nàng đột nhiên ý thức được vải dệt trong tay hẳn không phải là tấm vải ngày hôm đó hẳn mua cho nàng ở thị trấn sao? Nàng chỉ cho rằng hẳn sẽ tìm người làm, không ngờ hẳn lại tự tay làm.

Một người đàn ông cổ đại may quần áo cho nàng ư? !

Tuy rằng Hạ Mộc rất nghiêm cẩn, nhưng cũng luôn chú ý tới Từ Tang. Khi nàng đem tấm vải tập trung về phía hẳn thì hẳn phát hiện ra ngay. Hẳn ngừng đầu thì thấy tiểu thư đang ngẩn ra nhìn quần áo trong tay hẳn. Hình như hẳn hiểu được ý nàng, nói: “Tiểu thư, quần áo của cô không cần gấp, tôi có thời gian nên tự tay làm”

Từ Tang không nói chuyện, cảm giác hơi mất tự nhiên, nhưng bề ngoài lãnh đạm của Từ Tang nên Hạ Mộc không nhận ra thôi.

Đối với sự im lặng của Từ Tang, Hạ Mộc đã quen rồi. Hẳn tiếp tục cúi đầu may quần áo, tính tình tiểu thư nhà mình chính là lãnh đạm, lúc không cần thiết sẽ không nói nhiều.

Không đến giữa trưa, trong thôn thường vang lên tiếng pháo. Rất nhiều nhà đã bắt đầu tể bái, tể bái xong sớm sẽ cùng người một nhà ăn cơm. Đối với rất nhiều người mà nói, đón năm mới chính là những ngày ăn uống, nghỉ ngơi.

Hạ Mộc làm y như lời hẳn đã nói, vào phòng bếp làm một ít thức ăn đơn giản gì đó điền đầy bụng, rồi bắt đầu giết gà nấu đồ ăn. Hơn nữa chuyện tể bái thần linh cũng phải chuẩn bị cho tốt, tự nhiên không cần Từ Tang giúp đỡ. Nàng cũng không ép buộc. Ngồi xỏm trước bếp nhìn lửa, việc này Hạ Mộc đương nhiên không có ý kiến. Nhìn lửa thì không vất vả, Từ Tang lại có việc để làm, không đến mức quá nhàm chán. Hơn nữa tiểu thư nhà hẳn không mặc nhiều quần áo lắm, ngồi trước bếp vừa khéo rất ấm áp.

Hạ Mộc cúng thần linh cũng rất đơn giản, kê một cái bàn trong sân hướng về phía nam. Sau đó hẳn dọn đồ cúng lên, cung kính khấn vái. Vốn dĩ Hạ Mộc muốn gọi Từ Tang đến cúng cùng, nhưng nhìn vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng. Thêm thái độ lạnh trước với việc hứa nguyện, cuối cùng hẳn vẫn bỏ ý tưởng đó, không gọi nữa.

Khoảng một nén nhang sau, Hạ Mộc bắt đầu đốt pháo. Pháo nổ không lâu, hẳn lại vái tạ, rồi thu dọn mọi thứ, bắt đầu làm cơm chiều.

Lúc chạng vạng, trên bàn cơm đã bày đầy đồ ăn, hai người bắt đầu nhập tọa.

Nhưng một bàn đồ ăn như vậy, hai người không thể ăn hết. Hạ Mộc làm nhiều như thế chẳng qua để lấy điềm lành, ngày mai có thể ăn tiếp thức ăn thừa.

“Tiểu thư, cô muốn uống rượu sao?” Hạ Mộc hỏi, tuy rằng hẳn không thích uống rượu, nhưng đón năm mới không uống một ít thì có vẻ không đủ hứng.

Ánh mắt Từ Tang dừng trên bầu rượu kia gật đầu. Hình như rất lâu rồi nàng không uống rượu.

Hạ Mộc rót hai chén mỗi người một chén. Hẳn nâng chén lên, cười nói với Từ Tang: “Tiểu thư, chúng ta chạm cốc, chúc tiểu thư sang năm sống tốt hơn.” Cũng hi vọng tiểu thư có thể cười vui vẻ, đương nhiên lời chúc sau hẳn không nói ra, chỉ thầm nói trong lòng, hẳn chưa bao giờ thấy tiểu thư cười vui vẻ cả.

Tức Mặc Từ Tang do dự một chút, vẫn nâng cốc lên, sau đó uống một ngụm.

Hạ Mộc cũng uống, thấy Từ Tang tự rót cho mình thêm một chén đột nhiên hẳn hơi hối hận đã nâng cốc. Nếu sau này tiểu thư uống nghiện, hẳn khuyên không được thì thảm lắm. Nhưng hôm nay là Tết rồi, vốn dĩ vô cùng vui vẻ, tiểu thư mới uống hai chén, giờ đã cảm thì hình như không tốt lắm. Cho nên hẳn do dự một chút, không ngăn cản, hơn nữa cảm thấy đùa giỡn thức ăn gấp thức ăn gấp cho Từ Tang mấy món nàng vẫn thích, cười nói: “Tiểu thư, dùng bữa.”

Từ Tang cũng không phản đối, ăn đồ ăn. Khác với nhà người khác náo nhiệt, nơi này có vẻ thật yên tĩnh, nhưng lại rất hòa hợp an bình.

Ăn bữa cơm đêm ba mươi, thu dọn sạch sẽ, trời đã tối đen. Hai người trước sau rửa mặt chải đầu sau, hần nhìn tiểu thư cầm một quyển sách ngồi xuống phòng khách sau đó nghiêm túc xem.

Hạ Mộc vì lãng, rồi hiểu ra, tiểu thư vốn định đọc sách đón giao thừa. Vì thế hần thấp ngọn đèn, để có ít ánh sáng, sau đó bản thân mình cũng cầm kim ra may tiếp quần áo.

Thời gian trôi qua rất nhanh, quá canh ba, lễ đón giao thừa cũng kết thúc, Từ Tang lên lầu ngủ, còn Hạ Mộc cũng trở về phòng của mình.

Ngày hôm sau, Hạ Mộc biết Từ Tang không thích người họ Hạ nên một mình trở về chúc tết, dù thất vọng với người nhà, nhưng xuất phát từ hiếu đạo, năm nay hần vẫn về chúc.

Người họ Hạ ngoại trừ Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan nhiệt tình với hần, những người còn lại khá ôn hòa. Bầu không khí hơi kì lạ, cho nên hần không ngồi lâu, lại đến mấy nhà có quan hệ tương đối tốt trong thôn chúc Tết rồi trở về.

“Có người không...” Hần trở về không lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi có phần xa lạ. Hần hơi ngạc nhiên, đi ra tiền viện. Chỉ thấy bên ngoài có một chàng trai còn khá trẻ đứng đó. Tuy rằng đã búi tóc lên nhưng vẫn để lại mấy sợi buông rủ phía trước, xem ra có chút không câu nệ, ngũ quan cũng đoan chính, mang theo sự anh khí và sang sảng. Ừm, nhìn hơi quen, hần là gặp qua.

Khi hần đang đánh giá đối phương thì đồng thời đối phương cũng đánh giá hần, sau đó lộ vẻ kinh ngạc hỏi: “Anh chính là Hạ Mộc?”

“Là tôi.” Hạ Mộc gật gật đầu, sau đó bước lên mở cửa, hỏi: “Cậu tìm tôi?”

“Thằng nhóc thời này, ngay cả tôi cũng không nhận ra, rất không có lương tâm. Một tôi nghe nói cậu đã trở lại, lập tức tới tìm cậu.” Người tới con tức rất lớn.

Hạ Mộc nghe giọng nói quen thuộc trong trí nhớ, “Cậu là Hồi Sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Hạ Hồi Sinh

“Câm miệng.” Từ Tang ra lệnh.

Hạ Mộc làm như không nghe thấy.

Hạ Hồi Sinh sừng sốt, sau đó nhìn Từ Tang thật lâu sau không nói chuyện, lại nhìn về phía Hạ Mộc, ừm khua nói: “Hạ Mộc, sao cậu lại cưới cô vợ hung dữ như vậy?”

“Cậu nói xem?” Người tới nhiu mày, đáng vẻ phụng phịu.

Nhìn biểu cảm quen thuộc, Hạ Mộc đã khẳng định được người tới này chính là Hạ Hồi Sinh cậu bạn từ thưở nhỏ, cười ngây ngô, “Lúc mình trở về có đi tìm cậu, nhưng cả nhà cậu đã chuyển đi rồi... Nào, vào trong phòng ngồi đi!”

Hạ Mộc nhường đường, mời người nọ vào bên trong. Người tới, cũng chính là Hạ Hồi Sinh cũng không khách khí, vừa đi vừa đánh giá, “Lần này mình và cha mẹ trở về chúc tết, nghe nói cậu đã về, nên đến thăm.”

Vào phòng khách vừa thấy cách bài trí bên trong, hần vừa cười nói: “Xem ra tiểu tử cậu ở bên ngoài càn quấy không tệ nhỉ?”

Với những ngày tháng ở ngoài, Hạ Mộc thật khó mà nhắc đến, lắc lắc đầu, rót trà cho hần, “Ngồi đi!” Đáng vẻ không muốn nói nhiều.

Hạ Hồi Sinh uống một ngụm, đột nhiên kinh ngạc nói: “Trà này là Tây hồ Long Tinh thượng hạng đúng không? Mình cũng chỉ uống qua một hai lần, nhìn cậu pha nhiều như vậy, chắc là thường xuyên uống, tiểu tử cậu đúng là có lộc ăn.”

(Tây Hồ Long Tinh: Là loại tiêu chuẩn theo quy ước tên gọi, bởi Tây Hồ là nơi loại trà đặc thù này phát triển. Loại trà Long Tinh này được xếp vào một trong những loại trà nổi tiếng của Trung Quốc, sinh sôi và phát triển trong một vùng xác định rộng khoảng 168 km² ở tỉnh Chiết Giang gần Tây Hồ. Trong lịch sử, Long Tinh Tây Hồ được chia làm 4 loại cho 4 vùng nhỏ hơn là : Sur (Sur Từ), Long (Rồng), Vân (Mây), và Hồ. Nhưng theo thời gian, sự phân biệt này dần bị quên lãng, cho đến hiện nay được sửa lại thành các loại trà Sur Phong Long Tinh, Mai Gia Long Tinh và tên gọi chung là Tây Hồ Long Tinh. Tuy nhiên giới sành điệu vẫn xem loại trà Sur Từ là “crème de la crème”, thượng hảo hạng. Nguồn: wikipedia)

Hạ Mộc sừng sốt, “Trà này đất lắm hả?”

Lần này đổi thành Hạ Hồi Sinh kinh ngạc, “Cậu không biết sao? Trà Tây hồ Long Tĩnh thượng hạng phải đến mấy chục lượng bạc một cân đó!”

Hạ Mộc vừa nghe, cảm muốn rơi xuống. Hắn biết một số loại trà rất đắt, nhưng không thể ngờ trà nhà mình uống cũng đắt như thế!

Nhớ ngày đó, lúc ở Hàng Châu, tiểu thư nhà hắn một mình đi ra ngoài, lúc trở về đưa cái túi đựng mấy cân trà cho hắn, dù đề pha trà hàng ngày. Hắn cũng tưởng là trà phổ thông. Bình thường pha coi như uống thay nước sôi, nếu biết quý như vậy, đánh chết hắn cũng không dám lãng phí như thế. Huống chi hắn dùng như nước sôi pha cho người khác uống giải khát chứ.

Giờ cũng đã uống hơn nửa ấm trà, Hạ Mộc có hơi hận cũng vô dụng, trong lòng nói thầm, sao tiểu thư không nói cho hắn biết chứ. Cái này... này rất lãng phí!!! Nhưng lời này hắn không dám nói với Từ Tang, thâm nghĩ, phải cất chỗ trà này đi, về sau chỉ pha cho một mình tiểu thư uống thôi.

“Cậu thật sự không biết à!” Hạ Hồi Sinh nhìn về mặt Hạ Mộc không thể tin nổi hỏi.

“Không biết.” Hạ Mộc thành thật nói, nếu biết, giờ hắn không cần đau lòng như thế.

“Vậy chỗ trà này cậu lấy ở đâu?” Hạ Hồi Sinh hỏi.

Tiểu thư nhà mình đưa, Hạ Mộc oán thầm, một bên trả lời, “Người ta cho.”

Hạ Mộc chưa phải là nói dối, do Từ Tang đưa, chỉ là không nói rõ thôi.

Chỗ trà này dù là có tiền cũng khó mà mua được. Người có chỗ trà này hiển nhiên không tầm thường, nhưng Hạ Hồi Sinh cũng biết Hạ Mộc không muốn nói nhiều về việc này. Vì thế hắn cũng không hỏi nhiều, xịch lại gần Hạ Mộc, thấp giọng nói: “Minh biết cậu mới cưới vợ, vợ cậu đâu?”

Hắn đến động tĩnh hắn là không nhỏ, nếu ở nhà chắc chắn sẽ biết, nhưng tại sao không thấy có người xuất hiện nhỉ?

Nói đến Từ Tang, Hạ Mộc hơi xấu hổ, không phải vợ của hắn đâu, trả lời: “Ở trên lầu.”

“Gọi cô ấy xuống đây đi, mình rất muốn được diện kiến em dâu!” Hạ Hồi Sinh cười nói.

Hạ Mộc nhìn thoáng qua Hạ Hồi Sinh, cảm giác hơi buồn cười, người này còn chưa từ bỏ ý định đó.

Lại nói tiếp, Hạ Mộc còn lớn hơn Hạ Hồi Sinh mấy tháng. Cha Hạ Hồi Sinh Hạ Minh Thanh từ nhỏ đã mất cha mẹ, do bà nội nuôi lớn, sau này bá một sư phụ, nghe nói võ công rất cao cường. Vì thế đứa con mới sinh Hạ Hồi Sinh cũng rất lợi hại, sau này bắt đầu đi theo phụ thân học võ có bài có bản. Năm bốn, năm tuổi cậu ta đã bắt đầu xưng bá trong thôn, có tiếng là tiểu bá vương. Mấy đứa bé nhìn thấy đều phải kêu một tiếng anh Hồi Sinh, đương nhiên trong đó cũng có một phần vì cậu ta là con của Hạ Minh Thanh, mà cậu ta cũng không khách khí, chỉ cần được gọi một tiếng anh đã xem người khác là đàn em.

Một đứa trẻ bị dạy hư với một Hạ Mộc ngoan ngoãn thật thà thì đúng là không thích. Huống chi xét theo tuổi tác mà nói, Hạ Hồi Sinh chỉ là người dưới, sao có thể gọi bằng anh, lớn nhỏ không phân biệt rõ, há chẳng phải rất lộn xộn. Hồi nhỏ Hạ Mộc đã có ý nghĩ như vậy, nên rất lạnh nhạt với Hạ Hồi Sinh. Nhưng mà Hạ Hồi Sinh lại thích đến tìm Hạ Mộc gây phiền toái. Hạ Mộc không sợ Hạ Hồi Sinh, ở trong thôn cũng chỉ có một mình Hạ Mộc dám phản kháng Hạ Hồi Sinh, cho nên ở trong thôn hai người coi như là ở hai phe.

Cố tình hai đứa bé này lại có quan hệ thân thích cách bốn năm đời. Mẹ Hạ Hồi Sinh khó sinh qua đời, một mình Hạ Minh Thanh khó có thể chăm sóc một đứa trẻ mới sinh. Bà nội Hạ Mộc lại là người thiện tâm, thường xuyên giúp đỡ chăm Hạ Hồi Sinh. Vì thế Hạ Hồi Sinh và Hạ Mộc cùng uống một nguồn sữa nên thường xuyên ở cùng nhau. Hai người không tranh đồ chơi, chỉ là cậu bắt mình, mình bắt cậu. Lúc ấy hai đứa bé rất hay tranh cãi âm ỉ, chẳng qua, người gây chuyện là Hạ Hồi Sinh, người không quan tâm đến là Hạ Mộc.

Sau này từ từ trưởng thành, cũng thường xuyên đánh nhau, nhưng Hạ Mộc từ nhỏ đã hiểu chuyện thành thật, không dám đánh người khác bị thương, thường xuyên nhường tay, cuối cùng người hay thua chính là hắn.

Có một lần, có một con lợn rừng chạy xuống thôn, lúc đó không có người lớn, chỉ có một đám trẻ con đang chơi đùa. Hạ Hồi Sinh cậy bản thân mình biết mấy công phu mèo cào, giữ chân con lợn rừng để mấy đứa bé khác có cơ hội trốn đi. Mặc dù Hạ Hồi Sinh có thiên phú học võ, nhưng tuổi còn nhỏ võ công có luyện xuất sắc đến đâu thì vẫn là một đứa bé, sao có thể đối đầu với một con lợn rừng hung mãnh. Thiếu chút nữa hắn đã mất mạng dưới chân con lợn rừng đó, may mà Hạ Mộc kịp thời chạy tới. Hạ Mộc dựa vào sức lực của mình, giơ cao cây gậy gỗ thô to đánh lợn rừng, cuối cùng đuổi được nó đi.

Khi đó hai đứa bé còn chưa đến bảy tuổi. Sức lực trời sinh của Hạ Mộc khiến Hạ Hồi Sinh rất kính nể. Từ đó về sau Hạ Hồi Sinh không đến gây phiền toái cho Hạ Mộc nữa mà đổi thành quần lấy Hạ Mộc để hắn dạy cho cậu làm sao luyện được sức lực lớn như vậy, hai người đàn ông cũng chưa chắc đã khỏe bằng.

Tuy rằng Hạ Hồi Sinh kính nể sức lực của Hạ Mộc, nhưng trong mắt hắn Hạ Mộc vẫn là tên ngốc. Bởi vì Hạ Mộc thật thà hiểu chuyện thường xuyên bị người khác bắt nạt. Tuy nhiên từ khi bị hắn đe dọa đã ít đi rất nhiều, cho nên hắn tự nhận bản lĩnh của mình vẫn cao hơn Hạ Mộc. So sánh đạo lý, hắn to hơn Hạ Mộc, vì thế nhất định bắt gọi hắn bằng anh.

Nhưng Hạ Mộc bé nhỏ cũng rất quật cường, hắn nhận định cái gì đó người khác đừng hòng sửa lại.

Vì thế hai đứa bé cứng đầu ở cùng nhau, tất nhiên có rất nhiều mâu thuẫn, nhưng vẫn chơi với nhau. Cứ như vậy, dần dà, hai người hẳn có thời gian lại đến tìm nhau, qua thời gian, tình cảm cũng dần sâu đậm. Tận đến sau này, Hạ Mộc rời đi, còn Hạ Hồi Sinh cũng chuyển đi theo cha, hai người mới triệt để chặt đứt liên hệ.

“Cô ấy hơi mệt, chắc đang nằm nghỉ, lần sau sẽ giới thiệu cho cậu biết!” Hạ Mộc nói, hẳn biết rõ Từ Tang không thích gặp người lạ, tất nhiên sẽ không gọi.

“Tốt xấu gì chúng ta cũng là huynh đệ bao năm, sao nào, cả người cũng không cho tôi nhìn.” Hạ Hồi Sinh không vui nói, người anh em của mình cưới vợ, làm gì có đạo lý không cho xem, không ở nhà thì thôi nhưng rõ ràng có ở nhà mà.

Hạ Mộc bắt đầu do dự, tiểu thư là người quan trọng nhất với hắn, Hạ Hồi Sinh là bạn từ nhỏ chơi cùng của hắn. Hắn rất mong hai người quan trọng của mình có thể biết nhau, hơi phân vân một chút, hắn vẫn đi lên lầu.

Cửa nhỏ ở cầu thang không đóng, không có người, Hạ Mộc bước lên. Trong phòng vẫn đóng cửa, do dự một lúc, hắn vẫn tiến lên gõ cửa.

“Vào đi.” Từ Tang đang ngồi cạnh bàn không biết về cái gì, nghe xong tiếng đập cửa, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Hạ Mộc tiến vào nhìn thấy Từ Tang đang vẽ, không hề bất ngờ, nói: “Cái kia... Tiểu thư, bạn chơi hồi nhỏ với tôi biết tôi thành thân, muốn gặp gặp cô.”

Vùng tượng pha hiêm có người đến, Từ Tang tự nhiên biết, nhưng nàng không thèm để ý, tự nhiên không định lộ diện, chỉ là không ngờ Hạ Mộc lại lên tận nơi mời nàng đi uống.

Nàng buông bút, nhìn về phía Hạ Mộc. Hẳn biết rõ nàng không thích có người quấy rầy, xem ra hắn rất coi trọng người này, bằng không hắn sẽ không bảo nàng xuống làm quen.

Hiêm có người Hạ Mộc coi trọng, nàng ngược lại muốn xem người đó có lai lịch gì, không lẽ lại là một cực phẩm nữa.

Nhìn Từ Tang bước xuống, một thân quần áo mỏng manh, tuy rằng không có hoa văn gì, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nhưng chất liệu thì rất tốt. Người bình thường không mua nổi, ngũ quan lại xinh xắn, làn da trắng nõn mịn màng, khí chất không linh lạnh lùng toát ra từ xương tủy lại càng hiêm thấy, còn có cả sự ngạo nghễ...

Hạ Hồi Sinh không khỏi trầm ngâm, tiểu tử Hạ Mộc này thật có tiền đồ thế mà cưới được một cô vợ xinh đẹp như vậy nhưng không hề đơn giản chút nào.

“Không cần phải nói vị này chính là em dâu rồi.” Hạ Hồi Sinh cười nói.

Rõ ràng người này trông nhỏ hơn Hạ Mộc hai ba năm, sao lại gọi nàng là em dâu, vì thế nhìn về phía Hạ Mộc, hỏi: “Anh ta lớn hơn anh?”

“So với tôi nhỏ hơn ba tháng.” Hạ Mộc thành thật trả lời.

Hạ Mộc nhìn ôn trọng, còn Hạ Hồi Sinh bộ dáng nguyên bản có khuôn mặt trẻ con, hơn nữa hắn trắng nõn, càng nổi bật ngũ quan tuấn tú, lúc nào cũng cười, cười vô tâm vô phách. Vì thế nhìn nhỏ hơn Hạ Mộc vài năm cũng đúng thôi.

Hạ Hồi Sinh nghiêm cần nói: “Em dâu, anh nói với em này. Tuy anh nhỏ tuổi hơn một tí nhưng anh còn thông minh hơn Hạ Mộc, nhớ ngày đó vẫn do anh bảo vệ chú ấy, không để cho người khác bắt nạt. Ở trong ngoài thôn, cùng thế hệ không phải ai cũng gọi anh một tiếng anh Hồi Sinh sao, gọi em là em dâu cũng không để em chịu thiệt, nhớ ngày đó...”

Hạ Mộc ở bên cạnh cười ngây ngô, chẳng hề có phản ứng với mấy lời tầm phào Hạ Hồi Sinh nói.

“Câm miệng.” Từ Tang ra lệnh.

Hạ Mộc làm như không nghe thấy.

Hạ Hồi Sinh sừng sốt, sau đó nhìn Từ Tang thật lâu sau không nói chuyện, lại nhìn về phía Hạ Mộc, ủy khuất nói: “Hạ Mộc, sao cậu lại cưới cô vợ hung dữ như vậy?”

Trước khi hắn đến từng nghe rất nhiều lời đồn về Từ Tang, chưa nhìn thấy chính chủ, nhưng khi nghe câu ra lệnh của Từ Tang, hắn chỉ biết nàng có cá tính lạnh lùng, không hợp ở chung với người khác. Quả nhiên đối với khách như hắn, nàng cũng dám bảo hắn câm miệng, nếu đổi lại Hạ Mộc thật thà chẳng phải là Hạ Mộc bị bắt nạt chết hay sao?

“Này, sao cô có thể vô lễ như vậy?” Hạ Hồi Sinh trừng mắt nhìn Từ Tang.

Quả nhiên lại một người có vấn đề, nghĩ vậy, Từ Tang cũng không quay đầu lại đi lên lầu.

Hạ Hồi Sinh ngẩn người, thẳng đến khi thân ảnh Từ Tang biến mất, mới hoàn hồn nhìn về phía Hạ Mộc, thì thầm nói, “Hạ Mộc, đây là em dâu có chuyện gì thế? Quá vô lễ.”

“Được rồi, cậu ít đi vài câu, cậu cũng không cần chạy lăng quăng, vừa mở miệng lại nói lung tung. Vợ tôi rất dịu dàng, chỉ là ít nói, cũng thích yên tĩnh.” Hạ Mộc trách mắng.

Đây là dịu dàng ư? Hạ Hồi Sinh không thể tin nổi nhìn Hạ Mộc, cảm thấy cách suy nghĩ của hắn thật có vấn đề, bằng không chính là chưa nhìn thấy phụ nữ dịu dàng, tiếp theo lại nghe Hạ Mộc nói:

“Cậu vừa thấy cô ấy đã nói những nói cuối một đồng, tất nhiên là cô ấy không có kiên nhẫn. Cậu tưởng ai cũng chịu được cái miệng lưỡi nhai hơn cả bà già của cậu chắc, chỉ có mình mới chịu nổi cậu thôi.” Về mặt Hạ Mộc nghiêm cần nói.

Hạ Hồi Sinh trừng mắt nhìn Hạ Mộc, tỏ vẻ giận dữ, “Hay cho cái tên Hạ Mộc này, cậu muốn tạo phản à, lâu không gặp, tôi thấy cậu ít được dạy dỗ rồi đấy.”

“Đâu có ít, tôi làm hạ nhân trong nhà người ta, bị người khác mắng đánh nhiều nữa kia.” Hạ Mộc thuận miệng trả lời.

Hạ Hồi Sinh sùng sốt, vẻ mặt có chút tối tăm. Lúc trước, khi hắn biết được cái tin Hạ Mộc muốn bán mình làm nô, hắn đã liều mạng đuổi theo, muốn kéo người trở về. Nhưng hắn đã thất bại, dù hiện nay Hạ Mộc đã khôi phục thân phận người dân bình thường, trong lòng hắn vẫn không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43: Đột nhiên ra tay

“Lúc này anh đi vào thế nào hãy đi ra thế đó.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Hồi Sinh sùng sốt, tiếp theo giận dữ nói: “Cô cũng dám đuổi tôi đi.”

“Đi ra ngoài.” Từ Tang lạnh lùng nói, trong giọng điệu có ý mệnh lệnh tuyệt đối và không thể hoài nghi.

Hạ Mộc vừa thấy vẻ mặt của Hạ Hồi Sinh, ngay lập tức biết mình đã vô tình lỡ lời, vội vàng nói sang chuyện khác, “Nhà cậu chuyển đến đâu?” Mấy ngày nay hắn cũng hỏi thăm vài lần, nghe nói cha Hạ Hồi Sinh Hạ Minh Thanh cưới vợ kế rồi chuyển đi, nghe nói là đến phụ cận Huyện Thanh Sơn buôn bán. Vốn dĩ hắn còn muốn đi hỏi thăm một chút, chỉ là chưa có thời gian rảnh.

“Trước đây cha mình không phải từng làm tiêu sư ở một tiêu cục tại Huyện Thanh Sơn sao? Tổng tiêu đầu ở đó là sư phụ của cha mình, cũng là sư công của mình. Sư công giao tiêu cục cho cha mình, sau này sư công qua đời, sư công còn có một người con gái, có cảm tình nên kết hôn với cha mình.” Hạ Hồi Sinh nói, mẫu thân hắn vì khó sinh mà qua đời. Một tay cha hắn vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi hắn lớn lên.

“Vậy lần này trở về chúc tết, chắc là cùng chú Thanh trở về.” Hạ Mộc lại hỏi.

“Ừ, mẹ kế của mình cũng đi cùng, lần sau dẫn cậu đến gặp. Mẹ kế đối xử với mình rất tốt, mình cũng thêm một em trai và một em gái, lần này cũng về theo, lần sau mình sẽ dẫn bọn nó đến chơi.” Hạ Hồi Sinh cười nói.

Nghe xong lời này, Hạ Mộc rất vui vẻ. Vốn hắn còn lo lắng Hạ Hồi Sinh bị mẹ kế chèn ép, hiển nhiên là không có. Cũng đúng từ nhỏ cậu ta đã có tiếng là tiểu bá vương, có ai bắt nạt được cậu ta.

Hai người hàn huyên một hồi đến tận hoàng hôn. Hạ Mộc vốn định giữ Hạ Hồi Sinh ở lại ăn cơm chiều, nhưng Hạ Hồi Sinh cũng phải trở về báo một tiếng, miễn cho người nhà lo lắng nên không ở lại. Hắn nói là sẽ ở trong thôn mấy ngày, ngày mai lại đến tìm hắn.

Hạ Mộc tiễn bước bạn rồi vô cùng vui vẻ làm cơm chiều, hiển nhiên gặp được bạn chơi từ nhỏ hắn thật cao hứng.

Từ Tang xuống lầu thì thấy Hạ Mộc vừa ngâm nga một tiểu khúc năng không biết tên vừa nấu đồ ăn, dọn bát đĩa. Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng, chẳng qua là một người bạn cực phẩm, cần vui về đến thế sao?

Thấy vẻ mặt Từ Tang rõ ràng hơi khác, Hạ Mộc ngạc nhiên, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, cười nói: “Tiểu thư, ăn cơm tối thôi.”

Từ Tang nhàn nhạt gật đầu, ngồi xuống bắt đầu ăn, không nói gì.

Hạ Mộc cười nói: “Tiểu thư, Hồi Sinh, là bạn chơi hồi nhỏ rất thân với tôi. Nhớ lúc nhỏ, Hồi Sinh đi theo cha cậu ấy học công phu, ở trong thôn là tiểu bá vương. Bởi vì cậu ấy che chở cho tôi, cho nên trong thôn không ai dám bắt nạt tôi. Tuy rằng cậu ấy nhìn không...”

“Câm miệng, tôi muốn ăn cơm.” Từ Tang ra lệnh. Hắn hưng phấn đến vậy sao, ăn cơm cũng lú ra lú rú?

Hạ Mộc sừng sốt, yên lặng cúi đầu ăn cơm, nhìn có chút oan ức, có chút không rõ tại sao Từ Tang lại tức giận.

Từ Tang nhìn thấy thì híp mắt. Hắn có cần tỏ vẻ này cho nàng xem không? Nàng chỉ là không muốn nghe hắn dong dài thôi mà. Nghĩ đến cái tên Hạ Hồi Sinh cũng là người hay lái nhai, chỉ cần nàng còn ở lại thôn này, không nên để hai người này thân thiết thì tốt hơn. Nàng thích yên tĩnh, không muốn Hạ Mộc cũng trở nên giống cái tên Hạ Hồi Sinh kia.

Nhưng, hình như Hạ Hồi Sinh chỉ trở về chúc tết, sắp phải đi, nghĩ đến bọn họ không gặp nhau được mấy ngày, vậy nàng sẽ không quản.

Yên lặng ăn cơm Hạ Mộc tự nhiên không biết ý tưởng rất là bá đạo của Từ Tang.

Ăn cơm xong, sau khi rửa mặt chải đầu, Hạ Mộc thấy Từ Tang lại đi lên lầu đi, vội kêu: “Tiểu thư.”

Từ Tang quay đầu nhìn Hạ Mộc.

“Cái kia, tiểu thư, có phải cô không thích Hồi Sinh không?” Hạ Mộc lo lắng ngó Từ Tang. Hồi Sinh rất tốt với mình, sau này chắc chắn sẽ thường xuyên đến tìm hắn. Nếu tiểu thư không thích, vậy phiền toái rồi, hơn nữa hắn còn nói muốn mời Hồi Sinh ăn cơm, Hồi Sinh còn nói sẽ dẫn em trai em gái đến chơi.

Từ Tang vốn định nói không thích nhưng vừa nghĩ, nếu nàng nói không thích, vậy Hạ Mộc chắc chắn sẽ không cho Hạ Hồi Sinh đến đây. Đây cũng là nơi hắn ở, không cho hắn qua lại với bạn bè, hình như mình quá bá đạo.

“Không có.” Nàng có chút không cam lòng nói, cứ quan sát trước, nếu cái tên Hạ Hồi Sinh kia không chọc tới nàng, nàng tự nhiên không đi quản, nghĩ thế, nàng tiếp tục đi lên lầu trên.

Hạ Mộc khẽ thở phào, cười nói: “Cảm ơn tiểu thư.”

Sau đó Từ Tang không để ý đến Hạ Mộc nữa, tiếp tục đi lên trên. Còn Hạ Mộc nhìn theo bóng Từ Tang biến mất, vui mừng đi ngủ, một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Mộc đã ra ngoài, còn Từ Tang vừa ăn sáng xong cũng không định ngủ gật ở trên lầu. Nàng cầm cái cốc như bình thường hay làm đi đến tiền viện, hiện giờ đã sang năm mới. Mấy tháng nữa là có thể trồng vài thứ trong sân.

Lúc này Hạ Hồi Sinh đến, thì nhìn thấy Từ Tang ở trong sân, đứng ngoài cười chào hỏi, “Em dâu, sớm a!”

Hắn là người không thủ dai, tuy rằng ngày hôm qua Từ Tang không nhìn hắn bằng sắc mặt tốt, nhưng nề tình nàng là vợ Hạ Mộc, hắn cũng cười chào hỏi.

Từ Tang giống như không nghe thấy, động tác trong tay vẫn tiếp tục.

Hạ Hồi Sinh sừng sốt, chẳng lẽ tiếng của mình quá nhỏ, em dâu không nghe được, nghĩ, hắn gọi rõ to: “Em dâu.”

Từ Tang vẫn không nghe thấy như cũ.

Hạ Hồi Sinh không ngốc, vừa nhớ đến thái độ ngày hôm qua của Từ Tang, lập tức hiểu được đối phương không muốn để ý đến mình. Hắn nghiêm mặt, bắt đầu phát biểu, “Em dâu, không phải anh cố ý nói em. Anh có lẽ chào hỏi em như vậy, dù sao em cũng phải đáp một tiếng, đây là cấp bậc lễ nghĩa. Không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho Hạ Mộc, em không thể để cho người ta nói Hạ Mộc cưới một cô vợ không có cấp bậc lễ nghĩa chứ! Lần này bỏ qua, anh tha thứ cho em, lần sau không thể như vậy.”

Hạ Hồi Sinh nói đầy ẩn ý sâu xa, nhưng người nọ nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái, không thèm nhìn.

Hạ Hồi Sinh hít sâu một hơi, tự nhủ mình không thể nổi giận, không thể nổi giận, nhưng cô gái này luôn lấy dáng vẻ này đối đãi với khách. Hơn nữa, trông thái độ hôm qua của Hạ Mộc đối với cô ta, hiển nhiên cô ta thường xuyên bắt nạt Hạ Mộc. Chẳng phải thế sao, Hạ Mộc đầu gối kia cực kì ngốc, chắc chắn sẽ bị cô ta bắt nạt đến chết, chuyện này hắn tuyệt đối không cho phép.

“Em dâu, anh biết em nghe được, em nghĩ không nói chuyện là được sao?” Hạ Hồi Sinh cá giận nói.

Người nọ vẫn như cũ không để ý đến hắn.

Hạ Hồi Sinh tức giận đến mức muốn giơ chân, mũi chân hắn dùng một chút lực. Hắn bay qua, văng văng dừng ở trước mặt Từ Tang, hỏn hỏn nói: “Nè, cô kia, cô nói chuyện cho tôi. Ông đây không đánh phụ nữ, cô đừng để ông đây phải ra tay.”

Lần này, cuối cùng Từ Tang cũng ngẩng đầu nhìn Hạ Hồi Sinh. Đôi mắt hình như mang theo sự tò mò trông lên ngó xuống nhìn Hạ Hồi Sinh, khiến hắn hơi mất tự nhiên, “Cô nhìn tôi làm gì. Tôi hỏi cô nói đi, thật sự cô cho rằng mình cam điếc chắc!”

“Lúc này anh đi vào thế nào hãy đi ra thế đó.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Hồi Sinh sừng sốt, tiếp theo giận dữ nói: “Cô cũng dám đuổi tôi đi.”

“Đi ra ngoài.” Từ Tang lạnh lùng nói, trong giọng điệu có ý mệnh lệnh tuyệt đối và không thể hoài nghi.

“Dựa vào cái gì cô đòi ra lệnh cho tôi.” Hạ Mộc giận dữ cười đáp, rất châm chọc.

Từ Tang hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nàng quơ mạnh cước về phía chân Hạ Hồi Sinh. Hạ Hồi Sinh cả kinh, dùng tốc độ nhanh chóng né tránh. Nhưng hắn không ngờ tốc độ của Từ Tang cũng rất nhanh, lại một cái cước đánh về phía hắn. Mũi chân hắn điểm nhẹ, giống như được mượn lực, văng vẳng bay về phía sau mấy mét, cách Từ Tang rất xa. Hắn đứng vững, thì thấy Từ Tang đang đánh giá mình, giận dữ nói: “Cái cô này làm gì thế, vì sao ra tay đánh tôi? Cô thật sự cho rằng ông đây không dám đánh phụ nữ chắc. Nói cho cô biết, công phu của ông đây trên giang hồ cũng có chút danh tiếng.”

Từ Tang nhú mày, rất nghiêm cẩn nhìn Hạ Hồi Sinh, cũng không biết đang nghĩ gì...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Hạ Mộc học võ

“Hạ Mộc cậu rất bất công, người ta nói vợ thì quên mẹ, lời này quả không sai.” Hạ Hồi Sinh oan ức nhìn Hạ Mộc.

“Cái này liên quan gì đến có vợ thì quên mẹ chứ?” Hạ Mộc mơ hồ xem Hạ Hồi Sinh.

“Cậu chính là có vợ thì quên anh em.” Hạ Hồi Sinh lên án.

Vốn dĩ Từ Tang không định để ý đến Hạ Hồi Sinh nhưng nàng rất bất ngờ khi thấy Hạ Hồi Sinh vì tức giận mà dùng đến động tác bay lên kia, lập tức nàng nghĩ đến cái gọi là khinh công. Nàng có chút ngoài ý muốn, hoá ra Hạ Hồi Sinh cũng luyện công phu. Nàng định nhìn xem Hạ Hồi Sinh thi triển thế nào, cho nên mới kêu Hạ Hồi Sinh tiến vào bằng cách nào thì đi ra ngoài bằng cách ấy. Tiếc rằng Hạ Hồi Sinh không là Hạ Mộc, với mệnh lệnh của Từ Tang nghe gì làm đó.

Mà tính tình Từ Tang lạnh lùng, lại không thích nói nhiều lời, cho nên nói thẳng ra yêu cầu của bản thân, nhưng lại không nói rõ ràng, mình cũng không hề biết điều đó. Hạ Hồi Sinh hiểu nhầm thành Từ Tang muốn đuổi người. Hắn đến nhà người anh em của mình, Từ Tang coi thường hắn đã là vô lễ lại còn muốn đuổi hắn đi, hắn cũng mặc kệ. Từ Tang không còn kiên nhẫn, trực tiếp ra tay, bức Hạ Hồi Sinh.

Hạ Mộc trở về thì nhìn thấy cảnh hai người giằng co, khẩn trương hỏi: “Hai người làm gì thế?” Hắn chỉ đi chặt mấy cành trúc trở về, sao trong lúc đó Hồi Sinh và tiểu thư đã xảy ra chuyện rồi.

“Hạ Mộc, vợ cậu đánh mình.” Hạ Hồi Sinh vội vàng cáo trạng, giọng điệu tỏ vẻ vô cùng oan ức.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn thoáng qua Từ Tang, biết hỏi nàng sẽ không nói, cho nên nhìn Hạ Hồi Sinh, nói: “Sao lại thế này?”

“Làm sao mình biết là có chuyện gì xảy ra, mình vừa đến đây, chào hỏi cô ta cũng không để ý, sau đó nhảy vào sân, không nghĩ tới nàng bảo mình đi ra ngoài, mình không đi, cô ta cầm cước đánh mình.” Hạ Hồi Sinh ủy khuất nói, hắn không rõ mình chọc tới cô ta lúc nào, bản thân mình luôn có nhân duyên tốt sao đến chỗ nàng không được chào đón gì cả.

Tối hôm qua Hạ Mộc đã nói chuyện Hạ Hồi Sinh với Từ Tang, thế mà nàng không hề phản đối, Hạ Hồi Sinh đến làm khách là không có vấn đề gì. Nếu đã đồng ý, như vậy tiểu thư nhà hắn tự nhiên đã tiếp nhận chuyện Hạ Hồi Sinh sẽ đến, nhưng vì sao tiểu thư muốn đánh người chứ?

“Từ Tang, vì sao ngài muốn đánh Hồi Sinh.” Hạ Mộc nghĩ mãi không ra lý do, tràn đầy hi vọng nhìn về phía Từ Tang, hi vọng nàng có thể giải đáp nghi ngờ của hắn.

Lúc có người Hạ Mộc miễn cưỡng có thể gọi tên Từ Tang nhưng đôi lúc cách xưng hô “Ngài” vẫn không tự giác được dùng tới. Từ Tang cũng không sửa lại, nhưng ở bên cạnh Hạ Hồi Sinh rất nể nang, bỗng chốc đã nhận ra là ngài mà không phải là em, nhưng hắn bất động thanh sắc làm như không nghe thấy, trong lòng lại vòng vo trăm mối.

Từ Tang nhú mày, cuối cùng nói: “Anh bảo hắn làm mẫu một chút vào sân như thế nào.”

Hạ Mộc sững sốt, nhìn về phía Hạ Hồi Sinh. Người nọ có cảm giác mặc danh kỳ diệu, do dự một hồi, hắn triển khai khinh công, ra sân, sau đó cứ như vậy lại triển khai khinh công lần nữa tiến vào sân, rồi nhìn về phía Hạ Mộc, “Mình cứ thế nhảy vào, sau đó vợ cậu bảo mình tiến vào thế nào thì đi ra thế đó, cậu nói có chọc tức người khác hay không?”

Hạ Mộc linh quang chợt lóe, nhìn về phía Từ Tang, “Từ Tang, có phải ngài hiểu kì về khinh công của Hồi Sinh, cho nên ngài muốn cậu ấy thi triển khinh công để ngài nhìn kĩ một lần, có phải không?”

Với việc Hạ Mộc có thể nhìn ra suy nghĩ của nàng, Từ Tang không hề bất ngờ. Từ lúc ở chung tới nay, có rất nhiều việc nàng không nói Hạ Mộc cũng có

thể đoán được, hoặc nhìn ra gì đó. Ở phương diện này, nàng có thể lược bớt rất nhiều phiền toái.

Xem về mặt Tử Tang, Hạ Mộc biết ngay chính mình nói đúng rồi, trên mặt lộ ra một chút bất đắc dĩ. Tiểu thư nhà hần bình thường ít nói nhất, có đôi lúc biểu đạt không rõ ràng nhưng mình vẫn có thể hiểu được. Tuy rằng không hiểu tại sao lại thế, nhưng ít ra cũng là chuyện tốt, bằng không hần sẽ rất khó khi giao tiếp với tiểu thư.

Nhưng người khác đâu có hiểu. Cho nên hần vẫn thích tiểu thư nhà mình có thể nói nhiều hơn một chút, dù hần cũng biết nguyện vọng này rất khó thực hiện.

Nhưng hiện tại Hạ Mộc còn không biết, sau này nguyện vọng này của hần sẽ thực hiện được một nửa. Đương nhiên đây là nói sau này nhé!

“Hồi Sinh, Tử Tang không phải cô ấy muốn đuổi cậu, chỉ là tò mò về khinh công của cậu thôi, cậu đừng để ý.” Hạ Mộc nói với Hạ Hồi Sinh nói.

Trong lòng Hạ Hồi Sinh nguyên bản còn đang khiếp sợ sự ầm ỹ như lúc này của Hạ Mộc và Tử Tang, lập tức nhìn ra suy nghĩ của cô ta. Hần nghe thấy giọng nói của Hạ Mộc mới hoàn hồn, lại nhìn Tử Tang đi vào phòng, bất mãn kêu lên: “Nè, cô cứ đi như thế hả, phải xin lỗi tôi một tiếng chứ, tuyệt không biết tôn trọng người làm anh này.”

Hạ Mộc vội vàng kéo Hạ Hồi Sinh, lắc đầu với hần. Hạ Hồi Sinh trừng mắt với Tử Tang một cái, sau đó nhìn về phía Hạ Mộc, hừ lạnh một tiếng, “Cậu quản vợ mình đi, không thể vô pháp vô thiên vậy được.”

“Không sao mà.” Hạ Mộc cười ngây ngô vài tiếng, “Hồi Sinh, vợ mình không có ác ý, chỉ là không quá thích nói chuyện mà thôi.”

“Hạ Mộc cậu nói nhẹ nhàng nhì, cô ta không phải là không quá thích nói chuyện, mà là quá coi thường mình, không nể mặt mình. Hơn nữa biết rõ mình là anh em tốt của cậu, còn như vậy, cũng là không nể mặt cậu.” Hạ Hồi Sinh trừng mắt với Hạ Mộc nói.

“Vậy cậu cho mình ít mặt mũi, đừng tức giận. Vợ mình mặt lạnh thiện tâm.” Hạ Mộc cười ngây ngô.

“Hạ Mộc cậu rất bất công, người ta nói vợ thì quên mẹ, lời này quả không sai.” Hạ Hồi Sinh oan ức nhìn Hạ Mộc.

“Cái này liên quan gì đến có vợ thì quên mẹ chứ?” Hạ Mộc mơ hồ xem Hạ Hồi Sinh.

“Cậu chính là có vợ thì quên anh em.” Hạ Hồi Sinh lên án.

“Ách.”

...

Sau khi Hạ Hồi Sinh rời đi, Hạ Mộc thấy Tử Tang xuống lầu, đánh tiếp đón, “Tiểu thư.”

“Học võ với Hạ Hồi Sinh.” Tử Tang nói, nàng vốn định huấn luyện Hạ Mộc có năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng một là không muốn mình tự tay dạy, hai là không muốn để lộ mình biết võ công. Không ngờ Hạ Hồi Sinh này lại xuất hiện, vừa khéo, nghĩ tiếp, Hạ Hồi Sinh này cũng không chừng mất lắm.

Hạ Mộc ngạc nhiên, vội hỏi: “Tiểu thư, vì sao muốn tôi học võ?”

“Bảo anh học anh cứ học đi.” Tử Tang nhàn nhạt nói.

“Vâng.” Hạ Mộc đồng ý, không hỏi nhiều. Đúng như tiểu thư nhà hần nói, bảo hần học hần sẽ đi học, không vì cái gì khác. Huống hồ biết võ công, về sau hần có thể bảo vệ tiểu thư.

“Anh nói trực tiếp với Hạ Hồi Sinh, chủ yếu anh học chiêu thức võ công là được, cái khác tùy anh.” Bản thân Hạ Mộc còn có sức cực khỏe, học chiêu thức võ công cũng sẽ tự có năng lực bảo vệ mình không quá kém.

“Được, tiểu thư, tôi sẽ cố hết sức.” Hạ Mộc nghiêm cẩn hứa hẹn.

Hôm sau, Hạ Mộc nói thẳng với Hạ Hồi Sinh: “Hồi Sinh, cậu dạy mình học võ đi!”

Hạ Hồi Sinh kinh ngạc, “Giờ cậu mười bảy mười tám tuổi tuy rằng học võ thì hơi muộn, nhưng cũng có thể đuổi kịp. Chỉ là tại sao cậu lại đột nhiên muốn học võ?”

“Mình nghĩ muốn tự bảo vệ mình, còn có bảo vệ vợ mình.” Hạ Mộc cũng không nói ra là Tử Tang muốn hần học.

“Bản thân cậu có cự lực, học mấy chiêu thức võ công và kinh nghiệm đấm đá cũng không sai. Đối với cậu mà nói cũng dễ dàng hơn, nhưng nếu cậu muốn luyện ra nội lực thì sẽ rất vất vả.” Hạ Hồi Sinh nói.

“Mình cũng muốn học khinh công.” Hạ Mộc nói.

Mắt Hạ Hồi Sinh híp lại, thoáng qua một chút đăm chiêu, cười nói: “Được, cậu đã nói thế, mình sẽ dạy cậu. Từ hôm nay trở đi, cậu là đồ đệ của mình, mau làm lễ bái sư đi.”

Muốn học gì đó đều phải bái sư, mà sư phụ sẽ không luận tuổi tác lớn nhỏ. Hạ Mộc nghĩ thế, vội đồng ý, đang định quỳ xuống dập đầu, đã bị Hạ Hồi Sinh kéo lên, giận dữ nói: “Tên ngốc này, mình chỉ nói đùa thôi. Sao lúc bảo gọi mình là anh cậu không nghe lời như vậy.”

Hạ Mộc sững sốt, rất là nghiêm cẩn nói: “Sư phụ chẳng phân biệt được tuổi tác, bối phận rành rành ra đó. Nhưng nếu gọi anh thì phải là tuổi lớn hơn mới gọi, cậu rõ ràng nhỏ hơn tôi. Gọi cậu là anh chẳng phải là rối loạn bối phận.”

“Tên ngốc quả nhiên chính là tên ngốc, nói đùa cũng không biết.” Hạ Hồi Sinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vuốt vuốt trán mình, sau đó nói: “Mình cũng chỉ dạy cậu công phu thôi, cậu đừng gọi mình là sư phụ. Nhưng công phu mình học là võ công của sư công, cậu phải đến thắp hương trước sư công, còn phải bái cha mình là sư phụ. Chỉ có nhập môn, mới có thể học võ công bốn môn, đây là quy củ.”

Hạ Mộc tự nhiên không có ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Sinh nhật của Hạ Mộc

“Anh Ba, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của anh, bọn em mang trứng gà đến tặng anh.” Hạ Chiêu Quan vừa cười nói.

Hạ Mộc sững sốt, hiển nhiên quên mất. Nhìn em trai em gái mình, hắn rất cảm động, từ khi làm hạ nhân, hắn đã sớm không nhớ rõ có vụ sinh nhật này.

Ngày đó, sau khi Hạ Hồi Sinh dẫn Hạ Mộc đi gặp cha mình Hạ Minh Thanh, Hạ Mộc bắt đầu học võ, vì dạy Hạ Mộc, Hạ Hồi Sinh tạm thời ở lại thôn.

Mỗi ngày buổi sáng trời còn tờ mờ sáng, Hạ Mộc đã thức dậy. Còn Hạ Hồi Sinh cũng tới lúc này đi đến rừng trúc sau nhà, hai người không để ý đến trời rét lạnh bắt đầu một người dạy một người học. Bình thường nói chuyện không hề đáng tin Hạ Hồi Sinh dạy võ công cũng có bài có bản, còn Hạ Mộc cũng học rất nghiêm túc, rất nỗ lực. Buổi tối làm xong hết việc nhà, hắn sẽ một mình một người ở sau viện luyện lại những gì buổi sáng Hạ Hồi Sinh dạy.

Phải học võ, Hạ Mộc càng bận hơn. Hôm nay sau khi ăn cơm chiều, Hạ Mộc nói với Tử Tang: “Tiểu thư, người xem, không lâu nữa sẽ cây bừa vụ xuân. Trên tay tôi còn có chút bạc, chi bằng mua ít ruộng?”

Tuy rằng này đất ở tượng pha đã mua, nhưng tạm thời không có cách gì hay để trồng ngay được, sau này cần phải từ từ xử lý. Với hộ nhà nông, ruộng đất là quan trọng nhất.

“Ừ, dùng tên của anh mua.” Tử Tang nhàn nhạt nói, nếu Hạ Mộc lại dùng tên của nàng mua, đến lúc nàng rời đi còn phải làm thủ tục chuyển nhượng, thật phiền toái, không cần vẽ vôi thêm chuyện.

“Điều này không hợp quy củ!” Hạ Mộc khó xử nói, làm gì có chủ nhân đăng ký sở hữu dưới tên hạ nhân.

“Cứ làm theo lời tôi nói là được.” Tử Tang biết Hạ Mộc nói mềm tai sẽ nghe không vào, cho nên trực tiếp hạ mệnh lệnh.

“Vâng.” Quả nhiên, Hạ Mộc đồng ý, còn nói: “Còn cái hồ bỏ hoang ở vùng tượng pha kia tôi cũng muốn mua, đến lúc đó nạo vét ít bùn nhão bỏ đi là có thể nuôi cá, đến lúc đó thả thêm mấy củ sen.”

“Tự anh làm chủ, đừng lấy việc này làm phiền tôi.” Tử Tang lãnh đạm nói, giọng điệu không có sự kiên nhẫn. Nàng không thích Hạ Mộc làm cái gì cũng nói cho nàng biết, rõ ràng không còn quan hệ chủ tớ, hắn chết vẫn nhận định là chủ tớ, nếu như thế này, đến lúc rời đi có khả năng cũng có mấy việc phiền phức.

“Vâng.” Hạ Mộc đáp ứng.

Giữa trưa hôm sau, Hạ Mộc phải đi mua ruộng đất và hồ nước bỏ hoang kia nữa. Sau đó, Hạ Mộc càng bận, học võ, làm việc nhà, làm ruộng để chuẩn bị cây bừa vụ xuân.

Hạ Hồi Sinh nhìn Hạ Mộc bận từ sáng đến tối, thời gian luyện võ thời gian càng ít. Mặt khác buổi sáng, giữa trưa, buổi tối còn phải đứng giờ trở về nấu cơm cho Tử Tang ăn, mà Tử Tang thì mỗi ngày nhàn rỗi, không làm gì.

Cho nên, Hạ Hồi Sinh càng xem Tử Tang càng không vừa lòng. Hạ Mộc cũng chú ý tới cảm xúc của Hạ Hồi Sinh. Hắn hầu hạ tiểu thư nhà hắn là chuyện phải làm, nhưng Hạ Hồi Sinh cũng không biết, lo lắng hai người sẽ phát sinh xung đột. Vì thế, sau khi sáng hôm nay luyện một canh giờ võ công, Hạ Mộc ấp úng nói với Hạ Hồi Sinh: “Ngày mai chúng ta đổi sang chỗ khác học võ đi!”

“Vì sao, ở đây rất tốt.” Hạ Hồi Sinh nói.

“Hồi Sinh, mình biết cậu không thích Từ Tang, cho nên, mình muốn hai người cách xa nhau, mình lo lắng hai người sẽ cãi nhau.” Hạ Mộc do dự một chút, vẫn nói thật.

Hạ Hồi Sinh vừa nghe liền tức giận, “Sao cậu không bảo cô ta tránh tôi, biết thế nói sớm, thái độ kia của cô ta, trách tôi nhìn cô ta không vừa mắt sao?”

Hạ Mộc im lặng.

Hạ Hồi Sinh hí mắt, nhìn về mặt xấu hổ của Hạ Mộc, hẳn lại nghĩ tới một chuyện. Mấy ngày trước hẳn vô tình gặp vợ chồng Hạ Đại Hầu, theo lời bọn họ, hẳn biết được Hạ Mộc ở rể.

Ở rể, đó là sự si nhục với người đàn ông, trong mắt Hạ Hồi Sinh xẹt qua một ý lạnh.

“Mình biết rồi, sau này mình sẽ không để cậu khó xử nữa. Cậu về làm điểm tâm đi, hôm nay đừng lại tại đây, ngày mai đến chỗ nhà cũ tìm mình đi, đến đó học.” Hạ Hồi Sinh nói, sau đó xoay người ly khai.

Từ con giận ngày đó, quả nhiên Hạ Hồi Sinh không đến tượng pha nữa. Lại qua mấy ngày, Hạ Hồi Sinh lại dạy Hạ Mộc vài thứ, bảo Hạ Mộc thường xuyên luyện tập rồi rời khỏi thôn, về Huyện Thanh Sơn, nói qua một thời gian nữa lại đến.

Mười một tháng hai.

Hôm nay, Hạ Thu và Hạ Chiêu Quan cầm một giỏ có ba quả trứng gà tới cửa, vừa khéo gặp được Từ Tang ngồi trong sân, hai người có chút mất tự nhiên kêu một tiếng chị Ba.

Từ Tang liếc mắt nhìn bọn họ một cái, khó được tâm tình tốt gật đầu, không nói gì rồi bước vào phòng.

Hạ Chiêu Quan không biết làm sao nhìn về phía Hạ Thu.

“Không phải Anh Ba đã nói rồi sao, tam tẩu không thích nói chuyện, thế nhưng hướng về chúng ta gật đầu, tự nhiên đồng ý cho chúng ta đi vào.” Hạ Thu nói, hướng bên trong đi rồi, lúc này Hạ Mộc cũng theo trong phòng xuất ra.

“Em Tư, em Hai.”

“Anh Ba.” Hai người thấy Hạ Mộc đi ra khẽ thở ra, vui mừng nghênh đón.

“Anh Ba, hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của anh, bọn em mang trứng gà đến tặng anh.” Hạ Chiêu Quan vừa cười nói.

Hạ Mộc sững sốt, hiển nhiên quên mất. Nhìn em trai em gái mình, hẳn rất cảm động, từ khi làm hạ nhân, hẳn đã sớm không nhớ rõ có vụ sinh nhật này.

Mà đi tới thang lầu bước chân Từ Tang hơi ngừng một chút, nàng rất thính tai, không cần nghe lên cũng nghe được lời Hạ Chiêu Quan nói, thầm nghĩ hôm nay hoá ra là sinh nhật của Hạ Mộc.

Nàng hơi hơi cau mày, tiếp tục đi lên lầu.

“Anh quên mất, vào trong ngồi đi!” Hạ Mộc cười nói, dẫn hai người vào trong.

Hạ Thu và Hạ Chiêu Quan cũng không ngồi lâu, sau một nén hương đã rời đi. Hạ Mộc đứng dậy tiễn, đến khi không nhìn thấy bóng hai người nữa. Trong lòng hẳn thở dài, rõ ràng ở cùng một thôn, lại ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, cũng ít khi tụ họp. Nghĩ đến thái độ cha mẹ, hẳn đã đau đầu. Trở lại phòng khách hẳn ngồi xuống nhìn cái giỏ có ba quả trứng gà rồi ngẩn người. Đột nhiên hẳn nghe thấy tiếng vó ngựa, tiếng Hạ Hồi Sinh hô to gọi nhỏ vang lên, hẳn vội vàng đi ra ngoài.

Chỉ thấy Hạ Hồi Sinh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cột ngựa vào một thân cây rồi lấy theo một đồng đồ từ trên lưng ngựa xuống. Hạ Mộc có chút kinh ngạc, hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

“Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của cậu, tất nhiên phải chúc mừng ra trò một bữa.” Hạ Hồi Sinh cười nói.

“Cậu còn nhớ rõ à!” Hạ Mộc có chút kinh ngạc.

“Đương nhiên, chúng ta là anh em tốt kia mà?” Hạ Hồi Sinh nói, sau đó thấp giọng hỏi Hạ Mộc, “Vị kia nhà cậu đâu?”

Hạ Mộc sững ra một lúc mới nghĩ ra Hạ Hồi Sinh đang hỏi Từ Tang, nói: “Đang ở trong phòng.”

Quả nhiên, Hạ Hồi Sinh nhếch miệng, sau đó cười nói: “Đi, mang mấy thứ này vào, sau đó đến rừng trúc xem cậu học võ công đến đâu rồi.” Tuy rằng hẳn cũng không thích nhìn thấy Từ Tang, nhưng vì hôm nay là sinh nhật Hạ Mộc, không thể không đến. Được rồi, nể tình sinh nhật của Hạ Mộc, hẳn cố nhịn là được.

“Sao cậu mang nhiều đồ đến vậy?” Hạ Mộc nhận lấy đồ, dẫn Hạ Hồi Sinh vào trong phòng.

“Không có gì đâu, chỉ có ít đồ ăn thôi.” Hạ Hồi Sinh nói, biết đồ gì đó đắt Hạ Mộc sẽ không nhận nên hần dứt khoát đi tìm khắp nơi mấy món ngon ngon mua đến, hôm nay ăn uống no nê một bữa.

Hạ Hồi Sinh vừa tiến vào phòng khách nhìn thoáng qua cầu thang.

Hạ Mộc lên tiếng, cất hết đồ, sau đó Hạ Hồi Sinh lập tức sốt ruột muốn nhìn xem mấy ngày nay Hạ Mộc luyện võ công đến độ nào, vì thế hai người đi về phía sau rừng trúc.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Miền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Hạ Mộc uống say

Nhìn bước chân Hạ Mộc nghiêng ngả đi đến cạnh bàn, lắc lắc hai bầu rượu sớm trông rỗng, ngạc nhiên nói: “Ách, không còn rượu, ai uống rồi?”

Xem ra cực kì say, dĩ nhiên là mình uống rượu cũng không biết, Từ Tang nghĩ. Rồi thấy Hạ Mộc trầm tư một chút, quay đầu nhìn nàng, một mặt lên án, “Tiểu thư, sao ngài có thể nâng cốc uống hết thế, không chừa cho tôi tẹo nào?”

Từ ban công trên lầu, Từ Tang lẳng lặng trông về phía rừng trúc, một lát sau thì trở về, cầm sách đọc, nhưng rất lâu không giờ một tờ.

Chạng vạng, Hạ Mộc và Hạ Hồi Sinh bận việc trong phòng bếp, tính làm một bữa cơm với rất nhiều món, Hạ Mộc làm rất chăm chú, còn Hạ Hồi Sinh thường xuyên ngó ra bên ngoài, sau đó mày càng nhúu chặt.

Hạ Mộc không chú ý đến Hạ Hồi Sinh không yên lòng, cười nói: “Không thể ngờ được lâu không gặp, cậu lại biết nấu ăn.”

Tuy hần thích nấu cơm, nhưng đa số đàn ông đều không thích vào bếp. Cho nên tay nghề thuần thục của Hạ Hồi khiến Hạ Mộc kinh ngạc, hướng hồ vẫn là một người luôn hướng về chủ nghĩa đàn ông như Hạ Hồi Sinh.

“Biết nấu cơm thì có gì đặc biệt hơn người.” Hạ Hồi Sinh nhàn nhạt đáp lại một câu.

Hạ Mộc cười cười, không nói gì thêm, nghiêm cẩn làm việc.

Nhờ sự hợp tác giữa hai người, rất nhanh đã dọn đồ ăn lên bàn. Hạ Mộc phải lên gọi Từ Tang, nhìn bóng dáng Hạ Mộc lên lầu, đôi mắt Hạ Hồi Sinh thoáng qua một tia lãnh ý. Người phụ nữ kia quá kiêu ngạo, hôm nay là Sinh nhật của Hạ Mộc, không xuống dưới giúp đỡ thì thôi, ăn cơm còn phải đi gọi.

“Tiểu thư, ăn cơm.” Hạ Mộc cười ngây ngô kêu.

Từ Tang nhìn Hạ Mộc, trong lòng không khỏi có chút phiền chán, nhàn nhạt nói: “Tôi không đói bụng, anh cứ ăn đi.”

Hạ Mộc ngây ngốc nhìn Từ Tang. Bình thường lúc đến giờ ăn cơm tiểu thư luôn đứng giờ. Hôm nay chẳng những không thấy xuống dưới, lại còn không ăn, chẳng lẽ bởi vì có Hồi Sinh sao? Tiểu thư không thích Hồi Sinh đến thế à?

“Tiểu thư, tôi...” Hạ Mộc thất thố nhìn Từ Tang.

Từ Tang không cần nghĩ cũng biết, Hạ Mộc lại nghĩ chệch đi, nhưng giờ nàng không muốn nói chuyện với hần, giọng nói lạnh lùng mang theo mệnh lệnh, “Đi xuống.”

Hạ Mộc do dự một hồi, “Vâng.”

Về mặt hần cô đơn đi xuống dưới, khi qua đoạn rẽ, hần đã khôi phục nét mặt như bình thường, đi đến trước bàn ăn cười nói với Hạ Hồi Sinh: “Chúng ta ăn đi, tiểu... Từ Tang cô ấy không đói.”

Sắc mặt Hạ Hồi Sinh có chút tối tăm, cũng ngồi xuống, một mặt cố tỏ vẻ cao hứng nói: “Thế thì tôi, mình còn không muốn ngồi ăn cùng với cô ta.”

Hạ Mộc há miệng thờ dốc, cuối cùng không nói gì.

Hạ Hồi Sinh nhìn thoáng qua Hạ Mộc, cầm bầu rượu rót hai chén, đặt một chén trước mặt Hạ Mộc, “Nào, chúng ta uống rượu, hôm nay không say không về.”

Hạ Mộc vốn có chút do dự, nhưng trong lòng cũng có chút đau khổ, muốn uống rượu giải toả, cuối cùng không để ý đến Hạ Hồi Sinh, một chén tiếp một chén. Từ lượng Hạ Mộc không tốt, uống ba chén to đã ngà ngà, hơi say rồi. Hắn ngẩng đầu thấy Hạ Hồi Sinh không uống, ngược lại nhìn, cười ngây ngô nói: “Hồi Sinh, sao cậu không uống, không phải cậu nói không say không về sao? Nào, chúng ta cạn, không say không về.”

Nói xong lại uống tiếp, Hạ Hồi Sinh chăm chú nhìn Hạ Mộc một lúc, cũng hào sảng nói một tiếng, “Uống.”

Rất nhanh, thức ăn trên bàn còn chưa động đến, rượu mà Hạ Hồi Sinh mang đến đã uống hết rồi, mà Hạ Mộc đã say gục trên bàn. Mặc dù mặt Hạ Hồi Sinh hơi hồng, nhưng qua ánh mắt sáng ngời thì thấy hắn vẫn tỉnh táo. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa thang lầu, hơi háng giọng, sau đó xốc Hạ Mộc lên, đi về phía phòng ở lầu một. Hắn nhớ trong nhà này có hai phòng, chắc hẳn là phòng khách. Giờ Hạ Mộc đã say, hắn cũng không muốn diu cậu ta lên lầu, trước hết để cậu ta nghỉ ngơi ở phòng khách đã.

Một căn phòng cái gì cũng có đủ cả. Khi hắn tiến vào, diu Hạ Mộc nằm xuống giường, liếc mắt quan sát xung quanh. Hắn hơi ngạc nhiên, nơi này có lẽ không phải là phòng khách.

Nghĩ thế, hắn nhìn trong siêu, có trà. Mở tủ quần áo ra, có quần áo, tất cả đều của Hạ Mộc. Bên cạnh giường có giá đỡ, có giày, cũng là của Hạ Mộc, còn có đồ dùng vệ sinh hàng ngày.

Chỗ này tràn ngập hơi thở cuộc sống hằng ngày nhưng lại là của Hạ Mộc, không hề có hơi thở của phụ nữ. Chẳng lẽ, đây chính là phòng Hạ Mộc, hai vợ chồng này vẫn chia phòng ngủ?

Hạ Hồi Sinh khá chắc chắn với ý nghĩ của mình, im lặng một lúc, giúp Hạ Mộc cởi giày, đắp chăn, rồi đi ra ngoài. Đôi mắt hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua cửa thang lầu, xoay người ra khỏi nhà trức, cười ngửa rồi đi. Bóng đêm không hề gây ra trở ngại gì với hắn.

Lúc này, trong phòng trên lầu hai, Từ Tang buông sách xuống, nhìn thoáng qua phương hướng Hạ Hồi Sinh rời đi. Nàng do dự một hồi, đi xuống lầu, trong phòng khách không có người, không khó để ngửi thấy mùi rượu thoảng trong gió, thức ăn trên bàn cũng không hề động đũa.

Động tĩnh dưới lầu nàng nghe rất rõ, tất nhiên biết Hạ Mộc đã say, được Hạ Hồi Sinh diu về phòng. Nàng im lặng một lúc, đi đến phòng Hạ Mộc.

Cửa phòng Hạ Mộc không đóng, nàng vừa tới cửa, thì nhìn thấy Hạ Mộc đã say giởn giẹo từ trên giường đứng lên, đi về phía bàn, rót nước uống.

Hắn đã say, trước mắt khắp nơi là ẩm và cốc, sò tới sò lui, cũng không sò trúng, ngược lại khiến cả ẩm và cốc đều đổ. Nước chảy chan chứa trên bàn, còn có một cái cốc sắp lăn xuống dưới bàn.

Hạ Mộc chú ý tới, uống say nên hắn không biết gì, chỉ cười ngây ngô nhìn cái cốc, còn nói thảm, “Ồ, cái cốc này còn biết chạy.”

Khi cái cốc sắp rơi, một bàn tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng cầm lấy cái cốc, cái tay thật đẹp! Hạ Mộc ngây ngô cười, ánh mắt không tha từ bàn tay nhìn lên phía trên, thấy rõ người tới.

“Tiểu thư, là ngài à...” Hạ Mộc cười ngây ngô nhìn Từ Tang.

Từ Tang khẽ nhú mày.

“Tiểu thư, sao ngài lại nhú mày, tôi không thích ngài nhú mày, sau này đừng nhú mày, cũng không cần lạnh như băng, rất khó coi.” Hạ Mộc chỉ trích, uống say hắn mang theo tính trẻ con, nhưng không hề có dấu vết gì là tức giận.

“Anh say.” Từ Tang lạnh lùng nói. Lúc say lá gan của hắn phình to nhĩ. Nếu tỉnh táo hẳn còn nhớ rõ lời mình nói, không biết có bị hù chết hay không.

Hạ Mộc quơ quơ thủ, cười nói: “Tôi không say, tiểu thư, chúng ta tiếp tục uống rượu đi.”

Nói xong hắn đi ra ngoài, Từ Tang nhú mày đi theo. Nhìn bước chân Hạ Mộc nghiêng ngả đi đến cạnh bàn, lắc lắc hai bầu rượu sớm trống rỗng, ngạc nhiên nói: “Ách, không còn rượu, ai uống rồi?”

Xem ra cực kì say, dĩ nhiên là mình uống rượu cũng không biết, Từ Tang nghĩ. Rồi thấy Hạ Mộc trầm tư một chút, quay đầu nhìn nàng, một mặt lên án, “Tiểu thư, sao ngài có thể nâng cốc uống hết thế, không chừa cho tôi tẹo nào?”

Từ Tang không thêm so đo với người say. Điều khiến nàng hơi tiếc nuối là, nếu có máy ghi âm thì tốt rồi, nàng sẽ ghi âm lại lời hắn nói. Nếu hắn quên đêm nay mình to gan thế nào, phải cho hắn nghe lại một chút.

“Tiểu thư, không phải ngài cầm điếu, vì sao ngài không trả lời tôi?” Hạ Mộc trừng mắt nhìn Từ Tang, hắn phát hiện trước kia mình càng ngày càng chiều tiểu thư, lắc lắc đầu, tiếp tục lên án Từ Tang, “Tiểu thư, ngài nên nói nhiều hơn, nếu như thế sẽ không bị người khác hiểu lầm, tôi cũng không bị khó xử. Nhưng tôi không muốn miễn cưỡng tiểu thư làm chuyện mình không thích, nên làm thế nào đây... Nên làm thế nào đây... Đứng, uống rượu, uống rượu, người đó nói, nhất tỳ giải ngàn sâu, tuy rằng tôi không có ngàn mối sầu, nhưng vẫn có một hai cái...”

Hạ Mộc một bên lái nhai, một bên loạn choạng quơ rượu.

Từ Tang nhìn Hạ Mộc, có chút thú vị độc ác nhú mày, lúc say rượu phun ra lời nói thực mà.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 47: Lời say

“Không uống.” Sau khi say Hạ Mộc tuy rằng vẫn lo lắng cho Từ Tang, nhưng đã biết chống đối lại. Hắn ngồi xuống ghế tựa, quay lưng về phía nàng. Không uống chính là không uống, mệnh lệnh của tiểu thư không sai khiến được hắn.

Từ Tang nhú mày, cảm thấy sau khi uống rượu Hạ Mộc vẫn khá đáng yêu, ách, đáng yêu? ! Về mặt lạnh lùng của nàng xuất hiện mấy vết đen, sao nàng có thể cảm thấy Hạ Mộc đáng yêu chứ?

Từ Tang nhìn Hạ Mộc, có chút thú vị độc ác nhú mày, lúc say rượu phun ra lời nói thực mà.

Nàng đột nhiên cảm thấy tâm tình trở nên tốt lắm, vì thế cũng không quan tâm đến Hạ Mộc uống say, ngồi xuống cạnh bàn, cầm một đôi đũa sạch sẽ ăn cơm, cũng không quan tâm đến đồ ăn đã nguội lạnh.

Vốn đang tìm rượu Hạ Mộc giống như cảm giác được cái gì, đột nhiên nhìn về phía Từ Tang, vội hỏi: “Tiểu thư, thức ăn này không thể ăn.”

Từ Tang nhìn về phía hắn, hỏi lại: “Sao lại không có thể ăn?”

“Đồ ăn lạnh, trời rất lạnh ăn sẽ đau bụng, cũng không tốt với thân thể. Tôi đi hâm nóng cho ngài.” Hạ Mộc nói xong, lắc lư thân mình đi bê thức ăn, định cầm vào phòng bếp.

“Anh say hay là không say?” Từ Tang thật nghiêm cẩn xem Hạ Mộc.

“Tôi đã nói mình không say.” Hạ Mộc trả lời.

Chỉ có người uống say mới nói bản thân mình không say. Từ Tang nhìn Hạ Mộc hạ quyết định, thấy thân thể hắn lắc lư đi vào phòng bếp. Trong lòng nàng hơi chua xót, không thể tưởng tượng được dù hắn say, cũng sẵn sàng bản thân mình, không được ăn đồ ăn đã lạnh, cái hắn gọi là chấp nhất đến cùng sâu bao nhiêu?

Nàng cầm chỗ thức ăn Hạ Mộc làm còn thừa, đi ra ngoài, đến phòng bếp. Trong đó Hạ Mộc đang xiêu vẹo đi ra, suýt nữa va vào Từ Tang, may mà nàng phản ứng nhanh, thoáng nghiêng người liền tránh được Hạ Mộc, mới không khiến đồ ăn trên tay bị rớt hết. Nhưng Hạ Mộc lại đổ về phía trước, không thể đứng vững, Từ Tang vội vàng dùng tinh thần lực lôi kéo, Hạ Mộc mới tránh khỏi cảnh nằm trên mặt đất, miệng đầy đồ ăn rơi vãi.

“Sao lại không ngã xuống nhỉ?” Say Hạ Mộc kỳ quái sờ sờ đầu, sau đó quay sang cười ngây ngô với Từ Tang, “Tiểu thư, ngài cũng tới rồi, chắc chắn ngài rất đói bụng, tôi sẽ hâm nóng đồ ăn.”

Nói xong, hắn vào trong bếp, không nghĩ nhiều về hành vi đột nhiên đứng lên của mình nữa.

Từ Tang thở phào một hơi, cũng nhú mày, nhìn hắn đi đường còn không xong, thật sự có thể hâm nóng đồ ăn cho nàng sao?

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, Hạ Mộc say xin xoay quanh vòng trong phòng bếp, tuy rằng miệng nói muốn hâm nóng đồ ăn, nhưng không hề hành động như đang hâm nóng đồ ăn. Hiển nhiên hắn không thể thực sự cho thức ăn vào chảo nóng mà cùng Từ Tang nhìn thức ăn chăm chú, nàng không hiểu lắm, cũng thấy cần phải biết, vì thế nói với Hạ Mộc: “Tôi không đói bụng, đi thôi, đi ngủ nào.”

Vừa nói xong nàng lập tức hối hận, Hạ Mộc đang say biết nàng đang nói cái gì sao?

“Không được, tiểu thư không thể đói bụng.” Hạ Mộc dù say cũng kiên trì nguyên tắc của bản thân, hiển nhiên hắn nghe hiểu lời tiểu thư nhà mình nói.

Lần này Từ Tang thật sự không biết nên cảm động, hay là nên phiền não với sự quật cường của Hạ Mộc nữa.

“Không, chúng ta đi uống rượu thì hơn.” Lần này tuyệt đối Từ Tang đang lừa Hạ Mộc, rượu trong nhà đã được uống hết, làm gì còn rượu!

“Uống rượu? !” Hạ Mộc suy nghĩ một hồi, sau đó cao hứng đồng ý, “Tốt, chúng ta đi uống rượu.”

Nói xong, hắn đi vào phòng khách, còn Từ Tang đi theo sau.

Đến phòng khách, Hạ Mộc tiếp tục tìm rượu, Từ Tang cầm hai chén trà và ấm trà. Ấm trà này vốn đặt trên cái bếp nhỏ dùng than hâm nóng. Đây là thứ Hạ Mộc vì chuẩn bị cho Từ Tang có thể trong mùa đông lạnh giá vẫn được uống trà nóng mà làm một hành vi xa xỉ hiếm hoi.

“Hạ Mộc, rượu tìm được rồi này.” Từ Tang vừa nói, chỉ về phía hai chén trà.

Hạ Mộc vô cùng cao hứng chạy tới, cũng không có nhìn thấy rượu, vội hỏi: “Tiểu thư, rượu đâu?”

Từ Tang chìa chìa chén trà, “Đây nè.”

Thấy Hạ Mộc say xỉn như thế, đáng lẽ nàng nên nấu canh tỉnh rượu cho hắn uống, ngày mai sau khi tỉnh di chứng của trận say sẽ không nghiêm trọng lắm. Tiếc là nàng không biết làm, Hạ Mộc cũng không có lộc ăn, đành dùng trà thay thế vậy.

Hạ Mộc dù say cũng có thể phân ra cái gì là trà cái gì là rượu, trừng mắt nhìn Từ Tang ủy khuất nói: “Tiểu thư, sao ngài lại gạt tôi, đây rõ ràng là trà.”

Từ Tang trừng lại, “Tôi nói là rượu thì là rượu, uống.”

Hạ Mộc méo máo, rất oan ức nhìn Từ Tang, trẻ con nói: “Tiểu thư, ngài bắt nạt người ta.”

Hiện tại Hạ Mộc trắng hơn một chút, đường nét ngũ quan từ từ hiện ra, khí chất thành thật khiến người ta nhìn cũng thoải mái. Động tác trẻ con này nhìn vừa mạnh vừa hề hề, làm cho người ta động lòng, rất muốn tiến lên sờ sờ đầu hắn, an ủi hắn.

“Thế thì sao, uống.” Từ Tang không còn kiên nhẫn, sao nàng có cảm giác mình đang dỗ trẻ con nhỉ?

“Không uống.” Sau khi say Hạ Mộc tuy rằng vẫn lo lắng cho Từ Tang, nhưng đã biết chống đối lại. Hắn ngồi xuống ghế tựa, quay lưng về phía nàng. Không uống chính là không uống, mệnh lệnh của tiểu thư không sai khiến được hắn.

Từ Tang nhũn mảy, cảm thấy sau khi uống rượu Hạ Mộc vẫn khá đáng yêu, ách, đáng yêu? ! Về mặt lạnh lùng của nàng xuất hiện mấy vết đen, sao nàng có thể cảm thấy Hạ Mộc đáng yêu chứ?

“Không uống phải không?” Giọng điệu Từ Tang tràn ngập uy hiếp.

Hạ Mộc im lặng một lúc, quay đầu nhìn thoáng qua Từ Tang, sau đó chậm rãi cầm chén trà lên uống, còn thường thường nhìn về phía nàng, dùng sự im lặng để biểu lộ tức giận bất bình, và lên án nàng nhẫn tâm.

Đột nhiên Từ Tang có cảm giác hơi đau đầu. Nếu tỉnh lại Hạ Mộc cũng như thế này, nàng thật sự muốn đập đầu vào cột, xong hết mọi chuyện.

“Tốt lắm, đi ngủ.” Từ Tang chỉ vào phòng Hạ Mộc.

“Tôi không buồn ngủ, tôi muốn uống rượu.” Hạ Mộc còn nhớ rượu mãi không quên.

Từ Tang nhất định không phải người có sự nhẫn nại, đứng lên, “Vậy anh cứ ở lại uống đi!” Lạnh lùng bỏ lại một câu, cũng không quay đầu lại đi lên cầu thang.

Từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng Hạ Mộc dường như che giấu sự bất an nồng đậm, nhìn bóng lưng Từ Tang, mờ mịt mà bất lực gọi: “... Tiểu thư...”

Thanh âm ngân nga mà xa xôi, giống như xuyên qua cả thời không. Sự mờ mịt và bất lực đó trực tiếp rơi vào lòng Từ Tang, thân mình nàng run lên, bước chân cũng ngừng lại, giống như cả cơ thể bị khống chế, nàng không thể xoay người nhìn Hạ Mộc.

“... Ngày trời qua thật nhanh, rất nhanh, tiểu thư phải rời khỏi nơi này... Tiểu thư đừng đi mà... Tôi có thể hầu hạ tiểu thư... Hầu hạ rất tốt...” Giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, lời tràn ngập sợ hãi và cầu xin dường như chôn sâu tận đáy lòng Hạ Mộc muốn lao ra, chứ không phải từ miệng nói ra nữa.

Từ Tang chậm rãi xoay người nhìn về phía Hạ Mộc, mới phát hiện hắn đã nằm trên ghế sofa, hai mắt khép chặt, ôm lấy mình, rất bất lực, xem ra những lời hắn nói là lời say.

“Hạ Mộc, trở về phòng.” Từ Tang tiến lên gọi.

Hạ Mộc thờ ơ.

Mây hơi hơi nhũn một chút, Từ Tang lay nhẹ Hạ Mộc, cuối cùng hắn mở mắt, nhìn Từ Tang đứng trước mặt, ngây ngốc nở nụ cười, “Tiểu thư, là ngài à!”

Mây Từ Tang càng nhũn, xem ra hắn say quá rồi.

“Tiểu thư, ngài đừng nhũn, ta xem trong lòng cũng không dễ chịu.” Hạ Mộc vẫn như cũ cười ngây ngô.

Từ Tang vì lãng, nhũn mảy nói: “Trở về phòng ngủ.”

“Được.” Lần này, Hạ Mộc thật ngoan ngoãn đồng ý, sau đó thật nghiêm cẩn xem Từ Tang, trong mắt tràn ngập khát vọng, từ từ nói: “Tiểu thư, tôi sẽ rất nghe lời, có phải ngài sẽ không đi nữa không? Tuy bình thường tôi hay tự nhủ rằng, đến thời hạn ba năm, tiểu thư sẽ không đi, nhưng dù thế, tiểu thư cũng sẽ mang tôi theo cùng, nhất định tiểu thư sẽ cần một gã sai vặt... Nhưng mấy lời này chỉ là lừa gạt bản thân thôi, tiểu thư sẽ đi, hơn nữa cũng không cần tôi...”

Thân mình Từ Tang đột nhiên chấn động, ngây ngốc Hạ Mộc tiếp tục nằm xuống. Hoá ra hắn biết hết cả?

“Tiểu thư bảo tôi ngủ tôi sẽ ngủ.” Hạ Mộc nhắm chặt hai mắt thì tho, “Tôi đáp ứng Lý ma ma rồi, sẽ làm hạ nhân tốt, trung thành với tiểu thư cả đời.”

Một lúc sau, hô hấp Hạ Mộc đều đều, hiển nhiên đang ngủ ngay ở đây.

Từ Tang lạnh lùng nhìn Hạ Mộc, Lý ma ma là ai?

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Mưa gió vẫn vũ đến rồi

Từ Tang quay đầu xem Hạ Mộc, hỏi: “Lý ma ma là ai?”

Nàng quyết định cho Hạ Mộc một cơ hội giải thích, xem như công bằng.

Từ Tang lạnh lùng nhìn Hạ Mộc, Lý ma ma là ai?

Nàng có chút xúc động muốn lay tỉnh Hạ Mộc, hỏi cho rõ ràng, cuối cùng, nàng không làm như vậy, lạnh mặt xoay người lên lầu, không để ý tới Hạ Mộc ngủ trên sofa.

Hôm sau, Hạ Mộc vì lạnh mà tỉnh, đầu vẫn còn đau, rất khó chịu. Hắn lấy lại bình tĩnh, phát hiện trời đã sáng hẳn, mà hắn cũng ngủ trên sofa, sợ tới mức nhảy dựng lên. Sao hắn lại ngủ ở phòng khách, đúng rồi, hôm qua là sinh nhật hắn, sau đó uống rượu với Hồi Sinh, sau đó... Sau đó thế nào, sao hắn nghĩ mãi không ra.

Hắn nhìn nhìn tiền viện hậu viện, không có nhìn thấy bóng dáng Từ Tang, trên lầu cũng im ắng, chắc là tiểu thư chưa tỉnh.

Mấy ngày nay, Từ Tang rời giường tương đối muộn, Hạ Mộc cũng không thấy lạ. Hắn vội vã đi vào hậu viện rửa mặt chải đầu, sau đó lập tức vào phòng bếp làm điểm tâm. Làm xong điểm tâm, vẫn như cũ không thấy có bóng dáng Từ Tang, hắn do dự một chút, lên lầu, mới phát hiện cửa thính hoa nhỏ trên lầu hai mở ra, nhìn vào bên trong, cửa phòng cũng đang mở. Hắn nghĩ thầm có lẽ tiểu thư nhà mình đã rời giường, gọi: “Tiểu thư, có thể ăn điểm tâm.”

Bên trong không có tiếng trả lời, Hạ Mộc lại kêu một tiếng, vẫn không có ai đáp lại, bước vào thì thấy, phát hiện phòng trống rỗng, chăn giường gọn gàng, không hề thấy bóng dáng tiểu thư.

Hắn lập tức nghĩ tới rừng trúc, vội chạy đi tìm. Trong đình hóng mát nơi rừng trúc không có người, hắn tìm dọc theo con đường nhỏ, một nén nhang sau cuối cùng nhìn thấy Từ Tang.

Nàng chậm rãi đứng trong rừng trúc, mắt nhìn phía trước, tự nhiên cũng nhìn thấy Hạ Mộc. Nét mặt nàng không có gì biến hoá, chỉ ngừng lại, nhìn Hạ Mộc đang dần tới gần.

“Tiểu thư, có thể ăn điểm tâm.” Hạ Mộc cười ngây ngô, tinh thần đã khôi phục rất khá.

Từ Tang lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó lướt qua hắn tiếp tục đi.

Hạ Mộc sững sốt, tuy bình thường tiểu thư nhà mình tương đối lãnh khốc, nhưng hắn chưa bao giờ cảm giác được trong sự lạnh lùng của tiểu thư có một tia bất an. Phảng phất sự lạnh lùng và xa lạ đó nhằm vào chính mình, chẳng lẽ bản thân làm việc gì sai, chọc tiểu thư tức giận sao?

Nghĩ thế, hắn vội vã đuổi theo, đi theo sau, bất an hỏi: “Tiểu thư, có phải tôi làm sai việc gì không?”

Từ Tang rất lâu sau không thấy trả lời, ngay thời điểm trong lòng Hạ Mộc trầm xuống, Từ Tang đột nhiên dừng bước chân, Hạ Mộc cũng vội vàng dừng lại, thiếu chút nữa hắn va vào tiểu thư.

Từ Tang quay đầu xem Hạ Mộc, hỏi: “Lý ma ma là ai?”

Nàng quyết định cho Hạ Mộc một cơ hội giải thích, xem như công bằng.

Hạ Mộc sững sốt, sau đó chính là kinh ngạc, mê hoặc hỏi: “Tiểu thư, ngài không biết Lý ma ma sao?”

Từ Tang nhìn Hạ Mộc chăm chú, nhàn nhạt nói: “Tôi biết còn phải hỏi anh chắc.”

“Lý ma ma là một quân sự trong phòng tiểu thư, cũng là nha hoàn của hồi môn của đại phu nhân. Năm tiểu thư mười tuổi, Lý ma ma qua đời. Lúc tôi vừa đến Tứ Mặc phủ, chính là được Lý ma ma nhận về phòng tiểu thư, từ đó về sau Lý ma ma luôn quan tâm đến tôi.” Hạ Mộc nói.

Đại phu nhân chính là người mẹ trên danh nghĩa của Tử Tang ở kiếp này.

Trong lòng Tử Tang vì lãng, không ngờ lại nhận được đáp án như vậy. Mà nàng không hề có ấn tượng gì về Lý ma ma này.

Hạ Mộc vừa thấy vẻ mặt Tử Tang, nhất thời hiểu được Tử Tang thật sự không nhớ rõ Lý ma ma. Nét mặt hắn hơi buồn bã, nói: “Tiểu thư không nhớ rõ cũng đúng thôi. Lúc trước sau khi đại lão gia và đại phu nhân qua đời, người để lại cho tiểu thư có thể tin nhiệm không bị cũng bị chuyển đến nơi khác. Lúc trước Lý ma cũng bị tách khỏi tiểu thư, nhưng tiểu thư à, Lý ma ma là người tốt, dù khi đó không ở cạnh ngài, vẫn luôn suy nghĩ cho ngài.”

Tử Tang hơi cau mày. Lúc đầu thân thể này vì rơi vào sông băng mà qua đời, sau khi nàng xuyên qua, thân thể này vốn dĩ đã rất kém, vừa rơi xuống nước càng yếu hơn. Lại thêm tinh thần lực của mình dù vẫn tồn tại, nhưng cũng yếu đi. Cho nên lúc nàng vừa tới đến thế giới này chỉ sốt ruột điều dưỡng thân thể, căn bản không quan đến chuyện trong phủ. Vì ngay từ đầu nàng đã xác định rồi đi, nàng quan nhiều như vậy làm gì.

Sau này, thân thể cùng tinh thần lực của nàng cũng từ từ khôi phục, hơn nữa càng ngày càng mạnh ...

“Tiểu thư, có lẽ ngài không nhớ rõ, nhưng tôi vẫn nhớ, tiểu thư đã từng cứu tôi hai lần. Lúc tôi vừa vào Tứ Mặc phủ bởi vì không có tiền đút lót cho mấy vị quân sự, thiếu chút nữa bị đánh chết, là tiểu thư đột nhiên xuất hiện, cứu tôi.” Hạ Mộc tiếp tục nói.

Hạ Mộc vào phủ năm mười tuổi, năm đó Tử Tang bảy tuổi, sáu tuổi nàng trùng sinh đến, nói thể cứu hấn đúng là mình, nhưng nàng không hề có ấn tượng gì.

“Tiểu thư đã cứu tôi, sau đó có một ma ma quân sự đến, chính là Lý ma ma. Bà dẫn tôi đi, hỏi tôi có nguyện ý hầu hạ ngài không, cả đời trung tâm với chủ tử, lúc đó tôi không chút do dự đồng ý, tôi sẽ báo đáp ân cứu mạng của tiểu thư. Còn một lần nữa là, tôi đã trở thành gã sai vặt của tiểu thư, một lần tôi không cẩn thận phạm lỗi, Nhị phu nhân nói muốn đem tôi trảm tử (đánh gãy cho đến chết), may mắn tiểu thư nhìn thấy nói một câu, tôi cũng nhất lại được cái mạng này.” Hạ Mộc nói đến đoạn này cảm kích nhìn Tử Tang, ân cứu mạng hai lần, hấn không thể báo đáp được, hơn nữa hấn cũng không giúp được tiểu thư gì cả, thở dài nói: “Đáng tiếc là, tôi thật ngốc, thủy chung cũng không giúp được gì cho tiểu thư cái gì, thậm chí còn hại cả đời của tiểu thư, hiện giờ...”

Hạ Mộc cúi đầu, vẻ mặt cô đơn và hồ thẹn, hấn không giúp được thôi, còn hại cả đời tiểu thư.

Tử Tang tiếp tục đi về phía trước, Hạ Mộc cũng không nói gì nữa, yên lặng đi theo. Đột nhiên hấn cảm giác cổ họng có chút không thoải mái, không nhận được ho khan mấy tiếng.

Xem ra, tối hôm qua Hạ Mộc đã bị cảm lạnh.

Nghe tiếng ho khan rầu rĩ kia, bước chân Tử Tang hơi khựng lại, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Sau khi ăn xong món điểm tâm nữ vị, Hạ Mộc lấy từ trong phòng ra một bộ quần áo đưa cho Tử Tang, khờ khạo cười nói, “Tiểu thư, quần áo của cô tôi may rồi này, cô xem có vừa hay không?”

Ánh mắt Tử Tang lạnh lùng dừng trên bộ quần áo kia, đây là bộ quần áo thứ hai Hạ Mộc may cho nàng.

“Đi đun thuốc đi.” Tử Tang nhận lấy bộ quần áo, bỏ lại một câu nói rồi đi.

Hạ Mộc biết Tử Tang rất nghiêm cẩn, vì thế hấn đi ra ngoài tìm một đại phu chữa dứt điểm, bằng không đến lúc đó lại lây sang tiểu thư nhà mình, đồng thời trong lòng hấn cũng rất cao hứng, bởi vì tiểu thư đang quan tâm đến mình.

Màn đêm buông xuống, trong một căn phòng cách tượng phạ hạ không xa, hai người đàn ông đang thấp giọng thương lượng:

“Người phụ nữ kia sao thế nhỉ, cô ta còn muốn ở lại đây bao lâu nữa? Chẳng lẽ chúng ta cứ phải ở lì tại đây để giám thị à, còn làm ăn được gì nữa, tôi không cam lòng!”

“Vậy cậu có biện pháp gì không, có thể khiến cho người phụ nữ kia triệt để rời khỏi tên Hạ Mộc này, trở lại bên người chủ tử?”

“Ừm... Tôi nghĩ chỉ cần khiến cô ta không làm ăn được gì ở ngoài, đến lúc đó tự nhiên chuyện cũng thành.”

“Ý cậu là muốn?”

“Không sai.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Tranh chấp

“Cậu ngốc à, hiện tại cậu đã có thân phận của người bình thường, sao còn coi mình là hạ nhân?” Hạ Hồi Sinh nhắc nhở nói, hắn thật sự rất tức giận với cái kiểu luôn coi mình là hạ nhân của Hạ Mộc.

“Cái đó được đổi lấy bằng sự trong sạch của tiểu thư và vinh hoa phú quý cả đời, tôi không cần.” Hạ Mộc trầm giọng nói, đây là chỗ đau nhất trong lòng hắn.

Hạ Mộc bị cảm lạnh không nặng lắm, uống thuốc hai ngày thì khoẻ rồi.

Mấy ngày nay điều khiến hắn phiền não là: Một hôm nay hắn lên núi săn thú, mỗi lần nhìn trúng con mồi nào, cũng không biết vì sao, con mồi đó sẽ bị mũi tên của ai đó dọa chạy mất. Hoặc nếu hắn săn được thú, mang lên thị trấn bán thì đều có người đến gây chuyện, khiến chỗ thú hắn săn được không bán nổi. Hắn không nghĩ ra mình đã đắc tội với ai.

Cuối cùng, hắn dứt khoát không đi săn thú nữa, đỡ phải bận lòng, mặt khác cũng vì chuyện mua ruộng đất. Giờ đã là tháng Hai rồi, cây bừa vụ xuân đã bắt đầu, ruộng đất có rất nhiều việc phải làm.

Cho nên hắn nhân dịp này tạm thời không săn thú, chuyên tâm làm tốt chuyện bên ruộng, kỳ vọng sẽ có một vụ mùa bội thu.

Còn Từ Tang tự nhiên không biết Hạ Mộc gặp phải phiền toái như vậy. Bởi vì dù hắn gặp phiền toái, hắn cũng cố thông suốt, thoải mái để khi đối diện với nàng không biểu lộ ra sự khổ sở.

Hôm nay trời còn tờ mờ sáng, Hạ Mộc đi đến chỗ cây đa cổ thụ ở tượng pha hạ để học võ với Hạ Hồi Sinh.

Từ lúc Hạ Mộc mua cái hồ nước bỏ hoang này, hắn đã khơi thông nguồn nước, xử lý qua một cách đơn giản, vừa nhìn đã thấy có hình có dạng. Xung quanh hồ nước cũng được phát quang sạch sẽ, đặc biệt là bên cạnh cây đa có một mảnh đất trống rất rộng, cũng là nơi Hạ Mộc luyện võ.

Mấy ngày nay, hai người này đều ở đây, một người dạy một người học.

Một lúc lâu sau, Hạ Mộc và Hạ Hồi Sinh ngồi xuống cạnh cây đa nghỉ ngơi, lấy đá tự nhiên làm ghế dựa. Bây giờ còn sớm, Từ Tang không thể thức dậy sớm, nên Hạ Mộc cũng không vội trở về làm điểm tâm. Vì thế hắn định ngồi nói chuyện với Hạ Hồi Sinh, nói về những tâm đắc trong khi học võ. Lại nói thêm, Hạ Mộc rất có thiên phú học võ, trải qua mấy ngày nỗ lực, đã có chút thành tựu.

“Hạ Mộc, cậu và vị kia nhà cậu là có chuyện gì xảy ra?” Hạ Hồi Sinh đột nhiên hỏi. Vốn hắn không định hỏi, dù quan hệ của hắn và Hạ Mộc tốt đến đâu cũng không thể quản đến chuyện vợ chồng nhà người ta. Nhưng hắn ở lại thôn mấy ngày nay, đều nhìn Hạ Mộc mỗi ngày vội đến vội đi, căn bản không hề có phút nào rảnh. Hắn nhìn mà còn thấy rất mệt, mà người phụ nữ kia thì mỗi ngày nhàn rồi, quả thực cơm đến há mồm áo đến vờn tay ra. Tuy nơi này là nông thôn, cô ta là nông phụ, đâu phải là đại thiếu nữ nãi nãi gì gì đó, không cần làm gì cả mà lại muốn chồng hầu ả, đó chính là vô cùng không có thất phụ đức.

Lại nói tiếp, Hạ Hồi Sinh có hiểu lầm rất lớn với Từ Tang. Nàng không hề muốn Hạ Mộc hầu hạ mình gì cả, cũng đã nói rõ ràng, giữa hai người là quan hệ hợp tác. Nhưng Hạ Mộc cứ kiên trì như thế, nàng cũng không còn cách nào khác, đành kệ hắn vậy.

Mặt khác, chắc chắn nàng phải rời khỏi đây. Thôn này chỉ là chỗ ở tạm thời trong một khoảng thời gian của nàng thôi, không cần phiền não vì tiền bạc, tất nhiên ở trong thôn không cần làm gì cả. Hướng hồ Hạ Mộc nỗ lực làm việc như vậy, có thu hoạch lớn, nàng cũng không muốn một phần một đồng nào. Nói chuẩn xác hơn thì hắn cũng đang phấn đấu vì bản thân mình.

Về phần Hạ Mộc giúp đỡ nàng, Từ Tang tất nhiên sẽ tìm một cơ hội hồi báo. Hướng chi đến lúc nàng rời đi, Hạ Mộc cũng có được thân phận tự do, vừa có tiền bạc, có gì không tốt.

“Hồi Sinh, cậu nói gì thế?” Hạ Mộc nhìn Hạ Hồi Sinh, không hiểu sao hắn lại nói đến chuyện này.

“Tôi thường xuyên nghe cậu gọi cô ta là tiểu thư, tiểu thư của nhà nào hả?” Hạ Hồi Sinh nhìn Hạ Mộc hỏi.

Bình thường tuy rằng Hạ Mộc rất cẩn thận, nhưng thời điểm ở cùng Hạ Hồi Sinh rất thoải mái, từ “tiểu thư” này theo thói quen từ miệng hắn nhảy ra, chính hắn cũng không nhận ra, nhưng Hạ Hồi Sinh lại bất động thanh sắc ghi nhớ lại.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn Hạ Hồi Sinh, bỗng chốc không biết nên trả lời thế nào.

“Cậu nói thật đi, đừng nghĩ gạt tôi.” Hạ Hồi Sinh chưa bao giờ nghiêm cẩn như thế nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc im lặng hồi lâu, biết không nói dối được, nói: “Hiện tại vợ tôi là chủ tử trước đây của tôi. Tôi không cần thận bị người ta lợi dụng làm vấy bẩn trong sạch của tiểu thư, sau đó gia chủ để cho tôi và tiểu thư thành thân, rời khỏi kinh thành, trở về nơi này.”

Hắn không nói ra chuyện chỉ giả vờ là vợ chồng, hết thời hạn ba năm quan hệ hôn nhân sẽ kết thúc. Quan hệ trước kia giữa hắn và tiểu thư cũng không cần cố gắng giấu diếm. Nếu ai có lòng vừa tra sẽ biết ngay, chỉ cần không để cho người khác biết hắn và tiểu thư là vợ chồng giả, không có vợ chồng chỉ thực là được.

Hạ Hồi Sinh ngạc nhiên, hiển nhiên là rất bất ngờ. Nổi nghi ngờ trước đây coi như đã có lời giải đáp, bởi vì vốn dĩ giữa hai người từng có quan hệ chủ tớ nên Hạ Mộc mới cung kính với Tử Tang như vậy, “Hai người không phải là phân phòng à... Minh đã nhìn qua phòng của cậu, vừa thấy thì biết ngay các cậu không ở chung phòng.”

Dù có quan hệ chủ tớ thì sao, dĩ nhiên là vợ chồng cũng nên có dáng vẻ của vợ chồng chứ. Những lời phía sau này của hắn chính là để ngăn cản Hạ Mộc lừa hắn lần nữa.

Hạ Mộc không nghĩ tới Hạ Hồi Sinh đã phát hiện ra điểm này, nói: “Tiểu thư là chủ tử của mình, dù chúng tôi đã thành thân, việc này vẫn tồn tại như cũ. Việc gì cũng cần có thời gian, từ từ quen với sự xuất hiện của đôi phương.”

Hạ Mộc không thể nói ra sự thật, đành phải cố gắng tiếp tục nói dối, dừng một chút còn nói: “Huống hồ, chỉ cần tiểu thư nguyện ý, tôi vĩnh viễn đều là hạ nhân của tiểu thư, chỉ cần trung tâm là được, cái khác không quan trọng.”

Hắn nói lời này, cũng là hi vọng Hạ Hồi Sinh biết hắn cam tâm tình nguyện, không cần đi tìm Tử Tang gây phiền toái.

“Cậu ngốc à, hiện tại cậu đã có thân phận của người bình thường, sao còn coi mình là hạ nhân?” Hạ Hồi Sinh nhắc nhở nói, hắn thật sự rất tức giận với cái kiểu luôn coi mình là hạ nhân của Hạ Mộc.

“Cái đó được đổi lấy bằng sự trong sạch của tiểu thư và vinh hoa phú quý cả đời, tôi không cần.” Hạ Mộc trầm giọng nói, đây là chỗ đau nhất trong lòng hắn.

“Việc này không phải do cậu gây ra, chẳng lẽ cậu cứ cố gắng gánh vác trách nhiệm à?” Hạ Hồi Sinh chất vấn.

“Mặc kệ thế nào, mình đều có phần sai, thân là hạ nhân, không bảo vệ được chủ tử thì thôi lại còn là đầu sỏ hại chủ tử.” Hạ Mộc không có cảm xúc nói.

“Cậu quả thực là ngu muội, ngang bướng.” Hạ Hồi Sinh cá giận nói.

Hạ Mộc trầm mặc không nói.

“Thế nhưng cô ta đã gả cho cậu, như vậy nên sống với cậu cho tốt. Chứ không phải chỉ có danh nghĩa vợ chồng mà không có vợ chồng chi thực chứ!” Hạ Hồi Sinh tiếp tục nói.

“Tiểu thư cô ấy vĩnh viễn là chủ tử của mình. Tuy rằng giữa chúng tôi có quan hệ vợ chồng, nhưng tôi mãi mãi hầu hạ tiểu thư thật tốt.”

Giờ Hạ Hồi Sinh đã biết tất cả, Hạ Mộc cũng không cần che che giấu giấu trước mặt hắn. Từ tiểu thư thốt ra tự nhiên, huống hồ tiểu thư nhà mình đã nói rất rõ ràng. Nàng cần ba năm, sau đó sẽ giải trừ hôn nhân, tuy rằng hắn không hiểu tại sao nhưng chỉ cần phục tùng mệnh lệnh là được. Huống hồ hắn cũng không dám có ý nghĩ không an phận với chủ tử.

Hạ Hồi Sinh giận dữ đứng lên, “Cậu... Cậu tên ngốc này, sao lại ngốc đến thế hả? Người phụ nữ kia có gì tốt, khiến cậu làm thế vì cô ta. Cậu bị người ta lợi dụng không nên trách cậu mà nên trách cái vị kia nhà cậu ngu ngốc. Đã bị người khác hãm hại, còn kéo cậu xuống nước, tính tình lạnh lùng vô lễ...”

“Hạ Hồi Sinh.” Hạ Mộc tức giận cắt ngang lời chỉ trích của Hạ Hồi Sinh đối với Tử Tang, cũng đứng lên, “Tiểu thư là chủ tử của mình, dù cậu không thích mình cũng không hy vọng cậu nói xấu về tiểu thư, bằng không... Bằng không...”

Hắn tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, trừng mắt nhìn Hạ Hồi Sinh. Tính tình hắn thật thà, đúng là không nói nổi mấy lời ngoan tuyệt với anh em của mình.

“Bằng không thế nào?” Hạ Hồi Sinh khiêu khích liếc Hạ Mộc.

“Bằng không... Bằng không chúng ta tuyệt giao.” Hạ Mộc quá tức, cố gắng nói ra lời độc ác.

“Hay cho cái tên Hạ Mộc, cậu cũng dám nói ra câu tuyệt giao, cậu muốn chết hả?” Nói xong một quyền của hắn không lưu tình chút nào đánh về phía Hạ Mộc, Hạ Mộc kêu thảm một tiếng, con mắt đã thành mắt gấu mèo.

Hạ Hồi Sinh tuyệt không đồng tình với hắn, hừ lạnh một tiếng bước đi.

Hạ Mộc nhìn bóng bạn rời đi, lập tức cảm thấy oan uổng, nghiêm mặt trở về.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Đã xảy ra chuyện

“Phát hiện chuyện lớn như vậy, sao có người lại có thể thờ ơ như thế?” Hạ Hồi Sinh nhìn thấy Từ Tang vào trong nhà thì càng cảm tức. Giọng hắn rất lớn tiếng, rõ ràng là nói Từ Tang, nhưng hắn biết Hạ Mộc rất kính trọng cô ta nên không dám nói thêm gì nữa.

Hạ Mộc về nhà, vừa khéo đụng phải Từ Tang vừa rời giường rửa mặt chải đầu. Nàng nhìn Hạ Mộc không có tinh thần, mắt rõ ràng hơi sưng lên, không nhận được hỏi: “Mắt của anh sao thế?”

“Tôi không cẩn thận đụng vào.” Hạ Mộc cười ngây ngô.

“Thật không?” Hiển nhiên Từ Tang không tin, nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc đành nói thật ra, “Ban nãy tôi lỡ nói tuyệt giao với Hồi Sinh cho nên cậu ấy tức giận đánh tôi một quyền.”

Tuyệt giao, không phải quan hệ giữa bọn họ lắm sao? Từ Tang có chút quái lạ nhìn hắn, hơn nữa này Hạ Hồi Sinh xuống tay cũng thật đủ độc, nghĩ thế, sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống.

“Là tôi không tốt, chọc giận cậu ấy.”

Hạ Mộc nhìn ra sự nghi vấn của Từ Tang nhưng cũng không tiếp tục giải thích. Mặt khác hắn không muốn tiểu thư hiểu lầm Hạ Hồi Sinh, vốn tiểu thư nhà mình đã không thích cậu ấy, vì thế giải thích một câu.

Hạ Mộc luôn bảo vệ cho Hạ Hồi Sinh, Từ Tang hừ lạnh một tiếng. Một người đánh, một người tình nguyện chịu đánh, nàng không nói gì nữa, mức nước rửa mặt chải đầu, mà Hạ Mộc vào bếp làm bữa sáng.

Dùng xong điểm tâm, Hạ Mộc đi xuống ruộng. Khoảng nửa canh giờ sau, hắn trở về, sắc mặt rất khó coi và nặng nề.

Từ Tang đang đứng trong sân, nàng định tìm thêm vài thứ tổ điểm cho sân đẹp hơn thì nhìn thấy Hạ Mộc trở về sớm hơn bình thường. Nàng cảm thấy hơi lạ, hơn nữa sắc mặt hắn lại khó coi như thế thì càng thêm kỳ quái. Nói thật ra, tính tình Hạ Mộc rất dễ nói chuyện, luôn tươi cười, rất ít khi nhìn thấy sắc mặt hắn khó coi đến nông nỗi này. Nàng không nhìn được hỏi: “Sao thế?”

“Tiểu thư, không sao đâu.” Hạ Mộc im lặng một lúc rồi nói, vốn định nở nụ cười, để lời hắn nói càng có sức thuyết phục, nhưng hắn thật sự cười không nổi.

“Nói.” Giọng nói Từ Tang lạnh lùng vang lên.

Hạ Mộc im lặng hồi lâu rồi quyết định nói: “Tôi định đi xem mạ, không ngờ toàn bộ chỗ mạ đã bị người khác chặt đứt.”

Hạ Mộc mua mười lăm mẫu ruộng nước, không có mạ sẽ không có lúa, không có lúa chẳng khác nào vụ này không có thu hoạch. Mạ là gốc rễ của người nông dân, hiện giờ có gieo lại lần nữa đã không kịp rồi, khó trách sắc mặt Hạ Mộc khó coi đến thế.

Chính là ai sẽ làm loại chuyện độc ác như thế chứ? Đây chỉ là nông thôn, người nông dân luôn lấy lúa nước là nghề chủ yếu đều hiểu rất rõ tầm quan trọng của mạ. Dù có thâm thù đại hận cỡ nào cũng không thể đi phá mạ của người ta. Nếu bị mọi người biết ai làm, mặc kệ vì sao, người kia cũng không thể sống yên ổn. Bởi vì tất cả mọi người đều không muốn chứa chấp kẻ phá hoại mạ. Ai mà biết được mình có phải là nạn nhân kế tiếp bị hại hay không.

“Tiểu thư, không sao đâu, tôi sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt.” Hạ Mộc thấy Từ Tang không nói lời nào, ngược lại an ủi nàng.

Ngu ngốc, việc này liên quan gì đến nàng, an ủi nàng làm gì, Từ Tang mặc danh kỳ diệu ngó hắn.

Từ Tang không nói ra ý nghĩ của mình nhưng từ vẻ mặt có thể nhìn ra nàng nghĩ thế nào. Hắn cười ngây ngô sờ sờ đầu, xem ra có cảm giác không quan tâm lắm.

“Hạ Mộc, sao lại thế này, mình nghe nói mạ nhà cậu bị huỷ hết rồi?” Lúc này Hạ Hồi Sinh vội vàng vàng chạy đến.

Mạ của Hạ Mộc bị huỷ, chuyện lớn như vậy sớm lan truyền âm ỉ trong thôn nhỏ.

Từ Tang nhàu mày, không thể tưởng tượng được tốc độ của Hạ Hồi Sinh nhanh như vậy, còn Hạ Mộc yên lặng kiểm điểm lại.

“Ai ác độc như vậy, lại làm ra chuyện này?” Hạ Hồi Sinh rất tức giận nói, giống như mạ nhà hắn bị huỷ vậy.

Hạ Mộc nghĩ cũng giận tái mặt, không nói gì. Mạ vô tình bị đứt đánh bỏ qua, nhưng kia rõ ràng là do người khác làm. Hắn tự thấy mình ở chung với người khác đều hoà bình khách khí, chưa bao giờ gây sự với ai, đến cuối cùng là ai ra tay độc ác như thế?

“Hạ Mộc, gần nhất cậu có đắc tội với ai không?” Hạ Hồi Sinh tiếp tục hỏi.

“Minh cũng không biết.” Hạ Mộc trầm giọng nói. Lần này là mạ, lần trước là con mồi, có thể ra tay lớn như vậy, xem ra người mình đắc tội lại lịch không nhỏ, đến cùng là ai nhỉ?

Bọn họ lại không biết, khi bọn họ nói Hạ Mộc đắc tội với ai, Từ Tang loáng thoáng hiểu ra cái gì đó. Nàng sớm phóng tinh thần lực ra ngoài, tìm được nhà hai người già làm anh em ở cách đó không xa, vừa vặn nghe thấy đoạn đối thoại này:

“Cái tên Hạ Mộc kia đã biết mạ của hần bị hủy rồi.”

“Có kịch hay để xem rồi, tiếp theo, chúng ta tiếp tục gây chuyện khiến hần không thể sống yên ổn. Xem người phụ nữ còn tiếp tục sống với Hạ Mộc hay không?”

“Giờ có rất nhiều người đi lên tượng pha rồi, đợi đến khi những người đó đều tới, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt đi.”

“Được.”

Từ Tang thu hồi tinh thần lực, vẻ mặt lạnh lùng, con ngươi lạnh như băng. Lúc trước mấy cái đuôi này cũng không làm chuyện gì khác thường, nàng cũng lười quản. Nguyên bản định để Triệu Thế Từ kia chán nản, mất đi hứng thú chủ động buông tha cho mình, như vậy cũng lược đi được rất nhiều phiền toái. Chỉ là hiện tại xem ra, biện pháp này không thể thực hiện được, nên tiến hành kế hoạch thứ hai, xử lý việc này một cách triệt để, bằng không khéo họ sẽ thật sự cho rằng nàng là quả hồng mềm dễ bóp nát.

Nàng nhìn về phía kinh thành, nếu anh ta không thức thời, vậy không cần trách nàng.

Bởi vì chuyện mạ của Hạ Mộc, một nhóm người đều đi lên tượng pha. Trong đó có thôn trưởng, cả nhà Lê Tường bốn người cũng ở trong số đó, còn người nhà họ Hạ thì chẳng thấy một ai.

Từ Tang không muốn đối mặt với nhiều người như thế, vì thế đi vào nhà trúc, định tránh những người này.

“Phát hiện chuyện lớn như vậy, sao có người lại có thể thờ ơ như thế?” Hạ Hồi Sinh nhìn thấy Từ Tang vào trong nhà thì càng căm tức. Giọng hần rất lớn tiếng, rõ ràng là nói Từ Tang, nhưng hần biết Hạ Mộc rất kính trọng cô ta nên không dám nói thêm gì nữa.

“Hạ Hồi Sinh.” Hạ Mộc bắt đầu khẽ kêu một tiếng. Lúc này Hồi Sinh còn rất tức giận, hiện tại biết hần gặp chuyện không may lại lập tức đến, cũng không so đo chuyện sáng nay là hần đã rất vui mừng. Nhưng sao hần và tiểu thư không hợp nhau thế nhỉ?

Hạ Hồi Sinh hừ lạnh một tiếng. Bà con làng xóm trong thôn lúc này đã tới đủ, ồn ào an ủi Hạ Mộc, và nguyên rửa người có tâm địa đen tối kia, cuối cùng còn thương lượng phương pháp giải quyết, mỗi hộ đều ào ào nói nhà mình có thể đóng góp một ít. Nhưng ruộng nước của Hạ Mộc những mười lăm mẫu, lượng nổi nhà góp cũng vừa phải, căn bản không thể góp được bao nhiêu. Nếu có thể đến thôn khác mua, làm được mấy mẫu đã tốt lắm rồi. Dù sao giống lúa nước của mọi người rất hỗn tạp, cứ thế mang đi trồng, lúc thu hoạch cũng không bán được giá.

Tuy rằng như vậy, ở trong phòng phòng vẻ mặt vẫn như cũ đánh giá tất cả, Từ Tang không thể không nói, nhân duyên ở trong thôn của Hạ Mộc đúng là rất tốt, đương nhiên ngoại trừ mấy người nhà họ Hạ kia.

“Phía dưới có người của quan phủ đến.”

Cũng không biết ai nói ra câu này, vội lao xuống pha hạ xem. Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc, sao người của quan phủ lại đến, đâu có ai đi báo quan. Hơn nữa, dù có báo quan, lấy lộ trình từ thị trấn đến thôn cũng không thể đến nhanh như vậy được.

Tinh thần lực của Từ Tang cũng nhìn thấy, nàng hơi cau mày, xem vẻ mặt mấy tên sai nha này nghiêm túc, đáng vẻ tới lại vội vàng, hiển nhiên không phải chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Sai nha

“Hà... Mộc Đầu thúc thúc thật kỳ lạ!” Song Hi nhìn bóng dáng Hạ Mộc rồi đi, nghi ngờ nói.

Khóe miệng Từ Tang lơ đãng nhếch lên.

Khúc thị nhìn Từ Tang, trong mắt loé lên tia sáng.

Tinh thần lực của Từ Tang cũng nhìn thấy, nàng hơi cau mày, xem vẻ mặt mấy tên sai nha này nghiêm túc, đáng vẻ tới lại vội vàng, hiển nhiên không phải

chuyện tốt!

“Mấy sai nha này đến đây làm gì?” Có một số người nghi ngờ hỏi, không đợi mọi người nghĩ ra, mấy sai nha đã tiến vào sân.

Mấy tên sai nha nhìn một đám người trước mặt, tên đi đầu quát: “Ai là Hạ Mộc?”

“Tôi đây, mấy vị sai nha đại ca tới đây có chuyện gì không?” Hạ Mộc tiến lên nói rất lễ phép. Đối chiếu với thời gian tới, có lẽ không phải vì chuyện tra mạ, huống chi không có người báo quan, mấy tên sai nha này sẽ không đến đây làm việc.

Tên sai nha đi đầu nói: “Anh chưa được phép đã xây nhà trên sườn núi, hiện giờ quan phủ muốn thu hồi lại. Hạn cho anh phải chuyển đi trong ngày hôm nay, hơn nữa phải nộp phạt một trăm lượng bạc, là số tiền nộp cho việc anh ở lại tượng pha trong khoảng thời gian này, bằng không sẽ phải đi tù, bị quản ăn quản mặc.”

Mấy người nghe được đều hít sâu một hơi.

Tình huống xây nhà ở vùng tượng pha bỏ hoang vô chủ thường xuyên xảy ra, chỉ là không được đảm bảo chắc chắn, không biết quan phủ có để ý tới hay không. Dù có cùng lắm sẽ bị thu hồi lại, chưa từng thấy bị phạt tiền như lúc này. Huống chi là những một trăm lượng bạc, dù dùng số tiền này mua đất xây nhà ở đây cũng không tốn đến vậy!

Mạ của Hạ Mộc vừa bị hủy, giờ lại bị phạt một trăm lượng, chẳng phải là bức tử người ta hay sao?

Hạ Mộc cũng hơi cau mày. Vùng tượng pha này đã mua lại rồi nên hắn cũng chẳng lo lắng gì. Chỉ là mấy tên sai nha này lại đến, hơn nữa lại giờ công phu sư tử ngoạm, khẳng định là có người đứng sau sai khiến. Đến cùng hắn đã đắc tội với ai. Hoặc là... không phải nhắm vào hắn mà nhắm vào tiểu thư, nghĩ vậy, hắn càng thêm lo lắng.

“Vị đại ca sai nha này, ngài hiểu lầm rồi. Vùng tượng pha này tôi đã mua lại.” Hạ Mộc nói, vốn không định để mọi người biết, giờ cũng chỉ có thể nói ra.

Bà con làng xóm ngạc nhiên, lúc nhìn Hạ Mộc sắc mặt cũng khác nhau. Vùng tượng pha bỏ hoang này tuy không đáng tiền nhưng tốn cũng không ít. Muốn mua hết cả tượng pha, đó là cần bao nhiêu tiền chứ?

Xem ra Hạ Mộc này đúng là giàu có! Lúc trước mọi người còn thấy Hạ Mộc rất nghèo, hiển nhiên sai lầm rồi. Nhưng Hạ Mộc cũng thật ngốc, lấy nhiều bạc như vậy mua một vùng hoang pha không thể làm gì.

Mấy tên sai nha kia cũng nhíu mày. Nguyên bản là có người đến tố cáo ở vùng tượng pha này có người tự tiện xây nhà, đây là việc thường xuyên xảy ra, bọn họ cũng không quan tâm đến. Nhưng đối phương lại chỉ ra năm mươi lượng bạc, cho nên bọn họ không báo lên trên. Vừa nhận được tin đã đi ngay, tất nhiên họ không tra tình hình cụ thể. Hơn nữa nếu có thể thu một trăm lượng bạc từ túi Hạ Mộc, đến lúc đó cũng là của bọn họ. Đây là một số bạc lớn, vất vả cả đời chưa chắc kiếm được, không đạo lý gì không làm cả.

“Đây chính là có người báo lại một mình anh sử dụng hoang pha. Nếu anh dám gạt bọn tôi, tội càng nặng thêm.” Tên sai nha đi đầu cao giọng nói, trong lòng hận không thể cắn răng, hắn biết rõ, Hạ Mộc này có mua hay không chỉ cần đến quan phủ tra là ra ngay, không phải là của mình, ai dám nói lung tung.

Xem ra đi một chuyến không công rồi.

Còn mấy tên đi theo sau lại nghĩ, dù không điều tra ra chuyện của người này, số bạc năm mươi lượng kia cũng vào túi tiền của bọn hắn rồi. Đáng tiếc là một trăm lượng này không thu được, nhưng dù sao chạy một chuyến được năm mươi lượng cũng rất tốt.

“Sai nha đại ca, tôi là thôn trưởng của thôn Hạ Hà. Vùng tượng pha này đúng là Hạ Mộc đã mua lại, giấy tờ cũng do tôi viết.” Thôn trưởng bước lên cười nói.

“Sai nha đại ca, thật sự là vất vả cho các vị, người báo quan nhân kia chưa hỏi rõ ràng đã nói lung tung, người này thật sự đáng giận. Nhưng sai nha đại nhân à, hôm nay mạ trong vườn của tôi bị hủy hết rồi, các vị đến thật đúng lúc, nhất định phải tìm ra tên ác nhân này.” Hạ Mộc vội nói, tìm bậc thang cho mấy tên này xuống.

Tuy rằng Hạ Mộc thật thà, nhưng cũng không phải là ngu ngốc.

“Phải vậy không? Còn có việc này sao, chúng ta nhất định sẽ bẩm báo với đại nhân.” Sai nha đi đầu nghiêm túc nói, trong lòng lại nghĩ. Tuy việc bị hủy mạ khá lớn nhưng vẫn nên lờ đi thì hơn. Huống chi đột nhiên người kia xuất ra năm mươi lượng, xem ra Hạ Mộc này đắc tội người có lai lịch không nhỏ, tránh xa ra một chút thì tốt hơn.

“Vất vả cho sai nha đại ca, trong nhà không có trà ngon. Chút tiền nhỏ này để mấy vị sai nha lúc về thị trấn uống chén trà.” Hạ Mộc cười nhét vào tay sai nha đi đầu mấy lượng bạc.

Sắc mặt mấy tên sai nha này cuối cùng cũng dịu xuống, tên đi đầu bỏ lại một câu “Chuyện mạ cứ chờ tin tức” rồi dẫn cả đám đi.

Hạ Mộc tất nhiên cũng không chờ mong mấy tên sai nha này có thể mang đến tin gì. Mấy tên này chắc chắn là do người gọi tới, không thể giúp hắn được. Về chuyện của mạ, hắn sẽ tự mình đi thăm dò. Còn về phía quan phủ, hắn chẳng chờ mong. Tuy mới trở về không lâu, nhưng hắn cũng biết huyện lệnh đại nhân đang làm này là một tham quan, cật mạnh vô lý.

Sai nha đi rồi, sắc mặt hai tên giả làm anh em cũng khó coi ra vẻ. Người trong thôn đều biết vùng hoang pha kia vô chủ nên bọn họ cũng không nghĩ nhiều, bởi vậy sơ sót ở điểm này.

Thôn trưởng cũng thông minh, nghĩ trước nghĩ sau lập tức biết Hạ Mộc đã đắc tội người khác, hơn nữa còn là phiền toái lớn. Nghĩ thế, hắn thở dài, nói với bà con: “Phát sinh chuyện như vậy, Hạ Mộc cũng rất buồn. Mọi người giải tán đi, lúc về nhớ trông coi chỗ mạ còn lại cho kĩ, ngàn vạn lần đừng làm hỏng, tập trung lại đưa cho nhà Hạ Mộc.”

Vì thế mọi người lại an ủi Hạ Mộc vài câu, ngoại trừ Hạ Hồi Sinh và gia đình Lê Tường, những người khác đều giải tán, Hạ Mộc mời mọi người vào trong nhà.

“Chú Hạ Mộc à, phòng khách nhà chú trang trí thật đẹp mắt.” Vợ Lê Tường Khúc thị không khỏi hâm mộ nói.

Từ Tang thiết kế phòng theo phong cách hiện đại, Hạ Hồi Sinh thấy cũng hơi ngạc nhiên. Cả nhà Lê Tường là lần đầu tiên đến nhà Hạ Mộc.

“Đây là vợ em trang trí, mọi người ngồi đi.” Hạ Mộc cầm điểm tâm và trà ra tiếp đón mọi người, sau đó vừa cười nói: “Thạch Đầu, Song Hi, hai cháu ăn điểm tâm đi, do chú đầu gối làm đấy, ăn ngon lắm.”

Hạ Mộc giờ nhìn không sao cả, vẫn không giống như bình thường, giống như chưa từng xảy ra hai chuyện mạ và sai nha kia.

“Cám ơn chú đầu gối.” Hai đứa bé trăm miệng một lời nói.

Hạ Mộc vui vẻ sờ đầu hai đứa, nếu hắn có con như thế thì tốt quá.

“Không thể tưởng tượng được tâm tư em dâu khéo như vậy.” Khúc thị cười nói.

Hạ Hồi Sinh khinh thường giật giật khóe miệng. Giờ người phụ nữ kia đang trốn trong phòng. Nhưng giờ có người ở đây, hắn cũng không thể nói cô ta không tốt. Tuy rằng hắn thường xuyên nói trước mặt Hạ Mộc Từ Tang không tốt thế nào, nhưng vẫn có chừng mực. Danh tiếng Túc Mặc Từ Tang không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến Hạ Mộc.

“Hạ Mộc, mạ trong nhà anh còn nhiều, đến lúc đó giữ lại cho em một phần.” Lê Tường cười nói.

“Lê đại ca, nhà anh cần nhiều mạ như vậy, cho em anh dùng cái gì. Hay là thôi đi, em sẽ tìm nguồn khác xem, nếu không được sẽ đổi giống khác.” Hạ Mộc nói.

“Lê đại ca, Hạ Mộc nói cũng đúng, mình có thể trồng ngô. Hạ Mộc hay là trồng ngô cũng tốt lắm, tuy rằng mua giống hơi khó nhưng giờ ở biên cương không yên, chiến tranh rất nhanh sẽ nổi lên, đến lúc đó ngô càng quý.” Hạ Hồi Sinh nói.

Hạ Mộc vui vẻ, “Tốt lắm, Hồi Sinh, có việc gì cần cậu cứ nói, đợi lát nữa mình đưa tiền mua giống cho cậu.”

Tuy số bạc này không ít, với hắn cũng chỉ là con số nhỏ nhưng nếu hắn không nhận thì đừng mơ Hạ Mộc sẽ nhận giống, vì thế Hạ Hồi Sinh cũng đồng ý, không từ chối nhận bạc.

“Mọi việc coi như đã được giải quyết.” Lê Tường cười nói.

Về mặt mọi người đều rất mừng, Khúc thị cười nói: “Chú Hạ Mộc à, em dâu đâu?”

“Ở trên lầu chị à.” Hạ Mộc nói.

Khúc thị hơi ngần ra, tựa hồ hiểu được cái gì đó, tiếp tục cười nói: “Chắc đang làm gì đó. Nếu tiện, chị dẫn Thạch Đầu và Song Hi lên trò chuyện với em dâu.”

Hạ Mộc do dự một chút, hơi động lòng. Tất nhiên hắn biết tiểu thư nhà mình không có việc gì cần làm, chỉ không thích lộ mặt ra thôi. Nếu chị dâu đi lên, ở cùng với tiểu thư, về sau tiểu thư cũng thường có người có chuyện cùng.

Vì thế hắn gật gật đầu, “Cô ấy ở trên lầu đọc sách, em dẫn chị dâu lên.”

Ở trên lầu đang đọc sách Từ Tang cau mày, mấy phút sau nhìn thấy Hạ Mộc dẫn người lên đây.

“Tiểu thư, chị dâu đến này, hai người trò chuyện đi.” Hạ Mộc cười ngây ngô, sau lưng đã toát mồ hôi lạnh, bởi vì đây là hân tự ý chủ trương, nhưng vì không để cho tiểu thư càng thêm lăm lăm, hắn đành cố chịu đựng.

Thật bất ngờ là Từ Tang không tức giận, khiến Hạ Mộc kinh hi nhìn nàng, sau đó vui vẻ nói với Khúc thị: “Chị dâu, chị ngồi đi, em mang trà và điểm tâm lên.”

Nói xong hắn đi xuống lầu, Khúc thị dẫn hai đứa bé vào phòng khách, Thạch Đầu và Song Hi ngọt ngào gọi: “Mộc Đầu thăm thăm”

Từ Tang ngần ra, gật gật đầu, nói với Khúc thị: “Chị dâu, chị ngồi đi.”

“Được.” Khúc thị trả lời, ngồi xuống ghế sofa gỗ trước mặt Từ Tang, nhìn thấy quyển sách trên tay nàng, “Không thể ngờ được em dâu lại biết chữ, thật lợi hại.”

Ở thời đại này, đa số phụ nữ không biết chữ.

“Mẹ, con cũng biết chữ.”

“Mẹ, con cũng biết chữ.”

Giọng nói khác nhau, nhưng hai đứa bé lại phụng phịu nói y hệt nhau.

Khúc thị ngạc nhiên, sau đó buồn cười xoa đầu hai đứa bé, “Đúng, các con cũng rất lợi hại.”

Về mặt Thạch Đầu và Song Hi lập tức trở nên vui vẻ, Song Hi chạy đến trước mặt Từ Tang, hiếu kỳ hỏi: “Mộc Đầu thăm thăm, thăm đang đọc sách gì, cháu biết đọc Tam Tự Kinh nhé, thăm biết không?”

“Sẽ không.” Nàng thành thật nói, mấy thứ đó muốn nàng đọc, lúc nào nàng cũng có thể đọc được, nhưng nàng khinh thường đọc ra, đối với nàng mấy thứ đó chẳng có ích lợi gì cả.

“Vậy cháu còn lợi hại hơn cả Mộc Đầu thăm thăm.” Song Hi rất đắc ý nói.

Nhất thời nàng không biết nói gì, quả nhiên trẻ con thật kỳ lạ. Chẳng lẽ con bé biết gì đó người khác không biết thì con bé sẽ lợi hại hơn người ta sao? Nhưng chỉ là một đứa bé, nàng sẽ không tranh cãi đúng sai với trẻ con nên gật đầu.

“Đứa nhỏ này...” Khúc thị bất đắc dĩ cười nói, trong mắt không giấu được sự triu mến.

Đúng lúc này, Hạ Mộc cũng mang điểm tâm và trà lên, thấy không khí vẫn ổn thì càng vui vẻ, tận mắt nhìn mọi người ăn gì đó rồi mới vui vẻ xuống lầu.

“Hà... Mộc Đầu thúc thúc thật kỳ lạ!” Song Hi nhìn bóng dáng Hạ Mộc rồi đi, nghi ngờ nói.

Khóe miệng Từ Tang lơ đãng nhếch lên.

Khúc thị nhìn Từ Tang, trong mắt loé lên tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 52: Đột nhiên đến

Từ Tang lạnh lùng liếc mắt nhìn hẩn một cái, rút ra một bức thư từ trong tay áo, quăng về phía người nọ, bức thư rất nhẹ bay thẳng tắp về phía người đó. Theo phản xạ người đó nhận lấy, càng ngạc nhiên nhìn Từ Tang. Đây... Đây... Cô gái bình thường nhỏ nhắn dịu dàng hoá ra lại là người luyện võ, vậy mà bọn họ không phát hiện ra.

Hạ Hồi Sinh và cả nhà Lê Tường đi rồi, Từ Tang cầm bút thoăn thoắt viết trên tờ giấy trắng, sau đó bảo vào một phong thư. Bên ngoài cũng không viết gì cả, để trong ống tay áo rồi đi xuống lầu.

Đang thu dọn trong phòng khách Hạ Mộc thấy Từ Tang đi xuống, rất là ân cần gọi: “Tiểu thư.” Trong lòng còn có chút run sợ, ban nãy hẩn tự chủ trương dẫn chị dâu đi lên, nếu tiểu thư tính sổ thì thăm lắm.

Từ Tang liếc mắt ngó hẩn một cái, đi ra ngoài cửa.

“Tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài.” Hạ Mộc cười hỏi.

“Tôi ra ngoài đi dạo, đừng đi theo.” Từ Tang nói.

“Vâng.” Hạ Mộc vui vẻ đáp lời, đi ra ngoài một chút, không cần ngại ngốc ngồi trong phòng là tốt rồi.

Từ Tang không hề để ý đến Hạ Mộc ở đằng sau nhìn mình đi, mà chậm rãi đi xuống pha hạ, chậm rãi đến nhà đôi anh em già kia.

Ở trong sân, hai người châu đầu vào nhau thấp giọng nói chuyện nhìn thấy Từ Tang đến, hơi ngạc nhiên, một người trong đó vội đứng lên, hỏi: “Đây

không phải là nhà Hạ Mộc à, có việc gì không?”

Từ Tang lạnh lùng liếc mắt nhìn hần một cái, rút ra một bức thư từ trong tay áo, quăng về phía người nọ, bức thư rất nhẹ bay thẳng tắp về phía người đó. Theo phản xạ người đó nhận lấy, cànng ngạc nhiên nhìn Từ Tang. Đây... Đây... Cô gái bình thường nhỏ nhắn dịu dàng hoá ra lại là người luyện võ, vậy mà bọn họ không phát hiện ra.

“Ra roi thúc ngựa đưa bức thư này cho chủ tử, nếu lại đến tìm tôi và Hạ Mộc gây phiền toái, thì chính là tìm đường khác. Mặt khác, chủ động đi nói với Hạ Mộc mà do các người huỷ, sau đó bồi thường bạc cho hần.” Từ Tang lạnh lùng bỏ lại một câu, không đợi hai người phản ứng bước đi.

Sau khi bóng nàng khuất xa, hai người này mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại, sắc mặt cũng rất khó khó coi. Bọn họ tới giám thị người ta, không ngờ người đó đã biết đến sự tồn tại của bọn họ, bí mật trốn ở một góc gần đó, còn bọn họ lại bại lộ hành tung trước mặt người đó.

“Cậu trở về, mang mọi chuyện ở đây bẩm báo với thế tử, cũng mang cả thư về, tôi ở đây trông chừng bọn họ.” Một người trong đó nói.

Người nọ nghe xong lập tức ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành.

Hạ Mộc thấy Từ Tang trở lại nhanh như vậy. Có chút kinh ngạc, hỏi: “Tiểu thư, sao về nhanh thế?”

Từ Tang gật gật đầu.

“Tiểu thư, Hồi Sinh giúp chúng ta tìm giống ngô. Cho nên việc ruộng coi như đã được giải quyết.” Hạ Mộc cười kể tin tốt này cho Từ Tang.

“Ừ.” Tức Mặc Từ Tang thần nhiên lên tiếng, cây ngô này chính là ngô ở kiếp trước nàng ăn được, ở thế giới này, ngô rất hiếm xuất hiện, còn giống cànng khó kiếm, đều nằm giữ trong tay quan phủ. Nếu Hạ Hồi Sinh có thể lấy được, đương nhiên có quan hệ với quan phủ.

Hạ Mộc thấy Từ Tang không có hứng thú, liền chuyển đề tài, “Tiểu thư, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của ngài.”

Sinh nhật của hần vào mười một tháng hai, còn sinh nhật của Từ Tang là ngày hai mươi ba tháng hai.

Sinh nhật? ! Tức Mặc Từ Tang ngạc nhiên, à đúng rồi. Đây là ngày sinh nhật ở kiếp này của nàng, rồi lại thần nhiên ừ một tiếng, đáng vẻ không hề có hứng thú.

“Tiểu thư, cô đừng thế mà. Hay là tôi mời Hồi Sinh, cả nhà Lê đại ca đến, vui vẻ náo nhiệt.” Hạ Mộc đề nghị.

“Không cần, coi như ngày bình thường được rồi.” Từ Tang nhàn nhạt nói, sau đó lại cảnh cáo: “Anh đừng bằng mặt mà không bằng lòng với tôi.”

“Vâng.” Hạ Mộc chột dạ đồng ý, hần vốn định mời mọi người, chỉ là Từ Tang đã nói như vậy, ý định này đành tiêu tán.

Chuyện Hạ Mộc mua vùng tượng pha truyền khắp trong thôn, bỗng chốc thay thế chuyện hần bị huỷ mà. Còn mấy người nhà họ Hạ nghe được, lòng tham cànng trời dậy, nhưng cũng cố nén xuống không dám hành động thiếu suy nghĩ, thật sự là đứng ngồi không yên. Cả đám người tụ tập thương lượng biện pháp, đến cùng làm thế nào chiếm được một ít tiện nghi trong tay Hạ Mộc đây.

Còn Hạ Chiêu Quan biết Anh Ba nhà mình không có mà, định kêu gọi mọi người trong nhà cùng nghĩ cách, nhưng mọi người đều không để ý đến nàng, lại đang thương lượng bằng cách nào tính kế anh Ba nhà mình. Nàng vừa tức lại sốt ruột chờ đợi, cuối cùng Hạ Thư đã về, nàng kể hết mọi chuyện cho Hạ Thư, bao gồm cả chuyện tượng pha kia.

Hạ Thư chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn thoáng đám người đang tụ tập với nhau kia. Nếu không phải là người nhà của mình, hần thật sự muốn lên đánh một trận. Nếu bọn họ thông minh hơn một tí thì nên thiết lập quan hệ tốt với anh Ba, với tính tình của anh Ba chắc chắn sẽ không đối xử tệ với người nhà. Nhưng bọn họ lại ích kỷ, mà những người ích kỷ đó còn là người nhà của mình.

“Đi, chúng ta đi đến nhà anh Ba nhìn xem.” Hạ Thư nói, Hạ Chiêu Quan đồng ý, hai người vội vội vàng vàng đến nhà Hạ Mộc. Còn đám người nhà họ Hạ kia thì im lặng, con dâu thứ hai Trình thị ngẩng đầu nhìn phương hướng hai người rồi đi.

Hai người tới tượng pha, Hạ Mộc đang nấu cơm chiều. Nghe tiếng gọi to ngoài tiền viện, thấy hai người đến, hần có chút ngoài ý muốn, “Sao các em lại đến?”

“Anh Ba, từ lúc em ở học đường về thì biết mà nhà anh bị huỷ, nên đến xem, có gì cần chúng em giúp đỡ không?” Hạ Thư nói.

Đồ ăn trong phòng bếp đang làm dở, cũng không thể bỏ lại, vì thế hần dẫn cả hai người đến phòng bếp ở hậu viện, vừa nói: “Huỷ thì cũng huỷ rồi. Anh Hồi Sinh đã tìm được giống cây ngô, đến lúc đó anh sẽ trồng ngô.”

Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

“Anh Ba, giải quyết được là tốt rồi, sớm biết thế em cứ đến tìm anh trước, không cần đợi Anh Tư thì em có thể biết sớm một chút, không cần lo lắng đề phòng cả nửa ngày.” Hạ Chiêu Quan cười nói.

“Con bé này, anh Ba dù có việc gì cũng không đến phiền em lo lắng, nào, các em giúp anh một tay, ở lại ăn cơm chiều nhé.” Hạ Mộc cười nói.

Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan lập tức do dự.

“Chị Ba chị ấy...” Hạ Chiêu Quan muốn nói lại thôi.

Hạ Mộc lập tức hiểu ngay, “Các em đừng sợ chị Ba của bọn em. Cô ấy chỉ không thích nói chuyện thôi, không phải ghét bọn em. Em Tư, sau này em có thể thường xuyên đến trò chuyện với chị Ba, lâu dần em sẽ biết chị Ba của em chính là người mặt lạnh thiện tâm.”

Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan vẫn không tán thành lắm.

Hạ Mộc có chút bất đắc dĩ, lại nói: “Nếu chị Ba của bọn em mà ghét các em, chắc chắn sẽ đuổi bọn em ra khỏi nhà, nhưng cha mẹ...”

Hắn lắc lắc đầu rồi không nói gì nữa, Hạ Mộc biết, tiểu thư nhà hắn không thích người nhà hắn nhưng với hai đứa em này thì không có cảm xúc gì, ít nhất cũng không ghét, đây cũng là một chuyện tốt.

“Tốt quá, anh Ba, đêm nay chúng em sẽ ở lại nói chuyện, em cũng muốn trở về xem bọn họ tính...” Kế anh, đang nói Hạ Chiêu Quan vội im miệng, xấu hổ nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc cũng không để ý đến Hạ Chiêu Quan lạ thường, tiếp tục nấu cơm. Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan ở bên cạnh hỗ trợ, mới phát hiện bữa cơm chiều này rất phong phú, hai người rất kinh ngạc.

Hạ Chiêu Quan trước tiên cao hứng nói: “Anh Ba, đêm nay em được ăn ngon rồi.”

Hạ Mộc ngăn ra, hắn biết, tuy rằng cuộc sống người nhà của mình không tệ, nhưng tuyệt đối không tốt như ở chỗ này của tiểu thư. Nhưng cuộc sống ở đây so với cuộc sống trước kia của tiểu thư cũng không kém hơn bao nhiêu. Chỉ là mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, chỉ cần quý trọng những gì trước mắt là tốt rồi.

Hắn có rồi rấm thêm cũng vô dụng, nhân nhạ nói: “Trước kia cuộc sống của chị Ba các em rất tốt, giờ đi theo anh, ngày tháng này đã kém hơn trước kia.”

Này mà còn kém, Hạ Chiêu Quan ngạc nhiên, vừa định nói gì đó, Hạ Thư vội kéo tay nàng.

Hạ Chiêu Quan vội im miệng, không nói gì đó, chịu khó làm cái này cái kia.

Đồ ăn rất nhanh đã làm xong, ba người hợp lực bê thức ăn đặt lên bàn, Hạ Mộc cười nói: “Các em ngồi xuống trước đi, ta đi gọi chị Ba của bọn em.”

Hạ Chiêu Quan do dự một lúc, vội lên tiếng nói: “Anh Ba, anh ngồi đi, em lên gọi chị Ba cho.”

Hạ Mộc phân vân một lúc, cười nói: “Được, đi đi, ở trên lầu đó.” Em Tư tình nguyện làm quen với tiểu thư tất nhiên là chuyện tốt, tiểu thư cũng có thể có thêm nhiều bạn.

Hạ Chiêu Quan vui vẻ đi lên lầu. Đứng trên cầu thang, tò mò đánh giá cầu thang từ trên xuống dưới. Bên trên có một không gian nhỏ, trong không gian này có tủ quần áo bàn gỗ hoa cỏ, thấy bên cạnh có một cánh cửa, nàng gọi: “Chị Ba ơi, ăn cơm ạ.”

Gọi xong, nàng cũng đi đến cánh cửa đó, thấy bên trong là một phòng khách, sau đó bên trong có một cánh cửa mở ra, Từ Tang cũng xuất hiện ở chỗ cửa đó.

Hạ Chiêu Quan ngăn ra một chút, ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Chị Ba, ăn cơm thôi, đêm nay em và anh Tư ở lại làm phiền chị và anh Ba.”

Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan đã đến, Từ Tang đã sớm biết, “Ừ, thế đi xuống đi!”

Từ Tang chắc chắn là người lạnh lùng ít nói, tuy rằng không ghét hai người này, nhưng tuyệt đối không nói lời dư thừa.

Có chuẩn bị tâm lý, Hạ Chiêu Quan tiếp nhận sự lãnh đạm của Từ Tang tốt hơn rất nhiều, cũng không đến nỗi nào.

Ngồi cạnh bàn ăn Hạ Thư thấy Từ Tang đi xuống, vội đứng lên, cười ngây ngô kêu một tiếng, “Chị Ba.”

Từ Tang gật gật đầu.

“Em Tư, em Hai, mọi người đều ngồi xuống đi, ăn cơm nào.” Hạ Mộc cười nói.

Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan cười lên tiếng dạ. Đang ăn, Hạ Chiêu Quan đột nhiên cười khò nói: “Lúc chị Ba ăn cơm thật đẹp mắt.”

Ôn hòa lịch sự, không nhanh không chậm, nhìn rất tao nhã và liền mạch. Trong lòng nàng có ý tưởng kỳ quái, hành vi của chị Ba không giống như đang ăn cơm, mà như đang làm một chuyện lưu loát sinh động như nước chảy mây bay vậy. Tuy mọi người đã quen với việc ăn cơm, nhưng không thể đem lại cảm giác như của chị Ba.

Hạ Thư nhìn hai mắt Từ Tang, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Còn Hạ Mộc cũng không hề bất ngờ, việc này hẳn đã sớm chú ý tới, cười nói: “Em Hai, em ăn cơm hay là nhìn chị Ba của em?”

Mặt Hạ Chiêu Quan ửng đỏ, vội tiếp tục cúi đầu và nhanh cơm, Hạ Mộc thấy, gấp cho nàng một miếng thịt, cười nói: “Đừng chỉ mãi ăn cơm, còn phải ăn cả thức ăn nữa.”

“Cám ơn anh Ba.” Hạ Chiêu Quan cười nói.

Đoạn nhạc đệm nhỏ này không làm gián đoạn bữa ăn của Từ Tang.

Cơm nước xong, Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan định giúp Hạ Mộc thu dọn bát đĩa, Hạ Mộc vội ngăn cản, nói: “Các em mau về đi, chỗ bát đĩa này cứ để anh dọn cho, nếu không trời tối đen rồi đường không dễ đi đâu.”

Ở thời đại này, ăn cơm chiều ắt tương đối sớm, để tránh cho trời tối không tiện đi lại.

Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan do dự một lát, cũng không kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 53: Hôn sự của Hạ Chiêu Quan

“Nhưng cha mẹ bắt em đi làm thiếp.” Hạ Chiêu Quan vừa nói xong, lại tiếp tục khóc. “Cái gì?” Hạ Mộc vừa nghe, không khỏi kêu sợ hãi thành tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ tức giận, nói: “Cha mẹ nghĩ cái gì vậy, làm phu nhân không phải tốt hơn sao, sao có thể đi làm thiếp.”

Để trấn an Từ Tang, một trong hai người anh em già vờ kia đi tìm Hạ Mộc.

Hạ Mộc nhìn thấy có người tới, hơi ngạc nhiên nhưng vẫn lễ phép mời người ta vào nhà ngồi. Một trong hai người anh em già vờ đưa ra một hầu bao, nói: “Mạ của cậu là do tôi phá, chỗ bạc này là để bồi thường cho cậu.”

Hạ Mộc kinh ngạc, sau đó nghiêm túc nhìn người tới, cũng không nhận bạc, “Vì sao anh lại huỷ mạ trong ruộng của tôi?”

Tên kia lừa Hạ Mộc, “Đưa bạc cho cậu thì cậu cứ cầm đi, cái khác không cần hỏi, với số bạc này có muốn mua cả mười lăm mẫu ruộng của cậu cũng được.”

Có lẽ hẳn ta sợ Từ Tang, nếu sau này cô ta đi theo Triệu Thế Tử, chỉ cần thổi gió bên cạnh gối là hẳn sẽ phải chịu xui xẻo, nhưng Hạ Mộc chỉ là một nô tài, hẳn còn lâu mới sợ. Hẳn có thể làm theo ý Từ Tang đến bồi thường bạc đã là tốt lắm rồi.

Hạ Mộc hơi hơi nhú mồm, cuối cùng nhận lấy chỗ bạc. Nhìn bóng người kia rời đi, trong mắt hẳn loé lên vẻ đăm chiêu, sau đó xoay người đi tìm Từ Tang, đưa cái hầu bao cầm trên tay cho nàng, kể chuyện của người tới, “... Tiểu thư, tôi thấy người này hẳn là người ở kinh thành nên tôi không kinh động đến hẳn.”

Vì thế hẳn nhận bạc, không truy cứu nhiều. Chiều theo bình thường mà nói, được bồi thường nhiều bạc như vậy, dù ngày nào mạ cũng bị huỷ người khác cũng tình nguyện.

Hắn cũng thông minh, có thể nghĩ đến kinh thành, Từ Tang liếc Hạ Mộc, “Bạc này anh nên cầm, cái khác đừng quản nữa.”

“Tiểu thư...” Hạ Mộc muốn nói lại thôi.

“Đi xuống.” Từ Tang nói.

“Vâng.” Hạ Mộc đi xuống lầu, ra ngoài sân. Nhìn hai anh em kia rồi trầm tư, trước đây hẳn không biết ở nơi này có người ở kinh thành, rất yên tâm. Giờ đã biết, hẳn không thể không lo lắng, lo lắng bọn họ gây bất lợi với tiểu thư nhà hắn, xem ra hẳn phải chú ý mới được.

Hôm sinh nhật Từ Tang, tuy rằng Hạ Mộc không mời ai cả nhưng vẫn làm thêm nhiều món ăn ngon.

Từ Tang nhìn một bàn đầy đồ ăn. Còn có chiêu bài cười ngây ngô kia của Hạ Mộc, đôi mắt chân thành trong suốt, tràn ngập thành kính chúc phúc: “Tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.”

Nàng đột nhiên cảm thấy, ở kiếp này, cuối cùng nàng cũng có một chút cảm giác về ngày sinh nhật.

Mà ở một nơi xa lắm, tại kinh thành, Triệu Thế Tử nhìn bức thư Từ Tang viết, sắc mặt âm trầm. Gân xanh nổi lên, bàn tay cầm thư bởi vì dùng sức quá

mức mà đo rức, có thể thấy được lửa giận mà hấn cố kiềm nén lớn cỡ nào.

Người truyền tin đến đứng bên cạnh nhìn về mặt Triệu Thế Từ thì kinh hãi, tim đập thình thịch. Toàn thân hấn đổ mồ hôi lạnh, sau khi bị dày vò rất lâu, cuối cùng hấn nghe được giọng của Triệu Thế Từ, “Mày đi chuẩn bị, ngày mai lên đường, tao tự mình đến gặp cô ấy.” Giọng Triệu Thế Từ giống như tiếng ma quỷ bò ra từ địa ngục.

“Vâng.”

Tốc độ Hạ Hồi Sinh rất nhanh, tìm được giống của cây ngô, nên cuộc sống của Hạ Mộc ngày càng bận rộn. Luyện võ, làm việc nhà, nuôi gia cầm, làm ruộng... Tay chân của hấn chưa từng ngừng lại, quan trọng nhất là, hấn phải rút ra nhiều thời gian đi chú ý người ngày đó đến đưa bạc. Hơn nữa hấn còn đề phòng cả những người lạ mới vào thôn. Tuy hấn bề bộn nhiều việc nhưng tinh thần vẫn rất tốt, cả ngày cười hề hề với Từ Tang.

Còn Từ Tang khi nhìn Hạ Mộc, đôi mắt thường có thêm một chút mê hoặc.

Hôm nay, Tức Mặc Từ Tang đang ở trong phòng luyện tinh thần lực, đột nhiên nàng ngừng lại, nhìn về hướng cửa viện. Hạ Chiêu Quan kia đã đến rất lâu, ngồi nỉ non khóc ở cửa viện. Làm sao thế nhỉ, thế này chẳng phải khiến nàng phiền lòng sao?

Nàng đứng lên, xuống lầu, đi đến trong viện, mà Hạ Chiêu Quan đang cúi đầu khóc nức nở hiển nhiên không phát hiện ra, vì thế nàng bước ra mở cửa viện. Hạ Chiêu Quan ngẩng đầu thật mạnh, lê hoa đài vũ nhìn Từ Tang, về mặt kinh ngạc.

(Lê hoa đài vũ: giống như hoa lê dính hạt mưa. Người phụ nữ trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị nói về vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi: Lê Hoa nhất chi xuân đài vũ. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái. Nguồn: từ-điển.com)

“Chị Ba.” Nàng cố lau nước mắt, giọng mũi nghẹn ngào, thanh âm khàn khàn, hiển nhiên trước đó đã khóc rất nhiều.

Từ Tang nhường đường, “Vào đi.”

Hạ Chiêu Quan yếu ớt nhìn thoáng qua Từ Tang. Chị ấy đã quay lưng đi vào trong rồi, nàng hơi bất an gò bó, vốn dĩ nàng muốn đến tìm Hạ Mộc nhưng lại lo Hạ Mộc không ở nhà, chỉ có Từ Tang ở nhà thì sẽ rất xấu hổ. Vì thế nàng không dám tiến vào, định ngồi chờ xem có thể đợi được Hạ Mộc hoặc Hạ Mộc nhìn thấy nàng sẽ chủ động bước ra. Không ngờ có người đến xem nàng, mà người này lại là chị Ba.

Từ Tang ngồi xuống sofa ở phòng khách, lại chỉ chỉ phía trước, “Ngồi đi.”

Hạ Chiêu Quan vội vàng ngồi xuống, cảm giác tay chân không biết để ở đâu, nàng đột nhiên hơi hồi hận vì đã tới nơi này. Nàng đã khó mở lời, giờ lại gặp chị Ba lạnh lùng không thích nói chuyện, chẳng phải là khiến nàng càng thêm khó chịu sao?

Một người không dám nói lời nào, một người không biết nên nói gì, vì thế hai người ngồi im, không khí có chút kỳ lạ.

Sau khi im lặng rất lâu, Hạ Chiêu Quan khẽ cắn môi, ngẩng đầu nhìn Từ Tang, hỏi: “Chị Ba, Anh Ba đâu rồi ạ?”

“Xuống ruộng rồi.” Từ Tang trả lời.

“Vậy à,” Hạ Chiêu Quan lại trầm mặc một lúc, “Vậy thì, chị Ba, Anh Ba không có ở nhà, em về trước đây.”

“Ngồi.” Từ Tang liếc mắt nhìn nàng một cái, dáng vẻ này của nàng ta mà đi ra ngoài, nếu người khác thấy được, còn tưởng rằng nàng – người chị Ba trên danh nghĩa này bắt nạt cô em chồng.

Hạ Chiêu Quan vừa nghe thì lập tức không dám lộn xộn nữa, ngo ngắc ngồi, mà Tức Mặc Từ Tang cũng không nói gì, ngồi ở ghế tựa, nhìn cửa sổ bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Gần đến giữa trưa, cuối cùng Hạ Mộc đã trở lại, hấn đi vào phòng khách, Hạ Chiêu Quan vui vẻ nghênh đón, kêu: “Anh Ba.” Sự uỷ khuất trong lòng lại nổi lên, bật khóc.

Hạ Mộc sợ tới mức nhảy dựng, luống cuống tay chân lên, “Em Hai, sao thế, đừng khóc, có việc từ từ nói.”

Hấn trở về lâu như vậy còn chưa bao giờ thấy em gái mình khóc dữ dội như thế.

Dưới sự trấn an của Hạ Mộc, cảm xúc của Hạ Chiêu Quan cuối cùng ổn định hơn một chút, nghẹn ngào nói: “Anh Ba, cha mẹ tìm cho em một mối hôn sự.”

Hạ Chiêu Quan mười lăm tuổi, ấn theo lẽ thường mà nói đã sớm nên duyên thân, nhưng ánh mắt vợ chồng Hạ Đại Hân rất cao, không, nói chính xác ra yêu cầu nhiều, dọa nhiều người đến cầu thân chạy mất. Bởi vậy đã làm chậm trễ việc hôn sự của Hạ Chiêu Quan.

“Đây là chuyện tốt mà! Em không còn nhỏ nữa.” Hạ Mộc cười nói.

“Nhưng cha mẹ bắt em đi làm thiếp.” Hạ Chiêu Quan vừa nói xong, lại tiếp tục khóc.

“Cái gì?” Hạ Mộc vừa nghe, không khỏi kêu sợ hãi thành tiếng, trên mặt xuất hiện vẻ tức giận, nói: “Cha mẹ nghĩ cái gì vậy, làm phu nhân không phải tốt

hơn sao, sao có thể đi làm thiếp.”

“Đối phương là một cử nhân. Trong nhà có tiền, sinh lễ nhiều, cha mẹ tất nhiên sẽ đồng ý, trọng yếu là, cha mẹ nói, cử nhân kia có quan hệ rộng. Chỉ cần em gả cho cử nhân. Anh Tư tuyệt đối có thể qua được cuộc thi tú tài.” Hạ Chiêu Quan khóc giải thích.

“Vậy anh Tư của em đâu? Nó biết không?” Hạ Mộc hỏi.

“Anh Tư ở học đường, còn chưa biết. Anh Ba, em không muốn làm thiếp, chết cũng không đồng ý làm thiếp. Cha mẹ... Cha mẹ, bọn họ làm sao có thể bảo em đi làm thiếp chứ, em cũng là con gái họ mà... Em ghét họ. Còn có đại ca, anh Hai, đều bảo em nên gả, ô ô...” Hạ Chiêu Quan vừa nghĩ đến người nhà. Khóc càng thêm thương tâm.

“Đừng khóc, không cần làm thiếp, em gái anh tuyệt đối không thể làm thiếp, dù đối phương có tiền có tốt đến mức nào cũng không thể làm thiếp. Giờ cha mẹ ở đâu, anh Ba sẽ đi nói chuyện, hơn nữa anh Tư của em cũng sẽ không để cho em làm thiếp. Yên tâm, ai cũng không cho em đi làm thiếp đâu.” Hạ Mộc an ủi nói.

“Anh Ba, cũng là anh tốt nhất.” Hạ Chiêu Quan vừa khóc vừa nói, trong lòng trấn định hơn rất nhiều, từ lúc biết bản thân phải gả đi làm thiếp, ngay cả cái chết nàng cũng đã nghĩ đến.

Từ Tang nhìn thoáng qua hai anh em “Tương thân tương ái” kia, xoay người lên lầu, hai người đều không chú ý tới.

Chạng vạng Hạ Thư cũng vội vàng vàng đến, vừa vào cửa đã vội hỏi Hạ Mộc ngồi trong phòng khách: “Anh Ba, em Hai có từng đến đây không?”

“Đang ở sau viện giúp anh rửa rau kia.” Hạ Mộc nói.

Hạ Thư vội đi ra sau viện, quả nhiên thấy Hạ Chiêu Quan đang rửa rau, cuối cùng cậu cũng được thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Tư.” Hạ Chiêu Quan nói một tiếng, sau đó lại tiếp tục rửa.

“Em biết rồi à.” Hạ Mộc xuất hiện sau lưng Hạ Thư.

Hạ Thư quay lại, nhìn Hạ Mộc, bất đắc dĩ nói: “Em biết cả rồi, em vừa về nhà thì cha mẹ bảo em đi khuyên em Hai. Lúc đó em mới biết cha mẹ bảo em Hai đi làm thiếp nhà người ta, biết em ấy chạy ra ngoài, em đoán chắc em ấy sẽ đến tìm anh nên qua đây.”

“Em ấy đã khóc cả ngày, mắt sưng húp lên, cha mẹ...” Hạ Mộc thở dài, cuối cùng không nói gì tiếp.

“Anh Ba, em đường đường là nam tử hán. Tất nhiên đi thi phải dựa vào khả năng của chính mình, tuyệt đối không đẩy em gái vào hố lửa đâu. Anh yên tâm đi, em tuyệt đối không để cha mẹ gả em Hai đi.” Hạ Thư nói rất nghiêm túc.

“Anh Ba biết, em sẽ không vì bản thân mà hy sinh người nhà.” Hạ Mộc vỗ vỗ vai Hạ Thư, “Ồ lại ăn bữa cơm nhé, ăn xong anh và các em cùng đi gặp cha mẹ.”

Hạ Thư gật gật đầu.

Ăn xong, thu dọn mặt bàn sạch sẽ, Hạ Mộc nói với Từ Tang một tiếng, rồi dẫn Hạ Thư và Hạ Chiêu Quan đi về phía nhà họ Hạ.

Tối mịt, Hạ Mộc từ nhà họ Hạ trở về nhà trúc, thấy trong phòng khách thấp đèn sáng, những đau khổ gặp được ở chỗ cha mẹ nhất thời tan biến. Hắn cao hứng bước vào phòng khách, thấy tiểu thư dựa nửa người trên ghế sofa, nhắm mắt, hình như đang ngủ.

Ngay tại hắn đang do dự có nên đánh thức tiểu thư dậy hay không, Từ Tang đột nhiên mở mắt.

“Tiểu thư, sao cô chưa về phòng nghỉ ngơi?” Hạ Mộc cười hỏi, ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng.

“Chưa buồn ngủ.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Tiểu thư, chuyện của Chiêu Quan xử lý xong rồi, con bé sẽ không phải gả đi làm thiếp nữa. Ngày mai cha mẹ tôi sẽ nói với bà mối, về sau hôn sự của Chiêu Quan sẽ do tôi và Hạ Thư làm chủ, nhưng... tôi phải đưa cho cha mẹ mười lượng bạc, cộng thêm sự uy hiếp của em Tư sau này không đọc sách nữa việc mới thành.” Hạ Mộc nói, câu cuối cùng cực kỳ bất đắc dĩ.

“...” Từ Tang vẫn giống như bình thường, có nghe thấy nhưng không trả lời.

“Bảo một cô gái đi làm thiếp chẳng phải là phá hỏng cả đời con gái sao? Cha mẹ, bọn họ... tôi không thể hiểu nổi.” Hạ Mộc lại tiếp tục nói. Hắn đã từng làm hạ nhân, nên biết đôi khi thiếp còn không bằng cả hạ nhân, đến lúc chết, trên bia chỉ được ghi tên mình.

“...”

“Em gái tôi nhìn thì yếu đuối, dễ bị bắt nạt nhưng tính tình lại cương liệt vô cùng, nếu bắt nó đi làm thiếp, vậy chẳng phải là bức nó đi tìm cái chết hay sao!” Hạ Mộc thở dài.

“...”

“Tuổi của em Hai không còn nhỏ, cha mẹ lại như vậy, là những người không đáng tin cậy. Tôi phải cẩn thận xem xét mới được, tìm cho em ấy một người chồng tốt, tiếc rằng tôi cũng không quen biết nhiều, xem ra phải tìm một bà mối đáng tin.” Hạ Mộc suy xét.

“...” Từ Tang không thể không nói, đôi lúc Hạ Mộc còn già hơn cả ông lão, nhưng hắn cũng được coi là một người anh tốt...

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54: Triệu Thế Tử đến

“Ba...” Một cái tát không chút do dự, phát ra tiếng vang dội. Triệu Thế Tử ôm mặt mình không thể tin nhìn về phía Từ Tang, có lẽ bởi vì quá đổi kinh ngạc và phẫn nộ, hắn không hề có phản ứng.

Sáng sớm hôm nay, Hạ Mộc như thường ngày ra khỏi cửa. Một lúc sau sắc mặt hắn tái nhợt quay về, Từ Tang nhìn có chút kỳ lạ, chợt nghe Hạ Mộc nói: “Tiểu thư, Triệu Thế Tử đến.”

Nàng cau mày, nhưng không hề bất ngờ, đi ra ngoài cửa. Chỉ thấy Triệu Thế Tử với dáng vẻ phong lưu phóng khoáng rào bước tiến vào sân. Bên ngoài viện còn cột một con ngựa trắng, hai người già làm anh em kia cũng có mặt.

Vừa nãy khi Hạ Mộc nhìn thấy hai người già làm anh em đi cùng Triệu Thế Tử đến, hắn đã ra tất cả, đó là người của Triệu Thế Tử.

“Từ Tang muội muội.” Triệu Thế Tử nhìn thấy Từ Tang vui vẻ gọi, trên mặt vô cùng vui mừng. Nhìn Triệu Thế Tử như vậy, còn tiểu thư lại không hề bất ngờ khi thấy hắn, Hạ Mộc hoảng hốt, nhưng hắn không biết nên làm gì lúc này.

“Đi theo tôi.” Từ Tang bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài viện, Triệu Thế Tử vội đi theo. Trong lòng Hạ Mộc càng hoảng, cũng càng sốt ruột, không nhịn được gọi: “Tiểu thư...”

Ánh mắt lạnh lùng của Triệu Thế Tử bắn về phía Hạ Mộc, còn Từ Tang quay đầu đối diện với đôi mắt sốt ruột và hoảng hốt của Hạ Mộc sốt ruột, nhàn nhạt nói: “Anh ở lại.”

Sau đó nàng không hề quay đầu lại đi khỏi sân, vòng qua căn nhà đi về phía rừng trúc. Thẳng đến khi cách căn nhà đủ xa, nàng mới dừng bước, quay đầu nhìn về phía Triệu Thế Tử, lạnh nhạt mà xa cách.

“Từ Tang muội muội, theo huynh trở về kinh thành đi, huynh sẽ chiếu cố muội cả đời.” Triệu Thế Tử ôn nhu nói, đôi mắt nhìn nàng phong tình vạn chủng.

Có lẽ một số người sẽ xiêu lòng ngã vào lòng hắn, đáng tiếc người hắn đối mặt là Tức Mặc Từ Tang lãnh tình, là Tức Mặc Từ Tang cực kỳ ghét hắn. Câu nói này càng làm nàng thấy ghê tởm, phiền toái.

“Anh tới đây làm gì, chẳng lẽ anh không thèm để lời tôi nói vào mắt.” Nàng lạnh lùng nói. Nếu thông minh một tí thì hắn không nên đến, phải trốn tránh mới đúng.

Nét mặt Triệu Thế Tử cứng đờ, sau đó cô đơn nói: “Từ Tang muội muội, huy thích muội, sao muội có thể vô tình như vậy, lấy chuyện đó ra uy hiếp huynh?”

“Anh đừng đứng đây làm tôi ghê tởm nữa. Tôi chỉ cần nghe kết quả.” Nàng không kiên nhẫn nói.

“Từ Tang muội muội...”

Ánh mắt lạnh như băng của Từ Tang nhìn chằm chằm Triệu Thế Tử, hắn im miệng, có chút kinh hãi. Thật mất mặt, vậy mà hắn lại sợ hãi vì ánh mắt của một phụ nữ. Có chút thẹn quá thành giận, lại nghĩ đến nội dung trong bức thư, hắn trầm giọng hỏi: “Sao muội biết chuyện kia?”

Từ Tang khinh thường nhìn Triệu Thế Tử. Cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà là nhẹ nhàng nói: “Nếu việc này còn chưa đủ thì tôi cũng không để ý nói ra chuyện anh bám lấy tôi với vợ anh, với người họ Tức Mặc, thậm chí loan ra cả kinh thành. Tôi nghe nói, Tức Mặc Yên Nhi đã thành thái tử phi, địa vị gia tộc Tức Mặc rất cao. Còn Triệu gia hình như mắc lỗi, tình cảnh đang nguy hiểm thì phải.”

Sắc mặt Triệu Thế Tử âm trầm, gắt gao nhìn nàng.

“Sao nào, anh muốn giết tôi, anh cảm thấy tôi ở xa ngàn dặm vẫn biết rõ chuyện ở kinh thành, anh thật sự cho rằng tôi không có người sao?” Giọng điệu nàng lạnh lùng và khinh thường, nhấn nhá làm mới đưa ra lời cảnh cáo tiếp, “Anh đừng không biết sống chết.”

Triệu Thế Từ nghe tức muốn ói máu, nhưng không hề có một tia sát khí, giận dữ cười to, “Xem ra, mọi người đều coi thường muội.”

Từ Tang không nói.

“Nói đi, muội muốn ta phải làm gì?” Triệu Thế Từ lạnh lùng hỏi.

“Đừng để tôi nhìn thấy anh và người của anh nữa, còn có không được động đến một sợi tóc của Hạ Mộc.” Tức Mặc Từ Tang lạnh lùng nói, nàng chỉ muốn có những ngày tự do yên tĩnh thôi, tiếc rằng rất khó được như ý nguyện. Vốn nàng không muốn lấy chuyện đó ra uy hiếp Triệu Thế Từ, nhưng người nào đó không thức thời, nàng không thể không dùng đến!

“Được lắm, sau này huynh sẽ cách rất xa, muội cứ sống cho tốt với tên nô tài hạ lưu kia đi.” Sắc mặt Triệu Thế Từ xanh mét nói, nữ nhân đáng chết này nguyện ý ở cùng một nô tài cũng chẳng mất hân.

“Ba...” Một cái tát không chút do dự, phát ra tiếng vang dội.

Triệu Thế Từ ôm mặt mình không thể tin nhìn về phía Từ Tang, có lẽ bởi vì quá đổi kinh ngạc và phẫn nộ, hân không hề có phản ứng.

“Đây là cái giá của tội anh si nhục Hạ Mộc, đừng để tôi nghe được, bằng không...” Giọng nàng rất nhẹ, lại xoáy thẳng vào đầu Triệu Thế Từ, cộng thêm hơi thở lạnh như băng đánh vào giác quan của hân, không hiểu sao hân cảm thấy sợ hãi.

“Tức Mặc Từ Tang, cô đừng quá đáng.” Thật lâu sau, Triệu Thế Từ mới ngoan thanh nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ Tang khinh thường nhìn hân, rõ ràng để biểu hiện ra rằng, tôi cứ quá đáng đấy, anh có năng lực làm gì thôi.

Sắc mặt hân xanh mét, gân xanh nổi lên, cơ thể vì áp chế lửa giận mà run nhè nhẹ. Ánh mắt nhìn Từ Tang giống như có thể đốt nàng thành tro bụi.

Nếu đổi lại là người khác có thể đã sợ mất mặt nhưng Từ Tang vẫn lạnh lùng đối diện với ánh mắt hân, chứa rất nhiều sự khinh thường và lãnh ngạo.

“Chẳng qua tôi chỉ thích cô thôi, cô tuyệt tình đến vậy sao?” Triệu Thế Từ âm trầm nói, thực ra, hân không hề thích Từ Tang.

“Tôi nói, đừng nói lời khiến tôi ghê tởm nữa.” Nàng lạnh lùng nói, “Anh thật sự cho rằng tôi không biết anh nghĩ gì sao? Anh muốn chinh phục tôi, anh muốn cưới tôi, chơi đã rồi hru tôi, khiến tôi thành trò cười cho cả kinh thành, thành một người bị chồng ruồng bỏ... Anh không quên anh từng đánh cuộc với đám công tử kia chứ!”

“Cô...” Sắc mặt Triệu Thế Từ càng thêm khó coi. Hân không thể tưởng tượng nổi Từ Tang lại biết chuyện này, không thể thốt ra tiếng nào. Nhớ lại lần đầu tiên hân nhìn thấy Tức Mặc Từ Tang thì đã bước lên bắt chuyện, chỉ là nàng không để ý đến hân, hại hân mất mặt trước đám bạn. Hân tức giận, sau này một lần nữa gặp lại nàng ở yến hội, hân không tin đường đường là thế tử của Triệu gia lại không hấp dẫn được nàng nên hân dùng hết sức hút của mình. Nhưng vẫn là vẻ mặt lạnh như băng như cũ, từ đó, hân thề trước mặt bạn bè, nhất định phải cưới Tức Mặc Từ Tang, chơi đã rồi hru nàng, khiến nàng thành trò cười cho cả kinh thành, thành một người bị chồng ruồng bỏ.

Lần đầu tiên, hân cảm giác được mình trần trụi trước mặt người khác, lòng hân rất sợ hãi, người phụ nữ hân thề muốn có được lại khiến hân thấy nguy hiểm.

“Tôi đi, từ nay về sau chúng ta ai đi đường người đó.” Triệu Thế Từ lạnh lùng. Giờ nhục điểm của hân nằm trong tay nàng, hân chỉ có cách thoả hiệp. Nhưng hân sẽ tìm cơ hội khác, hân biết rõ Tức Mặc Từ Tang có thể biết nhiều chuyện như vậy, sau lưng chắc chắn không đơn giản. Cho nên hân sẽ không trả thù, chỉ hy vọng nàng có thể quên đi tất cả, tốt nhất quên rằng từng có một người như hân, như vậy chuyện này không thể bị phát hiện.

Về mặt Từ Tang lạnh lùng, khinh thường nói: “Tôi không rừng mờ đi tìm anh.”

Triệu Thế Từ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt xanh mét rồi đi. Một người phụ nữ có mắt không trông, hân khinh thường dây dưa.

Hạ Mộc đứng ngồi không yên trong sân, đi tới đi lui. Trong lòng hân chưa bao giờ lo lắng đến vậy, thường ngóng về hướng tiểu thư và Triệu Thế Từ đi, hân cảm thấy bản thân nên làm gì đó nhưng lại không thể làm. Nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ?

Trong sự sợ hãi và sốt ruột, Hạ Mộc nhìn một mình Triệu Thế Từ đi ra. Lúc Triệu Thế Từ đi vào sân từng âm trầm và ghen tị liếc nhìn hân rồi xoay người lên ngựa, vung roi, nhanh chóng. Hai tên giả làm anh em kia cũng thi triển khinh công đi theo, một bước không rời.

Hạ Mộc nhìn ba người rời đi, nghĩ đến ánh mắt của Triệu Thế Từ thì hân lại cao hứng. Nếu tiểu thư đồng ý đi cùng Triệu Thế Từ thì ngài ấy sẽ không lộ ra ánh mắt như vậy, mà là đặc ý vui vẻ.

Bỗng nhiên, lòng Hạ Mộc thông suốt trong sáng. Hoá ra điều hân sốt ruột là hân rất lo lắng tiểu thư sẽ đi cùng Triệu Thế Từ, hân sợ mất đi chủ tử của mình.

Lúc trước hân cũng quan tâm đến tiểu thư, nhưng hân càng hi vọng tiểu thư có thể ở lại gia tộc Tức Mặc với thân phận Đại tiểu thư, đích nữ, có thể gả người chồng môn đăng hộ đối, có cuộc sống cơm no áo ấm. Nhưng giờ hân đã trở nên ích kỷ, hi vọng tiểu thư vĩnh viễn ở lại thôn này, hại tiểu thư phải sống cảnh nghèo khó.

Có phải hẳn trở nên xấu ra rồi không?

Sau khi Triệu Thế Từ rời đi, Từ Tang chậm rì rì quay lại, Hạ Mộc vội thu dọn cảm xúc của mình, nhận lấy tiền, cười ngây ngô kêu một tiếng, “Tiểu thư.” mang theo vài phần ân cần. Nàng chăm chú nhìn Hạ Mộc, rồi ra sau viện, Hạ Mộc theo sát phía sau.

“Tôi muốn rửa tay.” Tức Mặc Từ Tang nói, vừa rồi khi nàng tát Triệu Thế Từ tay nàng đã đụng vào hẳn, bẩn chết đi được, nên rửa sạch sẽ. Hơn nữa trong lòng nàng cũng tức giận, lúc này nàng không thể giữ được bình tĩnh, tay tự động vung lên, nàng nên tìm cái gì đó thay thế, giống như cành trúc chẳng hạn, như vậy sẽ không bẩn tay.

“Vâng.” Hạ Mộc cao hứng đáp lời, chịu khó múc nước cho tiểu thư rửa tay.

Rửa rửa, Từ Tang trừng mắt nhìn Hạ Mộc, nếu không phải vì hẳn, nàng sẽ bị bẩn tay à?

Hạ Mộc bị lườm, có chút ủy khuất nhìn Từ Tang. Hình như hẳn đâu có làm gì, sao tiểu thư lại lườm hẳn, giống như hẳn đã làm chuyện tội ác tày trời vậy.

“Đưa xà phòng đây.” Nàng tiếp tục ra lệnh.

“Vâng.” Hạ Mộc vội cầm xà phòng, sau đó ân cần đưa cho Từ Tang, “Tiểu thư, đây.”

Từ Tang nhận lấy, dùng xà phòng, sau đó từ từ rửa. Tầm mắt Hạ Mộc dừng ở đôi tay thon dài trắng nõn kia rồi không dời đi được, sau khi hoàn hồn, mặt hẳn ửng đỏ. Sao hẳn lại ngẩn ra nhìn tay tiểu thư, không tốt, không tốt chút nào.

Khi Hạ Mộc đang thôi miên chính mình, cuối cùng Từ Tang đã rửa tay sạch sẽ.

“Tiểu thư, hiện tại có phải chúng ta không sao nữa phải không, những người đó còn giám thị chúng ta không?” Hạ Mộc hỏi, tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn cũng nhìn ra một ít dấu vết còn sót lại.

“Về sau bàn tay của Triệu Thế Từ kia không vươn đến chỗ chúng ta nữa.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Mộc lập tức vui vẻ, ai mà tình nguyện bị giám sát suốt ngày, cười nói: “Tiểu thư, buổi tối tôi sẽ nấu mấy món ngon cho cô.”

Cái gì gọi là nấu mấy món ngon cho nàng, chẳng lẽ hẳn không ăn à? Từ Tang nghĩ.

Thực ra nếu không phải nghĩ đến Từ Tang, bình thường Hạ Mộc ăn uống làm gì được phong phú như vậy, cách vài ngày có thịt ăn là tốt rồi. Còn Từ Tang vừa ngồi vào bàn thì không bao giờ thiếu hai loại thịt.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Nhàn nhã và yên tĩnh

Cuộc sống của Từ Tang vẫn rất nhàn rỗi như cũ, còn cuộc sống của Hạ Mộc vẫn bận rộn nhiều việc như mọi khi. Nhưng dù bận rộn hẳn cũng rất hưng phấn, vừa ngây ngô cười với nàng lại vừa ân cần, hơn nữa còn hầu hạ săn sóc tỉ mỉ hơn cả trước kia hại nàng thường lộ ra một tia khó hiểu và kỳ lạ.

Qua khoảng thời gian bận cày bừa vụ xuân, Hạ Mộc cũng dần dần rảnh rỗi. Hẳn thường lên núi chuẩn bị mấy món ăn thôn quê đãi bữa, nhưng không bắt quá nhiều thú mang đi bán. Hẳn nói cũng phải đề mưu thú trong rừng nghỉ ngơi và sinh sôi phát triển. Huống hồ giờ hẳn không thiếu tiền mà phải săn thú nữa, đương nhiên phải tìm công việc khác. Săn thú vẫn có những nguy hiểm nhất định, nếu giết hại quá nhiều sẽ giảm phúc. Với ý tưởng của Hạ Mộc, Từ Tang cũng không tỏ vẻ gì.

Hôm nay dùng xong điểm tâm, Hạ Mộc nói: “Tiểu thư, mấy ngày nữa tôi sẽ đi tìm mua mấy giống đào về, trồng xung quanh nhà, còn trồng đủ loại đào trên con đường lên dốc nữa, hằng năm đến mùa hoa đào nở chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Tùy anh.” Từ Tang nhàn nhạt nói, hiển nhiên không hề có hứng thú.

Hạ Mộc liếc trộm Từ Tang, trong mắt thoáng qua một tia mát mắt. Hẳn vốn tưởng rằng tiểu thư thích hoa đào, làm thế nàng sẽ vui, như vậy càng ngày nàng sẽ càng thích nơi này, tốt nhất là sau này quyến luyến, không định rời khỏi đây nữa.

Từ Tang không biết ý nghĩ của Hạ Mộc. Mấy hôm nay hẳn mời Bà mối Lý đến tìm giúp Hạ Chiêu Quan một đối tượng thích hợp. Bà mối Lý là bà mối có danh tiếng tốt nhất quanh đây. Đạo này, bà đã tìm vài đối tượng nhưng hẳn vẫn chưa hài lòng, không biết lần này có mang đến tin tức gì tốt hơn không.

Hạ Mộc khách khí mời bà mối Lý vào, ngồi xuống phòng khách, rót chén trà, cười hỏi: “Bà Lý, lần này bà lại mang đến tin tốt gì?”

“Nhà họ Hạ tam lang, lần này người tôi tìm cho cậu là người ở Minh Nguyệt thôn, tên là Trương Nhị Bảo, ở nhà đứng thứ hai, cha mẹ khỏe mạnh, đều là người dễ nói chuyện, thật thà an phận, trong nhà còn có một người anh trai hiền lành trung thực. Nhỏ hơn cậu ta là hai cô em gái, đã đính hôn. Chỉ là tính tình chị dâu cả của cậu ta điều ngoa, ở chung không hợp. Cũng may nhà cậu ta đã tính rồi, chờ hai cô em gái kết hôn thì sẽ ra ở riêng, không cần phải ở chung với bà chị dâu kia. Chỉ là gia cảnh tạm tạm, nhiều nhất sinh lễ chỉ là năm điều* tiền, cũng may Trương Nhị Bảo này rất tốt, nhìn khắp thôn cũng là số một số hai, chân tay chịu khó, tính tình ôn hòa thành thật, là người hiểu rõ lý lẽ, sau này chắc chắn rất thương vợ.” Bà mối Lý nói rất tường tận.

(Một nghìn đồng tiền gọi là một điều)

Hạ Mộc suy nghĩ một chút, lại hỏi thêm mấy vấn đề rồi nói sẽ suy nghĩ kĩ.

Tiền bà mối Lý về, Hạ Mộc quay trở lại phòng khách, đúng lúc chạm mặt Từ Tang, hắn nói: “Tiểu thư, ngày mai tôi có việc phải lên thị trấn, đến lúc đó tiện đường vòng qua thôn Minh Nguyệt để nghe ngóng về một người. Tiểu thư có muốn ra ngoài đi dạo không? Rất lâu rồi cô chưa ra khỏi thôn.”

Bản thân nàng cũng cảm thấy lâu rồi mình chưa ra ngoài, huống chi nàng cũng muốn mua một vài thứ nên gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Mộc dẫn theo Từ Tang, ngồi trên xe trâu ra ngoài. Thôn Minh Nguyệt ở ngay cạnh, không xa lắm, mất nửa canh giờ đã đến nơi. Hạ Mộc muốn mua giống đào, nên bắt chuyện với người dân trong thôn, khéo léo hỏi nhà Trương Nhị Bảo cũng gặp mặt cậu ta.

Bộ dạng Trương Nhị Bảo đúng như bà mối Lý nói, khuôn mặt đường đường chính chính, nhìn rất trầm ổn. Nhà Trương Nhị Bảo cũng có giống cây đào, cho nên Hạ Mộc bắt chuyện với cậu ta rất nhanh. Hơn nữa nhà cậu ta cũng có nhiều cây giống nhất nên hẳn bảo cậu ta ngày mai tập trung giống trong thôn ở nhà cậu, ngày mai mình sẽ qua lấy, như vậy tự nhiên sẽ có sự tiếp xúc lần thứ hai.

Nhìn cách giao tiếp của Hạ Mộc, Từ Tang cau mày.

Vừa đến thị trấn, nàng bảo Hạ Mộc đánh xe đến hiệu sách lớn nhất.

Hạ Mộc cũng không thấy có gì bất ngờ khi nghe tiểu thư nói muốn đến hiệu sách. Tiểu thư nhà hắn thích nhất là đọc sách, quả thực còn đọc nhiều hơn cả những người đọc sách (những người đọc sách ở đây ý nói đến nho sinh, thầy đồ vv..).

Trong hiệu sách không có nhiều người, tốc độ mua sách của Từ Tang cũng rất nhanh, không thèm hỏi giá, chỉ cần nhìn trúng liền mua, rất nhanh cầm hơn mười quyển, cuối cùng nàng cũng cảm thấy đủ.

“Hạ Mộc, Hạ phu nhân.” Một giọng nói ôn hòa và từ tính vang lên.

“Chư Cát phu tử.” Hạ Mộc kinh hi kêu lên.

Người tới đúng là Chư Cát Trầm, phu tử ở học đường của Hạ Hà thôn.

“Trùng hợp làm sao, phu tử cũng đến mua sách à?” Hạ Mộc vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy!” Chư Cát Trầm nhìn thoáng số sách Hạ Mộc cầm, cười nói: “Lần trước không phải tôi nói rồi sao, muốn xem sách gì cứ đến tìm tôi. Ở chỗ tôi có khá nhiều sách liên quan đến du ký, tiểu thuyết, còn hay hơn những thứ bán bên ngoài, hơn nữa không cần lãng phí tiền.”

Từ Tang nghe xong mấy lời này cuối cùng nhìn về phía Chư Cát Trầm. Nàng nhớ lần trước Hạ Mộc cảm về mấy quyển sách cũng mượn từ chỗ anh ta. Số sách đó đúng là rất khó mua được, nàng từng mua nhiều sách như vậy nhưng cũng chưa từng thấy mấy quyển này.

Thấy Hạ Mộc nhìn về phía mình, Từ Tang gật đầu, vì thế Hạ Mộc gật đầu với Chư Cát Trầm, cười nói: “Cảm ơn Gia Cát phu tử, ngày khác tôi sẽ qua mượn.”

Hiếm khi thấy tiểu thư thích gì đó, tất nhiên hắn không có gì phản đối.

Chư Cát Trầm mỉm cười gật gật đầu, “Hai người có ngồi xe trâu đến không, nếu tiện, có thể cho tôi đi nhờ một đoạn được chứ?”

Từ Tang nghe xong khẽ nhún mày. Tuy rằng anh ta cho nàng mượn sách, nhưng nàng vẫn không thích ngồi cùng một người xa lạ trên một chiếc xe. Nhưng nàng không tiện nói gì, ăn của người miếng thịt ít miếng, bắt người chùn tay.

(ăn của người miếng thịt ít miếng, bắt người chùn tay: ý nói chịu ơn của người ta thì miếng đuối lý, nói ít đi, khi bắt người ta cũng mềm tay, hạ thủ lưu tình)

“Được! Phu tử, bao giờ thầy về?” Hạ Mộc cười hỏi.

“Tôi thì không có vấn đề gì, tùy hai người thôi. Anh cứ hẹn giờ đi, tôi đứng ở cửa thành chờ hai người.” Chư Cát Trầm cười nói.

“Vậy thì giữa giờ Thân bắt đầu về, cuối giờ Thân có thể về đến thôn.” Hạ Mộc nói.

“Được, vậy hai người cứ đi đi, tôi xem có sách gì hay không.” Chư Cát Trầm nói.

“Được.” Hạ Mộc đáp lời, bên này Từ Tang đã bước ra ngoài cửa trước, Hạ Mộc cười ngốc với Chư Cát Trầm rồi vội đuổi theo .

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, trên mặt Chư Cát Trầm lộ vẻ không hiểu.

Đầu tiên Hạ Mộc dẫn nàng đến hàng vải. Hiện tại thời tiết càng ngày càng nóng, tiểu thư chưa có quần áo mùa hè, hẳn phải nhanh chóng may mấy bộ mới được.

“Tiểu thư, cô xem xem, thích loại vải nào?” Hạ Mộc hỏi Từ Tang bên cạnh.

“Chất liệu tốt là được, cái khác tùy anh.” Từ Tang không hề kén chọn gì với quần áo. Trước kia nàng từng mặc quần áo Hạ Mộc làm, thấy là lạ, nhưng sau này nghĩ đến mỗi lần nàng đều đưa gấp đôi bạc cho hắn, không phải là mặc không lấy tiền, đương nhiên lần này cũng đưa bạc cho hắn. Vậy thì nàng mặc là chuyện tất nhiên.

Nhưng mà...

Tuy rằng Từ Tang thường xuyên đưa bạc cho Hạ Mộc trả phí may đồ, mặt khác cũng đưa nhiều hơn một phần để trợ cấp cho hắn. Hắn vẫn nhận, nhưng luôn tiêu bạc trên người nàng. Tiêu tiền mua đồ cho nàng thì nhiều đến mấy hắn cũng không đau lòng nhưng nếu tiêu cho mình hắn lại rất tiết kiệm. Sau đó hắn vẫn đưa số bạc mình tiết kiệm được và tiền mình kiếm được giao cho Từ Tang. Nàng không lấy, hắn lại tiếp tục tiêu bạc trên người tiểu thư nhà hắn. Vì thế giữa hai người chuyện tiền bạc có một quỹ đạo kỳ quái, may mắn là hai người không hề quan tâm đến số bạc này nên coi như không có chuyện gì.

Đối với một chủ nhân không soi mói đương nhiên là tốt, nhưng đôi khi cũng không tốt lắm. Như hiện giờ, đến quần áo cũng muốn một người đàn ông như hắn chọn thì quả là không được rồi. Không phải hắn không muốn làm mà là hắn cũng không biết nên chọn thế nào, xin sự giúp đỡ của tiểu thư nhà mình thì không được, vì thế cuối cùng hắn mua một súc màu trắng, một súc vải màu tím nhạt. Cái này do chương quây đê cử, bình thường tiểu thư không mặc quần áo màu tối, theo lý thuyết hắn nên chiếu theo thói quen của tiểu thư. Nhưng màu tím nhạt này rất đẹp mắt, tiểu thư cũng không có ý kiến gì, vì thế hắn bạo gan làm chủ mua nó, nghĩ nếu tiểu thư mặc vào chắc chắn rất đẹp.

Từ Tang nhìn chỗ vải trong tay Hạ Mộc trong tay bố, lại nhìn quần áo cũ kỹ hắn mặc trên người, nhìn một vòng trong cửa hàng, nói: “Anh chọn cho mình một súc làm quần áo.”

“Tiểu thư, tôi có quần áo rồi, không cần đồ mới.” Hạ Mộc vội đáp.

“Tôi không muốn người ta nói tôi ăn mặc đẹp như vậy, mà chồng mình lại mặc quần áo cũ.” Nàng lạnh lùng nói.

Hạ Mộc ngạc nhiên, cảm thấy tiểu thư nói cũng có lý, nếu mọi người cho là vậy, thì không tốt cho thanh danh tiểu thư, vội nói: “Tiểu thư, thực xin lỗi, về sau tôi sẽ chú ý, sẽ không để việc này làm tổn hại thanh danh của cô.”

Nói xong, Hạ Mộc đi chọn hai súc vải, vì thanh danh tiểu thư nhà mình, hắn đành phải nhịn đau một trận may quần áo mới.

Xem bóng lưng Hạ Mộc, Từ Tang vừa nhú mày vừa mơ hồ không hiểu.

Rời khỏi hàng vải, hai người lại đến tiệm gạo, mua chút củi gạo dầu muối, thời gian không khác lắm, liền đi đến cửa thành hội họp với Chư Cát Trầm. Lúc này anh ta đang ngồi uống trà trong quán trà bên cạnh cổng thành, trên mặt bàn đặt ít giấy bút này nọ cùng với một giỏ trúc. Thấy bọn họ đi tới, hắn thả mấy đồng tiền rồi cầm cái rô đi về phía bọn họ.

Một người đàn ông tuấn mỹ lại cầm một cái rô không phù hợp nhìn rất quái dị, lại có vài phần hài hoà, quái lạ thật!

Dọc đường đi, Hạ Mộc nói nói cười cười với Chư Cát Trầm, nói chuyện trên trời dưới bể. Còn Tức Mặc Từ Tang thì vẻ mặt lạnh lùng ngồi đó, không hề gia nhập nói chuyện cùng bọn họ, vừa giống đang nghe họ nói chuyện, lại giống như đang nghiêm túc nhìn phong cảnh hai bên đường.

Hai người đàn ông hình như cũng quen với tính cách của nàng như thế, không có phản ứng gì.

Hạ Mộc đưa Chư Cát Trầm đến tận cửa học đường, sau đó anh ta lại bảo hai người đợi chút, nói là để Hạ Mộc thuận tiện cầm mấy quyển sách về đọc. Tầm mắt nàng thoáng dừng trên người Chư Cát Trầm trên người, mà Hạ Mộc cũng cao hứng đồng ý, tiểu thư nhà hắn không bao giờ chê có nhiều sách.

Một lúc sau, Chư Cát Trầm đã quay trở lại, cầm trong tay mấy quyển sách đưa cho Hạ Mộc, sau đó hắn cảm ơn rồi đánh xe trâu về.

Hoàng hôn ở Hạ Hà thôn hôm nay dường như còn đẹp hơn bình thường. Tiếng kêu ừm bò của xe trâu giống như một nhạc khúc tuyệt vời của quê hương, vẻ mặt Từ Tang lạnh lùng, Hạ Mộc cười nói chuyện, tuy người nào đó rất ít khi đáp lời, nhưng bầu không khí cũng rất nhàn nhã và yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 56: Xuất giá (thượng)

Trải qua sự quan sát của Hạ Mộc và thảo luận thêm với Hạ Thụ, được cả Hạ Chiêu Quan đồng ý, Trương Nhị Bảo này cuối cùng đã thông qua khảo nghiệm, thành phu quân tương lai của Hạ Chiêu Quan.

Hôn sự Hạ Chiêu Quan cũng không được vợ chồng Hạ Đại Hân tán thành, nhưng khi Hạ Thụ lấy việc không đọc sách nữa uy hiếp, bọn họ không thể không đồng ý. Hai anh em Hạ Mộc và Hạ Thụ lo lắng đêm dài lắm mộng, nên hôn kỳ định ra tương đối gấp, chỉ cần thành hôn, sơ lược mấy thủ tục rườm rà nhằm không để cha mẹ đổi ý.

Nhà họ Hạ vì bất mãn với hôn sự này nên chẳng thêm làm gì. Làm cha mẹ như hai vợ chồng Hạ Đại Hân cũng phải tay, còn Hạ Thụ lại phải đi học, nên chuyện gì cũng đến tay Hạ Mộc. May mà Hạ Mộc yêu thương em gái phải xuất giá, chẳng những hẳn không có ý kiến, hơn nữa còn vui vẻ bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ của em. Giúp đỡ cô em gái yêu quý là việc đương nhiên, hẳn cũng thích làm.

Hạ Chiêu Quan vô cùng đau lòng với thái độ của cha mẹ, thường xuyên nhìn thấy mắt nàng sưng húp.

Trước ngày Hạ Chiêu Quan xuất giá một ngày, Hạ Mộc tìm Từ Tang, nói: “Tiểu thư, ngày mai Chiêu Quan xuất giá, cô có thể đến phòng của Chiêu Quan với em ấy không, còn có cả chị dâu Lê đến, hai người cũng có bạn.”

Hạ Mộc làm như vậy, một là không muốn Từ Tang một mình ở nhà, hai là tiểu thư cũng là chị dâu trên danh nghĩa của Hạ Chiêu Quan, nếu không đến, những người đến tham gia tiệc rượu sẽ biết, không tốt cho thanh danh của nàng.

Từ Tang im lặng một lúc rồi gật đầu. Được rồi, ngày nào rảnh rỗi mãi rất nhàm chán, vậy thì đi xem hôn lễ ở nông thôn tổ chức như thế nào cũng hay. Hơn nữa nàng cũng không ghét Hạ Chiêu Quan và Khúc thị kia.

Sáng sớm hôm sau. Từ Tang đi cùng Hạ Mộc đi nhà họ Hạ. Vừa đến cửa đã đụng mặt nàng dâu thứ hai nhà họ Trình thị, nàng ta cười chào hỏi: “Chú Ba, em Ba, cô chú đến rồi.”

“Chị Hai.” Hạ Mộc gọi một tiếng, còn Từ Tang vẻ mặt lạnh lùng, chỉ được coi là biết vâng lời đứng ở bên cạnh.

“Cô em chồng ở trong phòng kia, các em có muốn vào thăm em ấy một lúc không?” Trình thị cười nói.

Hạ Mộc lên tiếng, dẫn Từ Tang đi đến phòng Hạ Chiêu Quan. Còn chưa tới cửa, đã gặp hai vợ chồng Hạ Đại Hân hơi tức giận từ trong phòng bước ra. Nhìn thấy Từ Tang và Hạ Mộc, họ vẫn không có sắc mặt tốt, hừ lạnh một tiếng, lướt qua hai người.

Hạ Mộc đang định chào hỏi, nhưng đối diện với vẻ mặt cha mẹ thì cứng đờ, ngây ngốc nhìn cha mẹ rời đi. Sau đó hẳn mới hoàn hồn, ngại ngùng cười cười với nàng, “Tiểu thư, chúng ta vào thôi.”

Hai người bước vào phòng thì nhìn thấy Hạ Chiêu Quan ngồi cạnh giường lau nước mắt, trên mặt vừa ủy khuất vừa phẫn nộ. Thấy hai người tiến vào, nàng ta bị giật mình, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, nhanh chóng lau sạch nước mắt trên mặt.

“Em Hai, sao thế?” Hạ Mộc hỏi, hôm nay là ngày đại hỉ, sao lại khóc, chẳng lẽ vừa rồi cha mẹ lại làm em ấy khó chịu.

“Em không sao, chỉ xuất giá, hơi luyến tiếc gia đình.” Hạ Chiêu Quan cười nói, chỉ là nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng thôi.

“Cha mẹ nói gì?” Hạ Mộc tất nhiên không tin lời nàng.

“Không nói gì mà. Cha mẹ nói luyến tiếc em, em cũng quyến luyến cha mẹ.” Hạ Chiêu Quan nói.

“Nói.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Cha mẹ hỏi em, anh Ba con giúp con đặt mua bao nhiêu đồ cưới, bảo em để lại một nửa, mặt khác lại xin thêm anh.” Hạ Chiêu Quan rất kính trọng Hạ Mộc, vừa thấy hẳn nghiêm túc, lập tức sợ đến mức nói hết.

Sắc mặt Hạ Mộc nhất thời rất khó nhìn. Giá trang vốn dĩ do vợ chồng Hạ Đại Hân đặt mua, giờ chẳng những không làm, ngay cả do Hạ Mộc đặt mua cũng muốn lấy đi một nửa. Đây không phải hành động của người làm cha làm mẹ nên làm, hơn nữa nếu truyền ra ngoài, người nhà họ Hạ không còn mặt mũi nhìn người nữa.

“Anh Ba, anh đừng tức giận.” Hạ Chiêu Quan an ủi Hạ Mộc. Nàng cũng rất thương tâm khi mình bị cha mẹ đối xử như vậy, dù người vô tâm đến mấy, rơi vào tình cảnh này cũng chẳng chịu nổi.

“Anh không tức giận, chỉ là có chút khó chịu thôi.” Hạ Mộc nói, trong mắt có một màu đen kịt như hố sâu phẳng phai không thấy đáy.

Từ Tang liếc mắt nhìn hẳn một cái, ngồi xuống cạnh giường, nói: “Hạ Mộc, tôi khát nước.”

Hạ Mộc lập tức hoàn hồn, nổi thương cảm trong mắt tan biến hết, vội đáp: “Tôi đi lấy trà cho cô.”

Nói xong hẳn ra khỏi cửa, còn nàng thì từ từ thò tay vào tìm trong tay áo của mình. Hạ Chiêu Quan nhân lúc này cũng cầm lấy khăn lông vắt trên giá, soi

giương, rửa sạch mặt mũi.

Hạ Mộc trở lại rất nhanh, cầm ấm trà và chén trà rót cho nàng một chén. Đúng lúc này cả nhà Lê Tường đã đến. Lê Tường phải vào phòng bếp hỗ trợ, còn Khúc thị dẫn Thạch Đầu và Song Hi vào trong phòng.

“Mộc Đầu thúc thúc, Mộc Đầu thăm thăm, Chiêu Quan cô cô.” Song Hi và Thạch Đầu trăm miệng một lời chào, âm thanh đặc biệt vang dội.

Từ Tang quay đầu nhìn, Hạ Mộc và Hạ Chiêu Quan cũng nở nụ cười.

“Đến đây, Thạch Đầu, Song Hi, cho các cháu kẹo hỉ ăn này.” Hạ Mộc cầm kẹo hỉ đưa cho hai đứa bé, sau đó cưng chiều xoa đầu bọn chúng, bởi vậy có thể thấy hẳn thích hai đứa bé này đến mức nào.

“Cám ơn, Mộc Đầu thúc thúc.” Thạch Đầu, Song Hi trăm miệng một lời nói cám ơn.

Hạ Mộc cười cười, sau đó nói với Khúc thị: “Chị dâu, làm phiền chị quá.”

Ở thời đại này, người trang điểm cho tân nương chẳng những phải khác họ, mà còn phải có cả con trai con gái, ân ái với phu quân. Khúc thị vừa khéo đáp ứng đủ.

“Xem chú nói gì kia.” Khúc thị cười nói, “Chú mau ra ngoài tiếp đón khách đi, hẳn là họ sắp đến rồi.”

Hạ Mộc gật gật đầu, sau đó nhìn nhìn tiểu thư nhà hẳn rồi mới đi ra ngoài.

Khúc thị nhìn về phía Từ Tang cười cười, sau đó nói với con gái mình: “Các con qua chơi với Mộc Đầu thăm thăm đi, mẹ phải trang điểm cho cô cô thật đẹp, không rảnh chơi với các con.”

Thạch Đầu và Song Hi lập tức chạy tới bên cạnh nàng.

“Mộc Đầu thăm thăm, con chia một nửa kẹo hỉ cho thăm.” Song Hi cười nói, cô bé thấy trong tay Từ Tang không có kẹo hỉ thì cho rằng nàng không có kẹo ăn.

“Con ăn một mình đi.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói, về mặt không khỏi mềm mại đi một ít, chỉ là chính nàng không biết thôi.

“Nhưng Mộc Đầu thăm thăm không có kẹo, cha mẹ nói, có đồ tốt phải chia cho bạn bè ăn.” Song Hi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại bởi vì Từ Tang không nhận kẹo.

Ách, bạn bè, nàng bị một đứa trẻ coi là bạn. Từ Tang sững sờ, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?

“Cô có nhiều hơn con, con không cần chia cho cô.” Nàng do dự một lúc, ôm hết chỗ kẹo hỉ trên mâm vào trong ngực.

Song Hi vui vẻ, cao hứng nói: “Đúng a, Mộc Đầu thăm thăm có nhiều hơn, con không cần chia cho thăm, nhưng thăm phải chia bớt cho con, chúng ta bằng nhau mới là công bằng.”

Từ Tang hết nói nổi nữa, cảm thấy mình nà tranh cãi với một đứa bé thì thật sự rất mất phong độ, vì thế “ngoan ngoãn” san một nửa số kẹo hỉ cho Song Hi...

Khúc thị và Hạ Chiêu Quan dờ khóc dờ cười nhìn hai người, sau đó không quan tâm đến bên này nữa, chuyên tâm trang điểm.

Hạ Chiêu Quan mặc giá y vào, trang điểm cũng rất đẹp, không thể không nói, bàn tay của Khúc thị rất khéo. Hạ Chiêu Quan vốn đã có bộ dạng thanh tú giờ nhìn vừa tươi trẻ vừa xinh đẹp, còn có thêm cỗ yêu mị của cô gái nhỏ.

Song Hi và Thạch Đầu nói thẳng cô cô thật đẹp, còn xoay quanh ngắm Hạ Chiêu Quan.

“Đây là chị đưa cho em áp rương, em nhận đi.” Khúc thị vừa lòng đánh giá tác phẩm bản thân, lấy từ ống tay áo ra một cái bao đưa cho Hạ Chiêu Quan.

Từ Tang lúc này mới nhớ ra kết hôn ở thời đại còn có phong tục áp rương. Nàng do dự một lúc, giả vờ bỏ tay vào trong ống tay áo, thực chất tinh thần lực đã tiến vào trong vòng tay. Chọn qua chọn lại trong đồng đồ vật, cuối cùng nàng chọn một cái trăm cài, lại lục ra một khối vải đỏ, dùng tinh thần lực không chế bao lấy trăm cài. Sau đó, nàng giả vờ lấy ra từ trong tay áo, đưa cho Hạ Chiêu Quan, “Cái này cho em.”

Hạ Chiêu Quan ngạc nhiên, sau đó nhận lấy, cao hứng nói: “Chị Ba, cám ơn chị.”

Nàng ngồi trước bàn trang điểm, ngay gần chỗ Từ Tang, chìa tay là có thể nhận lấy. Mấy ngày nay, nàng thường xuyên đi đi về về tượng pha, quen với Từ Tang hơn nhiều. Nàng biết chị Ba nhà mình là người lạnh lùng, bình thường đều có vẻ mặt lạnh thờ ơ, không quan tâm đến người khác. Lần này chị ấy có thể tặng lễ cho nàng, mặc kệ đưa cái gì nàng cũng vui vẻ. Đây chính là một sự thừa nhận của chị Ba với chính bản thân.

Từ Tang ừ một tiếng.

Khúc thị nhìn thấy, trêu ghẹo nói: “Em dâu, nói thật là nếu chúng ta không quen em còn tưởng em bị bắt trả nợ, đây là áp rương cơ mà.”

Từ Tang vẫn bình tĩnh không gợn sóng nhìn thoáng qua Khúc thị.

Khúc thị biết tính cách nàng như thế, tất nhiên tuyệt không để ý, cười nói với Hạ Chiêu Quan: “Chiêu Quan, mở ra xem đi, chị dâu của em đưa cho em cái gì.”

Hạ Chiêu Quan gật gật đầu, mở tấm vải đó. Bên trong có một cái mâm bạc nặng sáu bảy lượng khiến nàng ngẩn người, còn Khúc thị thì không có cảm xúc gì, giống như mâm cái bạc trước mặt không có gì đáng ngạc nhiên.

Trâm cài bạc nặng sáu bảy lượng, ở nhà nông dân mà nói là một số tiền không nhỏ. Mấy nhà có tiền mua nổi, mà dù có tiền thì cũng cất thật kĩ sau này dùng lúc nguy cấp.

“Chị Ba, lễ này quá nặng rồi.” Hạ Chiêu Quan hoàn hồn, vội nói. Bình thường nàng chưa bao giờ thấy chị Ba đeo trang sức nên nghĩ rằng hoàn cảnh cũng không khá giả. Hiện tại chị ấy lại đưa cái trâm bạc quý giá này cho mình, nói không cảm động là giả, nhưng cảm động là cảm động, nàng không thể nhận cái lễ quý như vậy. Gần đây, hai anh chị ấy đã tốn rất nhiều tiền cho mình.

“Không có cái khác.” Từ Tang nhàn nhạt nói, nếu như này đã bị nói là quý giá, vậy những cái khác không thể lấy ra vì có rất nhiều cái làm bằng vàng, còn bằng vàng rất nặng nữa.

“Chị Ba, thế thì em càng không thể nhận, đây chính là đồ trang sức duy nhất của chị.” Hạ Chiêu Quan nói, hiển nhiên nàng đã hiểu lầm lời Từ Tang, nhưng cũng chẳng thể trách Hạ Chiêu Quan nghĩ như vậy.

“Ai nói đây là duy nhất, ngoại trừ cái này tôi không có cái gì khác kém hơn.” Từ Tang nhàn nhạt nói, sau đó trong sự kinh ngạc của Hạ Chiêu Quan bởi thêm một câu nói kinh điển, “Không cần thì vứt đi.”

Đồ nàng đưa làm gì có chuyện thu hồi lại.

Hạ Chiêu Quan dờ khóc dờ cười, cười mếu: “Chị Ba, chị chẳng đáng yêu tẹo nào.”

Trên trán Tức Mặc Từ Tang hiện lên mấy vạch đen. Nàng nói mình đáng yêu lúc nào, huống hồ một người bị nói đáng yêu là đang khen à? Cái gì gọi là đáng yêu, đáng yêu, đáng thương không có người yêu? Lá gan cô bé này giống hệt anh Ba của nó, càng ở chung lâu càng trở nên lớn mật.

Nhìn vẻ mặt Từ Tang, Khúc thị “Xì” một tiếng bật cười, lập tức rước lấy một ánh mắt lạnh lùng của ai đó, nàng lập tức làm mặt nghiêm túc, đứng đắn nhìn Hạ Chiêu Quan, nói: “Chiêu Quan, đây là một mảnh tâm ý của chị Ba em, em cứ nhận lấy đi. Chị Ba của em không ngốc, nếu không vì áp rương cho em sẽ không chọn lựa trong đồng đồ ở nhà, tất nhiên là có thể nhận rồi.”

“Vâng.” Hạ Chiêu Quan gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 57: Xuất giá (hạ)

Hạ Chiêu Quan đành nhận lấy lễ vật áp rương của Từ Tang, đây là món đồ rất quý giá, mặc dù trong mắt Từ Tang cái đó chẳng đáng gì.

Bên ngoài phòng càng ngày càng náo nhiệt, tất nhiên trong phòng cũng không vắng vẻ. Thỉnh thoảng có mấy cô gái và bà lão tiến vào, quan hệ thân thiết thì đưa quả áp rương, cũng có người đưa hồng bao. Trong đó có mấy bà lão là trưởng bối nhà họ Hạ, còn có một người là mụ mụ đưa gả, tỉ mỉ nói với Hạ Chiêu Quan trình tự thủ tục khi làm lễ.

Đương nhiên đối tượng thứ hai bọn họ chú ý tới là Từ Tang ngồi ở bên cạnh, bình thường rất ít gặp hoặc chưa hề nhìn thấy nên họ rất tò mò về nàng. Nhưng tất nhiên không ai dám tiến lên bắt chuyện, vì vẻ mặt nàng đã phát ra tín hiệu chói lọi.

Rất nhanh tiệc rượu bắt đầu, Hạ Thư tiến vào mời mấy bà lão và mụ mụ đưa gả thượng tịch dùng cơm, trong phòng trở nên yên tĩnh hơn. Sau đó không lâu, Hạ Mộc cũng bê vài món vào trong cho Từ Tang, Hạ Chiêu Quan, Khúc thị, Thạch Đầu và Song Hi ẩn.

Hắn lần lượt đặt đồ ăn lên bàn, còn nói với nàng: “Tiểu... Từ Tang, đây là cá hấp, thịt bò xào đỗ, bí đỏ, măng, mấy thứ này đều là món em thích ăn, ăn nhiều một chút.” Bên ngoài còn có món nữa nhưng tiểu thư rất ít ăn, không cần kể đến.

“Chị bảo này chú em Hạ Mộc, chú bắt công quá đấy, chú toàn lấy món vợ chú thích ăn thế bọn chị ăn cái gì.” Khúc thị cười nói.

Mặt Hạ Mộc đỏ lên, nói: “Chị dâu, em chọn mấy món này đều là món mọi người thích ăn mà.”

Hắn làm người thành thật, tuy rằng luôn suy nghĩ cho tiểu thư, nhưng tuyệt đối không bỏ rơi người khác, nên chọn các món tương đối hợp khẩu vị của mọi người.

“Chị dâu Lê à, anh Ba em da mặt mỏng, chị đừng trêu anh ấy.” Hạ Chiêu Quan rõ ràng bênh anh, đồng thời cũng trêu Hạ Mộc.

Hạ Mộc đành phải cười ngây ngô vài tiếng, nói mọi người dùng bữa đi rồi vội vàng ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa, hắn chăm chú nhìn tiểu thư, người mà trước sau vẫn có vẻ mặt lạnh lùng đó. Tuy dáng vẻ này giống hệt thường ngày nhưng không hiểu vì sao, Hạ Mộc đột nhiên có cảm giác hơi đau lòng và mất mát.

Sau khi Hạ Mộc rời khỏi đây, Khúc thị vô tình cười nói: “Em dâu à, em xem, chú Hạ Mộc đúng là rất thương em.”

Tuy nét mặt Từ Tang không hề biến hoá, nhưng trong đôi mắt lại xuất hiện một chút mờ mịt, có đôi khi chính nàng cũng thấy mê hoặc. Vì sao Hạ Mộc đối xử tốt với mình như thế? Đến cùng cái gì khiến hắn làm đến mức này? Nàng đã sớm quên việc cứu hắn, chẳng nhẽ việc đó có tác dụng lớn vậy sao? Nhưng giờ nàng không còn lòng dạ nào nghĩ nhiều nữa, vẫn nên ăn no bụng tốt hơn.

Khúc thị không hề chú ý đến, thấy hai đứa bé ăn uống tay chân vụng về không gấp được thì vội chiều cổ hai đứa, còn Hạ Chiêu Quan chỉ ăn một ít. Khúc thị còn dặn nàng không nên ăn mấy món nhiều nước, nếu không một lúc nữa muốn đi cũng phiền toái.

Mọi người ăn uống xong. Sau khi dọn bàn, đội ngũ đón dâu đến. Từ xa nghe được tiếng pháo nổ, Hạ Chiêu Quan bắt đầu thấy khẩn trương, bàn tay cầm tay Khúc thị run nhẹ. Tuy nàng từng gặp qua Trương Nhị Bảo vài lần, nhưng đâu quen lắm! Nghĩ đến viễn cảnh sau này sẽ đến sống ở một địa phương hoàn toàn xa lạ thì nàng lại không hề thấy có cảm giác an toàn.

Khúc thị nhận ra Hạ Chiêu Quan khẩn trương, vỗ vỗ nhẹ tay nàng an ủi.

Lúc này, Hạ Thư và Hạ Mộc cũng bước vào, hỏi đã chuẩn bị tốt chưa.

“Anh Ba, Anh Tư, em căng thẳng quá, lại rất sợ hãi, có thể không gả được không?” Hạ Chiêu Quan vừa thấy hai anh, giống như nhìn thấy cứu tinh, vội hỏi, rất kinh hoàng, ngay cả lời không gả cũng đã nói ra, biểu cảm sắp khóc đến nơi.

“Con bé ngốc này nói gì thế, hôm nay là ngày đại hỉ của em.” Hạ Mộc cười nói, đương nhiên hắn không tin lời Hạ Chiêu Quan nói là thật.

“Tân lang đến rồi, ai cho em đôi ý nữa.” Hạ Thư trêu ghẹo nói.

Nước mắt Hạ Chiêu Quan rơi xuống, “Ồ ô... Em không nhớ xa các anh...”

“Đừng khóc, sắp phải lập gia đình rồi, sao còn thích mít ướt thế, mau lau nước mắt đi, nếu không sẽ nhoè hết lớp trang điểm thì không đẹp.” Hạ Mộc vội nói.

“Ồ quê chúng ta không có phong tục khi gả càng khóc càng vui, em đừng khóc mà. Cười lên, vui vẻ bước ra, vui vẻ vào cửa, sau đó vui vẻ về lại mặt, đây mới là tập tục của thôn mình. Hơn nữa nhà em rề gần như vậy, sau này thường xuyên về là được.” Hạ Thư cũng an ủi nói.

“Anh Ba, anh Tư...” Hạ Chiêu Quan không yên lòng gọi.

“Tin tưởng vào người chồng tương lai của em, em sẽ không lo lắng sợ hãi nữa.” Hạ Mộc cười nói.

Nghĩ đến người tên Trương Nhị Bảo thật thà kia có một đôi mắt rất chân thành, gương mặt Hạ Chiêu Quan ngượng ngùng gật gật đầu.

Lúc này vợ chồng Hạ Đại Hài cùng với mụ mụ đưa gả bước vào. Hà thị nhìn con gái mặc giá y đỏ thắm, đột nhiên có chút cảm thán. Tuy con gái không nghe lời nhưng vẫn là con gái bà, giờ phải gả đi, về sau muốn gặp cũng khó. Nghĩ thế, bà có chút đau lòng, tiến lên nắm tay Hạ Chiêu Quan, nói những lời mà một người mẹ tân nương nên nói: “Con gái à, hôm nay con phải xuất giá rồi. Con hãy nhớ kỹ ở nhà tông phụ, xuất giá tông phụ, con phải nhớ kỹ, hiếu kính cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân, chăm sóc con nhỏ, hiểu chưa?”

“Mẹ, con biết rồi.” Hạ Chiêu Quan ngoan ngoãn đáp lời, thấy mẹ lên tiếng, dù nàng bất mãn đến đâu cũng nên tạm thời gác lại.

Tiếp theo mọi người nói một đồng lời dặn dò Hạ Chiêu Quan, bên ngoài vang lên tiếng tân lang đến cửa phòng, rất náo nhiệt.

Tân lang không được vào phòng, phải đứng ở cửa đón tân nương.

“Phủ khăn voan lên, phải ra cửa rồi.” Mụ mụ đưa gả nói.

Hạ Chiêu Quan lập tức hoảng hốt, ngăn ra, còn Hà thị nhanh chóng phủ khăn voan lên đầu nàng, che đi khuôn mặt nàng.

Tân nương không được tự đi ra cửa, phải do em trai chưa thành thân hoặc anh trai cõng trên lưng ra ngoài, đương nhiên nếu không có ai thì bỏ qua nghi thức này. Hạ Mộc cõng Hạ Chiêu Quan ra ngoài đứng trước mặt chú rể, nói: “Anh giao em gái cho em, sau này không được bắt nạt nó, nếu không người nhà mẹ đẻ chúng ta không tha cho em đâu.”

Đây là những lời theo phong tục mỗi tân nương xuất giá, người nhà mẹ đẻ đều phải nói với tân lang, điều này chứng tỏ tân nương có nhà mẹ đẻ để dựa vào.

“Xin anh Tư yên tâm, em sẽ chăm sóc, che chở cho cô ấy.” Trương Nhị Bảo thành khẩn cam đoan, còn thiếu nước phát thệ.

Có Trương Nhị Bảo cam đoan trước mặt mọi người, Hạ Mộc mới đi về phía kiệu hoa.

Đội đội ngũ đón dâu đi rồi, Hà thị bê một chậu nước hắt ra bên ngoài, cũng là tượng trưng cho con gái gả đi như nước đã hắt ra ngoài.

Lễ bên nhà gái coi như kết thúc, rất nhiều bạn bè thân thích đứng đây chào rồi rời đi. Sân nhà họ Hạ trở nên yên tĩnh, chỉ để lại một mảnh hỗn độn. Hà thị sai nâng dâu cả, nâng dâu thứ hai thu dọn. Còn Hạ Lê Hoa đang nhàn rỗi, ánh mắt lơ đãng dừng ở vòng tay trên cổ tay Từ Tang, lập tức bị thu hút, sản lại gần nói: “Em dâu, chiếc vòng trên tay em thật đẹp, có thể cho chị mượn xem thử không?”

Hạ Lê Hoa nhìn vòng tay của Từ Tang, trong mắt không che giấu được sự tham lam.

Trên người Từ Tang ngoại trừ chiếc vòng tay có không gian kia thì không có đồ trang sức khác, thứ mà Hạ Lê Hoa nhìn trúng tất nhiên là cái đó.

Từ Tang không thèm để ý đến, trên mặt Hạ Lê Hoa lộ ra vẻ tức giận. Nhưng nghĩ đến lần trước cô ta quá mạnh mẽ hung hãn, nàng ta không dám tùy tiện phát hỏa, huống hồ mẫu thân cũng nói, đừng để quan hệ hai bên rơi vào bế tắc, có một số người chỉ ăn mềm không ăn cứng.

“Em dâu, cái vòng của em chắc làm bằng ngọc nhĩ, vừa nhìn đã biết là ngọc tốt. Chị Cả còn chưa nhìn thấy ngọc tốt bao giờ, em cho chị cầm xem đi, coi như biết thêm kiến thức.” Hạ Lê Hoa lập tức cười nói.

Từ Tang vẫn như cũ không quan tâm đến nàng, khuôn mặt tươi cười của Hạ Lê Hoa dần trở nên cứng đờ.

Hà thị nghe thấy lời Hạ Lê Hoa nói, liền đem ánh mắt dừng trên cổ tay Từ Tang. Vòng tay kia là bạch ngọc, nhưng chất ngọc tốt hơn không biết bao nhiêu lần những đồ ngọc bà ta từng nhìn thấy, trong mắt cũng lộ ra vẻ tham lam, vì thế nói: “Cô con dâu thứ ba à, chị Cả của cô muốn nhìn, cô cứ đưa cho nó xem là được, không cần nhỏ mọn thế đâu.”

Hạ Mộc rất ít khi thấy tiểu thư nhà hắt đeo trang sức, nhưng cái vòng tay này lại chưa bao giờ rời khỏi người nên được tầm quan trọng của nó. Hắt lại nhìn dáng vẻ của chị Cả và mẹ mình. Trở về mấy ngày nay, những thay đổi của hai người hắt đều nhìn thấy, tất nhiên biết lòng dạ của họ, nói: “Mẹ, chị Cả, chiếc vòng này rất quan trọng với Từ Tang, không thể rời khỏi người. Hai người nhìn thế này cũng thấy rõ mà, có gì hay mà xem.”

“Thằng Ba, mày nói gì thế, mẹ và chị Cả mày hỏi vợ mày, chứ không hỏi mày.” Hạ Đại Hầu cũng nhìn ra cái mà con gái cả và vợ mình chú ý, nếu có thể lấy được cái vòng tay này thì quá tốt, vì thế cũng lên tiếng nói giúp.

“Chị thích thật mà, em dâu, nó bán ở đâu, em nói cho chị biết, chị cũng muốn mua một cái.” Hạ Lê Hoa nói như vậy là hi vọng Từ Tang thức thời một tí, chủ động tháo vòng đưa cho nàng ta.

Từ Tang chẳng thèm nói với những người này, xoay người rời khỏi nhà họ Hạ.

Hạ Lê Hoa nhìn thấy, không chịu buông tha, nói với Hà thị: “Mẹ, mẹ xem thái độ của cô ta kìa.”

Thấy Từ Tang không thèm nể mặt, Hà thị tức giận quát: “Vợ thằng Ba, cô đứng lại đó cho tôi.”

“Mẹ, đủ rồi. Hai người đừng nghĩ đến chuyện lấy được cái vòng kia nữa, con và Từ Tang về trước.” Hạ Mộc trầm mặt nói, đuổi theo Từ Tang.

“Mẹ, chúng ta đi tìm bọn họ tính sổ đi, cho rằng đi rồi là xong chắc, xem bọn chúng có thể trốn đi đâu.” Hạ Lê Hoa giận dữ nói.

“Đủ rồi.” Hạ Thư đứng bên cạnh rống lên, trầm mặt nói: “Cả hai người, đừng ai đi tìm anh Ba chị Ba.”

Hắt cảnh cáo xong rồi trở về phòng, không thể chịu nổi nữa.

Hạ Mộc đuổi theo Từ Tang, nhận lỗi: “Thật sự xin lỗi tiểu thư, người nhà tôi bọn họ...”

Hắt ngậm miệng, ngoại trừ xin lỗi, hắt không biết nên nói người nhà mình thế nào nữa. Chính bản thân hắt càng ngày càng khó chấp nhận có người nhà như vậy, huống chi là tiểu thư.

Từ Tang căn bản không đem mấy người nhà họ Hạ để vào mắt, tất nhiên sẽ không tức giận vì mấy người đó, rất mất phong độ. Nhưng nhìn Hạ Mộc nói xin lỗi với nàng, nàng lại hơi giận. Nàng không hiểu, rõ ràng không phải lỗi của hắt, hắt nói xin lỗi làm gì.

Nàng trừng mắt nhìn Hạ Mộc một cái, không để ý đến hắt, còn Hạ Mộc im lặng đi theo sau.

Q.1 - Chương 58: Trông trẻ con

Hôm sau, khi Hạ Mộc và Từ Tang đang ăn điểm tâm, Lê Tường đánh xe ngựa dừng ngoài cửa viện, sau đó Khúc thị dắt Thạch Đầu và Song Hi xuống xe.

“Lê đại ca, chị dâu, sao hai người lại đến đây?” Hạ Mộc không hiểu hỏi.

“Chú Hạ Mộc, em dâu Từ Tang, hai người giúp anh chị trông hộ tụi nhỏ mấy ngày. Nhà cha anh xảy ra chuyện, anh phải nhanh chóng trở về, không tiện chăm sóc hai đứa.” Lê Tường nói.

Hạ Mộc lập tức đồng ý.

Lê Tường và Khúc thị vội vàng nói cảm ơn, sau đó cầm mấy thứ từ trên xe ngựa xuống. Có quần áo của Thạch Đầu và Song Hi, những cái khác đều là đồ ăn: gạo, bột mì, trứng gà, mấy cân thịt, nói là chuẩn bị đồ ăn cho hai đứa. Mấy thứ này đủ để cho hai đứa bé ăn nhưng cộng thêm cả Hạ Mộc và Từ Tang thì có thể ăn trong nửa tháng. Hạ Mộc vội nói: “Sao anh chị mang nhiều đồ đến vậy, không phải chỉ là trông tụi nhỏ mấy ngày sao? Đâu có hết nhiều thức ăn như thế!”

“Hạ Mộc, chú nhận đi, nếu không tụi nhỏ anh cũng không dám làm phiền chú. Chú cứ nhận lấy cho anh chị yên tâm.” Lê Tường cười nói, “Tốt rồi, không nói nhiều nữa, anh chị đang vội.”

Nói xong, hắn lại cúi đầu dặn dò hai đứa bé mấy câu đơn giản như phải ngoan ngoãn nghe lời vân vân, sau đó dẫn Khúc thị đi.

Vì thế, cuộc sống của Từ Tang vì có thêm hai đứa bé mà trở nên khác biệt.

Bản thân Hạ Mộc rất bận, ngoại trừ chăm nom đồng ruộng còn phải lên núi hái thảo dược quý. Bởi vậy, việc trông hai đứa giao cho Từ Tang, cho nên đằng sau nàng mọc thêm hai cái đuôi. Cũng may hai đứa bé lớn đã hiểu chuyện, không cần quan tâm nhiều lắm. Đương nhiên đây là suy nghĩ của Hạ Mộc, còn về suy nghĩ của Từ Tang mới đọc tiếp sẽ rõ.

Càng quan trọng hơn là Hạ Mộc muốn để hai đứa bé làm bạn với tiểu thư. Đối mặt với hai đứa trẻ, tiểu thư nhà hắn có nhiều biểu cảm hơn, bất kể cao hứng hay mất hứng, thì cũng là chuyện tốt.

Có đôi khi nhìn tiểu thư rõ ràng không còn kiên nhẫn với hai đứa, nhưng vẫn cố chịu đựng, mặt lạnh ứng phó với các vấn đề thiên ki bách quái của hai đứa nhìn hơi buồn cười. Hắn cảm thấy bản thân mình càng ngày càng xấu, sao có thể vui sướng khi tiểu thư gặp họa chứ.

Hôm nay là ngày lại mặt của Hạ Chiêu Quan. Hạ Mộc đến nhà họ Hạ, còn Từ Tang trông hai đứa ở trên tượng pha thượng.

“Mộc Đầu thăm thăm, thăm kể chuyện xưa cho chúng cháu đi!” Song Hi chạy lên trước nói.

Từ Tang cau mày, chuyện xưa? Con bé này lại nghĩ ra biện pháp làm khó nàng. Nàng không chút khách khí nói: “Không.”

Người nào đó vô lương tâm hiển nhiên không biết – dù không biết cũng phải dỗ dành trẻ con, nên cự tuyệt rất nhanh.

“Không?” Song Hi rất kinh ngạc, mê hoặc nói: “Nhưng cha mẹ cháu đều biết kể chuyện xưa.”

Cha mẹ cháu biết, không có nghĩa mọi người đều biết được không? Từ Tang vẫn không nói gì, tiếp theo lại nghe Song Hi nói: “Nhưng Mộc Đầu thúc thúc nói Mộc Đầu thăm thăm thông minh nhất, cái gì cũng biết, chẳng lẽ Mộc Đầu thúc thúc nói dối?”

“Vậy Mộc Đầu thúc thúc còn nói gì về Mộc Đầu thăm thăm nữa?” Từ Tang hỏi. Nếu trên mặt nàng mà nở nụ cười thân thiện thế nào lúc này trông nàng cũng giống bọn người xấu chuyên dụ dỗ trẻ con.

“Còn nói...” Song Hi cố gắng nhớ lại, Mộc Đầu thúc thúc nói rất nhiều với cô bé nhưng cô bé không nhớ hết được. Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô bé cũng nhớ được vài lời, non nớt nói: “Còn nói Mộc Đầu thăm thăm rất hay xấu hổ. Nếu chúng cháu hỏi một lần mà Mộc Đầu thăm thăm không để ý vậy hỏi vài lần là được. Như vậy Mộc Đầu thăm thăm sẽ không xấu hổ nữa.”

Song Hi không hề biết mình đã bán đứng Hạ Mộc.

Hay cho anh – Hạ Mộc kia, Từ Tang hung tợn nghĩ, hoá ra hai đứa bé không ngại học hỏi, hỏi mãi như vậy là do hắn giờ trò quý. Ở nhà họ Hạ, Hạ Mộc liên tục hất xì, xoa xoa mũi rồi tiếp tục làm việc, không hề biết bản thân đã bị bán đứng.

Thấy Song Hi nói cho nàng biết chuyện quan trọng như vậy, Từ Tang quyết định kể chuyện xưa cho Song Hi và Thạch Đầu, xem như thưởng cho hai đứa để sau này hai đứa nói thật nhiều hơn. Nhưng nên kể chuyện xưa gì đây?

Suy nghĩ trong đầu nàng nhanh chóng chuyển động, cảm thấy chuyện công chúa Bạch Tuyết tương đối thích hợp kể cho con nít nghe, mọi người cũng

thường kể cho trẻ con câu truyện này, “Các cháu ngồi xuống đi, thăm kể chuyện xưa cho.”

Song Hi và Thạch Đầu lập tức vui vẻ ngồi xuống.

Dưới ánh mắt mong đợi của hai đứa trẻ, Từ Tang bắt đầu kể chuyện, “Cách đây rất lâu, có một nàng công chúa tên là Bạch Tuyết bởi vì có khuôn mặt đáng yêu xinh đẹp nên bị bà mẹ kế xấu xa hãm hại. Công chúa Bạch Tuyết chạy vào rừng, sau đó gặp được bảy chú lùn. Dưới sự trợ giúp của bọn họ, cuối cùng nàng chiến thắng được bà mẹ kế xấu xa kia... Tốt lắm, chuyện xưa xong rồi.”

Nghe câu chuyện xưa vắn vắn có mấy câu, hai đứa bé vẫn ngu ngơ, hiển nhiên không hiểu Từ Tang nói gì.

“Mộc Đầu thăm thăm, ai là công chúa Bạch Tuyết?” Song Hi hỏi.

“Tại sao bà mẹ kế xấu xa lại làm hại công chúa Bạch Tuyết?” Thạch Đầu hỏi.

“Người lùn là ai, bọn họ rất lợi hại sao?” Song Hi lại hỏi.

“Công chúa Bạch Tuyết làm thế nào chiến thắng được bà mẹ kế xấu xa kia?” Thạch Đầu lại hỏi.

...

Nghe một đống câu hỏi của hai đứa, nàng cực kỳ hối hận vì đã kể chuyện xưa. Nhiều câu hỏi như vậy nàng phải giải thích đến khi nào? Bọn chúng thật sự cho rằng nàng biết mười vạn câu hỏi vì sao à?

Tuy rằng Từ Tang không tức giận nhưng nàng cảm thấy mình đã có hai kiếp làm người nếu cứ tranh cãi với hai đứa trẻ con thì thật mất mặt. Vì thế nàng từ từ giải thích, cũng chính là kể lại chi tiết truyện công chúa Bạch Tuyết. Vốn nàng chỉ định nói hai ba câu rồi lừa qua cho xong nhưng hiển nhiên không qua mặt được hai đứa trẻ tinh quái.

Giải thích chuyện xưa rõ ràng, hai đứa bé không ngại học hỏi cuối cùng cũng vừa lòng. Từ Tang thở phào nhẹ nhõm. Không thể không nói, đối phó với trẻ con là chuyện rất phiền phức.

Lúc này, Hạ Mộc cùng với Hạ Chiêu Quan và Trương Nhị Bảo về đến nhà. Bởi vì Từ Tang không đến nhà họ Hạ, vợ chồng Hạ Chiêu Quan cảm thấy vẫn nên đến một chuyến chào hỏi. Huống chi Hạ Chiêu Quan cảm thấy sau này mình không có nhiều cơ hội về thường xuyên, đương nhiên phải đến thăm chị dâu.

“Mộc Đầu thúc thúc, Chiêu Quan cô cô.” Nguyên bản vây quanh Từ Tang Thạch Đầu và Song Hi nhìn thấy hai người Hạ Mộc và Hạ Chiêu Quan lập tức chạy đến.

“Ngaoan.” Hạ Chiêu Quan sờ sờ đầu hai đứa trẻ. Nàng từng nghe về chuyện hai đứa tạm thời ở lại đây nên không hề bất ngờ.

“Chị Ba.” Hạ Chiêu Quan cười chào Từ Tang. Trương Nhị Bảo cũng gọi theo, hần gặp Từ Tang vài lần, đương nhiên cũng biết nàng.

Từ Tang gật đầu.

Hạ Mộc tiếp đón Hạ Chiêu Quan và Trương Nhị Bảo. Hai người ngồi đối diện Từ Tang. Sau đó hần đi bưng trà.

“Chị Ba, lần này em đến không mang theo nhiều đồ. Đây là mấy món em làm, chị ném thử nhé.” Hạ Chiêu Quan lấy ra một gói gì đó, nói với nàng rồi đón lấy Song Hi và Thạch Đầu, đút cho hai đứa ăn.

Từ Tang gật đầu đáp lại, vươn tay cầm mấy miếng ăn thử.

Đối với sự lạnh lùng của Từ Tang, Hạ Chiêu Quan quen rồi, tất nhiên không thấy lạ. Còn Trương Nhị Bảo chưa từng tiếp xúc với nàng nhưng cũng nghe vợ nói qua về tính của chị Ba nên chỉ thấy hơi lạ, cũng không tỏ vẻ gì.

Hạ Mộc bưng trà lên, rồi gọi Trương Nhị Bảo ra.

Không có Trương Nhị Bảo ở đây, Hạ Chiêu Quan không còn gì cố kị, bắt đầu lái nhái:

“Chị Ba, chị không biết đâu. Chị dâu cả của em rất khó ở chung. Sáng hôm kính trà đã ra oai phủ đầu với em, sau này cũng tìm em gây chuyện. May mà cha mẹ chồng em là người hiểu lý lẽ, hai cô em chồng cũng sắp xuất giá. Như vậy, có thể được ở riêng, em không cần phải nhìn sắc mặt bà chị kia nữa. Nhưng nói thật, nếu không có bà chị dâu này, gia đình chồng em rất tốt, em rất thích cha mẹ chồng của em. Nếu đó là nhà em thật thì tốt quá, không có chuyện phải phân ra ở riêng...”

Nàng chỉ ngồi nghe, còn Hạ Chiêu Quan cũng không thèm để ý nàng có trả lời hay không. Lái nhái một lúc, Hạ Chiêu Quan nói cũng mệt mà Từ Tang và hai đứa bé đã ăn không ít rồi.

Bởi vì phải về nhà, Hạ Chiêu Quan và Trương Nhị Bảo không ở lại lâu. Hạ Mộc tiễn hai vợ chồng ra về rồi vô cùng vui vẻ vào phòng khách. Bị tiểu thư gọi lại, hần vội cười nói: “Tiểu thư, có chuyện gì không?”

“Về sau ít nói lung tung trước mặt mấy đứa trẻ. Tôi có thông minh hay không không cần anh nói với chúng. Hơn nữa, con mắt nào của anh nhìn thấy tôi xấu hổ, hại hai đứa quần lấy tôi hỏi này nọ.” Giọng nói lạnh lùng của Từ Tang vang lên, còn mang theo vài phần oán giận, cũng thêm nhiều tình cảm của con người. Chỉ là biến hoá này Từ Tang không phát hiện ra.

Hai đứa đang chơi sau viện, nàng nói hẳn ra không cần lo bọn chúng nghe được.

Hạ Mộc nghe hết lời tiểu thư nói, ngạc nhiên, sau đó đôi mắt liếc qua liếc lại. Nhưng hẳn biết không thể lừa được tiểu thư nên vừa ngại ngừng lại đau khổ nhìn Từ Tang, “Tiểu thư...”

Từ Tang hừ lạnh một tiếng, “Sau này đừng để tôi nghe được mấy lời không nên nói của anh nữa.”

“Vâng” Hạ Mộc đáp, hẳn đâu có nói mấy lời không nên nói, vì thế hẳn vẫn sẽ tiếp tục nói.

Từ Tang không biết Hạ Mộc thật thà ở mặt này lại bằng mặt mà không bằng lòng, cảm thấy bản thân mình đã cảnh cáo đúng chỗ, vì thế lên lầu. Nhân lúc hai đứa bé không quần lấy, nàng tranh thủ đọc sách.

Hạ Mộc nhìn Từ Tang lên lầu, vẻ mặt vui mừng. Thạch Đầu và Song Hi đúng là bảo bối! Tiểu thư càng ngày càng đáng yêu, phải đi thưởng cho hai đứa mới được. Nhưng lại bán đứng hẳn, vậy không thưởng nữa, xem như lấy công bù tội.

Ở bên ngoài chơi đùa vui vẻ, Song Hi và Thạch Đầu không biết hai người lớn trong phòng khách đã nói nhiều chuyện về chúng...

Chạng vạng, Hạ Mộc lên lầu, nói với Từ Tang: “Tiểu thư, tôi đun nước rồi, cô trông hai đứa tắm nhé!”

Ở bên cạnh chơi đồ chơi Song Hi và Thạch Đầu nhảy dựng lên, hoan hô: “Tắm rửa, tắm rửa, Mộc Đầu thăm thăm chúng ta đi tắm đi.”

Trên mặt nàng lộ ra vẻ không tình nguyện lắm. Lần trước, Hạ Mộc nói hẳn phải nấu com, bảo nàng trông cho hai đứa tắm, nàng cũng cảm thấy có lý. Hạ Mộc đã nấu com, như vậy nàng giúp hẳn trông hai đứa cũng là chuyện nên làm. Ai biết giúp một lần, sau này trông hai đứa tắm rửa lại thành chuyện nàng phải làm hàng ngày.

Nếu hai đứa có thể ngoan ngoãn tắm thì tốt rồi, đằng này bọn chúng rất nghịch, tắm cũng chơi đùa được.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 59: Nguyện vọng

“Mộc Đầu thúc thúc, Mộc Đầu thăm thăm kể chuyện thật đáng sợ, có quỷ, Song Hi sợ hãi, Mộc Đầu thăm thăm hư.”

Hạ Mộc vừa nghe thế, lại nhìn vẻ mặt hơi chột dạ của nàng, nhất thời hiểu rõ. Hẳn không nói gì, nhìn nàng, “Tiểu thư, cô là người lớn rồi, sao còn trẻ con hơn cả Song Hi thế...”

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Từ Tang, trong lòng Hạ Mộc vui nở hoa, cảm thấy bản thân thật sự trở nên xấu xa rồi. Hẳn sợ bị tiểu thư phát hiện ra cái gì đó nên vội điều chỉnh lại tâm trạng của bản thân, nói: “Tiểu thư, tôi còn phải nấu com, làm phiền cô.”

Nói xong, hẳn vội vã đi xuống lầu. Hành động này khiến hẳn sinh ra nỗi hổ thẹn nhưng vì tốt cho tiểu thư, hẳn phải kiên trì thực hiện để tiểu thư từ từ thay đổi.

Nhìn bóng lưng Hạ Mộc rời đi, Từ Tang hít thở lại một chút, sau đó trừng mắt nhìn Song Hi và Thạch Đầu, “Hai cháu đi tắm rửa, không được nháo (làm loạn).”

“Tắm rửa...” Song Hi và Thạch Đầu hoan hô, chạy xuống dưới lầu trước, hẳn nhiên không thể nghe thấy câu cảnh cáo đằng sau của Từ Tang.

Từ Tang nhìn hai đứa trẻ hưng phấn, rất hối hận ban nãy nàng không từ chối thỉnh cầu của Hạ Mộc, hai đứa này có tính thần như thế mà nàng lại không có cái tính thần đó. Nàng mang theo hơi thở ai oán xuống lầu.

Thật vất vả chiều cổ Thạch Đầu và Song Hi vừa múc nước vừa kỳ qua người cho chúng, quần áo Từ Tang cũng đã ướt một nửa, Hạ Mộc thấy thế vội hỏi: “Tiểu thư, tôi đã để sẵn nước nóng trong phòng tắm, cô đi tắm đi, tắm xong có thể ăn com được rồi.”

Giờ đã là tháng năm, không cần lo bị cảm lạnh.

Nàng chặt vật như vậy còn không phải do hẳn làm hại, Từ Tang trừng mắt nhìn Hạ Mộc, rồi vào phòng tắm.

Hạ Mộc nhìn bóng nàng rời đi, cười ngây ngô vài tiếng, sau đó dặn hai đứa bé không cần chạy loạn, vừa tắm xong nếu bẩn phải tắm lại. May mà Thạch Đầu và Song Hi được giáo dục rất tốt, tuy hơi bướng bỉnh nhưng rất thích sạch sẽ.

Đúng như lời Hạ Mộc, Từ Tang vừa tắm xong là có thể ăn cơm. Ăn cơm xong, Hạ Mộc đi rửa chén còn nàng nắm tay hai đứa tản bộ quanh sân, tiêu thực, để sau đó ngủ ngon hơn.

Đêm nay mây đen che kín những ngôi sao, đom đóm lập lờ tỏa sáng, Từ Tang nằm trên ghế trúc nhìn trời sao, hai đứa bé ở bên cạnh nàng đuổi theo chơi với đom đóm.

Hạ Mộc đứng trên hành lang giữa phòng khách và phòng bếp nhìn, ánh mắt mơ màng, hiển nhiên bị cảnh vật trước mắt mê hoặc tâm trí. Ngũ quan tinh xảo ấy trong bóng đêm như tỏa sáng ra ánh huỳnh quang, xinh đẹp và an tường, tiếng cười vui đùa âm ỉ của trẻ con khiến cả khu vườn ngập tràn niềm vui.

Nếu hắn có một gia đình như thế thì tốt biết bao!

Nhưng đó là đứa nhỏ của người khác. Tuy rằng hắn rất yêu thương chúng nhưng chung quy đó không phải là con của mình, sớm hay muộn chúng cũng phải đi. Còn tiểu thư tuy trên danh nghĩa là thê tử nhưng vĩnh viễn là chủ tử, không có khả năng trở thành thê tử thực sự của mình. . .

“Mộc Đầu thúc thúc.” Song Hi phát hiện ra Hạ Mộc đầu tiên, vui mừng chạy qua, “Chú giúp cháu bắt đom đóm đi, cháu muốn làm đèn lồng.”

Hạ Mộc cười cười, nói: “Song Hi thích bị nhốt lại không?”

Song Hi tuy rằng không rõ tại sao Hạ Mộc đột nhiên hỏi điều này, vẫn thành thật nói: “Không thích.”

“Vậy là đúng rồi. Đom đóm cũng không thích bị nhốt lại. Chúng ta đừng bắt chúng nhé? Cháu xem, chúng bay thật tự do!” Hạ Mộc cười nói.

Song Hi nhú mày, sau đó tiếc nuối nói: “Thôi được rồi, Song Hi không làm đèn lồng nữa.”

“Ngao lăm” Hạ Mộc xoa đầu Song Hi, “Chúng ta đi ngủ nhé.”

Dứt lời, hắn nắm tay Song Hi đi đến trước mặt Từ Tang, “Tiểu thư, nên nghỉ thôi.”

Từ Tang gật gật đầu. Rời khỏi ghế dựa, vừa đứng lên, nàng đã bị Song Hi ôm chân, con bé nói: “Đêm nay cháu muốn ngủ cùng Mộc Đầu thăm thăm” Giương Hạ Mộc đủ lớn, nguyên bản hai đứa vẫn ngủ với hắn.

Từ Tang im lặng, còn Hạ Mộc nhìn về phía nàng, có vẻ muốn nói lại thôi, “Tiểu thư. . .”

“Mộc Đầu thăm thăm, Song Hi ngủ với thăm được không, được không, được không?” Song Hi lay lay vạt áo Từ Tang làm nũng.

Nàng không muốn ngủ cùng con quý nhỏ này đâu. Từ Tang nhìn về phía Hạ Mộc, bộc lộ rõ ràng ý của mình, nhưng hắn làm như không thấy. Nhất định phải để tiểu thư và Song Hi thân cận hơn, tiểu thư sẽ càng thay đổi nhiều hơn.

Nhìn Hạ Mộc không định giúp nàng, Từ Tang hừ lạnh một tiếng. Lá gan hắn thật sự càng lúc càng lớn, tuy rằng nghĩ vậy, nàng vẫn đưa Song Hi về phòng.

“Mộc Đầu thăm thăm, Song Hi nghe chuyện xưa mới có thể ngủ được.” Song Hi nói ra yêu cầu của bản thân.

Còn nghe chuyện xưa mới có thể ngủ được, quả nhiên là quý nhỏ, Từ Tang nghĩ, đột nhiên có vẻ mặt dè dặt, nói: “Được, thăm kể chuyện xưa cho cháu, vào một buổi đêm đen kịt đen kịt. . .”

Không sai, nàng sẽ kể chuyện kinh dị, Song Hi nghe vậy, sợ hãi kêu lớn lên, nhào về phía Từ Tang, khê nói sợ quá. Từ Tang không kể nữa, chột chột đầu con bé, “Cô bé nhát gan.”

Nhưng Song Hi chỉ là một đứa bé, nàng kể chuyện ma quỷ con bé không bị làm cho sợ hãi mới lạ.

“Mộc Đầu thăm thăm, thăm xấu quá, sao có thể dọa Song Hi, Song Hi sẽ mách Mộc Đầu thúc thúc.” Song Hi nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

“Cháu còn cáo trạng.” Từ Tang trừng mắt nhìn Song Hi, nếu Hạ Mộc biết, hắn còn không lái nhái. Nhưng lâu bầu chắc chắn không tránh được, có thể do tiếng kêu của Song Hi đã khiến Hạ Mộc phi nhanh lên lâu, nàng vội cảnh cáo Song Hi, “Không được mách lẻo.”

Quả nhiên mấy phút sau, tiếng Hạ Mộc đã vang lên bên ngoài, “Tiểu thư, Song Hi sao thế?”

Từ Tang lờm Song Hi, rồi đi mở cửa, đối diện với vẻ mặt kinh hoàng của Hạ Mộc nói: “Không có việc gì, đi xuống đi!”

Thế nhưng, Song Hi rất không nể mặt nàng, lớn tiếng lên án Từ Tang, “Mộc Đầu thúc thúc, Mộc Đầu thăm thăm kể chuyện thật đáng sợ, có quý, Song Hi sợ hãi, Mộc Đầu thăm thăm hử.”

Hạ Mộc vừa nghe thế, lại nhìn vẻ mặt hơi chột dạ của nàng, nhất thời hiểu rõ. Hắn không nói gì, nhìn nàng, “Tiểu thư, cô là người lớn rồi, sao còn trẻ con

hơn cả Song Hi thế. Con bé còn nhỏ, nếu bị dọa để lại bóng ma thì không tốt.”

Từ Tang ngẩn ra, cũng cảm thấy hành vi của bản thân không đúng, nhưng bản thân nàng làm gì có tính trẻ con. Huống chi nhìn con bé bình tĩnh tố cáo kia, hiển nhiên có bị dọa đâu. Hạ Mộc còn dám nói nàng, đừng quên nàng mới là người chủ hấn nhận, dù có sai, hấn cũng không thể nói ra rõ ràng như vậy, hừ lạnh một tiếng, “Anh nói cái gì! Lá gan không nhỏ nhì.”

Đối với Từ Tang ý thế hiệp người, Hạ Mộc vội đáp: “Không nói gì, không nói gì.”

Xem ra lá gan Hạ Mộc vẫn không đủ lớn. Hấn đi đến trước mặt Song Hi, hỏi: “Song Hi, vậy cháu còn muốn ngủ cùng Mộc Đầu thăm thăm không?”

Song Hi rất nghiêm cần suy nghĩ.

Từ Tang theo dõi, âm thầm cầu nguyện tốt nhất Song Hi đi xuống với Hạ Mộc, như vậy nàng có thể ngủ yên một mình.

Sau khi nàng cầu nguyện xong, Song Hi rất nghiêm cần, nói đầu ra đây: “Mộc Đầu thúc thúc, tuy rằng Mộc Đầu thăm thăm kể chuyện dọa Song Hi. Nhưng Song Hi không thể không có nghĩa khí bỏ lại Mộc Đầu thăm thăm ngủ một mình, Song Hi vẫn nên ngủ với Mộc Đầu thăm thăm thì tốt hơn.”

Trán Từ Tang đầy vạch đen nhìn Song Hi, lúc nào thì nàng cần đến con bé này ngủ cùng chứ. Còn Hạ Mộc nghe xong sững sốt, nhìn thoáng qua tiểu thư, trên mặt không nhìn được nở nụ cười, “Được, Song Hi bồi thăm thăm, thúc thúc đi ngủ đây.”

Nói xong, hấn không đợi Song Hi trả lời đã chạy nhanh xuống lầu, đêm nay hấn cảm thấy bản thân mình chắc chắn sẽ ngủ rất ngon, nếu sau lưng không hai con mắt tròn ngáp ý lạnh thì càng tốt.

“Mộc Đầu thăm thăm, có phải thăm thăm nhớ xa Mộc Đầu thúc thúc không? Nếu không, chúng ta gọi cả Mộc Đầu thúc thúc đến ngủ cùng, thêm cả anh cháu nữa.” Song Hi thấy Từ Tang vẫn nhìn hướng Hạ Mộc rồi đi, mê hoặc nói.

Từ Tang đóng cửa lại, lờm Song Hi. Đột nhiên nàng cảm thấy lúc này nàng kể chuyện còn quá nhẹ, bằng không sao con bé con này còn có tinh thần như vậy, dám trêu nàng.

“Ngủ.” Từ Tang phụng phịu nói.

“Nhưng Song Hi không ngủ được.” Song Hi rất oan ức nói.

“Không ngủ được cũng phải ngủ.” Từ Tang không lưu tình chút nào nói.

“Không ngủ được thì ngủ thế nào?” Song Hi rất hồn nhiên mê hoặc nói, tiếp theo vui vẻ nói: “Thế Mộc Đầu thăm thăm chơi với Song Hi nhé.”

Từ Tang trừng mắt với Song Hi, cuối cùng đầu hàng. Không ngủ được thì nàng không còn cách nào khác đành nhận mệnh lên giường đất, tùy Song Hi ép buộc, thẳng đến khi con bé mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Từ Tang thở phào nhẹ nhõm, cũng tiến vào mộng đẹp.

Ban đêm, ở nhà trúc, trong lúc ngủ mơ Từ Tang hơi cong khoe miệng, mà Song Hi cùng giường hình như cũng đang có giấc mộng đẹp. Về phần Hạ Mộc và Thạch Đầu dưới lầu cũng một đêm mộng đẹp...

Ngày trôi qua rất nhanh, thoáng chốc lại qua vài ngày. Trưa hôm nay, Lê Tường và Khúc thị đã về, còn mang theo một đồng thức ăn, Song Hi và Thạch Đầu vừa thấy đến cha mẹ mình đã vui mừng chạy ra đón. Mấy ngày nay tuy rằng không nói nhớ cha mẹ, kỳ thực bọn chúng vẫn muốn cha mẹ mình nhất.

Một nhà bốn người vô cùng vui vẻ đoàn tụ một lúc, cuối cùng người đứng đầu gia đình Lê Tường nói với Hạ Mộc và Từ Tang: “Mấy ngày nay hai đứa làm phiền hai em quá.”

“Anh nói gì thế, em chỉ tiếc Song Hi và Thạch Đầu không ở nhà em thêm một thời gian nữa, em và Từ Tang đều rất thích chúng.” Hạ Mộc cười nói.

“Tuy em dâu còn nhỏ, nhưng đã có thể sinh em bé, đến lúc đó sẽ không thích mấy đứa nhà chị nữa.” Khúc thị trêu ghẹo nói.

Từ Tang không tỏ phản ứng gì, còn Hạ Mộc lại hơi xấu hổ, cười nói: “Song Hi và Thạch Đầu ngoan như vậy, dù em có thèm, chị dâu và đại ca cũng tiếc. Huống chi chưa chắc hai đứa đã đồng ý. Anh chị đi mấy ngày, có thể tưởng tượng được hai đứa nhớ anh chị thế nào... Song Hi, Thạch Đầu, các cháu thấy chú nói đúng không?”

Ngoan? ! Ngoan chỗ nào? Từ Tang nhử mày nhìn về phía Hạ Mộc.

“Nhớ lắm, con cũng giống cha mẹ nhớ tụi con!” Song Hi ôm chân Khúc thị, cười hề hề đáp lời.

Lê Tường và Khúc thị cười cười, sau đó nói với Hạ Mộc, “Chú Hạ Mộc à, anh mang đến ít đồ ăn ở nhà cũ, chú mau mang vào đi, ở chỗ chúng ta không có, biểu hai em nếm thử.”

Lê Tường, Khúc thị rất nhiệt tình và kiên trì, Hạ Mộc cũng không từ chối nữa, đành phải nhận lấy một chút. Hấn chỉ cần ăn no bụng là được, không có hứng thú ăn ngon lắm, nhưng có thể để tiểu thư nhà hấn nếm thử.

Đi khỏi nhà nhiều ngày, Lê Tường và Khúc thị cũng không ngồi lâu, ở nhà còn nhiều việc cần làm, vì thế dẫn hai đứa nhỏ về.

Thiếu đi hai đứa bé, Hạ Mộc đột nhiên cảm thấy có chút trống vắng, nói với nàng: “Tiểu thư, không có hai đứa, cảm giác giống như thiếu đi cái gì đó.”

Từ Tang liếc hần rồi quay vào nhà mà Hạ Mộc không chú ý tới, cũng đi làm việc. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 60: Sóng gió khi thu hoạch

Khi Từ Tang chuẩn bị đi tắm, Hạ Mộc cầm một bộ quần áo màu tím nhạt đến, “Tiểu thư, tôi làm xong quần áo rồi, rửa mặt chải đầu xong cô mặc quần áo mới đi!”

Lúc trước Hạ Mộc mua vải, mảnh màu trắng đã làm hai bộ. Còn mảnh vải màu tím nhạt này không biết nên làm kiểu dáng gì cho đẹp nên để lại sau. Đến hôm nay hần mới hoàn thành.

Từ Tang nhìn quần áo trên tay Hạ Mộc, liếc mắt nhìn hần khá lâu mới nhận lấy quần áo mới, nói: “Không cần may quần áo cho tôi nữa, vải mua cho anh rồi, đừng để lãng phí, tự làm cho mình đi.”

Bản thân hần khá bận, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi làm quần áo cho tiểu thư, đâu có thời gian làm quần áo cho mình. Hần cười nói: “Tiểu thư, tôi biết rồi, cô nhanh đi rửa mặt chải đầu đi!”

Từ Tang xoay người đi vào phòng tắm.

Lúc nàng đi ra đã mặc vào bộ quần áo mới Hạ Mộc làm. Bình thường nàng hay mặc màu trắng thuần khiết, nay thay bộ màu tím nhạt, trong phút chốc trước mắt như bừng sáng.

Hạ Mộc biết tiểu thư không thích mặc màu tối. Hần cũng không biết làm nhiều kiểu quần áo phức tạp, cho nên may quần màu trắng, ống tay áo rộng, phong biên (đường viền, đính vào bên mép áo cho đẹp) rộng rãi màu trắng, đai lưng cũng là đai lưng rộng, nhìn đơn giản hào phóng, nhưng màu tím nhạt lại khiến Từ Tang hiện ra một phần yêu mị riêng biệt.

Hạ Mộc từ phòng bếp đi ra, nhìn Từ Tang liền cười ngây ngô: “Tiểu thư, cô mặc bộ quần áo này thật là đẹp mắt.” Vừa dứt lời, hần mới phát hiện mình nói sai. Hần là đàn ông, không thể trực tiếp khen một cô gái, như vậy không tốt lắm, cũng có chút lỗ mồm. Nghĩ thế hần cúi đầu, mặt ửng đỏ.

“Anh đang khen quần áo mình làm đẹp, hay là khen người?..” Từ Tang nhàn nhạt hỏi, vừa nói khỏi miệng liền hối hận, sao nàng lại nói mấy lời này.

“Đương nhiên là người.” Hạ Mộc không hề nghĩ ngợi đáp lại, sau đó lại cảm thấy không đúng, vội nói: “Tiểu thư, tôi đi bê thức ăn, có thể ăn cơm rồi.”

Từ Tang nhìn theo bóng lưng Hạ Mộc biến mất sau cửa phòng bếp rồi mới đi đến phòng ăn.

Trên bàn cơm, không khí rất kỳ lạ, Hạ Mộc cúi đầu ăn rất nhanh còn Từ Tang vẫn chậm rãi như cũ.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, ánh nắng tươi sáng.

“Tiểu thư, tôi đi thu hoạch một ít ngô về, chúng ta ném thử trước.” Hạ Mộc vui vẻ nói, đằng sau còn có Song Hi và Thạch Đầu cũng vui vẻ phấn chấn đi theo.

Từ hôm hai đứa bé ở lại đây một thời gian thì không biết sợ gì nữa, thường xuyên chạy đến Tượng pha chơi, may mà nhà họ Lê ở gần đó, đường đi không quá xa nên dù không có người lớn đi theo cũng yên tâm.

“Mộc Đầu thăm thăm, ăn ngô, ăn ngô.” Song Hi chạy vòng quanh Từ Tang trong tay còn vung vẩy bắp ngô.

Ở đây ngô rất hiếm gặp, từ khi nàng đến thế giới này, số lần từng ăn qua có thể đếm trên đầu ngón tay – chỉ có hai lần. Nhớ lại kiếp trước tùy ý có thể nhìn thấy bắp ngô, đột nhiên nàng cũng nổi hứng muốn ăn, nói với Hạ Mộc: “Nhanh đi luộc đi!”

“Vâng.” Hạ Mộc vui vẻ đáp, sau đó dẫn hai đứa bé, “Các cháu ngoan ngoãn ở đây với thăm thăm, không được chạy loạn, nếu không lát nữa sẽ không được ăn ngô.”

“Vâng.” Hai đứa bé cười hì hì.

Hạ Mộc cười lắc lắc đầu. Cầm lấy bắp ngô trong tay Song Hi rồi đi vào phòng bếp sau nhà.

Bắp ngô rất thơm ngọt, Song Hi và Thạch Đầu ăn bụng căng tròn mới ngừng miệng, nhưng vẫn lưu luyến nhìn chỗ ngô trong nôi, nghĩ thầm nếu có thể ăn nhiều thêm mấy bắp thì tốt quá!

Từ Tang cũng ăn liên tục hai bắp, Hạ Mộc thấy nàng thích ăn thì âm thầm tính toán sẽ để lại bao nhiêu, nhưng ngô không để lâu được, chỉ bằng làm ít bột ngô, đến lúc đó có thể làm chút điểm tâm ăn.

“Tiểu thư, ngày mai tôi đi thu hoạch hết chỗ ngô, mấy ngày nay lục tục có vài lương thương (người buôn lương thực) đến, hẹn trước sẽ mua nên chúng ta không sợ không có đâu ra.” Hạ Mộc từ từ ăn bắp ngô trên tay nói.

Từ Tang gật gật đầu.

Hạ Mộc biết tiểu thư không thích đề ý đến việc này nên hẳn không nói nhiều.

Lát sau, Hạ Mộc đưa ít ngô cho Thạch Đầu và Song Hi để chúng mang về nhà để Lê Tường và Khúc thị nếm thử. Lúc về hẳn nói với nàng, ngày mai khi thu hoạch ngô, hai anh chị sẽ sang giúp đỡ, đến lúc đó chuyện trông hai đứa nhỏ giao cho Từ Tang.

Từ Tang không từ chối, hôm sau, quả nhiên Song Hi và Thạch Đầu đến còn Hạ Mộc đi thu hoạch ngô.

Ở trong phòng trúc chơi một trận, Song Hi và Thạch Đầu âm ỉ nói muốn đi xem thu hoạch, Từ Tang cũng cảm thấy nhàm chán, nên dẫn hai đứa đi.

Tuy rằng không biết ruộng của Hạ Mộc ở đâu, nhưng vẫn nằm trong thôn, hẳn cũng từng chỉ vị trí đại khái nên tinh thần lực của Từ Tang vừa xuất ra đã tìm thấy Hạ Mộc. Sau đó nàng dẫn hai đứa bé đi về hướng ấy.

Vừa đến gần ruộng, Từ Tang chợt nghe thấy tiếng ồn ào xa xa. Nhìn qua, không phải là người nhà cực phẩm của Hạ Mộc thì là ai, có cha mẹ và hai anh trai hẳn. Nàng đang nắm tay Song Hi và Thạch Đầu nên ngừng bước, đứng cách đó không xa xem tình hình. Mà hai đứa cũng phát hiện có chuyện xảy ra nên an phận đứng im, không tranh cãi âm ỉ.

“Chúng tao là người nhà của mày, sao, chỉ vật mấy bắp ngô của mày ăn cũng không được à?” Hạ Phú Quý cả giận nói.

“Cha, mẹ, đại ca, nhị ca sổ ngô này để bán, hôm qua em đã đưa cho mọi người một ít đủ ăn mấy ngày rồi mà.” Hạ Mộc nói.

“Trong nhà đông người, ăn hết rồi.” Hạ Phú Quý mặt không đỏ khí không suyễn nói.

“Đại ca, đến cùng anh cảm thấy em dần dần sẽ tin lời anh nói, hay là anh ngốc, lấy mấy lời đứa trẻ lên ba cũng không tin ra lừa em.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Thằng Ba, mày có ý gì, tao là anh mày.” Hạ Phú Quý quát.

“Vậy anh xem anh có dáng vẻ của đại ca không?” Vừa nói đến điểm này, Hạ Mộc liền nổi giận, thân là con trai trưởng nhà họ Hạ nhưng không hề có điểm gì của con trai trưởng. Trở về mới mấy ngày, hẳn đã biết thanh danh nhà mình tệ cỡ nào, thân là trưởng tử mà đại ca lại không quan tâm, thậm chí còn là đầu sỏ gây bại hoại gia phong.

Hạ Phú Quý chưa kịp cãi lại, Hạ Đại Hầu đã lên tiếng quát: “Được rồi, hai anh em đừng âm ỉ nữa. Thằng Ba, hôm nay chỗ ngô này mày phải đưa, không đồng ý cũng phải đưa. Đừng quên tao là cha mày, chẳng lẽ mày bất hiếu đến thế, ngay cả ít ngô cũng không đồng ý đưa hiếu kính cha mẹ.”

Đối mặt với người nhà không phân rõ phải trái, như kẻ cướp, trên mặt Hạ Mộc toàn là vẻ chua xót, không còn sức lực âm ỉ với bọn họ, nói: “Nếu hôm nay các người lấy đi một bắp ngô ở đây, tôi sẽ đi mời thôn trưởng và Lý Chính đến phân xử.”

Hạ Mộc cố dần lòng, tiếp tục làm việc.

Hạ Đại Hầu tức giận đến cả người phát run, rống to với Hạ Mộc, “Cái thằng nghịch tử này, đồ nghịch tử!”

“Tôi đã tạo nghiệt gì chứ! Sao lại sinh ra thằng con bất hiếu như vậy, ông trời bất công a!” Hà thị cũng khóc nháo lên.

“Thằng Ba, có phải mày không coi chúng tao là người nhà không, thế còn chưa tính. Tốt xấu gì cha mẹ đã sinh ra, nuôi mày bao năm, làm sao mày có thể đại nghịch bất đạo như thế.” Hạ Phú Quý cũng cả giận nói.

“Em Ba, em mau nói xin lỗi với cha mẹ đi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” Hạ Đa Quý khuyên nhủ.

Hạ Mộc vẫn thờ ơ như cũ, mặt trầm xuống tiếp tục công việc trong tay. Mà Hạ Hồi Sinh đến giúp thu ngô không chịu nổi tiếng cãi nhau bên tai, đứng dậy đi đến trước mặt người nhà họ Hạ, cười nói: “Bác à, anh Phú Quý, anh Đa Quý, trong nhà mấy người nuôi không ít gà thì phải. Mấy ngày nay Hạ Mộc rất vất vả, bắt mấy con gà cho Hạ Mộc tắm bổ đi! Hơn nữa Hạ Mộc là con và em trai của mấy người, tôi đi giúp đỡ thu hoạch ngô cũng rất vất vả. Chi bằng mấy người thay Hạ Mộc giết gà mời tôi ăn đi, đây cũng là đạo đãi khách, yêu cầu của tôi cũng không cao.”

“Nói vậy, mấy cái đó để đổi tiền, sao có thể bắt ăn.” Hạ Phú Quý lập tức lên tiếng.

“Thế thì đúng rồi, chỗ ngô của Hạ Mộc cũng để đổi tiền. Sao mấy người đòi lấy ăn, hơn nữa, mấy người đòi mấy trăm cân, tổng cộng ở đây mới có mấy cân ngô!” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nhìn Hạ Phú Quý.

“Cậu...” Hạ Phú Quý nghẹn lời.

“Hồi Sinh, đây là chuyện nhà chúng tôi, cậu đừng nhúng tay vào.” Hạ Đại Hân nói, ông ta không dám đắc tội Hạ Hồi Sinh, cho nên lúc này giọng điệu dịu đi rất nhiều.

“Nếu là chuyện nhà các người, tôi cũng lười quản, kể cả xem cũng không muốn liếc mắt nhìn một cái. Chỉ là số ngô này tôi tìm về cho Hạ Mộc, trong đó có phần của tôi, mấy người tính kể lên đầu tôi, tôi có thể không quản sao?” Hạ Hồi Sinh lạnh mặt.

“Cậu đừng nói bậy, thấy thằng Ba nhà tôi tính tình thành thật, muốn bắt nạt nó.” Hà thị cá giận nói.

Hạ Hồi Sinh nở nụ cười, châm chọc nói: “Tôi thật sự không biết ai đang bắt nạt Hạ Mộc đây, nếu không tôi mời Lý Chính và thôn trưởng đến, để họ làm chủ cho Hạ Mộc nhé.”

“Đừng lôi thôn trưởng và Lý Chính ra dọa chúng tôi.” Giọng Hạ Đại Hân lạnh lùng nói, sau đó hướng về Hạ Mộc chất vấn: “Thằng Ba, mày nói đi, có chuyện gì?”

“Đúng như lời Hồi Sinh nói.” Hạ Mộc biết Hạ Hồi Sinh có ý tốt, nên không phản bác.

“Thằng Ba à, mày cũng có phần ở chỗ ngô này, chúng tao lấy phần nhà mình, sẽ không cầm hơn.” Hạ Đa Quý cười nói.

“Đúng vậy, Hồi Sinh, chúng tôi lấy phần nhà mình, cậu đừng nhiều chuyện, đi làm việc của mình đi.” Hạ Đại Hân ra vẻ trưởng bối nói.

Tính tình bản thân Hạ Hồi Sinh không được tốt, thấy mấy người này không nghe hiểu tiếng người lập tức phát hỏa nhưng bị Hạ Mộc kéo lại. Hạ Mộc không muốn chuyện nhà mình làm phiền đến Hạ Hồi Sinh.

“Cha, chúng ta đã chia riêng nhà, nên hiếu kính cha mẹ con cũng đã hiếu kính. Nếu mọi người tiếp tục gây sự, con sẽ không đưa một báp nào nữa. Huống hồ, mọi người chớ quên con ở rể, dù chỗ này có phần con thì phần đó cũng là của nhà người khác.” Hạ Mộc bình tĩnh nói.

Đôi mắt Hạ Hồi Sinh phức tạp nhìn Hạ Mộc, còn Lê Tường và Khúc thị lại lộ vẻ hơi kinh ngạc, tiếp đó giả vờ như chưa nghe thấy, tự động ra xa một chút.

Người nhà họ Hạ ngăn phượng vạn kể muốn giấu chuyện Hạ Mộc, không nghĩ tới có một ngày hắn lại nói ra chuyện này trước mặt những người khác, lập tức phần nợ trọn mắt nhìn hắn.

“Hạ Mộc nếu mày còn nói bậy, tao sẽ xé rách mồm mày.” Hạ Đại Hân hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Mộc, giống như muốn ăn thịt người vậy.

“Thằng Ba, mẹ nhắc mày, nếu bên ngoài biết mày ở rể, chúng ta sẽ cắt đứt quan hệ.” Hà thị hung hăng nói.

Hạ Mộc đã nản lòng đối với người nhà của mình, “Đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt đi, mấy người muốn thế nào thì làm thế đó!”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Chất vấn

Beta: Lyly “Hồi Sinh, cậu đừng đánh người lung tung. Tôi sẽ báo quan.” Hạ Đại Hân kinh hoàng nói.

“Tốt! Tôi muốn nhìn ông có thể báo được quan nào đến, hay là giờ tôi đánh gãy hết chân các người, xem mấy người đi báo quan thế nào.” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nói.

Hạ Mộc đã nản lòng đối với người nhà của mình, “Đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt đi, mấy người muốn thế nào thì làm thế đó!”

Nghe Hạ Mộc nói vậy, người nhà họ Hạ đều thất thần, ngay cả Hạ Hồi Sinh cũng ngạc nhiên nhìn hắn. Hạ Mộc cực kỳ coi trọng tình cảm gia đình, nếu đồng ý đoạn tuyệt quan hệ thì chắc chắn đã bị tổn thương đến tận cùng.

Từ Tang cũng chăm chú nhìn Hạ Mộc.

Hạ Đa Quý phản ứng lại đầu tiên, trách mắng Hạ Mộc: “Em Ba, mẹ đang giận nên nói thế, em đừng nói theo.” Hấn không hề hy vọng Hạ Mộc hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, vậy thì sau này chút xíu lợi ích cũng không chiếm được.

Hạ Mộc trầm mặc không nói.

“Thằng Hai, con đừng nói nữa, nó đủ lông đủ cánh rồi, muốn bay đi.” Giọng Hà thị lạnh lùng nói.

“Câm miệng.” Hạ Đại Hầu quát vợ, “Lời này tôi không muốn nghe thấy lần thứ hai, trong nhà chúng ta tuyệt đối không xuất hiện chuyện đoạn tuyệt quan hệ này.”

Hạ Đại Hầu không muốn người trong nhà bị chê cười. Chắc chắn thằng con thứ tư của ông về sau sẽ làm quan, hơn nữa nếu cắt đứt quan hệ với thằng Ba, thằng Tư sẽ trách bọn họ, đến lúc đó càng phiền toái. Hai là nếu cắt đứt quan hệ, vậy không còn quan hệ gì với Hạ Mộc, sau này không chiếm được lợi ích gì. Ông không muốn nuôi nó vô ích, hồi đó chuyện ở riêng giờ ông đã đổi ý, nếu không ở riêng, Hạ Mộc có cái gì đều bị sung công, đầu cần lo lắng tính kế thế này.

“Đừng vậy! Mẹ, mẹ đừng tức giận, giờ mẹ chỉ đang nói dối thôi. Em Ba không hiểu chuyện, mẹ đừng chấp nhất nữa, đến lúc đó thật sự đoạn tuyệt quan hệ, đau lòng nhất là mẹ. Em Ba là con mẹ sinh ra, là cục thịt rớt xuống từ người mẹ, dù nó không tốt mẹ cũng không thể không nhận đứa con trai này.” Hạ Đa Quý cũng khuyên nhủ, cho Hà thị một bậc thang mẹ hiền để bước xuống, sau đó nhìn về phía Hạ Mộc, “Em Ba, mau xin lỗi mẹ đi.”

Hạ Mộc vẫn im lặng như cũ.

“Các con nhìn xem, nó có thái độ gì chứ, đầu coi mẹ là mẹ nó nữa.” Hà thị cá giận nói, sau đó gào khóc, “Trời ạ! Tôi đây đã làm việc gì độc ác để sinh ra thằng nghiệt tử như vậy, bảo tôi sống sao được nữa. Tôi khổ sở nuôi nó, lúc hót cứt lúc lau nước tiểu nuôi lớn, giờ lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi, làm bậy a! Làm bậy a!”

Sắc mặt Hạ Mộc vô cùng khó coi. Đây là mẹ ruột hấn, hôm nay đối xử với hấn như thế, đến cùng là vì sao?

“Mấy người thật vô sỉ, có phải thấy Hạ Mộc dễ bị bắt nạt không, đừng quên Hạ Mộc còn người anh em là tôi ở đây. Nếu các người còn dám nói bậy nói bạ ở đây nữa, hôm nay tôi sẽ đánh gãy chân.” Thấy vẻ mặt Hạ Mộc đau đớn, Hạ Hồi Sinh cầm lấy một bên đòn gánh hung tợn nói, ánh mắt kia hung ác như muốn ăn thịt người.

Hạ Hồi Sinh là bá vương*, nhìn đòn gánh trong tay hấn, người nhà họ Hạ nhất thời sợ hãi vội vàng lùi lại một đoạn.

(Bá Vương chỉ kẻ cực kỳ thô bạo; kẻ ngang ngược – biệt hiệu của Sở vương Hạng thời Tần – Hán)

“Hồi Sinh, cậu đừng đánh người lung tung. Tôi sẽ báo quan.” Hạ Đại Hầu kinh hoảng nói.

“Tốt! Tôi muốn nhìn ông có thể báo được quan nào đến, hay là giờ tôi đánh gãy hết chân các người, xem mấy người đi báo quan thế nào.” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nói.

Người nhà họ Hạ lại lùi về sau một chút, Lê Tường đi lên nói: “Chú Hạ, mọi người về hết đi. Nếu chuyện này bị mọi người trong thôn biết thì không hay đâu, đến lúc đó không biết sẽ đồn đãi thành bộ dáng gì nữa. Mọi người đều trưởng thành không cần đề ý thì cũng phải quan tâm xem bọn nhỏ trong nhà có còn mặt mũi làm người không. Quan trọng nhất là Hạ Thư, đầu xuân sang năm sẽ có cuộc thi, không nên để xảy ra chuyện gì. Cố gắng bao lâu nay cũng chỉ vì cuộc thi này thôi. Chuyện xảy ra hôm nay dừng ở đây, những lời nghe được, tôi và vợ tôi, cả Hồi Sinh, sẽ làm như không nghe thấy.”

Người nhà họ Hạ hai mặt nhìn nhau.

Hạ Hồi Sinh quơ quơ đòn gánh, hung tợn nói: “Có nghe thấy không, mau biến đi, bằng không tôi đập gãy chân mấy người, xem mấy người còn dám gây chuyện nữa không.”

Cuối cùng, người nhà họ Hạ dưới sự khuyên bảo của Lê Tường, sự uy hiếp của Hạ Hồi Sinh bỏ đi.

Hạ Mộc có chút hoang mang ngồi bệt xuống đóng rơm, Lê Tường vỗ vỗ vai hấn nói: “Hạ Mộc, nếu có thể không đoạn tuyệt quan hệ thì đừng cắt đứt. Đối với chú hay người nhà của chú đều có hại, thật sự không được, sau này chú cứ coi họ là người xa lạ.”

Có một số việc dù bản thân rất muốn cũng không làm được, Hạ Mộc một lần nữa đứng lên, vẻ mặt tốt hơn nhiều, nói: “Lê đại ca, em hiểu rồi.”

“Hạ Mộc, số ngộ này nên bán sớm đi thì hơn, tránh cho bọn họ tính kế hoài.” Hạ Hồi Sinh nói.

“Được, mình biết rồi.” Hạ Mộc nói, tiếp tục đứng dậy làm việc.

Thấy người nhà họ Hạ đi rồi, Từ Tang mới dẫn Song Hi và Thạch Đầu bước ra, lúc này Hạ Mộc cũng phát hiện ra ba người.

Hạ Mộc nhìn thấy Từ Tang, rất ngạc nhiên, không biết một màn ban nãy tiểu thư có nghe được không, cười ngây ngô nói: “Tiểu thư, sao cô lại ra đây?”

Hạ Hồi Sinh không thấy có gì lạ khi nghe Hạ Mộc gọi thế. Nhưng Lê Tường và Khúc thị kinh ngạc nhìn Hạ Mộc, sau đó lại nghĩ đến chuyện nghe được – ở rẽ, lập tức họ hiểu ra nhiều chuyện.

Bởi vì Hạ Mộc quá khẩn trương nên quên sửa lại cách xưng hô, sau đó phản ứng lại cũng không quá mức để ý. Hạ Hồi Sinh đã biết rồi, còn Lê Tường và Khúc thị, có biết cũng không sao. Dù sao họ cũng không nói ra bên ngoài, huống hồ người đến giám thị cũng đi rồi, chỉ cần không nói rõ ra mình và tiểu thư có quan hệ vợ chồng giả là được.

Hạ Hồi Sinh nhìn sắc mặt Hạ Mộc khôi phục lại bình thường, lần này hẳn nhìn thấy Từ Tang không phụng phịu nữa.

“Ra ngoài đi dạo một chút.” Từ Tang nói.

“Đi dạo một chút, chúng tôi bận chết đi được, cô rảnh rỗi như vậy sao không hỗ trợ!” Hạ Hồi Sinh nghe lời nói vô cùng thoải mái của Từ Tang, mà Hạ Mộc lại vất vả như vậy, nhìn không được nói.

“Hồi Sinh.” Hạ Mộc trừng mắt nhìn Hạ Hồi Sinh một cái, quay đầu nói với Từ Tang: “Tiểu thư, Hồi Sinh đùa đấy, cô đi một chút cũng tốt, mệt mỏi thì trở về đi.”

“Tôi đây cũng đi đi một chút thì tốt hơn, mệt mỏi sẽ trở về.” Hạ Hồi Sinh không khống chế được miệng mình, lại có dáng vẻ muốn bị đánh đòn nói. Hạ Mộc dứt khoát không thèm nhìn Hạ Hồi Sinh.

Lúc này, Song Hi vui vẻ nói: “Mộc Đầu thăm thăm, cháu cũng muốn bẻ ngô.”

Từ Tang liếc Song Hi, rất nghiêm cẩn nói: “Cháu thấp như vậy không với tới cây ngô đâu.”

Song Hi có vẻ bị đá kích lớn, sau đó cao hứng nói: “Mẹ nói, chỉ cần bền lòng, không có chuyện gì không làm được.”

Từ Tang hoài nghi Song Hi căn bản không hiểu rõ ý của câu nói này, chỉ có khuôn có dạng đọc ra thôi.

“Chú nói tiểu Song Hi à! Chỉ cần cháu bền lòng kiên trì đến khi cháu đủ cao, tự nhiên có thể hái được.” Hạ Hồi Sinh trêu đùa, hẳn vừa dứt lời, Hạ Mộc và vợ chồng Lê Tường đều nở nụ cười.

“Đủ cao?” Song Hi một mặt mê hoặc, sau đó dường như nghĩ tới cái gì, vội chạy đến trước mặt Khúc thị, “Mẹ, mẹ cho con ăn đi.”

“Song Hi đói bụng à?” Khúc thị dịu dàng nhìn Song Hi.

“Không đói bụng, nhưng con muốn ăn thật nhiều thứ, sau đó nhanh chóng cao lên, con muốn bẻ ngô.” Song Hi rất trẻ con nói, bình thường mẹ hay bảo bé nên ăn nhiều như vậy sẽ cao hơn.

Sau khi sững sốt, ngoại trừ Từ Tang lãnh tĩnh và Thạch Đầu cái gì cũng không hiểu không cười, những người khác đều bật cười, mà Hạ Hồi Sinh cười to nhất, vừa cười vừa nói với Song Hi: “Tiểu Song Hi, cháu đúng là bảo (bảo bối).”

Tuy rằng Song Hi không hiểu mọi người cười cái gì nhưng rất thông minh biết mọi người đang cười mình. Bị mọi người chê cười thì không tốt, cô bé mắt húng hai má phồng phồng.

Hạ Mộc rất thương Song Hi, thấy cô bé phụng phịu, vội vàng cắt ngắn mấy cây ngô đặt trước mặt cô bé, cười nói: “Song Hi, thế này thì cháu cũng có thể bẻ được ngô rồi.” Song Hi lập tức vui vẻ trở lại.

Từ Tang thấy về nhà cũng không có việc gì làm, không bằng ở lại giúp mọi người thu hoạch ngô, hoạt động một chút cũng tốt, vì thế nàng đi về phía ruộng ngô, gơ tay bẻ bắp ngô xuống. Vốn dĩ Hạ Mộc không muốn để tiểu thư phải động tay nhưng thấy Từ Tang làm thoải mái như vậy, do dự một chút, cuối cùng vẫn không tiến lên. Bình thường tiểu thư cứ ngồi ngốc cũng không tốt, hoạt động được như vậy thì rất tốt, hẳn đứng bên cạnh trông sẽ không dễ dàng bị mệt.

Hạ Hồi Sinh nhìn thoáng qua Từ Tang, đột nhiên kéo Hạ Mộc đi đến chỗ sâu nhất của ruộng ngô, vợ chồng Lê Tường nhìn thoáng qua, không chú ý lắm. Tất nhiên Từ Tang không thể không quan tâm, nhưng chỉ nhìn theo hai người, cây ngô bị lay động càng ngày càng xa.

Nhìn chằm chằm phương hướng kia, có bí mật gì mà phải đi đến chỗ xa như vậy, nghĩ đến Hạ Hồi Sinh trước khi đi liếc mình một cái, nàng không nhận được thả tinh thần lực ra ngoài.

“Hạ Mộc, chuyện giữa cậu và nhà cậu là thế nào vậy?” Hạ Hồi Sinh nhìn Hạ Mộc rất nghiêm cẩn hỏi.

Hạ Mộc sững sốt, sau đó mới nghĩ ra Hạ Hồi Sinh đang nói đến Từ Tang, trả lời: “Không có gì!” Hẳn có thể có gì với tiểu thư nhà mình chứ.

“Hai người vẫn ở riêng phòng.” Hạ Hồi Sinh trừng mắt với Hạ Mộc.

“Hồi Sinh, cậu đừng hỏi linh tinh nữa.” Hạ Mộc phụng phịu nói.

Hạ Hồi Sinh vừa thấy thì hiểu ngay, giận dữ nói: “Hạ Mộc, chuyện gì xảy ra với người phụ nữ kia vậy, cậu là đàn ông bình thường, không thể muốn phụ nữ mà không được chứ. Cô ta là vợ cậu, lại không để cậu chạm vào, cậu thật sự cho rằng mình là hoà thượng à, cậu còn muốn nói dối tông đường không.”

Hạ Hồi Sinh nói trắng ra như vậy khiến Hạ Mộc đỏ mặt, giận dữ nói: “Hồi Sinh, cậu không được nói bậy.”

“Tớ nói là sự thật, nghe tớ nói này Hạ Mộc, dù trước kia cô ta là chủ tử của cậu, nhưng giờ cô ta đã là vợ cậu rồi. Chẳng lẽ hai người cứ hữu danh vô thực như vậy cả đời, người phụ nữ kia muốn thế, tớ không quản được cô ta, nhưng không thể bắt cậu cũng sống cuộc sống không phải của mình như thế, hằng ngày còn phải hầu hạ cô ta! Cô ta quả thực chính là chiếm hố xí không thái.” (các nàng tự hiểu rồi chứ)

“Hồi Sinh, sao cậu có thể nói ra những câu khó nghe như vậy, hầu hạ tiểu thư là bổn phận của mình, cũng do mình cam tâm tình nguyện, hơn nữa còn vui về hầu hạ tiểu thư, cậu không cần bắt bớ thay mình.” Hạ Mộc nói, tiểu thư cho hắn hai cơ hội tái sinh, nhưng về sau hắn đã hại tiểu thư mất đi tất cả, dù cả đời tiếp tục như vậy, hắn cũng cam tâm tình nguyện.

“Không được, tớ không nhìn được, còn tiếp tục như vậy, tớ sẽ bị cậu làm tức chết, cậu có còn là đàn ông không?” Hạ Hồi Sinh giận dữ quát.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 62: Đòi nợ

Beta: Lyly Luru đại gia cảm thấy hứng thú nhìn Từ Tang, nói với Hạ Phú Quý: “Người phụ nữ này không tồi, Hạ Phú Quý nếu mày có thể làm chủ đưa cô gái này cho ta thì mày sẽ không cần trả nhiều tiền như vậy, hoặc mày đi nói với chủ Ba nhà mày, bảo thằng đó chủ động đưa cô ta cho ta, tuyệt đối không thể nó chịu thiệt.”

“Này...” Hạ Phú Quý mặt khó xử, nếu là thê tử của hắn, hắn nhất định sẽ đồng ý...

Hạ Mộc biết Hạ Hồi Sinh suy nghĩ cho mình, lo lắng cho mình, nên dịu giọng xuống, nói: “Hồi Sinh, tiểu thư cô ấy là chủ tử của mình, mình sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì không an phận với chủ nhân, giữa bọn mình là quan hệ chủ tớ, không còn gì khác, sau này cậu đừng nghĩ nhiều nữa.”

“Cô ta là chủ tử của cậu thì sao, cô ta cũng chỉ là phụ nữ, cậu chẳng những có thể nghĩ, còn có thể ‘làm’, bình thường cốt khí của cậu đi đâu cả rồi, sao lại uất ức bản thân trước người phụ nữ kia vậy.” Hạ Hồi Sinh cá giận nói.

“Hồi Sinh, cậu không được nói lung tung, tiểu thư cô ấy là chủ tử của mình, làm sao mình có thể có ý nghĩ không an phận với chủ nhân.” Hạ Mộc nói rõ ràng đúng đạo lý.

“Cậu... Cậu đang lừa gạt ai chứ, nếu cậu coi cô ta là chủ nhân thì chỉ cần phục tùng cung kính là tốt rồi, nhưng cậu hiện giờ căn bản coi cô ta là người phụ nữ của mình mà sủng ái, cậu dám nói cậu không muốn biến cô ta thành người phụ nữ của mình không?”

Sắc mặt Hạ Mộc trắng bệch, thấp giọng quát: “Đủ rồi.”

“Cậu cái tên bất lực, cái tên không có cốt khí này, tớ nhìn xem cậu có thể kiên trì bao lâu.” Hạ Hồi Sinh hung hăng mắng một câu, xoay người bước đi.

Từ Tang đắm chiêu, thu hồi tinh thần lực.

Hạ Hồi Sinh trở lại vị trí lúc này hung hăng trừng mắt liếc nhìn Từ Tang một cái, mới tiếp tục bẽ ngo, toàn thân toả ra ý hấn rất tức giận, không muốn để ý đến người khác.

Hạ Mộc trở về, nhìn thoáng qua Hạ Hồi Sinh, thờ dài trong lòng, hắn không trách Hạ Hồi Sinh, cậu ấy chắc chắn không biết quan hệ của mình và tiểu thư không đơn giản như những gì cậu ấy nghĩ. Hắn vội trộm chăm chú quan sát Từ Tang đang nghiêm túc làm việc sau đó cũng vui đầu vào làm.

Từ Tang đi đến ruộng ngô một lần sau này không đến nữa, nửa tháng sau, Hạ Mộc bán hết sạch số ngô đó. Hắn vui mừng đưa bạc cho Từ Tang, tất nhiên nàng không nhận, nó lại về chỗ Hạ Mộc.

Hạ Mộc cầm lại túi bạc, nhìn thoáng qua Từ Tang sau đó im lặng rời đi. Gần đây hắn luôn có cảm giác hơi bất an, từ ngày đó đi thu hoạch ngô về, thật vất vả tiểu thư mới có một ít thay đổi lại biến mất gần như khôi phục lại đáng về lúc bọn họ vừa rời khỏi kinh thành, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lại là một ngày mới, Từ Tang đứng trong sân nhìn thấy năm người đàn ông áp tải Hạ Phú Quý đi đến trước cửa nhà, vừa nhìn là biết là gia bất thiện (đến mà không có ý tốt).

“Em dâu.” Hạ Phú Quý nhìn thấy Từ Tang đứng trong viện, ngượng ngùng gọi một tiếng, lại hỏi: “Em Ba đâu, đại ca có việc tìm em ấy.”

Từ Tang im lặng không nói.

“Em dâu của mày đáng vẻ thật xinh đẹp, tiếc rằng lại ở chốn nông thôn này.” Một tên ngăm đen cao lớn nhìn Từ Tang cười nói, vẻ mặt không có ý tốt.

Từ Tang hơi hơi nhú mày, sau đó lạnh lùng nhìn Hạ Phú Quý. Không cần hỏi cũng biết, chắc chắn Hạ Phú Quý này đã gây chuyện, muốn Hạ Mộc ra mặt hỗ trợ giải quyết! Bằng không sẽ không đến đây.

“Em dâu, em Ba đâu, đại ca chờ nó cứu mạng đây.” Hạ Phú Quý thấy Từ Tang chỉ im lặng, sốt ruột hỏi.

“Không ở.” Cuối cùng Từ Tang đáp lại hai từ.

“Vậy ở đâu?” Hạ Phú Quý lại hỏi.

“Không biết.”

“Em Ba ra ngoài không nói cho em biết sao?” Hạ Phú Quý vội hỏi.

Lần này Từ Tang không trả lời.

“Tao bảo mày Hạ Phú Quý, xem ra em dâu mày và mày có quan hệ không tốt lắm nhì! Mày xác định thằng em Ba của mày sẽ giúp mày trả bạc chứ.” Tên ngăm đen cao lớn kia hoài nghi hỏi Hạ Phú Quý, ánh mắt híp lại phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hạ Phú Quý lập tức cảm thấy sợ hãi, vội đáp: “Ngài cứ yên tâm. Chú Ba nhà tôi nhất định sẽ, nó rất có tiền, lúc trước vừa bán mười lăm mẫu ngô, các anh nhìn thấy mảnh đất này không, đều là của chú Ba nhà tôi. Tuy rằng vùng tượng pha này kém. Nhưng nếu muốn mua toàn bộ cũng mất một khoản tiền không nhỏ.”

“Có cho gan hùm mày cũng đừng mong gạt tao, bằng không, muốn mày chết không phải không được.” Tên ngăm đen hung tợn nói.

“Không dám, không dám, Lưu đại gia, ngài yên tâm.” Sắc mặt Hạ Phú Quý tái nhợt, trời nóng bức mà hán chảy mồ hôi lạnh, sau lưng đã ướt đầm.

Tên ngăm đen kia, cũng chính là Lưu đại gia, hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn Từ Tang từ trên xuống dưới, trên mặt càng ngày càng vừa lòng, chẳng những xinh đẹp, hơn nữa cũng bình tĩnh, tốt lắm, tốt lắm.

“Lưu đại gia, ngài xem, chú Ba nhà tôi không ở nhà, hay là mọi người vào trong ngồi một chút, chờ chú Ba nhà tôi về, hoặc là, mọi người ngồi đây chờ, tôi đi tìm người.” Hạ Phú Quý dè dặt cân trọng đề nghị, hán hoàn toàn xem như Từ Tang không tồn tại, giống như hán chính là chủ nhân của nơi này. Thực ra hán nghĩ rằng có đám đàn ông này ở đây, cô ta chắc chắn sẽ sợ hãi, đâu dám ngăn cản.

“Cũng tốt.” Lưu đại gia gật gù đầu.

Từ Tang nhìn hai người này tự động bỏ qua chủ nhân để ở một bên, tự chủ trương bước vào, lạnh lùng quát: “Không ai được tiến thêm một bước, Hạ Phú Quý, tôi mặc kệ anh có lý do gì, chuyện của anh chẳng liên quan gì đến Hạ Mộc, lập tức dẫn bọn họ rút đi.”

Sắc mặt Lưu đại gia trầm xuống còn mặt Hạ Phú Quý trắng bệch, hán chẳng thể ngờ Từ Tang cũng dám phản kháng, trừng mắt nhìn nàng nói: “Em dâu nói gì thế, đây là nhà chú Ba, tôi là anh nó, sao không thể vào, huống hồ tôi đại ca của nó xảy ra chuyện, thằng Ba sao không giúp đỡ chứ? Cô chó có ở trong này hồ nháo, không biết thể thống.”

Tiếp đó hán lại cười lạnh nói với Lưu đại gia: “Lưu đại gia, đó là một người đàn bà chanh chua, không làm chủ được, chúng ta không cần để ý đến cô ta. Nếu cô ta lại như thế, ngài cứ cho người của ngài giúp nhà tôi quản giáo ả, đỡ cho sau này nhà tôi không dạy nổi.”

Nghe lời nói vô sỉ của Hạ Phú Quý, toàn thân Từ Tang tan ra ý lạnh, đứng trước cửa viện, “Tôi xem các người ai dám tiến thêm một bước.”

Ánh mắt lạnh như băng của nàng khiến tất cả người đứng ngoài viện, dù trời nóng đỏ lửa cũng cảm thấy một luồng khí lạnh thổi qua. Lưu đại gia cảm thấy hứng thú nhìn Từ Tang, nói với Hạ Phú Quý: “Người phụ nữ này không tồi, Hạ Phú Quý nếu mày có thể làm chủ đưa cô gái này cho ta thì mày sẽ không cần trả nhiều tiền như vậy, hoặc mày đi nói với chú Ba nhà mày, bảo thằng đó chủ động đưa cô ta cho ta, tuyệt đối không thể nó chịu thiệt.”

“Này...” Hạ Phú Quý mặt khó xử, nếu là thế từ của hán, hán nhất định sẽ đồng ý, “Lưu đại gia, cái này tôi không làm chủ được, nhưng có thể đi hầu hạ Lưu đại gia là phúc khí của em dâu tôi.”

“Phải không?” Lưu đại gia liếc Hạ Phú Quý, im lặng một lúc rồi nói: “Nhưng em dâu mày không cho chúng tao vào, làm sao bây giờ?”

“Không sao, cô ta chính là không biết phân biệt, ngài cứ cho người cưỡng chế cô ta ra là được.” Hạ Phú Quý nói.

“Tốt.” Lưu đại gia phát phát tay, phân phó: “Các người cũng nghe thấy Hạ Phú Quý nói rồi đấy, giúp gã trói cô ta lại.”

Làm theo lời hán, hai người đứng sau hán đi ra, đi về hướng Từ Tang. Hạ Phú Quý vui sướng khi người gặp họa nhìn Từ Tang, bình thường cô ta quá kiêu ngạo, xem lần này cô chày đi đâu.

Từ Tang lạnh lùng nhìn hai người đi tới trước mặt mình. Đúng lúc này giọng Hạ Mộc rống giận đột nhiên vang lên, “Dừng tay, mấy người định làm gì?”

Mọi người nhìn theo hướng giọng nói, đứng là Hạ Mộc.

Về mặt Hạ Mộc tức giận, vừa trở về đã thấy một đám đàn ông xa lạ vây quanh tiểu thư nhà hắn, lại nói phải trả lại, trong đó có một người là đại ca mình.

“Chú Ba, chú đã về.” Hạ Phú Quý cao hứng nói.

Hạ Mộc vội đi đến bên cạnh Từ Tang, nhìn lên nhìn xuống một lần, thấy nàng không sao, lúc này hắn mới nhìn Hạ Phú Quý, trầm giọng hỏi: “Đại ca, những người này muốn gì, tại sao muốn trả vợ em?”

Hạ Phú Quý có chút xấu hổ, nói: “Em Ba, em không biết, em đâu không lễ phép với khách, cho nên liền... Em hãy dạy lại vợ mình đi, thật không hiểu chuyện.”

Xem mấy người lạ mặt này, Hạ Mộc cũng có thể nhìn ra vài phần, hiển nhiên là lai giả bất thiện hơn nữa cũng có nhân vật lợi hại, hắn không trả lời Hạ Phú Quý, mà hỏi lại: “Anh tới đây làm gì?”

“Em Ba, anh nợ ít tiền, em trả hộ anh đi, ngày khác anh sẽ trả lại em... Anh biết em có tiền.” Hạ Phú Quý vội nói, sợ Hạ Mộc nói bản thân không có tiền, hắn bổ sung thêm một câu.

“Đại ca, việc này anh đừng tới tìm em.” Hạ Mộc không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, đối với người anh này hắn thật sự rất thất vọng. Huống hồ ban nãy anh ấy còn bảo người ta trả tiểu thư lại, nếu không phải hắn kịp thời xuất hiện, mấy gã đàn ông xa lạ này không biết sẽ làm ra chuyện gì với một cô gái nữa. Hắn biết thủ đoạn của mấy tên đòi nợ rất độc ác, mới nghĩ đến lòng hắn đã phát lạnh, càng tức giận đối với người anh này.

“Thằng Ba, mày có ý gì, tao là anh mày, chẳng lẽ mày thấy chết không cứu sao?” Sắc mặt Hạ Phú Quý rất khó coi nói.

“Đại ca, anh về đi!” Hạ Mộc chỉ nói vậy, kỳ thực không hỏi, hắn cũng biết đại ca nhà mình đánh bạc ở ngoài thiếu nợ. Trước đây hắn luôn khuyên anh ta không nên đi đánh bạc, chính là Hạ Phú Quý không nghe vào. Cha mẹ mình cũng không quản, hắn biết sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Sắc mặt Hạ Phú Quý tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra, nếu Hạ Mộc không giúp mình trả tiền, hắn nhất định phải chết.

Nhìn hai anh em nói chuyện, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng Lưu đại gia cũng hiểu được tất cả, nhìn Hạ Mộc hỏi: “Người anh em này xưng hô thế nào?”

“Hạ Mộc.” Hắn luôn luôn quang minh lỗi lạc, tên cũng không sợ người khác biết, huống hồ người ta đã hỏi, nếu không nói, lại tưởng rằng hắn đang sợ hãi.

“Tôi nói này người anh em Hạ Mộc, Hạ Phú Quý dù gì cũng là anh trai cậu, anh em như tay chân lại là huyết mạch tương liên, không giúp thì không phải đạo. Nghe nói cả vùng tượng phả này là của cậu, tôi nghĩ, chút tiền con đại ca cậu mượn coi như chẳng đáng kể.” Lưu đại gia nói.

Hạ Mộc bình tĩnh nhìn Lưu đại gia, nói: “Nếu chẳng đáng kể, vậy anh cần gì phải đuổi theo đại ca tôi, anh cứ cho ít thời gian để anh tôi từ từ trả đi.”

Sắc mặt Lưu đại gia trầm xuống, âm ngoan nhìn Hạ Mộc, phảng phất như ánh mắt của dã thú tàn bạo khiến người ta kinh hãi, nhưng Hạ Mộc không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn thẳng vào Lưu đại gia.

Thật lâu sau, đột nhiên Lưu đại gia nở nụ cười, nói: “Cậu là em mà xuất sắc hơn đại ca cậu, nhưng dù tôi có thương thức cậu, đại ca cậu mượn tiền cũng phải trả. Tổng cộng là một trăm lượng, nếu cậu không giúp, tôi có quyền chặt đứt hai tay của hắn, mặt khác, vợ và con gái hắn cũng phải lấy ra trả nợ.”

Sắc mặt Hạ Mộc lập tức biến đổi, không thể tin nhìn đại ca nhà mình, “Anh dám lấy chị dâu và cháu ra trả nợ, anh có phải là người nữa không?”

“Em Ba, em cứu cứu anh đi, sau này anh không dám đánh bạc nữa. Nếu em không giúp anh lúc này, anh sẽ mất hai tay. Nếu không còn tay, cả nhà anh chẳng còn gì cả, cháu trai và cháu gái của em sẽ ra sao bây giờ?” Hạ Phú Quý bắt đầu cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 63: Cái gọi là công bằng

Beta: Lyly Đây là đại ca trước kia hắn kính trọng ư, giờ lại ích kỷ vô tình, ra tay cả với vợ con. Một trăm lượng, một trăm lượng, đối với người dân bình thường mà nói, đây là con số trên trời, trả sao nổi.

“Em Ba, em cứu cứu anh đi, sau này anh không dám đánh bạc nữa. Nếu bây giờ em không giúp anh, anh sẽ mất hai tay. Nếu không còn tay, cả nhà anh

chẳng còn gì cả, cháu trai và cháu gái của em sẽ ra sao bây giờ?” Hạ Phú Quý bắt đầu cầu xin.

“Một trăm lượng anh cũng dám mượn, anh điên rồi.” Hạ Mộc trừng mắt nhìn Hạ Phú Quý nói, người cũng lui lại phía sau mấy bước. Ánh mắt nhìn Hạ Phú Quý mang theo vài phần đau thương, vài phần tức giận: “Anh vay tiền thì thôi, còn lấy vợ con ra trả nợ, uống cho người làm chồng, người làm cha, anh thật sự làm cho người ta quá thất vọng rồi.”

Đây là đại ca trước kia hẳn kính trọng ư, giờ lại ích kỷ vô tình, ra tay cả với vợ con. Một trăm lượng, một trăm lượng, đối với người dân bình thường mà nói, đây là con số trên trời, trả sao nổi.

“Vị đại ca này, đại ca tôi mượn tiền chúng tôi không thể trả được, anh muốn làm gì anh ta cũng được, nhưng đừng động đến vợ con anh ta.” Hạ Mộc nói với Lưu đại gia.

“Thằng Ba, sao mày có thể vô tình như vậy, nhà mày chẳng những có ruộng có đất, còn bán ngô, sao lại không có tiền, mày cứ trơ mắt nhìn anh mày chết sao?” Hạ Phú Quý nổi giận trước.

“Đại ca, anh đã nói thế, vậy bán ruộng đất của anh đi.” Hạ Mộc nhàn nhạt nói.

“Ruộng đất tao không bán được, nếu bán nhà tao ăn cái gì?” Hạ Phú Quý không chút nghĩ ngợi nói.

Hạ Mộc chưa sót giật giật khóe miệng, đại ca hẳn lại trở nên ích kỷ như thế, “Vậy tôi bán ruộng đất trả cho anh thì tôi ăn cái gì, huống hồ đất này cũng không phải của tôi, là của vợ tôi, anh có tư cách gì đòi bán.”

Nếu trả một trăm lượng này, có tiền lệ này sẽ có lần sau. Số tiền này nếu của hẳn thì thôi, đại ca lấy đi, hẳn cũng không sao cả, nhưng tất cả là của tiểu thư nhà hẳn. Hẳn có tư cách gì cầm đồ của tiểu thư giúp đại ca nhà mình trả nợ.

Lúc này trái tim Hạ Mộc đã băng giá, nếu là một người anh đáng để hẳn kính trọng, muốn toàn bộ của cải của hẳn, muốn mạng của hẳn, hẳn cũng có thể giao ra không chút do dự. Nhưng, đại ca bây giờ, ngay cả người ngoài cũng tốt với hẳn hơn người anh có cùng huyết thống này.

“Tao là đại ca mày, tiền này mày không trả cũng phải trả.” Hạ Phú Quý cả giận nói.

“Đây là anh định bắt ép tôi?” Hạ Mộc vô cùng bình tĩnh nhìn Hạ Phú Quý.

Hạ Phú Quý không nói gì nhưng vẻ mặt rõ ràng là ý này.

“Hạ Phú Quý, hôm nay tôi sẽ nói hết. Tôi sẽ không giúp anh trả số bạc này, tôi cũng không quản anh làm thế nào kiếm ra tiền, nhưng nếu anh dám lấy vợ con ra gán nợ, bọn họ không phớt tay anh thì tôi sẽ tự mình ra tay, bẻ gãy hai tay anh.” Hạ Mộc trầm giọng nói, hiện tại hẳn đã tức giận đến mức gọi hẳn cả họ tên của Hạ Phú Quý.

“Mày dám!” Hạ Phú Quý giận dữ nói, sau đó lại sợ hãi nhìn vẻ mặt hiện tại của Hạ Mộc giống như nếu hẳn làm thế thật, Hạ Mộc thật sự dám bẻ gãy tay hẳn. Tuy rằng Hạ Mộc rất dễ bắt nạt nhưng cũng có tiếng ngang ngạnh, nếu hẳn nhận định gì đó thì chết cũng không chịu sửa.

“Anh có thể thử xem.” Hạ Mộc lúc này đã không còn vẻ thật thà chất phác. Giọng nói lộ ra ý lạnh, vẻ mặt càng là nghiêm cẩn và kiên quyết.

Thân mình Hạ Phú Quý mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Hạ Mộc nhìn về phía Lưu đại gia, nói: “Vị đại ca này, việc này anh cũng nghe rồi đấy, Hạ Phú Quý thiếu nợ không liên quan gì đến tôi. Sau này không cản trở lại vùng Tương pha này, anh muốn đòi nợ Hạ Phú Quý thế nào cũng được, chỉ là không được xuống tay với vợ con anh ta.”

Đứt lòi, Hạ Mộc nhặt lấy một đoạn gỗ nhỏ, to bằng bàn chân cô gái trưởng thành. Tay hẳn nhẹ nhàng vung lên, đoạn gỗ kia đứt thành hai đoạn, ngoài Từ Tang, những người ở đây đều hít vào một hơi.

Lưu đại gia kia rất nhanh trấn tĩnh lại, nói: “Chú em Hạ Mộc, thiếu nợ thì phải trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, cậu không thể ngăn cản chúng tôi.”

“Tôi không ngăn cản, chỉ hi vọng các người không nên ra tay với phụ nữ và trẻ em.” Hạ Mộc nói.

“Tôi nói người anh em Hạ Mộc này, tình cảnh đại ca nhà cậu cậu cũng biết, ruộng đất, cộng thêm vợ con hẳn cũng không đủ trả số nợ kia.” Lưu đại gia nói.

“Không phải anh vừa nói sao, nếu Hạ Phú Quý không trả anh tiền, vậy phết bỏ hai tay anh ta, như vậy các anh cứ phết bỏ tay anh ta đi, nếu thế hai tay anh ta coi như có chút giá trị.” Hạ Mộc lạnh lùng nói.

“Hạ Mộc, chú thật nhẫn tâm!” Giọng Thang thị đột nhiên vang lên.

Mọi người quay lại, hai tay Thang thị chống nạnh, thờ hỏn hển, hiển nhiên là chạy đứt hơi nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Mộc.

Nàng biết chồng nhà mình đã xảy ra chuyện, vội đi thông báo cho những người khác nhà họ Hạ, sau đó vội vàng tới đây. Không ngờ lại nghe được mấy câu này, nếu chồng nàng không còn tay nữa, vậy nhà nàng sẽ chẳng còn gì, tuy rằng Hạ Phú Quý này không làm nên trò trống gì, nhưng có cũng tốt hơn không!

Đồng thời mọi người cũng thấy, có một đám người nhà họ Hạ đang đi lên Thượng pha.

Hạ Mộc im lặng, mấy năm nay người nhà hắn quá dung túng đại ca, hại hắn càng ngày càng ham mê đánh bạc. Trở về mấy ngày nay, hắn cũng thử nhiều lần giúp đại ca trả nợ nhưng lần này lại nợ một trăm lượng bạc. Không thể tiếp tục dung túng, bằng không sẽ xuất hiện tai họa lớn hơn nữa, lần này phải để đại ca tự mình gánh vác việc anh ta gây ra.

“Cha mẹ, chú Ba lại để người ta phế bỏ hai tay Phú Quý, lòng dạ thật độc ác!” Thấy Hạ Mộc không trả lời, Thang thị nhìn vợ chồng Hạ Đại Hầu đã đuổi tới, gào to khóc nháo.

“Thằng Ba, chị dâu cả mày nói là thật.” Hạ Đại Hầu chỉ vào Hạ Mộc giận dữ hỏi.

“Là thật, đại ca mượn một trăm lượng bạc, anh ta không có tiền, vậy phế tay đi!” Hạ Mộc nói, rất nghiêm cẩn nói.

“Một trăm lượng?!” Người nhà họ Hạ sửng sờ.

Rất lâu sau, Thang thị hồi hồn lại đầu tiên, bỏ nhào vào đánh Hạ Phú Quý, hết đám lại đá, “Anh thật đáng chém ngàn đao, một trăm lượng bạc anh cũng dám mượn, anh muốn bức tử tất cả mọi người phải không?”

Nàng biết Hạ Phú Quý ở bên ngoài mượn tiền, nhưng nghĩ thế nào, cũng không thể tưởng tượng nổi vay một trăm lượng! Một trăm lượng! Chuyện nằm mơ cũng sẽ bị hù chết dĩ nhiên là sự thật.

Hạ Phú Quý kia đâu thể để Thang thị đánh, lập tức đứng dậy phản kháng, đẩy Thang thị giận dữ nói: “Mụ vợ này, đừng có giương oai ở đây, cẩn thận tôi đánh chết cô.”

Thang thị đập tay xuống đất, khóc hô: “Ai cho hắn ngàn đao đi, thế này sống sao nổi, hắn muốn bức tử chúng tôi! Con của tôi aaaa...”

“Thằng Ba, dù đại ca mày nợ một trăm lượng, nó cũng là đại ca mày, sao mày có thể để người ta phế đi tay anh mày.” Hà thị hoàn hồn lại cũng giận dữ nói Hạ Mộc.

“Chính là mất tay cũng không trả hết số tiền anh ta nợ, còn muốn lấy chị dâu và hai cháu ra gán nợ.” Hạ Mộc lại nói thêm.

Người nhà họ Hạ lập tức ngăn người, Thang thị tinh táo lại nhào tới đánh Hạ Phú Quý vừa khóc gào: “Ai cho anh ngàn đao, đồ đáng chết này, sao anh không chết ở ngoài đi, ai bảo anh đi đánh bạc, tôi đánh chết anh, cho anh đánh bạc này...”

Bản thân Thang thị dù khí lực lớn cũng chỉ là nông phụ, nhưng xuống tay không lưu tình chút nào, Hạ Phú Quý đau đớn cũng ra tay đánh lại. Hai vợ chồng túm lấy nhau đánh lộn trên mặt đất.

Người nhà họ Hạ vội vàng kéo hai người ra.

“Đủ rồi, nơi này còn có người ngoài ở, chúng mày không biết xấu hổ, thì chúng tao vẫn còn đấy.” Hạ Đại Hầu cả giận nói.

“Cha, con của cha không chừa cho chúng con đường sống mà! Thế này con và con con sống sao nổi!” Thang thị ngồi dưới đất, khóc hô, cả người nàng vô cùng chật vật, quần áo rối loạn, tóc tai bù xù, mặt mũi lem luốc...

Hạ Đại Hầu cau mày, hung hăng trừng mắt nhìn thẳng con lớn nhất nhà, tên này lập tức quỳ xuống, cầu xin: “Cha, cha giúp con, cứu con đi! Sau này con không dám đánh bạc nữa, nếu phế đi hai tay, con không có cách nào sống nổi.”

“Mày cút ngay.” Hạ Đại Hầu áp chế con tức giận nhưng dường như không thể khống chế nổi, chân đá vào Hạ Phú Quý. Bình thường nó gây chuyện lật vật ông chưa tính, giờ ông không thể thừa nhận chuyện con mình nợ số bạc lớn như vậy.

Hạ Phú Quý bị đá một cái, vội vàng tránh xa Hạ Đại Hầu.

Hạ Đại Hầu bình ôn con giận, nói với Hạ Mộc: “Hạ Mộc, trong mấy anh em, chỉ có con có tiền đồ nhất, con trả nợ hộ anh con đi, chờ sau này đại ca con có tiền sẽ trả lại con.”

Dù sao cũng là con của mình, không thể để nó bị phế đi hai tay thật, nhưng hắn không có tiền trả. Hạ Mộc có tiền thì để nó trả.

Theo lời Hạ Đại Hầu nói, Hạ Phú Quý, Thang thị, và Hà thị lập tức vui vẻ, như vậy tự nhiên là tốt nhất, về phần có trả lại Hạ Mộc không lại là chuyện khác.

Hạ Đa Quý có chút căm giận, dựa vào cái gì một trăm lượng này phải trả giúp Hạ Phú Quý, vội hỏi: “Cha, nếu chú Ba giúp đại ca trả một trăm lượng, vậy cũng phải cho con một trăm lượng, dựa vào cái gì đại ca có, con không có.”

Nghe xong lời này, nguyên bản ngồi một bên xem diễn khoé miệng Từ Tang đột nhiên nhếch lên mỉm cười. Nàng nhìn thấy không ít người, nhưng chưa thấy qua mấy người cực phẩm như vậy, thật sự nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên a!

Mà Hạ Mộc nghe xong lời này, hắn không có cảm xúc gì, giống như tất cả đã chết lặng. Dù người nhà có nói ra những lời kỳ lạ hơn, hắn cũng không cảm

thấy kỳ quái.

“Chú Hai, chú có còn là người không?” Hạ Phú Quý giận dữ nói, hiện tại tiền nợ hắn còn chưa trả được, dựa vào cái gì phải cho nó một trăm lượng? Nếu cho cũng được thôi, nhưng cũng phải cho hắn một trăm lượng, còn trả nợ thì đưa tiền khác.

“Sao tôi không phải là người, đã cho anh một trăm lượng, đương nhiên cũng phải cho tôi, nếu không thì sao công bằng.” Hạ Đa Quý đứng lý hợp tình nói.

“Đây là cho tao trả nợ, mày cũng không biết xấu hổ đòi, có phải mày muốn hại tao bị phê tay, lương tâm mày có phải bị chó ăn rồi không.” Hạ Phú Quý giận dữ nói.

“Từ xưa có câu, anh em ruột cũng phải tính toán rõ, đã cho anh một trăm lượng, sao có thể thiếu tôi.” Hạ Đa Quý nói.

“Hay cho cái tên Hạ Đa Quý mày, một tao bình thường moi hết ruột gan với mày. Không ngờ hôm nay mày lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, tao đánh chết mày.” Hạ Phú Quý lao lên đánh Hạ Đa Quý, nếu Hạ Đa Quý này kiên trì muốn một trăm lượng, vậy số nợ của hắn càng khó trả, nếu thế chẳng phải muốn mạng hắn sao.

Hạ Đa Quý tự nhiên không cam lòng chịu đánh, sẽ phản kháng lại, vì thế hai anh em đánh nhau.

Lưu đại gia và mấy tên thủ hạ nhìn hết tất cả, đều không nhịn được chỉ trỏ nở nụ cười, thảo luận rất náo nhiệt.

Từ Tang vẫn lạnh lùng nhìn họ.

Hạ Mộc im lặng, vô cùng bình tĩnh.

Sắc mặt vợ chồng Hạ Đại Hân phi thường khó coi, tiền còn chưa đến tay đã xảy ra nội chiến.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Giết

Hạ Phú Quý dường như mê muội, cầm đao lên, oán hận nhìn về phía Từ Tang, đều do cô ta làm hại, nếu không có cô ta thì mọi chuyện đều tốt cả rồi.

Nghĩ thế, hắn giơ đao không lưu tình chút nào lao về phía Từ Tang, hắn muốn giết á ác độc này.

Hạ Mộc không ra tay ngăn cản, những người khác nhà họ Hạ không phải phụ nữ thì là trung niên tuổi cao như Hạ Đại Hân, tất nhiên không có năng lực tiến lên ngăn cản hai gã đàn ông đang phần nộ, đến lúc đó không cần thận dây vào bị đánh trúng thì không chịu nổi. Còn lại là người ngoài tự nhiên sẽ không ra tay ngăn cản, còn hận không có náo nhiệt hơn để xem kịch.

Dưới tình huống không có người ngăn cản, Hạ Phú Quý và Hạ Đa Quý tự đánh một mồi, mỗi người nằm một bên thở hổn hển, không còn sức lực để đánh nhau, nhưng vẫn còn tinh lực trừng mắt nhìn đối phương.

Hạ Đại Hân tiến lên hung hăng đá cho mỗi người một cước, giận dữ gào: “Sao không đánh? Đánh chết đi cho tao được thanh tĩnh.”

“Vị đại thúc này, tôi cũng không muốn quản việc nhà các người, bác là cha Hạ Phú Quý, nếu vậy hãy cho tôi một câu trả lời, khi nào thì đưa tôi bạc, tôi còn bẽ bộn nhiều việc, nếu làm chậm việc của tôi thì phải bồi thường đây.” Lưu đại gia nói với Hạ Đại Hân.

“Tiền không phải tôi mượn, anh hỏi tôi làm gì.” Hạ Đại Hân không kiên nhẫn nói.

Sắc mặt Lưu đại gia trầm xuống, nói: “Mấy người đừng để rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nhanh trả tiền, bằng không tôi sẽ chặt tay Hạ Phú Quý ngay lập tức.”

“Chặt thì chặt đi! Đờ cho nó sau này đi đánh bạc.” Hạ Đại Hân nói lấy.

Vừa dứt lời, Hạ Phú Quý và Thang thị đều hoảng sợ.

“Cha, đừng mà! Cha cứu cứu con đi, con là con cả của cha mà!” Hạ Phú Quý đứng lên cầu xin tha thứ.

“Cha, cha giúp giúp bọn con, nếu Phú Quý không có tay, sống sao nổi!” Thang thị cũng cầu xin.

“Cha bọn nhỏ à, tay của Phú Quý không thể chặt được!” Hà thị cũng sốt ruột nói.

Lúc này Hạ Đại Hầu mới bình tĩnh một chút, chấp tay vái Lưu đại gia, nói: “Vị đại ca này. Một trăm lượng không phải là tiền trình, ngài cho chúng tôi chút thời gian, chúng tôi sẽ trả tiền cho ngài.”

Lưu đại gia hừ lạnh một tiếng, “Mượn tiền người ta không muốn trả cũng không chỉ chặt tay đơn giản như vậy thôi đâu, đến lúc đó tôi sẽ khiến cả nhà các người không có ngày nào sống yên, các người đừng chọc giận chúng tôi.”

“Vâng. Vâng.” Hạ Đại Hầu vội đáp, sau đó nhìn về phía Hạ Mộc, lại đưa ra yêu cầu bảo hắn đưa tiền lần nữa, “Thằng Ba, mày cũng thấy đấy, số tiền này cũng chỉ có mày có khả năng trả, mày cứ đưa tiền trả trước đi. Sau này chắc chắn đại ca mày sẽ trả lại.”

“Cha, con không có bạc.” Hạ Mộc nói, dù muốn mạng của hắn, hắn cũng không lấy ra nổi số tiền này.

“Lúc mua vùng Tương pha này cần hơn hai trăm lượng, mày bán nó đi.” Hạ Đại Hầu nói đúng lý hợp tình, giống như thể không có chuyện gì to tát. Một trăm lượng, bán đi vùng Tương pha chỉ là việc nhỏ.

Ánh mắt Hạ Mộc từ từ chăm chú nhìn Hạ Đại Hầu, người cũng là cha con, sao cha có thể bất công như thế, đưa ra điều kiện vô lý nhưng lại tỏ vẻ đúng lý hợp tình, nói: “Đất này không phải của con, dù là của con, tại sao con phải bán đất trả nợ cho đại ca.”

“Nó là anh ruột mày.” Hạ Đại Hầu nói.

“Thì sao, không phải còn có cha và anh Hai sao?” Hạ Mộc nhàn nhạt nói. Sau đó nhìn lướt qua người nhà họ Hạ: “Mấy người cũng muốn chiếm đất của tôi, đất này không phải của tôi, là của vợ tôi, vợ tôi không có nghĩa vụ giúp các người trả nợ.”

Dù rằng tiểu thư nhà hắn có bạc, một trăm lượng trả nợ, hắn cũng không có mặt mũi vay tiểu thư.

“Dù đất này của vợ mày, nhưng Phú Quý là anh trai ruột của mày, là bác cả của nó. Chúng mày muốn thấy chết không cứu à?” Hạ Đại Hầu cả giận nói.

“Cha, con đã nói bao nhiêu lần, cha hãy quản chặt đại ca, không cho anh ấy tiếp tục đi đánh bạc, nhưng cha đã quản bao giờ chưa?” Hạ Mộc chỉ trích, nếu cha nghe lời khuyên của hắn, sao có chuyện hôm nay. Hắn trầm giọng nói: “Chuyện xảy ra hôm nay đều là đại ca gieo gió gặt bão, lần này phé tay anh ấy, sau này sẽ không đánh bạc được, cũng tránh cho về sau rước phải tai họa lớn hơn nữa, tương lai còn có thể cứu anh ấy một mạng.”

Không thực sự chịu trách nhiệm với lỗi lầm của bản thân, vậy sẽ không biết hối cải, chuyện lần này hắn sẽ không giúp đại ca.

“Mày nói cái gì thế, hiện tại chặt tay không phải là mày, tất nhiên mày sẽ nói như vậy.” Hạ Đại Hầu trừng mắt nhìn Hạ Mộc, “Tiền phải trả, tay đại ca mày không thể phé đi, người cả nhà đại ca mày còn phải dựa vào nó đấy.”

“Một khi đã vậy, hãy bán hết đồ đạc đáng giá gì đó của cha mẹ, đại ca, anh Hai đi, có lẽ sẽ trả được một ít, đương nhiên, mọi người có bao nhiêu bạc, con sẽ đưa ra bằng đó.” Hạ Mộc nhàn nhạt đề nghị.

“Đại ca nợ tiền dựa vào cái gì muốn tao bán này nọ, biến thành táng gia bại sản giống như hắn sao?” Hạ Đa Quý vừa nghe thấy lập tức lên tiếng, hung hăng trừng Hạ Mộc, rõ ràng có ý Hạ Mộc nghĩ ra chủ ý ngu xuẩn.

“Cha, anh Hai cũng nói thế, giống ý con, đại ca trả nợ dựa vào cái gì bắt con trả. Vì vậy, các người đi cả đi, số bạc này con không có khả năng lấy ra.” Hạ Mộc nói.

Hạ Đại Hầu hung hăng liếc mắt nhìn Hạ Đa Quý, nói với Hạ Mộc: “Tao là cha mày, hôm nay mày phải nghe tao, mày đi lấy khế đất cho tao, đất này mày không bán cũng phải bán.”

“Cha, đất này không phải của con, khế đất con cũng không có, nếu cha muốn như thế, vậy mang cái mạng của con đi!” Giọng điệu Hạ Mộc bình tĩnh, trên mặt không có cảm xúc.

“Mày...” Hạ Đại Hầu tròn mắt với Hạ Mộc, sau đó quay đầu nhìn về phía Từ Tang, nói: “Vợ thằng Ba, tôi biết, khế đất này viết tên cô, cô mau nói đi, số bạc này cô giúp hay không?”

“Chuyện của các người liên quan gì đến tôi?.” Từ Tang mắt lạnh nhìn lại, có thể nói hết cả câu, đã nói lên tâm tình nàng không tệ.

“Tức Mặc thị, con đàn bà độc ác này, đây chính là đại ca ruột của chồng cô, cô lại nói không quan hệ.” Hạ Đại Hầu giận dữ nói, đồng thời người nhà họ Hạ cũng oán hận nhìn Từ Tang.

“Cha, việc này không liên quan đến vợ con, cha không thể gây phiền toái cho cô ấy.” Hạ Mộc vội nói.

“Cô ta đã là vợ chú, tất nhiên có liên quan.” Lúc này Thang thị lên tiếng.

“Vậy sao chị dâu không về nhà mẹ đẻ van cầu đi, đại ca của tôi cũng là chồng chị, là con rể của cha mẹ chị.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Chú...” Thang thị tròn mắt nhìn Hạ Mộc, nói không nên lời.

“Lưu đại gia, tôi không có tiền, Hạ Mộc là em tôi, ngài muốn đòi thì đòi nó, hoặc là ngài chặt tay nó đi cũng được.” Hạ Phú Quý nhìn về phía Lưu đại gia

bắt đầu giờ trò vô lại, lời nói mười phần vô sỉ phát ra trong miệng hắn lại có vẻ đương nhiên như vậy.

Hạ Mộc liếc Hạ Phú Quý, nhìn không ra đang suy nghĩ cái gì, nhưng trên người hắn lại tản mát ra hơi thở cô đơn.

Thang thị cũng liên tục gật đầu, “Đúng, đúng.”

Lưu đại gia cả giận nói: “Mang dao ra.”

Theo lời hắn nói, một người đằng sau hắn lấy một đồ vật được vải bố bao lấy từ trên lưng xuống đưa cho Lưu đại gia, Lưu đại gia mở tấm vải, lộ ra một cây đại đao, sáng chói, mang theo hàn quang khiến cho người ta kinh hãi giật mình, người nhà họ Hạ nhìn thấy, sắc mặt đều trắng, đặc biệt là Hạ Phú Quý.

“Hạ Phú Quý, em trai mày là người luyện công phu, tao không làm gì được nó. Bạc là mày mượn, đã không trả được, vậy trước hết chém tay mày đi rồi nói tiếp.” Lưu đại gia âm ngoan nói.

“Đừng...” Sắc mặt Hạ Phú Quý như tro tàn, hắn biết rất rõ sự tàn nhẫn của đối phương, vội quỳ xuống, cầu xin: “Lưu đại gia, van cầu ngài, ngài chặt tay tôi, ngài cũng không thu hồi được bạc. Cái tay tiện của tôi với ngài mà nói cũng không đáng một đồng. Ngài cho tôi thời gian, tôi nhất định sẽ trả đủ bạc cho ngài.”

Nói xong, cũng bắt chập mặt mũi, quỳ trước mặt Hạ Mộc, cầu xin, “Em Ba, đại ca xin chú, chú giúp anh một lần đi! Chú không thể trơ mắt nhìn tay anh chú bị chặt đứt chứ!”

Hạ Mộc thờ ơ quay đầu.

Hạ Phú Quý đi đến trước mặt Từ Tang, vừa cầu lại là cam đoan: “Em dẫu, em giúp giúp anh, em giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn này trước, sau này anh nhất định sẽ trả lại bạc.”

Từ Tang đến cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hạ Phú Quý một cái.

Hạ Mộc đi đến bên cạnh Từ Tang nói với Hạ Phú Quý: “Đại ca, anh đi đi, chúng tôi không thể giúp anh, có thời gian đi xin chúng tôi, còn không bằng cố gắng nghĩ cách kiếm tiền trả đi!”

Hạ Phú Quý lại cầu xin một hồi nhưng Hạ Mộc và Từ Tang vẫn thờ ơ như cũ, mười phần nhẫn tâm, hắn rõ ràng bọn họ sẽ không giúp mình trả tiền. Đây là muốn mạng của hắn! Hung hăng nói: “Tốt! Hai vợ chồng chúng mày muốn ép chết tao.”

Hắn nhìn Hạ Mộc và Từ Tang, trong mắt oán hận giống như có thù không đội trời chung, làm cho người ta nhìn đến kinh hãi, thật lâu sau, hắn nhìn về phía Lưu đại gia, van cầu: “Lưu đại gia, ngài lại cho tôi chút thời gian, hai ngày, không, mười ngày, không, một tháng, một tháng được không, tôi nhất định sẽ trả tiền.”

Lưu đại gia cười lạnh, đại đao trong tay quăng trước mặt Hạ Phú Quý, lạnh lùng nói: “Hạ Phú Quý, số bạc này hôm nay bắt luận bằng cách nào mày cũng phải trả cho tao, bằng không bả dao này phải thấy máu.”

Hạ Phú Quý hoảng sợ nhìn cây đại đao kia, trong lòng hoảng sợ hỗn loạn. Làm sao bây giờ, hắn đã xin thật lâu mà Hạ Mộc vẫn thờ ơ, oán hận trừng mắt với Từ Tang, nếu không có cô ta ở đây, Hạ Mộc sẽ không ở rể, tất cả mọi thứ đều là của Hạ Mộc nó nhất định sẽ giúp mình trả tiền. Nếu không có tiền, hắn cũng không sống được.

Nhìn đại đao nằm trên mặt đất, nếu không có cô ta ở đây, Hạ Mộc sẽ không còn điều có ký, như vậy có thể giúp hắn trả tiền.

Hạ Phú Quý dường như mê muội, cảm dao lên, oán hận nhìn về phía Từ Tang, đều do cô ta làm hại, nếu không có cô ta thì mọi chuyện đều tốt cả rồi.

Nghĩ thế, hắn giờ đao không lưu tình chút nào lao về phía Từ Tang, hắn muốn giết á ác độc này.

Từ Tang mất lạnh xem cây đao đang lao về phía mình, con người tràn ngập kinh hoàng.

Hạ Mộc kinh ngạc, thân thể theo bản năng chắn trước mặt Từ Tang, hắn không kịp lấy tay đỡ đao lao về phía mình, đao đã đâm vào cơ thể.

Máu phun ra, khiến cả khuôn mặt Hạ Phú Quý đều là máu, hắn hoàn hồn lại, mới phát giác bản thân đã làm gì, kinh ngạc nhìn Hạ Mộc, trên mặt chỉ còn sự hoảng sợ.

Từ Tang đỡ lấy cơ thể Hạ Mộc muốn ngã xuống, chân nàng không chút do dự đá Hạ Phú Quý. Hắn bay ra ngoài mấy trượng, ói ra máu, hôn mê bất tỉnh.

Tinh thần lực nhanh chóng bao phủ các mạch máu của Hạ Mộc. Đôi mắt nàng nhìn Hạ Mộc không có cảm kích, chỉ có phẫn nộ và ý lạnh. Ai khiến hắn ra chắn đao, đối với đao Hạ Phú Quý đâm tới nàng không hề có một chút sợ hãi, lúc nào cũng đỡ được nhưng hắn lại lấy thân mình chắn đao cho nàng.

Bởi vì lúc đó khoảng cách và thời gian quá ngắn, Từ Tang thấy Hạ Mộc chắn phía trước đã biết ý đồ của hắn, nhưng đồng thời đao cũng đâm vào thân thể hắn, tốc độ của nàng dù nhanh nhưng cũng không cứu được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Địa Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 65: Hạ Mộc bị thương

Beta: Lyly “Không phải Hạ Phú Quý nợ tiền ông sao? Ông không cần làm gì, chỉ cần làm một việc là được.” Nụ cười trên gương mặt Hạ Hồi Sinh mang theo vài phần nguy hiểm.

“Làm việc gì?” Lưu đại gia hỏi.

“Đề Hạ Phú Quý làm công gán nợ, đến lúc đó Hạ Phú Quý phải làm phiền ông “chăm sóc”, chỉ cần hắn còn sống, cơ thể đầy đủ là được.” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nói.

“Có chuyện gì thế?” Tiếng gầm giận dữ vang lên.

Mọi người cảm giác mạng tai bị chấn động,瑟瑟 nhìn Hạ Hồi Sinh vẻ mặt tràn ngập lửa giận, không biết xuất hiện từ lúc nào.

Từ Tang quay lại, lạnh lùng nói: “Anh ta bị đao đâm vào bụng, mau đi thỉnh đại phu.”

Nói xong, nàng dễ dàng bế Hạ Mộc đi về phía nhà trúc. Tất cả mọi người ở đây đều ngẩng ra nhìn Từ Tang cơ thể bé nhỏ lại có thể vững vàng bế một người đàn ông.

May mắn hiện tại Hạ Mộc đang hôn mê, nếu hắn biết bản thân mình được một cô gái bế, lại còn là tiểu thư nhà hắn, khẳng định sẽ không còn mặt mũi gặp người, xấu hổ không chịu nổi!

Hạ Hồi Sinh hoàn hồn, sau đó quay lại nhìn mấy người nhà họ Hạ, cả giận nói: “Tôi mặc kệ mấy người có nguyên nhân gì, không được di chuyển, đứng yên đây cho tôi, nếu không tôi sẽ lấy mạng các người.”

Nói xong đuổi theo vào nhà trúc, “Tức Mặc Từ Tang, không kịp thỉnh đại phu, chúng ta đưa Hạ Mộc đến thị trấn.”

“Tôi sẽ cấp cứu cho anh ta, chạy nhanh đi mời đi.” Từ Tang đặt Hạ Mộc trên giường, ra lệnh cho Hạ Hồi Sinh.

“Vết thương của Hạ Mộc...” Hạ Hồi Sinh chưa nói hết câu, thân mình đã bị đánh lùi mạnh về sau mấy bước, kinh ngạc nhìn Từ Tang. Cô gái này quả nhiên không đơn giản, rốt cuộc cái sức mạnh nguy hiểm gì đã đánh úp hắn, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, chẳng lẽ cô ta muốn làm hắn bị thương thật?

“Còn không mau đi, tôi cho anh nửa canh giờ (một tiếng).” Từ Tang lạnh lùng nhìn Hạ Hồi Sinh.

Lần này Hạ Hồi Sinh không còn chần chờ, thân ảnh chợt lóe lên đã ra khỏi nhà trúc, sau đó triển khai khinh công bay nhanh về phía thị trấn. Hắn nghĩ Tức Mặc Từ Tang không đơn giản, chắc cũng không phải người ngu, cô ta đã nói có thể bảo trụ Hạ Mộc tất nhiên hắn phải nhanh chóng tìm đại phu tốt về.

“Đại gia, đó không phải là Hạ gia(Hạ Hồi Sinh) à? Sao cậu ta ở trong này, hơn nữa hình như có quan hệ rất tốt với Hạ Mộc kia.” Một người phía sau Lưu đại gia tiến lên nói.

“Chúng ta chờ xem rồi nói.” Lưu đại gia hơi dăm chiêu nói.

Những người khác của nhà họ Hạ cuối cùng hoàn hồn lại, lao về phía Hạ Phú Quý đang hôn mê, nhìn hắn vừa hôn mê vừa phun đầy máu thì hỗn loạn cả lên. Lưu đại gia trầm mặc một chút, rồi tiến lên chỉ huy người nhà họ Hạ hành động. Hắn không thể để Hạ Phú Quý chết, đến lúc đó bạc của hắn tìm ai đòi, nếu là bình thường hắn sẽ không vì điểm ấy mà xen vào việc người khác, nhưng bây giờ Hạ Hồi Sinh xuất hiện tại nơi này, thế thì hắn phải cân nhắc, suy nghĩ thật kĩ.

Từ Tang lấy ra một củ nhân sâm ngàn năm từ trong vòng tay. Củ nhân sâm này được nàng tìm ra từ trong đồng đồ cưới của mẹ chính chủ, sau này nàng tìm một cơ hội bỏ vào trong vòng tay. Hiện giờ đã phát huy công dụng.

Nàng vận dụng tinh thần lực, ngón tay giống như lưỡi dao, cắt từng miếng từng miếng nhân sâm một. Sau đó, nàng nhét một miếng vào miệng Hạ Mộc, phần nhân sâm chưa cắt lại bỏ vào trong vòng tay.

Sau đó nàng lại dùng tinh thần lực bao trùm miệng vết thương của Hạ Mộc. Tuy tinh thần lực của nàng không có công dụng chữa thương có thể bổ sung thể lực, tạm thời cầm máu. Ít nhất sẽ không để Hạ Mộc bị sốc hoặc mất máu mà chết, kiên trì đến khi đại phu tới, Hạ Mộc tự nhiên có thể bảo trụ cái mạng này.

Từ Tang nhìn quần áo của Hạ Mộc đã vấy bẩn, lại rút ra ít tinh thần lực tạo thành cái kéo cắt quần áo của hắn. Nàng giờ tay nhẹ nhàng lấy mảnh quần áo ra khỏi người hắn, sau đó ngăn người. Trên người Hạ Mộc khắp nơi đều là vết roi đã đóng vảy, nhìn mà ghê người. Xem độ nông sâu, đa số các vết roi chồng chất lên nhau. Hiển nhiên không chỉ bị đánh một lần, mà cả thời gian dài, lâu hơn trước đó để lại.

Từ Tang nhìn cơ thể Hạ Mộc, con người càng ngày càng lạnh như băng, đến cùng trên người hắn đã xảy ra chuyện gì, khiến hắn bị vết roi nghiêm trọng như thế.

Im lặng, thật lâu sau, nàng mới dời mắt khỏi cơ thể Hạ Mộc, phát hiện bên cạnh có giá đựng đồ dùng vệ sinh cá nhân, trong đó có một chậu nước sạch và khăn lông. Một mặt nàng duy trì không chế tinh thần lực trên người Hạ Mộc, vừa đi lấy nước và khăn lông cầm đến cạnh giường, lau sạch sẽ xung quanh miệng vết thương cho hắn. Bởi vì có nước, nên Từ Tang cũng rất cẩn thận, tránh chạm vào miệng vết thương, không để miệng vết thương dính nước.

Có tinh thần lực của nàng, máu Hạ Mộc tạm thời dừng chảy. Lau sạch sẽ xong, vì trời nóng nên nàng không lấy gì ra đắp lên người Hạ Mộc...

Hạ Hồi Sinh có khinh công, chưa đến nửa canh giờ đã tới thị trấn, tìm đến Lý đại phu bình thường quen biết, cũng không quản ở chỗ Lý đại phu có bệnh nhân hay không vội vàng bảo ông đi chuẩn bị đồ đạc khám bệnh.

Lý đại phu khá quen với Hạ Hồi Sinh, lần đầu tiên gặp Hạ Hồi Sinh kích động như thế, hỏi tình trạng người bị thương sau đó nhanh tay nhanh chân chuẩn bị mọi thứ, vội vàng lên xe ngựa, Hạ Hồi Sinh đánh xe ngựa chạy như bay, hơn nửa canh giờ sau chạy về thôn.

Thấy đại phu đến, Từ Tang lập tức tránh ra, đương nhiên tinh thần lực nàng đặt trên người Hạ Mộc không thu lại.

Hạ Hồi Sinh cũng nhìn thấy vết roi trên người Hạ Mộc, đôi mắt tối sầm lại.

Lý đại phu thấy vết thương của Hạ Mộc thì thở dài, kiểm tra cho hắn một lần, rồi xử lý, băng bó miệng vết thương. Sau đó ông cười nói với Từ Tang và Hạ Hồi Sinh: “Chàng trai này, miệng vết thương tuy rằng rất nghiêm trọng, nhưng có thể lực tốt, cầm máu nhanh, bởi vậy không có gì nguy hiểm đến sinh mệnh, tình trạng cũng rất ổn định, thật sự là đáng mừng!”

“Thật ư.” Hạ Hồi Sinh kinh hi hoi, tuy rằng hắn không biết y thuật nhưng không ít lần gặp người bị thương, giống như Hạ Mộc, chưa chết cũng phải quăng nửa cái mạng, còn sống đã là phúc khí.

Xem ra cô gái này quả nhiên có vài phần bản lĩnh, Hạ Hồi Sinh nhìn Từ Tang nghĩ.

“Đây là miếng nhân sâm ngàn năm chẳng?” Lý đại phu cầm lấy miếng nhân sâm đặt trên tủ đầu giường kinh ngạc nói.

Từ Tang nhún mày, người này có thể từ một miếng nhân sâm đã nhìn ra là nhân sâm ngàn năm thì cũng biết hàng.

Trên mặt Hạ Hồi Sinh hơi tỏ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Từ Tang, mà người này giống như không nghe thấy lời đại phu nói, chỉ nhìn Hạ Mộc nằm trên giường, không lên tiếng.

“Chắc là thế, Lý đại phu, ông mau kê đơn cho Hạ Mộc đi, còn có gì phải chú ý không?” Hạ Hồi Sinh quay đầu hỏi Lý đại phu...

Lý đại phu kê đơn, cũng dặn rõ ràng, vì thế khi Hạ Hồi Sinh đưa ông về, cũng thuận đường lấy thuốc.

Vừa ra sân, Thang thị chạy lên, nói: “Lý đại phu, ngài đến từ thị trấn, xin ngài xem cho nhà tôi với.”

Lý đại phu sáng khoái đồng ý, đi theo Thang thị đến một chỗ mát mẻ trong sân. Nơi đó trái cây khô, Hạ Phú Quý đang nằm bên trên.

Xem Hạ Phú Quý, Hạ Hồi Sinh giờ mới biết hắn cũng bị thương, lại cả Hạ Mộc cũng bị thương, nhìn nhìn chung quanh, hỏi: “Sao lại thế này, tại sao Hạ Phú Quý bị thương, và cả vết thương Hạ Mộc từ đâu ra? Chẳng lẽ trong các người có ai muốn giết Hạ Mộc hả?”

Người nhà họ Hạ tự nhiên không dám nói lời nào, Lưu đại gia tiến lên nói: “Hạ gia, tại hạ họ Lưu, là ông chủ của Vận Tài phường, tại hạ gặp qua Hạ gia vài lần, nghĩ chắc là Hạ gia không nhớ.”

Hạ Mộc đánh giá Lưu đại gia từ trên xuống dưới, từ chối cho ý kiến nói: “Tôi không biết mặt ông, nhưng tôi cũng biết Vận Tài phường, sao ông lại ở đây?”

Lưu đại gia vội vàng nói ra mọi chuyện, đổ hết tội lỗi lên đầu nhà họ Hạ.

“Đòi nợ à...” Hạ Hồi Sinh kéo dài giọng, híp mắt nhìn Lưu đại gia.

“Hạ gia, cậu đừng tức giận, tôi không biết nhà họ Hạ này có quen biết với cậu, nếu có chỗ nào không phải mong cậu tha thứ.” Lưu đại gia nhận tội, giống như sự hung ác lúc trước là ảo giác của mọi người.

“Ai nói tôi quen thân với nhà họ Hạ, tôi chỉ biết người tên là Hạ Mộc thôi. Những chuyện khác không liên quan đến tôi, mấy người thích làm thế nào thì làm thế đó. Lý đại phu, chúng ta đi, bệnh nhân này không xem cũng được, không chết đâu mà lo, đã chết rồi thì càng tốt.” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nói.

Lưu đại gia ngạc nhiên, tiếp đó cũng phản ứng lại.

“Hạ Hồi Sinh, cậu nói gì thế?” Hạ Đại Hân lập tức nổi giận nói.

“Tôi nói gì à, tôi nói Hạ Phú Quý này chết thì càng tốt.” Hạ Hồi Sinh cười trả lời.

“Cậu...” Hạ Đại Hân giận trừng Hạ Hồi Sinh, nhưng ông ta không dám nói mấy lời khó nghe. Hạ Hồi Sinh là người có quyền thế.

“Tôi làm sao?” Hạ Hồi Sinh rất khinh miệt liếc Hạ Đại Hân.

Về mặt Hạ Đại Hân trưởng hồng, rõ ràng tức đòi mạng, mà không dám làm gì thật sự là ghen ghét.

“Hạ Hồi Sinh, tốt xấu gì chúng ta cũng ở cùng thôn một thời gian, sao cậu có thể nguyên rủa nhà tôi như thế.” Thang thị cắn giận nói.

“Ở cùng thôn với mấy người, là chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời này của tôi.” Hạ Hồi Sinh một bộ ghét bỏ nói.

“Cậu... Ngày khác tôi nhất định sẽ nói cho cha cậu biết, xem ông ta dạy dỗ con cái thế nào.” Thang thị linh quang chợt lóe, cảm thấy mình nói ra một câu rất có tính uy hiếp, có chút đắc ý xem Hạ Hồi Sinh.

Hạ Hồi Sinh hừ lạnh một tiếng, “Xuân phụ (người vợ ngu dốt).”

“Cậu...”

Hạ Đại Hân kéo Thang thị, không để nàng nói thêm gì nữa.

“Đi.”

Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nhìn đám người nhà họ Hạ, đưa Lý đại phu lên xe ngựa, đột nhiên hân nhó ra cái gì đó, bảo Lý đại phu lên xe trước đợi một lát rồi vẫy vẫy tay với Lưu đại gia, “Ông lại đây.”

“Hạ gia, có việc gì xin cứ sai bảo.” Lưu đại gia nhanh chóng chạy ra sân, rất ân cần cười nói.

“Không phải Hạ Phú Quý nợ tiền ông sao? Ông không cần làm gì, chỉ cần làm một việc là được.” Nụ cười trên gương mặt Hạ Hồi Sinh mang theo vài phần nguy hiểm.

“Làm việc gì?” Lưu đại gia hỏi.

“Để Hạ Phú Quý làm công gán nợ, đến lúc đó Hạ Phú Quý phải làm phiền ông ‘chăm sóc’, chỉ cần hân còn sống, cơ thể đầy đủ là được.” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nói.

Lưu đại gia lập tức hiểu được ý Hạ Hồi Sinh, cười đáp, “Vâng, xin Hạ gia cứ yên tâm, tôi sẽ không để cậu thất vọng.”

Hạ Hồi Sinh vừa lòng gật gật đầu, đánh xe ngựa đi.

Người nhà họ Hạ không biết hai người nói chuyện gì với nhau, và Hạ Phú Quý hôn mê càng không biết đại họa đã rơi xuống đầu hân.

Lưu đại gia vui vẻ trở lại sân, nói với mấy người đi theo: “Chúng ta đi, mang Hạ Phú Quý đi.”

Mấy người nghe lệnh, tiến lên phía trước muốn mang người đi, đương nhiên sẽ không quản Hạ Phú Quý có hôn mê hay không.

“Các người muốn làm gì?” Thang thị ngăn phía trước.

“Nếu Hạ Phú Quý không trả tiền, vậy trước hết tôi sẽ mang hân đi, yên tâm, tôi sẽ không chặt tay hân.” Lưu đại gia để có thể mang người đi, cũng giải thích một hai câu, sau đó bỏ lại một câu uy hiếp, “Không mang người đi cũng được, mấy người đưa tiền cho tôi.”

Cuối cùng, người nhà họ Hạ bắt đầu dẽ, tiền không có, cũng không dám chống đối Lưu đại gia, nghĩ rằng hiện tại không bị chặt tay, cũng không bị buộc trả tiền, coi như chuyện tốt, đành để Lưu đại gia mang người đi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 66: Chết vấn

Beta: Lyly Được rồi, nể Hạ Mộc bị thương, không muốn cậu ta quan tâm đến chuyện ăn cơm của Từ Tang, hẳn đành phải nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Coi như tôi chưa nói, mau ăn đi.”

Nàng chỉ ăn ngay nói thật, cái gì mà tố cáo! Từ Tang nhìn hần, lạnh lùng nói: “Tôi ăn hay không ăn chẳng lẽ do anh định đoạt chắc?”

Hạ Phú Quý bị mang đi, người nhà họ Hạ rất tức giận, đều oán trách Hạ Mộc và Từ Tang nhưng Hạ Mộc đang bị thương cũng không dám đi tìm phiền toái, nhanh chóng bỏ đi, không có một câu quan tâm hỏi han.

Giờ đã chạng vạng, Hạ Mộc chưa tỉnh, dù tỉnh lại cũng không thể xuống giường.

Vì thế Từ Tang vào bếp, định làm cái gì đó ăn tạm. Nàng không chỉ định làm cho mình, Hạ Mộc sau khi tỉnh cũng phải ăn gì đó.

Lại nói tiếp, dù là kiếp trước hay kiếp này, Từ Tang chưa bao giờ nấu cơm, vì thế khi nhìn phòng bếp trước mắt nàng thật sự có cảm giác không biết xuống tay từ chỗ nào.

Sau khi ngắm phòng bếp thật lâu, nhớ lại tình cảnh bình thường Hạ Mộc nấu cơm, nàng cầm lấy nồi nấu cơm, mở bao gạo ra rồi lại đau khổ, nên nấu bao nhiêu gạo. Nhưng từ trước đến nay Từ Tang luôn không thích làm việc dây dưa kéo dài, suy nghĩ một chút, gạo này sẽ nở ra, đến lúc đó chắc chắn nhiều hơn bây giờ, hai chén gạo chắc là đủ.

Vô gạo thì dễ, nhưng đổ bao nhiêu nước mới đủ lại là vấn đề lớn, đổ ít không được, đổ nhiều cũng không được.

Phân vân mãi về mực nước, nàng quyết định dùng biện pháp tương đối khoa học. Nồi này và nồi cơm điện ở kiếp trước khác nhau, nước bốc hơi nhiều nên nàng quyết định đổ nhiều nước một chút, dù sao có thể tùy thời mức bột, đến lúc đó nếu nhiều nước, mức ra một ít là xong.

Châm lửa không phải việc khó, cho nên rất nhanh gạo được đặt lên bếp, tiếp theo nàng rửa rau. Việc này không cần suy nghĩ, rất dễ dàng, sau đó nàng lại tìm một miếng thịt, rửa sạch sẽ.

Từ Tang hiểu rõ khả năng của mình, cũng không vọng tưởng có thể làm ra nhiều món, nên nàng không rửa nhiều. Lượng rau xanh bằng lượng thịt là ổn.

Rau đã rửa sạch, nàng đi xem nồi cơm, phát hiện trong nồi có bọt nước trào ra.

Có chuyện gì vậy? Nàng vội vàng hắt vung ra, cuối cùng nước không bị trào ra ngoài. Từ Tang thở phào nhẹ nhõm, tinh thần lực khuấy khuấy trong nồi, phát hiện gạo bắt đầu nở. Nhưng nước quá nhiều, nếu nấu tiếp, không phải nàng nấu cơm mà là nấu cháo.

Do dự một chút, nàng cầm muôi đến, mức một ít nước ra bát lớn. Nhìn nước bên trong bát, đột nhiên nàng nhớ ra Hạ Mộc bị thương không ăn được cơm. Nấu cơm nhão một chút mới được, nghĩ thế, nàng lại mức thêm một muôi nước cơm, định sẽ dùng nước này nấu món khác.

Nàng đẩy vung lại, để gạo trong nồi dần dần thành cơm. Nàng đứng lên, định đi xào rau, đột nhiên nàng nhớ ra cái gì đó. Ánh mắt dừng trên ngọn lửa, lửa lớn thế này, chẳng phải nước trong nồi rất nhanh bốc hơi, cơm cũng không chín. Nghĩ vậy, nàng vội vàng rút ít củi. Ngọn lửa nhỏ cháy từ từ.

Không thể không nói, Từ Tang tương đối thông minh trong việc nấu cơm này. Tiếp tục sờ soạn xuống, nàng cũng nấu xong cơm, tuy rằng làm không tốt như Hạ Mộc vẫn thường làm.

Thế nhưng kế tiếp mới là khảo nghiệm thực sự, xào rau. Đó là kỹ thuật rất lớn.

Từ Tang nhìn rau suy nghĩ một lúc, trong đầu vạch ra các bước, nàng bắt đầu hành động.

Cầm rau đổ vào nồi...

“Đợi chút.” Giọng Hạ Hồi Sinh đột nhiên vang lên, tay Từ Tang cũng ngừng lại, nhìn về phía cửa, ban nãy nàng chú tâm làm việc, nên không nhận ra Hạ Hồi Sinh đã về.

“Cô làm gì vậy?” Hạ Hồi Sinh trở về thấy trong bếp sáng đèn nên biết Từ Tang ở đó. Hần vừa vào thì thấy nàng định đổ rau vào rồi, nhưng trong nồi trống trơn, không có dầu ăn. Chẳng lẽ cô gái này không biết nên cho dầu trước sao?

Từ Tang nhìn Hạ Hồi Sinh bằng vẻ mặt anh thật ngốc, động tác của nàng rõ ràng như vậy hần nhìn không hiểu à?

“Quả nhiên cô bị Hạ Mộc hầu hạ thành Đại thiếu nữ rồi.” Hạ Hồi Sinh trào phúng một câu, “Ngay cả xào rau cũng không biết làm, cho dầu trước, sau đó mới cho rau.”

“Anh làm.” Từ Tang không chút khách khí ra lệnh, nếu hần biết, nàng kẻ mới học nghề này tự nhiên sẽ không làm, dù nàng muốn học, đây cũng không phải là thời điểm học nấu cơm.

“Ách... Cái cô này, cô có biết tôi là khách không hả?” Hạ Hồi Sinh cả giận nói, nàng đúng là không khách khí, coi hần như Hạ Mộc để sai khiến.

Hạ Hồi Sinh đã nghĩ như vậy, Tử Tang có nói tiếp cũng oan uổng, nàng không sai Hạ Mộc, người ta muốn làm, nàng không ngăn cả được mà!

Nhưng Hạ Hồi Sinh nhìn cái nồi kia đã rất nóng, hần không còn thời gian ăm ỉ với Tử Tang, tuy rất không cam lòng, hần vẫn tiến lên tiếp nhận công việc của nàng, còn một bên đâm chọc mấy câu: “Cô đúng là hết ăn lại nằm, cả nấu cơm cũng không biết, Hạ Mộc cưới phụ nữ kiểu gì không biết! Đúng là mời Phật về cung (phụng).”

“Câm miệng.” Tử Tang lạnh lùng ra lệnh, đồng thời dùng tinh thần lực, nhất thời uy lực mười phần.

Hạ Hồi Sinh cứng lại, sau đó hừ lạnh một tiếng, “Cô cho là tôi thích nói chuyện với cô chắc!” Sau đó ngậm chặt miệng, nghiêm cẩn đi làm đồ ăn.

Tức Mặc Tử Tang lại tìm trong phòng bếp một nồi nhỏ, múc cơm lúc nãy nấu bỏ vào, lại thêm ít nước, đặt trên một bếp lò nhỏ khác đun nhỏ lửa.

Hạ Hồi Sinh xem động tác Tử Tang không thuần thục, hơn nữa trước khi làm việc gì đều phải suy nghĩ một chút, thì biết bình thường cô ta không động tay vào mấy việc này. Nhưng nghĩ đến cháo này nấu cho Hạ Mộc, trong lòng hừ lạnh một tiếng, coi như cô ta còn có chỗ ra hồn, chưa hư hoàn toàn.

Làm xong thức ăn, Hạ Mộc vẫn chưa tỉnh lại, Hạ Hồi Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hạ Phú Quý đáng chết, lần này đừng mơ tôi buông tha hần, tôi muốn hần hối hận vì đã đánh bạc.”

Tử Tang chăm chú nhìn Hạ Hồi Sinh, ngồi vào bàn ăn cơm, lúc trước lời Hạ Hồi Sinh nói với Lưu đại gia tất nhiên nàng cũng nghe được, như vậy cũng tốt, hần đi xử lý thì nàng cũng bớt việc.

Hạ Hồi Sinh nể Hạ Phú Quý, thấy Tử Tang đang ăn, mà hần không có tâm tình ăn uống, trong lòng còn có lửa, cả giận nói: “Hạ Mộc còn nằm chưa tỉnh đó, cô còn tâm trạng ăn.”

Tử Tang liếc hần một cái, tiếp tục ăn. Nàng còn chưa tìm Hạ Mộc tính cái tội tự chủ trương chấn đạo kia, dựa vào cái gì còn muốn nàng đói bụng vì hần! Vì thế nàng tiếp tục ăn.

Xem bộ dáng Tử Tang không chịu để tâm, con tức càng tăng vọt, hần giận dữ nói: “Cô nghe thấy không, không được, đồ ăn này là tôi làm, tôi không cho cô ăn.”

Trong lửa giận mang theo cả tính tùy hứng của con nít, không có tí xú lực uy hiếp nào.

Tử Tang rất khinh bỉ liếc hần mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Được, tôi không ăn, khi Hạ Mộc hỏi tôi đã ăn cơm chưa, tôi đây sẽ nói thật ra không có cơm ăn.”

Nói xong, nàng quyết đoán buông bát đũa, không ăn nữa.

“Cô... cô còn dám tố cáo tôi.” Hạ Hồi Sinh ghen lời nhìn Tử Tang, nghĩ đến Hạ Mộc sủng hộ (sủng ái + bảo hộ) cô ta, nếu biết mình không cho cô ta ăn chẳng phải Hạ Mộc sẽ trách hần.

Được rồi, nể Hạ Mộc bị thương, không muốn cậu ta quan tâm đến chuyện ăn cơm của Tử Tang, hần đành phải nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Coi như tôi chưa nói, mau ăn đi.”

Nàng chỉ ăn ngay nói thật, cái gì mà tố cáo! Tử Tang nhìn hần, lạnh lùng nói: “Tôi ăn hay không ăn chẳng lẽ do anh định đoạt chắc?”

“Cô đừng được một tác lại tiến thêm một thước.” Hạ Hồi Sinh cả giận nói.

Tử Tang mát lạnh nhìn hần.

Hạ Hồi Sinh cũng hung hăng trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng đầu hàng, “Được, xem như tôi cầu xin cô, ăn đi được chưa?”

Lúc này Tử Tang mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục ăn, khi ăn, đột nhiên nói: “Thức ăn kém hơn Hạ Mộc làm!”

Không biết có phải bị Hạ Mộc dưỡng thành miệng kén chọn không, nàng cảm thấy món ăn tối nay kém hơn Hạ Mộc làm rất nhiều.

Hạ Hồi Sinh nghe thế, tức giận đến mức muốn học máu... .

Mà đầu sỏ gây chuyện kia ngoài miệng nói thức ăn không ngon, mà vẫn tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, Hạ Hồi Sinh đi sắc thuốc, cuối cùng Hạ Mộc tỉnh lại. Hần vừa tỉnh lại, thì nhìn thấy Tử Tang ngồi cạnh giường mát lạnh nhìn hần, trong lòng hần nhảy dựng, đây chính là đáng về khi tiểu thư đang tức giận!

Đột nhiên bụng hần truyền đến cơn đau quặn, hần mới nhớ lại chuyện xảy ra trước lúc hôn mê, đại ca hần muốn giết tiểu thư, “Tiểu thư, cô có sao không?”

“Anh nói đi?” Tử Tang lạnh lùng hỏi lại, nếu hần không đi ra chấn một đao này thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra. Cản thì cản, cũng phải xem bản thân mình có khả năng hay không, không cần không biết lượng sức, bản thân bị thương, lại khiến nàng thêm phiền toái.

“Cô..cái nữ nhân không biết tốt xấu này, Hạ Mộc liều mạng tới cứu cô, cô không cảm ơn thì thôi, còn bày sắc mặt cho ai nhìn chứ!” Hạ Hồi Sinh bê thuốc vào, vừa khéo thấy một màn như vậy, cả giận nói.

Từ Tang nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn Hạ Hồi Sinh một cái, rời khỏi phòng Hạ Mộc.

“Cô...” Hạ Hồi Sinh muốn đòi một câu công bằng, Hạ Mộc vội gọi lại hấn, “Hồi Sinh.”

Bước chân Hạ Hồi Sinh cố gắng ngừng lại, đi về phía Hạ Mộc, lải nhải: “Vợ cậu thật kỳ lạ.”

“Cậu đừng như vậy, tiểu thư tính tình cô ấy có chút kỳ quái, cô ấy đang lo lắng cho mình, cũng đang trách mình giúp cô ấy cản một đao kia khiến bị thương bản thân.” Hạ Mộc ngây ngô cười nói, có thể đỡ giúp tiểu thư một đao, hấn rất vui vẻ, cũng là việc hấn phải làm. Nếu không hấn không thể tưởng tượng nếu đao đó đâm vào người tiểu thư sẽ xảy ra hậu quả thế nào, hơn nữa đao lại do đại ca hấn đâm.

Hạ Hồi Sinh sừng sốt, cuối cùng không nói gì thêm, “Nào, tỉnh rồi thì uống thuốc đi.”

Uống thuốc xong.

“Hạ Mộc, vợ cậu trước kia có thân phận gì.” Hạ Hồi Sinh đột nhiên hỏi.

“Không phải mình đã nói rồi sao?” Hạ Mộc mê hoặc nhìn hấn.

Hạ Hồi Sinh đắm chiêu, Hạ Mộc thấy thế, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy?”

“Vợ cậu biết võ công phải không?” Hạ Hồi Sinh do dự một chút lại hỏi.

“Không có!” Hạ Mộc không hề do dự trả lời.

“Vợ cậu có võ công, còn rất lợi hại, đến tớ cũng không phát hiện ra, chắc là võ công còn cao hơn tớ.” Hạ Hồi Sinh nói, lại không biết cao bao nhiêu, tại sao hấn không nhìn ra được một chút dấu vết nào.

“Sao có thể?” Hạ Mộc ngạc nhiên, chuyện của tiểu thư nhà hấn tuy rằng hấn không dám nói nhất thanh nhị sở (hiều rõ tất cả), nhưng cũng biết rất nhiều. Nàng là chủ tử của hấn, hấn không thể không biết tí gì, hơn nữa, tiểu thư ở bên trong hậu trạch thâm viện, học võ từ ai chứ?

“Tớ không lừa cậu, khi cậu hôn mê tớ đã cảm giác được có một loại khí giống như nội lực đánh úp về phía tớ, tuy rằng chỉ một chút nhưng sẽ không sai. Nếu không phải tớ phản ứng nhanh, chắc chắn đã bị cô ta làm bị thương.” Hạ Hồi Sinh nói đến đoạn này, giọng điệu còn có chút căm tức, cô ta thật ngoan(độc ác), tuyệt không lưu tình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 67: Tử Tang bỏ đi

Beta: Lyly “Anh không có tư cách đồng ý hay không.” Từ Tang lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hạ Mộc càng tái nhợt, đúng vậy! Hấn không có tư cách. Chẳng qua hấn chỉ là một hạ nhân mà chủ nhân không đồng ý thừa nhận.

Theo lời tác giả đây là 2 chương gộp 1 nhé, sau chương này sẽ bước sang quyển 2.

“Tớ không lừa cậu, khi cậu hôn mê tớ đã cảm giác được có một loại khí giống như nội lực đánh úp về phía tớ, tuy rằng chỉ một chút nhưng sẽ không sai. Nếu không phải tớ phản ứng nhanh, chắc chắn đã bị cô ta làm bị thương.” Hạ Hồi Sinh nói đến đoạn này, giọng điệu còn có chút căm tức, cô ta thật ngoan(độc ác), tuyệt không lưu tình chút nào.

Nghe lời Hạ Hồi Sinh nói, Hạ Mộc im lặng, nếu tiểu thư thật sự có võ công, hình như một số việc cũng có lời giải đáp, nhưng không có khả năng mà! Có tia sang lướt qua đầu trong chốc lát rồi lại trở nên mơ hồ.

Mặt khác hấn cũng không lo lắng Từ Tang sẽ làm Hạ Hồi Sinh bị thương, hấn tin tưởng tiểu thư nhà hấn tuy rằng lạnh lùng một chút, nhưng không phải loại người không biết đúng mực.

“Đây chính là nhân sâm ngàn năm, cậu biết không?” Hạ Hồi Sinh cầm một mảnh nhân sâm trên tủ đầu giường lên hỏi.

Nhân sâm ngàn năm tuy rằng Hạ Mộc chưa thấy qua, nhưng cũng biết nó vô giá, ngây ngốc hỏi: “Nơi này sao có thể có nhân sâm ngàn năm.” Hấn

không thể có, nhưng tiểu thư nhà mình có gì hẳn biết rõ, đâu thấy có bóng dáng nhân sâm.

“Vợ cậu lấy ra cho cậu ăn.” Hạ Hồi Sinh nói, nhân sâm không phải của Hạ Mộc thì của cô ta, ít nhất cô ta có chút lương tâm, bỏ được nhân sâm này cho Hạ Mộc ăn.

“Hiện tại mình không có gì đáng ngại, cậu cắt nhân sâm đi đi, nếu để mình ăn quá lãng phí, giữ lại cho tiểu thư.” Hạ Mộc tự nhủ nói.

Hạ Hồi Sinh không biết nói gì vỗ trán, tên ngọc này có biết nghĩ cho mình không. Cô gái kia lạnh như băng, dù cậu có đun nóng cỡ nào cũng không nóng chảy được trái tim tảng đá của cô ta đâu. Nghĩ vậy, Hạ Hồi Sinh có chút lo lắng, hiển nhiên cô ta không đơn giản, nếu cam tâm ở lại thôn này, tiếp tục sống cùng Hạ Mộc như vậy may ra còn có chút hi vọng. Nếu cô ta không cam lòng sống kiểu này, Hạ Mộc nhất định sẽ bị tổn thương.

“Hạ Mộc, vợ cậu thân bí quá, không hề đơn giản.” Hạ Hồi Sinh một bộ tận tình khuyên nhủ.

Hạ Mộc im lặng, tiểu thư nhà hắn tất nhiên không đơn giản, nhưng cái này đâu liên quan gì đến hắn.

Nếu Hạ Hồi Sinh biết suy nghĩ của Hạ Mộc chắc chắn sẽ bị tức chết. Hai người này nghĩ căn bản không cùng một ý.

“Đây là chuyện của tiểu thư, không liên quan đến cậu và mình, cậu đừng đi tra xét.” Rất lâu sau, cuối cùng Hạ Mộc nói với Hạ Hồi Sinh.

“Cậu...” Hạ Hồi Sinh chán nản, cậu ta suy nghĩ lâu như vậy chỉ nói ra một câu bảo vệ Từ Tang, đây chẳng phải định chọc giận mình sao?

Cuối cùng Hạ Hồi Sinh vẫn không tránh khỏi vận mệnh lại bị tức nghẹn, Hạ Mộc hoàn toàn xem nhẹ cơn tức của Hạ Hồi Sinh, lại nói: “Hồi Sinh, hôm nay vất vả cậu, cậu về nghỉ ngơi đi.”

Hạ Hồi Sinh hừ lạnh một tiếng, “Cậu cho rằng tớ không muốn nghỉ ngơi chắc! Đều do cậu hại, còn cùng với vợ cậu chọc giận tớ.”

Hạ Mộc vô tội nhìn Hạ Hồi Sinh. Hắn và tiểu thư chọc giận cậu ấy lúc nào?

Hạ Hồi Sinh không nói gì thêm, bảo: “Ngày mai tớ lại đến thăm cậu.”

“Đợi chút, Hồi Sinh, đại ca tớ sao rồi, cậu biết gì không?” Hạ Mộc đột nhiên nhớ ra, vội vàng hỏi.

“Tớ chỉ biết hắn ta quá khốn nạn, cậu coi như hắn ta chết rồi.” Hạ Hồi Sinh lạnh lùng nói, xoay người bỏ đi.

“Hồi Sinh...” Hạ Mộc gọi, nhưng Hạ Hồi Sinh đã đi rồi. Hắn thở dài, xem ra vấn đề của đại ca hắn không quá nghiêm trọng, bằng không Hạ Hồi Sinh sẽ không nói thế với mình. Thẳng đến khi Hạ Hồi Sinh đi rồi, Hạ Mộc thanh thoi, mới phát hiện mình đói bụng. Hắn quên nói với Hồi Sinh mình muốn ăn, từ miệng cậu ta hẳn biết tình huống của bản thân, không thể xuống giường được, mà tiểu thư thì hẳn không dám quấy rầy, xem ra phải nhịn đói một đêm.

Đúng lúc này, Từ Tang bê đồ vào, vừa thấy là đồ ăn, Hạ Mộc rất cảm động nhìn Từ Tang. Tuy rằng tiểu thư nhà hắn nhìn lạnh như băng nhưng vẫn chu đáo, mang đồ ăn cho hắn.

Từ Tang để đồ trên tủ đầu giường, sau đó lấy thêm một cái gối đầu, đỡ Hạ Mộc ngồi dậy. Lần đầu tiên, Hạ Mộc dựa vào nàng gần như vậy, thậm chí còn ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt thơm ngát trên người tiểu thư nhà hắn, mặt hắn hơi đỏ lên. May giờ là ban đêm, ánh sáng không rõ, không nhìn rõ lắm.

“Ăn đi.” Tức Mặc Từ Tang đưa bát cho Hạ Mộc, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc com on, giờ tay nhận bát, bụng hắn bị thương nhưng vẫn có sức cầm bát ăn. Còn Từ Tang lặng lẽ ngồi ở bên cạnh, chờ Hạ Mộc ăn xong rồi dọn bát.

Hạ Mộc ăn xong, nhìn tiểu thư lặng im ngồi trong bóng đêm, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Có việc cứ nói.” Từ Tang có chút không kiên nhẫn bảo.

Nghe ra tiểu thư không kiên nhẫn, Hạ Mộc hoảng hốt, càng thêm hổ thẹn, vội hỏi: “Tiểu thư, tôi lại gây phiền toái cho cô.”

Hắn không dám nói một câu liên quan đến chuyện của Hạ Phú Quý, chắc chắn anh ta muốn đâm tiểu thư, tuy rằng không thành công nhưng anh ta đã làm vậy, không phải sao?

“Anh không biết tự lượng sức mình đến chấn thương, quả thực gây phiền toái cho tôi, hơn nữa mấy ngày nay học võ công cũng uống công, ngay cả người bình thường cũng có thể làm anh bị thương.” Từ Tang lạnh lùng nói, nếu nàng không có dị năng đặc thù, hẳn đã mất mạng rồi.

“Thực xin lỗi, là tôi không bảo hộ tiểu thư chu toàn, khiến tiểu thư sợ hãi, sau này nhất định sẽ cố gắng học võ gấp đôi.” Hạ Mộc vội nhận lỗi.

Từ Tang nghẹn lời, cảm thấy Hạ Mộc này thật là mặc danh kỳ diệu(không thể hiểu rõ được), rõ ràng hiện tại nàng đang gây khó dễ với hắn, sao hắn không biết phản kháng. Hơn nữa có một số việc rõ ràng làm sẽ chết, hắn cũng dám đi làm, lần trước gặp sói cũng vậy, còn có lần ở Hàng Châu suýt bị ném xuống hồ, lại thêm lần này chấn thương, không hiểu hắn trung thành và tận tâm hay là “thánh nam” nữa.

Hạ Mộc thấy vẻ mặt tiểu thư không vì lời nói của mình mà giảm bớt tức giận, hình như càng lạnh như băng, hần nhìn có chút kinh hãi, hần không muốn tiểu thư tức giận, lại giải thích, “Tiểu thư...”

“Vì sao anh cứu tôi!” Từ Tang cắt ngang lời Hạ Mộc nói, không nhìn được hỏi ra nghi vấn trong lòng. Nàng không rõ đến cùng là nguyên nhân gì có thể khiến hần không cần cả mạng như vậy.

Hạ Mộc sừng sốt, nói: “Tiểu thư, cô là chủ nhân của tôi, cứu cô là chuyện đương nhiên, huống hồ là đại ca tôi làm hại tiểu thư...”

“Anh thật trung thành và tận tâm, có hạ nhân như anh đứng là tôi nên vui mừng.” Từ Tang cắt ngang lời Hạ Mộc, xoay người rời khỏi phòng hần.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc vô thố kêu, hần không ngốc, tự nhiên nghe ra tiểu thư đang châm chọc. Vì sao tiểu thư tức giận, hần đâu có nói gì sai!

Hần nhìn cánh cửa mở toang, có chút chua xót nói: “Tôi biết tiểu thư không thích tôi đi chôn đào, nhưng đó là bản năng a! Cả bản thân tôi cũng không không chế được. Chỉ là điều này làm sao có thể để tiểu thư biết...”

Giọng nói chua xót của hần mang theo một cảm xúc phức tạp, vừa vui mừng lại giống như ưu thương, ngay cả bản thân Hạ Mộc cũng không phát hiện ra.

Hạ Mộc không biết. Mới đi vài bước Từ Tang nhớ chưa mang bát đĩa đi, hiện tại thời tiết nóng nực, để ngày mai nữa sẽ bốc mùi, vì thế nàng quay trở lại, không ngờ lại nghe được Hạ Mộc lầm bầm.

Nàng ngừng thở, cảm thấy bên trong cơ thể như có chôn một hạt mầm, giờ nó đã nảy mầm khiến nàng có chút kích động vô thố, bất chấp bát đĩa, bước chân có chút hỗn loạn rời đi. Nàng đi lên lầu, vào phòng, đưa tay đóng cửa lại. Dựa vào cửa nàng ngẩng ngốc nhìn phía trước, đột nhiên nhìn lại ngực mình, sau đó quàng tay ôm lấy người. Hoá ra trái tim nàng cũng có thể đập nhanh hơn, cảm giác này rất lâu rất lâu rồi nàng không cảm nhận được.

Vì sao, nghe xong lời Hạ Mộc nói, trái tim nàng lại đập nhanh hơn, còn có chút vui sướng, chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây là cảm giác “thích” trong truyền thuyết?

Làm sao có thể. Thời gian sống chung còn chưa đủ hai năm, sao nàng có thể thích Hạ Mộc, nhất định là ảo giác. Đúng vậy, nhất định là thế, nàng không thể và cũng không muốn đem trái tim mình giao cho một người đàn ông. Đôi mắt nàng lạnh như băng, hạt mầm trong lòng vốn dĩ vừa nảy mầm trong nháy mắt bị hủy diệt...

Nàng không thể tiếp tục ở đây chờ hết thời hạn ba năm mới đi, nên đi ngay bây giờ!

Từ hôm sau, mỗi ngày Hạ Hồi Sinh đều đến Tượng pha nấu cơm, vì thế bình thường chương quản phòng bếp là Hạ Mộc đổi thành Hạ Hồi Sinh. Hần nói thế này, hần không muốn Hạ Mộc không bị đao đâm chết, ngược lại bị đồ ăn của Từ Tang hại chết, vì tiện tay nên làm nhiều thêm một phần.

Hạ Mộc nghe xong lời này, nói cảm ơn, còn Từ Tang giống như không nghe thấy, khiến Hạ Hồi Sinh bị một bụng tức...

Hôm nay, cả nhà Lê Tường đến. Bọn họ không biết người nhà họ Hạ đến gây sự, chỉ là mấy ngày không thấy bóng dáng Hạ Mộc sau đó gặp Hạ Hồi Sinh, mới biết Hạ Mộc bị thương, nên mang mấy thứ đến thăm.

“Sao bị thương nặng như vậy cũng không nói cho anh chị biết, nếu không phải gặp chú Hồi Sinh, chẳng phải anh chị không biết gì sao. Tuy rằng, anh chị không giúp được việc gì lớn nhưng cũng có thể làm chân chạy vặt, giúp chút chuyện nhỏ a!” Khúc thị cầu nhàu với Từ Tang đang dẫn đường.

“Có Hạ Hồi Sinh.” Từ Tang nói, đã tới phòng Hạ Mộc, Khúc thị cũng không nói gì nữa, vội nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc sớm nghe được tiếng khách đến, chỉ là hần chưa thể xuống giường cười nói với Lê Tường và Khúc thị: “Lê đại ca, chị dâu, anh chị đến a.”

“Mộc Đầu thúc thúc.” Thạch Đầu và Song Hi lao về phía Hạ Mộc nhưng được nửa đường đã bị kéo lại. Hai đứa bé mắt hừng xoay người, nhìn thấy là Từ Tang, Song Hi vội kêu lên: “Mộc Đầu thăm thăm, thăm buong cháu ra.”

“Không cho chạm vào thúc thúc của các cháu.” Tức Mặc Từ Tang nói.

“Vì sao?” Hai đứa trẻ tò mò, không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Chú ấy bị thương, đụng vào sẽ đau.” Từ Tang cố ý nói nghiêm trọng một chút, bằng không hai đứa trẻ bùng binh này rất nhanh quên.

Thạch Đầu và Song Hi vừa nghe thế, vội đồng ý, bọn chúng cũng không muốn Mộc Đầu thúc thúc bị đau.

Lê Tường và Khúc thị không tiếng động cười cười, vốn bọn họ cũng định giữ chặt hai đứa không cho chạm vào người Hạ Mộc. Không ngờ Từ Tang đã nhanh hơn, bọn họ tùy ý đánh giá căn phòng một chút rồi hai mặt nhìn nhau, trong mắt rõ ràng hơi ngạc nhiên nhưng rất nhanh đã biết mất không bị ai phát hiện. Bắt đầu hỏi thăm tình hình của Hạ Mộc, thấy cậu ấy đứng là không sao mới chính thức yên lòng...

Mười ngày sau, Hạ Mộc có thể đi lại tự nhiên, Từ Tang nhìn thoáng qua đã không còn việc gì nữa, để mặc hần dọn dẹp.

Đã đến lúc rồi, nghĩ vậy nàng xoay người lên lầu, lúc đi xuống trong tay có thêm một gói đồ. Khi nàng quyết định rời khỏi nơi này, nàng đã thu dọn xong hành lý. Thực ra nàng cũng chẳng có đồ đạc gì để thu dọn, vốn cái gì trong vòng tay thì vẫn ở đó, chỉ mang đi thêm vài bộ quần áo và một ít đồ dùng

hàng ngày.

Nhìn gói hành lý ít ỏi kia, càng thêm nhắc nhở Từ Tang rằng nàng vẫn luôn theo bản năng coi chỗ đang ở là nhà trọ, ý nghĩ lúc nào cũng có thể rời đi chưa từng thay đổi, vì thế nàng không hề đặt mua thêm vật dư thừa.

Nhìn gói đồ trong tay tiểu thư, trong lòng Hạ Mộc cảm giác bất an càng mãnh liệt, ngây ngốc nhìn nàng.

“Tôi phải đi, ra thế giới bên ngoài nhìn một chút, anh đừng đi theo. Giờ anh đã có thân phận tự do, không còn là hạ nhân của tôi nữa, đến thời hạn ba năm tôi sẽ trở về làm thủ tục cùng cách (ly hôn ý).” Từ Tang lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hạ Mộc tái nhợt, mồ mướt nhìn nàng, không hề có bất kỳ phản ứng gì với lời nàng nói.

“Vùng Trượng pha này anh tìm thời gian chuyển thành tên của anh, sau này không còn quan hệ gì với tôi. Đây là năm trăm lượng bạc, coi như trả thù lao cho anh vì chăm sóc tôi mấy ngày qua.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói hết, đồng thời đặt ngân phiếu năm trăm lượng trên bàn, tiền cũng là thứ duy nhất nàng có thể đưa cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc nghe thấy hết nhưng hần không nói nên lời, hần không ngừng nói với bản thân, tiểu thư phải đi nhưng không dẫn theo hần!

Từ Tang thấy hần không có ý kiến nên đi ra ngoài.

Thấy Từ Tang bước đi, Hạ Mộc cuối cùng hoàn hồn, nhanh chóng chạy đến trước mặt nàng, nói: “Tiểu thư, để cho tôi đi theo cô đi, được không?”

“Không cần.” Từ Tang không chút nghĩ ngợi nói. Nếu đồng ý cho hần đi theo, vậy nàng không cần rời khỏi đây.

“Tiểu thư, tuy rằng tôi rất ngốc, nhưng tôi sẽ cố gắng chăm sóc cô.” Hạ Mộc vội vàng cam đoan, tranh thủ cơ hội được đi cùng tiểu thư.

“Tôi không cần người hầu hạ, anh cũng không phải là người hầu hạ người khác.” Từ Tang nhàn nhạt nói, nếu Hạ Mộc không bị bán trở thành hạ nhân, chỉ cần hần có dã tâm, lấy năng lực của hần thì có thể làm công việc khác.

“Tiểu thư. Bên ngoài rất nguy hiểm, không có tôi đi theo, tôi không đồng ý để cô đi ra ngoài.” Hạ Mộc chặn trước mặt Từ Tang, lần đầu tiên hần rất kiên quyết cự tuyệt nàng, cũng là lần đầu tiên quyết tuyệt như thế muốn nàng ở lại.

“Anh không có tư cách đồng ý hay không.” Từ Tang lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hạ Mộc càng tái nhợt, đứng vậy! Hần không có tư cách. Chẳng qua hần chỉ là một hạ nhân mà chủ nhân không đồng ý thừa nhận.

Nhìn nét mặt Hạ Mộc mồ mướt và cô đơn, đột nhiên Từ Tang có chút mềm lòng, nhưng nàng không thể. Ban đầu nàng muốn dùng hôn nhân đổi lấy thân phận tự do, chứ không phải một lần nữa bị cột vào người Hạ Mộc, nhân lúc bản thân chưa lún sâu, nàng phải đưa ra lựa chọn, chặt đứt tất cả khả năng, rời đi là biện pháp duy nhất.

“Anh không ngăn được tôi, đừng không biết lượng sức.” Từ Tang lại nói, thân ảnh nàng vừa động, người đã xuất hiện cách đó mấy trượng. Hạ Mộc kinh ngạc, nhưng hiện tại hần không có thời gian suy nghĩ tại sao, mà vội vàng đuổi theo. Giờ ý nghĩ duy nhất của hần chính là không thể để tiểu thư đi một mình, đi cũng được nhưng phải dẫn hần theo.

Ngay lúc muốn đuổi theo tiểu thư, đột nhiên cơ thể hần không thể động đậy, một cảm giác sợ hãi không biết tên trào dâng. Nếu không động đậy được, hần sẽ không đuổi kịp tiểu thư, không được, hần không thể bị nhốt, hần liều mạng giãy dụa, vẫn không nhúc nhích tí gì. Hần tuyệt vọng kêu to khi Từ Tang đã ra khỏi sân, “Tiểu thư, van xin cô, dẫn tôi đi cùng được không?”

Lời cầu xin tuyệt vọng kia khiến bước chân Từ Tang ngừng lại, quay đầu xem Hạ Mộc, nói: “Hãy sống cho tốt.”

Sau đó thân ảnh của nàng nhanh chóng rời đi, chỉ để lại bóng dáng xinh đẹp. Nhìn nàng triển khai mấy khả năng phi thường này, phản ứng đầu tiên của Hạ Mộc là tiểu thư có năng lực tự bảo vệ mình vậy không cần quá lo lắng, sau đó nàng nói hi vọng hần không kiên trì đi tìm mình.

“Không...” Hạ Mộc thì thào, ngây ngốc nhìn chỗ trống trước mắt, cả thân thể động đậy được lúc nào cũng không biết, hần giống như trở về quá khứ rất xa xôi, hần nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư:

Khi đó hần vừa vào Tức Mặc phủ, hần ngốc, chuyện gì cũng không hiểu, tất nhiên sẽ không biết mang tiền đi hối lộ quản sự và gã sai vặt trong phủ. Hơn nữa hần cũng không có tiền, cho nên thường xuyên bị ức hiếp. Có một lần, hần không thể nhịn được nữa, hần phản kháng, bởi vì hần quá khỏe, làm người ta bị thương, sau đó một đám người xúm vào đánh hần. Khi đó hần cho rằng bản thân mình sẽ chết, đúng lúc ấy, tiểu thư như từ trên trời giáng xuống, khi đó tiểu thư vẫn là một cô bé, thân thể bé nhỏ, khuôn mặt non nớt tinh xảo lại vô cùng bình tĩnh và lạnh lùng.

Những người đó hành lễ với tiểu thư, nhưng không hề có một tia cung kính mãi đến sau này hần mới hiểu được. Hoá ra cha mẹ tiểu thư đã mất, không có chỗ dựa, bởi vậy cả hạ nhân cũng có thể khinh thường nàng. Nhưng tiểu thư rất lợi hại, nói mấy câu đã khiến những người đó sợ hãi. Còn hần vẫn sống.

Người đánh hần đi rồi, tiểu thư cũng đi rồi, sau đó Lý mẹ (Mama) xuất hiện, hỏi hần muốn hầu hạ tiểu thư, cả đời trung thành với tiểu thư không, hần không chút do dự đồng ý.

Vì thế hần có cơ hội lần thứ hai nhìn thấy tiểu thư, là Lý mẹ dẫn hần và một nhóm người đều là người mới đến trước mặt tiểu thư nhưng tiểu thư lại không

nhớ hấn. Hấn cũng không cần, sau đó hấn im lặng bảo vệ chủ tử của mình.

Hấn nhìn tiểu thư nhà hấn mỗi ngày một lớn lên, còn hấn cũng gian nan sống sót trong đám người, mà tiểu thư vẫn như cũ không để ý đến hấn. Nàng không nhớ hấn, lại hai lần cứu tánh mạng hấn.

Việc này khiến hấn cảm kích và kiêu ngạo, nhất định chưa từng có ai được tiểu thư cứu hai lần. Vì thế cho dù hấn không có tiếng tăm gì cũng quyết định trung thành với tiểu thư cả đời, canh giữ ở bên người tiểu thư cả đời, dù tiểu thư xuất giá hấn sẽ đi theo làm hạ nhân của hồi môn.

Từ khi tiểu thư và Triệu Thế Tử định ra hôn sự, hấn cũng nỗ lực đi tranh một danh ngạch của hồi môn, nhưng vạn vạn không thể ngờ được, hấn lại thành thân với tiểu thư, sau đó rời khỏi kinh thành, sống cùng nhau.

Tuy rằng là vợ chồng già, tuy rằng tiểu thư mất đi vinh hoa phú quý, ngày ngày sống cuộc sống nghèo khó, nhưng hấn cũng có tư tâm. Nếu cuộc sống cứ như thế tiếp tục thì tốt, lúc này hấn không thể không thừa nhận, hấn sớm có ý nghĩ không an phận với tiểu thư. Mà hấn lại uất ức không dám thừa nhận...

“Hạ Mộc, cậu sao vậy?” Hạ Hồi Sinh đi đến tượng pha, thấy Hạ Mộc ngơ ngác đứng ở trong sân, sắc mặt tái nhợt bất lực, thậm chí bóng dáng nồng đậm tuyệt vọng, hấn chưa bao giờ nhìn thấy.

Hạ Mộc không phản ứng.

“Hạ Mộc.” Hạ Hồi Sinh kêu, lay lay người Hạ Mộc.

“Tiểu thư, cô ấy đi rồi... Đi rồi... Không dẫn mình đi...” Hạ Mộc nhìn Hạ Hồi Sinh thì thảo, giống như có phản ứng nói với Hạ Hồi Sinh, lại giống như không hề có phản ứng, chỉ lâm bảm thôi.

Hạ Hồi Sinh sững sốt, cuối cùng hiểu được. Người phụ nữ đáng chết này, lúc trước còn nói cô ta chưa hồng toàn bộ, có chút lương tâm, quả nhiên là bán thân mình ngu xuẩn, cô ta vẫn bỏ lại Hạ Mộc.

Xem bộ dáng Hạ Mộc thất hồn lạc phách, Hạ Hồi Sinh nổi giận, quát Hạ Mộc: “Đi thì đi, nếu cậu thích làm hạ nhân, tìm một chủ tử là được, cần gì ở cùng một người không muốn cậu.”

Lời này giống như Hạ Mộc nghe lọt, ngây ngốc trả lời: “Cái đó không giống, bọn họ không phải là tiểu thư.”

“Cậu xem đáng về hiện tại của mình đi, lần này cậu còn dám nói cậu không hề có ý nghĩ không an phận với chủ tử của mình không?” Hạ Hồi Sinh chất vấn.

Đúng vậy! Hấn có ý nghĩ không an phận, có thể vì vậy tiểu thư mới rời đi, Hạ Mộc ngẩn ngơ nghĩ, hiện giờ tiểu thư đi rồi, hấn nên làm gì đây?

“Cậu có chút cốt khí một chút đi, đi thì cứ đi. Nếu không cậu đi tìm cô ta về, có thể ngược chết cô ta, cô ta chẳng làm gì được cậu, dù sao chuyện đã đến nông nỗi này, cậu sợ gì?” Hạ Hồi Sinh lại nói.

Hạ Mộc ngốc ngốc nhìn Hạ Hồi Sinh, thật lâu sau trên mặt hấn bắt đầu có biểu cảm, giống như nghĩ thông suốt gì đó, nói: “Đúng, nhất định mình phải đuổi theo tiểu thư, sau đó lại nỗ lực gấp đôi hầu hạ tiểu thư tốt. Lâu ngày, tiểu thư sẽ phát hiện được có người hầu hạ tiện hơn rất nhiều, sẽ không bỏ lại mình.”

Dứt lời, Hạ Mộc bắt chập tất cả, liều mạng chạy theo hướng ra khỏi thôn.

“Thằng ngốc này, mình bảo cậu tìm người về, làm vợ đúng nghĩa, cậu nghĩ thế nào vẫn nghĩ như hạ nhân thế hả? Quả nhiên là mệnh nô tài.” Hạ Hồi Sinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, vội vàng đi theo sau Hạ Mộc.

Ngoài thôn, sớm không có bóng dáng Tử Tang, Hạ Mộc bối rối, “Nhiều hướng như vậy, tiểu thư đi hướng nào?”

“Vợ cậu đi bộ hay là ngồi xe?” Hạ Hồi Sinh hỏi.

Hạ Mộc sững sốt, nghĩ đến tình cảnh Tử Tang rời đi, vẻ mặt phức tạp nói: “Cậu nói không sai, tiểu thư có võ công, còn có vẻ rất lợi hại, vừa rồi tiểu thư triển khai khinh công, chỉ lưu lại vài đạo tàn ảnh.”

Lúc này Hạ Mộc vui vì Tử Tang có võ công, vậy thì có thể tự bảo vệ mình, lo lắng là, khinh công tiểu thư tốt như vậy, đã đi rất xa hấn càng khó đuổi kịp bước chân tiểu thư.

Hạ Hồi Sinh không hề bất ngờ, nói: “Hạ Mộc, không biết hướng đi của vợ cậu, như vậy đi, chúng ta về trước, sau đó ngầm lại biện pháp.”

“Không, đến lúc đó càng khó tìm, mình tìm người hỏi thăm một chút, nhìn xem có ai nhìn thấy tiểu thư không, sau đó sẽ biết đuổi theo hướng nào.” Hạ Mộc sốt ruột nói.

Ánh mắt Hạ Hồi Sinh dừng ở miệng vết thương trên bụng Hạ Mộc. Quần áo ở đó đã đỡ đỡ tươi hẳn nhiên vì chạy vội vàng khiến miệng vết thương vỡ ra, bất đắc dĩ nói: “Miệng vết thương của cậu vỡ rồi, chúng ta về xử lý trước.”

“Mình không sao.” Hạ Mộc đến nhìn cũng không thèm liếc nhìn vết thương một cái, tính toán đuổi theo hướng thị trấn, đột nhiên hấn ngừng lại, tiểu thư

nhất định biết mình sẽ đuổi theo, như vậy nàng còn có thể chọn hướng đi về phía thị trấn sao?

Do dự một chút, hẳn chọn đuổi theo một con đường khác, tiểu thư luôn tò mò với mọi thứ, nàng nhất định sẽ nghĩ đến một nơi xa lạ thăm thú. Lần này hẳn không hề do dự, chọn một hướng, liều mạng chạy, quần áo ở miệng vết thương quần áo càng ngày càng đỏ.

Hạ Hồi Sinh thờ dài, triển khai khinh công đuổi theo Hạ Mộc, sau đó điểm mấy chỗ trên người hắn. Để Hạ Mộc ngắt đi, đã không khuyên được, vậy dùng bạo lực đi...

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Lạc địa sinh căn

Quyển 2: Lạc địa sinh căn ☆, 001 Lạc địa sinh căn* “Tiểu thư, cô thật sự đã trở lại.” Hạ Mộc ngây ngốc nở nụ cười.

Nàng ngẩn ra nhìn hắn. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự vui mừng của hắn, chẳng lẽ bản thân trở về khiến hắn vui đến vậy sao?

(Lạc địa sinh căn có nghĩa là bám rễ, chắc chân)

Từ Tang theo hướng tây rời khỏi thôn Hạ Hà, cũng chính là phương hướng vốn dĩ Hạ Mộc muốn đuổi theo, Hạ Mộc bị điểm huyết, tự nhiên mất đi cơ hội đuổi theo nàng.

Nàng rời khỏi nam châu, tiếp tục đi theo hướng tây. Có khi sẽ dừng lại nhìn xem phong cảnh chung quanh, có khi sẽ ngủ lại khách sạn, có khi nàng trực tiếp ngủ dã ngoại. Không có Hạ Mộc đi theo, nàng lại dùng vòng tay cũng tiện hơn rất nhiều, bởi vậy nàng toàn tay không du ngoạn, tự do tự tại, một thân nhẹ nhàng không vướng bận gì!

Hôm nay, ánh mặt trời tươi sáng, nàng chậm rãi đi trên một sơn đạo (đường núi), nàng hỏi thăm trước rồi, qua ngọn núi này là đến thị trấn tiếp theo.

Vài tiếng kêu kỳ lạ của động vật khiến Từ Tang ghé mắt nhìn, một cục tuyết trắng gió đó tiến vào mắt nàng. Nàng lại gần thì phát hiện hoá ra là một con vật nhỏ có dáng vẻ rất giống mèo, nhưng lại có chút không giống, chính xác mà nói có chút giống lão hổ, có lẽ chính là hổ con? Từ Tang nghĩ không chắc chắn lắm.

Chỉ là con vật nhỏ sao lại nằm trong bụi cỏ ven đường nhỉ? Hình như tên nhóc này vừa sinh ra không lâu, Từ Tang ngẩn ra nhìn nó.

Toàn thân nhóc con trắng như tuyết, trông thật dễ thương, bình tĩnh đáng yêu nhìn Từ Tang, không hề sợ người lạ.

“Mày muốn đi theo tao không?” Từ Tang ngồi xổm xuống hỏi, nếu thật sự là hổ con, có lẽ nuôi một con cũng không tệ.

Nhóc con tất nhiên không nghe hiểu lời Từ Tang nói, ngơ ngác nhìn nàng.

“Về sau, mày gọi là Tiểu Bạch nhé!?” Từ Tang lại nói, xem hổ con có vẻ ngoan, nếu không sẽ không ở ven đường thế này. Gặp phải con người cũng không biết chạy.

Nàng lấy một khối vải từ vòng tay, bế vật nhỏ lên, tiếp tục hành tẩu, từ nay về sau, mỗi khi đi đến một chỗ mới Từ Tang không bao giờ cô đơn một mình nữa. Đồng thời mấy tháng sau, Từ Tang thật sự khẳng định Tiểu Bạch mình nhặt được quả nhiên là lão hổ, còn là hổ trắng hiếm thấy.

Một người một hổ một đường đi về phía tây, xuyên qua vô số thành thị thôn xóm, nàng ra khỏi biên giới Đại Chu. Đi đến một quốc gia hoàn toàn xa lạ, thậm chí ngôn ngữ của họ nàng cũng không nghe hiểu, nhưng nàng vẫn ở lại đó mấy tháng, đến khi nàng hiểu được cách giao tiếp cơ bản rồi nàng lại đi, lại mang theo Tiểu Bạch tiếp tục hành tẩu. Nàng không có mục đích, đi tùy hứng, tất nhiên nàng cũng thấy được rất nhiều rất nhiều thứ, những gì nàng biết không còn hạn chế trong sách vở nữa.

Nàng đi một lúc rồi ngừng khoảng hai năm, hiện nay nàng đã trở lại Đại Chu, ở một địa danh tên là Châu Phô Tây. Mấy năm nay, rõ ràng nàng rất tự do, nhưng nàng cảm thấy càng ngày càng không thú vị. Thậm chí điều nàng muốn quên càng ngày càng thường xuyên nhớ đến. Mỗi lần đến một nơi, mỗi lần ăn một món ăn mới, nàng đều nghĩ đến Hạ Mộc. Càng ngày nàng càng cảm thấy đồ ăn bên ngoài rất khó ăn, làm thua xa Hạ Mộc nấu.

“Phù Sơn tự.” Tức Mặc Từ Tang nhìn chùa miếu trước mắt do dự một lúc rồi bước vào. Phù Sơn tự này hương khói thịnh vượng, người đến người đi. Nàng bước lên bậc thang, đi đến đại đường, ngẩng đầu nhìn tượng Phật Tổ.

Từ Tang đã trải qua trùng sinh, không hiểu sao trên người lại có dị năng, nàng tin trên thế giới có những thứ không thể suy đoán được. Dù nói cho nàng trên thế giới có Phật Tổ nàng cũng không thấy lạ, nhưng nàng không tin thần sẽ phù hộ cho người cầu nguyện, nên nàng không bái, mà dùng một ánh mắt như kiểu thường thức nhìn chung quanh.

“Thí chủ, bóc một quẻ đi, chỉ cần vào chùa miếu ai cũng phải rút quẻ.”

Lúc Từ Tang đang định đi, một tiểu hòa thượng tiến đến gọi nàng.

Từ Tang nhìn nhìn ống trúc chứa quẻ trong tay tiểu hòa thượng, vì thế rút, nhìn xuống, là một quẻ không có chữ. Quái lạ, còn có quẻ không chữ à?

“Quẻ không chữ, thật sự có người rút được nó.” Tiểu hòa thượng hơi kinh ngạc: “Thí chủ, mời đi theo tiểu tăng một chuyến, Tịnh Hoà sư bá đã nói, nếu có người rút được quẻ không chữ thì mang đi gặp sư bá, để sư bá tự mình giải sấm.”

Từ Tang có chút tò mò, gật gù đầu, rồi đi theo.

Tiểu hòa thượng nói rất nhiều, trên đường đi Từ Tang từ trong miệng hắn đã biết một số chuyện. Tịnh Hoà sư bá mà tiểu hòa thượng là một hoà thượng đức cao vọng trọng, mọi người gọi ông là “Tịnh Hoà đại sư”.

Từ một tháng trước, tiểu hòa thượng nhận một nhiệm vụ, đó là canh giữ ở đại đường, nếu có người rút được quẻ không chữ thì dẫn người đến gặp ông. Trong ống trúc không có nhiều quẻ, có rất nhiều người rút, đáng lẽ tỉ lệ trúng rất cao nhưng một tháng nay không có ai rút được. Từ Tang là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng, bởi vì Tịnh Hoà đại sư nói, chỉ cần có một người rút được quẻ này thì không cần để người khác rút phải nữa.

Theo sự dẫn đường của tiểu hòa thượng, Từ Tang đi đến một hoa viên ở phía sau, tiểu hòa thượng bảo nàng chờ, hắn đi mời Tịnh Hoà đại sư kia đến.

Từ Tang nhàm chán đánh giá xung quanh, đó là một cái sân mộc mạc, có đủ loại hoa cỏ phổ biến thường thấy, không có gì mới lạ, nhưng không khí ở đây dường như tốt hơn bất kì chỗ nào.

Một lúc sau, tiểu hòa thượng dẫn một lão hoà thượng mặt đầy nếp nhăn, chòm râu bạc phơ xuất hiện. Nét mặt ông hiền lành, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, trong đôi mắt sáng ngời kia tràn ngập trí tuệ.

“Sư bá, chính là vị nữ thí chủ này rút được quẻ không chữ.” Tiểu hòa thượng đi đến trước mặt Từ Tang nói.

Từ Tang lẳng lặng nhìn người gọi là Tịnh Hoà đại sư “đức cao vọng trọng” kia.

“Ừ.” Tịnh Hoà đại sư lên tiếng, nói với tiểu hòa thượng: “Con ra ngoài chờ trước đi.”

Tiểu hòa thượng đi rồi, Tịnh Hoà đại sư hỏi Từ Tang: “Thí chủ tiếp theo cô muốn đi đâu.”

Từ Tang ngạc nhiên, nàng tự hỏi bản thân, nàng nên đi đâu đây? Lúc này nàng cũng mê hoặc, lẳng lặng nhìn Tịnh Hoà đại sư, hỏi: “Đại sư cảm thấy tôi nên đi đâu.”

“Nếu thí chủ không biết đi hướng nào, sao không nghe lão nạp một lời.” Tịnh Hoà đại sư nói.

Tức Mặc Từ Tang vẫn như cũ im lặng nhìn Tịnh Hoà đại sư, ông ta biết gì chẳng?

“Thí chủ, mặc kệ cô đến từ đâu, cũng nên lạc địa sinh căn thôi.” Tịnh Hoà đại sư cười nói.

Đôi mắt bình tĩnh của Từ Tang cuối cùng có chút dao động, “Đại sư có thể nói rõ ràng chút không?”

“Trúng đích có khi chung tu có, trúng đích vô khi chớ cưỡng cầu, chớ cưỡng cầu làm chi, nguyện ước cưỡng cầu cũng là hư không, tin tưởng thí chủ sẽ có phúc báo.” Tịnh Hoà đại sư cười nói.

Từ Tang hí hửng, nàng không hiểu ý lão hoà thượng này, nhưng có chút gì đó quả thật nàng muốn làm rõ. “Đại sư, vì sao ông nói với tôi điều này.”

“Lão nạp tính ra bản thân sẽ gặp một quý nhân, đặc biệt ở đây chờ, mà thí chủ chính là quý nhân của lão nạp.” Tịnh Hoà đại sư cười nói.

Từ Tang im lặng nhìn Tịnh Hoà đại sư, người trước mắt cũng không cảm giác được nguy hiểm.

“Thí chủ, một hoa một cỏ một đời, đừng nghĩ tới chuyện đi nữa, mọc rễ thôi!” Tịnh Hoà đại sư lại nói.

“Ông biết tôi không phải là người của thế giới này đúng không?” Giọng điệu của nàng rất chắc chắn.

Tịnh Hoà đại sư cười cười với Từ Tang, chậm rãi xoay người rồi đi, giọng nói bình thản vang vọng. “Trúng đích có khi chung tu có, trúng đích vô khi chớ cưỡng cầu, chớ cưỡng cầu làm chi, nguyện ước cưỡng cầu cũng là hư không... Trúng đích có khi chung tu có, trúng đích vô khi chớ cưỡng cầu, chớ cưỡng cầu làm chi, nguyện ước cưỡng cầu cũng là hư không...”

Từ Tang lẳng lặng nhìn bóng lưng hòa thượng rồi đi, cũng không biết khi nào nàng ra khỏi chùa miếu.

“Không cần cưỡng ép đẩy ra, cưỡng cầu được như nguyện. Cuối cùng cũng là giả.”

Từ Tang thì thào, đột nhiên hiểu được một chút, trên mặt lộ ra một chút ý cười hiếm thấy. Nàng lẩm nhẩm đọc lại, đã vậy thì cứ như vậy đi, tuy rằng

nàng không rõ Hạ Mộc có vị trí như thế nào trong lòng mình, nhưng nàng quan tâm và tưởng niệm hẳn.

*** Trở về.

Nghĩ thế, tâm trạng nàng có chút sốt ruột. Bây giờ nàng chưa thực sự xác định được tình cảm của mình với Hạ Mộc, nhưng nàng sẽ không đẩy hẳn ra. Nàng muốn thử đón nhận, thử rồi sẽ biết. Nếu cuối cùng nàng và Hạ Mộc không có gì, nàng sẽ để xuống. Nếu quả thật có, đời này nàng sẽ có người làm bạn không phải sao.

Bỗng nhiên nàng hiểu được một chút lời vị đại sư kia nói “Lạc địa sinh căn”. Nàng đến thế giới này, mà chưa bao giờ coi bản thân là người của thế giới này, toàn lấy tư thế của người đứng xem nhìn mọi thứ xung quanh. Mà nàng có cảm giác khác thường với Hạ Mộc khiến nàng như tìm được điểm rơi xuống đất, muốn mọc rễ này mầm, về sau nàng sẽ là một thành phần của thế giới này.

Sau khi nghĩ thông suốt, Từ Tang đi theo hướng trở về thôn Hạ Hà.

Ba ngày sau, ánh nắng mặt trời rực rỡ, bầu trời xanh thẳm, không có một áng mây trắng.

Từ Tang đứng trước cửa thôn. Nàng nhớ lại cảnh tượng năm ngoái khi mới đến thôn, cảm nhận được sự hưng phấn khi trở về quê hương lúc trước của Hạ Mộc.

Vừa vào thôn, nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì xung quanh rất yên tĩnh. Nàng nhanh chóng đi lên tượng pha, phát hiện phong cảnh thay đổi rất lớn. Từng là hồ bỏ hoang nay sinh cơ bừng bừng, đầy hoa sen nở. Gốc cây đa đại thụ dường như càng thêm tươi tốt có sức sống. Từ dưới pha hạ hướng lên trên, hai bên trồng kín đủ loại đào. Nhìn gốc cây, hẳn là dời đi lúc cây đã trưởng thành, bằng không trong vòng hai năm không thể có cây đào lớn như vậy.

Trong lòng nàng hơi khản trương đi trên pha thượng, do dự một chút, nàng triển khai tinh thần lực dò xét cả vùng. Không có Hạ Mộc ở đây, trên mặt nàng lộ ra một chút thất vọng, nhưng vì không có hẳn, nàng bước đi không hề do dự, chớp mắt đã đến pha thượng, đẩy cửa viện vào trong.

So với lúc nàng rời đi sân thay đổi cực kì lớn, từng không có hoa cỏ gì nay mặt đất đủ loại hoa cỏ, đoạn đường từ cửa viện đến nhà trúc cách mỗi đoạn lại trải một khoảng đá, nhìn rất đẹp, Từ Tang vừa thấy đã thích.

Cửa nhà trúc khoá, Từ Tang không có chìa khoá, nàng cũng không muốn đứng ngoài phòng chờ Hạ Mộc trở về, vì thể tinh thần lực của nàng chui vào lỗ khoá, giống như chiếc chìa khoá vô hình đút vào, lập tức mở được.

Nàng đẩy cửa ra, vào trong. Cách bài trí bên trong bố không hề thay đổi, nàng vừa định chạy lên lầu, lại dừng chân, xoay người xem bên ngoài.

Chốc lát sau truyền đến tiếng gọi vui mừng của Khúc thị, “Chú em Hạ Mộc. chú đã về.”

Từ Tang không hề bất ngờ, đi ra ngoài.

“Em dâu!” Khúc thị đứng trong sân, không thể tin nhìn Từ Tang, kinh hi nói: “Thật là em à!”

“Chị dâu.” Từ Tang gật gật đầu.

Khúc thị ngạc nhiên, hình như em dâu thay đổi quá lớn. Tuy rằng vẫn không nói gì nhưng vẻ mặt trở nên nhu hoà hơn một ít, không như trước kia lạnh như một khối băng.

“Em từ nhà mẹ đẻ đã trở lại.” Khúc thị cười hỏi, trêu ghẹo nói: “Em cũng đủ nhân tâm, bỏ lại chú Hạ Mộc tận hai năm.”

Từ Tang sững sốt, sao Khúc thị cho rằng nàng về nhà mẹ đẻ? Nhưng nàng không phản bác, mà nói: “Hạ Mộc không có ở đây.”

Khúc thị nghe thế sắc mặt có chút khó coi, bao hàm trong đó cả sự lo lắng.

Từ Tang nghi hoặc nhìn Khúc thị.

Khúc thị do dự một hồi, nói: “Chị thấy cửa nhà mở, tưởng rằng chú Hạ Mộc đã về, chú ấy...”

Nàng nhìn Khúc thị, nhất thời cảm giác không đúng càng rõ.

“Em dâu, để chị kể cho em. Nghe xong, em đừng sốt ruột.” Khúc thị thở dài, hạ quyết tâm nói, “Sự tình là thế này, đỉnh núi phía bắc thôn Minh Nguyệt bị một đám cường đạo chiếm đóng, cướp bóc rất nhiều của cải ở thôn chúng ta và hương thân thôn Minh Nguyệt. Tài sản nhà chị bị cướp, nhà bác Hai của chồng em cũng bị bắt, cả nhà chúng ta đi báo quan, Huyện lệnh lại bỏ mặc. Thật sự chờ không được, chú Hạ Mộc cậy bản thân có chút võ công, liền đi cứu người, bây giờ còn chưa về.”

Tức Mặc Từ Tang rung mình, hỏi: “Đi bao lâu rồi?”

“Ba ngày, chị từng đến thôn Minh Nguyệt hỏi thăm, từ sau khi Hạ Mộc lên núi không có ai thấy chú ấy xuống núi.” Khúc thị rất lo lắng nói.

“Chị dâu, chị về đi, em đi tìm Hạ Mộc.” Tức Mặc Từ Tang vừa nói vừa đi về hướng thôn Minh Nguyệt.

“Em dâu, không được, em không thể đi, rất nguy hiểm.” Khúc thị vội kêu to, sau đó không thể tin nổi nhìn phía trước. Chỉ thấy Từ Tang lưu lại vài đạo tàn ảnh rồi biến mất hoàn toàn khỏi vùng tượng pha, thật lâu sau nàng mới hoàn hồn, lắp bắp nói: “Hoá ra em dâu cũng biết võ công!”

Từ Tang từng tới Thôn Minh Nguyệt một lần, trí nhớ của nàng cực kì tốt, nhanh chóng chạy đến đó. Nhưng nàng không biết bọn cướp kia ở ngọn núi nào, xung quanh lại không có người, nàng tìm được nơi có nhà dân, bước tới gõ cửa, rất lâu sau không thấy ai ra. Nàng đành triển khai tinh thần lực, bên trong có người, vì sao không lên tiếng trả lời, nhìn thân mình bọn họ run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về hướng cửa viện, dường như sợ hãi cái gì đó.

Từ Tang nghĩ đến bọn cướp Khúc thị nói thì hiểu ra, chẳng lẽ bọn họ cho rằng cường đạo đến, cho nên ở sợ hãi, không dám ra mở cửa. Nàng kêu lên: “Có người không, tôi là chị ba bên nhà vợ của Trương Nhị Bảo.”

Người ở bên trong nghe được tiếng nói của phụ nữ, lại là người nhà mẹ đẻ của vợ Trương Nhị Bảo cùng thôn, lập tức thả lỏng người. Sau khi bình tĩnh, chủ nhà mới đi ra, những người khác vẫn không dám lộ diện.

Người đàn ông kia đi ra ngoài sân, khách sáo lộ mặt thấy chỉ có một mình Từ Tang, vội hỏi: “Chị Ba à, sao một phụ nữ như cô một mình chạy đến đây, mau về đi! Hiện tại mọi người không ai dám xuất môn đâu.”

Người đàn ông này không quen Từ Tang, nhưng người ta vừa báo tên nên biết xưng hô như thế nào.

Từ Tang nhìn căn nhà này, nếu cường đạo đến, trốn trong phòng cũng vô dụng! Hỏi: “Tôi muốn hỏi thăm hang ổ của bọn cướp ở đâu.”

“Đi về hướng bắc, qua hai ngọn núi chính là núi Ngưu Đầu, cũng chính là hang ổ của bọn chúng. Chị Ba à, cô hỏi điều này làm gì?” Người đàn ông kia nghĩ vẫn.

“Đa tạ.” Từ Tang xoay người bước đi.

Người đàn ông kia nhìn Từ Tang rồi đi một cách kì lạ, sau đó nhanh chóng chui vào phòng.

Từ Tang đi trên đường mòn trong núi, lướt qua hai ngọn núi, nàng mới thả chậm tốc độ, bắt đầu đi bộ. Ở ven đường, nàng nhìn thấy một tảng đá bên trên viết mấy chữ núi Ngưu Đầu, xem ra đã đến nơi.

Nàng cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó đi về hướng đông. Trên bãi cỏ có dấu vết bị giẫm đạp, đường cũng không khó đi, cây cối cao lớn tươi tốt, ngăn cách khí nóng của ban ngày nên rất mát mẻ.

Đột nhiên nàng nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng nhiều, triển khai tinh thần lực nàng nép mình ẩn núp sau một gốc cây đại thụ. Sau đó tinh thần lực lại được triển khai lần nữa, sừng sốt, không ngờ nàng nhìn thấy Hạ Mộc. Hắn đang thở hổn hển chạy vội vã, đằng sau có hơn hai mươi hán tử tay cầm đại đao đuổi theo, vừa đuổi vừa kêu to “Đừng chạy”, “Đứng lại”.

Nàng ngẩn ra trong phút chốc, lúc này Hạ Mộc đã chạy đến dưới tàng cây gần chỗ nàng trốn. Hắn không chạy nổi nữa, dựa vào gốc cây liều mạng thở, đám người kia bao vây quanh hắn.

Hai năm không gặp, khí chất thật thà của Hạ Mộc vẫn chẳng hề thay đổi, nhưng lại có cảm giác trưởng thành hơn rất nhiều, đường nét khuôn mặt có thêm một ít kiên cường.

“Thằng nhóc, tốt nhất mày thúc thủ chịu trời đi, dám độc sảm (một mình chạy đến) chúng trại đầu trâu của chúng ta à, tao thấy mày chán sống rồi.” Một người đàn ông trung niên cao lớn nói với Hạ Mộc.

“Tôi thì chết cũng tuyệt đối không đầu hàng, đi theo mấy người làm kẻ cướp, không chuyện ác nào không dám làm. Tốt nhất mấy người hãy thả người ra, giải tán sơn trại bằng không sớm hay muộn sẽ có báo ứng.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Báo ứng? Buồn cười chưa, tao đường đường là nhị đương gia của trại đầu trâu, còn sợ báo ứng chặc.” Người đàn ông trung niên cao lớn cũng chính là người tự xưng nhị đương gia khinh thường nói, “Tao nhìn mày thân thủ không sai, chỉ bằng làm thủ hạ cho tao, mày sẽ một bước lên trời.”

Hạ Mộc hừ lạnh một tiếng, xem như không đồng ý lời tên Nhị đương gia kia nói.

“Các huynh đệ, lên cho ta, giáo huấn nó một trận.” Nhị đương gia vung tay lên, mấy tên quơ quơ đại đao chém về phía Hạ Mộc.

Hạ Mộc không có vũ khí, nhưng hắn có võ công lại cố gắng trong hai năm, tiến bộ hơn rất nhiều. Nhất thời hắn chiếm thượng phong, đối phương đã có mấy người trúng nắm đấm của Hạ Mộc, không chạm được đến hắn.

Nhị đương gia kia đứng bên cạnh, sắc mặt trầm xuống. Y vung tay lên, có người lui xuống, xem ra y muốn đích thân lên sân khấu. Sắc mặt Hạ Mộc bắt đầu nghiêm túc hẳn lên.

Có vẻ đây là một đối thủ mạnh, Từ Tang thầm nghĩ.

“Nhóc con, để ta tới thỉnh giáo một chút.” Nhị đương gia hung hăng lườm Hạ Mộc, không nói hai lời. Đao trong tay bỏ về phía hắn, vừa nhanh vừa chuẩn, uy vũ sinh phong.

Hạ Mộc vội vàng nghiêng người tránh, đồng thời lại ra một quyền về phía Nhị đương gia. Tốc độ thu đao của y rất nhanh, trong lúc chỉ mình treo chuông y dùng đao chặn nắm đấm của hắn. Hạ Mộc kinh ngạc, nắm đấm vội vàng lách về bên sườn mới không trúng đao kia. Nhưng kinh phong của nắm đấm vẫn thổi bay tóc y hơi đau, trong lòng y lòng không khỏi kinh ngạc vài phần, càng thêm nghiêm cẩn đối chiến.

Qua mấy chục chiêu Từ Tang nhìn ra. Mặc dù võ công của Hạ Mộc cao hơn Nhị đương gia một chút, nhưng hắn khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu khiến hắn rơi xuống thế hạ phong. Dù vậy y đừng mong thắng được Hạ Mộc, mà tiếp tục đánh tiếp cũng không được. Chắc chắn cơ thể sẽ kiệt sức, đến lúc đó tình thế cực kỳ bất lợi với Hạ Mộc.

Nhị đương gia kia dường như không muốn tiếp tục dây dưa với hắn. Y hạ lệnh cho tất cả cùng công kích. Y làm chủ công, những kẻ khác thường quấy nhiễu Hạ Mộc, rất nhanh trên người hắn trúng mấy vết thương.

Ánh mắt Từ Tang híp lại, dù thể năng không định xuống cứu người, kinh nghiệm chiến đấu của Hạ Mộc quá kém, vừa khéo huấn luyện một chút, về phần mấy vết thương của hắn không có gì nguy hiểm.

Đúng lúc này, đao của Nhị đương gia đâm vào chỗ yếu hại của Hạ Mộc. Dù hắn tránh được cũng sẽ bị thương rất nặng, tinh thần lực của nàng bùng ra, y bị đánh bay ra ngoài mấy mét, tất cả đều kinh ngạc.

“Ai, tên hỗn đản nào dám đánh lên ông đây, lăn ra đây cho ông.” Nhị đương gia tức giận nói, đồng thời trong lòng y cũng khiếp sợ. Vừa rồi có một luồng khí đánh bay y. Xem ra lai lịch đối phương không nhỏ, bản thân không thể đối phó được. Hắn lên làm một động tác sau lưng, một kẻ đứng sau lưng hắn vụng trộm rời đi.

Tất nhiên Từ Tang nhìn thấy nhưng nàng không thêm đề ý, từ trên cây nhẹ nhàng tiếp đất.

Từ Tang xuất hiện. Cảnh tượng mọi người nhìn thấy là một nữ tử xinh đẹp từ trên cây hạ xuống, giống như thiên tiên hạ phàm. Sau lưng nàng lấp lánh ánh mặt trời, khiến nàng đẹp đến mức không thể xâm phạm, họ ngẩn ra nhìn.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc ngây ngốc quan sát Từ Tang, giống như hắn nhìn thấy tiểu thư hay ảo giác xuất hiện.

Nhị đương gia hoàn hồn lại trước tiên. Y nhìn Từ Tang lộ ra ý cười quỷ dị, “Người đẹp chủ động đưa lên cửa.”

Có lẽ là bị sắc đẹp của Từ Tang mê hoặc, y đã quên một màn khiến y kinh hãi lúc nãy. Khi y nói chuyện, liếc mắt ra hiệu cho thủ hạ. Một tên đang bao vây đột nhiên tiến lại gần Hạ Mộc, mà hắn vẫn ngây ngốc nhìn tiểu thư đương nhiên không phát hiện ra. Có lẽ từ khi nhìn thấy Từ Tang, tất cả mọi thứ đều bị hắn tự động loại bỏ.

Mắt Từ Tang nhú lại, nháy mắt xuất hiện bên cạnh Hạ Mộc, một cỗ tinh thần lực ập lên người kẻ đánh lên kia, hắn bị đánh bay ra ngoài, ngã trên mặt đất hôn mê.

“Anh còn ngẩn người, muốn chết à?” Từ Tang lạnh lùng nói.

Giọng nói lạnh như băng kia khiến Hạ Mộc tỉnh táo lại, hắn nhìn nàng không thể tin hỏi: “Tiểu thư, thật sự là cô.”

Hắn mỗi ngày đều nhớ đến tiểu thư nhưng không thể ngờ có một ngày tiểu thư sẽ từ trên trời giáng xuống!

Từ Tang lạnh lùng xem hắn, hiện tại không phải là thời điểm nên thất thần có được không.

“Tiểu thư, cô thật sự đã trở lại.” Hạ Mộc ngây ngốc nở nụ cười.

Nàng ngẩn ra nhìn hắn. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự vui mừng của hắn, chẳng lẽ bản thân trở về khiến hắn vui đến vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 2: Hồng y nam tử

“Đừng chỉ đầu hàng riêng mình nàng.” Từ “nàng” do hắn nói ra tăng thêm ngữ điệu trêu đùa Từ Tang, ngữ khí tràn ngập ái muội.

“Mau chóng xử lý những kẻ này đi.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Vâng.” Hạ Mộc vui vẻ đồng ý, chỉ thấy nàng lại bay về thân cây, ngồi trên một cành to, nhàn nhã nhìn xuống dưới, hiển nhiên không có ý định ra tay giúp viện.

Còn Hạ Mộc cũng không muốn xin tiểu thư hỗ trợ, hắn sẽ bảo vệ tiểu thư. Đôi mắt hắn nhìn về phía Nhị đương gia kia, muốn bắt giết bắt vương trước.

Tên kia lập tức cảm nhận được một luồng khí nguy hiểm. Y cảnh giác nhìn Hạ Mộc, thấy hắn lao về phía mình, vội quát: “Cẩn hắn lại.”

Vì thế Hạ Mộc lại bị bao vây. Nhưng lần này nắm đấm của hắn rất uy vũ, không ai dám trực tiếp chống lại nên rất nhanh hắn tiếp cận được với Nhị đương gia. Hai người lại đối đầu.

Lần này hai người đều dùng toàn lực, rất dễ lan đến người chung quanh, cho nên những tên cướp này rất thông minh không tiến vào mà vây tròn lại. Ở trung tâm là hình thức một chọi một.

Mấy chục chiêu qua đi, rõ ràng Hạ Mộc chiếm thượng phong, nhưng không thể thắng. Còn Nhị đương gia tuy rằng ở thế yếu, cũng không chút hoang mang đối chiến với Hạ Mộc, y đang kéo dài thời gian chờ cứu binh đến.

Đôi mắt Hạ Mộc hơi trầm xuống, hắn biết rõ, nếu đánh tiếp sẽ bất lợi với hắn. Có thêm nhiều tên cướp tới thì càng thêm phiền toái. Dù hắn rơi vào tay bọn chúng cũng chẳng sao, nhưng tiểu thư thì không thể. Tuy rằng nàng có võ công, khả năng còn rất lợi hại, có ai dám chắc chắn nàng có thể chống lại bọn cướp. Chống được thì tốt, nhưng mà nếu có sơ sót gì hắn tuyệt đối không cho phép.

Vì vậy tốc chiến tốc thắng!

Kinh nghiệm chiến đấu Hạ Mộc không nhiều nhưng hắn tuyệt không ngốc. Nếu không có biện pháp áp chế Nhị đương gia thì phải sáng tạo cơ hội. Do đó hắn cố tình để lộ một sơ hở cho y đâm đầu vào.

Có lẽ vì Hạ Mộc giả vờ quá giống nên y bị lừa, đâm vào sơ hở hắn lộ ra. Hạ Mộc đã sớm chuẩn bị tốt, ngay thời điểm đó, chân hắn đạp vào đao, đồng thời một quyền đánh trúng ngực y.

Thân thể Nhị đương gia đau nhức, bị Hạ Mộc đánh lùi về sau. Hắn đuổi theo không bỏ, lúc y rút lui, hắn nhanh tay nắm chặt yết hầu y. Chỉ cần dùng một chút lực, y sẽ lập tức tử vong.

Sắc mặt Nhị đương gia rất khó nhìn, không dám lộn xộn. Bọn cướp hoảng lên, lập tức vây lại gần.

“Không được nhúc nhích.” Hạ Mộc quát, đồng thời lực đạo trên tay tăng thêm. Y không thể hô hấp nổi, nơi yết hầu nóng bừng đau đớn. Y vội quơ quơ tay ý bảo Hạ Mộc thả lỏng một chút sau đó vội vàng la: “Chúng mày không ai được tiến lên.”

Bản thân Nhị đương gia bị bắt làm con tin. Tạm thời lại bị lệnh này áp chế, đám cướp không dám làm gì.

Trên mặt Từ Tang toát lên một tia vừa lòng, hắn khá thông minh, biết bắt giặc phải bắt vua trước. Đột nhiên ánh mắt nàng nhìn về phía phương xa, nơi đó có người đang đến.

Tốc độ người nọ rất nhanh, sau khi Từ Tang phát hiện, chưa đến một khắc, một bóng người màu đỏ xuất hiện. Nhìn đôi giày của nam dùng, lại nhìn yết hầu nổi lên, rõ ràng thông báo cho mọi người trước mắt là một nam tử trẻ tuổi, một nam tử còn yêu mị hơn nữ nhân.

Hắn còn đẹp hơn hẳn mỹ nữ, mặt trái xoan, ngũ quan tinh xảo, cặp mắt phượng xiêu hồn lạc phách, vốn đã có bộ dạng yêu mị, lại mặc kiện trường bào màu đỏ, đúng là mị càng thêm mị.

Mắt Từ Tang hơi híp lại. Yêu nghiệt trước mắt về ngoài nam không ra nam, nữ không ra nữ này tuyệt đối không đơn giản, thực lực vượt xa Hạ Mộc. Và cả khí chất không hề sợ hãi kia chẳng phải một người bình thường có thể có, lạ thật, một người như thế tại sao muốn làm cường đạo?

Nhị đương gia nhìn thấy hồng y nam tử rất vui vẻ, vội vàng kêu lên: “Đại ca, cứu đệ.”

Mà hồng y nam tử kia lại không hề nhìn về y, khoe miệng hàm chứa ý cười, ngẩng đầu nhìn Từ Tang. Ý cười nơi khoe miệng hắn hình như càng đậm. “Vị cô nương này, sao không xuống dưới nói chuyện, nếu tại hạ phải ngẩng đầu nhìn nàng suốt sẽ mệt lắm.”

Trong khi hắn nói chuyện, cặp mắt phượng phong tình vạn chủng, phóng điện về phía nàng. Từ Tang thờ ơ, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Hạ Mộc nhìn Từ Tang, nàng gật gật đầu với hắn.

“Người là đại đương gia của trại Ngưu Đầu?” Hạ Mộc lên tiếng hỏi. Hắn rất cảnh giác với hồng y nam tử, từ trên người hắn ta cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

“Không dám nhận.” Y nhìn về phía Hạ Mộc, khiêm tốn nói, trên người hắn không hề có điểm gì giống kẻ cướp, yêu mị mà có lễ nhưng không thể làm cho người khác thấy hảo cảm.

“Son trại các người cướp tiền thì thôi, giờ còn bắt người, lấy tính mạng người ta. Cần gì tuyệt tình như thế, nhất định sẽ có tai ương ngập đầu.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Người anh em, cậu hiểu lầm rồi. Tôi là người tốt, mấy chuyện xấu này do thủ hạ của tôi làm. Tôi không làm gì cả, cậu đừng đổ oan cho tôi.” Hồng y nam tử buông tay, rất vô tội nói.

Hắn thân là đầu lĩnh của bọn cướp, sao có thể bị đổ oan, đồ trọn tròn mắt nói dối.

“Người thân là đại đương gia, chính là đầu sỏ gây nên tất cả. Hiện tại Nhị đương gia của các người ở trên tay chúng ta, đưa mấy người các người bắt đến trao đổi.” Hạ Mộc không ngốc đến mức tiếp tục giảng đạo lý lớn với kẻ cướp, nói thẳng ra yêu cầu của bản thân.

Lần này lên núi, hắn hiểu được bản thân không có năng lực tiêu diệt đám giặc này. Cho nên hắn chỉ muốn cứu người, hơn nữa có thêm tiểu thư ở đây, phải mau chóng rời đi.

“Chuyện khác tôi lười quản, cậu muốn thế nào thì thế đó!” Hồng y nam tử xua xua tay, sau đó liếc Từ Tang, cười nói: “Tôi chỉ cần cô nương xinh đẹp trên cây kia thôi.”

“Chớ vô lễ.” Hạ Mộc quát, giờ phút này hắn chẳng còn vẻ hiền lành, tầm mắt nhìn hồng y nam tử lạnh như băng. Nếu tên này dám làm gì tiểu thư, có chết hắn cũng lôi y theo cùng.

“Tôi vô lễ, cậu làm gì được tôi?” Hồng y nam tử buồn cười xem Hạ Mộc.

Con dao trong tay Hạ Mộc nhanh như chớp bổ vào gáy Nhị đương gia làm hắn tạm thời hôn mê bất tỉnh, đồng thời Hạ Mộc cũng nói tay, hắn té trên mặt đất không nhúc nhích.

Hắn cứ cầm theo Nhị đương gia thì vương chân vương tay chi bằng cho hắn ta hôn mê đi. Lực đạo của hắn cực lớn, không đến nửa ngày hắn ta sẽ không tỉnh lại.

“Nhị đại gia.” Đám cường đạo la hoảng lên, nhưng họ cũng biết Nhị đương gia chỉ ngắt xiù nên không xúc động tiến lên.

Hạ Mộc đi về phía trước hai bước, chính diện đối mặt với hồng y nam tử kia. Còn chưa kịp nói chuyện, Từ Tang đột nhiên bay xuống, nhẹ nhàng chắn phía trước Hạ Mộc nói: “Hạ Mộc, anh giữ chặt người trong tay đi, không có lệnh của tôi không được lộn xộn.”

“Tiểu thư, để tôi đối phó người này!” Hạ Mộc cảm giác được y rất nguy hiểm, mà hắn không hy vọng tiểu thư chống lại thứ gì đó nguy hiểm.

“Anh không phải là đối thủ của hắn.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Mộc không nói gì thêm. Hắn có thể nhìn ra võ công tiểu thư còn cao hơn bản thân rất nhiều, càng nắm chắc đối phó được với y hơn mình. Do dự một chút, hắn nói: “Tiểu thư, ngài yên tâm, tôi sẽ không gây thêm phiền toái cho ngài.”

Trong lòng hắn thề, nhất định hắn phải trở nên mạnh hơn!

“Cô nương đúng là để mắt đến tại hạ, nhưng tại hạ không phải là đối thủ của nàng, không bằng nàng cho ta một con ngựa, tại hạ nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ nàng.” Hồng y nam tử ngoài miệng nói cầu xin tha thứ nhưng không có một tia cầu xin hay sợ hãi.

“Nói như vậy, anh muốn đầu hàng.” Nàng lạnh lùng nhìn hắn.

“Đúng, chỉ đầu hàng riêng mình nàng.” Từ “nàng” do hắn nói ra tăng thêm ngữ điệu trêu đùa Từ Tang, ngữ khí tràn ngập ái muội.

Hạ Mộc vừa nghe sắc mặt trầm xuống. May mà hắn còn nhớ kỹ, chủ tử ở phía trước chưa nói gì, hắn làm hạ nhân không thể nói xen vào. Tuy nhiên tay siết yết hầu Nhị đương gia bỏ thêm vài phần lực, nếu như không còn cách nào khác, thủ hạ của y sẽ gặp nạn.

Nhị đương gia kia giận mà không dám nói gì, mệnh của hắn nằm trong tay người khác.

Từ Tang lạnh nhạt nhìn thoáng qua hồng y nam tử, dám đùa giỡn nàng tất nhiên phải gánh lấy hậu quả. Nàng nhàn nhã hái một chiếc lá ngay bên cạnh, sau đó ánh mắt một lần nữa dừng trên người y. Y lập tức cảm thấy nguy hiểm, một âm thanh xé không vang lên, sắc mặt y cả kinh, đồng thời thân thể vội vàng tránh né.

Một vật gì đó không thể nhìn rõ hình dáng xuyên qua tay áo vốn không kịp tránh, ghim thẳng vào thân cây sau lưng hắn. Nếu hắn không tránh kịp, hắn không đơn giản chỉ rách quần áo mà sẽ giống như cái cây kia.

Mọi người ngạc nhiên...

Lá cây trong tay Từ Tang không thấy đâu nữa. Vật ghim vào thân cây kia đúng là lá cây trong tay nàng.

“Cô nương hảo thân thủ, chỉ một mảnh lá cây cũng có uy lực bậc này.” Hồng y nam tử cười tán dương, kinh ngạc lúc trước đã biến mất không thấy, có vẻ cực kỳ chân thành, “Nhưng mà, cô nương, cần gì tức giận đến vậy, cô nương xinh đẹp vừa nổi lửa sẽ trở nên đáng sợ nha! Người nhanh già đi, thử tưởng tượng xem một cô nương dung nhan xinh đẹp như vậy nếu già đi, thật đáng tiếc ... Huống hồ tại hạ chỉ thích hầu hạ cô nương xinh đẹp, nếu cô nương không đẹp nữa, vậy làm sao bây giờ!”

Giọng điệu của y chuyển rất nhanh, những lời vừa nói đáng đánh đòn nhất là câu cuối cùng càng ái muội. Bọn cướp nghe xong cười phá lên.

Sắc mặt Hạ Mộc khó coi, tay nắm cổ Nhị đương gia càng dùng sức. Hắn ta bắt đầu giãy dụa Hạ Mộc mới hoàn hồn, thả lỏng chút, hắn không muốn giết người, ánh mắt nhìn tiểu thư càng trở nên kiên quyết. Hắn phải càng thêm nỗ lực, mới có khả năng giúp ích cho tiểu thư.

“Miệng tiện.” Từ Tang lạnh lùng nói. Tay cầm lá cây phát một cái, vài phiến lá phát ra những thanh âm trống rỗng lao về phía y. Người kia vội vàng né tránh, cũng chỉ có thể né, quần áo trên người y đã rách mấy chỗ, chật vật vô cùng.

“Cô nương, đúng là đủ ngoan tâm, nhìn khuôn mặt đẹp trai ngời ngời của ta mà nàng cũng ra tay được.” Hồng y nam tử cười nói với Từ Tang, tuy rằng trong lòng khiếp sợ năng lực của nàng, nhưng ngoài miệng vẫn khiêu khích bằng lời như cũ.

Hiển nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Được cứu

Nhìn hồng y nam tử chật vật, Hạ Mộc tạm yên lòng, tiểu thư còn lợi hại hơn tưởng tượng của hần, y không phải là đối thủ của nàng.

Từ Tang chau chau mày, hồng y nam tử có thể tránh được đạn lá cây của nàng xem ra cũng có chút năng lực. Lần này nàng sẽ có cơ hội thử xem võ công ở cổ đại như thế nào.

Nghĩ vậy, thân ảnh Từ Tang thoáng cái đã biến mất, lưu lại vài đạo tàn ảnh rồi xuất hiện trước mặt hồng y nam tử, đánh ra một chuỗi...

Y sớm cảm nhận được không khí xung quanh lưu động, nhưng vẫn muộn một chút. So sánh tốc độ của y với Từ Tang đã chậm hơn một nhịp, tuy rằng tránh được nhưng cũng càng thêm chật vật. Y kinh hãi đồng thời vội vàng thối lui đến một khoảng cách an toàn nhất định, rất nhanh y bình tĩnh lại, nhìn Từ Tang, vẫn cợt nhả như cũ nói: “Cô nương, sao nàng ra tay mà chẳng mào đầu trước, chẳng phúc hậu gì cả.”

Từ Tang không nói lời vô nghĩa với y, tiếp tục ra tay, còn hồng y nam tử vẫn tránh né. Nàng không có hứng thú chơi trò cút bắt với y, để buộc y ra tay, động tác của nàng càng ngày càng không lưu tình. Hồng y nam tử càng tránh càng chật vật, cuối cùng hần bắt đắc dĩ, chỉ có ra tay phản kích.

Chân chính đối diện, Từ Tang mới cảm giác được võ công ở cổ đại ảo diệu. Còn y càng đánh càng ngạc nhiên, hần tự thấy bản thân không phải là đối thủ của Từ Tang. Phải tìm cơ hội thoát thân mới được, đột nhiên bàn tay y tung chưởng về phía Từ Tang, đồng thời bắn ra mấy cái ngân châm. Tranh thủ khi nàng né tránh, hần thi triển khinh công. Nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người, chỉ để lại một câu nói với bọn cướp, “Các vị huynh đệ chúng ta từ biệt ở đây, sau này không gặp lại.”

Mấy tên cướp giờ mới hoàn hồn, đại đương gia muốn chạy trốn, Nhị đương gia hôn mê tự thân khó bảo toàn, bọn họ còn sống nổi ư? Vì thế bọn chúng không dám làm gì, tìm một hướng liều mạng chạy trốn, một lúc sau biến mất trong rừng.

Từ Tang xem phương hướng hồng y nam tử rồi đi, hơi nhíu mày, nàng vừa mới nhìn thấy khối ngọc bội kia là...

“Tiểu thư, mấy tên cướp chạy hé rồi, xử lý Nhị đương gia này như thế nào?” Hạ Mộc tiến lên hỏi.

Đám cướp chạy, hần sẽ không đuổi theo. Đông người phân thành nhiều hướng, hần không thể truy nổi. Cũng tốt, dừng lại tại đây mấy tên đó cũng không có năng lực gì. Không có thủ lĩnh, không làm nên chuyện lớn. Quan trọng hơn là, hần chỉ có một mình không quản được nhiều như vậy. Huyện lệnh hiện quân không muốn quản, bắt bọn chúng có lợi gì. Chỉ có Nhị đương gia này mới là mối họa lớn, tuyệt đối không thể thả y.

Từ Tang đi về phía tên kia, tinh thần lực không chút do dự bao phủ người y. Đột nhiên thân thể Nhị đương gia xuất hiện một màn quỷ dị, sự vận vẹo và đau khổ hiện rõ rất lâu.

Hạ Mộc kinh ngạc nhìn Nhị đương gia đang hôn mê. Chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của tiểu thư, “Tôi đã phế võ công của hần, từ nay về sau không động võ được, cả tứ chi cũng kém hơn người bình thường rất nhiều không thể làm được gì, để hần tự sinh tự diệt đi!”

Hạ Mộc dời ánh mắt, nhìn Từ Tang, nói: “Tiểu thư, chúng ta đi tìm Lê đại ca và Nhị Báo đi. Bọn họ đều bị nhốt trong phòng giam của sơn trại, mấy ngày nay tôi đã thăm dò hết, không ngờ vừa muốn cứu người liền bị phát hiện.”

Từ Tang nhàn nhạt lên tiếng, vì thế Hạ Mộc đi trước dẫn đường.

Hần đi đằng trước đột nhiên có cảm giác hơi căng thẳng, trong lòng hoảng hốt. Năm đó, sau khi tiểu thư rời đi, hần bị Hồi Sinh điểm huyết. Lúc tỉnh lại, hần liều mạng hỏi thăm hướng đi của tiểu thư. Mấy tháng sau không có một chút kết quả, cuối cùng bị Hạ Hồi Sinh khuyên can hần mới đồng ý trở lại Hạ Hà thôn.

Tiểu thư có võ công lợi hại, sẽ có năng lực tự bảo vệ mình. Đến kỳ hạn ba năm, tiểu thư sẽ trở về tìm hần làm thủ tục cùng cách. Như vậy hần sẽ canh giữ ở trung pha, chờ tiểu thư trở về, cũng làm cho bản thân trở nên mạnh hơn, đến lúc đó hần nhất định phải theo sát tiểu thư, không để bị bỏ lại nữa.

Nhưng thời hạn ba năm đã đến, tiểu thư lại chưa về. Hần bắt đầu không ngồi đợi ở tượng pha được nữa, mà cũng không dám tùy tiện rời đi, sợ tiểu thư trở về không tìm thấy mình. Vì thế hần nhờ Hôi Sinh giới thiệu người trên giang hồ hỗ trợ tìm kiếm, vẫn không có manh mối. Rồi hần bắt đầu miên man suy nghĩ, mặc dù tiểu thư có võ công, nhưng bên ngoài lòng người hiểm ác. Tiểu thư của lớn không bước ra nửa bước sao là đối thủ của những người đó.

Nguyên bản hần định sau khi cứu Lê đại ca và em rể ra, sẽ tự mình đi tìm. Không nghĩ tới tiểu thư đột nhiên xuất hiện, nghĩ đến đây hần không nhận được nợ nần cười ngốc nghếch. Lần này hần nhất định bám sát tiểu thư.

Từ Tang đi theo sau Hạ Mộc, nhàn nhạt nhìn bóng lưng hần. Chỉ nhìn lưng hần nhưng không hiểu sao những cảm xúc xáo động trước kia không còn nữa, nàng không hiểu nguyên nhân, nàng sẽ tìm hiểu từ từ...

Hai người hai tâm tư, lẳng lặng hành tẩu trong rừng, rất nhanh bọn họ đến hang ổ của bọn cướp. Vừa khéo gặp phải mấy tên ở đó nghe thấy tin tức định lấy đồ chạy trốn.

Những người gặp Từ Tang và Hạ Mộc, đều thất thần, một trong số đó kêu to, “Là bọn họ, chạy mau.”

Dứt lời người đó liều mạng chạy, đám còn lại này lập tức có phản ứng, cũng chạy trốn chết. Bọn họ nghe người chạy về báo tin rằng, có một đối thủ vô cùng lợi hại cả Đại đương gia và Nhị đương gia đều không phải là đối thủ, bọn họ nào dám phản kháng, cố gắng chạy mất hút còn hơn.

Từ Tang và Hạ Mộc không để ý đến bọn chúng. Rất nhanh đến cửa đại lao theo lời Hạ Mộc nói. Quả nhiên nhìn thấy bên trong cánh cửa có mấy nam nhân, trong đó có Lê Tường và Trương Nhị Bảo. Ngoại trừ hai người họ có chút tinh thần, mấy người khác vừa hốc hác lại suy sụp, hiển nhiên là đáng về chờ chết.

“Người anh em Hạ Mộc, em đâu.”

“Anh Ba, chị Ba.”

Nhìn thấy Hạ Mộc và Từ Tang, Lê Tường cùng Trương Nhị Bảo đều thất thần.

Hạ Mộc cười ngây ngô với họ, đi đến cửa lao mới phát hiện bị khoá. Hần dùng một chút lực đã bẻ gãy khoá, đẩy cửa ra, nói: “Mọi người mau ra hết đi, bọn cướp chạy trốn cả rồi.”

Lê Tường và Trương Nhị Bảo hoàn hồn, Hạ Mộc có thể đến nơi này, bọn họ đều tin. Nhưng những người khác lại không thể tin được, lẳng lặng nhìn hần.

“Mọi người nhanh chạy đi, sau đó sẽ phá sập hang ổ này.” Hạ Mộc nói, phá hang ổ của bọn cướp, bọn chúng ít đi một đường lui, cũng giảm bớt cơ hội sau này chúng quay lại đây.

Mọi người hoàn hồn lại, Lê Tường lên tiếng trước tiên, “Chú em Hạ Mộc, còn có mấy phụ nữ không biết bị nhốt ở đâu.”

“Em biết, trong một phòng khác, cứ ra ngoài trước rồi nói.” Hạ Mộc trả lời, sau đó nhìn về phía Từ Tang. Nàng đi đầu tiên, sau đó đến Hạ Mộc, Lê Tường và Trương Nhị Bảo đuổi kịp, những người khác sững sốt không quan tâm mình có được cứu thật không, đều vội vàng đi theo. Ra khỏi đại lao, không thấy một tên cướp, bọn họ mới tin, tiếng hoan hô ầm ĩ.

“Nhanh chạy thôi, rất nhanh bọn cướp sẽ quay lại.” Từ Tang đột nhiên lên tiếng.

Hạ Mộc vì lẳng, nhìn tiểu thư. Khả năng đám cướp trở về cực kì nhỏ. Tại sao tiểu thư lại nói vậy, nhưng tiểu thư đã lên tiếng ắt có đạo lý của nàng, hần không hỏi nhiều. Làm theo lời nàng, bảo mọi người nhanh chóng chạy đi.

Những người đó vừa nghe thấy vậy, vội vàng cảm ơn Hạ Mộc rồi chạy vội. Bọn họ không dám ở lại nơi này thêm một phút nào.

“Đi, thả mấy người phụ nữ kia ra.” Từ Tang nói.

Hạ Mộc biết ở đâu, vì thế đoàn người rất nhanh tìm được phòng giam giữ phụ nữ. Các cô bị trói, quần áo không chỉnh tề, rách rưới, ngoại trừ Từ Tang không biểu lộ gì, sắc mặt những người khác đều tỏ vẻ thương hại, không cần hỏi đã biết họ gặp phải chuyện gì.

Từng người tiến lên cởi trói, Hạ Mộc nói: “Bọn cướp đã chạy, mọi người về nhà đi!”

Trên mặt các cô gái đều sợ hãi nhưng bọn họ nhận thức Lê Tường và Trương Nhị Bảo là người cùng bị bắt đến đây. Thấy hai người không sao, tự nhiên tin rằng bọn cướp đã chạy, nhưng thế thì sao. Họ bị bọn chúng giam giữ bao ngày qua, đã sớm mất đi sự trong sạch, dù trở về cũng không sống nổi.

“Tìm ra ít đồ dùng đáng giá, cho các cô ấy mang đi.” Từ Tang nói, một sơn trại lớn thế này chắc chắn sẽ có chút đồ đáng giá bị bỏ lại.

Mấy nam nhân lập tức hiểu được ý của Từ Tang. Những cô gái này đã mất đi sự trong sạch, cuộc sống về sau càng thêm khó khăn, có chút tiền tài phòng thân là tốt nhất.

“Tiểu thư, có phải ngài đã lường trước tất cả, nên để những người kia đi trước. Họ mà ở lại tranh giành với các cô ấy, hơn nữa trên người mang theo tiền

tài bị người khác biết cũng không an toàn.” Hạ Mộc không nhịn được hỏi.

Từ Tang gật gật đầu.

“Không ngờ em dâu thận trọng như thế, điểm này đã nghĩ tới cả. Chúng ta phân công nhau hành động, tìm ra hết vật quý báu. Hang ổ này sẽ bị thiêu rụi.” Lê Tường cười nói.

Mọi người đều không có ý kiến, để Từ Tang ở lại khuyên nhủ mấy cô gái đó. Bình thường nàng đã ít nói giờ bắt làm công tác tư tưởng thật là việc khó xử. Nhưng chẳng còn cách nào khác, ở đây chỉ có mình nàng là nữ, không thể để đàn ông làm việc này được.

Từ Tang nhìn những người không có biểu cảm, thậm chí oà khóc. Nàng không có bản lĩnh như bác sĩ tâm lý, trước đây thế giới tương đối cởi mở, con gái đã khó chấp nhận chuyện này huống hồ là những người bị tư tưởng phong kiến xiềng xích.

Quan sát tất cả bọn họ, Từ Tang luồn tay vào trong ống tay áo, lén lấy một lọ thuốc ra khỏi vòng tay không gian, đặt trên bàn. Nàng thân nhiên nói: “Các cô nếu ai muốn tiếp tục sống sót, hãy nhanh chóng chỉnh trang lại, sau đó cứ rời đi, tiếp tục cuộc sống. Nếu không muốn sống thì uống viên thuốc này, cam đoan các cô sẽ được chết nhẹ nhàng, không chịu đau khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Ích kỷ ư?

Có một câu là con kiến còn phải sống tạm bợ, huống chi con người.

Mấy nữ nhân kia vừa nghe đến chết, nhất thời hoàn hồn, tiếp theo lại nghe giọng nói lạnh lùng của Từ Tang vang lên, “Động tác các người nhanh lên một chút, bằng không nếu bọn cướp quay lại, sẽ không cứu các người lần thứ hai đâu.”

Mấy phụ nhân vừa nghe thấy thế, nhớ đến những ngày sống trong tay bọn cướp, tay chân càng nhanh hơn, nhanh chóng sửa sang lại trang phục.

Từ Tang thấy vậy, trong mắt lộ ra một tia vừa lòng, chỉ cần là biện pháp hữu dụng, nàng không để ý đến quá trình như thế nào.

Tìm khắp sơn trại cũng kiếm ra vài thứ, có ít đồ ăn, mọi người ăn qua một chút để sau còn có sức băng qua hai ngọn núi để trở về thôn Minh Nguyệt, đói bụng thì làm gì có sức đi.

Tiếp theo chia tiền cho những phụ nhân kia, chia đều đầu người cũng được bảy, tám lượng bạc. Về phần các nàng có biện pháp chi tiêu tiền bạc hay không, tự nhiên không ai quản, mỗi người có mệnh số riêng.

Mấy nữ nhân này đều là người ở phụ cận, trong đó hai người ở thôn Minh Nguyệt, ba người khác ở thôn Mạc nhưng đều phải đi ngang qua thôn Minh Nguyệt. Cho nên họ định cùng nhóm người Hạ Mộc xuống núi, tuy rằng bọn cướp đã chạy ai dám cam đoan không có mấy tên ở lại trốn trên núi, nếu đụng phải chúng thì chết.

Thu dọn xong, sau đó đốt đuốc thiêu phòng ở, bất quá nơi này là núi rừng, nên phải đợi lửa tắt mới dám đi. May mắn, đây là hang ổ bọn cướp mới dựng lên, còn không có nhiều phòng ở, đa số dựng bằng củi, dễ dàng đốt cháy.

Đến chạng vạng, lửa dần tắt. Hiện tại thời tiết khô ráo, xung quanh nơi này có mấy chỗ lửa chưa tắt hẳn, vì thế mọi người ra suối xách ít nước về, đến khi xung quanh chỉ còn lại đất trống. Mọi người cuối cùng cũng yên tâm trở về.

Về phần mấy thứ có thể đổi tiền tương đối dễ mang gì đi đó, bọn họ tận lực mang theo, không bê được thì để lại. Nếu có người nhìn thấy, thích nhặt để họ nhặt đi!

Lại nói tiếp, cái sơn trại này thật nghèo, không có gì đáng giá.

Bọn họ chưa đi hết hai ngọn núi, trời đã tối đen, may mắn bọn họ cầm cây đuốc, hơn nữa ánh trăng đêm nay rất tròn nên không sao.

Đến thôn Minh Nguyệt, nữ nhân ở trong thôn đều tự về nhà, ba nữ nhân kia tạm thời cùng về nhà Trương Nhị Bảo, ngày mai trời sáng lại về thôn.

Còn Lê Tường, Hạ Mộc và Từ Tang cũng đến nhà Trương Nhị Bảo nhưng bọn họ sẽ không ngủ lại. Lê Tường sốt ruột chạy về nhà báo bình an, anh không đợi được đến ngày mai.

Bởi vậy, Hạ Mộc cùng Từ Tang tất nhiên cũng về theo, trên đường có bạn, hướng hồ đường không quá xa, đến nhà Trương Nhị Bảo đánh xe bò về không thành vấn đề.

Trên đường đi Từ Tang cũng biết, bây giờ nhà Trương Nhị Bảo đã ở riêng, Hạ Chiêu Quan đã có em bé tám tháng.

Đến nhà Trương Nhị Bảo. Trương Nhị Bảo gõ cửa, một bên kêu: “Chiêu Quan, ta đã trở về, mau mở cửa.”

Một lúc sau, bên trong truyền đến tiếng bước chân vội vã, mở cửa đúng là Hạ Chiêu Quan. Thấy Trương Nhị Bảo cùng Hạ Mộc trở về, nàng vừa khóc vừa cười, mãi trấn tĩnh lại, nàng mới chú ý tới phía sau hai người có một nhóm người.

“Chị Ba.” Hạ Chiêu Quan thấy được Từ Tang đầu tiên, kinh ngạc kêu lên, sau đó lại im lặng.

Hai năm qua, tuy Hạ Mộc nói rằng Từ Tang có việc về nhà mẹ đẻ, nhưng xem anh ấy từ khi Từ Tang rời đi trở nên rầu rĩ không vui, lại thêm có một chút dấu vết để lại, nàng có ngốc cũng biết chuyện Từ Tang bỏ đi có vấn đề.

Nàng đang trách Từ Tang. Hai năm nay, Hạ Mộc sống thế nào, nàng nhìn trong mắt, mặc kệ chuyện gì xảy ra, chị ta không nên vừa đi là đi tận hai năm, còn bật vô âm tín.

Từ Tang quan sát Hạ Chiêu Quan, hiện nay Hạ Chiêu Quan trưởng thành hơn rất nhiều, có thêm khí chất của người làm mẫu thân.

“Mời mọi người vào trong.” Trương Nhị Bảo vội nói.

Hạ Chiêu Quan thường xuyên ở trước mặt Trương Nhị Bảo oán giận Từ Tang về nhà mẹ đẻ lâu như vậy, một đi không trở lại, trong đó khẳng định có vấn đề.

Hắn cũng hiểu được, thế từ nhà mình đang trách chị Ba, giờ gặp mặt không khí vì điều cũng là bình thường.

“Nhị muội phu, trước tiên em đánh xe bò ra đây đi! Đã trễ rồi, bọn anh sẽ không vào, lần sau gặp sẽ nói chuyện!” Hạ Mộc lên tiếng.

Trương Nhị Bảo cũng biết, mọi người không tiện ở lại nên khi Hạ Mộc nhắc tới liền nhanh chóng đánh xe ra, mà Hạ Chiêu Quan vội hỏi: “Anh Ba, cứ ở lại một đêm trước đã, ngày mai hãy trở về.”

“Không được, chị dâu Lê và hai đứa nhóc ở nhà chắc chắn đang lo lắng lắm, Lê đại ca không chờ được, anh và chị Ba của em về cùng luôn, có bạn có bè, huống hồ này đường không xa, không sao đâu.” Hạ Mộc cười nói, thật ra hắn cũng muốn trở về gấp, về chốn cũ của hắn và tiểu thư, ở đó sẽ làm hắn an tâm hơn.

Hạ Chiêu Quan khuyên bảo một lúc vẫn vô dụng, muốn nói lại thôi cứ nhìn thoáng qua Từ Tang, rồi đi an trí chỗ ngủ lại đêm nay cho ba nữ nhân kia.

Hạ Mộc tiếp nhận xe từ tay Trương Nhị Bảo rồi lập tức khởi hành về thôn Hạ Hà. Trời đã tối đen, xe không dám đi quá nhanh, bắt quá nửa canh giờ sau cũng về đến nơi.

Xe ngựa dừng ở nhà Lê Tường trước.

Khúc thị đang lo lắng cho Lê Tường và Hạ Mộc, sau đó có thêm cả Từ Tang, càng lo lắng ăn không ngon, ngủ không yên. Nàng thường xuyên đi đi lại lại quanh sân trước, hi vọng có thể nhìn thấy những người nàng lo lắng trở về.

Lần này, khi nàng lại xuất hiện ngoài sân, phía trước vẫn chẳng có động tĩnh gì như cũ. Ngay khi nàng thất vọng chuẩn bị quay vào nhà, phía trước xuất hiện ánh sáng, nàng vui vẻ, nhìn chăm chăm ánh sáng yếu ớt đó. Không lâu sau, nàng thấy rõ tới gần là một chiếc xe bò, nhưng không nhìn rõ người, nàng vội vã chạy ra ngoài, nàng không thể chờ được nữa.

Nàng mãi miết chạy, đến tận lúc nhìn rõ ràng người ngồi trên xe, không nhận được kêu to: “A tường.”

Lê Tường vốn đang mong ngóng nhìn về hướng nhà mình, tất nhiên cũng nhìn thấy bóng dáng người chạy trên đường. Thấy là Khúc thị, hiển nhiên hắn quên bản thân không phải ngồi trên xe ngựa, mạnh mẽ nhảy xuống, chạy về phía thê tử.

May mắn xe chạy không nhanh, bằng không Lê Tường chắc chắn sẽ bị thương.

“Chàng đã về, thật tốt quá, thật tốt quá...” Khúc thị cầm chặt vạt áo của phu quân, vui mừng nỗi nói lắp.

“Lần này ta đã về, không sao cả. Nàng đừng lo lắng.” Lê Tường nắm chặt tay Khúc thị, trấn an nàng, hỏi: “Sao nàng lại ra ngoài?”

Có lẽ Lê Tường trấn an nỗi lên tác dụng, cảm xúc của Khúc thị ổn định hơn nhiều, chậm rãi nói: “Thiếp thấy có xe đến, nghĩ ra nhìn thử xem có phải chàng về không.”

“Về sau không được lỗ mãng như vậy nữa, nếu không phải chúng ta mà là người xấu thì gặp chuyện rồi.” Lê Tường tuy trách cứ nhưng nét mặt vẫn dịu dàng như nước.

“Vâng.” Khúc thị e lệ trả lời.

...

Xem hai người bình an đoàn viên, Từ Tang đột nhiên cảm nhận được hai vợ chồng họ thật sự rất ân ái.

Lúc này, Lê Tường nhìn về phía Hạ Mộc và Từ Tang, cười nói: “Hạ Mộc, em dâu, anh không mời hai em vào trong ngồi nữa. Nhanh trở về nghỉ ngơi đi!”

Hạ Mộc đáp ứng.

“Hạ Mộc huynh đệ, em dâu Từ Tang, cảm ơn hai em đã cứu gia nhà chị về.” Khúc thị cảm kích thì lễ với hai người.

“Chị dâu, xem chị nói kia, anh chị cũng nhanh vào đi. Hai đứa bé còn trong nhà đó, nếu chúng nó tỉnh lại không nhìn thấy cha mẹ lại phiền. Bọn em về trước đây.” Hạ Mộc không chể xe bỏ quay đầu đi về hướng tượng pha, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Từ Tang, cười nói: “Tiểu thư, chúng ta cũng về nhà thôi!”

Nhà?! Từ Tang hơi bất ngờ, nhìn bóng lưng Hạ Mộc, đăm chiêu. Nàng chưa hoàn toàn xác định cảm giác đối với Hạ Mộc là thế nào, sau này nơi đó có thể trở thành nhà nàng ư?

Hạ Mộc biết Từ Tang thích sạch sẽ, bất luận là thời điểm nào đều phải tắm, vì thế về đến tượng pha, sau khi hẩn thắp đèn trong phòng, lập tức vào phòng bếp nấu nước và làm mấy món ăn.

Hắn từng nói qua, muốn càng thêm cố gắng hầu hạ tiểu thư thật tốt, để tiểu thư không thể rời khỏi hắn, vì thế hắn sẽ cố gắng hết sức thực hiện.

Từ Tang yên lặng nhìn Hạ Mộc vui vẻ bận rộn, trước kia nhìn hắn luôn chân luôn tay nàng cũng không cảm thấy gì, hiện tại có cái gì đó đã thay đổi chăng?

Nàng vẫn cho rằng mình và Hạ Mộc là quan hệ hợp tác, nhưng hắn nghĩ bản thân là hạ nhân, không để nàng làm bất cứ chuyện gì, nàng cũng dường thành thói quen. Dù sao nàng sẽ rời đi, coi hắn như một người làm thuê vậy, đến lúc đó nàng sẽ trả thêm thù lao cho hắn.

Hiện tại, sau khi nàng phát hiện bản thân có cảm giác không bình thường với Hạ Mộc, tựa hồ mọi thứ trở nên khác lạ, tâm tình rất phức tạp, có vài phần mê hoặc, còn có vài phần vui mừng...

Giờ là mùa hè, chỉ cần nước hơi ấm nên Hạ Mộc rất nhanh chóng đun xong nước, đối lập với Từ Tang đang ngăn người trong phòng bếp nói: “Tiểu thư, ngài đi chuẩn bị quần áo đi! Có thể tắm rửa rồi.”

“Ừm.” Từ Tang đáp lời, đi vào phòng khách, nơi đó đặt gói đồ nàng để tạm trước đấy, từ bên trong cầm quần áo sạch sẽ đi vào phòng tắm.

Hạ Mộc có chút mê hoặc xem Từ Tang rời đi, hắn cảm thấy tiểu thư nhà mình có gì đó không giống trước đây, ít nhất trước kia tiểu thư không bao giờ ngăn người trong phòng bếp.

Sau khi Từ Tang tắm rửa, nhìn đồ ăn bày trên bàn, tâm tình nàng lại ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

“Tiểu thư, nhanh ăn thôi, trễ lắm rồi, ăn xong còn nghỉ ngơi!” Hạ Mộc cười ngây ngô nói.

Nàng gật gật đầu, ngồi xuống im lặng ăn cơm. Hương vị quen thuộc làm nàng có cảm giác xót xa khi cửu biệt gặp lại.

Ăn cơm xong, Hạ Mộc thu dọn bát đĩa, để Từ Tang đi nghỉ. Thấy tiểu thư đưa tay thu dọn, hắn liền phát hoảng, vội hỏi: “Tiểu thư, đừng, cái này để tôi làm là được.”

“Không, tôi rửa.” Từ Tang rất kiên quyết xem Hạ Mộc. Nàng đã quyết định ở lại thì phải trả giá, nàng không thể để Hạ Mộc cố gắng một mình. Nàng sẽ giúp đỡ việc nhà, bắt đầu từ việc rửa bát này.

Tuy rằng hiện tại nàng không thể xác định tình cảm Hạ Mộc đối với nàng như thế nào. Coi nàng là chủ tử, làm tất cả vì sự trung thành với bản thân? Hay tình cảm hắn dành cho nàng không đơn thuần chỉ là giữa chủ và tớ, đơn giản vì nàng chính là nàng, không hề có không hề tạp niệm?

Từ Tang mang theo sự mơ hồ cầm bát đĩa đi rửa sạch, có một điều nàng thật sự chắc chắn nếu Hạ Mộc chỉ có tình cảm chủ tớ với nàng, nàng sẽ không chút do dự rời đi.

Lại nói tiếp, nàng cũng thật ích kỷ, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Tiểu Bạch đến

Hạ Mộc ngậy ngốc nhìn bóng lưng Tử Tang, thẳng đến khi nàng biến mất phía sau cánh cửa, hắn mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo, chỉ thấy tiểu thư đã đến bên cạnh giếng để múc nước.

“Tiểu thư, cứ để tôi rửa cho!” Hạ Mộc bước lên trước, tuy không rõ tiểu thư tại sao đột nhiên kiên trì muốn rửa chén nhưng hắn phải kiên trì nguyên tắc của bản thân, nếu không tiểu thư sẽ mệt.

Hiển nhiên Hạ Mộc căn bản không ý thức được Tử Tang không phải là trẻ con, huống hồ rửa cái bát thì vất vả nỗi gì.

“Tôi rửa.” Tử Tang chăm chú nhìn Hạ Mộc, nói rất kiên quyết.

“Nhưng mà...”

Hạ Mộc còn muốn nói thêm, đã thấy vẻ mặt tiểu thư từ lạnh lùng biến thành lạnh như băng, nhất thời không dám nói gì nữa.

Được rồi! Hạ Mộc im lặng coi như đồng ý.

Thần sắc Tử Tang dịu xuống, đôi lúc nàng thật sự không hiểu, đến cùng hắn khẩn trương cái gì, chẳng phải chỉ là rửa bát thôi à?

Hạ Mộc không đi đâu, mà ở bên cạnh ân cần đưa hết cái này cái khác. Thấy hắn như thế, Tử Tang do dự một lúc, thôi tùy hắn vậy.

Chỉ là hai cái bát, hai đôi đũa và ba cái đĩa, thật sự có gì nhiều, vì thế hai người hợp lực rất nhanh rửa xong sạch sẽ.

Cầm bát đũa để vào phòng bếp, hai người chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhìn Tử Tang bước lên lầu, trên gương mặt Hạ Mộc là nụ cười ngây ngô quen thuộc, nếu cuộc sống lại quay về như hai năm trước thật tốt a!

Xem phòng ở quen thuộc rất sạch sẽ, Tử Tang nhìn ra Hạ Mộc thường xuyên quét dọn, không xáo trộn vị trí bất cứ đồ vật nào mà bảo trì nguyên dạng như cũ. Có thể thấy được hắn rất có lòng.

Nàng nằm xuống, ngửi mùi chăn thơm tho, đó là mùi của ánh mặt trời, hiển nhiên cái chăn này thường xuyên được phơi nắng.

Nàng rõ ràng cảm thấy có chút mệt mỏi, đã quá nửa đêm, nàng đột nhiên không buồn ngủ, ở trên giường lăn qua lộn lại mà không ngủ được. Không biết trong đầu đang nghĩ gì, đột nhiên nàng thầm nghĩ, đêm nay có phải Hạ Mộc giống nàng không ngủ được không? Do dự một hồi, nàng thả lỏng thần lực ra ngoài, sau đó nàng lập tức từ trên giường ngồi dậy, hắn đang làm gì thế nhỉ, sao lại cảm thấy ra sofa phòng khách ngủ.

Do dự một lúc, nàng quyết định đứng dậy xuống dưới lầu. Thấy Tử Tang xuống dưới, Hạ Mộc phát hoảng, “Tiểu thư...”

“Sao anh không về phòng ngủ?” Tử Tang nhàn nhạt hỏi.

“Tôi...” Hạ Mộc yếu đuối nhìn Tử Tang, đối diện với đôi mắt ấy, hắn thành thực nói ra, “Tôi ngủ ở đây trông chừng tiểu thư, sợ cô lại bỏ lại tôi.”

Hạ Mộc nói có chút ủy khuất, câu cuối nói rất nhỏ, may mắn Tử Tang thính tai nếu không sẽ không nghe được.

Tử Tang sững sốt, có lẽ tình cảm của Hạ Mộc với nàng thật sự không đơn giản là chủ tớ! Đến lúc đó nàng không cần lo lắng tình cảm của mình không được đền đáp nữa.

“Trong khoảng thời gian ngắn tôi sẽ không đi, dù đi cũng nói với anh, anh về phòng ngủ đi!” Tử Tang không khỏi nhăn nhai giải thích. Nàng sẽ không len lút rời đi nữa, dù đi nàng sẽ quang minh chính đại ra đi.

Chỉ là, nàng có chút hoang mang. Tình yêu rất xa vời, cảm giác đối với Hạ Mộc nàng không biết bản thân sẽ duy trì tới lúc nào, nhưng nàng hi vọng nó vẫn kéo dài. Cũng hi vọng Hạ Mộc có đủ tin tưởng để nàng tiếp tục.

Được Tử Tang cam đoan, Hạ Mộc rốt cục nhẹ nhàng thở ra, vội hỏi: “Vậy tiểu thư, tôi trở về phòng ngủ, cô cũng đi ngủ đi!”

Tử Tang gật gật đầu, quay trở lại phòng, việc nàng đã đồng ý với hắn tất nhiên sẽ không lật lọng.

Hôm sau, khi Tử Tang còn say giấc nồng, đột nhiên có tiếng lão hổ vang lên trong rừng trúc, Tử Tang đột nhiên tỉnh lại, Tiểu Bạch!

Mà Hạ Mộc đang ở trong bếp, nghe được thấy tiếng hổ kêu lập tức đi đến trong viện, nhìn về phía rừng trúc, ở đây sao có thể có lão hổ.

Tử Tang từ trên giường nhảy xuống, cấp tốc mặc quần áo, mở ban công, từ lầu hai trực tiếp nhảy xuống hậu viện, thấy tiểu thư nhảy xuống, Hạ Mộc liền phát hoảng, sau đó nhớ ra võ công tiểu thư nhà hắn rất lợi hại, hắn mới yên tâm.

“Tiểu thư, cô dậy rồi.” Hạ Mộc tiến lên cười nói.

“Tôi vào rừng trúc nhìn xem” Từ Tang nói.

“Tiểu thư, cô vào rừng trúc làm gì, vừa rồi có tiếng hổ gầm” Hạ Mộc vội hỏi.

“Tôi đi tìm con hổ ấy.” Từ Tang nói xong liền chạy vào sau núi. Sau khi quyết định trở về tìm Hạ Mộc, ở châu Phổ Tây nàng đã thả Tiểu Bạch về núi rừng. Đó mới là nơi chúng sống, nhưng bây giờ ở đây nàng lại nghe được tiếng Tiểu Bạch la hét, là tiếng kêu bình thường nàng rất quen thuộc.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc vội theo sau.

Vào trong rừng trúc, hần thấy được một con hổ trắng như tuyết, uy phong凛凛, rất xinh đẹp.

Con hổ kia vừa thấy đến Từ Tang lập tức xông đến, Hạ Mộc hoảng sợ, lao tới đánh nó, hần không thể để nó làm tiểu thư bị thương.

Từ Tang sớm phát hiện ý đồ của Hạ Mộc, giữ chặt hần, nói: “Tôi biết con hổ này, nó kêu Tiểu Bạch, sẽ không làm hại tôi đâu.”

Cơ thể Hạ Mộc lập tức ngừng mọi động tác, xúc cảm mềm mại trên tay khiến hần ngẩn ngơ. Tiểu thư lại kéo tay hần, hần biết đây chỉ là động tác vô tình của nàng, không có gì khác, hần nên coi như không có chuyện gì mới đúng. Nhưng hần càng muốn xem nhẹ, xúc cảm trên tay càng rõ ràng, sắc mặt cũng càng ngày càng nóng, cuối cùng đỏ rực.

Nhìn mặt mũi Hạ Mộc đỏ bừng, Từ Tang mới ý thức được bản thân làm gì, vì thế nhẹ nhàng buông tay, trong lòng có chút buồn cười, chỉ là kéo nhẹ tay thôi, hần có cần đỏ mặt như vậy không?

Từ Tang nghĩ thế, cúi đầu quan sát Tiểu Bạch đang dụi dụi đầu vào chân nàng làm nũng.

Hạ Mộc hoàn hồn, thấy sắc mặt tiểu thư nhà hần bình thường, cũng khôi phục chút lý trí. Khi nhìn đến con hổ trắng xinh kia ngoan ngoãn đứng bên cạnh Từ Tang hần lại ngẩn ngơ. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy con vật có linh tính như vậy. Sau nghĩ tiếp, loài hổ trắng này cực kì hiếm thấy, có chút linh tính cũng không kỳ lạ.

“Tiểu Bạch, sao mày lại ở đây.” Từ Tang vuốt đầu nó hỏi, nàng thuận miệng hỏi thôi, tự nhiên sẽ không trông chờ một con hổ trả lời mình. Thực ra nàng cũng hiểu được, chắc là Tiểu Bạch dựa vào cái gì đó đuổi theo, ở chung hai năm, nàng sớm biết, đôi lúc nó rất thông minh, cực kỳ có linh tính.

“Tiểu thư, sao cô biết con hổ này vậy.” Hạ Mộc hỏi.

“Nó vừa sinh ra đã được tôi nhặt về nuôi dưỡng.” Từ Tang trả lời, còn nói: “Nó kêu Tiểu Bạch.”

Hạ Mộc sững sốt, nhất thời hiểu được, chỉ là tiểu thư à, cô đặt tên lạ quá.

“Tôi muốn nuôi nó, được không?” Từ Tang nhìn Hạ Mộc, Tiểu Bạch đã tìm đến, muốn để nó về lại núi rừng là chuyện không có khả năng.

“Đương nhiên có thể.” Hạ Mộc lập tức đồng ý, chỉ cần tiểu thư đề xuất, hần khẳng định không có ý kiến, lại nói: “Nhưng tôi phải nói trước cho các bà con, khi chúng ta không ở đây, đừng đi lên vùng tượng pha này, cũng phải ở dưới pha hạ lập tâm biển.”

Viết “Trên núi có hổ, cấm xông loạn”, còn phải vẽ mấy hình để những người không biết chữ hiểu được.

“Chúng ta vây một chỗ lớn cho nó ở, về sau khi chúng ta ở đây có thể thả nó ra chơi một chút, nó rất có linh tính, chỉ cần thấy người, nó sẽ không làm bị thương.” Nuôi từ nhỏ đến lớn, tất nhiên đã huấn luyện tốt, điểm ấy Từ Tang rất tự tin, huống hồ Tiểu Bạch còn có linh tính như vậy.

Vì thế, chuyện của Tiểu Bạch đã quyết định xong. Lúc chuẩn bị dẫn nó về, Tiểu Bạch lại chạy đến chỗ nó đứng trước đó, lúc này Hạ Mộc và Từ Tang mới chú ý tới hai con chim trĩ đã tắt thở nằm trên đất kia.

“Tiểu thư, Tiểu Bạch còn có thể săn thú.” Hạ Mộc kinh ngạc nói.

Từ Tang nhìn Hạ Mộc hơi lạ, nàng cảm thấy khi Hạ Mộc kêu “Tiểu Bạch” sao có vẻ quái quái thế nhỉ, yên lặng xoay đầu, chia chia con mồi, nói với nó: “Tiểu Bạch, mang mấy thứ này theo, chúng ta trở về.”

Tiểu Bạch lập tức cắn cổ chim trĩ, vui vẻ theo sau Từ Tang. Còn Hạ Mộc lẳng lặng nhìn, thẳng đến khi một người một hổ đi xa, hần mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo.

Hai người một hổ trở về sân, Hạ Mộc làm điểm tâm, đồng thời xử lý gà rừng Tiểu Bạch mang về. Tiểu Bạch đi bộ trong sân, Từ Tang đứng cạnh giếng rửa mặt chải đầu.

Sau khi Từ Tang rửa mặt chải đầu xong, cũng vào phòng bếp giúp Hạ Mộc làm điểm tâm. Đương nhiên hần muốn đuổi nàng ra, nhưng một khi nàng đã quyết định muốn làm việc nhà, sẽ không nghe vào tai lời khuyên Hạ Mộc nói.

Hạ Mộc bắt đấ dĩ, đành phải để Từ Tang làm mấy việc đơn giản và thoải mái, tỷ như ngồi trông lửa linh tinh. Từ Tang tự nhiên biết ý đồ của hần, nhưng mấy món này đã làm gần xong nên nàng không nói gì, tùy hần lúc này vậy.

Chờ Hạ Mộc làm xong cơm, Từ Tang tự động cầm bát đũa vào phòng ăn, Hạ Mộc cầm đồ ăn theo sau, “Tiểu thư, Tiểu Bạch nó ăn gì a?”

“Không cần trông nó, nó sẽ tự tìm thức ăn. Nếu anh nhầm chán, cũng có thể làm đồ ăn cho nó, nó không kiêng ăn, rau cũng ăn.” Từ Tang nói.

“Lão hổ cũng ăn chay?” Cái này khiến Hạ Mộc sợ hãi, không thể tin con hổ đang đi bộ quanh sân, thật sự không thể tưởng tượng có một con hổ không ăn thịt.

Từ Tang không để ý tới Hạ Mộc kinh ngạc, tiếp tục đi vào phòng ăn, sau đó nhất nhất bày xong bát đĩa, lúc này Hạ Mộc mới hoàn hồn, từ bên ngoài tiến vào.

Ăn xong điểm tâm, Từ Tang lại kiên trì rửa chén. Bằng sự “tôn kính” của Hạ Mộc với nàng tất nhiên không thể phản kháng, vì thế đành phải bê bát đĩa bẩn ra ngoài, còn hẩn thu dọn phòng bếp, một bên từ cửa sổ nhìn tiểu thư lạnh lùng bình tĩnh. Nổi nghi ngờ trong lòng càng lớn, hẩn luôn cảm thấy tiểu thư là lạ, thay đổi một chút, trước kia nàng không để ý bất cứ chuyện gì trong nhà, hiện tại nàng chủ động để ý tới mọi chuyện.

Xem tiểu thư nhà hẩn thay đổi, hẩn rất rối rắm. Hẩn không muốn tiểu thư vất vả, nhưng ở phương diện khác, hẩn không thể không nói, hẩn thật sự thích tiểu thư như bây giờ, giống như tiểu thư không cách hẩn quá xa...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Chống đối

“Tiểu thư, nhà Lê đại ca khi xây thêm phòng còn thừa tài liệu, tôi đi xem, nếu đủ thì dựng một phòng cho Tiểu Bạch.” Hạ Mộc xếp gọn bát đĩa, nói với Từ Tang lúc này đang tắm cho Tiểu Bạch.

Từ Tang gạt gạt đầu, đột nhiên hỏi: “Chuyện tôi về nhà mẹ đẻ là thế nào?”

Hạ Mộc vì lảng, nhất thời hiểu được Từ Tang hỏi cái gì, nói: “Cô đi hai năm, người khác hỏi tôi cô đi đâu nên tôi đành nói cô về nhà mẹ đẻ.”

Từ Tang gạt đầu, “Anh đi làm việc của anh đi!”

Hạ Mộc đi rồi, Từ Tang nhanh chóng tắm sạch sẽ cho Tiểu Bạch, sau đó không có chuyện gì để làm, đi đến tiền viện, nàng thấy hoa cỏ hơi lộn xộn, mấy loại không tốt lắm. Vì thế nàng quyết định cắt tỉa chúng, nàng tìm tìm trong phòng, lục ra một cây kéo to. Nhưng nàng chưa cắt được mấy đã thấy Hạ Mộc quay về, còn kéo theo một xe gì đó.

Đồng thời cả nhà Lê Tường cũng đến. Thạch Đầu và Song Hi vừa thấy Từ Tang, lập tức kêu lên, “Mộc Đầu thăm thăm!”

Từ Tang thấy hai đứa bé đã lớn thêm hai tuổi hơi kinh ngạc, không ngờ hai năm không gặp, chúng còn nhớ nàng. Về mặt Từ Tang không khỏi nhu hòa hơn, vỗ vỗ đầu chúng xem như đáp lại.

“Mộc Đầu thăm thăm, thăm đi đâu vậy, lâu lắm không chơi với cháu. Thảm thật không có đạo nghĩa bạn bè, một cháu mỗi ngày nhớ thăm, thăm phải xin lỗi cháu.” Song Hi bắt đầu trách cứ, vẫn y như tiểu quý giống hờn nhỏ.

“Thật xin lỗi.” Từ Tang sẽ không so đo với một đứa trẻ, sau khi xin lỗi không nói gì xem Song Hi, nàng thật sự hoài nghi con bé đến cùng có hiểu đạo nghĩa bạn bè là gì không, huống hồ trước kia nàng đâu có đến chơi với con bé, đều là nó tự đến mà.

“Song Hi không được nói lung tung.” Khúc thị nghiêm mặt nhắc.

Song Hi lập tức trốn sau lưng Từ Tang, một mặt sợ hãi và ủy khuất nhìn mẫu thân, nàng không thấy bản thân sai mà!

Từ Tang sờ sờ đầu nàng, xem như an ủi. Chợt nghe Khúc thị tiếp tục nói: “Em dâu, nghe nói nhà em mới có con hổ, anh chị đến xem. Có gì cần anh chị hỗ trợ cứ nói.”

“Đúng, chúng cháu muốn xem lão hổ.” Khúc thị vừa dứt lời, Thạch Đầu kêu lên.

“Vâng, làm phiền Lê đại ca cùng chị dâu, nó ở sau viện kia.” Từ Tang nói, sau đó kéo Song Hi và Thạch Đầu đến đó. Cả nhà này gan thật, nếu người khác vừa nghe có lão hổ, không biết sẽ trốn xa đến mức nào.

Lê Tường và Khúc thị vội vàng đi theo, còn Hạ Mộc mở cổng, kéo xe vào thẳng trong hậu viện.

Thấy lão hổ, Thạch Đầu và Song Hi cũng không sợ, vội vàng chạy đến. Đúng là nghe con mới sinh không sợ hổ a!

Là con hổ thật, thấy hai đứa trẻ chạy tới, vợ chồng Lê Tường hoảng sợ, vội vàng muốn ngăn cản. Ai ngờ Tức Mặc Tử còn nhanh hơn hai đứa, đến bên cạnh con hổ trước, mà nó thì làm nũng với nàng. Giờ Khúc thị mới yên tâm nhưng vẫn chăm chú nhìn hai đứa. Nàng vốn rất ngạc nhiên với con hổ nên cũng bước lại gần.

“Này lão hổ thật đúng không đã thương người a!” Khúc thị thật kinh ngạc nói, “Không thể tưởng được trên thế gian có động vật linh tính như vậy.”

“Con hổ này hai tuổi do muội nuôi từ nhỏ đến giờ.” Từ Tang nói, xem Thạch Đầu và Song Hi yêu thích không buông tay vuốt long Tiểu Bạch mà Tiểu Bạch lười biếng nhìn hai hài tử một cái sau đó lại nằm sấp xuống, để hai hài tử “giày vò”.

Hiện phòng che gió che mưa cho Tiểu Bạch chỉ là phòng nhỏ, nhưng không sao, đợi đến khi phòng xây xong, vậy thêm một khoảng sân lớn để nó hoạt động, về phần có phải mở rộng thêm không, về sau lại nói.

Chủ yếu công việc do Hạ Mộc cùng Lê Tường làm, Từ Tang và Khúc thị ở bên cạnh vừa đưa đồ giúp vừa tán gẫu. Tất nhiên Khúc thị nói, Từ Tang nghe, đang nói Khúc thị đã nói đến chuyện bọn cướp, “... Trước đây mọi người không dám ra cửa, hiện tại bọn chúng đã chạy, họ mới dám xuất môn.”

Lúc này Từ Tang mới hiểu vì sao thời điểm nàng trở về, trong thôn yên tĩnh như vậy, hóa ra đều trốn ở nhà a! Bọn cường đạo tạm thời đi rồi, nhưng hiện tại thế cục bất ổn, hôm nay thiên tai, tai nạn vẫn rất nhiều, vì thế nàng nói: “Nay thế đạo càng ngày càng rối loạn, ở Lỗ châu sắp đánh giặc, về sau chị dâu đừng để hai đứa nhỏ một mình ra ngoài, đến tượng pha cũng không được.”

Nàng chạy bên ngoài đương nhiên biết một số việc. Lỗ châu ở gần Nam châu, nếu Lỗ châu bị công phá, Nam châu sẽ là địa phương bị tấn công tiếp theo. Bây giờ chưa bị đánh đến, Nam châu đã rối loạn, cường đạo, dân chạy nạn ở khắp nơi.

Hiếm có dịp nghe Từ Tang nói nhiều như vậy, Khúc thị cười: “Ta đã biết.”

“Nói đến việc này, xem ra chúng ta phải làm chút chuẩn bị. Ta nghe nói, Lỗ châu sớm muộn sẽ bị đánh hạ, giờ giả gạo không ngừng tăng. Xem ra năm nay không nên bán lương thực, mặt khác còn phải tìm chỗ giấu thật kĩ.” Lê Tường lên tiếng.

Hạ Mộc cũng đồng ý.

Đến giữa trưa, phòng ở của Tiểu Bạch đã xây xong, cao bằng đầu người, rộng 5m2.

Xong phòng cho Tiểu Bạch, cả nhà Lê Tường ra về, giữ thế nào cũng không đồng ý ở lại ăn cơm trưa. Sau khi ăn Hạ Mộc nói với Từ Tang: “Tiểu thư, ngài xem chúng ta muốn trữ bao nhiêu lương thực?”

“Anh xem rồi làm đi!” Từ Tang nhàn nhạt nói, trước đó vài ngày, thời điểm nàng biết thế đạo loạn, đã giấu trong vòng tay bán thuốc, Hạ Mộc không trữ cũng đủ hai người ăn hai năm nhưng nàng tự nhiên sẽ không nói ra.

“Ừm, tiểu thư, tôi tính đào hầm trong rừng trúc, đến lúc làm kho chứa lương thực rất tốt.” Hạ Mộc lại nói.

“Có thể.” Từ Tang đồng ý, dù sao hầm cần dùng, đào cũng không sao.

Buổi chiều, Hạ Mộc đánh xe bò hôm qua đến thôn Minh Nguyệt trả. Còn Từ Tang tiếp tục ở lại tượng pha cắt tia hoa và làm sạch cỏ. Sau này đây có thể là nơi nàng sống cả đời, đương nhiên muốn sắp xếp ổn thỏa, nhưng nàng muốn biến nó thành nơi tốt hơn, ở càng thoải mái.

Thế nhưng Từ Tang sợ nóng, chính là ngừng ngừng can can, nhất định này cũng không nóng này, đến lúc chạng vạng, nàng đã cắt tia xong tất cả, còn ít cỏ không diệt sạch. Lúc này, nàng nhìn về phía con dốc, có người lên đây, nàng thả tinh thần lực ra, không phải Hạ Mộc, mà là Hạ Hồi Sinh cười ngửa đến.

Do dự một chút, nàng tiếp tục công việc trên tay.

Còn Hạ Hồi Sinh lên đến pha thượng thì nhìn thấy cảnh tượng này. Hắn ngạc nhiên một lúc, rất nhanh hồi hồn, “Tức Mặc Tử Tang, cô đã trở lại.”

Nói nghiêng răng nghiêng lợi, tuyệt đối không có một tia vui mừng.

Từ Tang bình tĩnh nhìn về phía Hạ Hồi Sinh.

“Cô bỏ lại Hạ Mộc một lần đi là hai năm, cô còn dám trở về.” Hạ Hồi Sinh nhảy xuống ngựa, trừng mắt với nàng.

“Đây là chuyện giữa tôi và Hạ Mộc không cần anh quản.” Từ Tang nhàn nhạt nói, tuy rằng Hạ Hồi Sinh này rất tốt với Hạ Mộc nhưng hắn nhìn mình không vừa mắt, mình chẳng cần khách khí với hắn.

Ừm, lúc này Từ Tang đã quên bản thân nàng tính tình lạnh như băng, chưa từng khách sáo với Hạ Hồi Sinh.

“Cô...” Hạ Hồi Sinh giận trừng trừng nhìn Từ Tang, trước kia hắn luôn tìm cô ta gây phiền toái, cô ta không quan tâm, chỉ ánh mắt lạnh liếc qua nhưng không phản bác, lần này cô ta còn nhìn mình nói, thật sự kỳ quái.

Từ Tang lại cúi đầu làm việc của mình.

Hạ Hồi Sinh cố gắng kìm nén cơn tức giận, nghĩ đến bản thân còn có việc cần cô ta hỗ trợ trước nhẵn nhẵn, tiếp tục nói: “Tốt lắm, cô nói cho tôi xem, đến cùng cô và Hạ Mộc định thế nào? Cô không thể để huynh đệ của tôi luôn như vậy sống hữu danh vô thực chứ, cậu ta toàn tâm toàn ý với cô. Cô không thể làm thê tử của cậu ấy thì nói rõ ràng với cậu ấy. Nếu không ở đây tôi biết một cô nương rất tốt, cô làm chủ để Hạ Mộc cưới.”

Biện pháp này hẳn nghĩ từ rất lâu. Sau khi Từ Tang rời đi, hẳn đã nghĩ tìm Hạ Mộc một nữ nhân dịu dàng khác để cậu ta quên đi Từ Tang, nhưng vô ích. Hạ Mộc căn bản không chấp nhận. Sau này hẳn lại nghĩ, nhất định phải mau chóng tìm được Từ Tang, cô ta không đồng ý làm thê tử của Hạ Mộc, mà Hạ Mộc cũng luôn muốn làm hạ nhân, không có can đảm làm quá phận lại rất nghe lời cô ta. Vì thế hẳn tính để Từ Tang làm chủ cho Hạ Mộc cưới nữ nhân khác, hẳn là cậu ta sẽ không phản kháng, đến lúc đó lâu ngày, tình cảm của Hạ Mộc với Từ Tang tự nhiên sẽ thay đổi.

Tìm nữ nhân cho Hạ Mộc!

Từ Tang mất lạnh nhìn về phía Hạ Hồi Sinh, “Anh đừng tưởng là bạn của Hạ Mộc mà nghĩ can thiệp chuyện của chúng ta, bằng không. . .”

Ý tứ cảnh cáo hàm xúc mùi phẫn.

“Cô nói chút đạo lý được không, cô không làm thê tử Hạ Mộc thì thôi, cô còn chiếm hố xí không thái.” Hạ Hồi Sinh giận dữ nói.

Từ Tang lạnh lùng nhìn hẳn, đáng vẻ anh có thể làm gì được tôi.

“Cô con mụ ích kỉ này, nếu không nể Hạ Mộc thích cô, cô có là nữ nhân tôi cũng muốn đánh.” Hạ Hồi Sinh ngoan thanh nói.

Từ Tang không muốn nghe hẳn nói vô nghĩa, xoay người đi vào trong. Hạ Hồi Sinh vừa định đuổi theo, đột nhiên nghe Từ Tang kêu một tiếng “Tiểu Bạch”, hẳn phản xạ nhìn về phía sau. Trong ý thức của hẳn, chỉ có Hạ Mộc là một tên gốc, nhưng quay ra sau không thấy Hạ Mộc biết bản thân bị Từ Tang lừa, hẳn xoay người định tìm Từ Tang tính toán nợ cũ nợ mới, thì đối diện với gương mặt con hổ. Hẳn phát hoảng, trong phòng ở sao có thể có lão hổ?

Lúc đang nghi ngờ, chợt nghe Từ Tang nói với nó: “Tiểu Bạch, không cho người này vào nhà.”

Hạ Hồi Sinh nhất thời hiểu được, Từ Tang kêu Tiểu Bạch là lão hổ trước mắt này và con hổ này cũng do cô ta mang về. Sau đó hẳn dựng lông, nghe cô ta nói gì thế hả, không cho hẳn vào nhà, hừ chỉ là một con hổ, có đến cả đàn cũng không phải đối thủ của hẳn.

Ngay lúc hẳn nghĩ cách đối phó Tiểu Bạch lại nghe giọng nói của Từ Tang truyền ra, “Nếu anh làm Tiểu Bạch bị thương một vết, tôi sẽ khiến Hạ Mộc tuyệt giao với anh.”

“Cô... Đáng giận.” Hạ Hồi Sinh giận dữ trừng Từ Tang, hẳn biết Từ Tang khẳng định nói được làm được. Tuy Hạ Mộc sẽ không thật sự tuyệt giao với mình, nhưng chắc chắn cậu ấy sẽ rất khó xử, kẹp bên trong rất khó chịu. Hẳn cũng hiểu được, tất nhiên không để huynh đệ của mình gặp chuyện như vậy, nói cách khác hẳn không thể làm gì con hổ Tiểu Bạch này!

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Cưới vợ

“Cô... Đáng giận.” Hạ Hồi Sinh giận dữ trừng Từ Tang, hẳn biết Từ Tang khẳng định nói được làm được. Tuy Hạ Mộc sẽ không thật sự tuyệt giao với mình, nhưng chắc chắn cậu ấy sẽ rất khó xử, kẹp bên trong rất khó chịu. Hẳn cũng hiểu được, tất nhiên không để huynh đệ của mình gặp chuyện như vậy, nói cách khác hẳn không thể làm gì con hổ Tiểu Bạch này!

Sau khi Hạ Hồi Sinh hoàn hồn, tức giận muốn giơ chân, rống giận về phía Từ Tang: “Cô con mụ này, có bản lĩnh một mình đánh nhau với tôi, lấy Hạ Mộc tên đầu gối kia ra uy hiếp tính có bản sự gì.”

Xem đáng vẻ Hạ Hồi Sinh nghiêng răng nghiêng lợi, Từ Tang đột nhiên cảm giác tâm tình không tệ, không quan tâm đến hẳn, chậm rì rì hồi ốc.

Mà Hạ Hồi Sinh không dám ra tay với Tiểu Bạch, vì thế ghen một bụng hỏa ở ngoài phòng ôm cây đợi thỏ chờ Hạ Mộc trở về. Hẳn càng nghĩ càng không cam lòng, cho nên lúc nào cũng quay đầu trừng trừng lườm Tiểu Bạch, mà rõ ràng Tiểu Bạch nhìn hẳn khinh bỉ, hẳn hung hăng nghĩ quả nhiên là có chủ nhân dạng nào sẽ có sủng vật dạng đó.

Từ Tang biết Hạ Mộc sắp về, vì thế vào phòng bếp, làm mấy việc như châm lửa nấu nước và rửa rau thái rửa. Nàng tự biết bản thân không thể nấu cơm nên sẽ không để lãng phí đồ ăn. Nhưng nàng phải học Hạ Mộc mới được, về sau thành nữ chủ nhân của gia đình mà không biết nấu ăn giống như không tốt lắm.

“Hồi Sinh, cậu đã trở lại.” Hạ Hồi Sinh có việc đi nơi khác gần nửa tháng, không ngờ lâu không gặp lại thấy vẻ mặt cậu ta tức giận bất bình, còn mắt to

trùng đôi mắt nhỏ với Tiểu Bạch, nhìn có chút kỳ lạ, còn có vài phần buồn cười.

Hạ Hồi Sinh hừ lạnh một tiếng, không nói.

“Sao cậu không vào nhà ngồi?” Hạ Mộc tốt tính hỏi lại, thăm nghĩ không biết ai chọc giận hắn. Hình như bản thân không có đi!

“Nhà cậu không cho tớ vào, cậu xem con cún giữ nhà này đang canh kìa.” Hạ Hồi Sinh cả giận nói, ánh mắt trừng Tiểu Bạch phảng phất có thiên đao vạn quả, mà nó vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Hạ Mộc xem Tiểu Bạch, rất nghiêm cẩn nói: “Đây là lão hồ, không phải cún.”

Hạ Hồi Sinh không nói gì, đương nhiên hắn biết đó là lão hồ. Nếu tiếp tục dây dưa vấn đề này, bản thân hắn sắp thành kẻ ngốc, hỏi: “Con mụ kia trở về khi nào?”

“Ngày hôm qua.” Hạ Mộc trả lời.

“Cô ta trở về để cùng cách với cậu à?” Hạ Hồi Sinh hỏi lại.

“Tớ không biết, nhưng không quan trọng, quan trọng là tớ có thể ở bên cạnh tiểu thư thì tốt rồi.” Hạ Mộc nói, tiểu thư trở về chẳng những không đề cập tới chuyện cùng cách, giống như... Giống như muốn dung nạp vào căn nhà này. Có lẽ tiểu thư sẽ không đi nữa.

Nghĩ thế Hạ Mộc ngốc nghếch nở nụ cười, tràn đầy vui mừng và thỏa mãn, Hạ Hồi Sinh xem nổi da gà tức giận hỏi: “Cậu cười ngốc cái gì? Có thấy ghê không?”

“Vào đi thôi!” Hạ Mộc không trả lời Hạ Hồi Sinh, mà đón hắn đi vào. Sau đó vẫy vẫy tay với Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức đi xa.

“Nghe lời như vậy.” Hạ Hồi Sinh lúc này mới chú ý tới Tiểu Bạch linh tính.

“Tiểu Bạch rất nghe lời.” Hạ Mộc cười nói.

Lại nghe đến hai chữ Tiểu Bạch, hắn không khỏi nói: “Tên này vị kia nhà cậu đặt.”

“Đúng vậy!” Hạ Mộc trả lời, nếu hắn đặt tên tuyệt đối không sẽ đặt như vậy nhưng tiểu thư thích, hắn không hề có ý kiến, dù sao bị kêu Tiểu Bạch không phải hắn.

Hạ Hồi Sinh đi theo Hạ Mộc vào bên trong, còn liên tục quay đầu xem Tiểu Bạch, đôi mắt mang theo một ít cổ quái.

Hạ Mộc đi đến phòng khách không thấy Từ Tang. Cẩn thận nghe tiếng, sau khi nghe sau viện có tiếng động nghĩ tiểu thư ở đằng sau, hắn quay đầu nói với Hạ Hồi Sinh: “Hồi Sinh, cậu tùy ý ngồi đi, tớ đi làm cơm chiều. Tối nay ở lại ăn cơm rồi hãy về!”

“Tất nhiên cậu nhanh chóng đi làm đi, tớ cũng đói bụng.” Hạ Hồi Sinh cười nói, nữ nhân kia không cho hắn đi vào, chẳng những hắn muốn vào mà còn ở lại ăn cơm, tốt nhất tức chết cô ta.

Hiển nhiên Hạ Hồi Sinh xem nhẹ tính nhẫn nại của Từ Tang, nàng chỉ biết lạnh như băng đầu bị hắn làm tức chết.

“Tiểu thư.” Hạ Mộc vào phòng bếp, có chút kinh ngạc nhìn đồ ăn được thái sẵn.

Từ Tang nói: “Xào rau đi, cơm tôi đã nấu.”

Năng lực học tập của nàng rất mạnh, lần này cơm nấu rất khá, cứng mềm vừa đủ, không bị nát.

Hạ Mộc đáp lời, vội vàng đi rửa tay về chuẩn bị xào rau, nói với Từ Tang, “Thế tiểu thư ra ngoài đi, nơi này nhiều khói dầu.”

“Không cần, anh nấu đi.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Xem vẻ mặt Từ Tang thật kiên quyết, hơn nữa bản thân không khuyên được Từ Tang vì thế hắn không nói gì nữa. Chảo nóng cho dầu, đột nhiên nghe Từ Tang hỏi, “Xào rau nhất định phải cho dầu vào trước à?”

“Đúng vậy!” Nghe câu hỏi của nàng, hắn vô tình trả lời, phảng phất nghĩ tới cái gì, quay đầu xem Từ Tang nói: “Tiểu thư, ngài muốn học nấu cơm sao?”

“Ừ.” Từ Tang đáp.

“Tiểu thư, ngài không cần làm việc nặng này, về sau bữa bữa nào tôi đều nấu cho ngài.” Hạ Mộc cười nói. Thứ nhất, hắn lo lắng tiểu thư nhà hắn rất vất vả, hai là, hắn có chút tư tâm, nếu tiểu thư biết hết, sao còn cần hắn, đến lúc đó hắn không có tác dụng, chẳng phải tiểu thư càng có thêm lý do bỏ hắn lại.

Từ Tang liếc mắt nhìn Hạ Mộc một cái, tựa hồ một mặt không gọi là hỏi: “Có phải anh không muốn dạy tôi không?”

“Làm sao có thể, tôi chỉ không muốn tiểu thư chịu vất vả thôi.” Hạ Mộc vội vàng nói, hiển nhiên câu trả lời không đủ độ tin cậy lắm.

“Làm thức ăn tôi không thấy vất vả, nếu anh không dạy tôi sẽ đi tìm người khác, hoặc bản thân tôi từ từ học cũng xong.” Từ Tang yên lặng nhìn Hạ Mộc, hiển nhiên thật sự kiên quyết.

Hạ Mộc có chút ủ rũ, nói: “Vậy được rồi, để tôi dạy tiểu thư là được.”

Vì thế một bên làm một bên giảng giải, Hạ Mộc cũng giải thích thật sự nghiêm cẩn, mà Từ Tang đứng bên cạnh cũng thật nghiêm cẩn nhớ kỹ, chiếu theo lời Hạ Mộc nằng không ngừng luyện tập lặp lại trong đầu.

Hạ Hồi Sinh đi đến hậu viện thì nhìn thấy tình cảnh một thầy một trò rất hài hòa. Sắc mặt Từ Tang nhu hòa hơn, Hạ Mộc giải thích thật sự vui vẻ, bỗng nhiên hình như hẳn hiểu được một chút, yên lặng rời khỏi hậu viện, đợi ở phòng khách chờ ăn cơm.

Đồ ăn làm xong, Từ Tang và Hạ Mộc bê đồ ăn lên, Hạ Hồi Sinh không khách sáo, phi thường thành thật ngồi vào bàn, tự gấp thức ăn nói, “Đói chết tở, đói chết mất.”

“Ăn từ từ.” Hạ Mộc cười nói, cũng ngồi xuống, sau đó cười nói với Từ Tang: “Tiểu thư, ăn cơm đi.”

Từ Tang gật gù đầu, lạnh lùng chăm chú liếc nhìn Hạ Hồi Sinh như quỷ đói đầu thai một cái, từ từ ăn.

Sau khi ăn cơm, Hạ Hồi Sinh lấy ra một cái thiệp mời đưa cho Hạ Mộc.

“Đây là cái gì?” Hạ Mộc tiếp nhận, tùy tay mở ra, vừa thấy, kinh ngạc nhìn lại lần nữa, sau đó không thể tin liếc Hạ Hồi Sinh hỏi: “Hồi Sinh, cậu muốn thành hôn?”

Lại nói tiếp, Hạ Hồi Sinh thật sự phản cảm với việc thành thân, mấy năm nay người thân vì chuyện hôn sự của cậu ta không biết hao phí bao nhiêu tâm sức, đột nhiên nghe được cậu ta thành thân tự nhiên hẳn thấy kinh ngạc.

Hạ Hồi Sinh rầu rĩ gật gù đầu, không hề có chút vui mừng vì sắp thành thân.

“Sao chưa từng nghe cậu nói đến, đột nhiên như vậy.” Hạ Mộc nói.

“Tớ không muốn đồng ý, nhưng cha tớ uy hiếp, nếu tớ không thành thân, liền đuổi tớ ra khỏi nhà, không cho ai giúp đỡ. Tớ chỉ còn cách thành thân, sớm muộn gì đều phải cưới, vậy cứ thành thân đi, lỡ tai được yên. Nếu hai người rảnh hãy đi, không rảnh đừng đi, chẳng có chuyện gì to tát.” Hạ Hồi Sinh nhàn nhạt nói.

“Hồi Sinh, cái này không đúng, thành thân là đại sự cả đời chỉ có một lần sao lại không quan trọng. Hiện tại cậu là người muốn thành thân thì phải nghiêm túc. Nếu đã quyết định cưới người ta, phải gánh vác trách nhiệm không thể bởi vì bản thân không thích thành thân, đến lúc đó giận chó đánh mèo lên cô nương nhà người ta.” Hạ Mộc rất nghiêm túc nói.

“Được rồi, cái này còn cần cậu lái nhai chắc!” Hạ Hồi Sinh không kiên nhẫn nói.

Hạ Mộc nghiêm túc nhìn Hạ Hồi Sinh.

“Tớ đã biết, tớ không phải người không phân rõ phải trái, muốn trách chỉ trách cha tớ, đều do ông ấy làm hại.” Hạ Hồi Sinh tức giận nói, Hạ Mộc rất ít khi xuất hiện vẻ mặt nghiêm túc, điều này cũng thuyết minh cậu ấy thật sự nghiêm cẩn. Một khi tính cách nghiêm cẩn đặc biệt ngoan cố, mười đầu trâu không kéo lại được, tất nhiên lúc này hẳn không dám cãi nhau với Hạ Mộc, tự tìm phiền toái.

“Vậy là tốt rồi, trai lớn lấy vợ, sự phụ cũng vì tốt cho cậu, cậu đừng giận người.” Từ khi Hạ Mộc bái phụ thân Hạ Hồi Sinh Hạ Minh Thanh vì sự, hẳn đổi lại gọi sự phụ.

Hạ Hồi Sinh trừng mắt nhìn Hạ Mộc, tức giận nói: “Nói trai lớn lấy vợ, cậu là người không có tư cách nói tớ nhất, không nghĩ lại bản thân mình đi, nếu cha tớ biết cậu lên lút làm gì thế nào, cậu có quả ngon ăn.”

Hắn nói xong, chăm chú nhìn Từ Tang, người sau thần sắc thờ ơ.

Mà sắc mặt Hạ Mộc đỏ lên, xấu hổ, vừa giận lại lo lắng, nếu tiểu thư hiểu lầm liên phiền toái, vội trách mắng: “Không được nói lung tung, cơm đã ăn no, sắc trời không còn sớm, cậu nhanh trở về đi. Cách hôn sự còn một tháng, mấy ngày nay không cho cậu ở lại thôn, nhanh hồi tiểu cục đi.”

“Người nhất gan.” Hạ Hồi Sinh nói thầm một tiếng rồi đi ra ngoài. Rất nhanh bên ngoài nghe thấy tiếng vó ngựa rồi đi.

Hạ Mộc xấu hổ nhìn về phía Từ Tang, lại phát hiện người sau nhàn nhạt nhìn mình, hẳn sững sốt, vội hỏi: “Tiểu thư, Hồi Sinh nói hươu nói vượn, cô đừng tưởng thật.”

“Anh ta nói với tôi, để tôi làm chủ cho anh cưới một thê tử.” Từ Tang nhàn nhạt nói, hiển nhiên không thấy hổ thẹn vì bán đứng Hạ Hồi Sinh.

“Cái gì.” Hạ Mộc kinh ngạc, đứng bật dậy, kinh hoàng đến nỗi run tay, “Đừng, tiểu thư, tôi không cưới vợ.”

Từ Tang chậm rì rì thu dọn bát đĩa còn Hạ Mộc khẩn trương nhìn nàng. Hiện tại hẳn vô cùng sợ hãi tiểu thư nói đến việc cưới vợ, đều do tên nhóc là Hạ Hồi Sinh kia lần sau phải giáo huấn cậu ta, đỡ cho cậu ta mỗi lần nói hươu nói vượn.

Mà Hạ Hồi Sinh đi xa đột nhiên hất vãi cái xì, sờ sờ mũi, tăng tốc độ nhanh hơn.

Bên này, Hạ Mộc gặp Từ Tang thật lâu không nói gì. Nàng đã thu dọn bát đĩa xong bát đĩa đi ra sau viện, hẳn vội đi theo, yếu ớt kêu: “Tiểu thư...”

Từ Tang nhàn nhạt liếc nhìn Hạ Mộc khẩn trương một cái, tiếp tục đi về phía trước, “Thế nào, cưới vợ cho anh, anh còn mất hứng?”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Nghĩ thông suốt rất nhiều

“Tiểu thư, tôi không cưới vợ, không cưới vợ.” Hạ Mộc một mặt hoảng sợ xem Từ Tang, người lùi về sau mấy bước, phảng phất cảm thấy rời xa Từ Tang một bước sẽ an toàn rất nhiều.

Từ Tang ngạc nhiên, nàng không ngờ nhắc đến chuyện này, Hạ Mộc bị dọa nặng như thế, nàng nhìn chăm chăm Hạ Mộc, có thâm ý nói: “Nếu anh không cưới, về sau không bao giờ được lấy nữa.”

“Không cưới, tôi thậm chí hầu hạ tiểu thư thật tốt.” Hạ Mộc chân thành xem Từ Tang, lập tức biểu đạt bản thân trung tâm. Hẳn hiểu rõ bề ngoài tiểu thư là bề ngoài của mình, nhưng hết thảy đều là giả, hẳn không dám hy vọng xa vời có hay không đều được, chỉ hy vọng cả đời canh giữ bên người tiểu thư, hẳn đã cảm thấy mỹ mãn.

Trước kia tình cảm đối với Từ Tang, Hạ Mộc luôn uất ức tưởng rằng là tình cảm giữa chủ tớ nên không chế rất dễ dàng. Sau khi tất cả sáng tỏ, tình cảm nồng nhiệt đó rất khó khống chế, tựa như hiện tại, hẳn nỗ lực áp chế bản thân không để tình cảm thoát ra, nhưng từ đôi mắt trong suốt sáng ngời kia chúng vẫn toát lên mạnh mẽ, chính hẳn không có ý thức được thôi.

Đối diện với đôi mắt chân thành của Hạ Mộc, còn có tình cảm khó có thể khống chế, trong lòng Từ Tang khẽ run lên. Nàng vội vàng xoay đầu, nhàn nhạt nói: “Anh không muốn cưới, không ai bắt ép được anh.”

Nói xong, Từ Tang xoay người đi rửa chén, đưa lưng về phía Hạ Mộc, trong đôi mắt nàng hơn một chút trầm trọng, kỳ thực cẩn thận ngẫm lại, thái độ Hạ Mộc đối nàng vốn vượt qua phạm vi chủ tớ, chỉ là trước kia nàng không phát hiện ra hoặc là nói nàng không để ý.

Trước đây, nàng nghe lén Hạ Mộc và Hạ Hồi Sinh nói chuyện trong rừng ngô, nàng cảm thấy Hạ Mộc có chút không đúng nhưng nàng phát hiện ra bản thân khác thường với Hạ Mộc, cho nên nàng không chút do dự rời. Nàng không đồng ý thừa nhận tình cảm của mình, cũng không muốn tìm hiểu tình cảm vượt qua chủ tớ của Hạ Mộc.

Vừa rồi đối diện với đôi mắt khó áp chế tình cảm kia, nàng đột nhiên hiểu được tất cả. Tình cảm của Hạ Mộc nồng liệt cỡ nào, nàng không khỏi có chút sợ hãi, nàng không thể xác định tình cảm của bản thân, cũng vô pháp xác định bản thân có dám nhận này phần tình cảm này không.

Nàng chưa sót cười. Nguyên lai nàng vẫn là người nhát gan, nàng cho rằng bóng ma kiếp trước sẽ chậm rãi bị năm tháng xóa nhòa, nhưng không được...

Hạ Mộc ngây ngốc nhìn bóng lưng Từ Tang thẳng tắp, vì sao hẳn bỗng nhiên cảm thấy tiểu thư thương cảm cùng cô đơn như vậy, cách bản thân rất xa rất xa.

Thật lâu sau, Hạ Mộc mới hoàn hồn, hẳn cảm thấy bản thân nên làm việc gì đó. Vội vàng ra sau viện, gặp Từ Tang đã ngồi xổm cạnh giếng nước yên lặng rửa bát.

“Tiểu thư, hôm nay trời nhanh tối, nếu không cô đi rửa mặt chải đầu, để tôi rửa chén.” Hạ Mộc cười nói, bằng không chờ trời tối đen, cho dù có đốt đèn cũng không tiện.

“Tôi rửa. Anh tắm trước đi.” Từ Tang ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hạ Mộc.

“Tôi không có gì đáng ngại. Từ sau khi học võ, ban đêm tôi nhìn rõ rất nhiều, không ngờ học võ còn có điểm tốt như vậy. Nếu tôi lợi hại hơn, chắc ban đêm không cần đốt đèn.” Hạ Mộc đi đến bên người Từ Tang, múc một thùng nước từ dưới giếng lên, hẳn thuận miệng hỏi. Nàng có đồng ý hay không cũng không cần thiết.

“Ừm”

“Tiểu thư, đến lúc ngày Hồi Sinh thành thân, cô cũng đi nhé!”

“Ừ.”

“Đến lúc đó chúng ta mua hạ lễ gì đây?”

“Anh nghĩ.”

...

Hôm sau, Hạ Mộc không ở nhà, Khúc thị dẫn hai hài tử đến, Từ Tang mời mọi người ngồi trong phòng khách. Hai đứa bé ra chơi với Tiểu Bạch bởi vì gần phòng khách Khúc thị cũng yên tâm, cười nói với Từ Tang: “Chị nghe Hạ Mộc nói, sắp đào hầm, nhà chị cũng định đào một cái, em với Hạ Mộc chọn được chỗ chưa?”

“Còn chưa có.” Từ Tang trả lời, lại nói tiếp về hầm này, chưa nghe Hạ Mộc nói gì.

“Trên tượng pha của bọn em vị trí rất tốt, đương gia nhà tỷ nói, nếu thật sự không tìm thấy chỗ, sẽ mượn của bọn em một cái.” Khúc thị hơi rầu rĩ.

“Được.”

Khúc thị nói một số chuyện nhỏ, sau đó lại cảm thán một chút thế đạo càng ngày càng rối loạn, tiếp theo nói đến chuyện Hạ Hồi Sinh thành thân: “Hôm qua, Hồi Sinh đệ đến đưa thiệp mời, đến lúc đó chúng ta cùng đi, đến huyện Thanh Sơn thăm thú, lại nói tiếp, chị chưa đến đó.”

“Vâng.”

“Nhà bọn em định đưa quà gì vậy?” Khúc thị lại hỏi.

“Hạ Mộc suy nghĩ.” Từ Tang nói nhìn về phía Song Hi và Thạch Đầu đang cố gắng để Tiểu Bạch nằm trên mặt đất quan tâm đến chúng.

Khúc thị xem về mặt lạnh nhạt Từ Tang, nghĩ đến vấn đề luôn canh cánh trong lòng: “Em dâu à! Giữa em và Hạ Mộc có phải có vấn đề không!”

Từ Tang ngạc nhiên, nhìn về phía Khúc thị.

“Vốn, chuyện của bọn em chị không nên xen vào, nhưng các em rõ ràng là vợ chồng, bình thường ở chung cũng hòa hợp, sao lại ở riêng phòng? Chị thật lòng quan tâm lo lắng cho bọn em, sau này không thể tiếp tục sống như thế.” Khúc thị lo lắng nói. Thời điểm mới phát hiện, nàng và nam nhân nhà mình coi như không biết, nhất định là chuyện vợ chồng người ta, hướng hồ ở rê, Hạ Mộc kêu Từ Tang là tiểu thư, bọn họ biết quan hệ hai người trước kia là chủ tớ, nghĩ trong đó cũng có rất nhiều vấn đề, tự nhiên không tiện bàn luận, chắc sau này sẽ ổn.

Ai dè Từ Tang rời đi hai năm, bọn họ mới biết tình thế còn nghiêm trọng bọn họ tưởng tượng. Đối với Hạ Mộc và Từ Tang, bọn họ thật lòng quý mến. Hạ Mộc thật thà chân thành, Từ Tang tuy rằng lạnh như băng, nhưng tính cách không như mặt ngoài biểu hiện, có đôi khi cũng thật đáng yêu. Hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra tình cảm hai người rất sâu sắc, cả hai rất ăn ý với nhau, nếu cuối cùng chia tay thì thật đáng tiếc.

“Chị dâu, sao chị biết bọn em không chung phòng?” Từ Tang hỏi.

“Xem phòng Hạ Mộc và phòng em là biết, chị biết Hạ Mộc ở rê, nhưng chú ấy rất tốt với em, phẩm tính cũng tốt...”

“Hạ Mộc không phải ở rê.” Từ Tang cắt ngang lời Khúc thị.

Khúc thị ngạc nhiên.

“Đó là vì Hạ Mộc không muốn người nhà gây phiền toái cho em mới nói như vậy.” Từ Tang tiếp tục nói, đột nhiên có chút mệt mỏi. Lại nói tiếp, nàng có quá rất nhiều lần xung đột với người nhà hần, Hạ Mộc lại không để nàng chịu nửa điểm ủy khuất. Tuy rằng nàng không phải người sẽ bị người khác bắt nạt nhưng là hiện giờ nhớ tới hần bảo vệ, trong lòng nàng vẫn vui sướng.

Trên mặt Khúc thị lộ rõ vẻ kinh ngạc, cười nói: “Nguyên lai là vậy, em xem, từ điểm này có thể nhìn ra Hạ Mộc tốt với em thế nào, bình thường nơi có em, tầm mắt chú ấy chưa từng rời khỏi em.”

Từ Tang im lặng một lúc lâu, nhìn Khúc thị, nhàn nhạt nói ra ý nghĩ của chính mình, “Ban đầu ý của em là chung thân không gả, thành thân cùng Hạ Mộc cũng là âm kém dương sai, em rời đi là để anh ấy tự do.”

Khúc thị liền phát hoảng, “Thế sao được, thân là nữ nhân sao có thể không lập gia đình. Mặc kệ tốt xấu, nữ tử chỉ có thành thân, sinh đứa nhỏ, mới tính là sống trọn vẹn cuộc đời. Dù em dâu không thích Hạ Mộc, em không thể có ý niệm không thành thân.”

Cách nghĩ của Khúc thị rất truyền thống, nhưng cũng có đạo lý, Từ Tang nghĩ, tiếp đó nghe Khúc thị nói: “Kỳ thực em dâu cũng không phải không có cảm tình với Hạ Mộc huynh đệ, nếu không em sẽ không trở về, không phải sao?”

Từ Tang do dự một lúc mới gật gật đầu.

“Tuy rằng chị không biết em đã trải qua chuyện gì, nhưng là một cô nương tốt không nên có ý nghĩ không thành thân. Chắc là quá khứ không đơn giản,

từng ăn không ít cực khổ em mới có ý tưởng như thế. Giờ em đã về, chắc nghĩ thông một chút, hãy buông bỏ hết suy nghĩ lúc trước, thích ứng trong mọi tình cảnh. Hạ Mộc tốt đủ để em trả giá, hưởng hồ thế gian này thiên biến vạn hóa, rất nhiều việc chúng ta không thể dự đoán cũng vô pháp phản kháng, cần gì suy nghĩ nhiều quá. Chị thấy em dâu cũng là người tùy tính, cần gì ước thúc bản thân về mặt tình cảm. Nhớ ngày đó, cũng vì gia thế và bản thân, chị cũng không dám chấp nhận anh ấy. Cuối cùng chị nghĩ thông, cho dù tiếp theo bọn chị gặp chuyện không may, khả năng không có ngày mai, có một số việc cần gì nghĩ nhiều đâu, chỉ cần cố gắng sống hết mình.”

Nghe thanh âm Khúc thị nhu hòa, Từ Tang đột nhiên nhớ tới kia câu nói kia của Tịnh Hoà đại sư, nàng tựa hồ hiểu được thêm nhiều, khóe miệng không tự giác nở mỉm cười, “Chị dâu, em hiểu được, cảm ơn chị.”

Từ Tang nói thật thành khẩn, trên mặt nhu hòa hơn.

Khúc thị vỗ vỗ tay Từ Tang cười, “Tôi, chờ tin tức tốt của em và Hạ Mộc, chú ấy rất thích tiểu hài tử.”

Từ Tang chột dạ, tuy rằng nàng nghĩ thông suốt rất nhiều, nhưng nếu muốn làm vợ chồng thực sự với Hạ Mộc nàng chưa chuẩn bị tốt. Hưởng hồ Hạ Mộc cũng không chuẩn bị tốt, hẳn không dám thừa nhận trước mặt mình tình cảm của bản thân. Về mặt tình cảm, hẳn giống nàng cũng là người nhất gan.

Sắp đến giữa trưa, Khúc thị dẫn hai đứa bé trở về.

“Anh đã trở lại.”

Hạ Mộc vừa vào phòng khách, chợt nghe một giọng nói quen thuộc, nhìn lại, là tiểu thư nhà hắn. Tuy rằng về mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng có điểm không giống. Tuy không nói rõ vì sao, nhưng hắn nghe thấy tiểu thư nói, trong lòng thật cao hứng, người ngày ngọ cười gật gật đầu.

“Vừa rồi chị dâu Lê đến, hỏi chuyện cái hầm, anh định đào hầm ở đâu?” Từ Tang tiếp tục hỏi.

Hạ Mộc ngồi xuống, cười nói: “Tôi đang định nói với tiểu thư, ngài cảm thấy chúng ta đào ở gần núi phía sau được không? Đến lúc đó cho dù có quân địch đến, dân chạy nạn nhiều, chúng ta cũng không sợ bọn họ sẽ tìm được, tiểu thư, ngài cảm thấy thế nào?”

“Ừm, có thể.” Từ Tang đồng ý.

“Vâng, ngày mai tôi liền bắt đầu tìm công cụ.” Hạ Mộc cười tươi hơn, lại hỏi: “Tiểu thư, chắc ngài đói bụng, tôi đi làm cơm trưa.”

“Ừ.”

Hạ Mộc đi vào phòng bếp, Từ Tang cũng đi theo. Nàng đứng ngoài cửa nhìn Hạ Mộc bận rộn, bây giờ sự thật thà của hắn vẫn vậy, lại thêm vài phần chính khí cùng ôn trọng, ngũ quan đường đường chính chính nhìn qua không còn nét trẻ con trước kia, hiển nhiên chính là một đại nam nhân. Hơn nữa bản thân hắn khá cao, mặc dù không có bề ngoài hoa lệ, hắn không hề hợp với bếp núc, nhưng động tác thuần thục, dù bận rộn vẫn mang theo ý cười thỏa mãn thật quái dị nhìn rất hài hòa với phòng bếp này.

Spoil chương sau có tiền triển “hot”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Cùng phòng (thượng)

Hạ Mộc thấy Từ Tang đứng ở cửa ngốc ngốc cười với nàng, tiếp tục bận việc, Từ Tang thu hồi tầm mắt, đi đến hậu viện ngồi dưới bóng cây. Tiểu Bạch ở phía sau viện nhàm chán đi tới đi lui nhìn thấy chủ nhân vội vàng đi lên, ngồi xổm dưới chân Từ Tang, cọ vào chân nàng làm nũng, cầu âu yếm.

Từ Tang xoa xoa đầu Tiểu Bạch, nhàn nhạt nói: “Tiểu Bạch, nếu mày muốn, lúc nào cũng có thể về núi rừng.”

Bị nhốt bên trong cái sân nhỏ nhỏ, chẳng phải bản tính của lão hổ.

Tiểu Bạch tựa hồ hiểu được ý Từ Tang, cọ cọ chân nàng, sau đó đáng thương hề hề xem nàng.

Từ Tang mỉm cười, “Không đồng ý thì thôi, về sau tao không đề cập tới là được.”

Kỳ thực có đôi khi ngẫm lại, nói muốn ngao du thiên hạ, tự do tự tại chạy nhảy nhưng lúc được thỏa mãn lại trở nên nhàm chán. Nàng bỗng nhiên cảm thấy, ở địa phương nhỏ này tìm người bạn im lặng sống hết quãng đời còn lại cũng tốt, có lẽ về sau có bạn cùng đi du ngoạn mới vui về đi! Mà Hạ Mộc chắc sẽ là người đó!

Nghĩ thế, sắc mặt Từ Tang càng lúc càng rạng rỡ...

Hạ Mộc ra ngoài liền thấy đến một màn như vậy, ngẩng nhìn Từ Tang tươi cười. Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy Từ Tang cười thực sự, phảng phất như ở giữa mùa xuân, đóa hoa xinh đẹp nở rộ, mê người làm cho người ta đui mù.

Từ Tang quay đầu chống lại tầm mắt Hạ Mộc si ngốc ngắm mình, nàng sùng sốt. Ánh mắt chuyên chú và nóng rực kia khiến gương mặt nàng nóng lên, nhưng nàng là Từ Tang, rất nhanh liền tỉnh táo lại, nhiệt độ rất nhanh hạ xuống, hỏi: “Có thể ăn chưa?”

Hạ Mộc hoàn hồn. Ý thức được bản thân xuất thần ngắm tiểu thư, mặt hắn đỏ lên, lại cảm thấy có chút xấu hổ. Một nam tử xuất thần ngắm một nữ tử là không tốt, huống hồ là chủ tử nhà mình, nghĩ vậy, hắn lập tức chạy về phòng bếp, lưu lại một câu: “Có thể, tiểu thư ngồi đi, tôi bê đồ lên.”

Từ Tang không nghe lời hắn, cùng nhau vào phòng bếp. Gặp Từ Tang tiến vào, tay chân Hạ Mộc có chút lỏng lẻo, “Tiểu thư...”

“Ừ.” Từ Tang liếc nhìn hắn, nàng chỉ cầm cái bát nhỏ, hắn có cần sợ thành vậy không!

“Tiểu thư, ngài ngồi đi! Để tôi.” Hạ Mộc vội bảo.

“Chỉ là bát cháo. Hai món ăn, ăn ngay trong bếp đi!” Từ Tang nói.

Phòng bếp xây tương đối rộng cũng có bàn, không cần ăn ở phòng ăn, huống hồ cơm trưa không cần chú ý quá như vậy.

Hạ Mộc mang đồ lên, lặng lẽ ăn cùng Từ Tang.

Sau khi ăn trưa, Hạ Mộc sửa sang lại chuồng gia cầm và vườn rau phía sau trong viện. Lợn nê, gà vịt đều nuôi rất khá. Từng luống rau xanh mướt, rất khả quan, đây là do một mình Hạ Mộc chịu khó chăm sóc, có đôi khi không thể không nói, Hạ Mộc có một đôi tay khéo, người lại chăm chỉ.

Từ Tang nhìn thoáng qua Hạ Mộc bận rộn trồng rau, cũng tiến lên, hỗ trợ làm cỏ. Nàng còn học cách phân biệt loại nào ăn được, đây là học vấn bất kỳ nông phụ nào đều biết.

Hạ Mộc tự biết không thể phản đối chuyện Từ Tang muốn làm, xem không phải chuyện gì lớn, lần này hắn thông minh không nói nhiều, vội vàng đưa mũ cho Từ Tang, tránh cho nàng bị phơi nắng.

Từ Tang nghiêm cần học việc nhà nông, tốc độ làm việc của Hạ Mộc nhanh hơn rất nhiều, thường thường nhìn về phía Từ Tang. Tuy tiểu thư nhà hắn muốn dung nhập vào cái nhà này làm hắn rất vui mừng, nhưng đồng thời hắn thấy thật khó hiểu, hắn không hiểu tiểu thư muốn làm cái gì? Chỉ có yên lặng xem tiếp.

Hôm sau bắt đầu đào hầm, thời gian hơi gấp, vì thế Hạ Mộc và Lê Tường quyết định, hai nhà đào chung một cái, dù sao không thường xuyên dùng. Từ Tang tự nhiên cũng giúp đỡ, nàng và Khúc thị giống nhau đều không cần làm việc nặng, đưa này nọ, chuyển đất thôi.

Khi hầm sắp hoàn thành, cũng đến ngày Hạ Hồi Sinh thành thân, Hạ Mộc thân thiết với Hạ Hồi Sinh, thành thân là chuyện quan trọng, tự nhiên qua trước một ngày. Cả nhà Lê Tường cũng thế, mọi người đi cùng có bạn.

Từ Tang để Tiểu Bạch vào núi mấy ngày, không tiện mang nó đi, chuyện trong nhà Hạ Mộc cũng tìm nhân trong thôn hỗ trợ quản lý một chút, liền xuất phát.

Thôn Hạ Hà không nằm trong huyện Thanh Sơn, cũng may ở phụ cận, đường không xa. Hai nhà đánh xe ngựa, không nhanh không chậm đi tới, không sai biệt lắm hai canh giờ đã đến huyện Thanh Sơn, lúc này mặt trời đã gần xuống núi.

Đây là lần đầu tiên Từ Tang đến nhà Hạ Hồi Sinh cũng chính là tiêu cục của nhà Hạ Hồi Sinh —— Bình An tiêu cục.

Bình An tiêu cục ở vị trí không đẹp, nhưng cũng không xấu, bên ngoài người đến người đi.

Thủ vệ vừa thấy Hạ Mộc đến, lập tức đi lên, “Hạ gia, ngài đến, mời vào trong, vừa rồi lão gia cùng thiếu gia còn nói đến ngài.”

Từ Tang nhìn thoáng qua Hạ Mộc, hắn cũng bị người ta gọi là “Gia”.

Hạ Mộc không chú ý tới ánh mắt Từ Tang, giới thiệu cho thủ vệ thân phận mọi người. Sau khi thủ vệ hành lễ, đoàn người tiếp tục đi vào bên trong, sớm có người cơ trí đi báo, cho nên vừa đến tiền viện, Hạ Hồi Sinh và một đôi nam nữ trung niên đứng đón.

“Đồ nhĩ gặp qua sư phụ cùng sư mẫu.” Hạ Mộc hành lễ với đôi nam nữ trung niên kia. Xem ra đây là phụ thân Hạ Hồi Sinh Hạ Minh Thanh, vừa thấy diện mạo hắn, là biết Hạ Hồi Sinh di truyền dung mạo của cha. Hạ Minh Thanh hơn vài phần chính khí và dương cương, còn Hạ Hồi Sinh có vẻ tương đối tuấn tú.

Mà kẻ mẫu Hạ Hồi Sinh Tần thị có chút đặc biệt, đáng người cao gầy, ngũ quan lập thể như đao khắc, một thân anh khí, vừa thấy Từ Tang biết người nọ cũng có võ công.

“Không cần đa lễ.” Hạ Minh Thanh nói xong, tầm mắt giống thê tử nhà mình sớm dừng trên người Từ Tang. Bọn họ đã biết Hạ Mộc sẽ dẫn Từ Tang, chắc là vị này!

Hạ Mộc cũng chú ý tới tầm mắt bọn họ, vội giới thiệu: “Sur phụ, sur mẫu, đây là thê tử của con, Tức Mặc thị Từ Tang.”

Từ Tang cúi đầu, thi lễ với hai người, “Tức Mặc thị gặp qua... Sur phụ, sur mẫu.” Do dự một lúc, Từ Tang vẫn nói, Hạ Mộc chắc chắn để ý các trưởng bối, muốn đôi bên ở chung hòa hợp. Nàng cũng không muốn hai bên có ấn tượng không tốt, nhưng nàng là người lãnh tình. Ở chung với Hạ Mộc ở chung lâu như vậy, cũng lạnh nhạt, hướng hồ là hai người xa lạ, hiện tại được như thế đã khó gặp.

Hạ Hồi Sinh có chút bất ngờ.

“Không cần đa lễ, luôn muốn tìm một cơ hội gặp mặt, hôm nay có thể tới tham gia hôn lễ của Hồi Sinh, mọi người có thể gặp nhau, càng mừng vui gặp bội.” Tần thị cười nói, sau đó nhìn thoáng qua một nha đầu bên cạnh, nha đầu kia lập tức tiến lên, đưa cho Tần thị một cái hộp nhỏ.

“Nghe nói lần này con tới, ta và sur phụ con sớm chuẩn bị lễ gặp mặt, ngắm trông con tới, một chút này nọ đừng ghét bỏ nga.” Tần thị cười nói.

Từ Tang tiếp nhận cái hộp nhỏ, lại lần nữa phúc phúc thân mình, “Cám ơn sur phụ, sur mẫu.” Không nói nhiều.

Hạ Minh Thanh và Tần thị liếc nhau. Với tính cách lãnh đạm của Từ Tang họ không tỏ vẻ gì. Tính tình mỗi người khác biệt, dù Từ Tang ít nói, nhưng lễ tiết đã làm đủ, không có chỗ thất lễ.

Nhìn tình cảnh này, Lê Tường cũng dẫn cả nhà tiến lên hành lễ, Thạch Đầu và Song Hi vui vẻ kêu lên: “Hạ a công, hạ bà.”

Dáng vẻ không hề xa lạ, hiển nhiên hai đứa thường xuyên gặp Hạ Minh Thanh cùng Tần thị.

Xem hai hài tử, vẻ mặt Hạ Minh Thanh và Tần thị cũng tươi cười, đỡ vài câu, cũng cho lễ, sau đó kêu Hạ Hồi Sinh dẫn đi khách phòng, trước rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một chút, sau đó lại cùng nhau dùng bữa tối.

Bình An tiêu cục rất lớn, phía trước là nơi tiếp khách, gian thứ hai là nơi tiêu cục sinh hoạt chung, đến gian thứ ba, cũng chính là nơi khách nhân trụ. Đi trên hành lang sương phòng, Hạ Hồi Sinh đẩy một cánh cửa, hỏi Lê Tường: “Lê đại ca, anh và chị dâu muốn để hai đứa nhỏ ngủ riêng không?”

“Không cần, đến chỗ lạ, hai đứa bé hơi sợ, ngủ cùng anh chị.” Lê Tường nói.

“Tốt lắm, đây là gian phòng của cả nhà, giường rất lớn, ngủ chung được.” Hạ Hồi Sinh cười nói.

Tiếp đó Hạ Hồi Sinh dẫn Hạ Mộc và Từ Tang đi xuống, lại đẩy một cửa ra, “Đây là phòng của hai người.”

Từ Tang chăm chú nhìn Hạ Hồi Sinh, bước vào. Còn Hạ Mộc kéo Hạ Hồi Sinh qua một bên, “Hồi Sinh, cậu biết quan hệ của tớ và tiểu thư mà, mau an bài thêm phòng cho tớ.”

“Nhiều khách, phòng không đủ, dù sao các cậu là vợ chồng, thông cảm một chút đi!” Hạ Hồi Sinh cười nói.

“Cậu nghĩ tớ ngốc chắc!” Hạ Mộc hiển nhiên không tin.

Cậu rất ngốc, nên mới hữu danh vô thực với thê tử của chính mình, Hạ Hồi Sinh ở trong lòng nói thầm, cười nói: “Thật sự, hướng hồ cậu nghĩ xem! Trong nhà tớ đông người, vợ chồng các cậu nếu phân phòng ngủ, bên ngoài không biết đồn thế nào nữa? Cha mẹ tớ khẳng định cũng biết, đến lúc đó cậu gặp phiền toái. Được rồi, tớ còn bận việc. Là ngày vui mừng của tớ, cậu không thể nháo, nếu không tớ không nhìn mặt cậu, lát nữa sẽ có người đưa nước rửa mặt chải đầu đến, tối nay tớ lại tới tìm cậu.”

Hắn không đợi Hạ Mộc trả lời, tiêu sái chạy lấy người, tuyệt không đồng tình với Hạ Mộc đằng sau rồi rầm.

Hạ Mộc sững sờ nhìn Hạ Hồi Sinh rồi đi, bắt đầu buồn phiền. Hồi Sinh nói không sai, vợ chồng phân phòng ngủ rất kỳ quái, nếu sur phụ biết, hẳn khó giải thích. Vấn đề là hắn và tiểu thư đâu phải vợ chồng a! Phải làm sao bây giờ, Hồi Sinh xú tiểu tử kia đoán được đang ngày đại hi hắn sẽ không giận cậu ta, nên cứng rắn tự quyết.

Từ Tang xem Hạ Mộc ở bên ngoài rồi rầm, rất hờ hững quan tâm hắn. Nàng muốn xem hắn định xử lý như thế nào. Nếu hắn không thể nghĩ ra biện pháp, khẳng định sẽ như lần trước vừa đến thôn Hạ Hà ở nhà họ Hạ một đêm đó.

Nàng rót chén trà, xem Hạ Mộc chậm rì rì uống.

Hạ Mộc vừa quay đầu đối diện với ánh mắt Từ Tang, có chút xấu hổ kêu một tiếng, “Tiểu thư...”

“Hà...” Từ Tang nhú mày xem Hạ Mộc, trong đầu nghĩ, nàng nên cảm ơn Hạ Hồi Sinh hỗ trợ ư? Bằng không hiện tại nàng sẽ nhàm chán, đôi lúc trêu Hạ Mộc chất phác cũng rất vui.

Ừm, Hạ Mộc đáng thương, nếu hắn biết ý tưởng của tiểu thư nhà hắn, không biết sẽ nghĩ như thế nào...

Q.2 - Chương 10: Cùng phòng (hạ)

“Tiểu thư, đêm nay ngồi ngủ trên giường, tôi úp xuống mặt bàn qua một đêm.”

Không ngoài Từ Tang dự đoán, quả nhiên Hạ Mộc nói thế. Nàng từ chối cho ý kiến vì có hai phụ nhân bê nước vào, Hạ Mộc để nàng rửa mặt chải đầu trước, việc này Từ Tang cũng không từ chối.

Sau khi hai người rửa mặt chải đầu xong không lâu, có người đến thỉnh bọn họ đi dùng cơm chiều.

Bình An tiêu cực hẳn không có nhiều quy củ, bằng không cũng sẽ không để nam nữ ngồi cùng bàn ăn cơm. Từ Tang cùng Hạ Mộc, một nhà Lê Tường, còn lại là cả nhà Hạ Hồi Sinh. Từ Tang gặp mặt đệ đệ Hạ Hồi Sinh Hạ Đáp Lễ, muội muội Hạ Hồi Vân, Từ Tang đưa lễ gặp mặt đã chuẩn bị tốt nhưng không nói gì thêm.

Hai anh em cảm ơn sau đó im lặng.

Mọi người ăn cơm không quá náo nhiệt, nhưng không lạnh lẽo, rất hài hòa.

Sau khi ăn xong, mọi người nói chuyện một hồi, ngày mai phải dậy sớm, nên tự tan.

Hạ Mộc và Từ Tang trở lại phòng. Hạ Mộc đi chuẩn bị nước, tuy không thể tắm rửa, nhưng cần rửa chân, súc miệng rửa mặt.

Sau khi Từ Tang làm xong tất cả, nàng an vị trên giường. Hạ Mộc đi đổ nước, nghĩ đến buổi tối sẽ ở cùng một phòng với tiểu thư, hẳn không dám về đó. Nhưng nếu không về phòng, tiểu thư khẳng định không còn cách nào an tâm ngủ. Vì thế hẳn cạ sát thật lâu, vẫn nhận mệnh trở về. Quả nhiên khi về thấy Từ Tang ngồi ngay ngắn như cũ, hẳn xấu hổ, chậm rãi đóng cửa lại, nói: “Tiểu thư, cô nhanh ngủ đi, tôi ghé tạm vào bàn này nghỉ là được.”

Từ Tang đứng lên, từ từ cởi quần áo.

Mặt Hạ Mộc đỏ lên, lập tức xoay người sang chỗ khác. Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn...

Từ Tang ngấm bóng lưng Hạ Mộc, cảm giác có chút buồn cười, cuối cùng chứa lại trung y màu trắng áo, vẫn mặc rất kín đáo.

“Đến ngủ trên giường đi.” Từ Tang xem Hạ Mộc, nhàn nhạt nói.

Đưa lưng về phía nàng Hạ Mộc tròn to mắt, kinh hoàng nói: “Không... Đây không được...”

“Xoay người lại. Lập tức.” Từ Tang ra lệnh.

Hạ Mộc không dám cãi lại mệnh lệnh của Từ Tang, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, nhưng đầu cúi gằm, không dám nhìn nàng một cái, chỉ sợ nhìn đến cái gì không nên xem.

“Tôi nói phải ngủ trên giường.” Giọng điệu lạnh lùng của nàng vô cùng kiên quyết. Lần đó nàng không thấy sao, bây giờ nàng muốn sống cùng hẳn. Sớm muộn gì cũng ngủ cùng phòng, không cần phải chịu tội như thế.

Hướng hồ nàng là mãnh thú hồng thủy sao? Làm hẳn kinh hoàng như thế.

Không cần nhìn Từ Tang, liền chỉ cần nghe thanh âm, Hạ Mộc biết Từ Tang có bao nhiêu kiên quyết, vội hỏi: “Tiểu thư. Không được, việc này có thanh danh của tồn tại ngài.”

“Anh cảm thấy tôi còn có thanh danh à?” Từ Tang nhàn nhạt hỏi, đôi mắt xẹt qua một tia tức giận, Hạ Mộc quả nhiên chính là đầu gối, nàng đã để hẳn ngủ giường, hẳn cũng không thuận theo trời lên, còn dong dài mãi.

“Này... Này... Không giống nhau, người khác cái nhìn... Có đôi khi... Có đôi khi có thể không... Không... Để ý, nhưng là... Chúng ta không cần... Không cần tỏ vẻ chúng ta có thể... Có thể làm” Hạ Mộc lắp bắp giải thích. Tuy rằng tiểu thư nhà hẳn nói được đúng lý hợp tình, nhưng chính vì thế, ngược lại phải càng thêm chú ý, không thể để tiếp tục phá hư nữa.

“Tôi đã gả cho anh, anh còn để ý mấy cái này làm gì?” Từ Tang hỏi, trước kia nàng cảm thấy Hạ Mộc thủ lễ tốt lắm. Nhưng hiện tại tuyệt không tốt chút nào. Chỉ cùng ngủ một giường, không động tay động chân mà khó thuyết phục hẳn đến vậy.

“Nhưng việc này không là sự thật.” Hạ Mộc vội hỏi.

“Sao không phải là sự thật, hôn thư anh cầm trong tay, chính là sự thật, coi những lời trước đây tôi trở thành rác rưởi đi.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Tiểu thư, ngài... Ngài có ý gì a!” Hạ Mộc mạnh mẽ nhìn về phía Từ Tang, hiển nhiên đã quên phía trước nói phi lễ chó nhìn. Tim hắn đập càng lúc càng nhanh, phảng phất sắp nhảy ra, có phải hắn nghe lầm không, hình như hắn nghe được tiểu thư nói cái gì đó trở thành rác rưởi, là chuyện vợ chồng giả trở thành rác rưởi ư? Nếu trở thành đồ bỏ thì chính là vợ chồng thực, điều này sao có thể? Nhất định không có khả năng, hắn chưa ngủ đã bắt đầu nằm mơ.

“Lời hay không nói lần thứ hai.” Sắc mặt Từ Tang có chút xấu hổ, nói chuyện nàng cảm thấy có chút thẹn thùng, tự nhiên có chút thẹn quá thành giận, nói: “Đến cùng anh có lên giường không, chẳng lẽ còn muốn tôi dùng sức mạnh.”

Nàng hí hóp mắt xem Hạ Mộc, hơi thở tràn đầy nguy hiểm.

“Tiểu thư, ngài...” Về mặt Hạ Mộc đỏ lên, lời tiểu thư nói sao nghe trắng ra vậy. Đồng thời hắn kinh ngạc vô cùng, tiểu thư không phải nói quan hệ vợ chồng giữa bọn họ là giả. Lần này từ miệng tiểu thư nghe, quan hệ vợ chồng này là thật kia, này... Này...

Từ Tang thật sự không kiên nhẫn, tinh thần lực lập tức bao phủ Hạ Mộc, kéo về bên này. Hạ Mộc kinh ngạc, sợ tới mức không kêu thành tiếng, đột nhiên hắn bị quăng lên giường, Từ Tang xoay người, vung tay lên, mền buông xuống, đồng thời tay nàng ôm bả vai Hạ Mộc, phòng ngừa hắn chạy trốn.

Hắn hít vào một hơi, kinh ngạc xem Từ Tang, không là vì năng lực quý dị của nàng mà vì hắn nằm trên giường tiểu thư, tiểu thư còn ôm hắn, “Tiểu thư, ngài... Ngài...”

Sắc mặt Hạ Mộc đỏ lên, trên người Từ Tang bay tới mùi thơm cùng với động tác thân mật, khiến toàn thân hắn khô nóng, suy nghĩ mơ hồ, trừ bỏ lẳng lẳng nhìn nàng, căn bản không biết phản ứng thế nào.

Từ Tang đột nhiên thấy Hạ Mộc tựa như tiểu bạch thỏ, hoặc như nàng dâu nhỏ bị người ta bắt buộc, trên mặt nàng không khỏi lộ ra một chút tươi cười.

Hạ Mộc ngây ngốc xem Từ Tang, hắn lại nhìn thấy tiểu thư nở nụ cười.

“Tốt lắm, ngủ.” Từ Tang nói, nói xong, nàng cũng không quản Hạ Mộc, nhắm mắt lại.

Hạ Mộc lẳng lẳng xem Từ Tang, hắn cảm thấy trên mặt mình nóng nóng, liền thân thể cũng bị thiêu đốt, trong đêm tối tiếng tim đập vang dội và nhanh chóng, hắn cảm thấy mình sắp hít thở không thông.

Từ Tang nguyên bản nằm gần Hạ Mộc có chút khấn trương, nhưng cảm giác được Hạ Mộc khấn trương, nàng đột nhiên thả lỏng, cũng cảm thấy buồn cười, một nữ nhân như nàng không lo, hắn khấn trương cái gì a!

Không biết qua bao lâu, Hạ Mộc cảm giác Từ Tang bên cạnh hoàn toàn ngủ say, suy nghĩ của hắn từ từ chậm lại. Vì sao tiểu thư ôm hắn, có phải tiểu thư thật sự muốn quan hệ vợ chồng thành thực không, nhưng làm sao có thể hắn là hạ nhân, tiểu thư là chủ tử. Làm sao có thể, tuy rằng bản thân có ý nghĩ không an phận với tiểu thư, nhưng hắn không dám mở tưởng có một ngày tình cảm của mình bị lộ, càng không thể tin được, tiểu thư hội sẽ làm vợ chồng chân chính với hắn a...

Hạ Mộc suy nghĩ miên man, con buồn ngủ chậm rãi ập đến. Ban này hắn rất , khấn trương, nhưng không thể phủ nhận, tiểu thư ở bên cạnh hắn, hắn cảm thấy thật an tâm. Có lẽ đêm nay chính là một giấc mộng, vậy thì hắn cứ hưởng thụ đi!

Lúc này Từ Tang đột nhiên mở mắt, xem gương mặt gần ngay trước mắt, trên gương mặt trắng nõn hơi đỏ lên. Thực ra lúc trước mạnh mẽ kéo Hạ Mộc lên giường, nàng tương đối xúc động, sau đó cũng cảm thấy xấu hổ.

Lần đầu tiên, Từ Tang nhìn Hạ Mộc ở cự ly gần như vậy. Không thể không nói, Hạ Mộc rất đẹp trai, nghĩ, nàng thả tinh thần lực ra, ngọn nến bên ngoài tắt, mà phía trước hiển nhiên Hạ Mộc lo lắng đã quên mất ngọn nến kia chưa tắt.

Hôm sau, Hạ Mộc vừa tỉnh lại, đối diện với khuôn mặt Từ Tang, hắn kinh ngạc hít sâu một hơi, lại xem xem bản thân thân ở nơi nào. Hắn từ từ nhớ tới cái gì đó, sắc mặt nháy mắt đỏ lên, si ngốc xem khuôn mặt Từ Tang. Hiện tại bởi vì Từ Tang đang ngủ, tình cảm của hắn không khống chế được bùng lên. Hắn nhìn làn da nàng trắng nõn, khuôn mặt an tường, căn bản không thể dời mắt, tay hắn không tự chủ sờ lên mặt nàng. Vừa chạm đến làn da hơi lạnh lẽo, mon man khuôn mặt nhu hòa kia, hắn mạnh mẽ thu tay về, muốn đánh bản thân vài cái, hắn làm sao có thể đi sờ tiểu thư, đây là không nên, không nên...

Thật lâu sau hắn mới bình ổn cảm xúc, không dám nhìn Từ Tang, chậm rãi bò dậy, rời khỏi phòng.

Mà ở Từ Tang trên giường cũng mở mắt , ngồi dậy. Khi Hạ Mộc tỉnh lại nàng đã biết, kỳ thực thời điểm Hạ Mộc sờ mặt nàng nàng cũng có chút khấn trương, còn đang suy nghĩ muốn tiếp tục giả bộ ngủ không, Hạ Mộc lại thu tay về.

Con người nhất gan!

Nàng rời giường, mặc xong quần áo, ngồi xuống bàn trang điểm. Dung nhan xuất hiện trong gương, ánh mắt nàng đột nhiên dừng trên mái tóc đen, vì thế chậm rãi, nàng búi tóc, trước kia nàng căn bản không coi mình là người xuất giá, tự nhiên sẽ không búi tóc. Giờ nàng cũng nên đổi kiểu tóc, một phụ nhân đã kết hôn mà không vấn tóc lên, đối với phu quân Hạ Mộc mà nói rất mất mặt.

Trước kia nàng không cần, hiện thời nàng lại suy nghĩ cho Hạ Mộc, chẳng lẽ này bởi vì thích hắn mà thay đổi sao?

Hạ Mộc vừa tiến đến, thấy Từ Tang đang chải tóc, vội vàng liếc mắt nhìn Từ Tang một cái, lập tức cúi đầu, vội hỏi: “Tiểu thư, rửa mặt chải đầu.”

“Ừ.” Từ Tang đứng lên, đi qua, nàng tự nhiên phát hiện Hạ Mộc lạ thường, nàng tự không để ý tới, về sau nàng sẽ tìm cơ hội, bắt Hạ Mộc thừa nhận cái tình cảm hần gọi là “Ý nghĩ không an phận” kia.

Hạ Mộc cảm giác Từ Tang lướt qua trước mặt mình, mới dám ngẩng đầu nhìn bóng lưng nàng, sau đó ngây ngẩn cả người, không thể tin hỏi: “Tiểu thư, sao cô lại vấn tóc lên.”

“Đã xuất giá, tất nhiên phải búi tóc.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Mộc kinh ngạc xem Từ Tang, sao lúc trước không thấy tiểu thư nhà hần búi, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, tâm trạng hần bắt đầu rối rắm. Hần không rõ ý tứ tiểu thư nhà mình, nhưng hần không dám hỏi a! Nếu hần hiểu lầm thì sao, có phải tiểu thư sẽ vì bản thân không an phận mà chán ghét mình không.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11: Nắm tay cả đời, ở bên nhau đến già

Thấy Từ Tang đã búi tóc, Lê Tường và Khúc thị đều kinh ngạc. Trước kia Từ Tang thường trang điểm như cô nương, nay đã búi tóc chứng tỏ hiểu nó đại biểu cho điều gì.

“Em dâu, hôm nay em búi tóc thật đẹp.” Khúc thị cười nói.

“Con cũng cảm thấy đẹp mắt.” Song Hi rất nghiêm cẩn nhìn đầu Từ Tang, cuối cùng buông một câu, y như bà cụ non.

Khóe miệng Từ Tang không khỏi nhếch lên, xoa đầu Song Hi.

Thấy tiểu thư như thế, Hạ Mộc càng thêm mơ hồ...

Dùng xong điểm tâm, Hạ Mộc, Lê Tường đi đón dâu cùng Hạ Hồi Sinh. Còn Từ Tang và Khúc thị mang theo hai đứa bé ở lại hậu viện, chờ đợi tân nương đến. Cùng lúc ấy, khách khứa lục tục đến rất đông, Bình An tiêu cục bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Giờ Thân, nghe thấy tiếng pháo, hạ nhân nhanh chóng tiến vào báo: “Đoàn đón dâu đã trở lại.”

Vì thế khách khứa đi ra ngoài cổng, đồng thời đội đón dâu dừng trước cửa. Tân lang Hạ Hồi Sinh xuống ngựa, sau khi hành lễ với vợ chồng Hạ Minh Thanh mới đón tân nương bước ra khỏi kiệu, sau đó quá bàn, bái đường, đưa vào động phòng. Nhóm nữ quyến lại vào trong hậu viện, đồng thời tiệc rượu cũng bắt đầu.

Bóng đêm mông lung, ở tiền viện các nam nhân vẫn uống. Tiệc rượu ở hậu viện rất nhiều người ra về, phần còn lại đều đang đợi nam nhân nhà mình ở tiền viện. Thạch Đầu, Song Hi đã mệt, cho nên Khúc thị không thể đợi lâu về phòng. Còn Từ Tang sau khi ăn no không có việc gì làm, huống hồ nàng không thích tán gẫu với một đồng người xa lạ, nên cũng về phòng.

Nàng rửa mặt chải đầu rồi lấy trong vòng tay một quyển sách, từ từ đọc đợi Hạ Mộc trở về.

Giờ Hợi, Hạ Mộc người toàn mùi rượu đã trở lại, nhưng chưa say, vẫn tỉnh táo.

Hạ Mộc thấy tiểu thư ngồi cạnh giường. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua mặt hơi hồng càng đỏ hơn, vội vàng nói: “Tiểu thư, tôi đi rửa mặt chải đầu trước. Ngài nhanh nghỉ ngơi đi!”

“Đi đi!” Từ Tang nói.

Khi Hạ Mộc quay về, trong tay đã cầm hai thùng nước, phía sau còn có một phụ nhân, trong tay cũng có một thùng nước. Bà ấy cùng đi vào mặt sau bình phong đổ nước vào thùng tắm.

Sau khi phụ nhân rời đi, Hạ Mộc cầm quần áo đi tắm rửa. Khi trở ra, tóc còn ẩm ướt, quần áo đã thay sạch sẽ, ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, hình như định xuất môn.

“Anh định đi ra ngoài.” Từ Tang hỏi.

“Không.” Hạ Mộc lập tức trả lời, ở trước mặt chủ tử ăn mặc không chỉnh tề là bất kính.

“Một khi đã như vậy, anh còn mặc áo khoác làm gì? Không buồn ngủ à?” Từ Tang tiếp tục hỏi. Tối hôm qua Hạ Mộc không cởi quần áo bên ngoài nên

ngủ không thoải mái.

Nghe Từ Tang chỉ áo khoác, Hạ Mộc nhất thời hiểu được, tiểu thư muốn bảo hấn lên giường ngủ. Nhưng nếu tiếp tục ngủ cùng tiểu thư, hấn sợ tình cảm của bản thân không kìm nén được, vội đáp: “Cái kia tiểu thư, đêm nay tôi uống hơi nhiều. Ngồi nhanh ngủ đi, tôi ra bên ngoài đi dạo một chút.”

Thời điểm hấn trở về, tiểu thư hấn đã ngủ. Chưa nói xong, người đã bước chân khỏi cửa, Từ Tang ra lệnh: “Đứng lại.”

Hạ Mộc lập tức dừng lại, chậm rãi xoay người đối diện với nàng, nhưng dám ngẩng đầu nhìn nàng.

“Mau cởi quần áo, đi lên ngủ, tôi mệt.” Từ Tang nói.

“Tiểu thư, cái này không tốt lắm.” Hạ Mộc vội vàng nói. Hấn không dám nghĩ lời tối hôm qua tiểu thư nói là thật, nếu có một ngày tiểu thư hối hận, hấn lại không thể buông tay, hấn sợ đến lúc đó sẽ xúc phạm tới tiểu thư.

Từ Tang liếc mắt trừng hấn, “Chẳng lẽ anh còn muốn tôi hầu hạ anh cởi áo chắc.”

“Tôi... Tôi...” Hạ Mộc lắp bắp, mặt đỏ.

Từ Tang đứng lên, đi về phía Hạ Mộc giống như thật sự định cởi áo cho Hạ Mộc.

Hạ Mộc phát hoảng, lui vội về sau, hai tay gắt gao nắm chặt quần áo của mình, mặt đỏ như xuất huyết, kinh hoàng nhìn Từ Tang, “Tiểu thư, đừng...”

Xem Hạ Mộc đáng vẻ như bị người phi lễ, Từ Tang không nhịn được cười, sau đó Hạ Mộc lại thất thần, si ngốc nhìn nụ cười của nàng.

Từ Tang cảm giác được ánh mắt của Hạ Mộc nóng rực, trên mặt không khỏi có chút đỏ lên, ổn định cảm xúc của bản thân. Nàng nhìn chằm chằm Hạ Mộc, rất nghiêm cẩn nói: “Hạ Mộc, chuyện tôi và anh làm vợ chồng thực sự là nghiêm túc.”

Ban đầu nàng còn muốn trêu Hạ Mộc, không nghĩ nhanh như vậy nói ra tâm ý của bản thân, nhưng nàng nhất định không phải người có kiên nhẫn, cũng không thích dong dài dây dưa, nhanh chóng nói rõ ràng mới tốt. Về phần trêu Hạ Mộc, về sau có rất nhiều cơ hội.

Hạ Mộc ngạc nhiên, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Nhất định là tôi uống say, nhất định là uống say.”

Hấn lo lắng mình say, sẽ làm một số hành động thất lễ cho nên không dám uống, sao lại say?

Nhìn dáng vẻ Hạ Mộc, tình cảm của hấn thật sự sâu đậm, sâu đậm đến mức khi được đáp lại hấn vẫn không dám tin là thật, trong lòng Từ Tang cảm động, vươn tay nắm tay hấn.

Hạ Mộc ngây ngốc nhìn động tác của tiểu thư. Hấn cảm thấy mình nên rút tay về, nhưng tay mình không có chút sức lực lại, trong lòng có một giọng nói đang hò hét, đừng buông tay.

“Nắm tay cả đời, ở bên nhau đến già.” Từ Tang yên lặng nhìn Hạ Mộc.

“Nắm tay cả đời, ở bên nhau đến già?” Hạ Mộc thất thần thì thào, làm sao có thể, làm sao tiểu thư có thể nói với hấn mấy lời này. Minh say thật rồi, hơn nữa cực kì say đến mức nghe lầm.

Thấy Hạ Mộc còn không hoàn hồn, trên gương mặt, trong đôi mắt tràn đầy không thể tin nổi, trong lòng Từ Tang ngoài vui mừng cũng có chút đau lòng. Chỉ có tình cảm đến cực hạn ở thời điểm này mới thấy không thể tin, nàng biết Hạ Mộc có tình cảm với mình, vì mình không cần cả mạng sống. Nhưng hôm nay nàng mới biết tình cảm Hạ Mộc dành cho mình đã sâu đậm đến mức nàng không thể tưởng tượng nổi.

Từ Tang nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Hạ Mộc, hai tay ôm thắt lưng hấn. Nàng có đức gì, đời này nhận được một tình cảm như thế!

Trong nháy mắt cơ thể Hạ Mộc cứng ngắc, mùi hương nhàn nhạt trên người tiểu thư càng khiến hấn tiếp tục si mê càng sâu, hấn cảm thấy say thật tốt, cứ tiếp tục thế này thật tốt!

Thật lâu sau, thấy Hạ Mộc còn chưa hoàn hồn, Từ Tang đành phải lên tiếng dọa hấn, âm thanh lạnh lùng nói: “Hạ Mộc, em đã nói rõ ràng, anh có thể coi em là thê tử thật sự nếu không em sẽ rời đi, chúng ta về sau không còn liên quan.”

Sắc mặt Hạ Mộc tái nhợt, người tỉnh táo ngay, mạnh mẽ túm bả vai Từ Tang, hoảng sợ nói: “Tiểu thư, ngài lại muốn bỏ lại tôi.”

“Em đã nói rõ ràng như vậy, anh còn ngăn người, không đáp lại. Em không thể ở đến già với một phu quân già! Anh đã không muốn làm vợ chồng với em, tất nhiên em đành rời đi.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Không phải, tôi tưởng... Không, tôi không nghĩ... Không là... Tôi... Tôi...” Hạ Mộc hoảng hốt nói năng lộn xộn.

Từ Tang nhìn hấn, trong đôi mắt dĩ vãng luôn lạnh nhạt tràn ngập nhu tình và cổ vũ, Hạ Mộc từ từ bình tĩnh. Hấn yên lặng nhìn nàng, chỉ cần tiểu thư ở bên cạnh mình, về phần là thân phận gì, đã không còn quan trọng. Mặc kệ thật giả, mặc kệ tới khi nào hấn sẽ không buông tay tiểu thư.

“Tiểu thư, nếu ngài thật sự làm vợ chồng với tôi, sau này ngài không còn cơ hội đổi ý.” Hạ Mộc yên lặng nhìn nàng, về mặt ấy là sự nghiêm túc chưa từng

có.

“Nếu anh đối tốt với em, tự nhiên em sẽ không đối ý.” Từ Tang cười nói.

“Tôi sẽ đối xử tốt với tiểu thư.” Hạ Mộc nghiêm cần hứa hẹn.

“Sao lại không chứ, người đàn ông của em sẽ không làm em thất vọng.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Tiểu thư, tôi sẽ không để ngài thất vọng.” Hạ Mộc thận trọng đáp lại. Đôi mắt sáng ngời tràn ngập nhu tình, hắn không cần che giấu tình cảm của bản thân nữa.

“Một khi đã như vậy, chúng ta đi ngủ đi, em mệt.” Từ Tang nói, xoay người đi về phía giường.

Hạ Mộc sững sốt, tiểu thư không phải nên nói gì đó sao? Đi ngủ luôn rồi.

Từ Tang ngả đầu nằm xuống, thấy Hạ Mộc còn ngần người, nói: “Nhanh.”

Hạ Mộc ngơ ngác đồng ý, vội vàng đi qua, chẳng qua đến bên giường, hắn tựa hồ ý thức được cái gì đó, sắc mặt đỏ lên, không biết làm gì.

“Anh thật sự muốn em hầu hạ anh à!” Từ Tang nằm nghiêng, buồn cười xem Hạ Mộc.

“Không...” Hạ Mộc vội đáp, tay chân luống cuống cởi áo lập tức nằm thẳng đơ trên giường, rất khản trương.

Tinh thần lực của Từ Tang vừa động, ngọn nến tắt, màn buông xuống.

Hạ Mộc xem tất cả, cũng đồng thời nhớ tới, tối hôm qua Từ Tang bằng cách nào nhấc mình lên giường, không khỏi nói: “Tiểu thư, nội lực thật thâm hậu!”

“Ngủ đi.” Từ Tang nói, chuyện tinh thần lực nàng tạm thời chưa định kể, để hắn nghĩ là nội lực cũng tốt.

“Ừ.” Hạ Mộc nói thế nhưng vẫn rất khản trương.

Từ Tang lấy chăn đắp cho Hạ Mộc, bàn tay nàng cũng không thu về, để trên ngực hắn. Cơ thể Hạ Mộc nhất thời cứng đơ, sau đó lại nóng bừng. Tim hắn đập nhanh hơn, trong màn đêm yên tĩnh nghe rất rõ.

Từ Tang cười nhẹ, mặt Hạ Mộc càng đỏ hơn, hắn cảm thấy mình sắp không thể nổi. Hắn có cảm giác cơ thể tiểu thư cũng nhích lại gần, đầu cũng trên gối lên ngực mình.

Xem thế này, càng kích thích thêm, Hạ Mộc thấy choáng váng, sắp hôn mê, dựa vào lý trí kiên trì, một cái ôm hắn đã khản trương ngất xỉu ở trước mặt tiểu thư chẳng phải rất mất mặt.

Khỏe miệng Từ Tang nở nụ cười, cảm thấy trêu Hạ Mộc thật sự rất vui. Mới ôm hắn, hắn đã khản trương thành bộ dạng này, nhưng nàng chỉ làm đến thế. Nàng muốn coi xem, đến khi nào hắn mới có gan làm đến bước cuối cùng!

Hạ Mộc không biết ý xấu của tiểu thư. Sau khi thấy tiểu thư đã ngủ, hắn mới chậm rãi thả lỏng, sau đó không lâu, cũng tiến vào giấc mộng đẹp. Từ từ hai người ngủ say, tay Hạ Mộc không tự chủ ôm Từ Tang, thân mình nghiêng nghiêng, đầu Từ Tang gác trên Hạ Mộc cánh tay, hai người biến thành ôm nhau ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Gặp phiến toái

Hạ Mộc từ trong mơ tỉnh lại ý thức được bản thân ôm tiểu thư, mặt lại đỏ lên, không dám cử động, chỉ sợ đánh thức nàng.

Hắn ngần người nhìn đỉnh giường, tuy rằng hắn có tình cảm khác với tiểu thư, lại không dám tưởng tượng đến một ngày tiểu thư sẽ trở thành vợ chồng thực sự với hắn. Giờ thành sự thật, tuy rằng hắn không rõ tiểu thư để ý bản thân ở điểm nào, nhưng bất luận vì cái gì cũng tốt, hắn không để ý. Nghĩ thế, hắn ngay ngốc nở nụ cười, cánh tay ôm Từ Tang không tự giác chặt thêm vài phần.

Đúng lúc này, hắn cảm giác thiên hạ trong lòng giật giật, hắn cúi đầu nhìn, đối diện với đôi mắt lạnh lùng bình tĩnh, mặt đỏ kêu: “Tiểu thư, ngài tỉnh.”

“Ừ.” Từ Tang cọ cọ trong lòng Hạ Mộc, hít một hơi thật sâu, trên người Hạ Mộc có mùi hương của ánh mặt trời và cỏ xanh, rất dễ chịu.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc đỏ mặt gọi.

“Em còn lo lắng liệu có một ngày anh bị xuất huyết não không.” Từ Tang có chút buồn cười nói, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một nam tử động một tí mặt đỏ.

Hạ Mộc nghi hoặc nhìn Từ Tang, tuy rằng hẳn không nghe hiểu tiểu thư nói gì, nhưng có thể cảm giác tiểu thư đang chê cười mình, vì thế mặt càng đỏ.

“Tốt lắm, chúng ta dậy thôi, rửa mặt chải đầu đi!” Từ Tang cười nói, rời khỏi cái ôm của hắn.

Hạ Mộc có chút không tha nhìn Từ Tang, hẳn thật sự muốn ôm nàng mãi không buông tay.

Sau khi rửa mặt chải đầu, bên ngoài vang lên tiếng Song Hi, “Mộc Đầu thúc thúc, Mộc Đầu thẩm thẩm.”

Hạ Mộc mở cửa. Cả nhà Lê Tường đã ở bên ngoài, hắn xoa đầu Thạch Đầu và Song Hi, “Hôm nay sao Thạch Đầu và Song Hi dậy sớm vậy!”

“Cháu và ca ca ngày nào cũng dậy sớm mà, đúng không.” Khuôn mặt Song Hi tươi cười nghiêm cẩn nói, rõ ràng cô bé muốn thể hiện bộ mặt thật nghiêm túc, nhưng còn quá trẻ con, khuôn mặt tròn tròn ngược lại càng thêm đáng yêu.

“Đúng đúng, thúc thúc sai lầm rồi.” Hạ Mộc cười nhận sai.

“Thế còn tạm được.” Song Hi gật gật đầu.

Hạ Mộc nhìn về phía Lê Tường, chợt nghe Lê Tường nói: “Hạ Mộc huynh đệ, anh và chị dâu chú dẫn bọn nhỏ ra ngoài đi dạo. Đến lúc dùng điểm tâm chú nói với Hạ thúc thúc một tiếng, anh chị không ăn.”

“Được, em sẽ nói.” Hạ Mộc cười nói, sau đó hắn dẫn Từ Tang đi tiền viện. Hôm nay là ngày tân nương kính trà, Hạ Mộc là đệ tử của Hạ Minh Thanh, tất nhiên phải có mặt. Nhưng cả nhà Lê Tường không tiện ở lại.

Trong lễ kính trà này, Hạ Mộc và Từ Tang không cần đưa lễ, khi Hạ Mộc bái sư, đã phải gọi Hạ Hồi Sinh là sư huynh. Nguyên vọng của Hạ Hồi Sinh coi như thực hiện được một nửa, cho nên khoảng thời gian đó anh ta đặc ý lắm.

Đi đến phòng khách tiền viện, vợ chồng Hạ Minh Thanh đã chờ sẵn, Hạ Mộc dẫn Từ Tang tiến lên chào. Nói chuyện của cả nhà Lê Tường đi ra ngoài rồi mới cùng Từ Tang ngồi xuống, sau đó không lâu, Hạ Hồi Sinh sắc mặt vui mừng dẫn Tề thị tân nương đang xâu hồ bước vào. Xem sắc mặt, có vẻ hai vợ chồng đều vừa lòng đôi phương. Hai đệ muội của Hạ Hồi Sinh cũng đi đằng sau sau nói nói cười cười, tiến vào hành lễ rồi ngồi xuống.

Tề thị là một nữ tử rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, vẻ mặt e lệ cộng với sự xinh đẹp của một tân nương, mặc bộ quần áo đỏ tươi rất có không khí vui mừng.

Trong phòng không có nhiều trưởng bối, Tề thị chỉ cần dâng trà cho vợ chồng Hạ Minh Thanh và đưa ít lễ cho văn bối là xong.

Hạ Mộc là đồ đệ nhỏ nhất của Hạ Minh Thanh, cho nên bối phận còn thấp hơn ba anh em Hạ Hồi Sinh, mà Từ Tang thân là thê tử của Hạ Mộc, tự nhiên giống hắn.

Tề thị đi đến trước mặt Hạ Mộc, xem người rõ ràng trưởng thành hơn tướng công nhà mình. Giống nam nhân nhà mình kêu sư đệ có chút thẹn thùng, nhưng có bối phận ở đó, nàng vẫn kêu sư đệ, đưa lễ gặp mặt.

“Cám ơn chị dâu.” Hạ Mộc cười ngây ngô, không hề có chút chướng ngại. Trong ý thức của hắn, Hạ Hồi Sinh vào sư môn trước, muốn hắn kêu một tiếng sư huynh không hề khó khăn, đây là quy củ. Nhưng muốn hắn kêu ca, nguyên của Hạ Hồi Sinh đời này không có khả năng thực hiện.

“Ha ha.” Hạ Hồi Sinh rất đặc ý nở nụ cười, “Đầu gối, hiện tại cậu phải kêu một tiếng chị dâu, vị kia nhà cậu cũng phải gọi nương tử của tôi một tiếng chị dâu?”

Nói xong, Hạ Hồi Sinh rất đặc ý nhìn thoáng qua Từ Tang, đáng tiếc a! Người sau cúi đầu, giống như không nghe thấy hắn nói.

Mặt Tề thị đỏ lên, nhưng nàng nghe ra tướng công đang đùa. Còn Hạ Mộc trừng mắt nhìn Hạ Hồi Sinh một cái.

Tề thị đi đến trước mặt Từ Tang, sắc mặt càng thêm thẹn thùng, “Chúng ta nên xưng hô thế nào, vị tỷ tỷ đây lớn hơn em nhiều như vậy...”

Từ Tang đồng dạng cũng không thể gọi một tiếng chị dâu.

“Con dâu à! Con và vợ Hạ Mộc gọi tên tự của nhau đi, các con không kém mấy tuổi, về sau sẽ có nhiều cơ hội tụ họp.” Mẹ kế của Hạ Hồi Sinh Tàn thị nói.

“Cám ơn bà bà (mẹ chồng).” Tàn thị ngai ngừng đồng ý, sau đó xem Từ Tang, ngai ngừng lại rộng rãi nói: “Từ Tang, nếu bà bà đã nói như vậy, thế tôi sẽ gọi Từ Tang, chị kêu tôi Tam Nương đi! Còn lễ gặp mặt này mong chị nhận lấy, đừng ghét bỏ nga!”

“Cám ơn.” Từ Tang nhận.

Đối với Từ Tang lãnh đạm, Tần thị đã nghe phu quân nói qua, có chút bất ngờ nhưng không để lộ, sau đó trở lại ngồi xuống bên cạnh Hạ Hồi Sinh.

Thấy Từ Tang kính trà đã hoàn thành. Tần thị không phải nhận một điểm làm khó dễ, trên mặt rất vui mừng.

“Chúng ta ăn điểm tâm đi!” Hạ Minh Thanh nói, sau đó phân phó hạ nhân mang điểm tâm lên.

Vì thế mọi người ngồi xuống quanh bàn ăn.

Hạ Mộc rất tự nhiên gấp thức ăn cho Từ Tang mà nàng cũng thường gấp một ít cho hắn. Vợ chồng Hạ Minh Thanh thấy thế, nhìn nhau cười. Còn Hạ Hồi Sinh xem hai người ở trước mặt mình ân ái rất không vừa mắt, hắn cảm thấy rất không công bằng với Hạ Mộc. Cô ta vừa trở về, Hạ Mộc càng thêm ân cần với cô ta.

May mắn Hạ Mộc không biết suy nghĩ của Hạ Hồi Sinh, bằng không khẳng định sẽ phản bác, hắn không ân cần mà là đối xử tốt với tiểu thư.

Sau khi ăn xong, Hạ Mộc dẫn Từ Tang đi dạo quanh huyện Thanh Sơn, ngày mai bọn họ đã về, không đi dạo sẽ không có cơ hội.

“Tiểu thư, chúng ta vào hàng vải xem nhé, lần này ngài mang quần áo về vẫn là đồ cũ hai năm trước.” Hạ Mộc nhìn thấy một cửa hàng vải, cười nói.

Từ Tang gật gật đầu.

Hai người cùng bước vào, chường quầy vội bước lên tiếp đón, cuối cùng Từ Tang chọn một cuộn màu trắng và xanh nhạt, sau đó lại chọn vải màu xanh và màu lá cọ cho Hạ Mộc. Hắn thanh toán tiền, nói với ông chủ lát quay lại lấy, hai người tiếp tục đi dạo xung quanh, cũng ăn không ít quả vật.

“Tiểu thư, ngài có mệt không, muốn ngồi nghỉ không?” Hạ Mộc săn sóc hỏi Từ Tang.

“Nghỉ chân đi! Hôm nay trời thật nóng.” Từ Tang nói.

Vì thế Hạ Mộc chọn một trà lâu, chỗ ngồi trên tầng hai gần cửa sổ. Hắn gọi mấy món điểm tâm và một bình trà ngon.

Hôm nay trà lâu cực kỳ náo nhiệt, lâu một còn có thuyết thư, ở lâu hai cũng nghe thấy. Hạ Mộc chăm chú nghe, còn Từ Tang chăm chú nhìn cảnh vật ngã tư đường ngoài cửa sổ, giống như muốn nhìn hết một lượt từng người đi đường.

Đột nhiên, phía cầu thang truyền đến tiếng ồn ào, Hạ Mộc cũng như các vị khách khác đồng loạt nhìn về hướng đó:

“Lâm nhị gia, lâu hai thật sự không còn chỗ, ngài đến nhà gian ngồi đi, nơi đó rất tốt, không có người chen chúc với ngài.” Giọng nói chường quầy của trà lâu dè dặt cẩn trọng vang lên, đoán là sợ ngày người bị gọi là Lâm nhị gia này.

“Gia ta liền thích vị trí lâu hai, ông nói gì cũng vô dụng, nhanh đuổi hết khách đi, nhường chỗ cho gia.” Một thanh âm kiêu ngạo vang lên, chắc là Lâm nhị gia mà chường quầy gọi.

Đồng thời đoàn người xuất hiện ở đầu cầu thang. Đi đầu là một nam tử trẻ tuổi, hơi thấp, ngũ quan còn tạm được, nhưng điểm này đã bị tà khí trên khuôn mặt quét sạch, vừa nhìn đã thấy là kẻ độc ác không phân rõ phải trái.

Khi ánh mắt người nọ dừng trên gương mặt Từ Tang thì sáng ngời, y vội vàng đi tới, tự cho rằng nữ tử cười rất ôn hòa nói: “Vị tiểu nương tử này, tại hạ Lâm Thành Huy, trà lâu này đã không còn chỗ, không đề ý tại hạ ngồi cùng bàn với cô chứ!”

“Thật có lỗi, vừa rồi chường quầy nói có nhà gian, vị công tử này vẫn nên vào nhà gian đi.” Hạ Mộc biết Từ Tang sẽ không lên tiếng. Nếu phiền đến nàng, nàng sẽ trực tiếp đánh bay người ra ngoài, nên hắn đứng lên nói.

“Ngươi là ai.” Lâm Thành Huy hí hóp đôi mắt bé tẹo nói.

“Tôi họ Hạ, đây là thê tử của tôi.” Hạ Mộc nói, trong lòng bắt đầu cảnh giác. Người này làm chường quầy một trà lâu khản trương như vậy, chắc là có chút thân phận ở đây. Ánh mắt y vẫn dừng trên người tiểu thư, Hạ Mộc cũng hiểu ý đặc biệt đến chỗ mình và tiểu thư, chính là có ý đồ bắt lương với tiểu thư. Trong mắt Hạ Mộc xẹt qua một tia lạnh lẽo, không ai có thể làm chuyện bất lợi với tiểu thư.

“Hóa ra là hai vợ chồng!” Lâm Thành Huy cười nói, sau đó giận dữ quát gã sai vặt đứng sau: “Còn không mau bê ghế ra đây.”

“Vâng, vâng...” Một gã sai vặt bước lên phía trước định bê ghế để Lâm Thành Huy ngồi, nhưng Hạ Mộc lên tiếng ngăn cản, “Đợi chút, vị Lâm công tử này, chúng tôi đã từ chối rất rõ ràng, mời huynh tìm chỗ khác ngồi đi!”

“Lớn mặt, có thể ngồi cùng Nhị gia nhà chúng ta, là phúc khí của các người, đừng không biết tốt xấu như thế.” Gã sai vặt định bê ghế giận dữ nói.

“Không dám nhận phúc khí của Nhị gia nhà các người, mời các người rời đi.” Hạ Mộc trầm giọng, chuyện gì đều phải có thứ tự trước sau, Hạ Mộc ghét nhất loại người ý nhà có thể lực bắt nạt người khác, đương nhiên không có sắc mặt tốt, huống hồ là kẻ dám có ý xấu với tiểu thư.

“Không có mắt, Nhị gia, ngài hạ lệnh đi, để tiểu nhân tần cho hắn một trận, xem hắn còn dám xem thường ngài không.” Gã sai vặt kia nói với Lâm Thành

Huy không có một tia cổ kị.

“Khách quan, Nhị gia, tiểu nhân chỉ buôn bán nhỏ, đừng phá hủy sinh ý của tiểu nhân! Xin mọi người thương xót, có việc gì ra ngoài giải quyết đi!”
Chường quây trà lâu vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Địa Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Số đào hoa

“Khách quan, Nhị gia, tiểu nhân chỉ buôn bán nhỏ, đừng phá hủy sinh ý của tiểu nhân! Xin mọi người thương xót, có việc gì ra ngoài giải quyết đi!”
Chường quây trà lâu vội vàng nói.

“Cút ngay.” Lâm Thành Huy tức giận, hung hăng uy hiếp : “Bằng không, ngươi đừng hòng tiếp tục mở trà lâu này.”

Chường quây há miệng thở dốc, cuối cùng không dám nói gì, nhin lửa giận trong lòng, yên lặng thối lui vài bước.

Đây là ý thế hiếp người, mặt Hạ Mộc trầm xuống nhìn Lâm Thành Huy. Trước kia Hạ Mộc thật thà, lại có thân phận hạ nhân, nếu gặp được người như thế sớm tránh đi, dù chạm mặt cũng ôm thái độ không gây chuyện thành tội.

Hiện tại hiển nhiên người này không dễ dàng để họ đi. Nhưng hắn không còn là hạ nhân, hơn nữa mấy năm qua, Hạ Mộc đã phát sinh biến hóa rất lớn, sẽ không nể giận, người khác mơ tưởng bắt nạt hắn, cũng đừng hòng bắt nạt tiểu thư nhà hắn.

Người này họ Lâm, ở huyện Thanh Sơn, tương đối có thể lực là Lâm gia kia, hắn tự nhiên không cần rất sợ, huyện Thanh Sơn này là thiên hạ của Bình An tiêu cục.

“Vị huynh đệ này, gặp mặt là hữu duyên, cần gì?” Thời điểm Lâm Thành Huy đối mặt với Hạ Mộc vẫn cười tươi như hoa, tốc độ thay đổi sắc mặt rất nhanh.

“Tất nhiên, nhưng không thể ép buộc làm khó người khác, huống hồ chúng ta còn có việc.” Hạ Mộc nhàn nhạt nói.

Lại bị từ chối, sắc mặt Lâm Thành Huy rất khó coi. Y coi trọng nữ nhân ngồi im lặng không nói một lời kia, nhưng vẫn phải tìm cách nói chuyện với tên nam nhân này, sau đó tìm cơ hội tới gần nữ nhân này hơn, không ngờ tên kia không thức thời, vậy đừng trách y. Nghĩ thế, y ra lệnh cho đám hạ nhân. “Đánh mạnh cho ta, xem hắn còn dám kiêu ngạo trước mặt gia không, sau đó trói nữ nhân này lại, để gia hảo hảo chơi đùa.”

Vừa dứt lời, một nắm đấm thật mạnh lên mặt y, y phun ra một ngụm máu, bùm mặt lớn tiếng kêu thảm thiết. Sau đó không thể tin xem Hạ Mộc đột nhiên đi đến trước mặt mình, tên này dám đánh y, hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy.

Mặt Hạ Mộc trầm xuống, lạnh lùng xem Lâm Thành Huy, y ngàn vạn lần không nên nói đến tiểu thư.

Từ Tang nhũ mày xem Hạ Mộc, không thể không nói, Hạ Mộc càng ngày càng có khí phách.

Lâm Thành Huy vất vả từ đầu đón thở gấp lại. Lui về sau mấy bước, rống giận với đám hạ nhân bên cạnh, “Các ngươi còn thất thần làm gì, đánh cho gia.”

“Vâng.” Hạ nhân lập tức lao vào đánh Hạ Mộc.

Mấy tên này chỉ biết đâm ba quyền cước mèo cào, nên chưa đầy một lúc đã bị Hạ Mộc bắt gọn. Hắn không đánh nặng tay, chỉ làm tay bọn chúng trật khớp không thể hành động. Chúng chỉ là hạ nhân, không phải đầu sỏ gây chuyện.

Lâm Thành Huy phát hoảng, không ngờ Hạ Mộc có võ, kinh hoảng nói: “Tao nói cho mày biết, tao là người Lâm gia. Mày dám đắc tội tao, về sau mày không có ngày lành đâu, có bản lĩnh lưu lại tính danh địa chỉ, đến lúc đó tao nhất định sẽ báo thù.”

“Tao đã nói tao họ Hạ, chẳng lẽ mày không nghĩ đến cái gì sao.” Hạ Mộc thản nhiên nói, Bình An tiêu cục ở huyện này rất nổi tiếng. Không ai dám trêu chọc.

“Mày là người Hạ gia của Bình An tiêu cục.” Sắc mặt Lâm Thành Huy trắng nhợt, đáng chết, đáng lẽ vừa nghe thấy họ Hạ y phải cẩn thận, hàng hóa nhà bọn họ còn cần đến Bình An tiêu cục, không ngờ đắc tội người của Bình An tiêu cục, chết chắc rồi.

“Vị huynh đệ này, tại hạ có mắt không trông, không biết huynh là người nào của Hạ gia.” Lâm Thành Huy tiếp tục hỏi, mấy nhân vật bên cạnh Hạ gia chủ y từng gặp qua, nhưng Hạ Mộc này lạ mặt, căn bản chưa từng thấy.

“Mây còn không xứng biết, nếu mây về sau còn nói năng lỗ mãng với thê tử tao, tao thấy mây một lần đánh một lần.” Trên người Hạ Mộc có khí chất thật thà, ngữ khí ôn hòa, nhưng không biết vì sao, hắn vừa nói ra mấy lời này mang theo hàn ý, cặp mắt nhìn Lâm Thành Huy con người càng ra lộ ra vẻ hung ác.

Lâm Thành Huy rung mình một cái, chợt nghe được mấy lời khe khẽ nói nhỏ:

“... Người này hôm qua tôi đến dự tiệc cưới của Hạ gia từng gặp, là đồ đệ nhỏ nhất của Hạ Minh Thanh.”

Đầu y oanh một tiếng, y đang nghĩ dù có là người họ Hạ, nhưng bản thân không biết, hắn là nhân vật không quan trọng, không nghĩ tới dĩ nhiên là đồ đệ Hạ Minh Thanh. Bình An tiêu cục chuyên bao che khuyết điểm chắc chắn không bỏ qua cho mình.

Nghĩ thế, sắc mặt y trắng bệch, vội nói với Hạ Mộc: “Thực xin lỗi, là tại hạ có mắt không trông, ngày khác sẽ đến cửa thỉnh tội.” Nói xong, y mang hạ nhân chặt vật bỏ đi, trở về tìm phụ thân thương lượng đối sách.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi!” Hạ Mộc nói, chỉ uống cốc trà đã gặp phiền toái.

Từ Tang gật nhẹ, đi xuống dưới lầu, ra khỏi trà lâu, hai người quyết định đến hiệu sách, mua sách, không ngờ gặp một nhà Lê Tường, bọn họ đang định mua ít giấy bút cho Thạch Đầu và Song Hi.

Vì thế hai nhà cùng nhau đi dạo hiệu sách, cuối cùng cùng nhau đi dạo dạo phố, mua rất nhiều thứ trở về Bình An tiêu cục, lúc này đã là chạng vạng.

Vừa về đến Bình An tiêu cục, Hạ Hồi Sinh chạy ra đón, hướng về phía Hạ Mộc hỏi: “Hôm nay có người gây phiền toái với các cậu?”

“Không sao, người đã chạy, nhưng huynh biết rất nhanh.” Hạ Mộc cười nói.

“Không nhìn xem đây là địa bàn của ai, Lâm gia kia khẳng định chán sống rồi, dám tìm chúng ta gây phiền toái.” Hạ Hồi Sinh tức giận nói.

“Được rồi, chúng tôi đều không sao, có thể bọn họ sẽ tìm đến, nhưng thấy hắn sợ hãi Bình An tiêu cục như vậy, chắc không có chuyện gì lớn.” Hạ Mộc nói.

“Người đến từ lâu rồi, bị tôi đuổi đi, về sau, hàng của bọn họ đừng hòng mơ tưởng nhờ Bình An tiêu cục bảo tiêu.” Hạ Hồi Sinh cười nói.

Nhanh như vậy! Hạ Mộc ngăn ra, sau đó không nói gì, người nọ ý thế hiếp người, không nhận cũng tốt, tránh cho bọn họ quá kiêu ngạo.

Vợ chồng Lê Tường đứng bên cạnh cũng nghe ra một ít, vội vàng hỏi xảy ra chuyện gì, Hạ Mộc kể sơ qua sự việc, hai người mới yên tâm.

Hôm sau dùng cơm xong, hai nhà lên đường trở về thôn Hạ Hà.

Khi về đến nhà trúc, Hạ Mộc vào xem gia cầm trong viện rồi xắn tay làm vệ sinh, gia cầm đã nhờ người cho ăn giúp, nhưng không thuê người dọn dẹp phòng ốc. Hắn và tiểu thư đều là người ưa sạch sẽ nên quét dọn qua, Từ Tang cũng giúp một tay.

Không lâu sau, bên ngoài vang lên tiếng la to của một cô nương, “Hạ Tam, Hạ Tam...”

Từ Tang nhìn về phía Hạ Mộc, Hạ Mộc sừng sốt nói: “Tôi đi xem là ai?”

Hạ Mộc nói xong rồi đi ra ngoài viện.

Một cô nương mười lăm tuổi đứng ngoài hàng rào đang nhìn bên trong, mặc áo màu hồng đào, váy trắng, bộ dạng thanh tú, làn da không tẻ, nàng vừa thấy Hạ Mộc rất vui mừng, “Hạ Tam, muội nghe nói huynh từ huyện Thanh Sơn trở về, lập tức tới tìm huynh.”

“Có việc sao?” Hạ Mộc cười hỏi.

Cô nương này là nữ nhi của một nhà họ Trương trong thôn, tên Trương Đình Nhi.

“Hạ Tam, trước đó vài ngày muội đến nhà gia gia, vừa trở về thì nghe nói, thê tử đã nhà huynh đã quay lại, có phải sự thật không?” Trương Đình Nhi có chút nóng vội hỏi.

“Đúng vậy!” Hạ Mộc gật gù, nói đến Từ Tang, trên mặt Hạ Mộc rõ ràng là vẻ vui mừng.

Trương Đình Nhi phát hoảng, sắc mặt rất khó coi, vội vàng hỏi: “Vậy muội làm sao bây giờ?”

Hạ Mộc sừng sốt, nghi hoặc hỏi: “Cái này có quan hệ gì với cô?”

“Không phải huynh nói muốn kết hôn với ta sao, thê tử của huynh đã trở lại, ta làm sao bây giờ, có phải huynh sẽ nhanh chóng đuổi người kia đi không?” Trương Đình Nhi vội hỏi, sau đó thẹn thùng cúi thấp đầu, không dám nhìn Hạ Mộc.

Về mặt Hạ Mộc kinh ngạc, vội hỏi: “Trương gia cô nương, cô không nên nói lung tung, tôi nói cưới cô khi nào.”

Tuy rằng hắn thường xuyên nhìn thấy cô nương cùng thôn này, nhưng bình thường chỉ chào hỏi xã giao, có thể nói không quen, hắn nói muốn cưới cô ta lúc nào.

“Cái gì, huynh muốn đổi ý.” Trương Đình Nhi giận dữ trừng Hạ Mộc. Hạ Mộc này chẳng những bộ dạng anh tuấn, mặt khác cũng có tiền, cả vùng tượng pha đáng hơn hai trăm lượng, hơn nữa ở trong thôn còn có năm mươi mẫu ruộng đất phì nhiêu. Hắn là kẻ giàu có nhất trong thôn, nếu gả cho Hạ Mộc, nàng được hưởng phúc, nếu hắn đổi ý, công phu một, hai năm qua của nàng mất trắng, hơn nữa vì Hạ Mộc, nàng đã từ chối rất nhiều mối hôn sự, không thể đến lúc này trắng tay.

“Sao lại là đổi ý, tôi chưa bao giờ nói thế, tôi đã có thể từ, sao có thể cưới cả cô.” Hạ Mộc trầm giọng nói, hắn không nghĩ bị người khác bôi nhọ thanh danh, nếu tiểu thư biết, hắn càng khó nói rồi.

“Nhưng Hạ bá bá, Hạ đại nương đã đồng ý, bọn họ nói thể từ của huynh bỏ trốn cùng hắn từ ...” Sau đó để ta gả cho huynh, câu nói kế tiếp Trương Đình Nhi còn không có nói xong, Hạ Mộc hét lớn một tiếng, “Im miệng.”

Cứng rắn cắt ngang lời Trương Đình Nhi nói, hắn tràn đầy phẫn nộ nhìn cô ta, “Thể từ của tôi chỉ về nhà mẹ đẻ, chớ phá hư thanh danh thể từ nhà tôi.”

Sắc mặt Trương Đình Nhi trắng bệch, nhìn Hạ Mộc chột òa khóc, “Ngươi dám hung ta, ngươi hỗn đản, thể từ ngươi đã trở lại nên nghĩ không phụ trách, ngươi cái tên phụ lòng này.”

Đột nhiên bị một cô nương quán lấy, sắc mặt Hạ Mộc rất khó nhìn, trầm giọng nói: “Trương gia cô nương, cô là một cô nương, xin cô đừng đứng đây hồ ngôn loạn ngữ, đối với ngươi thanh danh không tốt, đối thanh danh của tôi cũng không tốt, tôi không hy vọng lại nghe thấy mấy lời này.”

“Cha mẹ ngươi nói để ta gả cho ngươi, sao ngươi có thể làm vậy, vì ngươi ta đã đẩy rất nhiều mối hôn sự.” Trương Đình Nhi khóc nói.

Hạ Mộc sừng sốt, xem ra cha mẹ nhà mình không thoát khỏi liên quan đến việc này. Vốn tưởng bọn họ đã an phận một chút, không nghĩ tới dám làm ra việc này, hắn trầm giọng: “Đó là chuyện của các người, tôi không hề đồng ý. Đời này tôi chỉ cần một mình thể từ, tôi sẽ không cưới nữ nhân khác, thỉnh cô nương về đi, tôi và cha mẹ đã phân gia, bọn họ không quản được chuyện của tôi.”

“Ngươi... Ngươi làm sao có thể khi dễ nhân, ta tìm cha mẹ ngươi bằng lễ đi.” Nói xong, Trương Đình Nhi khóc chạy đi.

Hạ Mộc hơi đau đầu, sao còn có việc này. Vì tránh hiềm nghi, chỉ cần là nữ, từ xa hắn đã tránh rất xa, hắn quay đầu thì nhìn thấy Từ Tang đang tựa vào cửa ra vào, vẻ mặt lạnh như băng, hiển nhiên quang minh chính đại nghe cuộc nói chuyện giữa hắn và Trương Đình Nhi. Hắn vội giả thích: “Tiểu thư, tôi vô tội, Trương gia cô nương này là người trong thôn, bình thường tôi và cô ta chỉ gặp qua trên đường vài lần, chào hỏi có lễ, tuyệt đối không có gì khác.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Thật nực cười

“Em chưa nói anh, anh khẩn trương cái gì?” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Rồi đi hai năm, hắn có hoa đào đưa tới, Từ Tang tự nhiên tin tưởng Hạ Mộc, chính là có nữ nhân mơ mộng với phu quân của mình nên nàng có chút không thoải mái.

Hạ Mộc sờ đầu mình, ngây ngốc nở nụ cười, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nói: “Tiểu thư, sắp giữa trưa, Lý đại ca định đến uy lộn uy gả hộ chúng ta, tôi chưa nói huynh ấy không cần đến, giờ tôi đi một chuyến, đỡ cho đợi lát nữa Lý đại ca mất công chạy một lần.”

Lý đại ca này là Lý hán tử, là người khi Hạ Mộc mới trở về đi xin nước.

Từ Tang gật gật đầu.

Hạ Mộc vội vàng quay vào trong phòng cầm đồ ăn đã chuẩn bị tốt đến nhà Lý hán tử, Từ Tang tiếp tục quét dọn. Hạ Mộc đến nhà Lý hán tử, tặng lễ và tình cảm một lúc sẽ trở lại, nhất định trong nhà còn có rất nhiều việc làm kia.

Hai người sớm quên bằng chuyện của Trương Đình Nhi.

Trương Đình Nhi vội vàng đi tìm vợ chồng Hạ Đại Hân, khóc lóc kể hết ủy khuất của bản thân, “... Hạ bá, đại nương, các người cam đoan nói để ta gả cho Hạ Tam, ta mới nỗ lực biểu hiện tốt trước mặt hắn, còn đây rất nhiều hôn sự tốt, hiện tại nữ nhân kia đã trở lại, Hạ Tam nói căn bản không có khả

năng cưới ta, các người nhất định phải giúp ta a! Không ta làm sao bây giờ.”

Vợ chồng Hạ Đại Hân hai mặt nhìn nhau, rất xấu hổ, bọn họ thấy Từ Tang rời đi, gặp Trương Đình Nhi thích Hạ Mộc, bọn họ cũng không quản Từ Tang có trở về hay không, vì thế ngay trước mặt Trương Đình Nhi nói rất nhiều lời hay, cam đoan rất nhiều, chính là hi vọng Trương Đình Nhi có thể gả cho Hạ Mộc. Như vậy Trương Đình Nhi cùng phe với bọn họ, đến lúc đó Hạ Mộc dễ bị khống chế, không giống hiện tại, về Từ Tang bọn họ không dám đi đối phó, mà Hạ Mộc càng ngày càng khó dây dưa, thậm chí rất nhiều chỗ ngăn chặn bọn họ, nếu không có cơ hội phản kháng, bọn họ thật sự sẽ bị Hạ Mộc đề đầu.

Nhưng Trương Đình Nhi không có chút ích lợi nào, chẳng hề có chút tiến triển. Bây giờ Từ Tang đã về, bọn họ cũng biết càng thêm không có khả năng chiếm được tiện nghi, cho nên về phía Trương Đình Nhi, họ đã buông tha.

“Hạ bá, đại nương, sao hai người không nói gì.” Trương Đình Nhi nói đến độ nước bọt sắp khô, không có một câu đáp lại, giọng điệu chất vấn không khỏi đề cao vài phần.

“Đình Nhi, con là cô nương tốt, giờ nữ nhân kia đã trở lại, chúng ta không có biện pháp a! Nếu không tự con ngấm lại, xem có thể đuổi nữ nhân kia đi không.” Hà thị cười nói.

“Ta mặc kệ, các người giúp ta nghĩ cách a.” Trương Đình Nhi tùy hứng nói. Sau đó ầu lại nói: “Nếu ta không thể gả cho Hạ Tam, vậy ta gả cho Hạ Thư cũng được.”

Kỳ thực Trương Đình Nhi sớm đặt hi vọng trên người Hạ Thư, nhưng nàng biết Hạ Thư ghét bản thân cỡ nào, mà vợ chồng Hạ Đại Hân sẽ không thể để Hạ Thư cưới mình. Cho nên nàng mới đặt chú ý trên người Hạ Mộc, giờ Hạ Mộc không đồng ý cưới mình, có lẽ lấy cái này có thể uy hiếp vợ chồng Hạ Đại Hân thành công gả cho Hạ Thư, về sau nàng chính là quan phu nhân.

“À không biết xấu hổ này, dám mơ tưởng lão Tứ nhà ta. Về sau nó sẽ kết hôn với thiên kim tiểu thư, cô xứng chắc.” Hà thị vừa nghe đã xù lông, tức giận mắng Trương Đình Nhi.

“Cút, về sau không được tới nhà ta, càng không cho phép đánh chủ ý lên đầu lão Tứ, người không xem lại bản thân đi, tương lai xứng làm quan phu nhân chắc.” Hạ Đại Hân trào phúng nói.

Hôn sự của Hạ Thư vợ chồng ông cực kì coi trọng, Trương Đình Nhi ở trong mắt họ là cô nương không đứng đắn, nhắc đến cùng với Hạ Thư chính là vũ nhục nó, tự hạ thấp thân phận nên họ rất tức giận.

“Các người... Các người hà hiếp người khác... Chúng ta sẽ không bỏ qua cho các người, nhất định sẽ lấy lại công đạo.” Sắc mặt Trương Đình Nhi khó nhìn, thế nhưng là một cô nương, bị trưởng bối nói như vậy, lại là người nàng vẫn coi như bên nhà chồng, nàng cảm thấy thật mất mặt, bỏ lại một câu ngao lệt, oán hận chạy đi.

Ăn xong bữa trưa, Hạ Mộc tính toán đi ruộng đất nhìn xem, Từ Tang vì nhận thức ruộng đất nhà mình, tự nhiên muốn đi theo, Hạ Mộc rất buồn rầu nói: “Tiểu thư, mặt trời treo cao, cô ở nhà đi!”

“Em phải đi nhận chỗ ruộng nhà mình, bằng không cả ruộng đất nhà mình em cũng không biết.” Lý do của Từ Tang rất tốt, cũng là sự thật, vì thế Hạ Mộc không cản được, đành phải dẫn Từ Tang đi, tất nhiên trang bị thêm một mũ lớn.

Sau bữa tối, thu dọn xong tất cả, bóng đêm phủ xuống, Từ Tang ra tiền viện hóng gió, trong tay cầm một quạt đuổi muỗi, còn Hạ Mộc ngồi cạnh thường nhìn lên nàng, có vẻ định nói gì nhưng không dám nói.

Từ Tang đột nhiên nhớ ra gì đó, quay đầu liếc Hạ Mộc nói: “Đồ của anh hình như chưa chuyển lên lầu hai đâu, giờ chúng ta đi dọn nhé.”

“Được.” Hạ Mộc sững sốt, vui vẻ đáp, lập tức hơn hờ chạy vào phòng mình. Sau đêm đó, hân luôn nghĩ đến vấn đề chỗ ngủ buổi tối, dù tiểu thư nói hai người làm vợ chồng thực sự, nhưng khi về nhà sau hân không dám hỏi đêm nay hai người có ngủ cùng nhau không, hay có chuyển chỗ ngủ không vẫn vẫn.

Giờ tiểu thư tự nhắc tới, hân rất vui mừng.

Từ Tang sững sốt trước tốc độ của Hạ Mộc, dường như hân đang chờ mình lên tiếng vậy.

Đồ dùng của Hạ Mộc không có nhiều. Về quần áo hân cùng Từ Tang mỗi người một bọc là chuyển xong, còn mấy thứ vặt vãnh hai người đi thêm một chuyến cũng xong. Vì thế căn phòng vốn dĩ của Từ Tang nay có thêm mấy thứ của Hạ Mộc, nhìn có thêm hơi người và náo nhiệt hơn.

Sắp xếp xong đồ đạc, Từ Tang cởi áo khoác treo lên giường, quay đầu nhìn Hạ Mộc vẫn mặt đỏ ửng ngượng người, cười nói: “Tắt đèn, ngủ đi!”

Hạ Mộc vội vàng đáp, cũng cởi áo khoác, sau đó tắt đèn, lên giường ngủ.

Lần này Từ Tang không chủ động dựa vào Hạ Mộc, mà hân thì thẹn thùng cũng không dám lại gần nàng. Nhưng khi hai người ngủ say, Hạ Mộc vô ý thức tới gần Từ Tang, ôm nàng vào trong ngực, còn nói mơ, “Tiểu thư...”

Từ Tang là người ngủ không sâu, khi Hạ Mộc ôm mình nàng liền tỉnh, khóe miệng mang theo nụ cười, ở trong lòng Hạ Mộc cọ cọ, lại ngủ tiếp.

Hôm sau tỉnh lại, Hạ Mộc phát hiện bản thân ôm tiểu thư, mà tiểu thư cũng ôm hắn, miệng hắn không tiếng động cười toe toét. Hắn vốn muốn rời giường luyện võ, lại huyền tiếc buồng thiên hạ trong lòng nên tiếp tục nhắm mắt lại...

Qua nửa canh giờ, Hạ Mộc một lần nữa buông Từ Tang, chậm rãi dỗi tay nâng đi. Hắn không thể tiếp tục cọ xát trên giường được, còn phải làm điểm tâm, cho lợn gà ăn nữa.

Hạ Mộc vừa động, Từ Tang đã tỉnh lại, hắn ngượng ngùng nói: “Tiểu thư, ngài ngủ tiếp đi!”

“Em ngủ đủ rồi.” Từ Tang ngồi dậy.

Hạ Mộc không nói gì thêm, vội vàng xuống giường mặc quần áo, đưa quần áo cho Từ Tang rồi mới xuống lầu.

Hạ Mộc và Từ Tang đang ăn điểm tâm, bên ngoài truyền đến thanh âm quen thuộc: “Anh Ba, Anh Ba, anh ở đâu?”

“Là em Tư đã về.” Hạ Mộc kinh hi nói, nói xong, người đi ra ngoài.

Hạ Thư giờ đã là tú tài, nay đi học ở quốc học* trên huyện, đến tháng tám sẽ tham gia thi hương, bình thường cậu ở lại trường nên đã hai tháng không về. Bình thường có nhớ cậu, mọi người đều lên huyện thăm.

(*trường học do nhà nước xây dựng, như Thái học, quốc tử giám)

Sau khi Từ Tang trở về, đã nghe Hạ Mộc nói qua.

“Em Tư, em đã trở lại.” Hạ Mộc cười nói, sau đó bước nhanh đi mở cửa viện để Hạ Thư vào.

“Hôm kia cha mẹ đến thăm em, nói chị Ba đã quay lại, mấy ngày nay vừa khéo có thời gian em đến xem.” Hạ Thư liếc mắt nhìn nhà trúc, vẻ mặt có chút lạnh nhạt nói, đối với Từ Tang bỏ đi hơn hai năm, tất nhiên cậu có ý kiến với Từ Tang. Lần này về cậu đặc biệt đến thăm anh, vì sao chị ta trở về, về sau có đi nữa không.

“Vào đi thôi.” Hạ Mộc cười nói, tựa hồ không quá để ý nói: “Chuyện nhà mẹ để chị dâu em đã xử lý xong, sau này sẽ không đi lâu như vậy nữa.”

Hạ Thư hơi nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự chỉ về nhà mẹ đẻ đơn giản thế sao? Vào phòng khách, thấy Từ Tang đang thu thập bát đĩa, cậu nhàn nhạt lên tiếng chào, “Chị Ba.”

Từ Tang gật gật đầu, nhàn nhạt hỏi: “Có ăn điểm tâm không?” Nếu chưa ăn nàng sẽ vào phòng bếp lấy mấy thứ cho cậu ăn.

Hạ Thư có chút ngoài ý muốn, nói: “Cám ơn chị Ba, không cần ạ, em đã ăn qua ở nhà rồi.”

Từ Tang gật gật đầu, đi rửa bát đĩa, Hạ Mộc bảo Hạ Thư ngồi xuống ghế.

Hạ Thư không có thời gian ngồi lâu, nói khi Hạ Chiêu Quan sinh đứa nhỏ, sẽ về một chuyến rồi đi. Cậu còn phải đến chỗ Gia Cát phu tử, thỉnh giáo vài điều, sau đó lại chạy về thị trấn.

Sau Hạ Thư đi không lâu, phía rừng trúc vang lên tiếng lão hổ kêu, Từ Tang và Hạ Mộc vội vàng ra hậu viện, một lúc sau, một con vật màu trắng xuất hiện, là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vừa thấy Từ Tang, nhảy lên thật cao, vọt qua hàng rào, lao về phía nàng. Nàng lập tức tránh đi, Tiểu Bạch chụp vào khoảng không, đáng thương hề hề nhìn nàng.

“Cả người mày đều bẩn, đừng nghĩ chạm vào tao.” Từ Tang trách mắng, một bên đi đến chỗ giếng, “Mau qua đây, tao tắm cho mày.”

Tách ra vài ngày, Tiểu Bạch đều chạy nhảy trong rừng cây, không có người tắm cho nó, tự nó cũng không biết tắm.

Vì thế Tiểu Bạch vui vẻ chạy tới, Hạ Mộc xem cảm giác rất buồn cười, cũng qua giúp lấy xà phòng và múc nước, hai người hợp lực, rất nhanh tắm cho Tiểu Bạch sạch sẽ, súc sạch cả miệng cho nó.

Lúc này, Từ Tang mới cho phép Tiểu Bạch cọ vào người nàng làm nũng, nàng vuốt bộ lông trắng mềm mại của nó, cười nói: “Có đói bụng không, tao làm cho mày ăn.”

Tiểu Bạch vừa nghe, cọ cọ Từ Tang, sau đó nhìn nàng đầy hi vọng, hiển nhiên rất muốn ăn.

Từ Tang vỗ vỗ đầu nó, bảo Hạ Mộc cho Tiểu Bạch ăn, trong nhà còn một miếng thịt heo, Hạ Mộc lấy ra nấu, sau đó làm một bát mì to, mì sợi này là thứ Tiểu Bạch thích ăn.

Q.2 - Chương 15: Tôi tưởng...

Hầm đã chuẩn bị tốt, ngày kế tiếp, hai người Hạ Mộc và Lê Tường lén lút chuyển lương thực xuống hầm. Bên Lỗ châu chưa truyền đến tin xấu, thời tiết càng ngày càng tệ, gần như ngày nào cũng mưa to. Liên tục mười ngày, rất nhiều hoa màu của thôn đều bị ngập nước, hoặc bị mưa làm tả toại, nhà Hạ Mộc không ngoại lệ, trong thôn bước vào thời kì nước ròng.

Hôm nay, trời vẫn mưa như cũ, Từ Tang tựa vào người Hạ Mộc, hai người coi hậu viện, Hạ Mộc thở dài, nói: “Tiểu thư, nếu lại tiếp tục mưa, sáu tháng cuối năm này sẽ không có thu hoạch, đến lúc đó sẽ có rất nhiều rất nhiều dân chạy nạn, thôn chúng ta cũng có rất nhiều người đói kém.”

Từ Tang hiểu được tâm trạng của Hạ Mộc, hoa màu này đều là hẩn cực khổ gieo trồng, bị hủy đi như vậy không nổi và đau lòng nhường nào. Nhưng đây là chuyện thời tiết, không ai có cách thay đổi, nàng thật sự không biết nên an ủi Hạ Mộc thế nào, đành nắm tay hẩn thật chặt, hi vọng hẩn có thể cảm nhận được tâm ý của bản thân.

Hạ Mộc vốn là người lạc quan, chỉ than thở một hai câu, cũng không có tâm lý thật bi quan. Thấy Từ Tang nắm tay mình, hẩn cười với nàng, tất cả không cần lời nói.

Phía dưới mưa to gió lớn, nhưng giữa hai người lại rất ấm áp.

“Hạ gia tam lang, có người ở nhà không?” Đột nhiên tiền viện vang lên tiếng gào, nhanh chóng bị nước mưa át đi còn rất nhỏ, cũng may Hạ Mộc và Từ Tang thính lực không như người thường nên vẫn nghe thấy. Hạ Mộc vội vàng cầm ô xuất môn. Ngoài cửa có một nam nhân đứng đó, đầu đội mũ, mặc áo to, không thấy rõ dung mạo.

Người nọ vừa thấy Hạ Mộc, vội vàng hỏi: “Anh chính là hạ gia tam lang đúng không, tôi là người thôn Minh Nguyệt, vừa khéo đi ngang qua thôn các người, muội muội nhà anh hôm qua sinh. Là con trai, mẫu tử bình an.”

“Vây ư, cảm ơn anh a!” Hạ Mộc kinh hi nói, mở cửa viện, “Mời vào trong ngồi một tí, mưa to lắm, đợi chút hãy đi!”

“Không được, tôi còn vội vàng đến huyện, chỗ cha mẹ anh tôi không biết, tự anh nói nhé! Chỗ em Tư nhà anh tôi sẽ nói một tiếng.” Người nọ nói rồi quay đi.

Hạ Mộc há hốc mồm, vội vàng đuổi theo, nhét cho người nọ mười mấy đồng tiền, “Chỗ này anh cầm đi, làm phiền toái anh hôm nay mưa to còn chạy một chuyến.”

Người nọ cũng không từ chối, nói Hạ Mộc trở về rồi chạy đi.

Hạ Mộc vội vàng chạy vào nhà. Lúc này quần áo của hẩn có rất nhiều chỗ ẩm, hẩn vẫn hưng phấn như cũ, nói với Từ Tang: “Tiểu thư, Chiêu Quan sinh rồi, là con trai, đến lễ tám ba ngày, chúng ta đi một chuyến nhé.”

“Ừm.” Từ Tang cười đồng ý, “Quần áo anh ẩm rồi, nhanh đi thay đi.”

“Vâng.” Hạ Mộc lên tiếng rồi đi lên lầu. Rất nhanh mặc quần áo sạch sẽ xuống dưới, vui vẻ nói: “Đội mưa nhỏ chút, tôi sẽ đến chỗ cha mẹ báo một tiếng, chúng ta nên chuẩn bị ít đồ đến đó.”

Xem Hạ Mộc hưng phấn, khóe miệng Từ Tang cũng nhếch ý cười...

Chỉ là đến lễ tám ba ngày, mưa vẫn to như cũ. Hạ Mộc càng ngày càng không nhìn được, ngày đó hẩn đến nhà vợ chồng Hạ Đại Hân nói chuyện lễ con Hạ Chiêu Quan tám ba ngày, vợ chồng Hạ Đại Hân nói rất rõ ràng, nếu đổ mưa, bọn họ sẽ không đi.

Giờ mưa to tầm tã, vợ chồng Hạ Đại Hân chắc không đi, nhưng lễ tám ba ngày, nếu người nhà mẹ đẻ không đến, Hạ Chiêu Quan sẽ rất mất mặt, mọi người sẽ cho rằng nhà mẹ đẻ không coi trọng Hạ Chiêu Quan nữ nhi đã xuất giá này.

Cho nên bất luận như thế nào Hạ Mộc đều phải đi.

“Chúng ta mặc áo to vào rồi đi!” Từ Tang tiến lên nói.

“Nhưng mưa lớn như vậy, có mặc áo to cũng rất khó không bị ướt, thế này đi, tiểu thư, ngài ở nhà, mình tôi đi là được.” Hạ Mộc nói, hẩn muốn đi, dù mưa to hẩn cũng cam tâm tình nguyện, nhưng không muốn tiểu thư bị ướt, đội mưa lớn chạy đến, nên chỉ định đi một mình.

“Nếu anh không để em đi cùng, thế em sẽ chờ anh đi rồi đi theo.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà tiểu thư...”

“Không có nhưng mà.” Từ Tang cắt ngang lời hấn, “Chúng ta mặc áo toi vào, lại đội thêm mũ, cầm cả quần áo sạch đi, nếu quần áo ẩm, đến nơi chúng ta thay là xong, không sao.”

Hạ Mộc không thể nói lại Từ Tang, cuối cùng hấn chỉ có thể nghe lời nàng, cùng nhau xuất môn.

Mưa lớn, không thể cưỡi xe bò, hai người đành phải đi bộ, may mắn, Hạ Mộc biết khinh công, Từ Tang có tinh thần lực, tuy rằng mưa gió lớn, nhưng hai người đi rất nhanh, nửa canh giờ sau đến thôn Minh Nguyệt.

Khi Từ Tang và Hạ Mộc đuổi tới nhà Hạ Chiêu Quan, quần áo gần như ẩm hết.

Xem hai người đội mưa mà đến, Hạ Chiêu Quan vừa vui vừa không nổi, trách họ sao mạo hiểm đội mưa đến, sao không đợi mưa tạnh hãy đi rồi nhanh chóng đề hai người vào phòng thay quần áo, hai người vào phòng mới nhận ra bị sắp xếp thay chung một chỗ.

Trong mắt Hạ Chiêu Quan, bọn họ là vợ chồng, an bày như vậy không có vấn đề, nhưng Hạ Mộc và Từ Tang tuy rằng cùng phòng đã lâu lại chưa viên phòng thật sự. Vì thế mặt Hạ Mộc đỏ bừng, mà trong lòng Từ Tang cũng ngượng ngùng lạ lùng, bất quá mặt ngoài nàng vẫn lạnh nhạt, nói: “Xoay người đi, em thay trước.”

Hạ Mộc rất nghe lời xoay người sang chỗ khác, từ khi học võ, hấn càng thính tai hơn. Nên âm thanh Từ Tang đứng phía sau hấn thay quần áo, hấn đều nghe thấy hết. Trong đầu hấn không tự giác nghĩ đến mấy cảnh không nên nghĩ gì đó, vì thế mặt hấn càng đỏ, đến độ có thể nhỏ ra máu.

Từ Tang thay xong quần áo, bảo Hạ Mộc xoay người lại, thấy mặt hấn đỏ rực, cười nói: “Sao mặt anh đỏ thế, có phải nhìn lên em thay quần áo không?”

Hạ Mộc hoảng hốt, vội vàng xua tay, “Không, tôi không có, tiểu thư...”

Về mặt hấn ủy khuất xem Từ Tang, đáng thương hề hề.

Từ Tang xi bật cười.

“Tiểu thư, ngài lại trêu tôi.” Hạ Mộc hiểu được mình lại bị trêu ghẹo, về mặt rất ủy khuất và khả lĩnh, mấy ngày nay hấn thường xuyên bị Từ Tang trêu ghẹo, mà mỗi lần hấn đều tưởng thật, đợi đến khi tiểu thư cười hấn mới nhận ra. Vì thế lần nào hấn cũng thề lần sau nhất định sẽ không tưởng là thật, nhưng mặc kệ hấn tiếp nhận bao nhiêu giáo huấn, vẫn không học được thông minh, nhiều lần mắc mưu.

Từ Tang cười.

“Tiểu thư, ngài nhanh quay qua đi, tôi muốn thay quần áo.” Hạ Mộc phụng phịu nói, chỉ là hấn đỏ mặt, không hề có một điểm nghiêm túc, ngược lại càng làm cho người ta nhìn muốn trêu hấn.

“Em sẽ nhìn anh thay.” Từ Tang cười ním ngó Hạ Mộc.

Mặt Hạ Mộc đỏ lên, trừng mắt nhìn Từ Tang, cảm thấy bản thân đường đường một đại nam nhân bị đùa giỡn, nhưng không có can đảm phản bác. Hấn càng nghĩ càng thấy không đúng, dối nói: “Thế ngài xem đi, dù sao tôi cũng không chịu thiệt.”

Xem Hạ Mộc một bộ bất cứ giá nào, Từ Tang có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra, nếu xoay người sang chỗ khác, chẳng phải quá mất mặt, vì thế ánh mắt nàng yên lặng theo dõi Hạ Mộc.

Dưới tầm mắt của Từ Tang, Hạ Mộc càng ngày càng thấy xấu hổ, nhưng vừa nghĩ hấn và tiểu thư đã là vợ chồng, chẳng lẽ còn sợ bị xem chằm, vì thế hấn kiên trì cời áo.

Từ Tang vốn định đùa giỡn, nhưng nhìn nửa thân trên cường tráng của Hạ Mộc, đột nhiên nàng không thể dời mắt, lảng lảng nhìn. Không thể không nói, đáng người Hạ Mộc tốt lắm, nhưng tên ngốc này buổi tối hôm trước đều ôm mình ngủ, rõ ràng có nồng đậm **, lại không dám có động tác tiếp theo, hại nàng không công lãng phí nhiều cơ hội như vậy...

Nghĩ vậy, mặt Từ Tang đỏ lên, ý tưởng này đột nhiên xuất hiện, thế nào cũng giống như nàng có vẻ bất mãn vậy.

Hóa ra tiểu thư cũng biết mặt đỏ a! Bất quá tiểu thư thế này thật xinh đẹp, thay xong quần áo Hạ Mộc si ngốc xem Từ Tang.

Vì thế dưới ánh nhìn nóng rực chăm chú của Hạ Mộc, Từ Tang cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng, vội vã đi ra khỏi phòng, “Tốt lắm, thay xong rồi chúng ta ra ngoài đi.”

Ngay tại thời điểm nàng lướt qua người Hạ Mộc, bị hấn kéo tay, nàng lạnh nhạt quay đầu xem Hạ Mộc.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc đỏ mặt kêu, bắt đầu lắp bắp, “... Tôi... Tôi...”

Xem Hạ Mộc như thế, vốn có chút khấn trương Từ Tang đột nhiên thả lỏng, nhú mày hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Tôi muốn...” Hạ Mộc định nói hai chữ cuối cùng nhưng nói không nên lời, chỉ có đỏ mặt lảng lảng nhìn Từ Tang.

Từ Tang thật sự không biết hấn nghĩ gì. Nhưng nhìn tình cảnh hấn lắp bắp lại đỏ mặt đặc biệt đáng yêu, vì thế nàng không không chế được, hôn nhẹ lên

mặt hấn. Mặc kệ hấn ngăn người, nhanh chóng bước ra ngoài.

Còn Hạ Mộc vuốt chỗ bị hôn, ngây ngốc nở nụ cười, nguyên bản xem tiểu thư đỏ mặt, hấn thật sự muốn thân ái, sờ sờ. Nhưng tiểu thư là cô nương, hấn sợ dọa đến nàng, không dám nói ra, không ngờ tiểu thư tự động đưa lên.

Không thể không nói, thật sự không hiểu ở phương diện này Hạ Mộc nghĩ như thế nào, rõ ràng Từ Tang người ta lớn gan hơn hấn, mà hấn động một tí liền mặt đỏ, mà lá gan hấn hơi nhỏ quá.

Bất quá, hai người kia hiển nhiên không nghĩ đến vấn đề này.

Từ Tang vừa ra khỏi phòng, thì gặp Trương Nhị Bảo ôm đứa nhỏ. Nàng nhìn bé con nho nhỏ, làn da hơi nhẵn lại hồng hồng, nàng không thể không nói, vừa sinh ra tiểu hài tử thật không dễ nhìn.

Nàng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt nàng nhìn bé con vẫn nhu hòa, khóe miệng cũng mang theo ý cười.

“Chị Ba, chị có muốn ôm bé không?” Trương Nhị Bảo hỏi.

Từ Tang sững sốt, vội đáp: “Đừng nên.”

Bé con nhìn thật nhỏ, nàng sợ bản thân làm đau bé.

Trương Nhị Bảo nghe vậy liền hiểu lầm, cho rằng Từ Tang không thích đứa nhỏ nhà mình, nụ cười trên mặt có chút cứng ngắt.

Từ Tang nhìn ra hấn hiểu sai, trước đây nàng cũng lười giải thích, nhưng hiện tại nàng đã tiếp tục sống cùng Hạ Mộc, hấn để ý thân nhân, nàng cũng không thể làm hỏng các mối quan hệ, nói: “Bé quá nhỏ, chị sợ ôm không khéo sẽ làm đau bé.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Thành thân

Từ Tang nhìn ra hấn hiểu sai, trước đây nàng cũng lười giải thích, nhưng hiện tại nàng đã tiếp tục sống cùng Hạ Mộc, hấn để ý thân nhân, nàng cũng không thể làm hỏng các mối quan hệ, nói: “Bé quá nhỏ, chị sợ ôm không khéo sẽ làm đau bé.”

Trương Nhị Bảo nở nụ cười, lần đầu tiên hấn nhìn thấy bé con cũng nghĩ như vậy, nói: “Chị Ba, không dễ làm bé đau vậy đâu, chị cứ ôm đi, yên tâm tốt lắm.”

“Tiểu thư, không sao đâu, tôi đứng cạnh trông chừng mà.” Đuổi theo ra ngoài, Hạ Mộc cũng nói.

Vì thế Từ Tang dè dặt cẩn thận ôm lấy bé con, đầu bé giật giật, nhưng rất an ổn nằm trong vòng tay nàng.

Thấy vậy, Từ Tang cũng yên tâm, không khỏi nhẹ nhàng đu đưa, khóe miệng mang theo ý cười.

Xem bộ dáng Từ Tang ôm đứa nhỏ, Hạ Mộc đột nhiên có ý nghĩ muốn cùng tiểu thư sinh đứa nhỏ, nhưng hấn và tiểu thư đến giờ chưa có cái đó đó, nghĩ vậy mặt hấn không khỏi đỏ lên. Thời điểm ở kinh thành, hấn và tiểu thư làm hôn thư chính thức, lúc bái đường hôn phục cũng không mặc đã bái đường, hoàn thành rất qua loa, rất ủy khuất đối với tiểu thư ——

Thời điểm Từ Tang quay đầu, liền nhìn thấy Hạ Mộc xem bản thân xuất thần, trên mặt có áy náy, tiến lên hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Hạ Mộc hoàn hồn, lắc lắc đầu, “Chúng ta vào xem Chiêu Quan đi!”

Vì thế hai người ôm bé con vào phòng Chiêu Quan, dân quê ở cũ không có quá nhiều chú ý. Có một số người sinh con xong, thể lực đã hồi phục vẫn xuống giường như thường. Sức khỏe Hạ Chiêu Quan đã ổn định, nhưng Trương Nhị Bảo lo lắng, kiên trì không cho nàng xuống giường. Vừa rồi Hạ Mộc và Từ Tang đến, nàng đứng lên một lúc, lại bị Trương Nhị Bảo bắt vào giường nằm.

“Anh Ba, chị Ba. Anh chị ngồi đi.” Nàng thấy hai người tiến vào vội hỏi thì rất vui, nàng nằm trên giường không ngủ được thật sự rất nhàm chán, ai đó có thể bồi nàng trò chuyện tự nhiên rất tốt. Đối với việc Từ Tang có thể vào ngày mưa to đến, chuyện trước kia nàng đã bỏ qua phần lớn, nên không xấu hổ như trước.

Từ Tang ngồi cạnh giường, Hạ Mộc an vị ở ghế tựa, một bên coi bỏ mấy lớp tay nải, nói: “Ở đây có mấy miếng nhân sâm ngàn năm, cho em bồi bổ thân mình, còn có hai cuộn vải để làm quần áo cho em bé. À còn có ít trứng gà, mỗi ngày em ăn một ít, dưỡng thân thể thật tốt, rất nhiều người sinh đứa nhỏ

nếu không dưỡng người cho tốt, về sau sẽ nhiễm bệnh đau ốm đấy.”

Hạ Chiêu Quan nhìn mấy thứ kia mà há hốc mồm. Còn Trương Nhị Bảo bước vào miệng cũng mở to, trứng gà thì không có gì, tuy hai cuộn vải cũng là vài thượng hạng, rất đáng giá, nhưng bọn hắn bỏ được số tiền này. Chỉ ít chúng cũng mua được, nhưng đó là sâm, nhân sâm ngàn năm, đó là đồ vật chỉ có trong truyền thuyết, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng rất quý giá!

“Anh Ba, chỉ là lễ tắm ba ngày anh mang nhiều đồ quý như vậy làm gì. Trứng gà và vải thì em nhận, nhân sâm anh cầm về đi.” Giọng Hạ Chiêu Quan không tự giác đề cao.

“Chị dâu em nói nhân sâm bồi bổ thân mình tốt nhất, là đặc biệt mang cho em ăn, hưởng hồ chỗ chị dâu còn có một ít, em cứ nhận đi!” Hạ Mộc cười nói.

Lúc trước hắn thời điểm chuẩn bị quà tặng, tiểu thư đưa nhân sâm cho hắn, vốn hắn cũng muốn giữ lại để tiểu thư dùng, nhưng tiểu thư vẫn còn. Hơn nữa nàng kiên trì bảo hắn mang đi, Hạ Mộc lại nghĩ sinh con rất vất vả, vì thế mang đến.

“Chị Ba, cảm ơn chị nhưng chị nên thu lại đi, cái này quá quý.” Hạ Chiêu Quan nói, nàng dâu dám ăn đồ tốt đắt tiền như thế!

“Giữ đi.” Từ Tang liếc mắt nhìn Hạ Chiêu Quan một cái, sau đó cúi đầu ngấm em bé trong lòng.

Thấy Từ Tang hiển nhiên không để ý đến mình, Hạ Chiêu Quan đành phải cầu cứu Hạ Mộc, Hạ Mộc cười nói: “Yên tâm ăn đi, nếu không lấy ra được, anh chị sẽ không đưa cho em.”

Hạ Chiêu Quan nhìn về phía Trương Nhị Bảo, Trương Nhị Bảo cười nói: “Dĩ nhiên đây là tấm lòng của hai anh chị, em cứ nhận lấy, tâm bồi thật tốt, về sau mới có cơ hội báo đáp anh chị.”

Trước đây đại phu nói với anh, cơ thể vợ anh bề ngoài nhìn không sao thực ra nền tảng không tốt. Lần này sinh con cũng mất quá nhiều máu, anh vốn muốn tìm mấy thứ để vợ bồi bổ, giờ có mảnh sâm này thì tốt quá.

Thấy Trương Nhị Bảo đã nói như vậy, Hạ Chiêu Quan lại lần nữa cảm ơn, không từ chối nữa.

“Em Hai, em rě.” Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gào quen thuộc.

“Là anh Tư.” Hạ Chiêu Quan kinh hi nói.

Trương Nhị Bảo vội vàng đi ra ngoài, bởi vì cửa viện mở rộng, sân lại không lớn, lúc này Hạ Thư đã chạy đến hành lang trước nhà, vừa khéo chạm mặt Trương Nhị Bảo từ nhà chính chạy ra.

“Anh Tư.” Trương Nhị Bảo kêu một tiếng, bước nhanh lên trước cầm lấy ô, “Mưa to quá, sao cả anh cũng đến?”

Quảng đường từ thị trấn đến thôn Minh Nguyệt hơn một canh giờ, hiện tại mưa to gió giật.

Hạ Mộc cũng đi ra, nói: “Mưa to thế, anh tưởng rằng em không đến đây.”

Hạ Thư cười nói: “Em gọi xe ngựa đưa em tới, may mắn đường từ thị trấn đến thôn tương đối cao, đa số là đường đá, nếu không xe ngựa không đi nổi.”

Nói xong, một người đầu đội mũ, mặc áo tơi đi đến, Hạ Mộc giải thích đây là mã phu, hơn nữa phải đợi Hạ Thư cùng về, bằng không lát nữa muốn quay lại thị trấn sẽ không trở về được.

Trương Nhị Bảo vội mời người đó vào phòng ngồi, chuẩn bị nước canh nóng, làm ấm người.

Hạ Mộc dẫn Hạ Thư đến phòng Hạ Chiêu Quan.

Đã đến giữa trưa, mưa dần tạnh, mọi người đều thở phào. Nếu vẫn mưa, lễ tắm ba ngày không thể tiến hành rồi.

Ăn cơm trưa xong, người nhà chồng Hạ Chiêu Quan gia lần lượt tới, bố mẹ chồng của nàng, bác cả chị dâu cũng đến. Căn nhà của Hạ Chiêu Quan náo nhiệt hẳn lên, Từ Tang đứng trong phòng Hạ Chiêu Quan, xem bé con, thường nói chuyện mấy câu với nàng.

“Chị Ba, em thấy chị cũng rất thích em bé, khi nào chị và anh ba cũng sinh một đứa đi!” Hạ Chiêu Quan đột nhiên nói.

Từ Tang sùng sốt, nói: “Tất nhiên rồi sẽ sinh.”

Trước kia nàng cảm thấy đứa bé là việc rất xa xôi, nhưng hôm nay ở cùng Hạ Mộc, sinh con trở nên chân thật, về sau nàng sẽ có con, làm mẹ. Chỉ là cái người nhất gan kia không biết khi nào dám làm tới bước cuối cùng.

Về mặt Từ Tang nhu hòa xem cục cưng trong lòng...

Hạ Chiêu Quan thở phào trong lòng, ở trong suy nghĩ của nàng, chỉ cần Từ Tang bằng lòng sinh con, vậy mọi chuyện đã ổn định, không xuất hiện chuyện bỏ đi một lần là hai năm như trước.

Đội bà mụ đến, lễ tắm ba ngày bắt đầu, làm nghi thức rất lâu, nửa canh giờ mới kết thúc. Khi đến lúc thả quạ, Hạ Mộc và Hạ Thư làm Hạ Chiêu Quan hành diện, thả nhiều nhất.

Sau khi kết thúc buổi lễ, Hạ Thư trở về thị trấn, Hạ Mộc và Từ Tang ở lại không lâu, rồi về. Về đến nhà đã chạng vạng tối, hơn nửa trời tiếp tục đổ mưa, sắc trời u ám hẳn.

Hạ Mộc đi cho gia cầm ăn, còn thả tự do cho Tiểu Bạch rồi mới vào bếp làm cơm chiều. Cũng may hai người đã ăn lưng lưng ở nhà chồng em gái nên giờ chưa đói, chẳng qua còn qua một đêm nên phải ăn một chút. Hơn nữa cần làm đồ ăn cho Tiểu Bạch.

Từ Tang vẫn làm trợ thủ.

Làm xong xuôi tất cả, Từ Tang cùng Hạ Mộc về phòng, nhưng còn quá sớm, hai người không ngủ được. Từ Tang cầm quyển sách đọc còn Hạ Mộc lấy đồ ra khâu quần áo.

Từ Tang một bên đọc sách, thường xuyên nhìn về phía dưới Hạ Mộc chăm chú dưới ánh nến. Nhìn mấy lần, nàng không thể dời ánh mắt, không thể không nói, nam nhân nghiêm túc rất có sức hấp dẫn. Đặc biệt một người đàn ông thật thà, kiên cường lại làm công việc may vá của phụ nữ, điều này làm cho người ta cảm động, càng làm người đó không thể dời mắt.

“Hạ Mộc, vì sao anh biết làm quần áo?” Từ Tang không nhịn được hỏi.

Hạ Mộc nhìn thoáng qua Từ Tang, cười nói: “Bản thân một mình ở ngoài, không làm không được, hướng hồ tự mình làm tiết kiệm tiền, nên tôi đi học.”

“Vậy anh không biết một người đàn ông làm việc này rất mất mặt sao?” Từ Tang lại hỏi, đây là thời đại phong kiến, thế giới coi nam nhân là chủ.

Hạ Mộc sững sốt, ngó Từ Tang, bất an hỏi: “Tiểu thư, ngài cảm thấy tôi làm việc này khiến ngài mất mặt sao?”

Biết ngay Hạ Mộc hiểu lầm, nàng vội vã giải thích, “Không, em chỉ cảm thấy kỳ lạ, em thích đáng về anh lúc ngồi thêu thùa, em cảm thấy thật cảm động.”

Vừa nói xong, Từ Tang có hơi đỏ mặt.

Hạ Mộc nghe thế, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ như đóa hoa nở rộ, buông kim, đi đến bên giường ngồi xuống, cười nói: “Chỉ cần tiểu thư không ghét là tốt rồi, tôi chẳng thấy có gì mất mặt, không biết làm mới mất mặt ấy.”

“Đương nhiên em không chán ghét, em thích mặc quần áo anh làm, hướng hồ em không biết thêu thùa may vá, nếu anh cũng thế, quần áo của chúng ta chỉ có nước thuê người khác làm.” Từ Tang cười nói.

“Tiểu thư thích mặc, tôi làm cho tiểu thư cả đời.” Hạ Mộc nhìn chằm chằm Từ Tang, nghiêm cẩn nói.

Mặt Từ Tang đỏ bừng, ai nói Hạ Mộc đầu gối, thấy chưa, hần cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt.

Hạ Mộc si ngốc ngẩn khuôn mặt Từ Tang đỏ ửng, rất yêu mị và dụ hoặc, tay hần không nhịn được vuốt ve khuôn mặt nàng, xúc cảm mềm mại khiến hần yêu thích không muốn buông tay.

Từ Tang có thể cảm giác được nhiệt độ ngón tay hần, và ánh mắt nóng rực của hần.

“Tiểu thư, chúng ta thành thân đi!” Hạ Mộc nói.

Từ Tang ngạc nhiên, không hiểu nói: “Không phải chúng ta đã thành thân à?”

“Khi đó khác, hồi ấy hai ta đều bị hãm hại, không ai vui vẻ khi thành thân. Chúng ta không được tính là bá tử đường, ngay cả hi phục cũng không có, không phải em thích mặc quần áo tôi làm sao? Tôi tự tay làm hi phục của tân nương, sau đó bá tử đường, tuy rằng không thể mời khách, nhưng tôi muốn có một hôn lễ của riêng chúng ta. Tôi muốn thấy tiểu thư mặc hi phục, chắc chắn rất đẹp.” Hạ Mộc cười nói, nếu có thể, hần thật sự muốn tổ chức một hôn lễ thật sự cho tiểu thư, nhưng ở trong mắt người đời, bọn họ đã là vợ chồng. Nếu lại thành thân, vậy trong mắt mọi người, trước đó bọn họ chưa thành thân, nếu không đã chẳng cần tổ chức lại. Dù đã thành thân đi nữa, lại tổ chức thêm một lần ắt nó có vấn đề, sẽ tổn hại thanh danh của tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Lũ

Edit: Mây Hát Beta: Tiểu Lan Từ Tang ngây ngây ngốc ngốc nhìn Hạ Mộc rồi trầm mặc một lúc lâu, sau mới gật đầu: “Được, chúng ta thành thân.”

Hạ Mộc vui vẻ nở nụ cười, đây là lần đầu tiên hắn dùng hết can đảm hôn lên trán nàng, xúc cảm tốt đẹp ấy khiến con tim hắn xao động. Hắn không nỡ buông, hôn rồi lại hôn, nhưng hắn không cam tâm, mới chỉ là trán thôi, còn đôi mắt đỏ, chiếc mũi kia, đôi má nàng...

Từ Tang ôm cổ Hạ Mộc, từ từ nhắm mắt lại, mặc cho Hạ Mộc muốn làm gì thì làm. Nhưng động tác của hắn khiến lòng nàng ngửa ngửa, nàng không nhìn được mở mắt ra, đối diện với con người thâm thúy sâu không thấy đáy, phảng phất bên trong có dòng nước cuộn xoáy, hút chặt nàng vào trong đó.

Hô hấp Hạ Mộc có chút nặng nề, ánh mắt tham lam dừng trên đôi môi hé mở của nàng, hắn không nhìn nổi ham muốn hôn lên khóe miệng kia rồi không rời đi nữa, dán chặt vào nhau.

Hạ Mộc hắn chưa từng hôn ai cả, nhưng hắn có bản năng. Hắn muốn ném lại hương vị đôi môi ấy, thế là hắn mở miệng ngậm lấy đôi môi mềm mại, lại vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Chỉ một hành động đó đã làm Hạ Mộc cảm thấy như bị điện giật, toàn thân run lên, không khỏi ôm thật chặt Từ Tang vào ngực, ngoài miệng động tác càng dùng sức.

Cả người Từ Tang then thừng, ôm chặt cổ hắn, lúc nàng hé miệng thở gấp đúng lúc Hạ Mộc luồn lưỡi vào, chạm vào lưỡi nàng. Sự đụng chạm đó khiến cả hai người run lên, ôm đôi phương càng chặt hơn.

Từ Tang thật xấu hổ, nàng muốn khép miệng lại, cũng muốn thu lưỡi trở về, nhưng tốc độ của Hạ Mộc rất nhanh. Hắn đã nếm được hương vị ngọt như mật, giờ vị mật ấy sắp chảy mất nên hắn vội vàng đuổi theo, gắt gao giữ lấy.

Vì vậy mà nụ hôn này của Hạ Mộc càng không thể rút lại được, hai người đều trầm mê thật sâu trong nụ hôn, cơ thể họ tự động cọ sát với nhau. Không biết từ khi nào Hạ Mộc đã đè nàng xuống giường, chẳng biết từ lúc nào tay hắn không thể tự chủ dao động khắp cơ thể nàng. Đôi tay thô ráp mà nhẹ nhàng như mang theo lửa, thiêu đốt thân thể nàng...

Đột nhiên vài tiếng sấm lớn rất vang dội đánh xuống, nhắc cả hai tỉnh lại. Hạ Mộc nhìn ra cửa sổ, lại nhìn Từ Tang đang nằm phía dưới mình, trong nháy mắt cả khuôn mặt đỏ lên, lấp bắp, “Tiểu thư, tôi... Tôi...”

Mặt Từ Tang cũng đỏ, vội nói: “Mau buông em ra, em muốn ngủ.”

Hạ Mộc mặt mày đỏ rực, gật gật đầu, lưu luyến không muốn đứng dậy. Có điều hắn muốn cảm ơn tiếng sấm gọi hắn tỉnh táo lại. Hắn không muốn dọa tiểu thư, cũng thật lòng hy vọng đến ngày thành thân mới động phòng với tiểu thư nhà hắn, đương nhiên không tính lần bị hãm hại ở kinh thành khi trước.

Nói đến đây cũng không thể không nói, Hạ Mộc và tiểu thư nhà mình hoàn toàn trong sạch, chưa hề có cái gì cả. Về phần sau này, còn phải xem ý kiến của nàng thế nào.

Hạ Mộc thấy Từ Tang nằm gọn trong chăn, hắn đứng dậy thổi tắt đèn, nằm xuống phía ngoài, sau đó tự giác ôm nàng vào lòng. Từ Tang khẽ động dậy, vội đầu vào lòng ngực hắn rồi nhắm mắt.

“Tiểu thư, ngày mai tôi lên huyện, mua vài làm quần áo của tân nương.” Hạ Mộc nói.

“Được.” Từ Tang nằm trong lòng Hạ Mộc, rầu rĩ đáp.

“Tiểu thư cũng đi với tôi.”

“Được.”

Hạ Mộc không tiếng động mỉm cười rồi cũng nhắm mắt lại.

Hôm sau, Hạ Mộc tỉnh dậy, lập tức rời giường mở cửa sổ, nhìn thời tiết bên ngoài. Mưa vẫn rơi, thậm chí có giông tố. Hắn thất vọng thở dài, hắn nóng lòng muốn đi mua quần áo cưới.

“Sao vậy?” Từ Tang đã tỉnh, nàng thấy hắn đứng cạnh cửa sổ thở dài cũng không để ý lắm hỏi một câu.

“Mưa to quá, làm sao đến huyện đây, chúng ta phải đi mua vải.” Hạ Mộc quay lại giường nói.

“Vây đề hôm khác cũng được mà, không phải chuyện gì gấp.” Từ Tang muốn ngủ thêm chút nữa, mưa lớn nên chẳng có việc để làm.

Nhìn bộ dáng nàng như không có gì, Hạ Mộc có chút không vui, rầu rĩ nói: “Tiểu thư, hình như em không sốt ruột chút nào cả.”

Từ Tang liếc hắn một cái, thân nhiên nói: “Gấp cũng không có tác dụng! Đầu thế đội mưa to đi chứ. Em nghỉ cửa hàng bán vải cũng không mở cửa.”

“Không được, tiểu thư, em ở trong nhà, một mình tôi lên huyện là được.” Hạ Mộc vội vàng mặc quần áo, hắn muốn làm xong việc này thật nhanh, vậy mới an tâm.

Từ Tang há hốc miệng: “Mưa to như vậy mà anh còn đòi đi, đừng có điên!”

“Không sao, chẳng phải chỉ mưa thôi, việc này tôi quyết định rồi, chờ đến lúc nào đó tiểu thư lại đổi ý.” Hạ Mộc không khỏi nói ra suy nghĩ của mình.

Từ Tang sừng sốt nhìn hấn, cười nói: “Ngốc quá! Dù em có muốn đổi ý, theo vương pháp, em đã là thê tử của anh rồi mà! Anh không đổi ý là được a.”

Nàng vừa nói vừa đứng dậy mặc quần áo, lúc này Hạ Mộc đã chuẩn bị xong, thấy nàng mặc quần áo, hấn vội vàng đến giúp rất tự nhiên. Nàng cũng ý lại sự quan tâm chăm sóc của hấn.

“Việc đó không giống nhau. Lần này là em cam tâm tình nguyện cưới tôi.” Hạ Mộc cười hạnh phúc nói.

“Đồ ngốc.” Từ Tang ngoài miệng mắng nhưng trong lòng lại có cảm giác ê ẩm.

“Tiểu Bạch, đến đây.” Hạ Mộc hướng ra ngoài cửa gọi, hiển nhiên đã hiểu lầm ý Từ Tang. Đâu có thấy bóng dáng Tiểu Bạch nhỉ! Hấn quay đầu nhìn tiểu thư nhà mình nói: “Tiểu thư, em muốn tìm Tiểu Bạch à! Tôi giúp em gọi nó, chắc là nó ở trong phòng ngủ dưới lầu một.”

Chỉ cần không có khách đến, hai người sẽ để Tiểu Bạch ngủ ở căn phòng dưới lầu một, giống như con người vậy, nó cũng có một cái giường nằm thật thoải mái.

Từ Tang dờ khóc dờ cười, “Em đang mắng anh là đồ ngốc đó.”

Hạ Mộc sừng sốt, oan ức nói: “Tiểu thư, tôi là người, sao lại thành con hổ Tiểu Bạch chứ.”

Nàng chỉ hận rèn sắt không thành thép, chỉ chỉ đầu Hạ Mộc, “Anh là đồ ngốc, em nói anh thật ngốc á.”

Giờ Hạ Mộc đã hiểu, vẻ mặt đáng thương hề hề nhìn Từ Tang, tủi thân “Tiểu thư, tôi ở lại, Tiểu Bạch mới ngốc, em xem, em cũng đặt tên cho nó là Đồ Ngốc đấy thôi.”

“Anh cũng biết múa mép khua môi nhì.” Từ Tang ngạc nhiên nhìn Hạ Mộc, sau đó đến bên tai hấn, thì thầm đôi câu, để lại một tràng cười êm tai, sau đó rời khỏi phòng, xuống lầu.

Chỉ còn lại một mình Hạ Mộc ngỡ ngác, vẻ mặt không thể tin nổi, hai má đỏ bừng, vừa vội vàng đuổi theo, vừa gọi: “Tiểu thư, nhất định phải đổi tên cho con hổ đó.”

Sao tiểu thư có thể nói rằng lúc nàng đặt tên cho con hổ, vì nghĩ đến bộ dạng hấn lúc phát ngốc, nên đặt cho nó cái tên “Tiểu Bạch”. Về sau, hấn vừa gọi “Tiểu Bạch”, tiểu thư cũng gọi con hổ là “Tiểu Bạch” bên tai hấn liền một đồng “đồ ngốc”, giọng còn rất cao nữa chứ, hấn không phải là “Tiểu Bạch” a! Tên này nhất định phải sửa lại.

“Không đổi đâu.” Từ Tang đứng ở cửa cầu thang, cười tủm tỉm nói, sau đó đi về hướng phòng của Tiểu Bạch, còn đùa dai gọi, “Tiểu Bạch, rời giường, rời giường a.”

“Tiểu thư...” Hạ Mộc ủy khuất cộng đáng thương gọi, đang định đuổi theo, lại nghe trong sân vang đến tiếng hét hoảng sợ, hấn vội vã ra sân trước, đồng thời một nhà Lê Tường cũng xuất hiện trong tầm nhìn của Hạ Mộc. Toàn thân bọn họ đều ướt đầm, hấn vội vàng hỏi: “Lê đại ca, sao cả nhà anh lại thành ra thế này?”

“Chuyện lớn rồi, không ổn rồi, đề sông Thiên Thượng đã nứt, hình như giờ đã vỡ một mảng lớn, lũ tràn đến thôn chúng ta. Hiện tại mọi người đều chạy lên chỗ cao, nhà bọn anh cũng bị chìm trong nước rồi.” Vẻ mặt Lê Tường rất khó nhìn.

Sắc mặt Hạ Mộc lập tức trầm xuống.

Sông Thiên Thượng chảy thẳng từ đông sang tây về phía Nam Hoàng Hà, mức nước rất cao. Trong đó, thôn Hạ Hà nằm về phía đông bắc của hạ nguồn con sông này. Ngay phía đầu thôn Hạ Hà đã làm một con đê, mặc dù sau lưng thôn là núi, nhưng nếu đê vỡ, nước từ sông Thiên Thượng sẽ dồn hết về thôn Hạ Hà, đến lúc đó nước lũ sẽ hủy diệt cả thôn.

Hạ Mộc không để ý mưa gió, lập tức chạy đến rìa sườn núi xem, hấn không khỏi kinh ngạc, thôn Thủy nằm ở vị trí rất cao, so với bên này địa thế còn cao hơn một chút, vậy mà người dân bên đó chạy hết sang bên này. Sau lưng thôn Thủy là núi hoang, núi lớn trùng trùng điệp điệp, còn ở phía bên đây có lẽ là nơi an toàn nhất vì muốn có núi cao tránh lũ cũng có, mà núi thấp dễ đi hơn cũng không thiếu.

Từ Tang thả tinh thần lực của mình ra để ý phía ngoài, tất nhiên cũng phát hiện tình huống của thôn. Nàng lập tức về phòng, ngoài đồ đạc trong nhà, mọi thứ dễ mang theo đều thu vào vòng tay, rồi vội vàng chạy xuống lầu, đồng thời lúc này Hạ Mộc và cả nhà Lê Tường đã chạy vào nhà trức.

“Người thôn Hạ Hà đến nói, đề nơi đó không giữ được bao lâu nữa, chúng ta phải chạy về phía có vị trí cao, với tốc độ của con lũ chỉ sợ đang chạy thì không còn kịp rồi.” Lê Tường sốt ruột nói.

“Lê đại ca, nhanh chạy thôi, chúng ta chạy lên ngọn núi đằng sau.” Hạ Mộc vội nói.

“Được rồi.” Lê Tường đồng ý, lập tức mang theo người nhà chạy lên núi.

“Tiểu thư, chúng ta cũng phải đi thôi, giờ em chạy ra sau núi đi, tôi phải lên lầu lấy ít quần áo.” Hạ Mộc vội nói.

“Không cần, em đã lấy mọi thứ cần thiết, giờ chúng ta vào bếp.” Nói xong, Từ Tang không đợi Hạ Mộc trả lời, lôi hấn chạy về hướng phòng bếp.

Hạ Mộc khó hiểu, vì hấn không thấy trong tay tiểu thư có gói đồ. Vì Từ Tang sử dụng tinh thần lực nên kéo Hạ Mộc đến nơi rất nhanh, trong khi hấn ngạc nhiên, nàng đã lấy hết đồ làm bếp và củi.

“Này...” Hạ Mộc không thể tin nhìn Từ Tang, mọi thứ đi đâu rồi, chẳng lẽ tiểu thư còn biết tiên thuật.

“Xong rồi, giờ cứ vậy đã, sau này sẽ giải thích với anh, tóm lại mấy thứ này chúng ta đã mang theo, đến đó tùy ý cho anh lấy, nhưng chuyện này không thể nói với người khác.” Từ Tang nói.

Hạ Mộc vội vàng gạt đầu, hấn hiểu hiện tại không phải thời điểm đề tở mò, “Chúng ta nhanh chạy đi.”

Từ Tang gạt gạt đầu, hai người lập tức trở ra phòng khách, bên ngoài tiếng gào thét náo loạn. Đám thôn dân đã chạy lên sườn núi, tiếp tục lướt qua nhà trúc chạy đến sau núi, trong đó có người của nhà họ Hạ, Hạ Mộc nhìn thấy cũng yên tâm.

“Tiểu Bạch, đi mau!” Từ Tang kêu.

Hai người một hồ vừa rời khỏi phòng khách, đột nhiên có tiếng các hương thân kêu to, “Nguy rồi, lũ đến!”

Từ Tang nhìn lại, sửng sờ thấy con lũ thật lớn ầm ầm kéo đến, toàn thân nàng toàn trở nên lạnh như băng, cứng ngắt, phảng phất trở về ác mộng kiếp trước, lũ lớn nháp chìm tất cả, tiếng gào hoảng loạn cấp bách.

“Mẹ...” Từ Tang cứ thế thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Diền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18: Nỗi đau kiếp trước

“Tiểu thư, đi mau.” Hạ Mộc kéo Từ Tang bỏ chạy, nhưng người phía sau vì không có phản ứng bị hấn kéo nên ngã nhào.

“Tiểu thư.” Hạ Mộc kinh hoảng kêu lên, nhưng nàng vẫn không đáp lại, giống như bị ma nhập. Trong đôi mắt ấy không khí trầm lắng khiến trong lòng hấn hốt hoảng. Hấn nhìn ra trong mắt nàng không phải sợ hãi, mà là bóng tối mù mịt.

Bất chấp hấn nghĩ nhiều, lũ vẫn kéo đến, hấn ôm lấy Từ Tang chạy về phòng. Con lũ chưa ngập đến tượng pha, dù có ngập, hi vọng nhà trúc chắn được một lúc.

Ngay khi Hạ Mộc ôm Từ Tang vào phòng, hồng thủy mạnh mẽ vội vàng trào dâng. Tuy nó chưa dâng đến tượng pha, nhưng mức nước đã cao hơn hai thước, sức nước vừa nhanh vừa mạnh, nhà trúc không chịu nổi xung lượng lớn, bắt đầu lung lay. Đồng thời nước tràn vào phòng, may mắn sóng xiết, nhưng thối lui cũng nhanh, Hạ Mộc và Từ Tang đều ướt sũng, cơ thể run run, không đáng ngại.

Qua việc này, Từ Tang thanh tỉnh một tia thần trí, nhìn Hạ Mộc.

“Tiểu thư, em sao thế, em nói với tôi một tiếng đi.” Hạ Mộc sốt ruột kêu.

“Em... Em không sao...” Từ Tang ngây ngốc nói, về mặt nàng hiện rõ sự giãy dụa, Nàng muốn tỉnh táo lại, nhưng trí nhớ chôn dấu trong linh hồn kia lôi kéo thần trí nàng, mỗi một âm thanh phảng phất muốn kéo nàng vào vực sâu mà nàng không thể giãy dụa, khiến nàng thống khổ không chịu nổi.

Hạ Mộc gấp về mặt Từ Tang vẫn hoảng hốt như cũ, còn rất đau khổ, trong lòng hấn sốt ruột, mạnh mẽ ôm lấy Từ Tang.

“Tiểu Bạch.” Hấn nhìn qua căn phòng, lập tức thấy Tiểu Bạch chạy ra từ gầm cầu thang.

“Tiểu Bạch, đi mau.” Hạ Mộc quát to về phía Tiểu Bạch, từ cửa sau chạy khỏi nhà trúc, hướng về phía núi. Lũ đến chứng tỏ đã vỡ, không thể ngồi ở nơi này thêm một khắc. Tiểu Bạch vội đuổi theo.

Hai người nhất hồ liều mạng chạy, mưa gió tạt vào người họ hơi rất nhưng không thể cản trở tốc độ của họ. Khi đến lưng chừng ngọn núi phía sau, chợt nghe bên trên vọng ra tiếng kêu to đầy hoảng sợ. Hạ Mộc quay lại, sắc mặt trắng bệch. Lũ ừn ừn kéo tới, mưa gió, tiếng sấm, tia chớp, ánh sáng mờ mịt. Cảnh tượng này như đang ở tận thế.

Hạ Mộc giật mình, rống to với người ở trên đang kinh hãi ngẩn ra, “Chạy mau.”

Giọng hân dưng nội lực nên vang xa. Mọi người cảm thấy lỗ tai ong ong, liễu mạng chạy lên trên. Hạ Mộc ôm Từ Tang thi triển khinh công, chạy như bay trên sơn đạo.

Lúc này, con lũ ập tới. Nước đập vào vách núi phát ra âm thanh cực to, bởi vì lực đánh vào mà nước văng tung tóe khiến ai nấy ướt đầm đìa. Cũng may mọi người đi đến vị trí an toàn, không bị lũ cuốn đi đã là vạn hạnh. Họ nhìn thôn xóm không còn tồn tại, khắp nơi là biển nước mênh mông sóng mãnh liệt, ngoài kinh hãi là nỗi đau xót vì mất nhà mất cửa. Có một số người không chịu nổi, khóc rống lên, gào to...

Không thể không nói, năng lực thích ứng của đám đông rất mạnh. Vì sống sót, họ rất nhanh điều chỉnh tâm tình, tiếp tục đội mưa gió trèo lên trên, họ phải đến được đỉnh núi. Đó mới là nơi an toàn thật sự.

“Song Hi.” Một tiếng kêu hoảng sợ kinh thiên động địa vang lên, còn có tiếng trẻ con gào.

Là chị dâu! Hạ Mộc nhìn lại, chỉ thấy Song Hi lăn từ trên xuống. Hạ Mộc kinh hoàng, đặt Từ Tang ngồi trên mặt đất, không chút do dự, nhào về phía Song Hi ôm cô bé vật lộn giữa dòng nước.

Người trên núi đều ngẩn ngơ, Khúc thị và Lê Tường liễu mạng hò hét, muốn liều lĩnh đi xuống.

Hạ Mộc liễu mạng bơi, ý đồ có thể tóm được vài thứ nhưng hân chỉ có chút sức lực, còn ôm Song Hi, đâu thể đối kháng được nước lũ, liên tục chìm nổi.

Từ Tang ngây ngốc nhìn Hạ Mộc giẫy dụa trong nước, nỗi đau trên mặt càng sâu. Cặp mắt kia như bị ma nhập, tràn ngập huyết sắc. Tiểu Bạch gấp đến độ đi tới đi lui bên cạnh Từ Tang, đột nhiên nó tấp vào đuôi nàng. Từ Tang hình như không có cảm giác đau đớn, đến khi máu chảy ra, vết đau đớn của nàng rút đi nhiều, đôi mắt dần trở nên tỉnh táo. Sau đó nàng ý thức được tình cảnh của Hạ Mộc, giật mình, mạnh mẽ đứng lên.

Nàng bắt chắp người khác có thể trông thấy, từ vòng tay lấy dây thừng ra, cái dây này nàng dùng leo núi trước khi rời khỏi thôn Hạ Hà.

Nàng nhanh chóng buộc dây thừng vào một gốc cây đại thụ, người nhảy vào dòng nước lũ. May mắn hiện tại mưa to gió lớn, nàng có thân cây che bớt nên mọi người không nhìn thấy nàng đột nhiên biến ra cuộn dây thừng. Huống hồ mọi người đều dồn sự chú ý lên người Hạ Mộc và Song Hi dưới nước, không ai để ý đến nàng.

Từ Tang dựa vào tinh thần lực, rất nhanh bơi tới bên cạnh hai người họ, “Nắm chặt dây thừng.”

Hạ Mộc thấy Từ Tang, trên mặt xuất hiện vẻ hoảng sợ. Dù bản thân bị nước cuốn đi, hân cũng không kinh hoàng đến vậy, giận dữ nói: “Ai cho em xuống dưới, mau quay về.”

“Anh cái tên ngốc này, giờ nói gì thế hả, nắm chặt dây thừng, anh muốn mọi người chết hết à.” Từ Tang cũng hét.

Hạ Mộc cứng đờ, hân thề, trở về, hân nhất định bắt tiểu thư biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Hân cầm chặt dây thừng, bà con cũng thông minh, vội cùng nhau kéo dây thừng lên, vì thế ba người họ nhanh chóng được cứu. Khúc thị vội vàng chạy xuống dưới, ôm chặt Song Hi, toàn thân run run ô ô khóc.

“Chị dâu, mau ôm con bé lên trên đi, như vậy rất nguy hiểm, lũ sẽ đến bất cứ lúc nào.” Hạ Mộc vội khuyên.

“Được được...” Khúc thị vội vàng đáp lời, ôm Song Hi chạy đi. Nhưng, không kịp nữa, trong tiếng kêu hoảng sợ của đám đông, lũ đổ về phía bốn người. Từ Tang không có một tia do dự, thả tinh thần lực ra cực hạn, nếu có thể trông thấy tinh thần lực sẽ phát hiện xung quanh bốn người này có một lớp màng bảo hộ trong suốt che kín họ. Kinh ngạc xem chỗ bốn người đứng bị nước bao phủ, Lê Tường hoảng sợ kêu to, “Không...”

Sau khi nước rút, mọi người lại ngẩn ngơ một lần nữa. Vì bốn người kia vẫn yên lành, đứng tại chỗ bình an vô sự.

Nhất thời tiếng hoan hô vang trời, mà Từ Tang tinh thần lực cạn kiệt, hơn nữa có tâm ma phía trước, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Hạ Mộc hoàn hồn từ trong vui sướng, hân không ngốc, có màn thần kỳ ban nãy, hơn nữa tiểu thư học máu, hân hiểu hết. Lòng vừa hận lại đau, hân hận bản thân vô năng, đau lòng Từ Tang chịu khổ.

“Em dâu.” Khúc thị cũng ngẩn ra.

Hạ Mộc vội vàng ôm lấy Từ Tang, nói với Khúc thị: “Đi mau.”

Khúc thị vội vàng ôm Song Hi, Hạ Mộc ôm Từ Tang đuổi kịp, cuối cùng trở lại chỗ bà con. Lê Tường ôm Thạch Đầu, một tay nắm chặt Khúc thị, một nhà bốn người ở bên nhau...

Hạ Mộc sốt ruột nhìn thoáng qua Từ Tang nằm trong lòng, nàng mỉm cười với hân.

Hân biết, phải đến chỗ có thể che gió che mưa, vì thế nói với mọi người: “Mọi người đi mau, trên núi có sơn động.” Sơn động kia do hân tình cờ phát hiện trong một lần săn thú.

Bà con nghe Hạ Mộc nói thế, có mục tiêu, tiếp tục hướng lên trên, mưa gió càng lúc càng lớn, đường núi càng ngày càng khó đi.

Đầu óc Từ Tang càng ngày càng mơ hồ, trong óc như vang lên một giọng nói xa xôi:

“Từ Tang, cô phải phục tùng bọn tôi, nếu không, mẹ cô chỉ có chết.”

“...”

“Từ Tang, đi, đi mau, đừng nghe bọn họ.”

“...”

“Giết, mau chấp hành mệnh lệnh.”

“...”

“Từ Tang, mẹ yêu con, hãy sống sót, sống sót.”

...

Ý thức Từ Tang càng ngày càng mờ mịt, cuối cùng nàng hôn mê trong ngực Hạ Mộc.

Hắn lập tức hoảng sợ, liều mạng chạy về phía sơn động, Tiểu Bạch ở phía sau đi theo...

~~~

Trong thế giới trắng xoá, Từ Tang liều mạng chạy, tìm kiếm, kinh hoàng hô to: “Mẹ, mẹ ơi, mẹ ở đâu? Mẹ mau ra đây, con xin mẹ... Mẹ...”

“Từ Tang.” Một giọng nói dịu dàng vang lên, “Mẹ ở đây.”

“Mẹ.” Từ Tang ngẩng lên, một phụ nữ hiền lành xinh đẹp, ôn hòa đứng trước mặt nàng, nàng vui mừng lao đến. Ngay sau đó, nàng ngạc nhiên, không phải cái ôm ấm áp trong suy nghĩ mà người biến mất.

“Từ Tang...” Giọng mẹ lại vang lên phía sau nàng.

Từ Tang cứng đờ, vội vàng xoay người sang chỗ khác, quả nhiên nhìn thấy mẹ, nàng vui mừng nhào đến, nhưng mẹ lại biến mất, Từ Tang hoảng sợ, gọi mãi: “Mẹ, mẹ...”

“Từ Tang...” Giọng mẹ dịu dàng lại vang lên phía sau nàng.

Từ Tang chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lần này nàng không dám lao đến nữa, ngấm mẹ trước mắt, giọng nghẹn ngào nói: “Mẹ, con nhớ mẹ...”

“Từ Tang, ngoan, không cần nhớ mẹ, biết không? Như vậy con sẽ sống thật tốt, chỉ cần con còn sống, mẹ đã vui vẻ.” Mẹ thật dịu dàng mỉm cười.

“Con không cần, con không cần, mẹ, con rất mệt, mẹ trở về đi được không.” Từ Tang không nhận được bật khóc.

“Con gái ngoan, ngoan, mẹ phải đi, hãy sống tốt, con sẽ hạnh phúc.” Mẹ mỉm cười về phía Từ Tang, cả người nhanh chóng lùi về phía sau, càng ngày càng nhỏ.

“Đừng mà, mẹ...” Từ Tang liều mạng đuổi theo, nàng chạy, liều mạng chạy, nàng không đuổi kịp mẹ, ngược lại chạy ra khỏi thế giới trắng xoá, nàng đi đến một thế giới quen thuộc. Trong mưa gió, sông cuộn sóng cuộn cuộn, phát ra tiếng vang vĩ đại, đột nhiên nàng trông thấy mình mặc đồ đen, lôi kéo mẹ, đằng sau có một người đàn ông. Nàng vui mừng chạy về phía mẹ, lại phát hiện bản thân xuyên qua người mẹ. Chuyện gì thế này, nàng chết rồi ư?

Nàng ngây ngốc nhìn ba người kia liều mạng chạy. Đột nhiên nhảy ra rất nhiều người đàn ông mặc vest màu đen, chỉ trong chớp nhoáng bao vây ba người.

“Từ Tang, tốt nhất cô hãy buông tay chịu trói, nếu không cô sẽ hối hận vì hành vi ngày hôm nay.” Giọng nói uy hiếp vội vàng vang lên.

Từ Tang nhìn lại, là hắn. Cơ Ngôn, là hắn, Từ Tang tràn ngập hận ý, kêu to vọt lên, nhưng cơ thể nàng xuyên qua, nàng không cam lòng, tiếp tục lao về phía người nọ, nàng muốn giết hắn, giết hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 19: Lải nhải

Từ Tang suy sụp ngồi bệt dưới đất, tràn ngập oán hận nhìn Cơ Ngôn. Nàng không giết được hắn, không giết được hắn...

Đột nhiên nàng sùng sốt, không biết từ bao giờ, Cơ Ngôn đã bắt được mẹ, con dao dí vào cổ mẹ, ra lệnh cho “cô” mặc đồ đen đang đánh nhau: “Từ Tang, đình chỉ hành vi của cô, bằng không cô đừng trách dao nhỏ của tôi nhuộm máu.”

Lời vừa dứt, “cô” mặc đồ đen tạm ngừng tất cả động tác, phẫn hận nhìn Cơ Ngôn, mà Từ Tang cũng đứng lên, trừng mắt nhìn hắn, nếu ánh mắt có thể giết người, không biết Cơ Ngôn đã chết bao nhiêu lần.

“Cơ Ngôn, nếu mày dám đụng đến một sợi lông mẹ tao, tao sẽ bắt toàn bộ phòng thí nghiệm chôn cùng. Tao thề, tao nhất định sẽ tìm ra người nhà của mày, đem những gì mày làm trên người tao hoàn trả gấp mười.” “Cô” mặc đồ đen hung tợn nói.

“Chỉ cần cô nghe lời, chắc chắn mẹ cô bình an vô sự, giờ cô hãy giết thẳng đó trước.” Cơ Ngôn nói.

“Cô” mặc đồ đen nhìn về phía người đàn ông kia, Từ Tang cũng nhìn về người đó, lúc này nàng chú ý tới, hóa ra hắn ở đây, Đỗ Vũ Tân!

Nàng ở đây, thế đây là đâu, vì sao Đỗ Vũ Tân ở đây, mẹ cũng ở đây, và cả một bản thân khác nữa?

Từ Tang ôm đầu, thế sao nàng còn ở đó, Hạ Mộc ở đó? Đúng, Hạ Mộc ở đâu?

“Giết Đỗ Vũ Tân, theo tôi trở về, mẹ cô tôi sẽ cho người hầu hạ sống an nhàn cả đời.” Giọng Cơ Ngôn ôn hòa lại vang lên lần nữa.

Từ Tang sùng sốt, kinh ngạc xem Cơ Ngôn, sau đó nhìn về bản thân mình mặc áo đen, quả nhiên “cô” cũng ngẩn người.

“Từ Tang, đừng...” Mẹ cầu xin nói.

Nàng nhớ ra rồi, đây là kiếp trước của nàng, nàng chẳng bao giờ không muốn nhớ lại kiếp trước, vì sao nàng lại ở đây?

“Từ Tang, sao, cô luyến tiếc à?” Cơ Ngôn nói, “Đừng quên anh ta cũng lừa cô. Anh ta là gián điệp, cố ý tiếp cận cô, cô ngu xuẩn đến mức cho rằng anh ta thật sự yêu cô à?”

“Từ Tang, dù anh cố ý tiếp cận em nhưng anh cũng yêu em, nếu không anh sẽ không dẫn em và mẹ em chạy khỏi phòng thí nghiệm, sau đó rơi vào con đường chạy trốn.” Đỗ Vũ Tân chân thành nhìn “cô”.

“Mặc kệ hắn có yêu tao không, tao yêu hay không yêu hắn, tao đều không giết hắn, mày thả mẹ tao ra, tao về với mày.” “Cô” mặc đồ đen nói không một chút tình cảm.

“Cô theo tôi trở về. Anh ta, cô cũng phải giết, tôi không cần vật thí nghiệm có tình cảm, giết anh ta là lựa chọn duy nhất của cô.” Cơ Ngôn vẫn cười như cũ, nhưng hơi thở cực kì lạnh lẽo.

“Cơ Ngôn, mày đừng làm quá mức.” “Cô” mặc đồ đen lạnh lùng nói.

“Giết.” Cơ Ngôn hạ lệnh, dao trong tay hắn cắt cổ mẹ.

Nhìn máu đỏ chói mắt kia, Từ Tang phát điên. Vì sao muốn nàng nhìn thấy tất cả một lần nữa, vì sao, vì sao?

Nàng điên cuồng lao về phía Cơ Ngôn. Đột nhiên cảnh tượng trở nên vụn vụn, khi rõ ràng trở lại, nàng thấy mẹ nhảy vào dòng nước lũ, “Không...”

Nàng nhảy xuống, “cô” mặc đồ đen cũng lao xuống, liều mạng bơi về phía mẹ.

“Từ Tang, còn sống, phải còn sống.” Mẹ thét lên với “cô” mặc đồ đen, sau đó nước nhấn chìm tất cả...

Khi Từ Tang trôi lên mặt nước lần nữa, xung quanh ngoài nước chẳng có gì hết, nàng điên cuồng đập mặt nước, điên cuồng gào: “Mẹ, mẹ...”

“Tiểu thư, tiểu thư, xin em. Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...” Tiếng cầu xin ngập tràn lo lắng và thương tâm từ nơi xa xói truyền vào trong đầu Từ Tang, nàng điên cuồng bồng đưng bình tĩnh trở lại.

“Hạ Mộc...” Từ Tang than nhẹ rồi kêu to, nàng cảm giác linh hồn của mình như bị xé rách, đau quá, đau quá... Sau đó thế giới là một màu đen!

***

Trong sơn động, ánh sáng yếu ớt, Hạ Mộc ngật ngốc nhìn Từ Tang nằm trên đồng rơm. Sắc mặt tiểu thư rất kém, vẻ mặt rất đau đớn, tiểu thư mơ thấy cái gì, vì sao lúc hôn mê nàng cũng đau khổ đến thế. Còn hắn không thể làm gì, hắn thật vô dụng.

“Chú Hạ Mộc, chú ngủ đi! Hai ngày hai đêm rồi chú không ngủ.” Bên cạnh Khúc thị khuyên nhủ.

“Em lo cho tiểu thư.” Hạ Mộc lảng lảng nói, tầm mắt không rời khỏi Từ Tang.

“Đều tại chị không tốt, nếu chị giữ chặt Song Hi, Song Hi không rơi xuống nước, em đâu đã không sao.” Khúc thị áy náy nói.

“Cái này không trách chị.” Hạ Mộc dờ dẩn trả lời, vẫn nhìn Từ Tang.

Khúc thị thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Hạ Mộc nhìn Từ Tang, hít một thoi, đầu tựa vào vai nàng, bắt đầu lải nhải, “Tiểu thư, rốt cuộc em sao vậy, sao chưa tỉnh lại, em biết không? Tôi thật sự rất muốn đưa em lên huyện, nhưng bên ngoài mưa to gió giạt, nước chặt đứt tất cả đường đi. Nếu định đến huyện Thanh Sơn phải trèo qua rất nhiều núi, trong đó cây cối rậm rạp, không có đường. Sao tôi có thể đưa em đi, đến lúc đó em không bệnh nặng cũng biến thành bệnh nặng. Cũng may, tôi có ít thảo dược, có thể đun một ít cho em uống, cơ thể em không sao, sao chưa chịu tỉnh lại? Đến lúc đó không có việc gì cũng thành có việc, không phải em lại muốn bỏ tôi mà đi chứ! Em đã đồng ý thành thân với tôi, thân này chưa có thành, chẳng lẽ em muốn đổi ý, tiểu thư, gạt người...”

“Em sắp chết cũng bị anh lải nhải làm bật dậy.”

Một câu nói suy yếu cắt ngang lời lải nhải của Hạ Mộc.

Hạ Mộc mạnh mẽ ngồi dậy, kinh hãi nhìn Từ Tang đã mở mắt, không thể tin nói: “Tiểu thư, em tỉnh rồi.”

Thấy Từ Tang tỉnh lại, Tiểu Bạch cũng tiến lên, dùng đầu cọ vào người nàng, thấp giọng kêu ư ừ.

Từ Tang có chút hoảng hốt xem Hạ Mộc và Tiểu Bạch, nàng có cảm giác dường như đã qua mấy đời.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc dè dặt kêu.

“Chúng ta đang ở đâu?” Từ Tang hỏi.

“Chúng ta ở trong sơn động trên núi.” Hạ Mộc trả lời.

“Nước chưa rút à?”

“Rút một chút, nhưng vẫn mưa, tiểu thư, em cảm thấy thế nào.” Hạ Mộc khẩn trương hỏi.

“Em không sao, chỉ là rất đói bụng.” Từ Tang nói.

“Tôi đun ít canh nóng cho em uống, hai ngày em chưa ăn gì, nếu đột nhiên ăn nhiều thì không tốt, sau đó tôi hầm ít cháo cho em.” Hạ Mộc cười nói, sau đó hẩn nhóm lửa, trước đó đã làm một cái bếp tạm thời, rồi để một cái nồi lên, bên trong có canh xương, hẩn chỉ cần đun nóng lại.

Từ Tang đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi: “Anh lấy đâu ra củi lửa với canh.”

Hạ Mộc cười nói: “Tôi và Tiểu Bạch tìm thấy một số hang ổ động vật, bắt được khá khá con mồi, sau đó lấy đi củi khô trong ổ chúng và cầm hết mấy cành cây. Tuy tôi không thể đưa em rời khỏi ngọn núi này nhưng tôi đã chạy ra ngoài một chuyến, dùng con mồi đổi vài thứ mang về.”

Từ Tang nhìn quần áo trên người mình, rất sạch sẽ, nhưng có rất nhiều mảnh vụn, hơi cũ, hẩn là đồ hẩn đổi về!

Hạ Mộc thấy Từ Tang chuyển tầm mắt đến quần áo, hồ thẹn nói: “Xin lỗi, tiểu thư, không đến được thị trấn. Huyện Thanh Sơn gần đây nhất phải đi qua rất nhiều núi, lại không có đường, nên không đủ thời gian đến đó. Xung quanh núi này có nhà của một số hộ, toàn là người nghèo, không có đồ gì tốt đổi cho tôi. Quần áo của em cũng là người ta mặc rồi nhưng em yên tâm, người ta giặt rất sạch sẽ.”

Hẩn biết tiểu thư nhà mình chú trọng đồ trên người, hiện giờ hẩn chỉ có thể tìm quần áo cũ những người này mặc qua cho tiểu thư.

“Sao, trong lòng anh, em chính là người không phân rõ phải trái như vậy à?” Từ Tang thần nhiên nói, nàng sao có thể không rõ, nước lũ rồi lại mưa gió, trên ngọn núi này làm gì có người sống ở đây. Nếu hẩn tìm ra người ta nhất định đã phải chạy rất xa, núi này không có đường đi, mưa to gió lớn, đi đi về về đâu có đơn giản.

“Không phải.” Hạ Mộc vội đáp, sau đó hồ thẹn nói: “Chỉ là tôi khiến tiểu thư chịu khổ, tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng.”

“Đồ ngốc.” Từ Tang mắng.

Lần này Hạ Mộc không phản bác, mà Tiểu Bạch bên cạnh tường nàng gọi nó, kêu ư ừ làm nũng với Từ Tang, đầu cọ cọ vào người nàng.

Từ Tang sờ đầu Tiểu Bạch, dùng một ít tinh thần lực vừa khôi phục, lấy mấy thứ từ vòng tay, quần áo, chăn, đồ ăn, củi lửa, đồ làm bếp.

Tinh thần lực của nàng không đủ, chỉ có thể chọn mấy thứ quan trọng, nhưng không thể lấy nhiều.

“Tiểu thư.” Đột nhiên biến ra một đồng đồ, hai mắt Hạ Mộc sáng ngời.

“Mấy thứ này vốn là em cất vào, em nên lấy ra đưa cho anh nhưng lại hôn mê, khiến anh không có gì, còn phải vất vả đi tìm trong lúc mưa gió.” Từ Tang nói.

Hạ Mộc há hốc mồm, “Nếu có thể lựa chọn khi nào hôn mê, tiểu thư đã không bị như vậy.”

“Đúng thế, có rất nhiều việc không phải chúng ta có thể lựa chọn, chúng ta không cần áy náy.” Từ Tang cười nói.

“Tiểu thư, em thật tốt.” Hạ Mộc cảm động nói.

“Bụng em thật sự rất đói, canh của anh nóng chưa.” Từ Tang nhìn về phía nồi canh hỏi.

“Được rồi.” Hạ Mộc trả lời, sau đó múc một chén, “Tiểu thư, tôi đút cho em uống.”

Từ Tang gật gù đầu, hi vọng bản thân để hẳn làm chút chuyện, hẳn không cần nghĩ nhiều linh tinh.

Nàng uống một ít canh, người có tinh thần lớn. Hạ Mộc lập tức lấy một ít gạo từ đồng đồ Từ Tang biến ra, nấu cháo cho nàng. Người vừa tỉnh ăn cháo là hợp nhất, hẳn còn thả vào trong ít thịt thỏ hẳn bắt được, còn tìm một, hai cành rau dại bỏ vào, rất thơm ngon.

Từ Tang ăn một bát cháo lớn đã nói một lời, muốn ngủ. Hạ Mộc vội đồng ý, để nàng nghỉ ngơi thật tốt, còn mình cầm một cái chần trùn lên đồng rom, thay thế cho đồng quần áo phủ trước đó. Một cái chần khác đắp lên người Từ Tang.

Từ Tang nhắm mắt ngủ, trên thực tế nàng không buồn ngủ mà đang tu luyện tinh thần lực.

Hạ Mộc thấy nàng ngủ, mới chia chỗ cháo trong nồi để mình và Tiểu Bạch ăn. Chợt hẳn nghe ngoài động có động tĩnh, vội vàng đi ra ngoài, trong động đột nhiên có một đồng đồ chưa kịp cất, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt lắm, nhất định rất hiếu kỳ mình lấy ở đâu, đến lúc đó sẽ mang đến tai họa cho tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Địa Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 20: Đi săn thú

Khúc thị vừa đến cửa động thì thấy Hạ Mộc dời cái cây che động ra, hơi bất ngờ, bình thường trừ phi Hạ Mộc phải đi làm việc, nếu không hẳn không thể rời khỏi Từ Tang một phút, nàng vội nói: “Chú Hạ Mộc, chị mang cho chú ít khoai lang dại, chú ăn một ít đi! Còn có ít gạo, chú cầm lấy.”

“Chị dâu, lương thực nhà chị cũng không có bao nhiêu, đừng đưa cho em, chị cầm về đi.” Hạ Mộc đáp lời.

“Trong nhà vẫn còn, huống hồ chú đưa con mời cho nhà chị, chú không thể chỉ ăn toàn thịt. Đến khi em dâu tỉnh, em ấy cũng không thể ăn thịt ngay!” Khúc thị nói.

“Chị dâu, thật sự không cần, tiểu thư tỉnh rồi, tối nay em đi săn thú, sau đó đổi một ít gạo. Chị cứ cầm về đi, không thể để Song Hi và Thạch Đầu bị đói.” Hạ Mộc rất rõ ràng tình cảnh nhà Lê Tường, khoai lang dại này hẳn tuyệt đối không thể nhận.

“Thật sao, vậy là tốt rồi, chị vào xem em dâu.” Khúc thị vui mừng.

“Giờ cô ấy đang ngủ, rất mệt, chị dâu lần sau chị vào nhé, chị nhanh về đi, mưa gió lớn như vậy, chị đừng chạy sang bên em nhiều làm gì, quần áo ướt rất khó khô.” Hạ Mộc nói.

“Được rồi, lần sau chị đến thăm em dâu. Khoai lang dại này chú phải cầm, nếu không chị không yên tâm, cơ thể của chú không phải làm bằng sắt, hai ngày hai đêm không ngủ, lại đi săn thú, sao chống nổi, đừng để em dâu tỉnh, chú lại ngã quỵ.” Khúc thị khuyên nhủ.

“Em biết rồi.” Hạ Mộc đành phải cầm khoai lang dại, quyết định tối nay, mang thêm ít đồ cho nhà anh chị ấy.

Sau khi Khúc thị đi, Hạ Mộc lấy cành cây to che lại cửa động, rồi vào trong, thấy có quần áo sạch sẽ, vì thế hẳn cầm một bộ đi thay, sau đó giấu mấy thứ kia vào khe cửa sơn động.

Vừa giấu kỹ, quay đầu thấy Từ Tang mở to mắt nhìn mình, trong mắt còn có sự đau lòng, hẳn vội hỏi: “Tiểu thư, sao lại tỉnh. Làm ồn đến em à.”

Từ Tang lắc đầu, “Đột nhiên em không ngủ được, anh ngủ cùng em đi.”

Hạ Mộc vội vàng ừ, nằm xuống bên cạnh Từ Tang, tự động ôm nàng vào lòng, cười nói: “Ngủ đi!”

“Vâng.” Từ Tang lên tiếng, nhắm mắt lại. Một lúc sau, Hạ Mộc thấy nàng không có động tĩnh, mí mắt hắn cũng càng ngày càng nặng, đã một thời gian dài không ngủ hắn cũng rất mệt.

Khi Hạ Mộc ngủ say, Từ Tang mở mắt, nhìn thoáng qua Hạ Mộc, có chút đau lòng. Thật sự vất vả cho hắn, nàng hôn nhẹ lên mặt Hạ Mộc, hi vọng hắn có giấc mộng đẹp, sau đó cũng nhắm mắt lại tu luyện tinh thần lực.

Lúc Hạ Mộc tỉnh lại, trời đã tối mịt. Trong động đốt ngọn nến, thiên hạ trong lòng không thấy đâu. Hắn sợ tới mức giật mình, ngồi dậy, hô to một tiếng, “Tiểu thư...”

Bên ngoài mưa đã tạnh, đang ở ngoài xem cảnh vật xung quanh Từ Tang nghe tiếng Hạ Mộc phát hoảng, vội vàng chạy vào, “Sao thế?”

Trông thấy Từ Tang, Hạ Mộc thở phào, cười nói: “Không có việc gì. Tiểu thư, em tỉnh, sao không gọi tôi dậy.”

Từ Tang sao không nhìn ra hắn khẩu thị tâm phi, không truy hỏi sâu, nói: “Em thấy anh quá mệt, nên để anh ngủ bù. Không gọi anh.”

“Tôi không sao.” Hạ Mộc vội nói, “Tiểu thư về sau đi đâu, đều phải gọi tôi, trên núi không an toàn.”

“Có phải anh chuyện bé xé to quá không, em chỉ đứng ở cửa động xem thôi. Huống chi võ công em còn cao hơn anh.” Từ Tang tựa tiểu phi tiểu nói.

“Thế cũng không được.” Hạ Mộc không chút do dự nói.

“Vậy được rồi, nghe anh.” Từ Tang sáng khoái đồng ý, hỏi: “Gần đây chỗ nào có nước sạch?”

Lúc này nàng đã thay quần áo của mình, nhưng nàng muốn tắm rửa, nếu không toàn thân từ trên xuống giường đều không thoải mái. Có điều nàng quan sát chung quanh, thật sự không tìm thấy nơi có nước sạch, muốn hứng nước mưa thì mưa đã ngừng.

Hạ Mộc đã có nước nấu ăn, hắn là biết chỗ nào có nước.

“Phụ cận không xa có dòng suối, bình thường mọi người đều đến đó lấy nước dùng, tiểu thư, em lấy nước làm gì, ở kia còn một thùng.” Hạ Mộc nói.

“Em muốn tắm rửa, giờ mưa đã tạnh, anh dẫn em đến nguồn nước đi.” Từ Tang nói.

“Được.” Hạ Mộc cười, đối với yêu cầu tắm rửa của nàng hắn chẳng thấy lạ. Hắn biết rõ, tiểu thư rất chú trọng tắm rửa, nếu không yêu cầu tắm rửa mới là lạ đó.

“Vậy đi thôi!” Từ Tang cao hứng nói, kéo Hạ Mộc bước đi.

“Tiểu thư, còn chưa có lấy thùng.” Hạ Mộc vội bảo.

“Không sao, em có, anh dẫn đường là được.” Từ Tang cười nói, hiện tại tinh thần của nàng hồi phục một nửa, có thể lấy đồ trong vòng tay, đương nhiên nếu tinh thần lực không khôi phục, nàng không thể kéo Hạ Mộc đi lấy nước vào buổi tối. Đây là rừng núi nguyên thủy, khắp nơi đều có nguy hiểm.

“Được.” Hạ Mộc nói, sau đó Tiểu Bạch nói về phía Tiểu Bạch: “Tiểu Bạch, trông động, không cho người khác vào nhé!”

Vốn muốn đi theo, Tiểu Bạch kêu vài tiếng, nghe Hạ Mộc nói, nó mất hứng, lại nằm xuống chỗ cũ.

Từ Tang có tinh thần lực, ban đêm với nàng mà nói không có chướng ngại, mà Hạ Mộc từ khi học võ công, thị lực tốt hơn một chút, hơn nữa họ có mạng đèn lồng.

Mất một chén trà nhỏ, đến chỗ dòng suối Hạ Mộc nói. Chỉ thấy một bụi cỏ bị người đập bằng, mặt đất bị phá thành một vũng, dòng suối nhỏ chảy ra, tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, có thể múc nước, mỗi lần múc được một gáo nước.

“Vũng vũng này rất nhỏ, bị mọi người phá rộng.” Hạ Mộc nói.

Từ Tang gạt gạt đầu, lấy từ vòng tay một cái thùng tắm và hai thùng nước, cười nói với Hạ Mộc: “Ồn rồi, chúng ta múc nước đi! Sau đó em lại thu vào, mang về, chúng ta có thể thoải mái tắm một lần.”

Hạ Mộc ngăn ra, nếu mang về hắn có thể mang không phải vấn đề lớn, nhưng nếu muốn đầy nước phải phí chút thời gian, nhưng thấy tiểu thư vui vẻ, tất nhiên hắn không có vấn đề, dù có vấn đề hắn cũng sẽ giải quyết.

Nửa canh giờ sau, thùng tắm và thùng nước được Từ Tang cùng Hạ Mộc thay nhau đổ vào, cuối cùng đã đầy, Từ Tang cao hứng cất đi.

Xem mấy thứ này biến ra biến vào, trong lòng Hạ Mộc rất tò mò, rốt cuộc không nhịn được, hỏi: “Tiểu thư, em lấy ra cất vào như thế nào.”

Từ Tang cười nói: “Em không thể biến ra đồ vật, chỉ là em có bảo bối, có thể cất đồ đạc, mang được theo người. Chính là cái vòng tay này. Bên trong rất thần kỳ, có thể nhét nhiều đồ vào trong.”

Nàng giải thích nửa thật nửa giả một hồi. Về tinh thần lực bây giờ nàng chưa có cách nào giải thích rõ với Hạ Mộc, không phải nàng không tin tưởng hắn, mà là nàng không biết nên nói như thế nào.

“Không ngờ trên thế giới này lại có thứ đồ thần kỳ vậy, có điều tiểu thư, nếu đồ này bị người khác biết, sẽ rất nguy hiểm” Sau khi Hạ Mộc kinh thán (kinh ngạc + cảm thán), hắn bắt đầu lo lắng.

“Yên tâm, trời biết đất biết, em biết, hiện tại có thêm anh biết, không còn ai biết cả.” Từ Tang cười nói, Hạ Mộc có thể nghĩ cho nàng điểm này, nàng thật sự vui vẻ.

“Vâng, tiểu thư. Tôi tuyệt đối không nói ra, tôi sẽ bảo vệ em” Hạ Mộc nghiêm cẩn nói.

“Em tin tưởng anh.” Từ Tang cười nói.

Được Từ Tang tin nhiệm, Hạ Mộc vui sướng nở nụ cười, kéo tay nàng đi về phía sơn động.

Bởi vì có mưa, mặc dù thời tiết hơi mát, nhưng không quá lạnh, hướng hồ không có nhiều củi lửa nấu nước, vì thế hai người đành tắm nước lạnh.

Chỗ tắm rửa ngay trong động, là một góc khuất nhỏ. Từ Tang tắm trước, Hạ Mộc canh ở cửa động, sau đó đến Hạ Mộc, cuối cùng lau qua cho Tiểu Bạch sạch sẽ.

Tiếp đó, Hạ Mộc làm mấy món đơn giản, rồi hai người đi ngủ. Ôm nhau, một đêm không mộng mị!

Hôm sau, Từ Tang và Hạ Mộc dậy sớm, làm ít đồ ăn, sau đó cất hết mấy đồ hôm qua, khi nào dùng lại lấy ra.

“Tiểu thư, giờ bên ngoài không mưa. Tôi đi săn mấy con thú, để đưa cho nhà Lê đại ca, chỗ cha mẹ tôi cũng phải đưa một ít. Bọn họ trốn lên núi, không biết săn thú, dựa vào mấy thứ mang theo căn bản không đủ ăn, cũng không thể ăn mãi quả, rau dại.” Hạ Mộc nói đến người nhà mình thì không quá lo lắng. Chẳng qua tất cả đều chạy trốn chết trên núi, hắn không thể không giúp đỡ! Mặc dù hắn không thích hành vi của cha mẹ, nhưng đó vẫn là cha mẹ mình.

“Được rồi, em đâu nói gì, bọn họ là cha mẹ anh, chỉ cần không quá phận, em sẽ không để ý.” Từ Tang tức giận nói, trước đây nếu chọc tới bản thân, nàng có thể không khách khí. Nhưng giờ nàng ở cùng Hạ Mộc, vậy không thể như trước, nàng sẽ khách sáo một chút với những người đó. Có điều nàng có điểm mấu chốt, chỉ cần bọn họ không quá đáng, nàng liền mở con mắt nhắm con mắt, nếu quá đáng, nên giáo huấn nàng sẽ không khách khí. Có một số người, bạn khách khí với họ, họ được một tác lại tiến thêm một bước.

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc cao hứng cảm ơn, “Tôi đi đây.”

“Đợi chút, em đi cùng anh.” Từ Tang nói.

“Cái kia...” Hạ Mộc thật sự không muốn tiểu thư đi săn thú. Việc này rất vất vả, tuy giờ không mưa, nhưng đây là núi rừng, trên cây cối toàn nước.

“Không được, anh không cho đi, em đợi anh đi rồi tự đi.” Từ Tang uy hiếp, cắt ngang lời Hạ Mộc muốn cự tuyệt.

“Được rồi!” Về mặt Hạ Mộc đau khổ, nếu tiểu thư đi một mình, hắn càng thêm lo lắng, chẳng bằng bản thân dẫn nàng theo, có chuyện gì cũng có mình bên cạnh, yên tâm hơn.

Từ Tang đi theo Hạ Mộc, thuận miệng hỏi: “Hạ Mộc, trên núi có rất nhiều sơn động à? Mọi người đều ở đó.”

“Không nhiều lắm, chỉ có một cái lớn, cách động chúng ta hai km, phần lớn ở đó, ở cùng nhau tương đối an toàn, nhưng quá nhiều người, rất rối loạn. Cho nên anh tìm động hiện tại của chúng ta, tuy rằng nhỏ một chút, nhưng ở thoải mái. Còn nhà Lê đại ca cùng mấy hộ khác ở cách động chúng ta không xa. Động đó lớn hơn động của chúng ta rất nhiều.” Hạ Mộc nói, hắn biết tiểu thư thích yên tĩnh, càng không thích ở cùng một chỗ với người khác. Vì thế hắn tìm chỗ ở khác, thậm chí từ chối lời mời của nhà Lê Tường, may mà từ chối, nếu không rất bất tiện. Tiểu thư cần tắm rửa thường xuyên, có bảo bối thần kỳ, có người ngoài phi thường không tiện. Hướng hồ hắn mang theo một con hồ, rất nhiều người không đồng ý sống chung, dù Tiểu Bạch có linh tính, mọi người vẫn sợ nó.

Tất nhiên không có ai tranh cái động kia với Hạ Mộc. Ở núi rừng rất nguy hiểm, không có năng lực, ai dám tách khỏi đám đông!

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 21: Sinh mấy đứa

Thật ra nàng tuyệt không lo lắng cuộc sống về sau. Có thể cái khác nàng không có, nhưng tiền nàng không thiếu. . .

Trên cỏ, trên cây đều là nước, đi một lúc, quần áo hai người đều ẩm ẩm. Hạ Mộc không nỡ để Từ Tang vất vả, mà người đằng sau lại không hề để ý, rất hứng thú với việc sắp đi săn, hẳn dành chú tâm vào việc tìm con mồi.

Cuối cùng dưới sự hợp lực của hai người, đã săn được bốn con gà rừng, ba con thỏ hoang, thu hoạch không ít, mặt khác Tiểu Bạch không biết tìm ở đâu tha một sơn dương về, đây là thứ tốt, vì thế hai người một hồ vui vui mừng mừng trở về.

Trên đường, gặp gỡ mấy người đàn ông trong thôn kết bạn ra ngoài săn thú, nhìn đồ trên tay Hạ Mộc vừa hâm mộ lại ghen tị, đến khi thấy trong miệng Tiểu Bạch cắn con sơn dương kia càng khỏi phải nói. Họ cũng không dám nói gì, mọi người chỉ chào xã giao rồi ai đi đường nấy.

Hạ Mộc đưa Từ Tang về động. Nàng làm cơm trưa, còn Hạ Mộc sơ chế con mồi. Hắn lột da thỏ và da dê, phân thịt để riêng.

“Tiểu thư, chúng ta lấy một con gà, một con thỏ cho nhà Lê đại ca và cắt thêm cho anh chị ấy hai cân thịt dê nhé. Về phía cha mẹ tôi đồng người thì đưa hai con gà, một con thỏ, bốn cân thịt dê.” Hạ Mộc nói.

“Ừ.” Đối với cách Hạ Mộc phân phối, Từ Tang không có ý kiến, săn thú chẳng quá khó khăn, mặt khác số con mồi này hoàn toàn không có biện pháp mang ra bán, chẳng bằng biếu người ta, không ăn cũng hỏng.

“Thế để lát nữa chúng ta đi đưa, hôm nay mưa ngừng, thời tiết không xấu, hi vọng không mưa nữa.” Hạ Mộc cười nói.

“Ừ, em cũng muốn đi xem Song Hi và Thạch Đầu.” Từ Tang cười nói, “Ăn được rồi.”

Nàng làm mấy món rất đơn giản, chỉ là thái thịt và rau đại nấu cháo.

Hạ Mộc rửa tay sạch sẽ rồi cầm lấy bát cháo Từ Tang múc giúp hắn, liếc trộm Từ Tang đang cúi đầu ăn ngon lành, hắn do dự một chút hỏi: “Tiểu thư, có phải em rất thích Song Hi cùng Thạch Đầu không?”

Từ Tang ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Mộc, gật gật đầu.

Nếu trước đây, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình thích hai đứa bé kia.

“Về sau chúng ta cũng sinh mấy đứa được không.” Hạ Mộc lấy lòng nhìn Từ Tang.

Từ Tang ngạc nhiên. Nàng không rõ sao Hạ Mộc lại nói đến đề tài này, hỏi: “Anh muốn mấy đứa?”

“Càng nhiều càng tốt.” Hạ Mộc vội hỏi, sau đó cười rộ lên ngốc ngếch, “Có đứa nhỏ, nhà chúng ta sẽ thật náo nhiệt.”

Trên mặt Hạ Mộc tràn ngập hy vọng, nếu về sau bên cạnh hắn có một đàn con tiểu thư sinh, chắc chắn rất hạnh phúc.

“Anh coi em là heo à!” Từ Tang buồn cười nói.

“Không. Không, nếu tiểu thư không thích, vậy sinh ít một chút.” Hạ Mộc vội trả lời, khẩn trương xem Từ Tang, tuy rằng hắn cảm thấy nhiều con tốt. Nhưng nếu tiểu thư không ưng, hắn thế nào cũng được.

“Chuyện con cái tùy duyên.” Từ Tang cười nói.

Hạ Mộc nhất thời thờ phào, “Được, tùy duyên.”

Lúc này Hạ Mộc không biết, cảnh tượng Từ Tang sinh em bé lại trở thành ác mộng sau này của hắn. Giờ yêu cầu sinh nhiều, về sau thấy cảnh sinh con đau đớn, chuyện hắn sợ nhất chính là tiểu thư sinh con. . .

Sau khi ăn lót dạ, hai người để Tiểu Bạch trông động. Họ đến tìm cả gia đình Lê Tường, theo lời Hạ Mộc, động đó không xa, chỉ mất một nén nhang là đến.

Hôm nay trong động đến lượt Khúc thị ở lại trông con nhỏ của mấy gia đình nên ở đó ngoài nàng và mấy đứa trẻ, không có người lớn khác. Họ đều ra ngoài săn thú, lấy cỏ dại, hái lượm quả dại.

Thấy Hạ Mộc cùng Từ Tang đến, nàng vội vàng nghênh đón, kích động nói: “Em dâu Từ Tang, em tỉnh rồi, thật sự cảm ơn trời đất, giờ em cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Chị dâu, em không sao hết.” Từ Tang nói.

“Vậy là tốt rồi.” Khúc thị thờ phào, sau đó nói với vào trong, “Thạch Đầu, Song Hi, chú Mộc Đầu và di đến này.”

Sau lời nàng, Thạch Đầu cùng Song Hi từ trong chạy ra. Bình thường hai đứa bé sạch sẽ giờ thấy hơi lờ lờ thôi. Được cái tinh thần hai đứa rất tốt, không vì chạy nạn lên núi mà chán nản u ám.

“Chú Mộc Đầu, dì Mộc Đầu, chú đi đến tìm chúng cháu chơi à? Cháu cũng muốn đi tìm chú dì nhưng mẹ nói, bọn cháu trẻ con không được chạy loạn bên ngoài nên cháu rất nghe lời ở trong động.” Song Hi cười nói.

“Song Hi thật ngoan.” Hạ Mộc cười khích lệ.

“Dì Mộc Đầu, cảm ơn dì cứu Song Hi.” Song Hi đi đến trước mặt Tử Tang, ngẩng đầu, chân thành cảm ơn nàng. Cha mẹ từng nói, chú và dì Mộc Đầu cứu mình, nếu không mình đã không còn được gặp cha, mẹ và anh trai nữa. Vì thế phải cảm ơn ân nhân cứu mạng, chú Mộc Đầu cô bé đã nói, dì Mộc Đầu thì chưa nói, cô bé nhớ rõ.

Tử Tang ngăn ra, không thể không nói cha mẹ Song Hi giáo dục con rất tốt, nhỏ như vậy đã biết cảm ơn.

“Không cần cảm tạ.” Nàng hơi nở nụ cười.

“Chú Mộc Đầu, dì Mộc Đầu, chú đi yên tâm, chờ Song Hi trưởng thành, nhất định sẽ báo đáp hai người.” Song Hi nói rất nghiêm túc.

“Tốt, Song Hi nhanh lớn lên nhé!” Hạ Mộc cười nói, không coi lời tiểu hài tử nói là thật, không nghĩ tới về sau nó thành hiện thực.

Song Hi thật thận trọng gật gật đầu, Hạ Mộc vỗ đầu cô bé, “Đi chơi đi!”

“Cháu muốn chơi với dì Mộc Đầu.” Song Hi nói, sau đó nắm tay Tử Tang, “Dì Mộc Đầu, cháu dẫn đi chơi.”

Tử Tang im lặng, đi theo Song Hi. Nàng khẳng định, Song Hi cô bé này đã cư xử với nàng một người lớn như một đứa trẻ con bé hay chơi cùng.

Hạ Mộc thấy bóng lưng Tử Tang thì mỉm cười, cầm con mồi trong tay đưa cho Khúc thị, “Chị dâu, đây là em và tiểu thư cùng đi săn được, chị cầm đi.”

Khúc thị nhìn đồ trên tay Hạ Mộc thì phát hoảng, vội hỏi: “Này không được, các em cực cực khổ khổ bắt về, anh chị đâu thể nhận!”

Hiện tại thực phẩm đều rất quý giá, nàng không thể lấy.

“Chị cũng biết, em và tiểu thư đều có võ công, săn thú mà nói không quá khó khăn, bọn em còn rất nhiều, để hồng cũng phí. Chị cầm đi, chị và Lê đại ca có thể chịu được đói nhưng không thể bắt hai đứa trẻ chịu cùng!” Hạ Mộc nói.

“Nhưng mà...” Tuy rằng Khúc thị thương hai đứa con, nàng vẫn không thể nhận. Nhà bọn họ đã nợ nhà Hạ Mộc rất nhiều.

“Không có nhưng mà, cầm đi, bằng không chị và Lê đại ca không coi em như anh em, ít hôm nữa thời tiết tốt lên, đến lúc đó anh chị trả lại em là được.” Thái độ Hạ Mộc rất kiên quyết, tỏ vẻ thứ này không đưa ra ngoài, hần sẽ không bỏ qua.

Khúc thị do dự một lúc cuối cùng vẫn cầm, lại năm lần bảy lượt nói cảm ơn rồi mang đi cất.

Hạ Mộc không muốn Tử Tang đối mặt với người nhà mình, nên bảo nàng đợi ở đây, sau đó đi đến động của cha mẹ.

Tử Tang vốn định cùng đi, sau nghĩ kĩ đành thôi. Người nhà kia thấy mình không vừa mắt, mình cũng chẳng ưa gì bọn họ, đã vậy, không gặp là xong.

Tử Tang chơi đồ chơi của trẻ con với Song Hi. Sau đó nàng giúp Khúc thị lựa rau dại, cái nào có thể ăn, cái nào không ăn được khiến nàng biết thêm rất nhiều rau dại.

Sau nửa canh giờ, Hạ Mộc mới trở về, vì thế Tử Tang về với Hạ Mộc lúc này trên tay nàng có thêm một nắm rau dại, là Khúc thị đưa. Trong động đã hết rau dại, vì thế nàng nhận, có thể khiến trong lòng chị ấy thoải mái một chút.

Hôm sau, mặt trời ló dạng, mọi người hoan hô dậy sóng.

Nhưng từ trên núi nhìn xuống dưới là đại dương mênh mông, tâm trạng tốt đẹp lập tức biến mất. Nhà cửa ruộng vườn đã trôi hết, sau này nên làm gì.

Thấy mặt trời lên, Hạ Mộc cũng kéo Tử Tang ra khỏi động, phía sau là Tiểu Bạch lười biếng đi theo, đi đến sườn núi, xem phương hướng đã từng là xóm làng.

“Đến lúc đó lũ rút, không biết thôn này còn tồn tại không.” Nhìn thôn không còn nữa, Hạ Mộc thờ dài. Tất cả những gì hần cố gắng đều bị phá hủy, đến lúc đó làm lại từ đầu. Nói không đau buồn là không có khả năng, càng khiến hần luyến tiếc là căn nhà đó. Đó là nhà hần và tiểu thư từng ở, nơi đó tràn ngập kỉ niệm đẹp của hần.

Tử Tang kéo tay Hạ Mộc, nói: “Thiên hạ to lớn, không ở được, có thể tìm chỗ khác.”

“Chỉ là... Tiểu thư, tiếp theo, em phải theo tôi chịu khổ.” Hạ Mộc hổ thẹn nói.

“Chúng ta ở cùng nhau là tốt rồi.” Tử Tang cười nói, thật ra, nàng tuyệt không lo lắng cuộc sống về sau. Có thể cái khác nàng không có, nhưng tiền nàng không thiếu, nhưng nàng không thể lấy ra, trước kia Hạ Mộc coi mình là hạ nhân, nàng trả thù lao, Hạ Mộc tự nhiên không bị tổn thương lòng tự trọng, luôn nhận định nàng là chủ tử!

Hiện tại, Hạ Mộc là người đàn ông của mình. Lòng tự trọng của đàn ông cảm thấy mình nên gánh vác một nửa bầu trời cho thế tử, nếu nàng lấy tiền ra, Hạ Mộc chắc chắn bị tổn thương, cảm thấy cái gì cũng phải dựa vào phụ nữ.

Nàng tạm thời quên đi đồng tiền trong vòng tay. Muốn phấn đấu vì cuộc sống mới cùng với Hạ Mộc, như vậy hình như không tệ, Từ Tang mỉm cười nghĩ.

Không thể không nói, sau khi yêu Từ Tang thay đổi rất nhiều.

“Đúng, chỉ cần chúng ta ở cùng nhau là được.” Hạ Mộc bật cười. Bản thân hắn là người lạc quan, rất dễ dàng nghĩ thông mọi chuyện, hắn nắm Từ Tang hai tay, gió lên trước ngực, nhìn chăm chăm nàng, thật chân thành nghiêm túc nói: “Tiểu thư, em yên tâm, rất nhanh chúng ta sẽ có nhà, tuy rằng tôi không thể cho em vinh hoa phú quý trước kia, nhưng tôi sẽ không để em chịu khổ.”

“Em tin tưởng anh.” Từ Tang đối diện với đôi mắt Hạ Mộc trong suốt sáng ngời, tràn ngập tình cảm. Nàng gật gù đầu, nàng mặc kệ về sau sẽ thế nào, nhưng lúc này nàng tin tưởng hắn.

Được Từ Tang tán thành, Hạ Mộc thật vui vẻ nở nụ cười, trong lòng hắn thề, chẳng những hắn sẽ không để tiểu thư chịu khổ mà còn nỗ lực khiến tiểu thư hạnh phúc cả đời, nàng sẽ không hối hận ở bên cạnh hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 22: Lũ rút

Từ Tang và Hạ Mộc chọn một tảng đá ngồi xuống, nhìn bên dưới lũ rút dần, cả hai ngồi phoir nằng.

“Mặt trời lên, chắc lũ sẽ rút rất nhanh.” Từ Tang xem dòng nước lũ nói.

“Đúng vậy! Vì đợt lũ này không biết có bao nhiêu nhà tan cửa nát, trôi giạt khắp nơi.” Hạ Mộc cảm khái nói.

Từ Tang im lặng, nhẹ nhàng tựa vào bờ vai hắn.

Hạ Mộc ôm vai nàng, hai người ngồi yên lặng đến khi thấy đói bụng, cả hai tay nắm tay quay về động nấu cơm.

Đúng như mọi người kỳ vọng, trời tạnh ráo, mực nước càng ngày càng thấp, nước từ sông không trào ra nữa, hai ba ngày sau, lũ rút hết. Tất cả hoan hô chạy xuống núi nhưng nơi nơi là bùn lầy. Ruộng đất của bà con khó nhìn ra ranh giới, nhà cửa cũng bị cuốn trôi. Một cảnh hỗn độn, thấy thế một số người gào khóc...

Hạ Mộc và Từ Tang, còn có Tiểu Bạch trở về tượng pha, nhìn mảnh đất trống rỗng, hai người đều có chút mất mát. Nơi này đã từng là nhà của bọn họ.

“Tiểu thư, chúng ta đến xem căn hầm kia đi!” Hạ Mộc nói.

“Ừ.” Từ Tang gật gù đầu, hai người một hồ đến chỗ căn hầm lúc trước. Cảnh rừng trúc xinh đẹp trước đây không còn tồn tại. Nàng nhìn rừng trúc hoang tàn, hơi tiếc nuối. Nàng thích nhất rừng trúc này, mỗi ngày đi tản bộ ở đây là chuyện rất thích thú.

“Tiểu thư, về sau tôi sẽ trồng lại rừng trúc.” Hạ Mộc nói, hắn biết rõ tiểu thư thích rừng trúc này cỡ nào, hằng ngày nàng đều ra đây tản bộ.

“Được, chúng ta cùng trồng.” Từ Tang cười nói, tiếp tục đi về phía hầm.

Đi đến hầm, mở cửa ra. Bên dưới đây nước vẫn đục, thấy tình huống này cả hai không hề bất ngờ. Từ Tang bảo Hạ Mộc lùi lại. Nàng thi triển tinh thần lực, từ từ hút nước ra ngoài.

Hạ Mộc rất kinh ngạc, nội lực có thể làm vậy sao? Nếu thế cần nội lực thâm hậu cỡ nào!

Hầm được thiết kế rất tốt. Sau khi đi xuống, còn qua một cánh cửa mới đến hầm thật sự, cho nên bên ngoài rộng không. Từ Tang chẳng cần cố kỵ, lúc bơm nước hút hết những thứ rác rưởi không đáng có ở sâu bên trong ra. Bên ngoài nước thấp hơn nên nước trong hầm chính từ từ chảy ra theo khe cửa. Đồng thời cũng mang theo một ít gạo, may mà không nhiều. Lương thực bên trong đều dùng bao bố bọc kín, có thể bị ngấm nước một ít.

Sau khoảng hai chén trà, từ khe cửa không còn nước chảy nữa, xem ra gần như được hút hết. Vì thế hai người đi xuống, mở cửa, trên mặt đất ẩm ẩm nước và có một ít gạo, cũng may không nhiều.

Hai người kiểm tra qua một lần, gần như còn đủ nhưng do nước vẫn đục nên chẳng những gạo bị ngấm mà còn đi tong mấy túi bột mì linh tinh.

“Sổ gạo này rửa qua là nấu được, tiểu thư, chỉ bằng đưa chỗ gạo này cho bà con! Nếu không mấy ngày sau gạo cũng không ăn được nữa.” Hạ Mộc bắt đầu đi nói. Vào thời điểm này, có gạo ăn là tốt rồi.

Từ Tang gật gật đầu.

“Chúng ta đi thôi, chỗ của Lê đại ca phải hỏi anh ấy định xử lý như thế nào?” Hạ Mộc nói.

Vì thế hai người định đi ra, chợt nghe bên ngoài có tiếng gọi rất to...

“Hạ Mộc, Hạ Mộc...”

“Nhà Hạ Mộc, nhà Hạ Mộc...”

Hạ Mộc vui vẻ, “Là tiếng Hồi Sinh và sư phụ.”

Tinh thần lực Từ Tang sớm tỏa ra, tất nhiên nàng biết người đến là ai. Cả nhà Hạ Hồi Sinh đến hết, Từ Tang không thể không nói, gia đình anh ta rất quan tâm đến Hạ Mộc, bằng không không thể xuất hiện trong thời gian ngắn như thế.

Hạ Mộc dẫn Từ Tang nhanh chóng đi ra ngoài, vui mừng kêu về phía Hạ Hồi Sinh, “Chúng tôi ở đây.”

Cả nhà Hạ Hồi Sinh nhìn thấy hai người không sao, nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng lại gần.

“Hai người không sao là tốt rồi.” Hạ Minh Thanh cười nói,

“Sư phụ, để mọi người lo lắng.” Hạ Mộc ngượng ngùng nói.

“Vô nghĩa, hai người sống tốt, sao không nghĩ cách truyền tin ra ngoài. Hai chúng tôi ở ngoài lo lắng.” Hạ Hồi Sinh tức giận nói.

“Bọn tôi đều ở trên núi, muốn xuống núi đã khó, căn bản không có cách nào báo tin.” Hạ Mộc không tức giận.

“Anh Ba, chị Ba.”

Lúc này dưới pha hạ truyền đến tiếng gào, nhìn xuống, là Hạ Thư cùng vợ chồng Hạ Chiêu Quan thở hồng hển chạy tới.

“Em Tư, em Hai, em rể.” Hạ Mộc nhìn thấy em trai và em gái cũng vui mừng.

“Anh Ba, chị Ba, anh chị làm em sợ muốn chết, cũng may anh chị đều bình an vô sự.” Hạ Chiêu Quan ngữ khí ghen ngào nói.

Thôn Minh Nguyệt mặc dù ở gần thôn Hạ Hà, nhưng có núi cao che chắn, lũ không gây ra thiệt hại lớn cho thôn.

“Không phải anh chị không sao à, em Hai, em đừng khóc.” Hạ Mộc gấp sắc mặt Hạ Chiêu Quan sắp khóc vội trả lời.

“Anh Ba đáng ghét nhất.” Hạ Chiêu Quan định khóc, bị Hạ Mộc trêu liên nở nụ cười.

“Cha mẹ cũng không sao, các em đã gặp chưa?” Hạ Mộc hỏi.

“Bọn em vừa vào thôn thì gặp cha mẹ, hỏi họ có gặp anh chị không, cha mẹ chẳng nói chẳng rằng nên bọn em chạy tới.” Hạ Chiêu Quan oán giận nói.

Hạ Mộc sững sốt, không nói gì, tuy rằng về mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt hắn vẫn lóe lên sự đau đớn. Đó là cha mẹ mình, rõ ràng biết mình bình an mà không nói cho người khác biết.

Lúc này Hạ Chiêu Quan mới thấy mình lỡ miệng, nghĩ đến người nhà, không khỏi thở dài.

“Tốt lắm, Hạ Mộc, kể tiếp, cậu có tính toán gì không.” Hạ Hồi Sinh hỏi.

“Trước nhìn xem, nếu không thể ở lại thôn, bọn tôi sẽ đi khỏi đây, đến sống ở nơi khác.” Hạ Mộc nói.

“Em nghe nói, đê trên sông có vấn đề, Huyện lệnh đã bị bắt, Huyện lệnh mới lên nhậm chức. Tiếp theo sẽ xử lý việc lũ tràn đến thôn, phát bạc cứu tế, để dân chúng không cần chạy nạn đến địa phương khác.” Hạ Thư nói.

Từ Tang không tỏ vẻ gì, về mặt Hạ Mộc hiếm khi phản nộ, “Tên Huyện lệnh đáng chết, ông ta dám bớt xén trong lúc xây đê điều, không biết giết chết bao nhiêu gia đình.”

Hạ Mộc luôn hiền hành cũng mắng chửi người, có thể thấy hắn tức giận cỡ nào. Điều này không bất ngờ, chưa nói đến thiên tai, hành động đó làm hại vô số người mất nhà cửa, trong lòng Hạ Mộc đầy chính nghĩa không phản nộ mới kỳ lạ.

“Dù thiên đạo vạn quả lão ta cũng không giải hận, lão tham thì tham, nhưng lão dám tham ô cả tiền xây đê, hại mười mấy thôn bị lũ phá hủy. Huyện lệnh

đáng chết đã mất hết nhân tính, hay lắm, cuối cùng ai đó có thể trị lão ta.” Hạ Chiêu Quan cũng giận dữ nói.

“Có trị tội cũng không thể cứu lại bao nhiêu thôn đã mất, bao nhiêu mạng người chết trong dòng nước lũ.” Giọng Hạ Mộc rất nhẹ, lại khiến người nghe nặng nề. Đúng vậy, dù trị tội, một mạng của lão không thể cứu vãn những thiệt hại trận lũ này gây ra.

Nghĩ vậy, tâm tình mọi người nặng trĩu. Giờ thế đạo nhiều thiên tai, bọn họ là người bình thường có năng lực làm gì chứ, chỉ có thể tự lo lấy bản thân.

Từ Tang chậm rãi đi đến rìa núi, xem thôn nơi nơi hỗn độn, thờ dài.

“Tôi đã tìm một số thương nhân bán lương thực và quần áo, chần chừ vân vân, hai người có thể phát cho các thôn dân.” Hạ Hồi Sinh nói.

“Hồi Sinh, chỗ cần dùng đến tôi huynh cứ nói, hiện tại tôi chẳng có gì, chỉ có một thân khí lực.” Hạ Mộc nói.

Hạ Hồi Sinh vỗ vỗ bả vai Hạ Mộc, “Tôi huyện Thanh Sơn trước đây.”

“Không được, tôi ở lại, có rất nhiều việc phải làm.” Hạ Mộc nói.

Hạ Hồi Sinh gật gù đầu, “Có chuyện gì cần giúp, cậu cứ việc nói.”

“Cám ơn.” Hạ Mộc cười nói.

Nhà Hạ Hồi Sinh xác định Hạ Mộc và Từ Tang bình an vô sự, nói một lúc rồi trở về. Tiếp theo Hạ Thư về xem tình hình vợ chồng Hạ Đại Hầu, Hạ Chiêu Quan và Trương Nhị Bảo về nhà, nói ngày mai lại qua.

Mọi người đi hết, Hạ Mộc nói muốn đến nhà Lê Tường xem sao, Từ Tang bảo mệt mỏi tìm một chỗ ngồi nghỉ, để hắn đi một mình.

Sau khi Hạ Mộc đi, Từ Tang đứng lên, bảo Tiểu Bạch ở lại, rồi nàng thi triển tinh thần lực, đuổi theo hướng Hạ Hồi Sinh rồi đi, dọc đường đi chỉ lưu lại tàn ảnh.

Một lúc sau, nàng đuổi kịp Hạ Hồi Sinh. Nàng dùng tinh thần lực truyền vào tai anh ta bảo anh ta dừng ngựa.

Hạ Hồi Sinh đang cười ngựa đột nhiên nghe thấy giọng Từ Tang, vẻ mặt kinh ngạc, có thể truyền âm nhập mật cần nội lực cực kỳ thâm hậu. Ngay cả cha anh ta là cao thủ thượng đẳng trong chốn võ lâm cũng không làm được, anh ta vội vã ngừng lại, nói bản thân có việc, bảo người nhà đi trước.

Lúc này Từ Tang nấp sau bụi cỏ hiện thân.

“Có việc gì?” Hạ Hồi Sinh xuống ngựa, nhíu mày hỏi, anh ta đã thu lại sự ngạc nhiên với Từ Tang.

Từ Tang chìa ra thứ trong tay, nhàn nhạt nói: “Đây là cho nạn dân.”

Hạ Hồi Sinh nghi ngờ nhận lấy, khi mở ra hai mắt tròn to, không thể tin nhìn Từ Tang, “Một ngàn lượng!”

“Tôi không muốn Hạ Mộc biết.” Từ Tang nói.

Hạ Hồi Sinh hoàn hồn, cô gái này không phải người cậy mạnh, có thể bỏ ra một ngàn lượng thật. Có điều, không ngờ cô ta hào phóng như thế. Nhờ một ngàn lượng này, nạn dân bị lũ ảnh hưởng không cần lo lắng vấn đề thực phẩm, có thể nhận được sự hỗ trợ khá tốt. Đến khi quan phủ phát thêm bạc cứu tế, họ có thể gây dựng lại quê hương.

“Được, tôi đã biết, xem ra tôi lo lắng vô ích, cô có thể để tâm đến lòng tự trọng của Hạ Mộc, xem ra cậu ấy không trả giá đơn phương.” Hạ Hồi Sinh cười nói.

Từ Tang hừ lạnh một tiếng, “Lòng tự trọng của Hạ Mộc không cần tôi bảo vệ. Anh ấy có năng lực giữ lại lòng tự trọng của bản thân, anh ấy chỉ thiếu thời gian.”

Dứt lời, nàng xoay người rồi đi, lưu lại cho Hạ Hồi Sinh vài đạo tàn ảnh.

Hạ Hồi Sinh cười khẽ thì thầm: “Người anh em, phần thưởng của cậu đã đến.”

Anh ta xoay người lên ngựa, vung roi thúc ngựa rồi đi.

Từ Tang trở lại tượng pha, Hạ Mộc chưa trở về. Nàng để Tiểu Bạch chờ ở tượng pha, từ từ đi về hướng nhà Lê Tường.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Miền Viên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Khóc

Từ Tang trở lại tượng pha, Hạ Mộc chưa trở về. Nàng để Tiểu Bạch chờ ở tượng pha, từ từ đi về hướng nhà Lê Tường. Chưa tới nơi, nàng thấy Hạ Mộc và cả nhà Lê Tường đi ngược chiều.

Thấy Từ Tang, Hạ Mộc vội vàng chạy lên đón, cười hỏi: “Tiểu thư, sao em đến đây? Trong thôn giờ đang tập họp để cùng bàn bạc, tôi và nhà Lê đại ca định đi nghe, em đi cùng nhé!”

“Được.” Từ Tang gật đầu.

Vì thế đoàn người đi đến nơi bà con tụ tập, cũng là nơi mà trước đây nhà cửa thôn dân tập trung nhất.

Xa xa đã thấy một đám người, giọng thôn trưởng vang lên: “Vừa rồi lời cậu tư nhà Đại Hào nói, mọi người đã nghe rõ. Vì thế mọi người đừng rời khỏi thôn, chỉ cần quan phủ phát bạc cứu tế cho chúng ta, chúng ta không cần xa xứ.”

“Thôn trưởng, bao giờ chúng tôi nhận được bạc!” Một thôn dân hỏi.

“Mọi người đừng lo lắng. Tôi sẽ lên huyện, hoặc tìm các thôn trưởng khác đi cùng nhau, trong số bà con một số người đứng ra cùng lên huyện với chúng tôi, bảo tân Huyện lệnh cho chúng ta câu trả lời chắc chắn.” Thôn trưởng nói.

“Chúng tôi sẽ đi luôn. Cầu quan đáng chết kia hại tôi cửa nát nhà tan, con tôi đã bị nước cuốn mất, tôi nhất định phải báo thù cho nó.” Lại có một thôn dân tức giận, đau đớn nói.

Có một người lên tiếng, những người khác ào ào tỏ vẻ muốn đi. Tình cảnh trở nên hỗn loạn, đa phần tức giận mắng Huyện lệnh cũ, bi thống bản thân mất người nhà, nhà cửa bị phá hủy.

Vất vả lắm mới giữ được trật tự, thôn trưởng dẫn theo một số trai tráng trẻ tuổi, đến các thôn bị ảnh hưởng khác tìm người, tập họp cùng lên huyện hỏi.

Lê Tường thờ dài nói: “Lần này thôn trưởng đi, không biết có mang về tin tức tốt không.”

“Chắc là có, Hồi Sinh nói lần này Huyện lệnh mới tới là một vị quan tốt.” Hạ Mộc trả lời.

Tiếp theo Hạ Mộc thuật lại chuyện gạo trong hầm. Lúc này gần như mọi người không còn lương thực, hẳn nói gạo chỉ bị ảm nên tất cả đều vui mừng. Hơn nữa Hạ Mộc còn không lấy tiền mà mang ra giúp đỡ khiến bà con càng cảm kích. Gạo chính là thức ăn cứu mạng, vì vậy người trong thôn lũ lượt kéo lên tượng pha.

Hạ Mộc và Lê Tường mỗi người cầm hai túi nhỏ, phát cho bà con, dựa vào số gạo này, mọi người ăn tiết kiệm và tìm thêm rau quả dại thì có thể cầm cự hai ngày.

Cảm phần của mình, ngoài mấy người nhà họ Hạ, mọi người đều tản đi.

“Hạ Mộc, con có giữ lại cho chúng ta thêm ít gạo không?” Mọi người vừa đi, Hạ Đại Hào bước lên hỏi.

“Tôi để cho mọi người thêm một túi.” Hạ Mộc nói. Có một túi này, cha mẹ không cần lo lắng vấn đề gạo ăn trong mấy ngày, hưởng hồ sẽ nhanh có bạc cứu tế và Hồi Sinh tìm các tổ chức, người hảo tâm hỗ trợ, hẳn cảm thấy bản thân để lại một túi không hề ít.

Hắn nghĩ như vậy, nhưng người Hạ gia không nghĩ thế, vừa nghe chỉ có một túi, họ lập tức nổi giận.

“Mày tên hỗn đản này. Sao mày không nghĩ đến cả nhà đang thiếu ăn, sao mày không nghĩ đến mấy đứa cháu của mày, bọn chúng đang tuổi ăn tuổi lớn, mày nhẫn tâm để chúng bị đói!” Hạ Đại Hào giận dữ nói.

“Đúng vậy! Chú Ba, sao chú có thể như vậy, chú bảo mọi người sống thế nào đây. Giờ đại ca chú vắng mặt, chú làm em không cứu anh ấy thì thôi, đến khi gặp thiên tai, chú quyên gạo cho người ngoài, không giữ lại cho người nhà, cho cô nhi quả phụ này một chút, sao chú nhẫn tâm thế!” Thang thị gào khóc.

Hạ Phú Quý vì bài bạc nợ tiền. Sòng bạc nể mặt Hạ Mộc, không chặt tay hắn ta, bắt hắn ta ở lại đồ phùng làm trâu làm ngựa, Hạ Mộc lên thà tiếng gió, đến một ngày, Hạ Phú Quý triệt để không dám đánh bạc nữa mới thả ra. Mà Hạ Thư cũng cam chịu, đại ca được giữ lại tay, có cơ hội hỏi cái làm người, cậu không có lý gì không đồng ý.

“Hạ Mộc, sao tao lại sinh ra đứa nghịch tử như mày.” Hà thị cũng trừng mắt nhìn Hạ Mộc.

Mặt Hạ Mộc trầm xuống, im lặng, còn Từ Tang hơi nheo mắt.

“Đủ rồi, các người cầm gạo về hết đi.” Hạ Thư gào lên, cậu thấy những người này đáng lẽ không phải là người thân của mình. Cậu còn cảm thấy trái tim

bằng giả, nói gì đến anh Ba là người trong cuộc. Người thân như thế thật khiến người ta thất vọng, đau khổ.

Người Hạ gia lập tức tỉnh táo, xị mặt không nói. Hai năm qua bọn họ không dám dây vào Hạ Mộc, tuy rằng châm chọc khiêu khích, nhưng chẳng dám trắng trợn. Giờ bọn họ sợ bị đối, sợ phải tha hương khắp nơi, nguyên bản trong lòng giấu kín khủng hoảng, lại thấy Hạ Mộc phát gao nên trút lửa lên người hắn.

Hạ Mộc im lặng đi xuống hầm, vác một túi gạo đặt trước mặt những người đó, không cảm xúc nói: “Gạo ở đây, các người đi đi!”

Dù những người đó không tốt với mình, hắn chẳng thể hoàn toàn bỏ mặc họ.

Vì cảm thấy thật mất mặt, sắc mặt mấy người Hạ gia rất khó coi, cầm gạo vội vàng bỏ đi.

“Anh Ba, cha mẹ...” Hạ Thu nguyên bản định an ủi Hạ Mộc, nhưng không tìm ra lý do, cậu đành khó chịu ngậm miệng.

“Được rồi, anh không sao, anh biết trong lòng em không thoải mái nhưng cha mẹ rất tốt với em. Bỏ đi, đừng vì anh mà tức giận với cha mẹ.” Hạ Mộc nhàn nhạt nói.

“Bọn họ chỉ trông cậy vào em sau này có thể mang đến ích lợi cho họ, bằng không em chẳng được đối xử tốt.” Hạ Thu rầu rĩ nói, ngồi xuống tảng đá bên cạnh.

Hạ Mộc thờ dài, vỗ vai Hạ Thu, không tiếng động an ủi.

Từ Tang nắm tay Hạ Mộc, mỉm cười với hắn. Coi như hắn không có người nhà, hắn vẫn có nàng.

Nét mặt Hạ Mộc vốn âm trầm không ánh sáng, đối diện với nụ cười của Từ Tang, trong mắt nàng có sự an ủi cùng lo lắng, hắn cũng cười. Không có người nhà thì sao, hắn chỉ cần tiểu thư.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau toát lên hạnh phúc và ấm áp khiến Lê Tường cùng Khúc thị ở cạnh nở nụ cười. Còn Hạ Thu quay lưng lại tất nhiên không nhìn thấy...

Mọi người không thể lãng phí thời gian, Hạ Mộc để Hạ Thu về huyện chăm chỉ đọc sách. Tiếp đó tất cả ào ào hành động. Đầu tiên họ dựng một cái lều đơn giản trên triền núi để buổi tối Hạ Mộc và Từ Tang có chỗ ở tạm, sau đó cả đám đến nhà Lê Tường.

Nhà của gia đình Lê Tường được xây rất chắc chắn, bằng không chính là quá may mắn, càng có thể vì nó không trùng với hướng lỗ nên bức tường hai bên chưa đổ sập. Dựng lều rất đơn giản, quay mặt trước mặt sau, sau đó tìm ít cỏ rải lên mặt đất là xong.

Chuẩn bị xong xuôi là chập tối, Hạ Mộc cùng Từ Tang trở lại tượng phạ. Việc đầu tiên nàng làm là dùng tinh thần lực lọc sạch giếng cũ. Sau đó lấy nước sạch ra, hai người nhóm lửa nấu cơm ngoài trời. Đương nhiên, đồ ăn đều do nàng lấy từ vòng tay. Hai người bận việc, khi ánh mắt giao nhau thì nở nụ cười, tuy rằng cuộc sống hiện tại điều kiện không tốt, nhưng bọn họ ở bên nhau vẫn vui vẻ và hạnh phúc.

Màn đêm buông xuống, các vì sao xuất hiện trên bầu trời, Hạ Mộc và Từ Tang ngồi trên đồng rơm, ôm nhau ngắm tinh tú.

“Tiểu thư, có phải giờ chúng ta ăn ngủ ngon đã không, trước kia em thích thế này nhất, tôi khuyên hết nước em cũng không đồng ý vào khách sạn.” Hạ Mộc cười nói.

“Chẳng qua em nhất thời tò mò thôi, em cảm thấy giờ ăn ngủ ngoài trời tốt hơn trước kia nhiều.” Từ Tang cười nói, trước kia nàng cảm thấy cô độc, hiện tại nàng thấy hạnh phúc vì bên cạnh nàng có hắn.

“Tôi cũng cảm thấy vậy.” Hạ Mộc cười, trước kia hắn đuổi theo tiểu thư, đứng phía sau nàng, giờ hắn có thể ôm lấy tiểu thư, ở cùng nhau, hai cảm giác hoàn toàn trái ngược.

Từ Tang nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Mộc, vừa khéo hắn cúi đầu nhìn nàng, vì thế hai người mặt đối mặt rất gần, đôi phương hít thở cũng cảm nhận được. Mặt Hạ Mộc lập tức đỏ bừng, Từ Tang khẽ nở nụ cười, khiến mũi nam nhân thẹn thùng mặt càng đỏ hơn. Nhưng hắn luyến tiếc rồi đi, thậm chí còn muốn tới gần hơn, nhưng hắn không có gan, lo lắng dọa đến tiểu thư.

Vì thế xuất hiện cảnh Hạ Mộc ngẩn ngơ, mặt hồng hồng, hai mắt si ngốc nhìn nàng.

“Đúng là đồ ngốc.” Từ Tang cười nắc nẻ một tiếng, in môi son lên môi Hạ Mộc, khẽ hôn hắn, đôi môi hai người dán sát vào nhau nên càng ngày càng nóng.

Hạ Mộc cảm giác có một tiếng nổ “ầm” trong đầu mình. Cả người nóng lên, ngây ngô để mặc Từ Tang hôn nhẹ. Hắn cảm thấy lúc này toàn thân từ trên xuống dưới đều hạnh phúc, nhưng tiểu thư cũng làm hắn hơi nhột!

Rối rắm một lúc, hai tay của hắn gặt gạo ôm Từ Tang, từ bị động biến thành chủ động, môi dùng lực, mút mạnh cánh môi nàng. Hắn cảm thấy thật ngọt vì thế ngoài mút hắn còn liếm, đầu lưỡi vói vào miệng Từ Tang, treu chọc lưỡi phấn hồng, kích tình nhảy múa...

Dưới trời sao ngập tràn xuân sắc, đến khi hai người thờ hồn hên, ngực không ngừng phập phồng mới buông người kia ra, có điều họ xấu hổ đến mức không dám nhìn đối phương.

“Tiểu thư, tôi đi đun nước tắm.” Hạ Mộc bật dậy, cầm thùng chạy đi, còn Từ Tang vỗ vỗ khuôn mặt nóng bừng của mình, thấy Hạ Mộc như vậy thì khẽ cười, sau đó ôm đầu gối, ngắm sao trên trời...

Mẹ, mẹ từng nói, muốn con gái còn sống mà phải sống thật hạnh phúc. Hiện tại con gái làm được, có phải mẹ yên tâm rồi không?

Hạ Mộc đi lấy nước về, thấy trên mặt Từ Tang có nước mắt, nhất thời hoảng sợ, vội bỏ lại thùng nước, chạy đi đến hoảng sợ nói: “Tiểu thư, sao em khóc?”

Từ Tang hoàn hồn, cúi đầu nhìn gương mặt Hạ Mộc hoảng sợ vẫn không có phản ứng.

“Tiểu thư, có phải ban nãy tôi dọa đến em không, em đừng khóc!” Hạ Mộc kinh hoàng nói một tràng. Ôi trời cô nương người ta rất dễ xấu hổ, hấn còn không khống chế được bản thân, thật ngu ngốc!

Ngón tay Từ Tang thon dài sờ lên mặt, nàng cảm giác được giọt nước ấm nóng, đó là nước mắt còn vương trên mặt nàng. Nàng thật sự rơi lệ, hóa ra nàng có thể rơi lệ...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Dựng lại nhà cửa

Ngón tay Từ Tang trắng nõn thon dài sờ lên mặt mình, nàng cảm giác được giọt nước ấm nóng, đó là nước mắt còn vương trên mặt nàng. Nàng thật sự rơi lệ, hóa ra nàng còn có thể rơi lệ...

Nghĩ thế, nàng đột nhiên cười, kiếp trước nàng chưa từng khóc, đây luôn là tâm bệnh của mẹ, giờ nàng đã khóc.

Hạ Mộc càng sợ hơn, nãy khóc giờ lại cười, khẩn trương hỏi: “Tiểu thư, ngài sao thế, ngài đừng dọa tôi a.”

Từ Tang lau lệ trên mặt, nhìn chăm chăm Hạ Mộc, cười nói: “Hạ Mộc, em không sao, em chỉ cảm thấy hiện tại sống rất tốt, tốt lắm.”

“Tiểu thư...” Hạ Mộc ngây ngốc nhìn nàng, không biết vì sao, thấy tiểu thư như vậy, hấn vừa xót xa lại là vui sướng, tại sao có thể như vậy?

“Được rồi, anh không đi đun nước để em tắm rửa sao? Nhanh lên, tắm xong ngủ ngon.” Giọng Từ Tang nhẹ nhàng nói.

“Em thật sự không có việc gì.” Hạ Mộc khẩn trương hề hề hỏi.

“Có việc.” Từ Tang nghiêm mặt nói.

Hạ Mộc vừa nghe, càng hoảng, vội hỏi: “Thế tiểu thư nói đi, có chuyện gì em cứ nói với tôi.”

Từ Tang ôm cổ Hạ Mộc, cười tủm tỉm nói: “Chúng ta nhanh chóng dựng lại nhà, anh nhanh chóng làm xong gá y của tân nương, chúng ta nhanh thành thân, nếu không sao có em bé!”

Hạ Mộc sững sốt, ngạc nhiên một lúc lâu mới có phản ứng, sau đó mặt đỏ bừng và kích động, “Được, ngày mai tôi sẽ dựng lại phòng, làm đồ cưới.”

Trong lòng hấn ngọt ngào, hóa ra không phải mỗi mình hấn sốt ruột thành thân, tiểu thư cũng sốt ruột thành thân.

Từ Tang hôn lên mặt hấn một cái, cười nói: “Mau đi nấu nước.”

“Vâng.” Hạ Mộc ngốc nghếch cười tủm tỉm, vui vẻ đi nấu nước, thường xuyên sờ vào nơi bị Từ Tang hôn...

Xem đáng vẻ ngốc nghếch của Hạ Mộc, ý cười luôn xuất hiện trên gương mặt Từ Tang.

Sau đó hai người lần mò tắm rửa trong nơi dùng vải che tạm đằng sau nhà, rồi ôm nhau ngủ.

Hôm sau, thôn trưởng trở về từ sáng sớm. Ông thông báo bạc cứu tế đang trên đường vận chuyển, khoảng năm, sáu ngày nữa sẽ tới. Đến lúc đó mọi người sẽ có tiền xây dựng lại nhà cửa, đất đai, ruộng đất của bà con cũng được phục hồi nguyên trạng. Đất, địa giới, đất ruộng bị phá hủy sẽ được đánh dấu lại như cũ. Hơn nữa bà con được bồi thường một khoản nhất định về ruộng đất. Ví dụ, ruộng đất vốn phi nhiêu bị lũ quét sạch bùn đất biến thành đất xấu, ở mức độ nhất định sẽ được bồi thường ít bạc.

Tin tức được công bố, mọi người hoan hô dậy sóng. Khi Hạ Mộc nghe tin cũng cao hứng chạy về báo tin vui với Từ Tang.”Tiểu thư, chúng ta nhanh chóng xây phòng trước nhé!”

Hạ Mộc vốn dĩ còn sáu, bảy mươi lượng bạc, để cùng một chỗ với khế ước đất. Từ Tang cảm hết nên mọi thứ vẫn nguyên vẹn.

“Được.” Từ Tang gật gật đầu.

“Vậy tiểu thư, chúng ta còn làm nhà trúc không?” Hạ Mộc hỏi, hẳn chưa quên tiểu thư rất thích trúc.

“Đương nhiên, hiện tại chúng ta không có quá nhiều tiền. Làm nhà trúc là tốt nhất, giống trước kia vậy, có điều nhà sẽ lớn hơn vì chúng ta sẽ có em bé, cần chuẩn bị phòng cho các con.” Từ Tang cười nói.

“Vâng.” Hạ Mộc ngây ngô cười nhìn về phía bụng Từ Tang, nếu hiện tại có đứa nhỏ thì tốt rồi?

“Ánh mắt anh có ý gì.” Từ Tang lườm hắn.

“Không có.” Hạ Mộc vội vàng nói.

“Chúng ta chưa cả động phòng, mà anh đã muốn có con à!” Từ Tang tức giận nói, sắc mặt hắn quá rõ ràng sao nàng không nhận ra.

Nghe thấy hai chữ động phòng, mặt Hạ Mộc đỏ bừng. Sao tiểu thư to gan vậy, dám nói hai chữ này oang oang.

“Anh nói gì đi chứ, sao động tí mặt anh lại đỏ thế kia?” Từ Tang buồn cười hỏi.

“Tiểu thư, không được nói lung tung.” Hạ Mộc phụng phịu nói, cố làm ra vẻ nghiêm túc, nhưng mặt hắn quá đỏ, chẳng những không nghiêm túc, mà còn rất đáng yêu, đáng yêu khiến người ta muốn véo mặt hắn.

“Em đâu có nói lung tung, em nói là sự thật.” Từ Tang phản bác.

Thì là sự thật, đột nhiên Hạ Mộc phát hiện, sau khi tiểu thư nhà hắn trở nên thích nói chuyện có một số thời điểm chả đáng yêu tẹo nào.

“Dù là sự thật, một cô nương không thể nói bô bô ra thế.” Hạ Mộc đỏ mặt nói.

“Giới cho Hạ Mộc anh! Dám tranh luận với bốn tiểu thư.” Từ Tang ra vẻ tức giận nói, “Huống hồ, em đã gả cho anh, vẫn là cô nương à? Giờ em đã là vợ người ta.”

“Tiểu thư, ngài đang bắt nạt người ta.” Hạ Mộc tội nghiệp lên án.

“Em bắt nạt đấy, hử, anh làm gì được em?” Từ Tang tựa tiểu phi tiểu đáp.

“Tôi... Tôi...” Hắn không thể làm gì tiểu thư cũng không nỡ làm gì nàng. Hạ Mộc thật thà lắp bắp, đâu phải đối thủ của Từ Tang! Hắn đành tui thân và đáng thương hề hề nhìn tiểu thư.

Từ Tang không khống chế nổi bản thân, lao mạnh về phía Hạ Mộc, ôm cổ hắn, hôn chụt lên miệng hắn, cười ha ha, “Tướng công, anh quá đáng yêu.”

Hạ Mộc bị Từ Tang nhiệt tình dọa sợ, hơn nữa hình như hắn còn nghe tiểu thư gọi hắn là “Tướng công”.

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Nhà mới

Huyện lệnh cũ bị định tội, đồng bọn tham ô với hắn cũng bị xử. Hôm nay dạo phố thị chúng, buổi trưa chém đầu, người trong thôn đều kéo lên thị trấn, muốn nhìn kết cục của tham quan, hoặc trút hết nỗi căm hận.

Hạ Mộc, Từ Tang, gia đình Lê Tường cũng đến thị trấn. Vừa tới huyện, họ phát hiện đông đúc hơn hẳn bình thường, người chen người. Điều này không có gì bất ngờ, hôm nay là ngày kẻ gây ra họa bị tử hình tại chỗ, chỉ cần là người dân của vùng bị thiệt hại đều có mặt.

Từ từ sau khi dạo phố thị chúng thì vỡ đầu chảy máu, trên người chúng bắn vô cùng, không biết bị ném bao nhiêu thứ.

Nhóm Từ Tang đi theo dòng người đến trăm đầu đài, đồng thời gặp tân Huyện lệnh. Từ Tang hơi ngạc nhiên, vị Huyện lệnh mới này có vẻ quen quen.

Nhưng nàng có trí nhớ cực kì tốt lại không nhớ nổi từng gặp ở đâu. Đó là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, chỉ cần ông ta ngồi đó đã thấy được là một người rất cao to. Về mặt nghiêm nghị, tuy rằng ngũ quan không quá đẹp nhưng ưa nhìn, làn da khỏe mạnh, hơi trắng, mặt mày đoan đoan chính chính, cằm nhọn, mũi cao thẳng, mắt không to không nhỏ, môi không dày chẳng mỏng.

Một Huyện lệnh đẹp trai, hơn nữa hai hộ vệ đằng sau ông ta cũng là nam tử tuổi trẻ tuổi, hẳn là trong độ tuổi từ hai mươi lăm đến ba mươi. Tổ hợp này hơi kỳ lạ, đại thúc đẹp mắt, hộ vệ soái ca, sao mấy người đẹp trai chạy hết vào huyện nha làm nhĩ.

Đúng chính ngọ, tân Huyện lệnh ra lệnh, “Trẫm”

Từ Tang, Hạ Mộc, vợ chồng Lê Tường, bốn bốn người ăn ý quay lưng, không nhìn cảnh tượng máu me đó. Họ cũng không muốn Thạch Đầu và Song Hi nhìn thấy, nên chen khỏi đám đông, sau lưng tiếng dân chúng reo hò âm ỉ...

“Lê đại ca, tân Huyện lệnh tên gì thế!” Hạ Mộc hỏi.

“Tên Lý Cận.” Lê Tường nói, “Mọi người đều nói vị Huyện lệnh mới này rất công minh, hi vọng như thế. Cuộc sống của chúng ta cũng tốt hơn.”

“Hi vọng thế.” Hạ Mộc gật gật đầu, “Sau khi chúng ta ăn trưa sẽ đến chợ xem bò nhé.”

Mọi người đều tán thành, đi về phía tiệm cơm. Hai nhà đang có dự định mua xe bò nên phải đi xem.

Ăn cơm xong, lúc ra khỏi quán cơm, họ gặp Chư Cát Trầm ở ngoài cửa. Anh ta đang bị hai chàng trai trẻ lồi lõm kéo kéo. Quái lạ, sao hôm nay gặp toàn mấy nam vậy.

Hình như có vấn đề, Hạ Mộc và Lê Tường liếc nhau, lao tới, đồng thanh kêu: “Gia Cát phu tử.”

Động tác của ba người dừng lại, nhìn về phía hai người.

“Hạ Mộc, A Tường, đúng lúc thật.” Chư Cát Trầm cười nói.

“Vâng, đúng lúc quá, không ngờ sẽ gặp phu tử. Phu tử, tôi và Hạ Mộc lên huyện, chúng tôi vừa ăn cơm ở tiệm đó.” Lê Tường cười nói.

“Phu tử, lát nữa thầy về thôn cùng chúng tôi không? Lần này chúng tôi đi mua xe bò nên thầy không cần đi bộ về.” Hạ Mộc cười ngậy ngô.

“Tốt quá! Hạ Mộc, anh đã giúp tôi một lần, tôi đi bộ hơi mệt, giờ mọi người đi mua luôn à? Tôi đi cùng các bạn.” Chư Cát Trầm mỉm cười nói.

“Giờ chúng tôi đi luôn.” Hạ Mộc nói.

“Thế, đi thôi!” Chư Cát Trầm cười nói, vội vàng bỏ đi. Hai chàng trai kia thấy vậy, một người trong đó lên tiếng: “Anh Ba, anh theo tụi em về nhà đi.”

Thấy người kia gọi vậy, Hạ Mộc và Lê Tường đều ngạc nhiên nhưng không nói gì, nhìn Chư Cát Trầm bước vội, họ vội vàng chạy theo.

Chư Cát Trầm không quay đầu, người lúc này gọi định đuổi theo có điều bị người khác kéo lại.

Đám người có thêm Chư Cát Trầm, đi về phía chợ, không ai đề cập đến chuyện xảy ra ngoài tiệm cơm. Mọi người nói nói cười cười dạo quanh một vòng, hai nhà chọn được con bò ưng ý bỏ tiền mua rồi đi mua cỗ xe. Sau đó tất cả vui vẻ trở về thôn.

Hạ Mộc và Từ Tang đưa Chư Cát Trầm về học đường mới xây lại trước.

“Hạ Mộc, Hạ phu nhân, ở chỗ tôi có rất nhiều sách mới, hai người có muốn cầm mấy quyển về đọc không?” Chư Cát Trầm nói.

Vốn đang cúi đầu Từ Tang nhìn về phía Chư Cát Trầm, còn Hạ Mộc vui vẻ, vội hỏi: “Nếu được thế thì còn gì bằng.”

Hắn không quên thói quen thích đọc sách của tiểu thư.

“Thế anh theo tôi vào lấy!” Chư Cát Trầm cười nói.

Hạ Mộc gật đầu, bảo Từ Tang chờ rồi đi theo Chư Cát Trầm, mấy phút sau, hắn đi ra một mình, trong tay cầm ba quyển sách, cười nói với Từ Tang: “Tiểu thư, sách này phu tử bảo đọc khá được, em xem thử đi, chỗ phu tử còn rất nhiều, em đọc xong anh lại mượn.”

Từ Tang gật đầu, nhận lấy, “Chúng ta về nhà đi!”

Hạ Mộc đánh xe bò đổi hướng về nhà...

Sau khi Huyện lệnh cũ bị tử hình không lâu, đợt bạc cứu trợ thứ hai đến, ruộng đất của hai người khá rộng, được nhận bốn mươi lượng bạc.

Giờ mọi người đã cầm bạc trợ cấp, tuy cuộc sống không tốt bằng trước kia nhưng có thể tiếp tục sống, dù hơi khó khăn, ít nhất không cần tha hương bỏ xứ. Họ hăng hái cày xới, bắt luận ruộng trở nên thế nào, mọi người đều mong chờ đến mùa xuân năm sau để có thể tiếp tục trồng trọt. Người nông dân cố gắng sửa sang lại mảnh ruộng của mình, mong có mùa thu hoạch bội thu.

Hạ Mộc và Từ Tang cũng thu dọn lại mảnh đất. Ruộng của họ đều kém hơn, ruộng tốt nhất biến thành trung đẳng, thậm chí có chỗ biến thành trung hạ. May mắn ở tượng pha động lại rất nhiều phù sa màu mỡ, nhiều nơi có thể gieo trồng, hai người không quá vui mừng, dùng tâm trạng bình thường làm việc, bởi vì sau trận lũ này, tổn thất nhiều hơn hẳn thứ có được.

Thời tiết càng ngày càng lạnh. Nhà trúc của hai vợ chồng đã dựng xong, họ làm trước một số vật dụng đơn giản rồi chuyển vào ở. Lần này khác hồi xưa, ngày dọn vào nhà mới, cả nhà Hạ Hồi Sinh, vợ chồng Hạ Chiêu Quan, Hạ Thư, gia đình Lê Tường và cả Chư Cát Trầm đến chúc mừng Hạ Mộc và Từ Tang tân gia.

Căn nhà của họ náo nhiệt hẳn lên, Tiểu Bạch trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Từ Tang, Khúc thị, Hạ Chiêu Quan cùng với vợ Hạ Hồi Sinh Tề thị (Tam Nương) ở trong bếp nấu nướng, hiện giờ tay nghề Từ Tang đã có tiến bộ rất lớn.

Từ Tang bê mấy con cá vào bếp đặt trên bàn. Tam Nương đứng bên cạnh ngửi thấy mùi cá đột nhiên nôn ọe, nàng che miệng vội vàng chạy ra ngoài.

Từ Tang ngăn ra, Hạ Chiêu Quan, Khúc thị sau khi ngạc nhiên vội vàng đuổi theo. Từ Tang cũng đi theo, thấy Tam Nương ghé vào lan can hành lang nôn khan, sắc mặt tái nhợt.

“Có chuyện gì thế?” Hạ Chiêu Quan vội vàng hỏi.

Khúc thị nghĩ một lúc, mừng rỡ nói: “Không phải có rồi chứ!”

“Chỉ nói là, có.” Hạ Chiêu Quan cũng kinh hãi nói.

“Đúng vậy!” Khúc thị cười nói.

Có, có cái gì cơ? Từ Tang nghi hoặc nhìn hai người.

Lúc này, Tam Nương tạm thời nôn xong, Hạ Chiêu Quan vội vàng hỏi: “Hồi Sinh tẩu tử, có phải chị có rồi không?”

Tam Nương xấu hổ gật gật đầu.

“Hồi Sinh biết chưa?” Khúc thị cười hỏi.

Tam Nương lắc lắc đầu.

“Em ngốc quá! Có cũng không nói, thế mà bọn chị còn bảo em vào bếp, Hồi Sinh thật là, sắp làm cha mà không biết, được rồi, em ra phòng khách ngồi nghỉ đi.” Khúc thị nói.

Cuối cùng Từ Tang mới hiểu, hóa ra Tam Nương có thai.

“Bọn chị đừng tiết lộ nhé, em định tối về nói với anh ấy.” Tam Nương cười nói.

Ba người tất nhiên đồng ý, tiếp đó không muốn để Tam Nương làm việc, nhưng nàng kiên trì muốn làm, vì thế mọi người đành để nàng làm mấy việc nhẹ nhàng.

Khúc thị tranh thủ khi hai người kia trong bếp không chú ý, đến bên cạnh Từ Tang, nhỏ giọng cười nói: “Này, Tam Nương có rồi, sao em chưa có hả?”

Từ Tang ngăn ra, thật sự không biết trả lời Khúc thị thế nào, lại không thể nói toạc ra nàng và Hạ Mộc chưa động phòng!

Có lúc nàng cũng nghĩ, nàng và Hạ Mộc đồng giường cộng chăn đã lâu mà hắn không chịu vượt qua ranh giới cuối cùng. Không hiểu bản thân có mệnh lực quá thấp hay sự nhẫn nại của hắn quá mạnh.

Chắc là về sau, nàng thường xuyên cảm nhận ** của Hạ Mộc nổi dậy, nhưng hắn cố gắng chịu đựng, nhất quyết đợi đến khi thành thân. Cho nên có lúc nàng không thể không nói, Hạ Mộc nhẫn nại cực kì cực kì tốt, thậm chí nàng rất nghi ngờ sự nhẫn nại của hắn đến từ đâu. Sự tôn trọng và tình cảm của hắn khiến nàng thật sự cảm động.

“Đang nghĩ gì thế? Mặt đỏ vậy.” Khúc thị trêu ghẹo nói.

Từ Tang hoàn hồn, phát hiện mặt mình hơi nóng, thoáng liếc Khúc thị rồi im lặng.

Khúc thị cười hắc hắc, không nói gì thêm...

Kế tiếp, các món ăn làm xong, mọi người vui vẻ ăn mừng, uống ít rượu, sau phụ hai người dọn dẹp qua rồi trở về, nếu không khi trời tối, đường xá khó đi.

Hạ Mộc kiểm kê và ghi lại quà tặng của mọi người để sau này đáp lễ. Còn Từ Tang đi tắm, nàng tranh thủ tắm sạch sẽ cho Tiểu Bạch, sau đó vào phòng khách, nói với Hạ Mộc đang thu dọn: “Hạ Mộc, anh tắm đi!”

Hạ Mộc gật đầu, xoay người thấy Từ Tang mặc mỗi trung y mỏng manh, vội bảo: “Tiểu thư, em mau mặc thêm áo vào, đêm xuống lạnh hơn, đừng để cảm lạnh.”

“Không sao, em về phòng đây, hưởng hồ em không lạnh.” Từ Tang cười nói, đi lên lầu, Hạ Mộc vội vàng đi theo.

“Anh chưa đi tắm à.” Từ Tang quay đầu hỏi.

“Tiểu thư, tôi đi lấy quần áo.” Hạ Mộc cười ngây ngô.

Từ Tang gật đầu, nàng nằm xuống giường, cầm quyển sách xem, mà Hạ Mộc sau khi lấy quần áo đi tắm xong quay lại thì thấy nàng đã tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống giường, ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp dưới ánh nến, bắt đầu cười ngốc nghếch. Hắn muốn đỡ nàng nằm xuống thật nhẹ nhàng để không đánh thức nàng, nhưng hắn vừa chạm vào người Từ Tang đã tỉnh.

“Tiểu thư, mệt thì ngủ đi.” Hạ Mộc cười nói.

“Em chờ anh.” Từ Tang trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diên Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Thành thân

“Tiểu thư, mệt thì ngủ đi.” Hạ Mộc cười nói.

“Em chờ anh.” Từ Tang trả lời.

Hạ Mộc rất vui, vội vàng trèo lên giường, tự nhiên kéo nàng vào lòng.

Từ Tang cọ cọ trong lòng Hạ Mộc, đột nhiên nhớ tới chuyện hôm nay trong bếp, nàng tỉnh táo hẳn. Sau đó trên khuôn mặt nàng xuất hiện nụ cười xấu xa, vì thể lại cọ cọ trong lòng Hạ Mộc, bàn tay đặt trên ngực hắn sờ tới sờ lui, chạm phải hạt đậu nhỏ nổi lên.

Cơ thể Hạ Mộc run bắn, người bốc hỏa. Hắn lập tức bắt lấy tay Từ Tang, không cho nàng lộn xộn, thanh âm khàn khàn nói: “Tiểu thư, chúng ta ngủ thôi.”

Từ Tang mỉm cười, không giãy tay ra, sau đó khuôn mặt lại cọ cọ một chỗ khác trước ngực Hạ Mộc, làm như vô tình ma sát với hạt đậu đỏ.

Thân thể Hạ Mộc mẩn cảm run rẩy, lửa trong người càng lúc càng nóng. Hắn thầm kêu khổ, đêm nay sao tiểu thư thích nhích tới nhích lui thế. Hạ Mộc đơn thuần thật đáng thương! Đâu biết rằng tiểu thư cố tình trêu chọc hắn!

Từ Tang rút tay mình khỏi tay Hạ Mộc, giật nhẹ chăn, sau đó bắt đầu mon men lùi xuống phía dưới ổ chăn, vừa khéo bàn tay ấy chạm vào túp lều nhỏ bên dưới.

Hạ Mộc khẽ rên rỉ, rốt cuộc không chịu nổi, mạnh mẽ xoay người đè lên trên Từ Tang, dán sát vào nàng, chôn đầu vào hõm cổ, hy vọng giảm bớt lửa nóng trong người.

Nhưng Từ Tang đâu dễ dàng buông tha hắn, tiếp tục làm động tác câu dẫn, Hạ Mộc đang đè lên nơi mềm mại của nàng, vì thế nàng giật giật người, dùng cơ thể ma sát với thân thể hắn.

Lần này Hạ Mộc thấm rồi. Hắn cảm nhận rõ ràng hai bầu ngực mềm mại cọ lên lui xuống trước ngực, ngọn lửa trong người bùng cháy, hạ thân căng cứng khó chịu, thờ hồn hên. Hắn dù ngốc cũng biết tiểu thư cố tình trêu chọc mình, vì thế hắn mạnh mẽ cuốn lấy môi nàng. Từ Tang cười khẽ, cuối cùng hắn đã có hành động, nàng thật sự muốn xem Hạ Mộc có thể nhịn bao lâu trước thể từ.

Vì nàng cười, đầu lưỡi Hạ Mộc xông thẳng vào lãnh địa, nóng bỏng khiêu vũ với lưỡi phấn hồng. Không thể không nói, kỹ năng hôn của hắn giỏi hơn trước nhiều.

Hai người say mê hôn nhau quên hết tất cả, tay sờ soạng trên người đối phương, Hạ Mộc hôn một lúc, lùi dần xuống cổ nàng, xương quai xanh, một tay ôm thiên hạ, một tay vuốt ve bầu ngực mềm mại.

Từ Tang khẽ rên rỉ, tiếng rên của nàng như thôi tình được, cơ thể Hạ Mộc sắp nổ tung. Hắn gầm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ nhảy xuống giường, liều mạng hít thở. Hắn cố nói với bản thân, chưa đến lúc thành thân, không thể chạm vào tiểu thư.

Từ Tang cũng tỉnh lại, hỏi: “Hạ Mộc giờ anh khó chịu đến thế, anh xác định có thể chờ tới ngày thành thân mới động phòng ư, còn tận mười ngày nha! Không bằng ngày mai chúng ta làm lễ luôn, hoặc hiện tại cũng được, dù sao hôn lễ này chỉ có hai người, khi nào tiến hành chẳng được.”

Quần áo tân nương, tân lang đã làm xong, Hạ Mộc cố tình cầm bắt tự hai người đi chọn ngày, là mười ngày sau.

“Quê bói nói, ngày đó chúng ta thành thân sẽ trăm năm hảo hợp, nhất định phải chờ.” Hạ Mộc cắn răng nói.

“Nhưng mà... Anh thế này không khó chịu à?” Từ Tang nhìn Hạ Mộc, hơi hồ thẹn, hình như nàng đùa hơi quá.

“Cho nên tiểu thư không được giờ trò xấu.” Hạ Mộc lờm Từ Tang.

“Được rồi! Vậy anh kiên trì đi!” Từ Tang ngoan ngoãn nói, tiếp tục nằm trong ổ chăn, nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc lưu chuyển nội lực, bình ổn dục hỏa trên người, sau đó hắt tắt đèn, trèo lên giường, ôm chặt Từ Tang, nghiêm túc nói: “Tiểu thư, không được quấy rối tôi.”

“Được rồi! Em cam đoan không trêu anh.” Từ Tang ngoan ngoãn làm ổ trong lòng hân, nghiêm túc đáp lại, chỉ thiếu nước không thể. Trong lòng nàng áy náy, Hạ Mộc vốn chịu đựng đã khó chịu, nàng còn đổ thêm dầu vào lửa, rất không nên.

Nghe Từ Tang cam đoan, Hạ Mộc thờ phào, đồng thời khoe miệng hơi nhếch, hóa ra tiểu thư cũng muốn mau chóng thành thân với hân...

Dưới sự chờ đợi mỗi ngày của Hạ Mộc, cuối cùng đến ngày thành hôn của hai người. Hạ Mộc trang trí lại phòng ngủ của hai người trên lầu hai, thay màn đỏ, chăn đỏ, nền đỏ, chỉ cần chỗ có thể trang trí hân đều dùng màu đỏ, còn có hoa tươi, màu sắc rất vui mừng.

Từ Tang ở trong phòng một mình, nàng ngắm giá y của tân nương đặt trên giường, đây là công sức của Hạ Mộc, cẩn thận từng đường kim mũi chỉ. Một người đàn ông may giá y cho nàng, để nàng mặc thành thân với hân. Nàng đi đến cạnh cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao bên ngoài.

“Mẹ, hôm nay con kết hôn, mẹ có vui không?”

Từ Tang thì thầm nói, mắt hoen đỏ, nàng ngắm trời sao thật lâu, sau đó quay về giường, mặc giá y vào. Tiếp theo, nàng ngồi xuống trước gương đồng, chải đầu, trang điểm, nàng muốn mình trở nên xinh đẹp nhất. Đến khi nàng hoàn tất, tiếng Hạ Mộc vang lên ngoài cửa, “Tiểu thư, ngài chuẩn bị xong chưa?”

“Vào đi.” Từ Tang nhìn gương nói.

Cửa mở ra, Từ Tang xoay người nhìn về phía cửa, Hạ Mộc một thân hi phục đỏ rực xuất hiện trước cửa, càng thêm tuấn tú.

Mà Hạ Mộc bước vào nhìn thấy Từ Tang thì ngẩn ra. Hân biết tiểu thư mặc giá y tân nương sẽ rất xinh đẹp, giờ nàng còn đẹp hơn trong tưởng tượng của hân, khiến hân đui mù.

Dưới ánh mắt nóng rực của Hạ Mộc, Từ Tang đỏ mặt, cả người có thêm vài phần yếu mị, Hạ Mộc càng sưng sò.

Nàng đi về phía Hạ Mộc, “Em đã chuẩn bị xong, chúng ta xuống lầu đi!”

Hạ Mộc ngây ngô gật gật đầu, nắm tay Từ Tang, đi xuống lầu.

Xuống dưới lầu, chỉ có bàn lễ để hai người bái đường, à, còn có một nhân chứng —— Tiểu Bạch!

Nhất bái thiên địa, hai người quỳ gối trước đại môn quỳ lạy trời cao.

Nhị bái cao đường, hai người quỳ gối trong phòng khách, bái về phía lư hương đã thấp sẵn hương.

Tam phu thê giao bái, Hạ Mộc và Từ Tang mặt đối mặt, mỉm cười nhìn đối phương, sau đó cùng bái.

Cứ thế hoàn thành lễ, kế tiếp vào động phòng, Hạ Mộc tự giác nắm tay Từ Tang đi lên lầu, càng lên cao, lòng bàn tay hai người càng ngày càng nóng, thậm chí lan ra khắp cơ thể.

Hạ Mộc kéo Từ Tang ngồi xuống giường, sau đó đi rót rượu. Hân đưa một ly cho Từ Tang, sau khi uống chén rượu giao bôi Hạ Mộc đặt hai chén xuống bàn, quay về giường ngồi xuống. Vốn dĩ hân có chút thẹn thùng, không dám nhìn Từ Tang quá lâu nhưng hề nhìn là dung nhan xinh đẹp kia khiến hân không thể dời mắt. Hân càng ngắm càng nhập thần, càng nóng rực, quên phất sự xấu hổ, thật lâu sau hân từ tốn nói: “Tiểu thư, chúng ta thành thân.”

Lúc trước trong hai người không ai mở miệng nhưng tâm hữu linh tê (1).

(1) Lấy ý từ câu: “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông” trong bài Vô đề nhị thủ (I) – Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong của Lý Thương Ẩn. Có nghĩa là: người có lòng thì suy nghĩ giống nhau, thường dùng để chỉ tình cảm giữa nam và nữ.

“Vâng.” Từ Tang gật gật đầu.

Hạ Mộc nắm tay nàng cười nói: “Nắm tay cả đời, ở bên nhau đến già.”

“Vâng.” Từ Tang vẫn gật đầu, đôi mắt nhìn Hạ Mộc tràn đầy nhu tình.

“Tiểu thư, tôi cảm giác giống như đang nằm mơ.” Hạ Mộc ngắm Từ Tang, giọng nói có vẻ không chắc chắn.

“Em có cách chứng minh không phải anh nằm mơ.” Từ Tang cười nói.

“Là cách gì?” Hạ Mộc ngây ngốc hỏi.

Từ Tang kéo ngón tay Hạ Mộc, há mồm cắn.

Hạ Mộc bị đau, thở nhẹ ra tiếng, uất ức nhìn Từ Tang, sao tiểu thư cắn hần.

“Đau không?” Từ Tang cười tủm tỉm hỏi.

“Đau.” Hạ Mộc ngoan ngoãn trả lời, hần không phải làm từ sắt.

“Đau thì không phải nằm mơ.” Từ Tang vẫn cười tủm tỉm.

“Đúng a!” Hạ Mộc bùng tỉnh đại ngộ.

“Đồ ngốc.” Từ Tang cười mắng.

Hạ Mộc tuyệt không để ý tiểu thư mắng mình ngốc, lại bắt đầu si ngốc ngắm Từ Tang, hần cảm giác bản thân dùng cả đời ngắm tiểu thư cũng không thấy đủ.

Từ Tang trừng mắt nhìn Hạ Mộc, người ta nói xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, sao hần cứ ngẩn người thế kia? Hần không định đêm nay động phòng với nàng à?

Có điều lần này, Từ Tang nghĩ sai rồi. Hạ Mộc người ta thật thà không có nghĩa hần ngốc. Nàng vừa nghĩ vậy, Hạ Mộc nói: “Tiểu thư, tôi giúp em lấy trâm cài đầu xuống.”

Từ Tang gật gật đầu.

Hạ Mộc nhích lại gần Từ Tang, vươn tay lấy trâm cài đầu xuống, sau đó tháo hết mấy đồ trang sức. Mái tóc đen buông xõa làm nổi bật giả y tân nương đỏ rực, toát ra vài phần yếu mị câu hồn người ta bay mất. Hạ Mộc cảm thấy tim đập rất nhanh, sắp nhảy ra khỏi ngực.

“Tiểu thư.” Hạ Mộc cảm bả vai Từ Tang, than nhẹ.

“Ừ.” Từ Tang khẽ đáp, ánh mắt nóng rực của hần khiến mặt nàng dần đỏ lên.

“Tiểu thư.” Hạ Mộc lại nhích gần hơn đến chỗ Từ Tang, hai người có thể cảm giác được hô hấp của đối phương.

“Ừ.” Mặt Từ Tang càng đỏ hơn.

Mà mặt Hạ Mộc cũng đỏ bừng!

“Tiểu thư...” Hạ Mộc lại gọi, thanh âm biến mất trên môi Từ Tang, hần nhẹ nhàng mút môi nàng, động tác nhẹ nhàng mà hùng hực như có lửa.

Miệng Từ Tang hé mở, trước ngọn lửa hùng hực có thể đốt cháy người khác, nàng theo bản năng lui về sau một chút. Hạ Mộc giữ chặt gáy nàng, nàng vừa lui, hần đè sát lên, hết hôn lại mút. Một lúc sau, hai người song song ngã xuống giường, triền miên hôn đối phương. Hạ Mộc một tay kéo y phục Từ Tang, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, tay hần lần theo xương quai xanh đi xuống. Rất nhanh y phục nàng rộng mở, Từ Tang thấy mát mẻ, vội vàng quay đầu sang hướng khác, nói: “Hạ Mộc, buông màn đã.”

Nghe thấy lời nàng, Hạ Mộc cũng tỉnh táo lại, thấp giọng ừ, vội vàng bò lên, buông màn. Đồng thời Từ Tang cởi giày, lùi vào góc trong cùng của giường, nằm xuống, lấy chăn quấn người. Không biết vì sao, đến bước này, nàng có chút sợ hãi, giống như bản thân đã quên chuyện gì đó, nhưng không thể nào nhớ nổi...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Diền Viên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 27: Tiểu nhạc đêm đêm động phòng

Hạ Mộc thoát giày, thấy sắc mặt Tử Tang hơi tái, vội vàng đến cạnh nàng, dè dặt hỏi: “Tiểu thư, ngài sao thế?”

Tử Tang nhìn Hạ Mộc, mờ mịt nói: “Hình như em đã quên chuyện gì đó, rất nghiêm trọng.”

Trong lòng Hạ Mộc tê rần, bản thân chui vào trong chăn, ôm Tử Tang, hôn lên mặt nàng, trấn an: “Tiểu thư, đừng nghĩ, quên thì quên, không sao cả.”

Tử Tang phân vân một lúc, gật gật đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Hạ Mộc. Hắn động lòng, hôn lên mắt nàng, sau đó là cái mũi, tiếp theo là đôi môi hé mở, lưu luyến không rời.

Tử Tang quên mất chuyện bản thân lo lắng, trầm mê trong cơn sóng tình. Không biết từ lúc nào, hai người không còn mảnh vải, cơ thể dán chặt vào nhau. Nụ hôn của Hạ Mộc từ từ dừng trên vành tai Tử Tang, khẽ cắn một lúc, rồi lui xuống vùng cổ nàng, hôn nhẹ.

Cổ là nơi mẫn cảm của Tử Tang, rất sợ ngứa, bị Hạ Mộc hôn nhẹ. Nàng cười ha ha tránh né, hắn hôn đến ngứa, đêm nay hắn không cần kìm nén bản thân **, đầu thế để nàng trốn. Hắn cúi đầu càng sâu, môi dùng lực, bàn tay cũng vuốt ve bầu ngực mềm mại của nàng. Tử Tang bị khiêu khích, tiếng cười biến thành rên rỉ, nàng cảm thấy hiện tại Hạ Mộc tuyệt đối không ngốc, mà cảm giác có chút quá lợi hại.

Nghe thấy tiếng ngân nga mê người ấy, dục hỏa trên người Hạ Mộc càng bùng lên. Hắn cảm giác cả người hừng hực như có lửa đốt, khi dán chặt với Tử Tang, hắn thấy vừa nóng vừa thoải mái.

Theo bản năng, động tác Hạ Mộc càng ngày càng nhiệt tình, Tử Tang hoàn toàn lạc lối trong ** Hạ Mộc tạo nên, không biết khi nào, hạ thân nàng đau đớn, nàng khẽ kêu lên. Hóa ra, chẳng biết lửa nóng ** của Hạ Mộc đã xâm nhập vào cơ thể nàng, đụng đến tấm màng mỏng, mang đến đau đớn. Nhớ có sự đau đớn này, rốt cục nàng nhớ ra chuyện từng quên mất. Nàng hơi bất an nhìn Hạ Mộc cũng đang kinh ngạc, bản thân nàng từng tương kế tựu kế, nếu Hạ Mộc biết sẽ nghĩ về nàng thế nào?

Nàng từng lợi dụng hắn!

Hạ Mộc ngẩn ra nhìn Tử Tang. Đêm đó ở kinh thành, hắn bị hãm hại từng chiếm lấy tiểu thư. Tại sao hắn vẫn gặp cái đó? Hắn chính mắt nhìn thấy vết máu dưới cơ thể tiểu thư.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc không dám cử động

Tử Tang cắn răng, hạ thân vừa động, lao về phía ** Hạ Mộc, hạ thể truyền đến cơn đau đớn như cơ thể bị xé rách, nàng biết vì màng trinh đã rách.

Hạ Mộc hít sâu một hơi, thấy sắc mặt Tử Tang đau đớn, hắn vội vã giữ chặt nàng, không để nàng lộn xộn, thương cho cơ thể nàng. Mặc kệ trong đó có lý do gì, chỉ cần tiểu thư ở cạnh hắn. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của hắn và tiểu thư, tất cả gạt sang một bên.

Nghe thế, Hạ Mộc say sưa hôn Tử Tang, đầu lưỡi hấp thụ sự ngọt ngào trong miệng nàng, càng không buông tha cái lưỡi nhỏ nhỏ, bắt nó cùng khiêu vũ. Tay hắn tiếp tục đốt lửa trên người Tử Tang, phía dưới hắn không dám cử động, hắn muốn tiểu thư trở lại bình thường trước.

Hai người đã bị ** đốt lên ngọn lửa hừng hực, cả hai say sưa vuốt ve cơ thể đối phương, hạ thân bắt đầu chuyển động theo bản năng. Cả phòng xuân sắc...

Không biết qua bao lâu, hai người từ từ bình tĩnh lại, ôm chặt nhau, Hạ Mộc vuốt ve da thịt nõn nà sau lưng Tử Tang, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu thư, chuyện này là sao?”

“Em có võ công. Sao dễ dàng bị hãm hại như thế.” Tử Tang tất nhiên biết hắn hỏi cái gì, trả lời.

Động tác Hạ Mộc vuốt ve dừng lại, sau đó lại tiếp tục, thậm chí xúc cảm tuyệt vời đó khiến hắn càng ôm chặt tiểu thư, nơi vuốt ve càng ngày càng làm cho người ta ngượng ngùng.

Hạ Mộc vừa khai trai, tuy rằng trong cơ thể lửa tình đã giảm bớt nhưng không lâu sau, có thiên hạ trong lòng, ngọn lửa ấy lại bùng lên, giọng hắn khàn khàn nói: “Tiểu thư, ngài tiếp tục nói đi.”

“Thực ra em đã biết về mưu kế của thâm thâm, nhưng em muốn rời khỏi Tứ Mặc phủ, tự lập môn hộ, nên em tương kế tựu kế, định thành thân với anh ba năm. Ba năm sau em có thể đứng lên làm chủ, vết máu kia do em tự tạo, giữa chúng ta không xảy ra gì cả. Chuyện sau này anh cũng biết.” Tử Tang nhận nhậ giải thích, sau đó có chút bất an nhìn Hạ Mộc, hỏi: “Hạ Mộc, anh có trách em lợi dụng anh không?”

Hạ Mộc sững sờ, sau đó nở nụ cười, “Không trách, tôi còn phải cảm ơn tiểu thư nữa.”

Tử Tang kinh ngạc nhìn hắn.

“Tôi không ngốc, có lẽ trước kia em muốn lợi dụng tôi nhưng giờ thì không. Con người ở bên nhau luôn thay đổi. Huống chi nếu tiểu thư không lợi dụng tôi, sao tôi có thể ở bên em. Cho nên tiểu thư à, tôi không trách em, tôi còn rất vui, vui vì em đã đến bên cạnh tôi, vui vì đêm đó không xảy ra chuyện, để chúng ta giữ lại điều tốt đẹp nhất cho đêm tân hôn.” Hạ Mộc cười nói, rất chân thành và hạnh phúc.

Từ Tang xót xa và vui sướng, không hổ là người đàn ông nàng trân trọng.

Nàng chủ động hôn Hạ Mộc, hấn ngạc nhiên, rồi vui mừng đáp lại. Cả hai hôn đến khi không còn đường khí mới ngừng lại, Hạ Mộc hôn khoe miệng Từ Tang còn nàng ôm cổ hấn.

“Tiểu thư, tôi còn muốn.” Hạ Mộc lăm lăm, đôi tay bắt đầu chuyển động, sờ xuống dưới.

Từ Tang đỏ mặt, ôm Hạ Mộc thật chặt, không đồng ý nhìn hấn. Hành động này gây ra hậu quả nghiêm trọng, bộ ngực hai người ép vào nhau, cơ thể Hạ Mộc run lên, dùng thân mình ma sát.

Từ Tang vội vàng đẩy ra, Hạ Mộc đầu để nàng lui, để nàng xuống giường. Hấn cúi đầu vừa hôn vừa mút, Từ Tang rên rỉ thành tiếng, Hạ Mộc một lần nữa hôn lên môi nàng, nuốt hết tiếng ngân nga...

“Tiểu thư...” Hạ Mộc khẽ gọi, động tác trở nên dịu dàng.

“Vâng...” Từ Tang lảng lảng đáp lời.

“Có thể chứ?” Hạ Mộc thờ phỉ phò hỏi, hấn lo lắng tiểu thư không chịu nổi nên cần xác nhận.

Từ Tang ngạc nhiên rồi mới hiểu Hạ Mộc hỏi cái gì, mặt đỏ lên, hấn muốn thế nào thì thế đó, làm chi hỏi ý nàng, nàng trả lời thế nào bây giờ! Vì thế nàng mất tự nhiên gật gật thân mình.

Hành động này chính là khiêu khích ** a! Hạ Mộc hơi run, khăn khăn kêu to, “Tiểu thư...”

Đồ ngọc này, Từ Tang mắng trong lòng, có điều nếu nàng không đáp lời, chắc chắn hấn sẽ tiếp tục hỏi, vì thế nàng đỏ mặt gật gật đầu.

Hạ Mộc vui vẻ, vì thế Từ Tang lại bị Hạ Mộc ăn một lần, sau đó nàng để mặc Hạ Mộc dùng quần áo che kín bản thân đi xuống lầu, đặt nàng vào thùng tắm.

Hạ Mộc đổ nước ấm vừa phải vào trong, bản thân cũng bước vào thùng. Thùng tắm không lớn không nhỏ, vừa khéo đủ chỗ cho hai người thoải mái thư giãn.

Trần trụi đối diện với đối phương, hai người đều đỏ mặt, nhưng không ai tránh đi, đều tham luyện đối phương thân mật, hai người ma sát một lúc trong thùng tắm nhưng không bốc lửa. Đến khi nước mát, cả hai lau khô thân mình rồi mặc quần áo.

Hạ Mộc lại ôm Từ Tang về phòng, sau đó để nàng ngồi xuống ghế dựa, thay ga trải giường khác rồi mới ôm nàng lên giường. Một người thích ôm, một người thích được ôm chiều chuộng, ôm bắt diệp nhạc hồ, ôm nhau ngủ.

Hôm sau trời hừng sáng, Hạ Mộc đã tỉnh, ngắm Từ Tang trong lòng, hấn nở nụ cười, cuộc sống như vậy thật tốt!

Hấn nên rời giường nhưng lại nghĩ hôm nay là ngày tân hôn của chính mình, lười nằm giường đi!

Từ Tang cũng tỉnh, cọ cọ trong lòng Hạ Mộc, tiếp tục nhắm mắt, nàng cũng không nhớ đứng lên. Vì thế hai người ăn ý ôm nhau không thức dậy, đến khi trời sáng hấn, Hạ Mộc không cam tâm nói: “Tiểu thư, có phải chúng ta nên thức dậy không?”

“Ừ.” Trong lòng hấn Từ Tang gật gật đầu.

Nhưng không ai có hành động, thẳng đến khi bụng Từ Tang biểu tình, Hạ Mộc sừng sốt, vội hỏi: “Tiểu thư, em đói à.”

Từ Tang liếc Hạ Mộc, gật gật đầu.

“Để tôi làm đồ ăn cho em” Hạ Mộc vội vàng bò lên, mặc quần áo, cấp tốc đi xuống lầu, rửa mặt chải đầu, vội vàng mở cửa phòng bếp.

Từ Tang cũng đứng dậy, nhìn quần áo trong tủ, nàng vốn định lấy màu trắng, do dự một lúc rồi mặc xiêm y màu tím nhạt. Hôm nay là ngày tân hôn, mặc màu tươi sáng!

Nàng thu dọn quần áo tân lang, tân nương của hai người, xếp gọn thành chồng. Sau đó nàng cầm đồng đỏ và cái chần bị dính máu xuống lầu, định lát nữa giặt sạch sẽ, chần tiếp tục dùng, quần áo cất đi làm kỷ niệm.

Từ Tang rửa mặt chải đầu xong, định đi giặt chần, đột nhiên bị Hạ Mộc gọi lại, sau đó người đi đến trước mặt nàng cầm lấy chần, nói: “Chần này không thể giặt.”

“Vì sao?” Từ Tang rất nghi hoặc nói.

Hạ Mộc mặt đỏ lên, nói: “Tiểu thư, cái đó, máu đó phải bỏ xuống đáy hòm, sau ba năm mới lấy ra, như vậy vợ chồng có thể hòa thuận mãi mãi.”

“Anh tin điều này.” Từ Tang buồn cười hỏi.

“Phải tin, hướng hồ cát đi không mất gì cả.” Hạ Mộc thận trọng nói.

Xem Hạ Mộc cẩn thận chuyện giữa hai người như thế, Từ Tang không tranh cãi với hắn, nói: “Thế anh cứ để lại, em đi giặt quần áo, sạch sẽ rồi cát đi.”

Hạ Mộc vui vẻ gật đầu, cầm chăn lên lau.

Rất nhanh Hạ Mộc đi xuống, nói với Từ Tang: “Tiểu thư, chúng ta ăn điểm tâm trước, lát nữa hãy giặt.”

Từ Tang gật đầu, hai người cùng đến phòng ăn, cùng ngồi xuống.

“Tiểu thư, ăn cái này.” Hạ Mộc gấp thức ăn cho Từ Tang.

“Được.” Từ Tang đáp lời, sau đó lại gấp cho Hạ Mộc, “Anh ăn cái này đi.”

...

Hai người anh gấp cho em, em gấp cho anh, một bữa ăn ấm áp và vui vẻ. Còn Tiểu Bạch ở bên cạnh dùng móng vuốt che mắt, nằm bò trên mặt đất giống như đang ngủ, thực chất nó thường xuyên hé móng vuốt ra xem, cảnh tượng có chút khôi hài. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Diền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 28: Mẹ?

Hai người anh gấp cho em, em gấp cho anh, một bữa ăn ấm áp và vui vẻ. Còn Tiểu Bạch ở bên cạnh dùng móng vuốt che mắt, nằm bò trên mặt đất giống như đang ngủ, thực chất nó thường xuyên hé móng vuốt ra xem, cảnh tượng có chút khôi hài. . .

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau rửa chén, sau đó đi giặt quần áo.

“Tiểu thư, lần sau tôi sẽ đến nhà Lê đại ca đổi ít trứng, chúng ta nuôi thêm mấy con gà, vừa có thịt ăn, vừa có thể đổi bạc tiêu dùng.” Hạ Mộc cười nói.

Từ Tang do dự một lúc rồi nói: “Để em đi đổi cho, anh làm việc khác đi.”

Hạ Mộc ban đầu ngạc nhiên sau đó cười nói: “Được.”

Tiểu thư có thể chủ động ra ngoài trao đổi với người khác khiến hắn rất vui, nên không hề phản đối. Đây cũng không phải công việc vất vả.

Một lúc sau, Hạ Mộc ra ruộng còn Từ Tang cầm bọc vải gói tiền đồng cùng với giỏ trúc để đựng trứng gà đến nhà Lê Tường.

Từ Tang đi xuống triền núi, hướng về phía nhà Lê Tường.

“Phu nhân, phu nhân...” Có tiếng gọi vang lên, Từ Tang liếc qua, bên kia đường có hai người đang đi tới. Đồng tử nàng hơi co rút, đồng thời giỏ trúc trong tay rơi xuống đất, lòng tràn đầy khiếp sợ, mẹ, là mẹ sao?

Hai người kia nhìn giỏ trúc dưới đất, một người trong đó dịu dàng nhìn Từ Tang hỏi: “Phu nhân, cô không sao chứ!”

Người phụ nữ này ở độ tuổi trung niên, ngũ quan tinh xảo, vẻ mặt ôn nhu như nước, ăn mặc đơn giản, nhưng chất liệu cực kì tốt, khí chất dịu dàng mà không mất cao quý, hiển nhiên không phải người bình thường. Đằng sau bà có một cô nương trẻ khá xinh đẹp, chắc là nha hoàn.

Từ Tang vẫn ngẩn ra nhìn mỹ phụ.

“Phu nhân, chúng ta muốn hỏi thăm cô về một người.” Mỹ phụ thấy Từ Tang chỉ nhìn mình không nói, bà hơi do dự nhưng vẫn hỏi.

Từ Tang còn chìm trong nỗi khiếp sợ của bản thân.

“Phu nhân, người này là lạ, hay là nô tì hỏi người khác.” Nha hoàn đi sau mỹ phụ nói.

“Không cần.” Mỹ phụ mỉm cười trả lời, một lần nữa thật ôn nhu và hiền lành nói với Từ Tang: “Phu nhân, tuy rằng chúng tôi là người nơi khác đến nhưng chúng tôi không phải là người xấu, cô đừng sợ.”

Mỹ phụ cho rằng Từ Tang đang bài xích người ở ngoài.

Đừng sợ! về mặt Tử Tang trở nên mờ mịt:

Tử Tang, ngoan. Đừng sợ, mẹ ở đây, mẹ sẽ không để bọn họ hại con. Con ngoan, con hãy chạy ra khỏi nơi này, liều mạng chạy, đừng để bọn họ bắt được con. Mẹ sẽ tìm được con, đừng sợ, đừng sợ...

Tiếng mẹ giống như vọng về từ thời không xa xôi, lại phảng phất gần ngay trước mắt, rót vào tai nàng.

“Mẹ.” Về mặt Tử Tang bắt đầu mơ màng, nhìn mỹ phụ không tự chủ gọi mẹ, trong mắt tràn ngập tưởng niệm.

Mỹ phụ ngạc nhiên, nhìn Tử Tang, nghi hoặc nói: “Phu nhân, cô nói cái gì? Cô không sao chứ!”

Giọng bà không khỏi đề cao vài phần.

“Tôi... Tôi không sao...” Tử Tang lảng lảng trả lời, đôi mắt âm trầm, mang theo vài phần u buồn liếc mỹ phụ, dù gương mặt người này cực kì giống mẹ, nhưng vẫn không phải là mẹ.

“Tôi muốn tìm Chư Cát Trầm, làm phu tử ở thôn này, cô có biết nó sống ở đâu không?” Mỹ phụ cười lại hỏi.

Tử Tang giương mắt nhìn mỹ phụ, gật gật đầu.

“Làm phiền cô chi đường.” Mỹ phụ vẫn nhún nạy hỏi.

“Tôi dẫn bà đi.” Tử Tang nói.

“Này... Không cần phiền đến phu nhân.” Mỹ phụ cười nói.

“Không phiền.” Tử Tang vẫn nhìn mỹ phụ, bắt đầu mê mẩn. Nàng rất nhớ mẹ, nhìn thấy người có vẻ ngoài giống mẹ nàng không thể dời mắt, nàng thầm nói với bản thân, người này không phải mẹ, không phải mẹ...

Mỹ phụ cảm nhận được Tử Tang hơi kỳ lạ, nhưng không có gì ác ý, bà hơi phân vân rồi gật đầu, nói lời cảm tạ.

Tử Tang nhàn nhạt đáp, dẫn mỹ phụ đi về hướng học đường. Bà thấy rõ trên mặt đất, vệt nhật lên, đuổi theo, “Phu nhân, rõ của cô.”

Tử Tang nhìn thoáng qua mỹ phụ, nhận lấy, sau đó ba người im lặng đi.

Sau đó một nén hương, đến học đường, vừa khéo chạm mặt Chư Cát Trầm.

“Mẫu thân, Hạ phu nhân.” Chư Cát Trầm kinh ngạc nói.

Mẫu thân! Tử Tang nhìn về phía Chư Cát Trầm.

“Trầm nhi.” Mỹ phụ nhìn thấy Chư Cát Trầm vui mừng tiến lên trước.

“Mẫu thân, sao mẹ đến đây.” Chư Cát Trầm hỏi.

“Vì mẹ nhớ con, con không về, mẹ tới tìm con. Mẹ lạc đường trong thôn, là phu nhân này dẫn mẹ đến.” Mỹ phụ cười nói.

Chư Cát Trầm nhú mày, nhìn về phía Tử Tang. Tính cách Hạ phu nhân lạnh lùng, sao đột nhiên tốt bụng vậy? Có điều hán vẫn cảm ơn: “Đa tạ Hạ phu nhân.”

“Không cần.” Tử Tang lãnh đạm trả lời.

“Hạ phu nhân, có muốn vào trong ngôi không?” Chư Cát Trầm cười hỏi.

“Được.” Ma xui quỷ khiến, Tử Tang đồng ý, tuy rằng nàng biết người phụ nữ đó không phải mẹ, nhưng thấy người giống mẹ, nàng vẫn luyến tiếc bỏ đi quá nhanh.

Chư Cát Trầm càng ngạc nhiên, vội vàng cười thỉnh nàng vào trong, sau đó đỡ mẹ mình, một bên hỏi: “Mẹ, mẹ đến bằng gì?”

“Chúng ta đi xe ngựa đến, có điều để bọn họ chờ ở cửa thôn, mẹ và San San vào thôn.” Mỹ phụ cười nói, San San chính là nha hoàn đi theo bà.

“Thế phụ thân biết không?” Chư Cát Trầm hỏi lại.

“Biết.” Mỹ phụ trả lời, sau đó nhìn về phía Tử Tang, ôn nhu hỏi: “Phu nhân khuê danh là gì?”

“Tử Tang, Tử trong nữ tử, Tang trong điệp tang.” Tử Tang trả lời.

“Tư Tang, tên này thật dễ nghe, thế tôi gọi Tư Tang được chứ.” Mỹ phụ cười nói.

“Được.” Tư Tang đồng ý.

Đoàn người đi vào gian phòng khách giản dị. Chư Cát Trầm tự mình rót trà cho mọi người, mỹ phụ liếc xung quanh, đau lòng nói: “Trầm nhi, con ở đây có vất vả quá không?”

“Mẹ, xem mẹ nói kia, con ở đây rất thoải mái. Bọn trẻ ở đây rất đáng yêu, người dân trong thôn cũng đối xử tốt với con.” Chư Cát Trầm cười nói.

“Trở về với mẹ đi!” Mỹ phụ hiền lành nhìn Chư Cát Trầm nói.

“Mẹ, hiếm khi mẹ đến một lần, đừng nói việc này nữa.” Chư Cát Trầm sùng sốt, lại nói tiếp: “Mẹ, con cũng rất nhớ mẹ, chỉ bằng đêm nay mẹ ở lại đây.”

“Được, mẹ cũng nhớ con, hai mẹ con mình tâm sự.” Mỹ phụ vui mừng nói, vẻ mặt ôn nhu mà hiền lành nhìn Chư Cát Trầm, đó là tình yêu dành cho con của người làm mẹ.

Tư Tang nhìn mỹ phụ chăm chăm, bà không phải mẹ của nàng. Dù nàng có nhớ mẹ cũng không thể để người khác thay thế, nàng vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi ra ngoài.

“Ách, Tư Tang, cháu phải đi à?” Mỹ phụ vội vàng hỏi, Chư Cát Trầm cũng quay lại.

Nhưng Tư Tang không quay đầu, bước chân càng nhanh hơn, rất nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người, mỹ phụ muốn đuổi theo nhưng Chư Cát Trầm kéo bà lại.

“Phu nhân, ánh mắt người này nhìn ngài thật kỳ lạ.” San San nói.

“Người đừng nghĩ nhiều.” Mỹ phụ liếc bóng Tư Tang đi xa nói. Ánh mắt cô bé này nhìn mình như thể nhìn một người khác, có tưởng niệm và đau xót, có lẽ mình rất giống một người cực kì quan trọng với cô bé!

Chư Cát Trầm nhìn theo bóng lưng Tư Tang hơi đắm chiêu.

Tư Tang rời khỏi học đường, từ từ bình tâm lại, tiếp tục đến nhà Lê Tường. Hiện giờ nhà anh chị ấy đã xây xong, nàng vừa đến gần liền thấy hai đứa trẻ chơi ngoài sân, bèn kêu: “Song Hỷ, Thạch Đầu.”

“Di Mộc Đầu.” Hai đứa trẻ thấy Tư Tang đến thì vui vẻ gọi, chạy về phía nàng, lúc này Khúc thị bước ra ngoài, cười nói với Tư Tang: “Em dâu đến.”

“Chị dâu, Hạ Mộc bảo em đến đổi ít trứng giống.” Tư Tang nói.

“Mau vào đây, lúc trước Hạ Mộc đã nói với chị rồi.” Khúc thị cười nói.

Tư Tang gật gù đầu, vỗ vỗ đầu hai đứa trẻ, ngữ khí nhu hòa rất nhiều, “Các cháu cứ chơi đi, đi có việc.”

Song Hỷ và Thạch Đầu vui vẻ chạy đi. Mà Tư Tang đi theo Khúc thị vào nhà chính.

Trước đó Khúc thị đã chọn sẵn bốn mươi quả trứng gà đưa cho Tư Tang, còn dạy nàng cách chọn trứng giống.

Tư Tang đưa mảnh vải bọc tiền đồng cho Khúc thị, Khúc thị vội từ chối: “Em dâu, các em giúp anh chị nhiều như vậy, anh chị không thể không biết xấu hổ cầm tiền của bọn em, mau cất đi.”

“Không được, Hạ Mộc nói phải đưa, nếu chị không nhận, em không lấy trứng, sau này bọn em không dám tới đổi đồ với anh chị nữa.” Tư Tang nói.

Khúc thị biết Tư Tang nói thật, đành cầm lấy, tự nhiên sẽ lái nhai với nàng một lúc, người sau không thèm để ý, im lặng nghe, đôi khi đáp một, hai câu.

Tư Tang và Khúc thị hàn huyên một hồi, không, phải nói là một người nói một người nghe xong, Tư Tang mới trở về.

Nàng về nhà, Tiểu Bạch lập tức ra đón, nàng sờ sờ đầu Tiểu Bạch rồi bước vào phòng khách, đặt trứng gà trên bàn, ngồi ở ghế gần người, Hạ Mộc trở về khi nào cũng không biết.

“Tiểu thư, em sao thế?” Hạ Mộc trở về thì nhìn thấy Tư Tang vẻ mặt hoảng hốt, lo lắng hỏi.

Tư Tang hoàn hồn, thấy là Hạ Mộc, đầu óc tỉnh táo hơn, cười nói: “Anh đã về.”

Hạ Mộc gật gù đầu, ngồi xuống bên cạnh Tư Tang, tiếp tục hỏi: “Tiểu thư, có phải em có chuyện buồn không, em cứ nói đi, tôi giúp em nghĩ cách.”

Tư Tang lắc lắc đầu, nàng thật sự không biết nên nói về kiếp trước như thế nào, có nói hay không không quan trọng. Đó là quá khứ, dù nàng có lý luận tiếu cũng đành bó tay.

Nàng ôm cổ Hạ Mộc, vùi đầu vào lòng hắn, mùi hương quen thuộc khiến nàng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, sẽ không suy nghĩ linh tinh.

“Tiểu thư, người tôi bán.” Hạ Mộc vội nói, hẩn từ ruộng lên, quần áo đầy cỏ và bùn đất.

“Em không chê.” Từ Tang nói.

Hạ Mộc im lặng, ôm Từ Tang, hi vọng cái ôm của mình có thể cho tiểu thư chút an ủi. Hẩn biết, trong lòng tiểu thư có chuyện. Hẩn chưa từng quên chuyện xảy ra trong khoảng thời gian tiểu thư hôn mê khi lũ đến. . .

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Chỉ phúc vì hôn

Hạ Mộc im lặng, ôm Từ Tang, hi vọng cái ôm của mình có thể cho tiểu thư chút an ủi. Hẩn biết, trong lòng tiểu thư có chuyện. Hẩn chưa từng quên chuyện xảy ra trong khoảng thời gian tiểu thư hôn mê khi lũ đến. . .

Hẩn không biết tiểu thư từng trải qua chuyện gì nhưng về mặt đau đớn và cả tiếng nói mê hoảng sợ, đầy bất lực khiến hẩn đau lòng đến nỗi không thể hô hấp. Có điều hẩn không dám hỏi, không phải sợ tiểu thư không nói, mà là sợ tiểu thư đau khổ vì phải nói ra!

Hẩn hi vọng tiểu thư nghĩ thông, có thể đặt xuống, đến lúc đó nàng sẽ chủ động kể với mình. Hẩn sẽ đối xử thật tốt với tiểu thư, để nàng cảm nhận niềm hạnh phúc, đến lúc đó, tất cả đau đớn sẽ tan biến.

Hai người im lặng ôm nhau, sau đó đi làm cơm trưa, không ai đề cập tới chuyện ban nãy. Vừa chuẩn bị ăn, bên ngoài vang lên tiếng Hạ Hồi Sinh gọi Hạ Mộc.

Hạ Mộc đi ra ngoài, bảo Hạ Hồi Sinh vào.

“Hai người đang ăn trưa à? Vừa khéo, tôi cũng đói bụng.” Hạ Hồi Sinh rất thành thật ngồi vào bàn, không khách khí nói với Hạ Mộc: “Người anh em cho tôi bát với đôi đũa, nhanh nhanh tiếp đón khách chứ!”

Hạ Mộc còn không hành động, Từ Tang lên tiếng: “Muốn ăn thì tự lấy bát đũa.”

Hạ Hồi Sinh không quan tâm tới Từ Tang, nhìn về phía Hạ Mộc, cười tủm tỉm kêu: “Sur đệ...”

“Tiểu thư nói, muốn ăn tự mình làm” Hạ Mộc vốn định đi lấy, nhưng Từ Tang mở miệng bắt Hạ Hồi Sinh đi, đương nhiên hẩn không đi.

Hạ Hồi Sinh trừng mắt, “Hay cho tên Hạ Mộc này, gấp sắc quên nghĩa.”

“Đừng nói hươu nói vượn, muốn ăn thì đi nhanh, đừng phá rối tôi và tiểu thư dùng cơm.” Hạ Mộc nhàn nhạt nói, không để ý tới Hạ Hồi Sinh phá rối.

“Hai người hay quá nhỉ, muốn tôi không được ăn phải không? Tôi nói cho hai người biết không có cửa đâu, tôi tự lấy, sau đó ăn hết sạch thức ăn.” Hạ Hồi Sinh nói xong, lập tức đứng dậy, chạy như bay vào bếp.

Hạ Mộc lắc đầu, bắt đầu dĩ nói: “Tiểu thư, Hồi Sinh đã thành thân mà tính vẫn như trẻ con, chẳng lớn tẹo nào.”

Từ Tang chăm chú nhìn Hạ Mộc, càng ngày càng cảm thấy phu quân mình quá đơn thuần. Tên Hạ Hồi Sinh không phải kẻ đơn giản a, chẳng trẻ con chút nào, anh ta đùa giỡn với hẩn mà hẩn không biết.

Một lát sau, Hạ Hồi Sinh cầm bát đũa quay lại, sau đó liều mạng gấp thức ăn vào bát mình, đáng vẻ định gấp sạch thức ăn, còn đặc biệt nhắm vào món Từ Tang thích. Hạ Mộc nhìn cái bát sắp đầy, ngăn cản: “Ăn hết rồi hãy gấp.”

“Tôi rất đói, tôi gấp chưa đủ ăn, sao há không nỡ để tôi ăn chứ gì. Tôi bảo này người anh em, cậu chẳng có nghĩa khí gì thế.” Hạ Hồi Sinh mất hứng.

“Hồi Sinh, không được nói lung tung, đã nói rất nhiều lần với huynh rồi. Huynh là người đã thành thân, phải sửa ngay mấy thói quen xấu, đặc biệt là cách nói năng, làm điều hơn Lư đại nương...” Hạ Mộc nghiêm túc phê bình.

Lư đại nương là người nói dài nói dai nhất trong thôn, toàn nói hươu nói vượn, miệng chưa bao giờ khép.

“Được lắm, tôi im lặng ăn. Cậu đừng nói tôi, tôi cảm thấy cậu mới lợi hại hơn Lư đại nương đấy.” Hạ Hồi Sinh vội vàng cắt ngang lời Hạ Mộc thuyết giáo.

Thấy Hạ Hồi Sinh an phận ngồi ăn, tất nhiên Hạ Mộc không lái nhai nữa.

Sau khi ăn xong, Hạ Hồi Sinh cười nói: “Tôi có tin vui muốn báo với hai người.” Dáng vẻ thần bí.

“Chuyện gì a!” Hạ Mộc xuôi theo tình tiết hỏi, mà Từ Tang vẫn lạnh lùng, không có nửa điểm hứng thú với tin tốt Hạ Hồi Sinh sắp nói.

“Tôi sắp làm cha.” Hạ Hồi Sinh cao hứng nói.

Hạ Mộc sững sốt, vội chúc mừng: “Tốt quá, chúc mừng cậu.”

Còn mặt Từ Tang lại không biểu cảm, Hạ Hồi Sinh nhìn rất khó chịu, vì thế cười tủm tỉm hỏi Hạ Mộc: “Hạ Mộc, khi nào mới nghe tin vui của cậu hả? Con dâu lòng của chúng ta, nam sẽ là anh em kết nghĩa, nếu một nam một nữ, chúng ta kết thành thông gia, được không?”

“Ý kiến hay, có điều chuyện con cái không nên quyết định quá sớm. Nếu sau này chúng không có tình cảm với nhau, e không ổn.” Hạ Mộc cười nói, sau đó nhìn về phía Từ Tang không cảm xúc hỏi: “Tiểu thư, em thấy thế nào!”

“Không tốt.” Từ Tang nhàn nhạt nói, chuyện con nàng tất nhiên do nó làm chủ.

Lần này Hạ Hồi Sinh xù lông, “Vì sao không tốt?”

“Chuyện con cái do chính nó quyết định.” Từ Tang nói.

“Bằng cứ gì, hôn sự của tôi do cha mẹ định đoạt, không công bằng.” Hạ Hồi Sinh không suy nghĩ thốt ra.

“Hôm nào đó, tôi sẽ chuyển lời này cho Tam Nương.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Hạ Hồi Sinh tròn tròn mắt, cảm giận nói: “Nếu cô dám nói, tôi với cô không xong đâu.”

“Sao, anh nói mà không dám thừa nhận.” Từ Tang khinh bỉ liếc Hạ Hồi Sinh.

“Tôi đang cảm khái, quang minh lỗi lạc.” Hạ Hồi Sinh trả lời.

“Sao lại không được.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Cô...” Hạ Hồi Sinh giận dữ trừng Từ Tang, sau đó nhìn về phía Hạ Mộc, “Hạ Mộc, cậu nói đi.”

“Tôi nghe tiểu thư.” Hạ Mộc không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Đáng giận, cái tên sợ vợ này.” Hạ Hồi Sinh cảm giận nói.

Hạ Mộc cho hấn một ngụm cười ngây ngô, rất hạnh phúc. Hạ Hồi Sinh nhìn đau mắt hột, hừ lạnh một tiếng, bá đạo nói: “Tôi bảo trước với hai người, chắc chắn chúng ta sẽ làm thông gia, con tôi nhất định rất xuất sắc, đến lúc đó dụ dỗ con gái nhà các người!”

Từ Tang nhú mày, anh ta đang khiêu khích, đến lúc đó nàng muốn thử nhìn xem con anh ta dụ dỗ nữ nhi mình bằng cách nào.

“Hồi Sinh, sao huynh khẳng định huynh sinh con trai, tôi và tiểu thư sinh con gái.” Hạ Mộc buồn cười hỏi.

“Không sao, dù tôi sinh con gái, tuyệt đối làm con cậu điên đảo.” Hạ Hồi Sinh nói rất chắc chắn.

“Đến lúc đó đều là nữ, hoặc là nam thì sao?” Hạ Mộc hỏi lại một khả năng khác.

“Đợi thai sau.” Xem ra Hạ Hồi Sinh đã nghĩ sẵn.

Thấy hấn rất muốn làm thông gia, Hạ Mộc bắt đầu nhìn Từ Tang, người sau mặt vẫn không cảm xúc.

“Tôi muốn nghĩ tên sớm cho con, đứa bé này về sau không phải con rể cũng là con dâu hai người nên hai người cũng phải nghĩ tên cho nó.” Hạ Hồi Sinh lại nói.

Hạ Mộc há hốc mồm, có kiểu lý luận này hả, huống hồ giờ nghĩ tên có phải quá sớm không.

“Hay là bọn tôi nuôi con họ anh luôn.” Từ Tang nói một câu.

Hạ Hồi Sinh rất nghiêm cẩn nói: “Ý kiến này không tồi.”

Hấn vừa dứt lời, đã bị Hạ Mộc cốc một cái vào đầu, “Huynh nghĩ hay lắm.”

Hạ Hồi Sinh kêu oai oái.

“Được rồi, đừng làm trò.” Hạ Mộc tức giận nói.

“Tôi nói nghiêm túc mà.” Hạ Hồi Sinh nói thăm.

Màn đêm buông xuống, Hạ Mộc và Tử Tang trèo lên giường, nằm xuống ôm nhau, Hạ Mộc nói: “Tiểu thư, tôi thấy hai ngày nữa chúng ta đến tiêu cục đi! Nhân tiện thăm sư phụ, sư nương.”

“Được.” Tử Tang không có ý kiến.

“Còn phải mang quà đến chúc mừng.” Hạ Mộc nghĩ rồi nói thêm.

“Được.” Tử Tang càng không có ý kiến.

“Tiểu thư, chúng ta mau sinh một đứa nhé.” Hạ Mộc cười tủm tỉm nói.

“Được.” Tử Tang vẫn không có ý kiến.

“Tiểu thư, em thích con trai hay con gái.” Hạ Mộc tò mò hỏi.

Tử Tang trầm lặng một lúc, sau đó nhìn thoáng qua Hạ Mộc, tiếp tục vùi đầu trong lòng hắn, thanh âm trầm trầm nói: “Em thấy bé con đừng nên giống anh, em đều thích.”

Hạ Mộc ngạc nhiên, xoay người đề lên người Tử Tang, đối mặt với nàng, mang theo vài phần ủy khuất nói: “Vì sao a?”

Hắn có cái gì không tốt.

“Bởi vì anh rất ngốc, nếu con chúng ta cũng giống anh dễ bị người khác bắt nạt.” Tử Tang cười nói.

“Ai nói, chẳng lẽ tiểu thư không thích tôi thế này.” Hạ Mộc nhăn mặt hỏi.

“Cái này?” Tử Tang do dự.

Hạ Mộc một mặt khần trương nhìn Tử Tang, đáng thương hề hề kêu: “Tiểu thư...”

“Đồ ngốc, nếu không thích, sao em muốn sinh con cho anh!” Tử Tang buồn cười nói.

“Thế là thích rồi.” Hạ Mộc ngây ngô cười hạ quyết định, sau đó ôn nhu nói: “Tôi thích con gái, một bé gái giống tiểu thư.”

“Được, chúng ta sẽ sinh con gái.” Tử Tang cười nói.

“Tiểu thư, em nói có lệ với tôi, sinh nam hay sinh nữ đâu thể tự làm chủ.” Hạ Mộc buồn cười nói.

“Vậy sinh đến khi có con gái mới thôi, dù sao ở đây không có kế hoạch hoá gia đình.” Tử Tang nói.

“Tiểu thư, em nói cái gì?” Hạ Mộc nghi hoặc hỏi.

“Dù sao luật pháp không có quy định chúng ta sinh bao nhiêu con, tùy chúng ta sinh.” Tử Tang cười nói.

“Tốt lắm, chúng ta sẽ sinh một đàn vịt giống tiểu thư.” Hạ Mộc cười thật hạnh phúc, giống như hắn đã có một bầy con.

Tử Tang buồn cười hôn lên khóe miệng hắn, cười yêu kiều, thanh âm đầy quyến rũ, “Chúng ta mau nỗ lực sinh con đi!”

“Nỗ lực, nỗ lực bằng cách nào?” Hạ Mộc ngờ ngác hỏi, chuyện sinh con sao phải nỗ lực? Có điều đáng về tiểu thư lúc này khiến hắn nóng ruột, không hiểu sao người nóng lên.

“Quả nhiên là đồ ngốc.” Tử Tang vỗ trán mình, bất đắc dĩ nói, nàng càng ngày càng cảm thấy, nàng sinh con đừng nên giống Hạ Mộc, chưa chắc đã có ai đó giống nàng thích một tên ngốc.

Hạ Mộc cắn miệng Tử Tang, “Tiểu thư, về sau không được gọi tôi là Tiểu Bạch.”

“Anh nói xem, làm sao có đứa nhỏ, em đã nói rõ ràng như thế mà anh còn không biết, anh dám nói anh không phải Tiểu Bạch.” Tử Tang nháu mày nói.

Hạ Mộc sững sờ, sau đó mặt hắn đỏ bừng.

Xem vẻ mặt Hạ Mộc, Tử Tang vui vẻ nở nụ cười.

Tiểu thư không nói sai, mình quả nhiên là đồ ngốc, Hạ Mộc nghĩ. Hắn si ngốc ngắm tiểu thư cười thật xinh đẹp, trong đầu vang lên lời Tử Tang vừa nói, cơ thể hắn càng lúc càng nóng, không nhịn được, hắn cúi đầu, say mê hôn Tử Tang. Tiểu thư đã nói cần cố gắng, vậy hắn sẽ cố gắng gấp đôi.

Vì thế đêm nay, Từ Tang thê thảm, bị Hạ Mộc ép buộc hơn nửa đêm...

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 30: Đến nhà vay tiền

Hôm sau, toàn thân Từ Tang đau nhức tỉnh lại trong lòng Hạ Mộc, nàng thờ dài, trừng mắt nhìn Hạ Mộc một cái, “Em đau khắp mình mẩy, tại anh cả đây.”

“Nhưng tiểu thư, em muốn tôi cố gắng mà!” Hạ Mộc ngây ngô cười nói, trong mắt tràn ngập ý cười, rất hạnh phúc.

“Em bảo anh nỗ lực, không phải để anh nỗ lực trong một buổi tối là xong.” Từ Tang bắt mắt nói.

“Ai nói tôi nỗ lực một buổi tối đã... Thực xin lỗi, tiểu thư.” Hạ Mộc bị cảnh cáo, vội vàng giải thích, tiểu thư nói cái gì thì là cái đó.

“Mấy ngày nữa không cho chạm vào em.” Từ Tang bá đạo nói.

“Đừng mà! Tiểu thư.” Hạ Mộc đáng thương hề hề nói, trước kia hắn tình nguyện chịu đựng, nhưng hiện tại được ném trái cấm, hắn không thể nhịn nổi!

“Thế mau mát xa cho em.” Từ Tang ra lệnh.

“Vâng.” Hạ Mộc vui vẻ đồng ý, tiểu thư không kiên trì không cho hắn chạm vào tức là có thể chạm vào.

Kỹ thuật xoa bóp của Hạ Mộc rất tốt, Từ Tang thoải mái khẽ rên rỉ, lọt vào tai Hạ Mộc đầy quyến rũ, người hắn nóng bừng nhưng không dám xằng bậy.

Ăn điểm tâm xong, hai người ở nhà sửa sang lại sân trước, tính trồng lại hoa cỏ linh tinh như cũ. Lần này sân sẽ lớn hơn trước kia rất nhiều. Từ Tang cân nhắc tô điểm thêm vài chỗ cho đẹp, đương nhiên cần quy hoạch cả vườn rau.

Mà lúc này ở hậu viện, Tiểu Bạch nhân nhả tân bộ, Hạ Mộc làm vườn rau. Còn bên ngoài vườn rau, Từ Tang biến nó thành hoa viên, lại nói tiếp, Từ Tang chưa học được cách nấu mấy món ăn, nhưng nàng trồng hoa cỏ giỏi hơn Hạ Mộc.

“Tiểu thư, mùa xuân năm sau sẽ trồng đậu đũa em thích ăn, cải dầu nở hoa, rau đắng (1) thơm ngon.” Hạ Mộc cười nói.

(1) rau đắng:

“Được.” Từ Tang đồng ý, cười: “Trồng luôn mướp, cải bó xôi anh thích.”

“Trồng hết.” Hạ Mộc cười ngây ngô, sau đó lại vung cuốc.

“Chú Ba.”

“Thằng Ba.”

Bên ngoài vang lên tiếng gào của hai người.

Hạ Mộc và Từ Tang đồng thời dừng động tác.

“Mẹ và chị Cả đến.” Hạ Mộc nhìn Từ Tang nói. Vô sự không đáng tam bảo điện (2) a!

(2) Nghĩa là không có việc cần thì không đến làm gì.

Nguồn gốc: ‘tam bảo’ (ba ngôi báu), tức là để chỉ phật, pháp, tăng trong phật giáo (lần lượt nghĩa là bậc tu hành đã đắc đạo, kinh sách đạo lý quý giá, và người đang tu hành), nên ‘tam bảo điện’ là chỉ nơi cư ngụ, cất giữ của tam bảo, là chốn thiêng liêng, khách viếng thăm chùa chiền nếu không có việc cần thiết thì không được tùy tiện lui tới.

Từ Tang dừng tay, Hạ Mộc bắt đầu đi buồng cuộc đi lên tiền viện. Từ Tang nhìn về hướng tiền viện rồi đi rửa tay. Sau đó nàng kêu một tiếng ‘Tiểu Bạch’ nàng bước vào phòng ăn, Tiểu Bạch cũng vào theo.

Từ Tang ngồi trong phòng ăn, Tiểu Bạch ngoan ngoan nằm sấp dưới chân nàng, nàng vuốt ve đầu Tiểu Bạch.

Hạ Mộc dẫn Hà thị, Hạ Lê Hoa bước vào thì nhìn thấy cảnh tượng này. Tuy Hà thị và Hạ Lê Hoa biết ở tượng pho có hổ, nhưng tận mắt nhìn thấy họ vẫn phát hoảng, trốn đằng sau Hạ Mộc.

Từ Tang thoáng liếc hai người kia, tất nhiên biết họ sợ cái gì nhưng nàng không định kéo Tiểu Bạch ra ngoài. Hạ Mộc cũng hiểu ý nàng.

Hạ Lê Hoa gầy đi rất nhiều, sắc mặt tiêu tụy. Xem ra mấy năm nay sống không tốt, cũng đúng, nhà chồng Hạ Lê Hoa cũng bị lũ lan đến. Vì thế trượng phu gây một chân, nghe Hạ Mộc nói rất nghiêm trọng.

“Mẹ, chị cả, hai người ngồi đi.” Hạ Mộc chỉ chỉ ghế dài nói.

Hai người vội vàng ngồi xuống, Hạ Mộc cũng ngồi xuống, hỏi: “Mẹ, chị Cả, hai người đến có việc gì?”

“Mày là con tao, chẳng lẽ khi có việc tao mới đến tìm mày.” Hà thị bất mãn nói.

Hạ Mộc im lặng, hẳn không muốn tranh luận với mẫu thân về vấn đề này. Mấy năm qua hẳn lười mở miệng với đám người nhà vô tình vô nghĩa của mình.

Hà thị thấy Hạ Mộc như thế, trong lòng càng hận. Đứa con trai này có năng lực thì bà ta không thể sau khiến, giờ muốn mắng vài câu cũng không dám.

“Chú Ba, chú cũng biết anh rể chú mất một chân sau trận lũ. Trong nhà sống rất khó khăn, mấy ngày nay thời tiết trở lạnh, chân anh ấy bắt đầu đau nhức và sưng mủ.” Hạ Lê Hoa lên tiếng, không còn sự bẽn lẽn lúc trước mà tràn ngập bất đắc dĩ với cuộc sống và cả nỗi lo lắng về trượng phu.

Hạ Mộc gật gật đầu, không nói gì, đối với người chị Cả không phân rõ phải trái này đến than thở, hẳn không biết nên đáp lại thế nào, mà chỉ nghĩ chị Cả nhà mình muốn làm gì. Đã nói đến anh rể, hiển nhiên liên quan tới chuyện anh ấy gây chân!

“Chú Ba, chị biết em có khả năng, em có năng lực, em cho chị mượn ít bạc mua thuốc cho anh rể em nhé.” Thấy Hạ Mộc không lên tiếng, Hạ Lê Hoa đành mở lời trước.

Hạ Mộc liếc qua Hạ Lê Hoa, vẫn im lặng.

“Thằng Ba, mày cho mượn hay không cho thì nói một tiếng xem, mày không lên tiếng thì hiểu sao đây!” Hà thị nổi giận.

“Chị Cả, chị cần bao nhiêu bạc mua thuốc?” Hạ Mộc hỏi.

“Mười hai lượng.” Hạ Lê Hoa vội hỏi.

Mười hai lượng!

Hạ Mộc ngẩn ra, tuy hẳn có chuẩn bị tâm lý, biết những người này đến chắc chắn chỉ vì chuyện tiền bạc, ai dè vừa mở miệng là mười hai lượng. Còn định bắt hẳn cho vay hết, họ thật sự cho rằng hẳn dễ bắt nạt ư?

Hắn nhìn về phía Hà thị, nói: “Mẹ, anh rể cũng vì chữa bệnh, mẹ và cha cũng phải viện trợ chứ!”

“Tao và cha mày có cách gì, mày đưa mười hai lượng cho chị Cả đi.” Hà thị bá đạo nói.

Ý là cho, không phải mượn.

Từ Tang nhìn về phía Hà thị.

“Mẹ, nhiều tiền như vậy sao con có, có điều đã là cho anh rể chữa bệnh, mọi người cùng góp tiền!” Hạ Mộc nói, chữa bệnh cho anh rể thì hẳn sẽ đưa, nhưng không thể bắt hẳn bỏ ra toàn bộ. Huống hồ, sau khi dựng xong nhà, ngân lượng không có nhiều, không thể lấy ra mười hai lượng. Mà dù có số bạc đó nên để lại có ít tiền dành dụm.

“Sao mày lại không có tiền, không phải mày nhận kha khá bạc trợ cấp à? Đồ không có lương tâm, đó là anh rể mày!” Hà thị vừa nghe thế giọng cao vút.

“Mẹ, đó cũng là con rể mẹ, sao mẹ không bỏ ra ít bạc.” Hạ Mộc trầm giọng nói.

“Chút bạc của tao và cha mày đã để xây nhà, đâu còn tiền. Tao nuôi mày lớn nhường này, không phải để mày lớn lên tính kế bạc của cha mẹ.” Hà thị lập tức đáp trả.

“Thế con không cần xây nhà chắc?” Hạ Mộc hỏi lại.

“Mày không muốn bỏ ra phải không?” Hà thị đứng phắt dậy, la hét với Hạ Mộc.

Đồng thời Tiểu Bạch gầm nhẹ một tiếng, Hà thị hoảng sợ. Bà ta ngồi phịch xuống, sợ hãi nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, giống như phát điên kêu toáng lên với Hạ Mộc: “Thằng Ba, mày mau đuổi con hổ này đi, hoặc đánh chết nó, đổi ít bạc. Nếu nuôi nó, sớm muộn có một ngày nó ăn thịt mày.”

“Mẹ, Tiểu Bạch rất có linh tính, chỉ cần chúng ta không làm gì nó, Tiểu Bạch sẽ không làm người khác bị thương, về sau mẹ đừng nói thế, Tiểu Bạch nghe hiểu đấy.” Hạ Mộc nhủ mảy mòi.

Hà thị nghe vậy, rất lo sợ, nếu con hồ hiểu lời mình nói, chẳng phải nó nhớ kỹ, sau này nó đi tìm bà báo thù thì sao. Bà ta nói với Hạ Mộc: “Mày mau nói với nó, về sau thấy tao không được tìm tao báo thù.”

Hạ Mộc sững sờ, sau đó bất đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, Tiểu Bạch không làm gì mẹ đâu, về sau mẹ thấy nó thì tránh là được.”

Hà thị há miệng thờ đốc, vụng trộm liếc Tiểu Bạch, phát hiện nó ngoan ngoan để Từ Tang vượt ve. Bà ta yên tâm hơn nhiều, thấp giọng hỏi Hạ Mộc: “Tiền chữa bệnh của anh rế mảy có cho không.”

“Mẹ, con không có nhiều tiền như vậy, mẹ bảo mọi người cùng góp đi!” Hạ Mộc thờ ơ nói.

“Được lắm đồ sói mặt trắng, tiền chữa bệnh mảy không bỏ hả, được, để anh rế mảy chết đi, để chị Cả mảy sống qua phụ cả đời, mảy vừa lòng rồi chứ!” Hà thị nằng Hạ Mộc rồi giận dữ bỏ đi. Không lấy được tiền, có con hồ ở đó, bà ta không dám ở lâu.

Hạ Lê Hoa nhìn theo bóng lưng mẹ bỏ đi, kêu một tiếng, sau đó quay đầu cầu xin Hạ Mộc, “Chú Ba, chú giúp giúp chị đi. Chị nói thật với chú, cha mẹ không cho mượn bạc đâu, họ muốn chị cùng cách với anh ấy. Điều này sao được, chị biết bình thường chị không tốt, nhưng chị biết đó là cha các con mình, là người chồng chị yêu thương. Chị không thể bỏ mặc anh ấy trong lúc này, em giúp giúp chị Cả đi, chị xin em.”

“Chị Cả, đến cùng anh rế phải uống thuốc gì mà cần những mười hai lượng bạc?” Hạ Mộc nhìn Hạ Lê Hoa hỏi.

Hạ Lê Hoa hơi chột dạ, nói: “Bệnh anh rế em cần bổ huyết, mua nhân sâm, cở linh chi và một ít trân quý được liệu, nếu uống hằng định cần bảy tám lượng. Hơn nữa, trong nhà vì trị bệnh cho anh ấy đã không còn gì ăn, cần chút bạc mua ít lương thực, giờ lại sắp đến năm mới. . .”

“Đù rồi, chị Cả, anh rế có bao nhiêu anh chị em, chị không đến tìm họ xin giúp đỡ, lại đến tìm tôi – đưa em đang khó khăn sau trận lũ này, muốn tôi nuôi cả nhà chị. Tôi không ngu đến độ để chị lừa đâu.” Hạ Mộc giận dữ nói.

“Chú Ba, mấy anh chị em của anh ấy căn bản không chịu giúp. Bọn họ ai nấy đều nhẫn tâm a! Ngay cả cha mẹ cũng không đồng ý giúp chị, bắt chị cùng cách với anh ấy. Hiện tại người duy nhất chị có thể cầu xin chỉ có chú. Chú là người tốt, hãy cứu anh rế đi!” Hạ Lê Hoa gấp đến nỗi sắp khóc.

“Tôi tốt bụng nên bị chị bắt nạt, bị chị lừa à?” Hạ Mộc trầm giọng nói, hấn thành thật, lương thiện chính là lý do bị bọn họ đề đầu ư? Thật quá buồn cười.

“Chú Ba, thương tích của anh rế em quả thật tổn kém rất nhiều tiền. Chị vì lòng tham nên muốn mượn em nhiều hơn một chút. Chẳng qua vì ở nhà có mấy đứa bé, để chúng có cơm ăn, ít nhất qua năm mới này. Chú yên tâm, bạc này nhất định chị sẽ trả, hay là chị viết giấy nợ cho chú nhé?” Hạ Lê Hoa cầu xin, nước mắt tràn mi.

Hạ Mộc hít một hơi thật sâu, nói: “Được rồi, chị đừng nói nữa, tôi cho chị năm lượng bạc, chị đi đi! Về sau đừng tới tìm tôi, tôi sẽ không cho chị một xu nào nữa.”

Thiên tai **, là chị Cả của chính mình, mặc kệ từng xảy ra nhiều chuyện không vui, hấn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hạ Lê Hoa vui vẻ, nhưng so với số bạc cần thì xa xa không đủ, vội hỏi: “Chú Ba, chú cho thêm một chút đi!”

“Chị có cần không, không cần thì rút.” Hạ Mộc gằn giọng nói.

“Chị cần.” Hạ Lê Hoa không dám nói tiếp, lo lắng năm lượng bạc mất. Mấy ngày nay, vì thương tích của chồng, bạc cứu tế của quan phủ và người hảo tâm cho đều đổ hết vào đó mới giữ được tánh mạng. Giờ trong nhà hai bàn tay trắng, đến xin xỏ họ hàng nào đều bị họ cho ăn một nắm bụi, hiện tại có năm lượng thì năm lượng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 31: Chuyện xưa chân thật (thượng)

Hạ Mộc tìm hầu bao trong ống tay áo, chọn một ít bạc vụn ước lượng chừng năm lạng bạc, đưa cho Hạ Lê Hoa.

Hạ Lê Hoa vui sướng nhìn số bạc trong tay. Dù chưa đủ, nhưng năm lượng này sẽ giúp trượng phu chống đỡ một thời gian, cô ta vội vàng cảm ơn Hạ Mộc, “Cám ơn chú, chú Ba, chú viết giấy vay nợ đi, chị ấn dấu tay. Số bạc này, chị thề, chị nhất định sẽ trả lại chú.”

“Bỏ đi, chị đi đi.” Hạ Mộc thần nhiên nói, hấn căn bản không chờ mong Hạ Lê Hoa trả tiền.

“Chị Cà cảm ơn, chị cam đoan sẽ trả cho chú.” Hạ Lê Hoa một lần nữa cam đoan sau rồi bỏ đi, về phần lời cam đoan của cô ta, không ai thèm để trong lòng.

Hạ Mộc ngồi xuống, bắt đầu đi thử dài, Từ Tang ngồi bên cạnh hắn, ôm tay hắn. Nàng có thể hiểu được cảm nhận của Hạ Mộc, tuy cho rằng mình không cần quan tâm nhưng thời điểm đối mặt trực tiếp với người nhà vẫn khó chịu.

“Tiểu thư, xin lỗi em, bạc này...” Hạ Mộc hồ thẹn nhìn Từ Tang.

“Chị ta là thân nhân của anh, em không trách anh, anh biết điểm dừng là tốt rồi.” Từ Tang cười nói, đối với loại người nhà như vậy, vào thời điểm bắt đầu dĩ có thể trợ giúp, nhưng không thể để đối phương được một tác lại tiền thêm một thước.

“Tôi hiểu.” Hạ Mộc gật gật đầu.

“Chúng ta tiếp tục làm ngoài sân nhé!” Từ Tang cười nói, vì thế hai người một lần nữa quay lại hậu viện, vui vẻ bắt đầu công việc, quên đi chuyện của Hạ Lê Hoa.

Đến chạng vạng hai người cùng làm cơm chiều rồi rửa mặt chải đầu, trước khi ngủ, Hạ Mộc tiếp tục cố gắng để có em bé.

Sau một hồi mưa dầm gió dữ, Từ Tang vuốt vết roi trên người Hạ Mộc, hỏi: “Hạ Mộc, vết roi trên người anh vì sao có?”

Lúc trước nàng chưa hỏi, cũng không kịp hỏi, đêm nay Hạ Mộc kiểm chế hơn, không ép buộc nàng đến nổi ngắt đi, vì thế nàng tranh thủ lúc còn chút sức lực thốt lên.

Hạ Mộc hơi ngẩn ra, cười nói: “Không sao, chẳng qua bị đánh vài cái thôi.”

Nom vết sẹo kia ghê người, Từ Tang rất đau lòng, nhẹ nhàng mơn trớn vết sẹo, nàng hỏi: “Có phải rất đau không?”

Đâu chỉ có vài cái! Số vết sẹo đếm không hết, hơn nữa không biết bị đánh bao nhiêu lần mới để lại vết thương cũ mới không đồng đều như này.

“Tiểu thư, những vết thương này đã qua, qua, qua lâu lắm rồi, không đau nữa. Tiểu thư, em đừng đau lòng.” Hạ Mộc nắm tay Từ Tang cười trả lời. Nụ cười trên mặt hắn hiền lành, thật tự tại, không có chút khó chịu vì mấy vết thương kia.

Từ Tang lặng lẽ tựa vào ngực Hạ Mộc, kỳ thực không cần hỏi nàng cũng biết. Mấy vết thương của hắn chắc chắn từ hồi làm hạ nhân mà có. Trong phủ Tức Mặc thôi nát. Hạ Mộc có thể sống sót đâu dễ dàng? Nhất định hắn đã chịu đựng rất nhiều, mà hắn vẫn giữ được tâm tính sáng sủa như ánh mặt trời, có thể thấy định lực của hắn mạnh mẽ nhường nào. So sánh giữa nàng và hắn, có vẻ thật thảm hại. Đau khổ kiếp trước khiến trái tim nàng biến thành tối tăm và lạnh lùng.

“Hạ Mộc, em kể cho anh câu chuyện xưa nhé!” Từ Tang đột nhiên nói.

“Được!” Hạ Mộc cao hứng đáp lời.

Giọng Từ Tang nhẹ nhàng mà vang vọng:

“Ở một thế giới khác, có một cô gái. Từ khi cô bé sinh ra đã có năng lực đặc biệt, càng thần kỳ hơn năng lực đó người khác không có. Hồi còn nhỏ, cô bé rất hạnh phúc. Cô có một gia đình hạnh phúc, có cha, có mẹ, đều rất thương yêu cô bé, cưng chiều cô bé, cho cô bé một tổ ấm, khiến mỗi ngày cô bé đều trải qua rất hạnh phúc, rất vui vẻ —— “

Con người Từ Tang bắt đầu rõ ràng, “Nhưng mọi chuyện đã bị phá hủy trong tay cô bé. Năm cô bé sáu tuổi, cô bé phát hiện một thứ rất thú vị. Chính là năng lực thần kỳ kia, sau này cô giống như bao người coi sức mạnh không hiểu đó gọi là tinh thần lực. Cô bé có thể khống chế tinh thần lực làm một số chuyện con người không thể giải thích, không thể lý giải gì đó, anh có thể gọi đó là yêu pháp, tiên pháp vân vân.”

“Khi đó cha mẹ cô bé chưa biết chuyện, mà cô bé còn ngô nghê. Vô tình phát hiện ra tinh thần lực, cô bé chỉ cho là nhất kiện rằng một thứ đồ chơi thú vị. Lực lượng thần bí kia tồn tại trong cơ thể, giống như đôi bàn tay vô hình hóa thành dòng khí, có thể khống chế đồ vật. Đã từng, cô bé làm đồ vật bay tới bay lui một cách thần kỳ, khiến các bạn nhỏ chơi cùng hưng phấn. Bé gái bé nhỏ rất tự hào bởi đó là việc mọi người không làm được.

Đã từng, cô bé với những người mình ghét, hoặc đùa dai, hoặc dùng lực lượng thần bí kia ngăn cản làm đối phương té ngã; buộc chặt chân để người đó không đi được, làm đối phương sợ hãi, hô to có quỷ... Khi đó cô thật hư.

Đã từng, cô bé thấy tiểu ác bá bắt nạt bạn bè cô, dùng lực lượng thần bí đánh bọn chúng hoa rơi nước chảy, thật dũng cảm, khiến mọi người sùng bái.

Từng có tất cả lại mang đến ác mộng cả đời cô —— “

“Có một ngày, cha mẹ phát hiện ra năng lực đặc thù của cô, chưa nghĩ ra cách đối phó, trong nhà đột nhiên xuất hiện ba người đàn ông, cho cha mẹ cô khoản tiền lớn, bảo muốn dẫn cô đi. Thấy số tiền, cha cô động lòng, còn mẹ dẫn cô bỏ trốn, cuối cùng...”

“Tiểu thư, đừng nói nữa.” Hạ Mộc vội vàng cắt ngang lời Từ Tang, nghe nàng kể, trái tim hắn kinh hãi treo lơ lửng, hắn sợ nghe đoạn kể tiếp.

Đôi mắt Từ Tang vốn đã rời chột tỉnh táo, ngẩng đầu khẽ cười với Hạ Mộc, nói: “Em sẽ nói tiếp, bằng không sau này anh vĩnh viễn không thể nghe được.”

Có lẽ không nói, cả đời này nàng không biết nên mở miệng như thế nào, đối mặt với thế giới âm u kiếp trước.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc ngây ngốc nhìn Từ Tang.

Từ Tang chôn đầu trong lòng Hạ Mộc, tiếp tục nói: “Mẹ cô dẫn cô đi trốn, bắt đầu cuộc sống lưu lạc. Mẹ cô chỉ là một phụ nữ, còn cô là một đứa bé, đầu thế là đối thủ của thế lực phải bắt bằng được cô. Thậm chí sau này có thêm nhóm người khác, hai người muốn đối đầu với bọn chúng chính là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình. Có điều tình thương của mẹ rất vĩ đại, mẹ cô dẫn cô trốn chui trốn nhủi hai năm, anh có biết hai năm đó ở thế giới kia là khái niệm gì không?”

Nàng không cần Hạ Mộc trả lời, tiếp tục nói: “Thế giới kia khác hẳn thế giới này của chúng ta. Ở thế giới đó, khoa học kỹ thuật rất phát triển, truyền tin rất nhanh, chính vì vậy... muốn biết một việc cực kì dễ dàng. Đặc biệt với người có thể lực, muốn tìm cô và mẹ dễ ngon ơ. Bởi vậy để trốn những người đó, mẹ cô gắng đưa cô đến những nơi hẻo lánh. Nhưng ở mấy nơi đó càng khó kiếm sống, hơn nữa do không thể ở lâu một chỗ nên mẹ cô không thể tìm được việc làm, chỉ làm mấy việc thời vụ. Trốn trốn tránh tránh hai năm, không biết cô và mẹ bị phát hiện bao nhiêu lần, vô số lần chạy trốn, rốt cục, thân thế mẹ cô càng ngày càng tiêu tụy...”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Chuyện xưa chân thực nhất (hạ)

“Cuối cùng cũng có một ngày, mẹ cô đổ bệnh, lúc đó có người đuổi tới, mẹ cô bảo cô chạy một mình đến nơi rất xa, sau đó mẹ sẽ đi tìm cô. Khi đó cô rất nghe lời mẹ, ngoan ngoãn, trốn vào một chỗ, đợi mẹ đến tìm cô. Nhưng cô đợi thật lâu thật lâu, mẹ vẫn không xuất hiện. Đến một ngày, cô thấy mẹ trên tivi cùng với những người muốn bắt mình, cô mới hiểu mẹ đã bị bắt. Cô không để ý đến lời mẹ bảo cô ngoan ngoãn đi trốn, chạy vào đám đông, liều mạng tìm mẹ. Sau đó không lâu, người muốn bắt cô dẫn mẹ cô xuất hiện, muốn cô đi theo bọn chúng, bằng không cô sẽ không còn được gặp mẹ nữa. Dưới sự uy hiếp của những người đó, cô đi theo bọn chúng, bắt đầu sống cuộc sống không còn thuộc về mình... Kể cả đầu bắt cô và mẹ tên là Cơ Ngôn, người cả đời cô không thể quên.” Giọng Từ Tang trầm ngập hận ý.

Người Hạ Mộc chấn động, Cơ Ngôn?! Khi lũ tràn về, trong lúc tiểu thư hôn mê từng kêu tên này, vì sao chuyện xưa này trùng khớp với sự việc xảy ra trong lúc tiểu thư hôn mê. Tiểu thư sinh ra trong đại trạch, sao có thể liên quan đến câu chuyện kia. Tuy tiểu thư kể chuyện có nhiều thứ hần nghe mà không hiểu, nhưng tổng thể hần vẫn nắm được. Lúc tiểu thư kể làm hần cảm giác được sợ hãi và tuyệt vọng.

Không kịp nghĩ nhiều, thanh âm Từ Tang lại vang lên: “Cô bị bắt, Cơ Ngôn bắt đầu tiến hành một loạt thí nghiệm trên cơ thể cô. Lấy máu, cắt thịt, thậm chí mở hộp sọ, đủ loại tra tấn, nhưng cô không chết, cô cũng không muốn chết. Cô thề, nhất định cô sẽ cứu mẹ, vì mẹ, cô chịu đựng tất cả. Mấy năm sau, Cơ Ngôn không nghiên cứu được gì. Sau đó nghĩ ra cách khác, bắt cô học tập mọi thứ, sau đó ra lệnh cho cô lên vào một số nơi Cơ Ngôn cần đối phó, lấy trộm tin tức. Y còn dùng tới thủ đoạn tàn khốc huấn luyện cô thành một sát thủ, cô có năng lực thần kỳ, giết người với cô mà nói cực kì dễ dàng. Từ nhỏ huấn luyện và tra tấn khiến cô quên đi mình là một con người, cô coi bản thân trở thành một rô bốt không có tình cảm, Cơ Ngôn bảo cô làm cái gì cô làm cái đó, lương tâm với cô là thứ trống rỗng, cô chỉ cần mình có thể sống sót, mẹ cô có thể sống sót mà thôi. Dần dần theo thời gian cô lớn lên, cô cảm thấy năng lực bản thân đã đủ. Vì vậy, cô định cứu mẹ, bỏ trốn, cô muốn mẹ được sống cuộc sống của người bình thường. Lúc này có một người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời cô, tên Đỗ Vũ Tân...”

Hạ Mộc hơi run, tay ôm Từ Tang càng chặt, cái tên này hần cũng từng nghe thấy.

“Đỗ Vũ Tân là trợ thủ tín nhiệm nhất của Cơ Ngôn, hần rất tốt với cô. mỗi lần đều âm thầm giúp đỡ cô, nhưng cô chẳng hề có cảm giác gì khác, cô lợi dụng hần, dẫn mẹ bỏ trốn. Còn hần cũng đi theo cô sống ngày tháng chui lủi, lúc này cô có năng lực, Cơ Ngôn muốn bắt cô là chuyện không dễ dàng. Vì thế y công bố mấy chuyện y bắt cô đi làm như đánh cắp cơ mật, giết người ra bên ngoài. Cô thành trọng phạm truy nã toàn quốc, kẻ thù cũng tìm kiếm cô. Cô dẫn theo mẹ càng khó khăn hơn, lúc nào cũng có khả năng bị lộ thân phận, đồng thời cô phát hiện ra Đỗ Vũ Tân là một gián điệp của phòng thí nghiệm phải đến tiếp cận Cơ Ngôn, tức là mật thám, mục đích vì cô, chúng muốn đưa cô đến phòng thí nghiệm khác. Cô có thể giết hần, nhưng cuối cùng cô không làm, bởi vì tới lúc đó, hần chưa làm chuyện gì có lỗi với cô. Hần nói hần yêu cô, vì cô, hần có thể rũ bỏ tất cả, còn cô đã mất hết sự tín nhiệm với lòng người nên cô không tin lời do một mật thám nói ra, tuy rằng cô vẫn để hần đi theo... Cho đến một ngày, cô không còn chỗ dừng chân...”

Con người Từ Tang lại một lần nữa rời, “Cơ Ngôn đuổi tới, ngày đó, mưa rất to, xảy ra lũ lụt trên sông Hoàng Hà. Bọn họ bị Cơ Ngôn bức đến mép bờ sông, không thể trốn, trong khi đánh nhau, mẹ cô một lần nữa bị khống chế, nhất thời cô mất hết năng lực phản kháng. Cơ Ngôn muốn cô giết Đỗ Vũ Tân, bằng không sẽ xuống tay với mẹ cô, nếu là trước kia, cô không chút do dự làm, nhưng ngày đó cô lại do dự, cô không thể ra tay. Cô đồng ý buông tay chịu trói, nhưng Cơ Ngôn không đồng ý buông tha cô, nhất định bắt cô giết Đỗ Vũ Tân. Giữa hai người, cô chỉ có thể chọn một, cô biết, dưới tình huống bất đắc dĩ, cô sẽ chọn mẹ mình. Nhưng cô chưa nghĩ ra cách, chưa kịp đưa ra lựa chọn, Đỗ Vũ Tân đã nhảy xuống sông, cuối cùng biến mất không còn bóng dáng. Câu nói cuối cùng hần để lại, hần nói hần yêu cô, hần không muốn thấy cô khó xử, càng không muốn tay cô dính máu mình. Hần muốn cô sống thật tốt... Hần nói hần yêu cô, yêu cô...”

Hai tay Tử Tang siết chặt chần, ngón tay trắng bệch, thân mình run nhè nhẹ, âm cuối cùng cũng run.

“Tiểu thư, không cần nói nữa.” Hạ Mộc hoảng sợ gầm nhẹ, đề lên trên Tử Tang, kinh hoàng nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, tinh thần hoảng hốt, “Tiểu thư...”

Tử Tang ngẩn ngơ nhìn Hạ Mộc, nàng căn bản không nghe thấy lời hắn, trầm luân trong hồi ức bản thân, tiếp tục nói: “Cô không hiểu tình yêu Đỗ Vũ Tân nói là cái gì, nhưng cô bắt đầu mơ hồ, ngẩn ngơ nhìn dòng nước lũ. Giây phút ấy, cô không biết Cơ Ngôn thấy Đỗ Vũ Tân đã chết, thả tự do cho mẹ, mẹ cô được tự do, không chút do dự nhảy xuống. Khi hoàn hồn, hoảng sợ nhảy xuống nước theo mẹ, cô phát điên cô muốn cứu mẹ... Mẹ cô không muốn vì mình mà con gái bị người khác khống chế, biện pháp duy nhất bà biết chính là để mình biến mất, để cô tự do, trước lúc mẹ bị cuốn đi, bà không quên hét về phía cô, muốn cô sống thật tốt, sống thật tốt...”

“Hai người rời đi, thế giới của cô hoàn toàn sụp đổ, cô không còn khát vọng sống nên buông tha giây dụa để lũ cuốn mình đi. Có điều, dòng nước lại cuốn cô lên bờ, cô may mắn còn sống. Cô trốn vào rừng cây nguyên thủy, làm người rừng, để bản thân tự sinh tự diệt. Hai năm sau, cô chậm rãi phản chấn lên, vì kỳ vọng của mẹ, cô cố gắng bắt mình phải sống, sống thật tốt. Bởi vậy một lần nữa cô hòa nhập với xã hội... Nhưng hai năm cô biến mất, Cơ Ngôn không tìm thấy thi thể cô, y không từ bỏ việc tìm kiếm, lệnh truy nã của quốc gia vẫn còn hiệu lực, kẻ thù vẫn tìm cô như cũ. Cho nên cô vẫn sống trốn chui trốn lủi, cũng bị Cơ Ngôn bắt, không có mẹ uy hiếp, Cơ Ngôn không thể khống chế cô làm việc, nên chỉ cần bị bắt, ngày ngày cô sống trong cảnh bị thí nghiệm, trên bàn mô Cơ Ngôn vận dụng tất cả thủ đoạn, vô số lần cô qua lại giữa ranh giới sinh tử. Cuối cùng một lần nữa cô trốn thoát, có điều ngày vui ngắn chẳng tày gang, cô bị đuổi theo, cô không muốn quay về bàn thí nghiệm sống không bằng chết kia, lại không còn chỗ trốn. Do vậy, cô từ trên vách núi nhảy xuống, hoàn toàn biến mất ở thế giới kia...”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 33: Khúc mắc

“Tiểu thư...” Hạ Mộc cúi đầu gọi, thanh âm tràn ngập đau lòng, hắn biết, đây không phải một chuyện xưa đơn giản.

Tử Tang tỉnh táo hơn, hoảng hốt nhìn Hạ Mộc, nói: “Đúng rồi, Hạ Mộc, em quên không kể một đoạn.”

“Tiểu thư, đã quên thì cứ quên đi, không cần nói tiếp.” Hạ Mộc đau lòng hôn khóe môi cô, nếu chuyện xưa này quá đau đớn, hắn muốn tiểu thư cả đời không nhớ đến nó.

“Anh có biết cha cô bé có kết cục gì không?” Tiếng Tử Tang hỏi văng vẳng vọng lại, tiếp tục nói: “Có một lần, khi cô và mẹ đang lẩn trốn, họ gặp lại người cha kia. Cũng chính lần đó, cha hại mẹ cô bị bắt. Lần đó, cha cô vì tiền, không để ý tình cảm vợ chồng, tình cha con, thiết kế bao vây hai người. Ông ta còn báo cho Cơ Ngôn, mẹ cô quý xuống cầu ông ta, xin ông ta thả cả hai nhưng ông ta thờ ơ, thậm chí lúc mẹ cô tìm được cơ hội dẫn cô chạy trốn, ông ta còn đánh đập mẹ. Cô hận cha mình, là ông ta muốn giao cô cho Cơ Ngôn, là ông ta hại mẹ dẫn mình trốn chạy, hận ông ta nhẫn tâm, phản bội cô và mẹ. Giờ ông ta còn đánh mẹ, người cô hận nhất là gã đàn ông đó, hận không thể giết ông ta nhưng cô không ra tay được, liều mạng ngăn cản ông ta đánh mẹ, muốn mang mẹ bị thương nặng chạy đi, nhưng cha cô không nhường. Trong lúc vô tình, cô dùng tinh thần lực quá mạnh, lỡ tay giết ông ta. Đó là lần đầu tiên cô giết người, còn giết chính cha ruột của mình...”

Sắc mặt Tử Tang càng trắng hơn, cả người chìm trong thống khổ, thân mình run bần bật, Hạ Mộc ôm chặt cơ thể lạnh như băng của Tử Tang, kinh hoàng và đau lòng gầm nhẹ: “Tiểu thư. Đừng nói nữa, xin em đừng nói nữa...”

Có lẽ Hạ Mộc quát to có tác dụng, Tử Tang hơi tỉnh một chút, chăm chú nhìn Hạ Mộc, nói: “Hạ Mộc, chuyện xưa này là kiếp trước của em. Sau khi em nhảy xuống vách núi, trùng sinh vào người Đại tiểu thư phủ Tức Mặc sáu tuổi.”

Hạ Mộc ngẩn ngơ nhìn Tử Tang, thì ra là thế, hắn biết chuyện xưa này là sự thật, tiểu thư ắt có liên quan rất nhiều đến nó, bằng không nàng không thể đau khổ và bị thương như thế, nhưng tiểu thư luôn ru rú sau hậu trạch sao có thể dính dáng đến nó được. Giờ mọi thứ đã có đáp án.

“Anh có sợ không?” Tử Tang chăm chú nhìn Hạ Mộc.

“Tôi không sợ. Chỉ cần tiểu thư mãi ở bên cạnh tôi, tôi không cần gì cả. Tiểu thư, đã là kiếp trước, chúng ta hãy quên hết đi. Tôi không muốn thấy em chìm đắm trong đau khổ kiếp trước. Sau này tôi sẽ đối xử với tiểu thư thật tốt, em sẽ rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.” Hạ Mộc chân thành nói đầy tình cảm, thương tiếc và cực kì dịu dàng hôn lên mắt, mũi, môi nàng.

Hạ Mộc ôn nhu khiến nước mắt Tử Tang không ngừng tuôn rơi, nghẹn ngào: “Em không muốn giết ông ta, dù em rất hận ông ta, muốn băm vằm ông ta nhưng chưa hề nghĩ ra tay giết ông ta... Em chỉ muốn cùng mẹ sống thật tốt. Sau đó em đã làm rất nhiều việc sai trái, hai tay dính đầy máu tươi, nhưng cuối cùng gánh vác món nợ này không phải em, mà là mẹ, mẹ đã chết, người thân duy nhất em thề bảo vệ đã ra đi. Còn kẻ đầu sỏ gây nên tội ác là em vẫn sống, còn sống... Đây là sự trừng phạt ông trời dành cho em...”

“Tiểu thư, không phải thế, đây là điều mẫu thân kỳ vọng, bà hi vọng em sống thật tốt nên em còn sống, đó là ưu ái ông trời dành cho em, cũng là phúc

phận của tôi, nếu không tôi đã không gặp em. Được sống là chuyện tốt, không phải trừng phạt.” Hạ Mộc vội đáp, đến bây giờ dù hấn gốc cũng nghe ra “mẹ” chính là mẫu thân, người mà khi tiểu thư hôn mê lúc nào cũng gọi.

Từ Tang nhìn Hạ Mộc, lẳng lẳng hỏi: “Nếu là chuyện tốt, tại sao em phải đến thời đại này, ông trời cho em được sống hai lần làm chi. Mẹ hi sinh cả đời cho em, Đỗ Vũ Tân cũng thế, hấn nói hấn yêu em nhưng em nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra trên người em có điểm nào đáng để người khác yêu. Cả anh nữa, Hạ Mộc, tại sao anh tốt với em quá vậy?”

“Có gì khó giải thích đâu, đơn giản vì người kia là em, chúng tôi mới tình nguyện đánh đổi. Giống như tiểu thư, em nguyện làm tất cả kể cả chuyện bán thân không đồng ý thực hiện vì mẹ mình. Không quan trọng kiếp trước như thế nào, kiếp này là cơ hội mới ông trời dành cho em, tiểu thư nhất định phải tiếp tục sống, sẽ rất hạnh phúc.” Hạ Mộc mỉm cười.

Từ Tang ngần ngừ ngắm Hạ Mộc, có lẽ nàng thật sự hạnh phúc nên nàng được gặp Hạ Mộc, một người giống Đỗ Vũ Tân, trả giá vì nàng không cần lý do.

“Hạ Mộc, thật sự anh không sợ em.” Từ Tang cố gắng giữ giọng bình tĩnh nhưng bên trong tràn ngập bất an, nàng – kẻ lãnh khốc vô tình, nàng – linh hồn trùng sinh đầy quỷ dị.

“Không sợ, tôi thích tiểu thư.” Mắt Hạ Mộc sáng ngời nhìn Từ Tang, mặc kệ tiểu thư thế nào, là cái gì, hấn đều không sợ hãi.

Từ Tang nhẹ nhàng vùi đầu trong lòng Hạ Mộc, đôi mắt trở nên sâu thẳm không ai biết nàng đang nghĩ gì. Dần dần Từ Tang thiếp đi vì quá mệt mỏi, lúc ngủ nàng vẫn chau mày, lần hồi tưởng này rút cạn tinh thần nàng.

Hạ Mộc khẽ vuốt khuôn mặt Từ Tang và hàng lông mày cau lại của nàng, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng thương tiếc, lúc này hấn thề, hấn sẽ khiến tiểu thư triệt để buông tay quá khứ.

Hôm sau, Hạ Mộc tỉnh lại, nhưng Từ Tang còn say giấc mộng. Trời càng lúc càng sáng mà nàng chưa tỉnh, gương mặt vẫn vô cùng mệt mỏi và có cả sự đau khổ khó che giấu. Bình thường tiểu thư rất dễ tỉnh, giờ chưa dậy có thể thấy nàng mệt cỡ nào!

Hấn không muốn đánh thức nàng, vì vậy nằm xuống ngủ tiếp. Đến giữa trưa, Từ Tang vừa mở mắt thì đối diện với ánh mắt dịu dàng của Hạ Mộc.

Nàng như bình thường nở nụ cười đáp lại, nét mặt bình tĩnh, trong đôi mắt cũng khôi phục sự lạnh lùng mọi khi, giống như chuyện tối hôm qua chưa từng xảy ra. Thấy nàng như vậy, Hạ Mộc rất lo lắng, khúc mắc của tiểu thư chưa thực sự cởi bỏ mà bị nàng chôn sâu dưới đáy lòng.

“Tiểu thư, tỉnh.” Hạ Mộc ôn nhu hôn lên mặt nàng.

Từ Tang gật gật đầu, hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Buổi trưa, nếu em còn muốn ngủ cứ ngủ tiếp.” Hạ Mộc cười nói.

“Không cần, chúng ta dậy đi.” Từ Tang cười nói, một bên bò dậy. Chắc lũ gia cầm trong nhà đã chịu đói nửa ngày, phải nhanh chóng cho chúng ăn. Đó là thứ Hạ Mộc chờ đợi sang năm thu vào, không thể vì mình mà xảy ra vấn đề.

“Được.” Hạ Mộc cũng rời giường, còn cầm quần áo đưa cho nàng.

Hai người mặc quần áo xong, xuống nhà rửa mặt chải đầu, làm cơm trưa luôn rồi cho gia cầm ăn. Cả hai vui vẻ bận việc, không ai đề cập tới chuyện tối hôm qua...

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điện Viên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 34: Mang thai

Từ khi biết chuyện kiếp trước của Từ Tang, Hạ Mộc càng đối xử tốt với nàng hơn. Hấn nghĩ mọi cách để nàng thấy hạnh phúc, hấn hi vọng mình có thể khiến Từ Tang quên tất cả ở kiếp trước. Dù cách thức hơi ngốc nghếch nhưng rất có hiệu quả với nàng, đương nhiên đây là nói về sau. Hôm nay mặt trời vừa lên khỏi rừng cây không lâu, Hạ Mộc và Từ Tang đến huyện Thanh Sơn, thời điểm bước vào tiêu cục Bình An còn rất sớm.

Sư nương Tần thị và Tam Nương, muội muội Hạ Hồi Sinh – Hạ Hồi Vân ở nhà còn những người khác đều ra ngoài.

Mọi người ngồi trong đại sảnh nói nói cười cười, nói một hồi lại đề cập đến chuyện Hạ Hồi Vân thành thân, đã định ngày vào ngày hai mươi hai năm trước, còn cách hiện tại một tháng.

Giữa trưa, Hạ Minh Thanh và Hạ Hồi Sinh trở về, mọi người cùng ăn một bữa. Hạ Mộc ra ngoài với Hạ Hồi Sinh, một lúc sau mặt mũi tươi cười trở lại. Hấn và Tử Tang rời khỏi tiêu cục Bình An, thuận tiện đặt mua vài thứ ở thị trấn rồi mới về thôn.

Cuộc sống của Hạ Mộc và Tử Tang trôi qua thật hạnh phúc, thật bình lặng, chẳng qua số lần Hạ Hồi Sinh tới chơi nhiều hơn, không biết lén lút thì thăm với Hạ Mộc gì đó, Tử Tang không để ý. Sáng hôm nay vừa rời giường mặc quần áo chỉnh tề, Tử Tang chợt nhớ ra mấy ngày nay chưa thấy nguyệt sự đến. Hoi do dự một chút, nàng nghĩ đến một khả năng nên sử dụng tinh thần lực kiểm tra cơ thể mình. Sau đó, nàng ngạc nhiên, trong bụng nàng rõ ràng có thêm một sinh linh, nàng thật sự mang thai!

Tuy rằng biết bản thân sẽ mang thai, nhưng khi nó tới, nàng vẫn có cảm giác không chân thực.

Hạ Mộc thấy Tử Tang mãi chưa xuống, vì thế lên lầu tìm thì thấy nàng đang ngẩn người, gọi: “Tiểu thư...”

Tử Tang thoáng liếc Hạ Mộc, giọng điệu không thể tin nói: “Hạ Mộc, em có thai.”

Hạ Mộc đơ mắt một lúc, sau đó không chắc chắn hỏi lại: “Tiểu thư, em nói gì?”

“Em mang thai.” Tử Tang tiếp tục nói.

Hạ Mộc khẳng định lần này bản thân không nghe lầm, tiểu thư mang thai, hấn sắp làm cha! Sẽ làm cha!

Lúc này Hạ Mộc cười ngây ngô, vui mừng nhìn Tử Tang. Thấy hấn như thế, tâm trạng vốn có chút thấp thỏm lo âu của nàng dần bình tĩnh trở lại, thực ra làm mẹ là chuyện tốt.

“Tiểu thư, chúng ta sắp làm cha mẹ! Tốt quá.” Hạ Mộc cười ngây ngô một lúc lâu mới hoàn hồn, cao hứng chạy tới ôm Tử Tang, sau đó reo hò: “Tôi sắp làm cha. Làm cha...”

Tử Tang mỉm cười nhìn Hạ Mộc vui mừng đến độ sắp phát điên, buồn cười lắc lắc đầu, nói: “Mấy hôm nữa, chúng ta đến nhà chị dâu Lê, chị ấy đã có con, chúng ta phải hỏi xem những điểm nào cần chú ý.”

Hạ Mộc nghe vậy bình tĩnh hơn, vội bảo: “Đúng rồi, tôi phải lên thị trấn mời đại phu giỏi đến, để đại phu xem mạch cho em.”

Tử Tang mỉm cười gật đầu, “Để em đi cùng, đỡ phiền toái.”

“Không được, trong bụng em có đứa nhỏ, không thể bồn ba.” Hạ Mộc vội vàng nói.

“Chẳng qua đi một đoạn đường thôi mà, không sao.” Tử Tang cười nói.

“Không được. Tôi nói không được chính là không được.” Hạ Mộc hiếm khi kiên quyết.

“Giỏi nhỉ! Lá gan của anh càng lúc càng lớn, dám cãi lời em.” Tử Tang nhún mày nhìn Hạ Mộc.

Hạ Mộc sừng sốt, sau đó ủy khuất giải bày: “Tiểu thư, tôi chỉ lo lắng cho em thôi, hơn nữa, tiểu thư, giờ em là thể tử của tôi, tôi là phu quân của em, chồng lớn nhất, việc này em phải nghe tôi.”

“Được rồi, phu quân.” Tử Tang thân nhiên cười, hiếm khi hấn ương ngạnh một lần, nàng theo lời hấn.

Mặt mày Hạ Mộc hớn hở, kích động hôn chặt lên mặt Tử Tang, cười nói: “Tiểu thư, em thật tốt.”

Nguyên bản hấn tưởng rất khó thuyết phục tiểu thư, không nghĩ tới nàng dễ dàng đồng ý như vậy, đương nhiên hấn rất vui vẻ, bảo: “Tiểu thư, chúng ta xuống nhà ăn điểm tâm thôi.”

Tử Tang gật gù, đi về phía cầu thang, Hạ Mộc vội vàng tiến lên, cẩn thận đỡ nàng xuống lầu. Nàng im lặng, chỉ có thai thôi mà, hấn có cần căng thẳng vậy không?

Chẳng qua nếu hấn thích, nàng sẽ tùy ý hấn, hấn làm cứ làm, còn tốt hơn để hấn lo lắng, đề phòng suốt.

Một lát sau, Tiểu Bạch trông thấy cô chủ nên vui mừng lao tới, Hạ Mộc vội vàng chắn phía trước, cảnh cáo Tiểu Bạch: “Sau này không được nhào lên người tiểu thư.”

Dù Tiểu Bạch không hiểu lắm, nhưng vì bị cản lại, nó hiểu nam chủ nhân không cho nó chạm vào cô chủ nên mất hứng, quỳ rạp trên mặt đất trừng mắt với Hạ Mộc.

Hạ Mộc xoa đầu Tiểu Bạch dỗ nó ngoan ngoãn rồi quay đầu dặn Tử Tang: “Tiểu thư, sau này em cách Tiểu Bạch xa một chút, nếu nó bỏ nhào lên người làm ngã em thì không tốt đâu.”

Tử Tang ngoan ngoãn gật đầu, để Hạ Mộc đỡ mình đi rửa mặt chải đầu, sau đó ngồi xuống ăn điểm tâm.

Ăn xong, Tử Tang và Hạ Mộc đến nhà Lê Tường, còn Tiểu Bạch ở lại trông nhà.

Vợ chồng Lê Tường rất mừng khi biết Từ Tang có thai, tranh nhau truyền thụ kinh nghiệm.

Sau, Hạ Mộc lên huyện thỉnh đại phu, nhưng hấn lo lắng Từ Tang ở nhà buổi trưa phải nấu cơm, vì thế để nàng ở lại nhà Lê Tường.

Thấy cảnh này, Từ Tang mất hứng, phía trước ở nhà Hạ Mộc kia khăn trương nàng cũng liền tiếp nhận rồi, hiện thời thể nhưng khăn trương lo lắng nàng một người ở nhà, còn muốn ở lại nhà Lê Tường, tự nhiên không đồng ý.

“Tiểu thư...” Hạ Mộc cầu xin nhìn Từ Tang.

Từ Tang quay đầu, không vì vẻ mặt đáng thương hề hề của hấn mà dao động. Nàng chỉ mang thai thôi mà, bình thường nàng từng gặp nhiều nông phụ dù mang thai vẫn xuống đồng, thể quái nào đến lượt nàng muốn ở nhà một mình cũng không được. Chẳng lẽ vì nàng mang thai nên mất hết sự tự do, một, hai điểm nàng có thể chấp nhận nhưng cứ thế mãi nàng không thể chịu nổi!

“Tiểu thư...” Tầm mắt Hạ Mộc di chuyển theo hành động của Từ Tang, lại chần trước mặt nàng, đáng thương tội nghiệp nhìn nàng.

“Không cần.” Từ Tang lạnh nhạt nói, lại quay đầu, hấn lo lắng quá mức.

Hạ Mộc lại di chuyển, nói: “Tiểu thư, em ở đây đi, nếu không tôi sẽ lo lắng, không lên huyện được!”

“Vậy anh đừng đi.” Từ Tang nói, dù sao nàng cảm thấy sức khỏe mình rất ổn, vừa có thai, mời đại phu cũng khó chán ra.

“Không được.” Hạ Mộc lập tức nói.

Khúc thị buồn cười xem cảnh hai người tranh luận, cười nói: “Em dâu, em ở lại đi, hôm nay chị không ra ngoài, coi như em ngồi chơi với chị, chị có nhiều điều muốn tâm sự với em.”

Từ Tang liếc Khúc thị, lại nhìn vẻ mặt Hạ Mộc chờ đợi ngó mình như con cún nhỏ đáng yêu, rất giống Tiểu Bạch hồi nhỏ, trong lòng nhin được cười, cố gắng nén cười, “Được rồi!”

“Cám ơn tiểu thư.” Hạ Mộc vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Vê Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 35: Hạ Đại Hầu bị bệnh

Người đến giọng nói ôn hòa mà từ tính.

Tức Mặc Từ Tang vốn dĩ đã biết có người, nhưng chỉ cho là người qua đường, thẳng đến khi chàng trai này mở miệng, nàng mới mở mắt. Nhìn lại, một thân áo trắng bay bay, mái tóc đen như mực tuý tiện túm một ít buộc lại, chỗ còn lại tung bay theo gió. Ngũ quan tuấn mỹ ôn hoà, cả người tản mát ra một hơi thở ấm áp và dịu dàng.

Đây tuyệt đối không phải là một người bình thường, Từ Tang chột lại một câu, đã mở miệng hiển nhiên không chỉ đi ngang qua thôi.

Từ Tang nhìn hấn một cái, không trả lời hấn.

“Tại hạ là phu tử trong học đường của thôn, Chư Cát Trầm, cô là vợ của Hạ Mộc.” Người tới, cũng chính là Chư Cát Trầm, giọng nói theo gió bay đến, ngữ khí khẳng định chắc chắn.

Từ Tang vẫn như cũ câu cá của mình, không hề có một chút thái độ nào là sẽ để ý đến Chư Cát Trầm.

Mà Chư Cát Trầm tuyệt không để ý.

“Chư Cát phu tử.” Lúc này giọng nói Hạ Mộc vang lên.

Chư Cát Trầm quay lại, mỉm cười, “Hạ Mộc.”

“Chư Cát phu tử, sao thầy đến đây?” Trong tay Hạ Mộc cầm áo khoác ngoài của Từ Tang. Hấn vừa trở về, thì thấy tiểu thư đi xuống pha hạ, lại mặc rất ít quần áo nên vội vàng mang thêm áo qua. Không ngờ lại nhìn thấy Chư Cát Trầm ở đây.

“Anh quên rồi sao, lần trước anh làm cho tôi món gà ăn mày, lần này tôi đến đưa sách cho anh.” Chư Cát Trầm cười nói.

Nguyên lai, một lần Hạ Mộc lên núi săn thú, gặp phu tử của học đường. Bởi vì dạy Hạ Thư nên Hạ Mộc đem biểu con gà rừng. Sau vì Chư Cát Trầm không biết nấu ăn, nên hấn nhân tiện nấu luôn.

Chư Cát Trầm được ăn ngon, lại thấy làm chậm trễ thời gian của Hạ Mộc nên nói muốn trả thu lao cho hấn. Hạ Mộc không chịu nhận, còn Chư Cát Trầm nhất định phải đưa. Cuối cùng Hạ Mộc nhớ ra tiểu thư nhà mình thích đọc sách, vì thế mượn sách của Chư Cát Trầm.

Tuy Hạ Mộc không biết chữ, nhìn nhận thức một ít. Bình thường Tử Tang đọc sách tuy hấn nhìn không hiểu, nhưng lại biết nàng thích đọc loại sách gì. Khi Chư Cát Trầm hỏi hấn muốn mượn sách gì, hấn nói ra loại sách Tử Tang thích như du ký, tiểu thuyết vân vân.

Tuy Chư Cát Trầm có, nhưng thường ngày không hay đọc nên bảo Hạ Mộc chờ, hấn đi tìm. Vừa khéo Hạ Mộc có việc phải đi không chờ được, nên hấn bảo Chư Cát Trầm cứ tìm sẵn, hôm nào hấn sẽ qua lấy.

Không ngờ hôm nay Chư Cát Trầm đưa đến tận cửa.

Hạ Mộc thụ sùng nhược kinh, vội hỏi: “Thật không dám phiền thầy đi một chuyến, thật ngại quá!”

“Tôi cũng không bận việc gì, coi như ra ngoài dạo một chút, hít thở không khí.” Chư Cát Trầm nói xong, đưa sổ sách trong tay qua, có ba quyển.

Hạ Mộc vội vàng tiếp nhận, nói lời cảm tạ: “Cảm ơn Chư Cát phu tử.”

“Không cần, ngày đó không phải anh đã giúp tôi nấu nấy thực rồi sao, sau này nếu tôi muốn ăn, tôi có thể đến cợ com không?” Chư Cát Trầm cười nói.

“Được, được chứ. Mời thầy vào nhà ngồi chơi!” Hạ Mộc nói.

“Thôi, lần sau tôi vào, trước kia tôi rất ít đi đến phía nam thôn, hiện giờ đến đây thấy, đúng là không tệ, tôi tiếp tục đi một chút, lần sau sẽ qua chơi.” Chư Cát Trầm cười nói, rồi cáo từ.

Hạ Mộc thấy Chư Cát Trầm đi xa, vội vàng đi đến chỗ Tử Tang, “Tiểu thư, sao cô lại quên mặc áo khoác rồi?”

“Tôi không lạnh.” Tức Mặc Tử Tang đáp lại một câu.

Tức Mặc Tử Tang bởi vì có sức mạnh tinh thần, khí lạnh mùa đông đối với nàng không ảnh hưởng gì cả. Vì thế, nàng thường xuyên mặc rất ít, hại Hạ Mộc nhìn mà lo lắng. Nhưng bây giờ cũng tốt hơn, vì Tử Tang chưa bao giờ bị cảm nên Hạ Mộc cũng tin tưởng thân thể tiểu thư thật sự không sợ lạnh. Chẳng qua để ngừa vạn nhất, hấn thường xuyên bảo nàng mặc thêm áo.

Có lẽ một đoạn ngắn vì có Chư Cát Trầm nên Tử Tang không còn tâm tư câu cá tiếp. Nàng thu thập này nọ, định đi về, nàng chưa câu được con cá nào, chẳng sao cả.

“Tiểu thư, tôi dọn cho, cô mặc áo vào đi.” Hạ Mộc vội nói.

Tử Tang im lặng một lúc, cuối cùng mặc áo vào, chậm rãi bước đi trên sườn núi, Hạ Mộc đi theo sau. Khi trở về nhà trúc, Hạ Mộc đưa sách qua, “Tiểu thư, cô xem có thích đọc chỗ sách này không?”

Ở pha hạ, Hạ Mộc và Chư Cát Trầm nói chuyện với nhau, Tử Tang tất nhiên đã nghe thấy. Nàng nhìn thoáng qua Hạ Mộc, cầm lấy sách rồi bước lên lầu. Đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng la vội vã, “Em Ba, em mau ra đây, có chuyện không hay, không hay rồi!”

“Anh Hai.” Hạ Mộc ngăn ra, bước vội ra ngoài, chỉ thấy huynh trưởng nhà mình đang vội vàng đi qua đi lại bên ngoài, vừa thấy Hạ Mộc thì vui vẻ, vội nói: “Em Ba, nhanh lên, cha ngất rồi, em mau đi xem đi.”

Hạ Mộc cả kinh, vội vàng chạy ra bên ngoài, “Đi mau, anh đã thỉnh đại phu chưa.”

“Đại ca đi mời rồi.” Hạ Phú Quý trả lời.

Hai người vội vàng đi về Hạ gia.

Tử Tang đi đến ban công, nhìn thoáng qua thân ảnh hai người rồi đi, rồi quay vào trong lòng, lật qua chỗ sách Hạ Mộc mượn về.

Hạ Mộc theo Hạ Đa Quý đến Hạ gia, thì nghe thấy tiếng khóc của Hà thị từ bên vọng ra, “Cha bọn nhỏ ơi! Sao ông lại bị thế này, cả nhà còn phải dựa vào ông mà, ông phải cố gắng chống đỡ!”

Lòng Hạ Mộc hoảng hốt, nghe tiếng khóc của hà thị, hấn cảm thấy rất lo lắng.

“Anh Ba.” Ở trong sân trông bọn trẻ Hạ Chiêu Quan sốt ruột ra đón. Ban nãy nàng nhìn thấy Hạ Đại Hân đột nhiên ngã xuống bất tỉnh, cũng bị dọa, hiện tại cảm xúc chưa khôi phục, sắc mặt vẫn tái nhợt.

“Em Hai, em đừng vội, em trông mấy đứa trẻ, anh Ba vào xem.” Hạ Mộc bình tĩnh trấn an Hạ Chiêu Quan, rồi bước vào phòng Hạ Đại Hân và hà thị.

Trong phòng, Hạ Đại Hầu hôn mê nằm trên giường, hà thị ngồi cạnh giường khóc nức nở. Con dâu cả Thang thị và dâu thứ Trình thị đứng bên cạnh không ngừng an ủi.

“Thằng Ba, con cũng tới rồi, con xem cha con, đang tốt lành liền...” Hà thị nhìn thoáng qua Hạ Mộc, càng khóc to hơn.

Nghe tiếng khóc của mẹ, trong lòng Hạ Mộc càng hoảng, vội hỏi: “Bao giờ đại phu mới đến?”

“Đại ca đã đi mới, chắc nhanh thôi. May mà trong thôn vừa có đại phu đi qua, đại ca đang đuổi theo, hẳn là có thể đuổi kịp đại phu.” Hạ Đa Quý nói.

Hắn vừa mới nói xong, bên ngoài truyền đến giọng nói hân hân của Hạ Phú Quý, “Đến, đại phu đến rồi.”

Người trong phòng đều vui vẻ, mấy giây sau, Hạ Phú Quý dắt một người đàn ông trung niên bước vào, để kiểu râu dê, cầm theo một hòm chẩn trị đại phu thường dùng.

“Đại phu, ngài phải cứu đương gia nhà chúng tôi, chúng tôi không thể không có ông ấy!” Hà thị nhìn thấy đại phu, vội quỳ xuống cầu xin.

“Vị phu nhân này, bà đứng lên trước đi. Chỉ cần còn cứu được, nhất định tôi sẽ cứu, để tôi nhìn người bệnh trước đã.” Đại phu một bên đỡ hà thị, một bên nói.

Hà thị vừa gạt đầu, vừa lau nước mắt.

Vị đại phu kia cẩn thận kiểm tra cho Hạ Đại Hầu, cuối cùng vừa thở dài, vừa lắc đầu, khiến lòng mọi người trong phòng giật thót, lúc sau đại phu đứng lên.

“Đại phu, cha tôi thế nào?” Hạ Đa Quý khẩn trương hỏi.

Đại phu lắc lắc đầu, thở dài nói: “Người bệnh mắc bệnh rất nghiêm trọng.”

Vừa nghe thấy thế, mọi người đều sợ hãi. Hà thị hoàn hồn trước, vội cầu xin: “Đại phu, cầu xin ngài, ngài nghĩ biện pháp đi. Cả nhà tôi đều đợi ơn ngài, chỉ cần ngài cứu được người, bảo chúng tôi làm gì cũng được, cầu xin ngài.”

“Thực ra, cũng có một biện pháp...” Đại phu do dự nói.

“Biện pháp gì?” Hạ Đa Quý hỏi.

Cả nhà chờ mong nhìn đại phu.

“Gia đình bình thường tôi sẽ không nói ra cách này, bởi vì cần rất nhiều ngân lượng, không mấy hộ chịu được.” Đại phu nói.

“Cho dù phải bán đất, chúng tôi cũng sẽ đi bán cứu người. Đại phu, ông mau nói đi, tôi sớt ruột lắm rồi.” Hà thị vội la lên.

“Người bệnh phải dùng nhân sâm mấy trăm năm và cỏ linh chi mới được, phải chi năm mươi lượng bạc, đây chính là một khoản tiền rất lớn, làm sao các người có được.” Đại phu gật đầu nói.

Cái gì!

Người trong phòng hít vào một hơi, vô cùng ngạc nhiên——

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điền Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 36: Lại gặp chiến loạn

Edit: Diệp Nhu

Beta: Linh Lan

Hôm sau, Hạ Hồi Sinh lại tới nữa, Hạ Mộc vội vã chia sẻ chuyện sắp được làm cha với Hạ Hồi Sinh, đương nhiên Hạ Hồi Sinh rất vui mừng, không ngờ mình sắp có con dâu mình, hoặc là con rể nhanh đến vậy.

Sau khi tham gia hôn sự Hạ Hồi Văn xong, nhanh chóng đến năm mới.

Năm nay, khắp vùng tượng pha được bao phủ trong hơi thở của năm mới. Năm nay, Từ Tang và Hạ Mộc yêu thương nhau nên vui vẻ đón mừng năm mới, tương thân tương ái. Trong một năm, mỗi ngày của hai người trôi qua trong yên bình...

Vào mùa hè, một tin cấp báo quấy rầy cuộc sống yên tĩnh này.

Lỗ châu bị nước địch công phá, quân địch chiếm Lỗ châu, Nam Châu tràn ngập nguy cơ, làm lòng người hoảng sợ.

Hạ Mộc ngày ngày nghe ngóng, trong lòng càng sốt ruột! Bây giờ tiểu thư mang thai, sao đúng lúc này lại xảy ra chiến loạn.

“Tiểu thư, chúng ta chuyển thôn đi, khi quân địch đánh vào, em đang hoài đứa nhỏ, rất nguy hiểm.” Sáng sớm hôm nay Hạ Mộc bàn với Từ Tang, đến lúc đó tiểu thư ôm bụng to muốn chạy cũng không chạy nổi, hơn nữa hấn cũng chẳng dám để tiểu thư chạy!

“Không cần chuyển.” Từ Tang nói, đây là nhà của nàng và Hạ Mộc, là nơi hai người bắt đầu, nàng không thể rời đi, mà có lẽ Hạ Mộc cũng là người luyến tiếc nhất.

“Tiểu thư, nhưng nếu ở lại, tôi lo lắng! Giờ em bụng mang dạ chửa, chúng ta từ từ di chuyển về hướng bắc. Hiện tại mới đi đã muộn, không đi không kịp nữa, không thể để em vất bụng chạy, làm vậy rất nguy hiểm, tôi không thể để việc này xảy ra.” Hạ Mộc sốt ruột nói, nếu chỉ có một mình hấn không hề lo lắng, hấn chỉ lo cho tiểu thư và em bé trong bụng kia.

“Anh đừng lo, Nam Châu tuyệt đối không thất thủ.” Từ Tang nói rất chắc chắn.

“Tiểu thư, làm sao em biết?” Hạ Mộc tò mò hỏi, hấn có sự tin nhiệm mù quáng đối với lời tiểu thư nhà mình nói.

“Tuy rằng Nam châu heo lánh, nhưng dễ thủ khó công, hơn nữa triều đình tuyệt đối không để quân địch công phá Nam châu. Nam châu mà mất quân địch như đi vào chỗ không người, đến lúc đó chắc chắn quốc gia mất đi hơn nửa giang sơn. Không lâu nữa, nhất định sẽ phái quân đến.” Từ Tang phân tích nói.

Hạ Mộc ngạc nhiên, sau đó nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau mới cười nói: “Đúng vậy! Tiểu thư, em thật thông minh, phát hiện ra điều này.”

Từ Tang mỉm cười, nàng thoáng đề cập là Hạ Mộc hiểu ngay, nếu không phải lúc trước hấn quá khản trương, khẳng định có cùng quan điểm với nàng.

“Dù như thế, Lỗ châu đã bị phá, Nam Châu chúng ta cũng sẽ có nhiều dân chạy nạn đến. Hiện nay trông thấy một số người dân chạy nạn đến thôn, tiểu thư, bình thường em không thể ra ngoài một mình, những người đó hành động không cố kỵ, sẽ rất nguy hiểm, biết không?” Hạ Mộc dặn dò.

“Vâng, em đã biết.” Từ Tang không muốn Hạ Mộc lo lắng nên đồng ý ngay.

“Xem ra, tôi phải đi hỏi thăm một chút. Khi nào quân chi viện đến, nếu qua mấy ngày chưa thấy quân đội, chúng ta vẫn chuyển đi.” Hạ Mộc suy tính, tuy Nam châu còn an toàn, nhưng hấn không thể để tiểu thư phải mạo hiểm! Di chuyển xa một chút tương đối đảm bảo hơn.

Đối với việc Hạ Mộc khản trương, Từ Tang không nói gì. Cúi đầu xoa vùng bụng đã phồng lên rất nhiều của mình, tầm mắt Hạ Mộc cũng dừng trên bụng nàng, tâm ý càng kiên định, hấn phải bảo vệ tốt vợ con mình, không thể để cả hai bị thương.

Hơn mười ngày sau, nghe nói hôm nay có thể hoãn quân đến huyện, Hạ Mộc quyết định đi xem, Từ Tang cũng muốn đi ra ngoài dạo một chút, mấy ngày nay luôn ở trên tượng pha, nàng rất nhàm chán. Hơn nữa nhân dịp này nàng muốn đến chỗ đại phu khám, không cần phiền Hạ Mộc thỉnh đại phu đến nhà xem.

Có điều tất nhiên Hạ Mộc từ chối. Vào thời điểm này Từ Tang không muốn thỏa hiệp, nhất quyết đòi đi, Hạ Mộc hết cách đành phải để Tiểu Bạch giữ nhà, đỡ nàng lên xe ngựa, đánh xe thật chậm về phía huyện, làm vậy hấn đỡ lo đi đường xóc nảy.

Từ Tang rất có tinh thần, đối với nàng có em bé chẳng khác lúc bình thường là bao. Nàng từng nói với Hạ Mộc mấy lần nhưng hấn không yên tâm nên không này không nói nữa, hưởng thụ sự quan tâm săn sóc của hấn, trong lòng ấm áp.

Đến huyện, viện quân chưa tiến vào, vì thế Hạ Mộc đưa Từ Tang đi xem đại phu, xem đại phu xong, thì dẫn nàng đi dạo. Hiện tại trên đường phố đâu đâu cũng thấy dân chạy nạn, rất nhiều cửa hàng đóng cửa, khiến không khí trầm lắng bao trùm cả con phố.

Vì thế Hạ Mộc và Từ Tang tìm một quán trà lâu ven đường, chọn vị trí ngồi cạnh cửa sổ, để khi binh lính tới từ đây hấn dễ dàng quan sát.

Một chén trà nhỏ sau (~10 phút), con đường vốn tĩnh lặng náo nhiệt hẳn lên, mọi người chào đón quân chi viện, Hạ Mộc cũng vui vẻ, đứng lên, ló đầu ra nhìn. Từ rất xa, hấn trông thấy quân lính đi thành hàng dài nhưng không thấy được đoạn cuối. Lần này tổng cộng có mười vạn nhân mã, là Tam hoàng tử đương triều bách chiến bách thắng dẫn binh làm cho mọi người ôm hi vọng rất lớn, nhất định Tam hoàng tử có thể đánh đuổi kẻ địch.

Sau đó không lâu, người đi đầu tiên cũng chính là Tam hoàng tử, tiến vào tầm mắt Hạ Mộc. Gương mặt yêu nghiệt quen thuộc kia khiến hấn ngẩn người, đây chẳng phải là Đại đương gia của đám cướp kia sao? Sao hấn biến thành tam hoàng tử?

Hiển nhiên Từ Tang phát hiện Hạ Mộc không ổn. Nàng đứng lên, ngo ra ngoài sau đó hơi hơi nhú mày, cuối cùng thả lỏng. Trước đây nàng đã nhìn thấy loại ngọc bội hoàng tử đeo, nàng biết đầu lĩnh lũ cướp là hoàng tử, không ngờ lần này do hấn cảm quân xuất chiến.

“Tiểu thư, hình như em không bắt ngờ?” Hạ Mộc thấy vẻ mặt Từ Tang lạnh nhạt nên hỏi.

“Lần trước, em thấy trên người hấn có đeo ngọc bội của hoàng tử, đoán hấn là hoàng tử nhưng không biết là vị nào.” Từ Tang nhàn nhạt nói.

Có lẽ cảm giác được tầm mắt hai người, Tam hoàng tử ngẩng đầu, nhìn thấy Hạ Mộc và Từ Tang, hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười phất tay với cả hai, rõ ràng hấn còn nhớ họ.

Từ Tang lạnh lùng nhìn Tam hoàng tử, còn Hạ Mộc thấy hấn tỏ ý chào mình thì càng kinh ngạc, ngần ngại nhìn theo Tam hoàng tử dần đi xa. Trong lòng hấn dâng lên một cảm giác nguy cơ mãnh liệt, người đó là Tam hoàng tử, vậy tại sao hấn ta đi làm cướp. Mặc kệ vì nguyên do gì, hấn và tiểu thư từng chứng kiến, nếu Tam hoàng tử này mang thù hoặc có ân tình gì đó, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

“Tiểu thư, chúng ta về nhà.” Hạ Mộc vội vàng nói, hiện tại hấn rất hối hận vì đưa tiểu thư vào thành, nếu không vào thành sẽ không xảy ra chuyện này.

Từ Tang biết Hạ Mộc lo lắng, nói: “Anh không cần lo về hấn, hấn ta không động đến chúng ta đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Hạ Đa Quý khuyên bảo

“Cút, Hạ Mộc đang nấu cơm, không được quấy rầy.” Từ Tang nói, nàng đã đói bụng, đang chờ ăn cơm. Đây là việc trọng đại liên quan đến bụng của nàng, không ai có thể đến quấy rầy Hạ Mộc nấu cơm.

Tức Mặc Từ Tang quay đầu, hiển nhiên là khinh thường đề ý đến hấn.

Hạ Đa Quý càng xấu hổ, đồng thời trong lòng tràn ngập tức giận, nhưng hấn tự nhận là đàn ông, không nên so đo với phụ nữ, vì thế cười hỏi: “Em dâu, chú Ba có nhà không?”

Tức Mặc Từ Tang vẫn nhìn về phía xa như cũ, vẻ mặt lạnh lùng, giống như trong sân căn bản không có người tên là Hạ Đa Quý này.

Sắc mặt Hạ Đa Quý trầm xuống, gọi to với vào bên trong: “Em Ba, em Ba, em có ở nhà không?”

Đang nấu cơm Hạ Mộc nghe thấy tiếng Hạ Đa Quý vốn dĩ mặt mũi đang nghiêm cẩn lập tức bị kiềm hãm, sắc mặt thoát nhìn có vẻ hơi khó coi.

Hạ Đa Quý gọi vài tiếng, không thấy ai trả lời, đang định đẩy cửa vào. Đột nhiên một bóng người như quỷ mị xuất hiện trước mặt hấn, ánh mắt lạnh như băng khiến hấn kinh hãi nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt, chân tự động lùi về sau mấy bước.

Lúc này nhìn lại mới thấy, Từ Tang vốn đang ngồi yên không biết từ khi nào đứng trước cửa, vẻ mặt lãnh khốc, ánh mắt nhìn hấn còn lạnh hơn băng, lập tức hấn cảm thấy nơi này trở nên lạnh hơn, hô hấp cũng khó khăn.

“Cút, Hạ Mộc đang nấu cơm, không được quấy rầy.” Từ Tang nói, nàng đã đói bụng, đang chờ ăn cơm. Đây là việc trọng đại liên quan đến bụng của nàng, không ai có thể đến quấy rầy Hạ Mộc nấu cơm.

“Cô... Bố chồng cô đang bị bệnh, cả nhà đều góp tiền thuốc men. Nó chưa mang bạc đến, sao đã đi làm cơm. Bây giờ trời còn sáng rõ cơ mà, bố nó quan trọng hay cơm quan trọng hơn?” Hạ Đa Quý ổn định lại cảm xúc của mình. Cả nhà đều đang chờ Hạ Mộc, nhưng nó chỉ vì việc nhỏ như nấu cơm mà không đến. Cho dù phải làm, nó cưới vợ để làm gì trong khi vợ chỉ ngồi yên trong sân mà không làm.

“Đợi đến khi cha của anh thực sự bị bệnh rồi hãy đến!” Từ Tang lại ngồi xuống chỗ ghế tựa.

Hạ Đa Quý chần động, lời của Từ Tang giống như cái gì cô ta cũng biết, thậm chí quá thành giận nói: “Lời của cô là có ý gì?”

“Sao nào, các người muốn lừa tiền chẳng lẽ muốn lừa lên cả đầu tôi hả?” Ánh mắt lãnh liệt của Từ Tang nhìn lại.

“Tôi không hiểu cô nói cái gì, giờ cha bị bệnh, cả nhà đều góp tiền chữa bệnh, cô và thằng Ba đều phải góp tiền.” Hạ Đa Quý nói.

“Quý thần đang nhìn đấy, cha anh giả vờ bệnh đến lúc đó từ giả hóa thật, nếu thực sự bệnh không dậy nổi thì không tốt đâu.” Tức Mặc Từ Tang nhàn nhạt nói.

“Người đàn bà độc ác này, cô dám nguyền rủa cha chồng mình, đại nghịch bất đạo.” Hạ Đa Quý cả giận nói.

“Hình như anh nói sai người rồi, rõ ràng cha anh không bị bệnh, anh lại nói là bị bệnh. Chuyện nguyên rủa này, đại nghịch bất đạo chính là anh.” Tức Mặc Từ Tang lại đứng lên, bình tĩnh nhìn Hạ Đa Quý, “Chớ quên, em Ba của anh đang ở rề, sau này không được đến nhà tôi. Còn nữa, đừng tính kể với hân, giờ hân không phải là người nhà các người, mà là người của nhà Tức Mặc chúng tôi, bằng không đừng trách tôi không khách khí.”

Nói xong câu cuối cùng, đôi mắt Từ Tang trở nên lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Hạ Đa Quý.

Nàng còn phải sống ở thôn này hơn hai năm nữa, không muốn những người này thường xuyên tìm đến cửa gây mấy chuyện phiền toái. Nếu Hạ Mộc không có cách quản người nhà của hân, vậy thì nàng đến trị, làm cho bọn họ không dám bước chân vào tượng pha một bước.

Huống hồ, hiện tại ở ngoài Hạ Mộc vẫn là người của nàng, nàng có thể bắt nạt, nhưng người khác không thể.

Một khi hết thời hạn ba năm, tất cả mọi thứ ở nơi này tất nhiên chẳng còn liên quan gì đến nàng.

Ánh mắt kia khiến cả cơ thể Hạ Đa Quý cứng ngắc, vừa giận vừa sợ hãi nhìn Từ Tang, “Cô... Dù như vậy, cha mẹ chú Ba vẫn là bố chồng mẹ chồng...”

“Phải không?” Tức Mặc Từ Tang nhìn Hạ Đa Quý bằng cặp mắt coi thường, nàng cảm thấy hôm nay mình rất dễ nói chuyện, nói mấy lời vô nghĩa với hân ta này giờ, người ta còn không thức thời, thế nàng không khách khí...

“Anh Hai.” Giọng nói Hạ Mộc vang lên, cắt ngang cuộc đối thoại bên ngoài.

Từ Tang nhìn về phía Hạ Mộc, tức giận, vì sao hân xuất hiện không đúng thời điểm thế chứ! Nàng vừa định giáo huấn anh Hai tốt của hân một trận.

Hạ Đa Quý đang định chạy trốn chết dưới ánh nhìn của Tức Mặc Từ Tang, may mắn Hạ Mộc xuất hiện, vội hỏi: “Chú Ba, chú xem vợ chú này...”

“Anh Hai, anh trở về đi, em biết cả rồi. Cái vị đại phu kia là giả vờ, em vô tình gặp hân, nghe được hân nói chuyện với người khác. Các người cho hân một trăm văn tiền để hân giả vờ làm đại phu.” Hạ Mộc rất bình tĩnh cắt ngang lời Hạ Đa Quý, giống như trước đây chưa từng bị thương tâm vậy.

Hạ Đa Quý bị vạch trần lời nói dối, vẻ mặt xấu hổ, trong lòng lại phần nộ, với cả Hạ Mộc, với cả Lưu Đại Sơn kia. Hân biết rõ không thể cứng rắn với Hạ Mộc. Đó chính là cái gọi là có thêm một người bạn tốt hơn có thêm một kẻ thù. Huống chi, thứ cần lấy trên người Hạ Mộc chưa lấy được, chưa chắc không có lần sau. Vì vậy hân khó xử nói: “Chú Ba, anh cũng không muốn, nhưng cha mẹ bắt anh phải phối hợp, nếu không sẽ không nhận anh là con trai.”

Hạ Mộc trầm mặc không nói.

“Chú Ba, chắc bạc trên tay em cũng nhiều, vậy thì bỏ ít bạc hiếu kính cha mẹ đi. Cha mẹ sống thực sự rất khổ, nếu không sẽ không nghĩ ra cách này. Thân thể cha giờ nhìn còn khỏe thế thôi, thực ra không tốt lắm, năm ngoái một nhọc đã khiến cơ thể cha mẹ suy sụp. Tuy lần này cha chưa ngã xuống, nhưng nếu không điều trị tốt, thật sự sẽ đổ bệnh mất.” Hạ Đa Quý nói chân tình cứ như là thật lòng vậy.

“Anh Hai, đừng nói nữa, em không muốn nghe gì nữa. Anh cũng nghe tiểu... Từ Tang nói, sau này các người không được đến tượng pha, em không muốn mọi người chọn giận cô ấy.” Hạ Mộc nhàn nhạt nói.

“Mây... Thăng Ba, sao mây lại như thế. Mây là anh em với chúng tao, con của cha mẹ, mây còn là một thằng đàn ông, nên quản vợ mình cho tốt mới đúng, nếu bị người ngoài biết, mây bị vợ quản, sẽ bị người ta mắng thối mũi.” Hạ Đa Quý cố kìm nén cơn giận dữ nói, “Mây nên có bản lĩnh một chút, đừng để đàn ông chúng ta mất mặt.”

(Chỗ này ta hơi chém nha, vì tiếng Trung chỉ có hai ngôi ta – ngươi nên ta tự thay đổi xưng hô tùy theo cảm xúc nvat, mng thấy không ổn thì phản ánh lại nhé :D)

“Chỉ cần em tình nguyện là được, chẳng có gì là mất mặt cả.” Nét mặt Hạ Mộc không hề có tí gì là miễn cưỡng.

“Nhưng nếu người khác biết, mây đã quăng đi mặt mũi nhà chúng ta.” Hạ Đa Quý thấy Hạ Mộc không nghe vào tai, giận dữ rống to lên, hân hận không thể đánh cho Hạ Mộc tỉnh lại.

“Anh Hai đi đi, đừng để em tự tiện anh đi xuống.” Hạ Mộc nhìn Hạ Đa Quý.

Giọng điệu Hạ Mộc tuy bình thản, nhưng Hạ Đa Quý vẫn nghe ra tràn ngập uy hiếp, thậm chí đến sức mạnh của Hạ Mộc, lại nói tiếp hân vẫn có chút sợ hãi. Huống hồ còn con mụ quỷ quái kia nữa. Nếu bị đuổi đi sẽ tệ hại thế nào, không dám tiếp tục một mình phát sinh xung đột với hai người ở đây nữa.

“Nếu mây không nghe khuyên bảo, vậy tao đành làm tiểu nhân, tự giải quyết cho tốt.” Hạ Đa Quý buồn bực bỏ lại một câu rồi đi.

Nhìn bóng dáng Hạ Đa Quý rời đi, trên mặt Hạ Mộc xuất hiện một chút cô đơn, chỉ trong nháy mắt rồi lập tức lại như thường, nhìn về phía Từ Tang hổ thẹn nói: “Xin lỗi tiểu thư, người nhà tôi đã vô lễ.”

Từ Tang chỉ hỏi: “Thức ăn thì sao?”

Hạ Mộc vội nói: “Làm xong rồi, tiểu thư, cô ngồi xuống đi, ta đi dọn ngay.”

Nói xong hẳn vui về đi bê thức ăn.

Từ Tang nhìn bóng dáng Hạ Mộc, không tự giác được cau mày

Bạn đang đọc truyện *Quy Về Điện Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.